Giới thiệu

Năm Dân Quốc thứ mười sáu, giữa bối cảnh thiên tai nhân họa liên miên, chiến hỏa khói lửa ngút trời, đất nước lâm vào cảnh lầm than, dân chúng chịu khổ không xiết.

Giữa thời buổi loạn lạc ấy, tại Tương Âm, một thanh niên tên là Lý Văn Kiệt đã lặng lẽ xuất hiện.

Ít ai biết rằng, anh là một người xuyên không, mang trong mình linh hồn của hiện đại và kế thừa huyết mạch của Mạc Kim Giáo Úy lừng lẫy, vốn là đệ tử của Kim Toán Bàn.

Lý Văn Kiệt không chỉ sở hữu bản lĩnh tầm long điểm huyệt, phân kim định hướng thiên hạ vô song, mà còn mang theo một vũ khí bí mật: Hệ thống Triệu hoán Chư Thiên Vạn Giới.

Quy tắc của hệ thống rất đơn giản nhưng cũng đầy rẫy hiểm nguy: chỉ cần hoàn thành việc đổ đấu trộm mộ tại những cổ mộ quy mô lớn, anh sẽ nhận được cơ hội triệu hồi những nhân vật huyền thoại từ khắp các thế giới khác nhau, những người trung thành tuyệt đối với anh.

Khởi đầu hành trình là cuộc hội ngộ định mệnh giữa Lý Văn Kiệt và hai vị khôi thủ của giới đổ đấu: Trần Ngọc Lâu của phái Tá Lĩnh và Chá Cô Tiếu của phái Dời Núi.

Trong khi Trần Ngọc Lâu đầy dã tâm muốn lấy của cải trong mộ để cứu tế dân nghèo và xây dựng thế lực, còn Chá Cô Tiếu cả đời bôn ba chỉ để tìm kiếm Mộc Trần Châu nhằm hóa giải lời nguyền ngàn năm của tộc nhân, thì Lý Văn Kiệt lại là mảnh ghép hoàn hảo, sở hữu những bí thuật mà cả hai phái đều khao khát.

Lần triệu hồi đầu tiên đã mang đến cho Lý Văn Kiệt một trợ thủ

kinh thiên động địa: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

Với công lực hơn 300 năm thâm hậu, Viên Thiên Cương không chỉ là lá chắn thép bảo vệ anh mà còn là thanh kiếm sắc bén giúp anh trấn áp quần hùng.

Tại cổ mộ Bình Sơn thuộc Lão Hùng Lĩnh, Lý Văn Kiệt đã bộc lộ thần uy khi một mình đối đầu với rết khổng lồ sáu cánh và Tương Tây Thi Vương.

Sau trận chiến này, anh không chỉ thu được vô số minh khí mà còn nhận được Thương Long Bảo Huyết loại huyết mạch thần thánh có khả năng trấn áp mọi tà túy, độc trùng, vượt xa cả Kỳ Lân Bảo Huyết của dòng họ Trương.

Sự trỗi dậy của Lý Văn Kiệt tại vùng đất ba Tương đã khiến danh tiếng của anh vang xa với biệt hiệu Lý Đại Diêm La.

Khi tiến vào Thường Sa, anh đã dùng sức mạnh tuyệt đối để thay thế Trương Đại Phật Gia, thu phục Lão Cửu Môn và trở thành Cửu Môn Đề Đốc mới.

Với sự giúp đỡ của các nhân vật tiếp tục được triệu hồi như Lão Thiên Sư Trương Chi Duy với Ngũ Lôi Chính Pháp đầy uy lực và Kiếm Thần Lý Thuần Cương với một kiếm mở thiên môn, Lý Văn Kiệt không còn chỉ là một kẻ trộm mộ đơn thuần.

Anh đã trở thành một thế lực đáng gờm, đủ sức một kiếm quét sạch hàng vạn quân xâm lược Nhật Bản, bảo vệ bình yên cho Sa Thành.

Câu chuyện tiếp tục mở rộng khi Lý Văn Kiệt dẫn đoàn quân Tá Lĩnh và Dời Núi tiến về phía Bắc đến Kinh Đô.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh đã gây rúng động cả giới thượng lưu khi liên tiếp đốt năm ngọn thiên đăng, dùng sính lễ khổng lồ để

lấy được lòng của đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt và thu nhận cả tiệm cơm danh tiếng này về dưới trướng.

Đồng thời, anh cũng ra tay trừng trị những kẻ kiêu ngạo như Bành Tam Tiên và dằn mặt gia tộc họ Trương ở Đông Bắc khi dám nhắm vào huyết mạch Thương Long của mình.

Sau khi phá giải bí mật của quỷ xa 076 và chinh phục cổ mộ Thanh Ô Tử bên dưới quặng mỏ, Lý Văn Kiệt đã thu được Vẫn Đồng và bắt đầu tinh luyện thần binh Đông Hoàng Chung một pháp bảo mang sức mạnh thao túng từ trường và tâm ma.

Tuy nhiên, đích đến lớn nhất vẫn còn ở phía trước: Điền Nam Trùng Cốc.

Theo chỉ dẫn từ Xương Rồng Thiên Thư tìm được tại Hắc Thủy Thành của Tây Hạ, Mộc Trần Châu hiện đang nằm trong lăng mộ của Hiến Vương một vị vua cổ đại tàn bạo, tinh thông độc thuật và đông thuật thần bí.

Điền Nam là nơi thập tử vô sinh, đầy rẫy chướng khí, độc trùng và những cạm bẫy tà môn nhất lịch sử.

Lý Văn Kiệt cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và đội ngũ Bất Lương Nhân, phối hợp cùng các bậc thầy về cổ độc như Độc Vương và Cổ Vương, bắt đầu cuộc hành trình chinh phục Già Long Sơn.

Tại đây, họ không chỉ đối mặt với thiên nhiên khắc nghiệt mà còn phải phá giải những bí thuật nghẹn ngào từ thời cổ đại.

Với sức mạnh của một Thiên Tử nắm giữ chư thiên, Lý Văn Kiệt quyết tâm không chỉ lấy được thần châu để cứu bạn hiền, mà còn muốn dùng kho tàng của Hiến Vương để đặt nền móng vững chắc cho tham vọng kết thúc thời kỳ loạn lạc, lập lại trật tự cho thiên hạ.

Cuộc chiến giữa thần thông hiện đại, bí thuật cổ xưa và sức mạnh

triệu hồi từ hệ thống chính thức bước vào giai đoạn kịch liệt nhất.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 1

Đông năm Dân Quốc thứ mười sáu.

Tuyết lông ngỗng bay lả tả, phủ lên đại địa một lớp áo bạc, khiến không ít người nghèo chết cóng.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm Triều Dương rọi xuống, họ đã bị chó hoang tha mất hoặc được quấn trong chiếu rách, vùi vào bãi tha ma.

Than ôi.

Lão tặc thiên, thời buổi này còn ra thể thống gì nữa.

Thiên tai nhân họa, khói lửa khắp nơi, loạn lạc không chịu nổi, trước thì đại hạn người chết đói la liệt, mùa đông này lại chết thêm bao người.

Ai, ta thấy thật là vận nước suy vong rồi.

Thằng nhóc ngươi, không muốn mạng sao, nói bậy bạ gì đó.

Đây không phải có Lý Đại Thiện Nhân đang mở kho phát chẩn đấy ư, dù sao cũng hơn là chết đói.

Tại Tam Tiến Đại Trạch Viện.

Lý huynh.

Bên hàng cháo, một nam tử vận áo trắng, tay cầm quạt xếp, đeo kính râm.

Dáng vẻ như một công tử văn nhã: Giờ đây thời cuộc rung chuyển, lê dân bá tánh gặp nạn khốn khổ.

Huynh đệ ta dẫu tâm hoài thiện niệm, nhưng cứ thế dài dòng, cũng chưa chắc cứu được thêm mấy nạn dân.

Huống hồ, số vốn liếng mà sư phụ huynh để lại năm đó, cũng sắp cạn rồi.

Trần Ngọc Lâu ung dung nói.

Chớ thấy Trần Ngọc Lâu này một thân dáng vẻ công tử văn nhã, nhưng ai mà không biết, Trần gia chính là thổ phỉ đầu lĩnh lừng danh Tương Âm, là thủ lĩnh đứng đầu Thường Thắng Sơn, giữ chức Tổng Bánh Lái.

Giang hồ nam bảy bắc sáu, mười ba tỉnh đều biết tiếng Trần Ngọc Lâu, Trần Tổng Bánh Lái.

Đồng thời cũng là Tá Lĩnh khôi thủ.

Lần này Trần Ngọc Lâu đến, tay còn lại cứ vuốt ve một viên phù hiệu đầu hổ tròn tám mặt ba vân.

Thứ này nhặt được từ dân bản địa ở Lão Hùng Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu kết luận, nơi đây nhất định có đại mộ, vốn định cùng thân tín dưới trướng, La Lão Oai, cùng nhau mở lăng cự mộ.

Lấy bảo vật trong mộ ra, cứu tế lê dân thiên hạ, cũng có thể coi là nghĩa cử.

Nhưng.

Lão Bánh Lái của Thường Thắng Sơn, sau khi biết việc này, đã mắng Trần Ngọc Lâu một trận thậm tệ.

Cái đại mộ Bình Sơn ở Lão Hùng Lĩnh kia, chôn sâu đại táng, không mộ bia không cây cối, chính là vùng cực hung chi địa, dân bản địa càng đồn rằng, nơi đây có Tương Tây Thi Vương hại người.

Ai dám tới gần.

Ngay cả Lão Bánh Lái thời trẻ cũng không dám có ý định với nơi này, huống hồ là Trần Ngọc Lâu mới ra đời.

Trần Ngọc Lâu là người tâm cao khí ngạo.

Vốn định cố chấp làm theo ý mình, nhưng sau đó vẫn bị Lão Bánh Lái trấn áp, thực sự chỉ đành tìm Lý Văn Kiệt thương nghị việc này.

Trên thực tế, Trần Ngọc Lâu lại không mấy ưa thích thằng nhóc trước mắt này, lông còn chưa mọc đủ.

Dưới trướng Tá Lĩnh của mình nhân tài đông đúc, ai chẳng mạnh hơn thằng nhóc này.

Lão Bánh Lái thật sự là già rồi nên lẩm cẩm.

Lý Văn Kiệt chính là xuyên không mà đến, ba tháng trước đó.

Nguyên chủ bái Mạc Kim giáo úy Kim Toán Bàn làm sư phụ, sư huynh chính là Đả Thần Tiên Dương Phương lừng danh giang hồ.

Cũng coi là một mạch Mạc Kim giáo úy, chính vì vậy, Lão Bánh Lái mới bảo Trần Ngọc Lâu đến hợp tác.

Chỉ tiếc hai sư đồ, một người đi Long Lĩnh Mê Quật, sớm đã bỏ mạng.

Một người đi đánh nhau với quân phiệt Đồ Hắc Hổ ở Lạc Dương, sống chết chưa rõ.

Một trạch viện lớn như vậy, trống rỗng, chỉ còn lại một mình Lý Văn Kiệt.

Thiên tai nhân họa thế này.

Cần biết rằng, thế giới Đạo Mộ mà Lý Văn Kiệt xuyên qua lúc này, chính là thời đại hỗn loạn nhất trong tám bộ truyện Nộ Tình Tương Tây.

Lý Văn Kiệt vốn chỉ muốn, nghèo thì lo thân, đạt thì giúp thiên hạ, một mình cô độc, khóa chặt cửa sổ, sống tốt nửa đời sau là xong.

Nhưng nhìn thấy các phương quân phiệt hoành hành không sợ, thổ phỉ vào nhà giết người cướp bóc, liền đổi ý.

Hỏng rồi, chỉ lo thân mình, e rằng không được.

Lại thêm.

Vừa mới xuyên qua, với tư cách người xuyên việt, hệ thống cũng theo đó giáng lâm.

Quy tắc hệ thống rất đơn giản.

Chỉ cần làm việc thiện cứu người, đạt tới trình độ nhất định, liền có thể thức tỉnh hệ thống, tiến tới đỉnh phong nhân sinh.

Thế là Lý Văn Kiệt dứt khoát mở kho phát chẩn, ba tháng.

Cứ thế mà tiêu hao gần hết vốn liếng.

Lúc này Trần Ngọc Lâu nói chuyện với hắn, Lý Văn Kiệt cũng không nghe lọt tai nửa chữ, trong đầu.

Hệ thống đang thức tỉnh 97%. 100% Hệ thống triệu hoán siêu cấp vô địch vũ trụ plus đã khởi động.

Hệ thống này có thể triệu hoán bất kỳ nhân vật cường đại nào trong Chư Thiên vạn giới, bao gồm Tam Hoàng Ngũ Đế Chú: Người được triệu hồi, trung thành 100% với ký chủ.

Ta đi.

Lý Văn Kiệt hưng phấn không thôi.

Chương 2

Hệ thống cấp vũ trụ.

Lại còn mang theo cái plus nữa chứ.

Đây chẳng phải là thỏa sức mà bay lên sao.

Lại còn có thể triệu hoán nhân vật Chư Thiên vạn giới, vậy chẳng phải ở thế giới Đạo Mộ này, trực tiếp vô địch rồi sao.

Nhưng không ngờ tới.

Câu nói tiếp theo, lập tức dội cho Lý Văn Kiệt một gáo nước lạnh.

Cần đổ đấu một tòa đại mộ, mới có thể tiến hành một lần triệu hoán.

Lý Văn Kiệt:.

Cái hệ thống chết tiệt gì thế này, lại còn muốn đổ đấu một tòa đại mộ.

Hệ thống khốn kiếp.

Sư phụ nguyên chủ, Kim Toán Bàn, nhân vật cường đại bao nhiêu, chẳng phải cũng mất mạng ở Long Lĩnh Mê Quật sao.

Lại nói vị chủ trước mắt này.

Tổng Bánh Lái Thường Thắng Sơn, đổ đấu ở Bình Sơn, suýt chút nữa đã bỏ mạng.

Đổ đấu, đó chính là công việc lấy mạng người đó chứ.

Với cái thể cốt nhỏ bé của ta, giờ có thể trộm cổ mộ, còn cần hệ thống làm cái quái gì.

Ngay lúc Lý Văn Kiệt thầm mắng trong lòng.

Xét thấy ký chủ là lần đầu tiên thức tỉnh hệ thống, có thể miễn phí triệu hoán một lần.

Chung quy là. trách lầm rồi.

Trong tiềm thức của Lý Văn Kiệt, một đĩa quay khổng lồ nhanh chóng hiện lên.

Trên đĩa quay.

Các loại nhân vật cường đại trong Chư Thiên, thậm chí cả Hoang Thiên Đế cũng có.

Nếu như triệu hồi được Hoang Thiên Đế, cái gì quân phiệt hỗn chiến, thổ phỉ hoành hành, Lý gia ta sẽ khiến bọn chúng tan tác.

Huống hồ, loạn thế tất sinh anh hùng.

Đây chính là cơ hội tốt nhất để vươn lên.

Rầm rầm.

Đĩa quay nhanh chóng chuyển động, rất nhanh, dừng lại trước mặt một nam tử cường đại mang mặt nạ dữ tợn, đội mũ rộng vành, toàn thân bao bọc kín mít.

Chúc mừng ký chủ, rút được Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

Chỉ thấy một nam tử, tay mang bao tay, đội mũ rộng vành, sát khí gần như ngưng tụ thành thực chất.

Một giọng nói trầm thấp, chậm rãi vang lên: Sợ hãi đối với bản soái, chính là gông xiềng cuối cùng trong lòng thế nhân.

Thiên hạ tận làm mồi, duy bản soái chấp cán.

Ký chủ: Lý Văn Kiệt Người triệu hoán: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong.

Võ Khí: Vô.

Võ Công: Vô.

Hệ thống không gian: Không.

Long Khí: 0 Ngay lúc Lý Văn Kiệt còn đang ngẩn người tại chỗ, nghiên cứu hệ thống.

Bên cạnh hắn.

Trần Ngọc Lâu dù sao cũng hơi không vui đứng lên, mình đã nói chuyện một hồi lâu với nơi này, nhưng đối phương vậy mà chẳng chút phản ứng nào.

Cần biết.

Trần Ngọc Lâu thiếu niên đắc chí, vốn đã tâm cao khí ngạo.

Lại thêm thủ hạ phụ tá đắc lực, nhân tài đông đúc, quy mô Tá Lĩnh bây giờ là vô tiền khoáng hậu.

So sánh với.

Lý Văn Kiệt đây, tuy là một mạch Mạc Kim giáo úy, nhưng sư phụ Kim Toán Bàn, sư huynh Dương Phương tung tích không rõ.

Một người cô đơn.

Nếu không phải lão gia tử lên tiếng, hắn Trần Ngọc Lâu đều chẳng muốn đến.

Ngươi có gì mà ngang tàng.

So sánh được với Trần Tổng Bánh Lái ta, dưới trướng nhân tài đông đúc sao.

Ngay lúc Trần Ngọc Lâu trong lòng không vui, định bực tức vài câu.

Một bóng người.

Mũ rộng vành che khuất, dưới khuôn mặt là mặt nạ dữ tợn, gần

như là thuấn di xuất hiện trong đình viện.

Tốc độ kia nhanh chóng.

Dù là Trần Ngọc Lâu cũng không nhìn rõ.

Đơn thuần tốc độ như thế, Trần Ngọc Lâu mồ hôi lạnh túa ra trán, bằng trực giác, toàn bộ Tá Lĩnh từ trên xuống dưới.

Bao gồm tất cả những người hắn quen biết, tuyệt đối không có ai thân thủ bằng nam tử trước mắt này.

Đơn giản là thân như quỷ mị.

Hơn nữa, cái khí thế trên người này, dù là những đại soái quân phiệt kia, đứng trước mặt người này, e rằng cũng giống như tôm cá nhãi nhép.

Căn bản không đủ tầm.

Bất Lương Soái, Viên Thiên Cương, khấu kiến Điện hạ.

Một tiếng vang lên, Viên Thiên Cương lúc này một gối quỳ xuống, ôm quyền nhìn Lý Văn Kiệt nói.

Còn Trần Ngọc Lâu một bên, quạt giấy cũng kinh ngạc rơi xuống đất.

Điện hạ.

Não tôi nổ tung, tình huống gì đây.

Thằng nhóc ngươi lén lút xưng đế sau lưng ta sao.

Nhìn Viên Thiên Cương đang quỳ bên cạnh, Lý Văn Kiệt trong lòng cũng mừng thầm.

Khá lắm.

Hệ thống thật đúng là nhanh nhạy.

Đây là cấp cho mình một bảo tiêu sao, cứ lấy chiến lực của

Cương con trong Bất Lương Nhân mà nói.

Thiên hạ này ai có thể địch lại Trẫm đây.

Không đúng, Trẫm hiện giờ đã là Điện hạ rồi, ta cũng không phải thằng nhóc Lý Tinh Vân kia, để mặc vị trí Hoàng thượng tốt đẹp không làm.

Không phải làm Cương con thứ hai.

Vừa hay ta cũng họ Lý, cũng coi là Lý Đường hoàng thất đi.

Lý huynh, vị này là.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh trầm ngâm một lát, cân nhắc mãi, vẫn còn có chút nóng mắt.

Khí trường của Viên Thiên Cương này cường đại, mà lại vừa mới xuất hiện, liền mang đến cho Trần Ngọc Lâu chấn động tâm lý cực lớn.

Tuyệt đối không phải người bình thường.

Không ngờ, thằng nhóc này, lại có thuộc hạ trung thành như vậy, không khỏi khiến Trần Ngọc Lâu nhìn đối phương bằng con mắt khác.

Đây là Trẫm. thuộc hạ của ta.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Trẫm.

Khá lắm.

Trần Ngọc Lâu cũng thẳng xuýt xoa.

Thằng nhóc ngươi cũng muốn phò tá Hán thất sao.

Chương 3

Lui ra đi, Cương con.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt vung tay lên, người được hệ thống triệu hoán, đều trung thành 100%.

Huống hồ.

Viên Thiên Cương đối với Lý Đường hoàng thất độ trung thành, cũng không cần hoài nghi, ngay cả khi không có hệ thống.

Nếu như Lý Văn Kiệt quả nhiên là Lý Đường hoàng thất, Viên Thiên Cương, e rằng cũng không hai lòng.

Vâng.

Viên Thiên Cương gật đầu, thân hình nhanh chóng biến mất.

Tựa như phi thân vượt mái băng tường.

Thân pháp xuất chúng như vậy, lại khiến Trần Ngọc Lâu một trận tán thưởng.

Lý huynh.

Trần Ngọc Lâu chợt dừng lại, nói tiếp: Trước mắt chính vào loạn thế, bách tính dân chúng lầm than, triều đình ăn không ngồi rồi, mục nát không chịu nổi.

Cửa son rượu thịt thối, đường có xương chết cóng.

Tại hạ bất tài, gần đây tại thâm sơn Lão Hùng Lĩnh, phát hiện một tòa cổ mộ đời Nguyên, bên trong vàng ngọc bảo vật vô số.

Ta nguyện cùng Lý huynh hợp tác, liên hợp La Soái, đổ đấu lấy bảo vật trong mộ, cứu tế thương sinh trong loạn thế.

Trần Ngọc Lâu hùng hồn nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt một bên nghiên cứu hệ thống, một bên suy tư lời nói của Trần Ngọc Lâu.

Hệ thống ngoại trừ việc đổ đấu có thể rút ra một lần bảo tiêu Chư Thiên vạn giới, còn có Long Khí.

Long Khí.

Tất cả hoàng lăng cự mộ, đều chôn ở phong thủy tuyệt đỉnh chi địa, Long Khí kéo dài không dứt.

Hệ thống có thể hấp thu Long Khí.

Long Khí, có thể hối đoái trong cửa hàng hệ thống các loại pháp bảo, công pháp, binh khí Rực rỡ muôn màu.

Mặc dù mình có được Cương con chiến lực đỉnh cao này, nhưng bản thân quá yếu, vẫn không được.

Nếu ai ám toán mình, chẳng phải chết oan không có chỗ kêu sao.

Huống hồ.

Cương con tuy cường đại, nhưng bây giờ là thời đại vũ khí nóng, trường thương đoản pháo, lại thêm quân đội.

Cương con cũng chưa chắc an toàn.

Chi bằng trước cùng Trần Bánh Lái đổ đấu, từ từ mưu toan, rồi sau đó mới mưu cầu thiên hạ này.

Loạn thế thiên hạ, người tài ba chiếm giữ.

Cũng tốt.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Nghèo thì lo thân mình, đạt thì giúp thiên hạ.

Loạn thế như vậy, đại trượng phu há có thể tầm thường vô vi.

Nói hay lắm.

Trần Ngọc Lâu vỗ tay một cái, ngay sau đó hai người vỗ tay lập thề, ước định ba ngày sau.

Trần Lâu Hạ ở Tương Âm, hội quân điểm tướng gặp lại.

Một bên khác.

Tại Thường Thắng Sơn, một nam tử mặt sẹo, hung thần ác sát, khuôn mặt lệch lạc, bên hông cài một khẩu súng ngắn ngà voi.

Tiểu Dương Tử, ngươi nói là thật sao.

Trên mặt La Lão Oai hiện lên một vòng tàn khốc.

Khiến Dương phó quan bên cạnh hắn run rẩy gật đầu nói: Ta chính tai nghe được.

Tổng Bánh Lái nói, muốn cùng Mạc Kim giáo úy, đồ đệ của Kim Toán Bàn, một người tên là Lý Văn Kiệt đổ đấu.

Bảo vật trong mộ, đến lúc đó có thể sẽ phải chia đều.

Nghe vậy, La Lão Oai hung tợn vỗ bàn một cái: Mẹ kiếp, cái thằng Lý Văn Kiệt này là cái thá gì, cũng dám cùng lão tử tranh mối làm ăn.

Cái thằng tiểu tạp chủng lông còn chưa mọc đủ.

Hắn hung ác nói.

Cái đại mộ Bình Sơn này.

Vốn là do thủ hạ của La Lão Oai phát hiện trước, La Lão Oai này, là một quân phiệt ở Tương Âm, do Trần Ngọc Lâu một tay nâng đỡ.

Hắn ta tội ác tày trời.

Hút thuốc phiện, chơi gái, cướp bóc giết người, cũng là điển hình của loại quân phiệt chó má.

Từng liều mạng với Tào Thiếu Lân.

Sau khi phát hiện mộ huyệt, hắn động lòng tham, dự định mua một lô súng Anh để mở rộng sức chiến đấu cho quân đội.

Thế là định liên thủ với Trần Bánh Lái, chia đều bảo bối trong mộ huyệt.

Không ngờ, nửa đường lại lòi ra một Lý Văn Kiệt, điều này khiến La Lão Oai lập tức động sát tâm.

Hừ.

La Lão Oai nhe răng cười một tiếng, dùng súng ngắn gõ gõ chiếc mũ lính lệch trên đầu nói: Cái thằng tiểu tạp chủng này.

Cũng dám đến giành cơm của gia gia, thì đừng trách gia gia không khách khí.

Chỉ cần hắn dám đến Tương Âm, ta liền giết chết hắn.

Giọng La Lão Oai âm lãnh nói.

Rất nhanh.

Ba ngày thời gian đã đến.

Lý Văn Kiệt mang theo Viên Thiên Cương, đại khái thu dọn một chút, liền đi tới Tương Âm.

Sư phụ tiện nghi Kim Toán Bàn, không để lại bảo bối gì.

Nhưng tiền thân, đi theo Kim Toán Bàn, cũng học được mấy chiêu đo đất tầm long, phân kim định huyệt bản lĩnh.

Hơn nữa Trong ba ngày này, Tiêu Khí Mã Lý của Phong Oa Sơn cuộn đầu, còn đến đây một chuyến, đem di vật năm đó của Kim Toán Bàn, cũng giao cho Lý Văn Kiệt.

Năm đó Kim Toán Bàn trước khi đổ đấu Long Lĩnh Mê Quật.

Bộ kim toán bằng vàng ròng trong tay ông, không có dấu hiệu gì đã

tự động nứt ra.

Kim Toán Bàn biết rõ, đây chính là điềm không may, e rằng lần đổ đấu này, mình nhất định là một đi không trở lại.

Nhưng vì cứu tế nạn dân hai bên bờ Hoàng Hà, vẫn quyết tâm đổ đấu Mạc Kim.

Trước khi đi.

Đem Kim Toán Bàn thân thiết của mình, cùng một số trang bị, tất cả đều giao cho lão hữu nhiều năm Tiêu Khí Mã Lý, nhờ ông thay mình bảo quản.

Nếu như liên tiếp một năm mình vẫn không có tin tức, thì đem vật này giao cho hai vị đồ đệ.

Lúc này mới đến tay Lý Văn Kiệt.

Vật Kim Toán Bàn để lại không nhiều, kim toán thuần vàng, trên đó khắc Thiên Can Địa Chi.

Chính là bảo vật chuyên dùng để đo lường Long Nhãn, tìm kiếm phong thủy bảo địa.

Còn có một cái túi, bên trong là Phi Hổ Trảo, Mềm Thi Hương, Thủy Hỏa Ngoa, Âm Dương Trấn Hồn Kính, cùng sổ đen, Tỏa Thi Tác.

Cơ bản đều là trang bị đổ đấu.

Mềm Thi Hương đúng như tên gọi, đốt một cây xong, thi thể cứng đờ có thể trở nên mềm mại.

Thuận tiện cho việc trộm mộ tìm kiếm tài bảo trong nguyên tác Chim Chàng Vịt đã dùng tại hung phần Nam Tống.

Âm Dương Trấn Hồn Kính, thì là vật truyền thừa từ đời Đường, truyền thuyết tấm gương này dùng để ngăn ngừa oan hồn mộ chủ bám

thân.

Bất quá không nhiều lắm công dụng.

Cầu lấy sự an tâm mà thôi.

Mang theo trang bị, Lý Văn Kiệt thu xếp một chút, cùng Viên Thiên Cương nhanh chóng đến Tương Âm.

Ngày này.

Tương Âm trống trận nổi lên, Trần Ngọc Lâu gióng trống điểm tướng, người này thân là Bánh Lái Thường Thắng Sơn, có khả năng miệng lưỡi như hoa sen nở, đất đai nảy sen vàng.

Chỉ thấy hắn vận bộ áo bào trắng, cầm trong tay quạt giấy màu trắng, chợt trải rộng ra, trên đó có một chữ Trần.

Các huynh đệ.

Ngày nay thiên hạ, dân sinh khó khăn, quân phiệt cát cứ hỗn chiến, tai họa giáng xuống, bách tính lầm than.

Huynh đệ Tá Lĩnh chúng ta, phần lớn xuất thân hàn vi, quật khởi giữa bờ ruộng dọc ngang, há có thể nhẫn tâm nhìn phụ lão hương thân Tương Âm ăn đói mặc rách.

Nay Trần Mỗ bất tài, quan trắc được ở sâu trong Lão Hùng Lĩnh, có chôn sâu một tòa đại mộ đời Nguyên.

Nguyện liên hợp La Soái.

Mạc Kim giáo úy, Lý Văn Kiệt.

Lấy bảo vật trong mộ, tế loạn thế thương sinh.

Trần Ngọc Lâu gia hỏa này, quả nhiên là Bánh Lái Tá Lĩnh.

Lời nói hùng hồn.

Lại có thể đem một hoạt động đổ đấu đào mộ, nói thành hiên

ngang lẫm liệt như vậy, lập tức kích thích không ít khí thế huynh đệ Tá Lĩnh.

Quăng.

Phía dưới, mấy vạn huynh đệ Tá Lĩnh, lập tức kích động hai mắt đỏ bừng, hô to Quăng.

Lý huynh cùng La Soái, còn có gì cần bổ sung không.

Trần Ngọc Lâu nhìn hai người nói.

Lý Văn Kiệt lắc đầu.

Hắn không có gì muốn nói, nhìn qua cửa hàng hệ thống xong, Lý Văn Kiệt chỉ muốn mau chóng thu hoạch Long Khí.

Chương 4

Hừ.

La Lão Oai thì đứng lên, cầm một cây tiểu giáo roi, liếc nhanh qua Lý Văn Kiệt.

Tổng Bánh Lái.

La Lão Oai lạnh lùng nói: Đừng trách lão La ta nói chuyện khó nghe.

Anh em chúng ta, lần này thế nhưng là hoạt động liều mạng, lại mang theo cái thằng nhóc lông còn chưa mọc đủ như thế này.

Có làm được cái gì.

Đây không phải rõ ràng cản trở sao.

La Lão Oai nhìn Lý Văn Kiệt, lúc này không chút do dự.

Lạnh lùng chất vấn.

Cái thứ Mạc Kim giáo úy chết tiệt gì, lão tử nhìn ngươi liền là cái đớp cứt giáo úy.

Phía dưới.

Cái thằng nhóc La Lão Oai này, thủ hạ cũng không ít binh lính du thủ du thực, lưng vác trường thương, tụ tập lại với nhau.

Ồn ào nói: Đúng vậy a, La Đại Soái nói đúng a, thằng nhóc này ha, lông còn chưa mọc đủ.

Còn dám đổ đấu.

Đừng còn chưa tới nơi, đã sợ đến tè ra quần rồi.

Ngươi xem thằng nhóc này dáng vẻ tuấn tú như vậy, e rằng là một

tiểu bạch kiểm đi, ta thấy vẫn là đi hầu hạ La Soái đi.

Bớt ở đây làm mất mặt.

Trong chốc lát, tiếng người huyên náo.

Một bên Trần Ngọc Lâu, khẽ nhíu mày, cái La Lão Oai này quả thật càng ngày càng quá quắt.

Người mình mời tới, hắn cũng dám trước mặt mọi người làm khó dễ.

Không đợi Trần Ngọc Lâu nói chuyện, Lý Văn Kiệt một bên, thần sắc âm lãnh: Ngươi nói cái gì.

Các hạ hẳn là đang chất vấn ta.

Trong mắt Lý Văn Kiệt, hiện lên một vòng hàn quang.

Ta nhổ vào.

La Lão Oai hùng hổ nói: Thằng tiểu tạp chủng, phần eo cất chuột chết, giả mạo thợ săn.

Lão tử chất vấn ngươi thì sao.

La Lão Oai đang định tiếp tục văng tục, mắng chửi.

Đùng.

Bỗng nhiên một bàn tay.

Trực tiếp đánh bay một chiếc răng hàm của La Lão Oai, khóe miệng máu tươi đầm đìa.

Mẹ kiếp thằng tiểu tạp chủng, ngươi dám đánh bản soái.

La Lão Oai vừa kinh vừa sợ, lập tức rút khẩu súng ngắn ngà voi ra.

Định bắn chết Lý Văn Kiệt thì.

Ngươi cũng xứng xưng đại soái.

Một giọng khàn khàn, trầm thấp nhàn nhạt vang lên.

Một bóng người.

Gần như quỷ mị, đầu đội mũ rộng vành, thân hình được che phủ, đã xuất hiện trước mặt La Lão Oai.

La Lão Oai cả người, lúc này lông tơ dựng đứng.

Cái quái gì thế này, là người hay là quỷ, hắn đều không thấy người này rốt cuộc xuất hiện thế nào.

Đã đứng trước mặt mình rồi.

Hơn nữa cái khí thế kia, vậy mà ép hắn, có cảm giác không tự chủ được muốn quỳ xuống.

Hiện tại, bản soái sẽ dạy cho ngươi, nói chuyện thế nào.

Giọng khàn khàn, trầm thấp.

Bỗng nhiên bóp mạnh.

Toàn bộ răng miệng La Lão Oai, lập tức vỡ vụn, tiếng kêu thảm thiết còn quá phận hơn cả giết heo.

Đại soái.

Thấy La Lão Oai gặp nạn.

Không ít binh lính du thủ du thực bên cạnh hắn, tất cả đều giương trường thương, hướng thẳng đến Viên Thiên Cương xạ kích.

Bành.

Đáng tiếc —— Đạn còn chưa kịp bắn tới người Viên Thiên Cương, thân ảnh đối phương, sớm đã như quỷ mị trong nháy mắt biến mất.

Lần nữa xuất hiện.

Đã ở trước mặt đám binh lính này, hai tay vặn vẹo, hầu như không ai nhìn thấy hắn ra tay thế nào.

Những binh lính du thủ du thực này, đầu trực tiếp bị vặn ra phía sau, ngã xuống đất, chết không thể chết hơn.

Nhân vật cỡ này.

Sức chiến đấu cỡ này, dù là Trần Ngọc Lâu cũng toát mồ hôi lạnh khắp lưng.

Súng ống vậy mà đều không dùng đến.

Thân như quỷ mị.

Đồng thời liếc nhìn Lý Văn Kiệt một bên khí định thần nhàn, gia hỏa này lại có mãnh tướng như vậy dưới trướng.

Cay đắng.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu vội vàng ôm quyền nói: Lý huynh bớt giận.

La Soái người này, miệng thối vô cùng, hôm nay có kết cục này, cũng là đáng đời.

Còn xin lấy đại sự làm trọng.

Trần Ngọc Lâu nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi về phía La Lão Oai, tên La Lão Oai này bị Cương con bóp nát cả hàm răng.

Miệng đầy máu tươi.

Lại thêm nhìn thấy Viên Thiên Cương xuất quỷ nhập thần, trong nháy mắt giết chết nhiều thủ hạ của hắn như vậy.

Kết hợp với lời nói của Trần Ngọc Lâu.

Hắn làm sao còn có thể không biết, Viên Thiên Cương này chính là

thủ hạ của Lý Văn Kiệt, ngay sau đó sợ đến hồn vía lên mây.

Hối hận đã đắc tội vị sát tinh trước mắt này.

Nhưng hối hận thì đã muộn, thấy Lý Văn Kiệt đi về phía mình, sợ đến vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: Lý huynh, Lý gia, là lão La ta miệng thối.

Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, cứ coi như ta đánh rắm đi.

Còn xin ngài tha cho ta một con đường sống ạ.

La Lão Oai dập đầu như giã tỏi nói.

Nhìn thấy một màn trước mắt này.

Không ít Tá Lĩnh lực sĩ phía dưới, bao gồm cả binh sĩ thủ hạ của La Lão Oai, cũng giật mình nhìn thiếu niên trên đài.

Thằng nhóc này.

Mới đến, đã cho tên La Lão Oai này một đòn hạ mã uy rồi.

Cần biết.

Đừng thấy La Lão Oai chẳng ra gì, nhưng dù sao cũng là đại quân phiệt Tương Âm, ngày thường, ngoài Bánh Lái Trần Ngọc Lâu ra.

Ai dám không kính sợ hắn ba phần.

Nhưng bây giờ, vậy mà trước mặt mọi người quỳ xuống dập đầu, đối với Lý Văn Kiệt.

Còn có người sau lưng thiếu niên kia, mang theo một bộ mặt nạ, như quỷ mị, giết người không chớp mắt.

Trong chốc lát.

Không ít người kính sợ vô cùng, nhìn về phía thiếu niên này.

Thằng nhóc này, ngược lại khá thú vị.

Hồng cô nương, một thân hồng trang tư thế hiên ngang, người khoác áo khoác, eo buộc một đai lưng màu đen, cài mấy thanh phi đao.

Không yêu phấn son lại yêu vũ trang.

Hồng cô nương nguyên bản là người của Nguyệt Môn, nhưng nàng này tuy tướng mạo tuấn tú, song tính cách tàn nhẫn.

Năm đó có ác bá ức hiếp một nhà Hồng cô nương.

Sau đó, ác bá nơi đó, trực tiếp bị già trẻ một nhà Hồng cô nương diệt môn toàn bộ, ngay cả gián chuột cũng không tha.

Từ đó, Hồng cô nương được Trần Ngọc Lâu thu nạp dưới trướng.

Đảm nhiệm phụ tá đắc lực.

Vị Mạc Kim giáo úy này, thế nhưng là một con mãnh long quá giang a.

Bên cạnh Hồng cô nương, một nam tử vóc người thấp bé, sắc mặt vàng như nến, nhai lương khô hững hờ nói.

Người này tên là Hoa Mã Lừa Gạt.

Trong Tá Lĩnh tương đương với quân sư quạt mo: Vừa tới Tương Âm, liền cho chúng ta một màn hạ mã uy.

Tổng Bánh Lái đây là tự tìm phiền phức a.

Hoa Mã Lừa Gạt nói.

Hồng cô nương liếc Hoa Mã Lừa Gạt: Ánh mắt của lão đại, ngươi cũng hoài nghi sao.

Hơn nữa, cái tên La Lão Oai kia cũng chẳng phải hạng tốt lành gì.

Hồng cô nương hừ lạnh một tiếng nói: Theo ta mà nói, đáng đời có kết cục này, Lý Văn Kiệt làm rất đẹp, ta còn muốn vỗ tay khen ngợi.

Côn Lôn, ngươi nói có đúng không.

Côn Lôn chỉ biết hắc hắc cười ngây ngô.

Côn Lôn chính là người câm điếc, tên đầy đủ Côn Lôn Ma Lặc, là hậu duệ của Côn Lôn Nô, sức lực vô cùng lớn, cao hơn hai mét.

Bởi vì Trần Ngọc Lâu trước đó đã cứu mạng hắn, sau này liền trở thành tử trung của Trần Ngọc Lâu.

Ai, nói với ngươi cũng là vô ích.

Hồng cô nương lắc đầu, vung áo khoác, quay người rời đi.

Lúc này đã giáo huấn xong tên La Lão Oai này.

Chương 5

Cần biết, thổ phỉ, đại đa số đều là hiếp yếu sợ mạnh, chỉ có thể hiện ra thực lực, mới có thể khiến người khác tôn trọng.

Loạn thế càng là như vậy.

Lý Văn Kiệt lần này ra tay, cũng đã ăn sâu vào lòng không ít Tá Lĩnh lực sĩ.

Trần Ngọc Lâu thấy tình thế lắng xuống.

Lại lấy lòng Lý Văn Kiệt vài câu, lúc này mới vung quạt giấy nói: Các huynh đệ, xuất phát.

Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Côn Lôn, Hồng cô nương, Hoa Mã Lừa Gạt cùng đoàn người.

Giả dạng thành những người bán hàng rong.

Lưng vác từng giỏ muối ăn, lúc này mới tiến vào thâm sơn Lão Hùng Lĩnh bắt đầu dò đường.

Viên Thiên Cương vẫn xuất quỷ nhập thần, ẩn nấp từ một nơi bí mật, bảo hộ an toàn cho Lý Văn Kiệt, đồng thời La Lão Oai cùng những người khác, cũng khá kiêng kỵ nhìn Viên Thiên Cương.

Đây chính là một kẻ ngoan độc.

Đại bộ đội phía sau, cũng theo đó lên núi, đóng quân ở ngoại vi, chờ các Bánh Lái dò đường xong xuôi, lại tiến quân.

Dọc đường đi.

Lý Văn Kiệt bắt đầu tiếp tục nghiên cứu hệ thống.

Bảo vật có thể hối đoái bằng Long Khí quả thật không ít, các loại công pháp Chư Thiên, Thần Binh Lợi Nhận, bao gồm cả Huyết Mạch.

Lý Văn Kiệt tranh thủ lúc đi đường.

Từng cái nghiên cứu.

Huyết Mạch: Thương Long Chi Huyết: 300 Long Khí.

Huyền Vũ Huyết Mạch: 300 Long Khí.

Cùng Kỳ Bảo Huyết: 100 Long Khí.

Kỳ Lân Bảo Huyết: 200 Long Khí.

Thần Binh Lợi Nhận: Xích Tiêu Bảo Kiếm xưa Cao Tổ chém Bạch Xà, lập công bất thế: 1000 Long Khí.

Uyên Hồng Kiếm Thánh Cái Nhiếp cầm bảo kiếm: 3000 Long Khí.

Võ Công: Thập Tam Thái Bảo Khổ Luyện Kim Chung Tráo đại thành có thể đao thương bất nhập, thân như sắt thép: 800 Long Khí.

Bảo bối cũng không ít.

Lý Văn Kiệt thầm nhủ.

Mặc dù đã có kim bài đả thủ Viên Thiên Cương, nhưng thực lực bản thân, vẫn thuộc loại gà con.

Trong loạn thế như thế này.

Vẫn cần chút sức tự vệ.

Dưới mộ huyệt, độc trùng yêu vật, nhiều vô số kể, điều khiển Lý Văn Kiệt ưu ái nhất hiện tại, vẫn là huyết mạch chi lực.

Trong thế giới Đạo Mộ.

Huyết mạch chi lực, cũng tương đối phi phàm, giống như Trương gia Đông Bắc, liền có Kỳ Lân Bảo Huyết.

Kỳ Lân Bảo Huyết này.

Một mặt, có thể phòng ngừa độc trùng yêu vật, mặt khác, còn có

thể khiến người sở hữu huyết mạch bách độc bất xâm.

Đơn giản chính là thiết yếu khi đổ đấu.

Quan trọng nhất.

Huyết mạch lại tiện nghi, công hiệu cũng lớn, Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, trong đại mộ Bình Sơn, tồn tại không ít độc trùng và rết.

Thậm chí còn có Lục Dực Ngô Công đã hóa thành đại yêu.

Huyết mạch chi lực, có thể ở nơi này tỏa sáng rực rỡ.

Phải mau chóng hấp thu Long Khí.

Lý Văn Kiệt khẽ nheo mắt, ngay sau đó lấy viên phù hiệu đầu hổ tròn tám mặt ba vân mà Trần Ngọc Lâu đã mang tới.

Minh khí.

Trên đó cũng nhiễm một ít Long Khí.

Cầm vào lòng bàn tay: Long Khí + 10.

Cũng không tệ lắm.

Lý Văn Kiệt thử tài, cũng coi như biết được phương thức thu hoạch Long Khí, trong đại mộ Bình Sơn này, Minh khí rất nhiều, tuyệt đối là một khoản thu hoạch lớn.

Điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt vô cùng chờ mong.

Nhàn ngôn thiểu ngữ.

Đoàn người trèo non lội suối, xuyên rừng vượt núi, trong đó gian nguy tạm thời không nhắc tới.

Trưa ngày thứ ba.

Cuối cùng cũng đi tới Miêu Trại Kim Phong Trại, viên phù hiệu đầu hổ tròn tám mặt ba vân kia, chính là nhận được từ tay Sơn Dân ở đây.

Dân bản địa ở đó vô cùng cẩn thận.

Sau khi xác định Lý Văn Kiệt và đoàn người chính là người bán hàng rong, lúc này mới cho phép đi vào, lại tìm một tiểu hài tinh thông tiếng Hán.

Vinh Bảo Di Hiểu đóng vai phiên dịch.

Trần Ngọc Lâu và đoàn người, một bên nói lời khách sáo, vừa cùng dân bản địa ở đó trao đổi vật tư.

Lần này lên núi, lão tử miệng đã nhạt như rêu phong.

La Lão Oai bên cạnh, có chút bất mãn bực tức nói.

Bánh Lái ca.

Theo ta mà nói, chúng ta ở đây giả bộ làm gì, lão tử trực tiếp cho bộ đội lên núi, trước hết chém vài tên dân bản địa, lại san bằng Kim Phong Trại này, để bọn chúng dẫn đường chẳng phải hơn sao.

La Lão Oai nói.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lấy ánh mắt gần như nhìn một thằng ngốc, liếc nhìn La Lão Oai.

Thầm nghĩ Trần gia, sao lại nâng đỡ một tên quân phiệt ngu xuẩn như vậy, ngay sau đó thản nhiên nói: La Soái, việc lớn cần kín đáo.

Chúng ta mà gióng trống khua chiêng như thế, giết mấy tên dân bản địa, không chỉ gây phẫn nộ.

Đến lúc đó sẽ khiến các thế lực quân phiệt khác cảnh giác, lúc đó xen vào thì không phải chuyện đùa đâu.

Trần Ngọc Lâu nói.

Tiểu hài.

Trần Ngọc Lâu tháo kính râm, nhìn Vinh Bảo Di Hiểu trước mắt

nói: Ngươi có nhận ra bảo bối này không.

Nếu ngươi trả lời ta thêm vài câu hỏi, bảo bối này ta sẽ tặng cho ngươi.

Trần Ngọc Lâu nói, lấy ra viên phù hiệu đầu hổ tròn tám mặt ba vân trước đó.

Thấy viên phù hiệu này.

Vinh Bảo Di Hiểu chẳng thèm ngó tới nói: Hứ, ta còn tưởng bảo bối gì, hóa ra chỉ là thứ đồ rách rưới này.

Trong trại chúng ta, thường xuyên nhặt được không ít thứ đồ chơi này ở chân núi, vứt xuống đất cũng chẳng ai muốn.

Vinh Bảo Di Hiểu nói: Còn không bằng cho ta vài giỏ muối ăn đâu.

Vật tư ở Miêu Trại rất thiếu thốn.

Muối ăn ở đây, lại còn đáng giá hơn cả đồng bạc, là tiền mạnh.

Bởi vậy Vinh Bảo Di Hiểu, cũng nhìn đống muối ăn mấy người vứt trên mặt đất, âm thầm nuốt nước miếng.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu lập tức mừng rỡ, cùng Lý Văn Kiệt liếc nhau, trong mắt cũng hiện lên một vòng vui mừng.

La Lão Oai tính tình vội vàng xao động, ngay sau đó cười tủm tỉm nói: Thằng nhóc, thứ này nhặt được ở đâu.

Ngươi dẫn chúng ta tới xem xem, số muối ăn trên mặt đất này, lão tử tất cả đều tặng cho ngươi.

Thật ư.

Nghe vậy, trên mặt Vinh Bảo Di Hiểu vui mừng: Thế nhưng là.

Mẹ ta nói qua, chỗ đó rất nguy hiểm, có Tương Tây Thi Vương quấy phá, dân bản địa cũng không dám đi.

Sợ cái gì.

La Lão Oai hung hăng nhéo đầu Vinh Bảo Di Hiểu mắng: Thật có Tương Tây Thi Vương, lão tử cũng tự tay đập chết nó.

Hơn nữa, chẳng phải còn có Lý gia, Bánh Lái ca đó sao.

La Lão Oai nói.

Lý Văn Kiệt không để ý đến mấy người đang lừa gạt tiểu hài này.

Đứng lên nói: Trần huynh, nghe nói thâm sơn Lão Hùng Lĩnh này, độc trùng rất nhiều, ta đi dạo trong trại này một chút.

Ta ở nơi này, tìm kiếm chút phương cách khắc chế độc trùng.

Lý Văn Kiệt tự nhiên là muốn sớm có được Nộ Tình Kê này.

Trong nguyên tác, Nộ Tình Kê chính là ở Kim Phong Trại này, tên đầy đủ Phượng Minh Nộ Tình Kê.

Chính là vật cực dương nhất đẳng của thiên địa, tiếng hót có thể cắt đứt Âm Dương, trong cơ thể thai nghén Phượng Hoàng Huyết Mạch, chính là phượng hoàng di chủng.

Thứ đồ chơi này.

Lớn nhỏ cũng coi là một thần vật, đến lúc đó khắc chế con Lục Dực Ngô Công kia, vật này có thể phát huy công dụng lớn.

Huống hồ.

Nộ Tình Kê, lớn nhỏ cũng coi là hậu duệ của Phượng Hoàng, thứ này nếu được bồi dưỡng, thành tựu ngày sau tuyệt đối không thấp, nói không chừng, còn có thể hấp thu Long Khí.

Tận dụng thời cơ.

Cũng tốt.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, trong mắt hiện lên một vòng vẻ tán thành.

Thầm nghĩ không hổ là đồ đệ của Mạc Kim giáo úy.

Quả nhiên là tâm tư tỉ mỉ.

Chúng ta đều chưa nghĩ tới phương diện này.

Hồng cô nương.

Trần Ngọc Lâu cất cao giọng nói: Ngươi hãy cùng Lý huynh, đi theo xem thử.

Vâng, lão đại.

Hồng cô nương ôm quyền đứng dậy.

Mặc dù sớm đã giả dạng làm người bán hàng rong của Miêu gia, nhưng vẫn khó nén vẻ xinh đẹp, tiêu sái, mắt hạnh tròn má của nàng.

Ngay sau đó đi theo bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Không bao lâu.

Chương 6

Lý Văn Kiệt đã đến bên cạnh một tòa nhà sàn, trên đó có đồ đằng Huyền Điểu, cùng một số ký hiệu đạo văn.

Điều này cho thấy chủ nhân căn nhà này, chính là người thuộc Kim Trạch Lôi Đàn Đạo Giáo ở nơi đó.

Kim Trạch Lôi Đàn.

Trên thực tế cũng chỉ là những kẻ đốt bùa phù thủy, lừa gạt bách tính ngu muội ở vùng sơn dã này mà thôi.

Chẳng có chút danh tiếng nào.

Tiến vào trong nhà sàn.

Cha.

Một giọng nghẹn ngào vang lên: Gà trống cắn con, gà trống cắn con.

Trong sân nhỏ.

Chỉ thấy một hán tử ngây ngô, tay cầm một thanh dao phay, đầu đầy lông gà, vốn định làm thịt gà.

Nhưng lại bị con gà trống lớn này, mổ cho kêu rên liên hồi.

Nhìn kỹ con gà trống lớn trong đình viện này, gà này khác với gia cầm bình thường, hình thể to lớn.

Khí vũ hiên ngang, móng vuốt nhọn sắc, mỏ nhọn, lông sắc ngũ sắc, đặc biệt là lông vũ trên thân, từng sợi đỏ tươi như máu, giống như tơ lụa.

Dưới ánh mặt trời.

Đây nào còn là một con gà trống, rõ ràng chính là một phiên bản Phượng Hoàng thu nhỏ vậy.

Ngươi ngay cả giết một con gà cũng không xong.

Lúc này, một lão trượng từ trong phòng bước ra, thở phì phò mắng mỏ.

Đồng thời, lão hán này cũng chú ý tới Lý Văn Kiệt và Hồng cô nương trong đình viện, liền nheo mắt nhìn qua.

Thấy hai người này ăn mặc như khách thương, tuổi tác không lớn, mặt mày non nớt, lão ta lập tức khinh thường nói: Các ngươi là ai, tự tiện xông vào nhà ta làm gì.

Mau cút đi.

Lão trượng chớ kinh hoảng, Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Chúng ta chỉ là khách thương qua đường mà thôi.

Ta thấy con gà trống này thần tuấn phi phàm, không phải vật tầm thường, muốn bỏ tiền ra mua, không biết có được chăng.

Lý Văn Kiệt hỏi.

Khách thương.

Lão trượng cười lạnh khinh bỉ: Gà của ta không bán, mau đi đi.

Bên cạnh, Hồng cô nương lòng đầy nghi hoặc, thầm nghĩ, không phải là đến đây để khắc chế độc trùng yêu vật sao, sao lại tới đây mua gà trống.

Nhưng nàng cũng không nói gì.

Thấy lão trượng hạ lệnh đuổi khách, nhưng Lý Văn Kiệt và Hồng cô nương vẫn không có ý rời đi.

Lập tức, lão trượng nổi giận: Hai vợ chồng các ngươi làm sao

vậy, bảo các ngươi đi mà không nghe thấy sao.

Ta là môn hạ của Kim Trạch Lôi Đàn, nếu các ngươi không đi, sẽ để các ngươi phải chịu không nổi.

Lão trượng lạnh lùng nói.

Nghe vậy, cả Lý Văn Kiệt lẫn Hồng cô nương đều không để bụng.

Kim Trạch Lôi Đàn gì chứ, lừa gạt chút bá tánh vô tri thì được, chứ trước mặt đám lục lâm đạo tặc này, dù là môn chủ Kim Trạch Lôi Đàn tới, cũng không xứng xách giày cho Lý Văn Kiệt.

Bất quá, lão trượng này lại lầm tưởng Hồng cô nương và Lý Văn Kiệt là một đôi vợ chồng trẻ.

Lập tức khiến Hồng cô nương nhíu mày liễu.

Nếu không phải muốn che giấu thân phận, với tính nết của nàng, nhất định phải cắt đứt cái lưỡi nói bậy của lão già này.

Lý Văn Kiệt vẫn tiếp tục nói: Con gà này dù sao ngươi cũng muốn giết thịt, không bằng bán cho ta.

Ta sẽ cho ngươi thêm vài giỏ muối ăn, ngươi cũng không lỗ đâu.

Lão trượng này, thấy Lý Văn Kiệt và Hồng cô nương không hề sợ hãi danh tiếng Kim Trạch Lôi Đàn, lại thấy ngôn hành cử chỉ của hai người không phải người thường, liền không dám tùy tiện coi thường, mở miệng nói: Người trẻ tuổi, không phải ta không bán, gà này mà bán cho ngươi, ngược lại sẽ hại ngươi.

Ngươi có từng nghe nói qua đạo lý gà không sáu năm, chó không tám năm không.

Lão trượng thản nhiên nói.

Gà không sáu năm, chó không tám năm là điển cố được ghi chép

trong Dịch Yêu thời Tây Tấn, ý nói gia súc nếu sống quá tuổi này sẽ hóa thành yêu quái, ngược lại sẽ tai họa thôn làng.

Điển cố như vậy cơ bản không mấy ai biết.

Lão trượng thấy hai người mặt mày non nớt, tuổi còn nhỏ, kết luận họ nhất định không biết, cố ý khoe khoang đồng thời cũng là cố ý làm khó dễ.

Không phải chỉ là Dịch Yêu thôi sao.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Trong đó ghi chép, ta rõ hơn ngươi.

Nghe vậy, sắc mặt lão trượng hơi biến, trừng mắt nhìn Lý Văn Kiệt.

Tuổi nhỏ như vậy, mà lại biết hai câu này xuất từ Dịch Yêu, tiểu tử này kiến thức không cạn a.

Hồng cô nương còn không biết điển cố này, đôi mắt đẹp cũng thầm hiện lên một tia bội phục.

Nếu đã biết, không cần nói nhiều, con gà này đã sống sáu năm, ta nếu không giết nó, chỉ sợ cũng sẽ hóa thành yêu quái làm hại một phương, lão trượng nói.

Nếu là gia cầm bình thường, tự nhiên tuân theo lý lẽ Dịch Yêu, nhưng con gà này tuyệt không phải gia cầm bình thường, Lý Văn Kiệt mở miệng nói.

Nghe vậy, lão trượng dường như nghe được câu chuyện cười lớn nhất trên đời, ngửa mặt lên trời cười ha hả: Tiểu tử, ngươi lẽ nào hồ đồ rồi.

Gà này không phải gia cầm thì còn có thể là gì.

Lẽ nào là Thần thú.

Ha.

Đừng có khoe khoang ba hoa ở chỗ ta, hôm nay con gà này, ta không giết không được.

Lão trượng nói.

Lý Văn Kiệt không để ý lời lão ta nói, mà lẩm bẩm: Lão trượng, chúng ta lập một đổ ước thế nào.

Nếu con gà này không phải gia cầm, mà là vật kỳ lạ khác, thì nhượng lại cho ta thế nào.

Được.

Lão trượng cười lạnh một tiếng: Vậy nếu con gà này là gia cầm thì sao.

Lý Văn Kiệt ném hai giỏ muối ăn mang theo xuống đất nói: Vậy hai giỏ muối ăn này là của ngươi, chúng ta lập tức sẽ đi, tuyệt không dây dưa.

Tốt.

Lão trượng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ hôm nay thật đúng là gặp phải hai tên ngốc.

Gà này không phải gia cầm thì còn có thể là gì.

Đây chẳng phải là cho không hai giỏ muối ăn sao, thật đúng là hai tên ngốc mà.

Lý Văn Kiệt thấy lão trượng mắc lừa, liền ngồi xổm xuống chỉ vào mí mắt của Nộ Tình Kê nói: Gia cầm bình thường, mí mắt và người vừa vặn tương phản, đều sinh ở phía dưới.

Nhưng con gà này, mí mắt sinh ở phía trên, đây cũng là điểm khác biệt.

Lý Văn Kiệt nói.

Nghe vậy, mấy người nhao nhao cúi đầu xem mí mắt của Nộ Tình Kê.

Lão trượng thầm nghĩ, thật đúng là quái lạ.

Bình thường cũng không chú ý qua mí mắt một con gà sinh ở chỗ nào.

Con gà này, thật đúng là sinh ở phía trên, giống như con người.

Thì sao chứ.

Mặc dù đã phát giác một tia không ổn, nhưng lão trượng vẫn cố gắng chống đỡ nói: Mí mắt sinh ở phía trên thì thế nào.

Điều này lại có thể chứng minh cái gì.

Nơi đây tên là Nộ Tình Huyện, Lý Văn Kiệt chậm rãi nói: Ta từng xem qua một bản bút ký, gọi là Lý Thừa.

Trong đó ghi chép: gia cầm bình thường mí mắt nhất định sinh ở phía dưới, duy chỉ có ở Nộ Tình Huyện, có một loài phượng chủng, tên là Nộ Tình Kê, mí mắt giống người, đều sinh ở phía trên.

Gà này thần tuấn bất phàm, chính là khắc tinh của Ngũ Độc, cầm gà này đi lại trong những nơi đầy yên chướng độc vật, cũng có thể toàn thân trở ra.

Bởi vậy ta kết luận, gà này tất định là Nộ Tình Kê.

Lý Văn Kiệt nói một hơi.

Khiến lão trượng trước mặt lập tức trong ngoài xuyên tim, thầm nghĩ lần này xem như lật thuyền trong mương, không ngờ ta còn không bằng một đứa trẻ đọc sách nhiều.

Huống hồ, lão ta cũng không nghĩ tới, con gà nhà mình, lại chính là Nộ Tình Kê trong truyền thuyết.

Cần biết rằng, nơi đó người hái thuốc rất nhiều, Miêu Trại Lão Hùng Lĩnh Hậu Sơn, Thập Vạn Đại Sơn như vạn măng kình thiên, trong đó dược liệu quý hiếm nhiều vô số kể.

Người hái thuốc nơi đó, mặc dù thèm khát bảo dược, nhưng trong Thập Vạn Đại Sơn có nhiều yên chướng độc trùng vô số, biết bao nhiêu người hái thuốc đều chết trong miệng Ngũ Độc, làm người ta kiêng dè.

Nếu dẫn Nộ Tình Kê đi, độc trùng thì không đáng lo, đây quả thực là một tòa Bảo Sơn a.

Nghe vậy, lão trượng cũng là biết vậy chẳng làm, chỉ tiếc lúc trước đã vỗ tay làm thề, cũng chỉ có thể là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thấy Lý Văn Kiệt và Hồng cô nương cho Nộ Tình Kê vào giỏ, chuẩn bị mang đi.

Tiểu tặc, lừa gạt đi Nộ Tình Kê nhà ta, tốt xấu cũng lưu lại danh hào.

Bái Sơn bái đến Bắc Cực Sơn, Bắc Cực Sơn bên trên tử khí đủ, thiên hạ danh sơn 72, độc thấy vậy núi kim quang tránh.

Lão trượng quát.

Đây là dấu hiệu của Kim Trạch Lôi Đàn.

Thời đó, thiên hạ có 72 ngọn núi lớn, núi nhỏ vô số, các ngành nghề, tam giáo cửu lưu, để dễ dàng nhận ra đối phương, tự phát nghiên cứu ra một bộ dấu hiệu núi.

Trên thực tế chính là những ám hiệu giang hồ, còn gọi là tiếng lóng, môi điển.

Chỉ cần nghe thấy đối phương báo ra dấu hiệu, nhất định phải đáp lại một câu, đây gọi là người sáng mắt không làm chuyện mờ ám.

Lão trượng báo ra dấu hiệu, chỉ là Kim Trạch Lôi Đàn, còn không xứng xách giày cho Lý Văn Kiệt, hắn nào có tâm tư để ý tới.

Chỉ lo cúi đầu đi về phía trước.

Nếu Lý Văn Kiệt không nói gì, chỉ có Hồng cô nương thay mặt.

Hồng cô nương ôm quyền, ngay sau đó cất cao giọng nói: Thăm núi muốn thăm Côn Lôn Sơn, Côn Lôn Sơn cao thần tiên nhiều, Thường Thắng càng so Côn Lôn cao, trên núi nghĩa khí xông mây xanh.

Đợi tiếng nói của Hồng cô nương vừa dứt, Mẹ ta ơi.

Lão trượng này nghe xong, con cháu của bọn cướp Thường Thắng Sơn, bây giờ triều đình đều phải e ngại.

Đám đạo tặc này, nếu thật sự chọc giận, đừng nói Kim Trạch Lôi Đàn gì, trực tiếp cho Kim Phong Trại của lão ta bị san bằng cũng có thể.

Lão ta lập tức hai mắt tối sầm, dọa đến suýt nữa ngất đi, để con trai ngốc của mình đỡ, lúc này mới lặng lẽ hành quân.

Mắt thấy Lý Văn Kiệt dễ như trở bàn tay đem Phượng Minh Nộ Tình Kê đặc hữu của Nộ Tình Huyện bỏ vào túi, Hồng cô nương trong lòng cũng dâng lên mấy phần bội phục.

Nàng tuy trước đó không biết danh tiếng Nộ Tình Kê, nhưng lời nói của Lý Văn Kiệt đã khiến nàng biết được con gà này thần dị, có thể khắc chế Ngũ Độc trong núi.

Đồng thời, lần cộng sự này với Lý Văn Kiệt cũng giúp nàng hiểu thêm về phong cách làm việc của hắn, trong lòng không tự chủ được thêm hai phần thiện cảm.

Chương 7

Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng.

Hồng cô nương tuy là nữ nhi giang hồ, nhưng cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, từ trên xuống dưới Tá Lĩnh, bánh lái Trần Ngọc Lâu thích việc lớn ham công to, tính cách phi dương táo bạo.

La Lão Oai thì không cần nói nhiều, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, Hồng cô nương càng không coi trọng.

Ngược lại là Lý Văn Kiệt, khiến Hồng cô nương không khỏi nhìn bằng ánh mắt khác.

Đối phương làm việc có chương pháp có độ, kinh nghiệm cay độc phong phú, quan trọng nhất là không có khí chất phi dương táo bạo, thích việc lớn ham công to như Trần Ngọc Lâu.

Điều này cũng khiến Hồng cô nương thêm hai phần thiện cảm.

Nàng vươn ngọc thủ, đùa nghịch con gà trống lớn trong giỏ, chờ chút cũng muốn xem con Nộ Tình Kê này có thật sự dũng mãnh phi phàm như Lý Văn Kiệt nói không.

Nhàn ngôn thiểu tự Ít lời không cần thiết.

Sau khi mua được Nộ Tình Kê, Trần Ngọc Lâu đã lừa phỉnh Vinh Bảo Di Hiểu xong, cùng ngày liền dẫn đường khởi hành, đưa bọn họ đi tìm Bình Sơn.

Mấy người dưới sự dẫn đường của Vinh Bảo Di Hiểu, rất nhanh đến đỉnh Lão Hùng Lĩnh.

Lão Hùng Lĩnh này giống như một con bò nằm chó gấu, bởi vậy

mà có tên.

Đứng trên đỉnh Lão Hùng Lĩnh, có thể chú ý tới, Thập Vạn Đại Sơn trước mắt, Tương Tây vốn là khu vực nhiều núi nhiều yên chướng, thế núi nơi đây phần lớn kỳ phong hiểm trở, không giống như dãy núi phương Bắc kéo dài tung hoành, thế núi như rồng.

Mà trong những sơn phong trước mắt này, có một ngọn núi có tạo hình đặc biệt nhất, giống như một bảo bình úp ngược.

Giữa sườn núi, có hai đạo ánh sáng cầu vồng tím và vàng phun ra nuốt vào lượn lờ, khiến toàn bộ Bình Sơn khuếch đại vô cùng thần bí.

La Lão Oai bên cạnh nhe răng cười một tiếng nói: Đại đương gia.

Đây chính là bảo khí rồi, ngọn núi này thật mẹ kiếp đẹp mắt, trong này chỉ sợ bảo bối không ít, chúng ta lần này thật đúng là phát đại tài.

Ừm.

Trần Ngọc Lâu khẽ gật đầu, ngay sau đó nói: Bảo khí và khí độc quấn quýt hỗn hợp, hình thức dùng thuốc lưu thông khí huyết, thật sự là thiếu một thứ cũng không được.

Lý huynh nói không sai, trong núi này quả thật có độc trùng yêu vật quấy phá.

Lý huynh đương thật sự là biết trước, bội phục.

Trần Ngọc Lâu ôm quyền, xu nịnh nói.

Khách khí.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt phất tay, đồng thời trong lòng cũng không tự chủ được mong đợi.

Sau đó, người đầu tiên gặp phải chỉ sợ là Chuột Nhị Cô, Bạch Lão Thái Thái.

Mặc dù không biết liệu có thể cung cấp Long Khí hay không, nhưng chắc hẳn ở bên cạnh Bình Sơn Cự Mộ, cho dù là dã thần, cũng sẽ không một tia Long Khí đều không có.

Lúc này Đứa trẻ dẫn đường, Vinh Bảo Di Hiểu mở miệng nói: Các vị đại gia, núi Bình này chỉ nhìn từ xa là được rồi.

Nơi đó bên cạnh, truyền thuyết có Thi Vương ăn thịt người.

Hung dữ lắm, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi.

Vinh Bảo Di Hiểu vội vàng nói.

Nghe vậy, La Lão Oai nhíu mày, ngay sau đó nói: Trở về.

Về đâu.

Hắn một tay rút khẩu súng ngắn ngà voi trong tay ra, dí vào trán Vinh Bảo Di Hiểu mắng: Cái thằng mọi rợ này, mau chóng dẫn bọn lão tử đi qua, không thì gia gia một súng bắn nổ ngươi.

Nghe vậy, Vinh Bảo Di Hiểu một đứa trẻ, nào thấy qua trận thế này, dọa đến đều sắp tè ra quần.

May mắn bên cạnh có Hồng cô nương che chở, Vinh Bảo Di Hiểu tuy lòng đầy không muốn, nhưng nhìn qua La Lão Oai dữ tợn, chỉ có thể bất đắc dĩ dẫn đường.

Nhìn núi làm ngựa chết Núi tuy gần mà đi rất lâu mới tới.

Hiểu tinh tàn nguyệt Sao mờ trăng khuyết, hoàng hôn bao phủ thương khung, lúc này mới đi vào chân núi Lão Hùng Lĩnh.

Lúc này trăng sao ảm đạm vô quang, trời đã đổ mưa to tầm tã, chợt có tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, một mảnh sáng như tuyết.

Thấy mưa to gió lớn, không cách nào đi đường, Trần Ngọc Lâu chọn đèn phong phong đăng, rất nhanh tìm thấy một cái tích lũy quán quán trọ cũ.

Ngay sau đó để đám người tiến vào tích lũy quán nghỉ ngơi, đồng thời bảo Côn Lôn câm điếc bên cạnh, trở về nơi các huynh đệ đóng quân, mang các huynh đệ chuẩn bị Hạ Đấu lên núi.

Côn Lôn lĩnh mệnh rời đi.

Mưa to tầm tã phía dưới, tích lũy quán trước mắt âm trầm vô cùng, giống như quỷ trạch hoang vu, âm trầm khủng bố.

Vinh Bảo Di Hiểu dọa đến mang theo tiếng khóc nói: Các vị đại gia, chúng ta hay là mau trở về đi.

Đều nói trong núi này có chuột Nhị Cô ăn thịt người, liền ở tại cái tích lũy quán này.

Cái kia chuột Nhị Cô chính là chuột tinh biến thành, đáng sợ lợi hại, chúng ta hay là chạy mau đi.

Tiểu tử, ngươi lại nhiễu loạn quân tâm, coi chừng lão tử một súng bắn nổ ngươi.

La Lão Oai mắng to một tiếng, ngay sau đó hừ hừ nói: Cái gì chuột Nhị Cô, chuột Tam Cô, nếu thật sự có cái đồ chơi này, lão tử để nàng đêm nay ngủ với ta.

Nói ngược lại có khí phách, chờ chút chớ để sợ tè ra quần.

Lý Văn Kiệt bên cạnh thản nhiên nói.

Nghe vậy, La Lão Oai thầm nghĩ cái thằng mù đó, dám mắng lão tử.

Đang muốn nhe răng, xét thấy là Lý Văn Kiệt, ngay sau đó sờ vào một ngụm răng nát trong miệng, dọa đến cụp đuôi không dám nói nhiều.

Bên cạnh Hồng cô nương cũng che miệng cười một tiếng.

Két Đại môn bị đẩy ra, mưa gió như khói nợ mưa gió mù mịt,

trong tích lũy quán hai hàng quan tài chỉnh tề chất đống hai bên.

Chính giữa một tòa bệ thờ.

Trên đó một tòa tượng thần không trọn vẹn, chính là dáng vẻ một tiểu lão phu nhân, một mặt gian trá âm tàn.

Điêu khắc giống như đúc, ăn sâu vào gỗ ba tấc.

Rắc.

Lúc này đúng lúc gặp một tia chớp giáng xuống, chiếu rọi toàn bộ bên trong tích lũy quán một mảnh sáng như tuyết.

Thiên khung trắng bệch, lại phối hợp cảnh tượng trước mắt, càng tăng thêm mấy phần đáng sợ, khủng bố.

La Lão Oai tên này, ngay từ đầu khoác lác thần phật bất kính, dưới mắt cũng là dọa đến co rúm lại phía sau.

Mắt thấy vô sự, lúc này mới bệ vệ xâm nhập tích lũy quán, hùng hùng hổ hổ nói: Mẹ kiếp cái đồ chim, cái thằng mọi rợ nhà ngươi, ở đâu ra cái gì chuột tinh.

Nếu thật sự có, lão tử một súng bắn nổ nàng.

Lời khoác lác của La Lão Oai còn chưa dứt, phía sau cửa lớn, chỉ thấy một bộ thi cương, toàn thân áo đen trùm đầu che mặt, dữ tợn âm trầm.

Trong tay ôm một cái linh bài.

Rắc.

Lôi điện giáng xuống, cuồng phong quét sạch mưa to ngoài cửa, hất tung khăn trùm đầu màu đen bao phủ trên đầu thi cương.

Một khuôn mặt chuột, trực tiếp xuất hiện trước mặt La Lão Oai.

A.

La Lão Oai dọa đến suýt nữa tè ra quần, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất: Chuột tinh.

Chuột Nhị Cô.

Lý Gia cứu ta.

Cái gì chuột tinh a, Lý Văn Kiệt lúc này nhàn nhạt đi đến, liếc qua La Lão Oai đang thất kinh trên mặt đất nói: Cái này bất quá chỉ là một Mặt Ki người.

Trong thiên hạ này vốn dĩ có Mặt Ki người, nơi đó liền thịnh truyền đây là chuột tinh chuyển thế.

Trên linh bài nàng ôm, có tự thuật cả đời của nàng, các ngươi nhìn một cái chẳng phải sẽ biết.

Ta nói La Soái, Lý Văn Kiệt trêu đùa: Ngươi không phải nói, muốn để chuột Nhị Cô ngủ với ngươi sao.

Người đều tới, ngươi sao không dám.

Ách.

La Lão Oai tự biết mất mặt, xấu hổ cũng không dám lại đi càn rỡ, trốn ở một bên thôn vân thổ vụ hút thuốc phiện đi.

Bước vào tích lũy quán tránh mưa, Trần Ngọc Lâu và mọi người bảo người nhóm lửa trên đất, sau đó bắt đầu sấy quần áo, tiện thể lấy lương khô tạm thời chỉnh đốn.

Lý Văn Kiệt thì đi đến bên cạnh bàn thờ, nơi đặt thần vị.

Trên bệ thờ, chỉ thấy thần vị không trọn vẹn, chính là dáng vẻ một tiểu lão phu nhân, trên đó còn có một bức họa, vẽ một lão thái thái cưỡi lừa trắng.

Bạch lão thái thái này chính là dã thần thôn quê, trên thực tế chính là báo trắng thành tinh, dân gian có nhiều tập tục cúng bái dã thần.

Ngũ đại gia tiên ngoài quan ngoại cũng thuộc phạm trù dã thần.

Dã thần, chính là những thần linh không thuộc Đạo gia, Phật giáo, hay được triều đình thừa nhận, không phải chính thống thần.

Long Khí + 30.

Sờ soạng pho tượng Bạch lão thái thái trên bệ thờ, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Bạch lão thái thái này tuy chỉ là dã thần, nhưng cũng được Chuột Nhị Cô cung phụng trong tích lũy quán, ngày đêm tế bái, nên có chút Long Khí.

Dưới mắt, Long Khí đã tích lũy đến 40 điểm, còn kém rất xa để mua huyết mạch.

Huyết mạch Kỳ Lân, Lý Văn Kiệt cảm thấy không cần thiết mua sắm.

Nếu có thể mua, không bằng mua một Thương Long bảo huyết đắt giá nhất, bức cách tràn đầy.

Đúng lúc Lý Văn Kiệt đang suy nghĩ, Két hai bên tích lũy quán, bày ra hai hàng quan tài, từ trong quan tài này truyền ra tiếng móng tay cào vách quan tài.

Âm thanh không lớn, giống như cương thi đang cào nắp quan tài.

Tỉnh mộng cương thi tiên sinh ý nói chuyện sắp xảy ra.

Động tĩnh gì.

Trần Ngọc Lâu nhĩ lực kinh người, đứng dậy, một tay rút tiểu thần phong bên hông ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Hoang giao dã lĩnh, tích lũy quán thanh lãnh, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tổng đem đầu, sẽ không phải là thi biến chứ.

Hoa Mã Quải bên cạnh, sắc mặt cũng hơi biến hóa nói.

Các ngươi đi lấy móng lừa đen, Trần Ngọc Lâu phân phó.

Ngay sau đó Trần Ngọc Lâu bản thân, cẩn thận từng li từng tí đi vào cạnh quan tài.

Đùng.

Nắp quan tài bị cạy mở.

Meo ô.

Chỉ thấy trong quan tài, một con mèo què dài rộng, hú lên quái dị.

Chương 8

Bây giờ loạn thế, người còn không có ăn, huống chi chó hoang mèo hoang nơi hương dã, rất nhiều đều là ăn thịt người chết lớn lên.

Con mèo què này cũng là vụng trộm lẻn vào tích lũy quán, muốn ăn no nê, không ngờ gặp phải Trần Ngọc Lâu và mọi người.

Ngay sau đó hú lên quái dị, một móng vuốt trực tiếp cào vào mu bàn tay Trần Ngọc Lâu, để lại hai vết.

Tặc miêu.

Trần Ngọc Lâu đốn cảm giác vô cùng nhục nhã.

Đường đường gỡ lĩnh bánh lái, vậy mà để một con mèo què dọa đến như vậy, còn bị cào một chút.

Truyền ra ngoài, hắn cái bánh lái này còn ra cái thể thống gì.

Ngay sau đó vung ra tiểu thần phong.

Hưu.

Ai có thể nghĩ tới, con mèo què này tốc độ cực nhanh, vậy mà né được tiểu thần phong.

Ngay sau đó cấp tốc lách mình chạy vào trong màn mưa, biến mất bóng dáng.

Ta nếu không giết được ngươi, ta theo họ ngươi mèo.

Trần Ngọc Lâu giận dữ mắng một tiếng, xách ngược tiểu thần phong, cấp tốc lao vào màn mưa.

Lý Văn Kiệt thấy thế, cũng hiểu biết con mèo què này dẫn đường, nhất định có thể tìm tới Bạch lão thái thái kia, ngay sau đó không chút do dự, cũng cấp tốc lao vào màn mưa.

Trước khi rời đi, Lý Văn Kiệt trong tích lũy quán thuận thế tìm ra một thanh cương đao, chính là binh khí bình thường, bên trên phủ đầy rỉ sét.

Đoán chừng là đồ phòng thân bình thường của Chuột Nhị Cô.

Không sắc bén lắm, nhưng có còn hơn không, trực tiếp mang đi.

Ta đi trợ Trần huynh một chút sức lực.

Hai người thân ảnh cấp tốc biến mất.

Những người còn lại đành phải ở trong tích lũy quán chờ đợi.

Mưa to tầm tã, mưa gió ngã về tây.

Cương con.

Lao vào màn mưa, trên xà nhà tích lũy quán, lôi điện giống như cuồng vũ ngân xà.

Dưới tia lôi điện sáng như tuyết, trên xà nhà, một người đầu đội mũ rộng vành, thân hình cao lớn, mặt nạ che mặt, hai tay ôm trước ngực, đang đứng trên nóc nhà.

Theo tiếng gọi của Lý Văn Kiệt, cũng là thuấn di đến trước mặt Lý Văn Kiệt: Điện hạ.

Đuổi theo con mèo què kia, nhưng không cần bắt, đợi ta một chút, để ta ra lệnh, hãy ra tay.

Lý Văn Kiệt phân phó.

Là.

Nước mưa chảy xuôi trên mặt nạ dữ tợn, tí tách nhỏ xuống.

Thân ảnh Viên Thiên Cương thoắt ẩn thoắt hiện, biến mất không thấy tăm hơi.

Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu hai người, một trước một sau, không

bao lâu đã đến một mảnh bãi tha ma.

Trần Ngọc Lâu người này thích việc lớn ham công to, tuổi nhỏ đắc chí, bình sinh rất coi trọng thể diện.

Lần này để mèo què làm tổn hại thể diện, cũng không đoái hoài gì đến đạo lý giặc cùng đường chớ đuổi, trực tiếp đuổi vào trong bãi tha ma.

Chỉ thấy nơi đây mồ mả khô cằn hoang dã, thông xanh bách rậm, yêu khí bốn phía, âm trầm vô cùng.

Một luồng hơi lạnh xuyên thấu qua xương cụt, hướng thẳng đến lòng Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu nuốt nước miếng, nắm chặt tiểu thần phong trong tay, con mèo què trước mắt đã dừng lại bất động.

Chạy đi, cái con mèo tặc nhà ngươi, sao không chạy nữa.

Trần Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng, đang muốn đi qua một đao làm thịt mèo què, lấy lại thể diện trước mặt thủ hạ.

Kiệt kiệt.

Từ phía sau một bia đá đổ nát trong bãi tha ma, truyền ra một trận tiếng cười thâm trầm.

Chỉ thấy một tiểu lão phu nhân, thân hình khô gầy, da thịt cơ hồ đều bám vào xương cốt.

Mặt mũi tràn đầy vẻ âm trầm.

Cưỡi trên một con lừa màu vàng đất, tướng mạo vậy mà giống y hệt Bạch lão thái thái được cúng bái trong tích lũy quán trước đó.

Mà con mèo què kia lại khó mà động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng meo ô, meo ô thảm thiết.

Bạch lão thái thái này ngay sau đó ngồi xổm xuống, bắt đầu nhấm nuốt thịt mèo què.

Cảnh tượng này, khiến Trần Ngọc Lâu toàn thân rét run, thầm nghĩ hỏng rồi, mình đây là gặp phải sơn tinh quỷ quái.

Co cẳng muốn chạy, nhưng không ngờ toàn thân một trận vô lực, lại té lăn trên đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn mèo què bị ăn sạch.

Sau đó, Bạch lão thái thái này, mặt mũi tràn đầy âm trầm, hướng về phía mình tiếp cận mà đến.

Ta mệnh đừng vậy.

Trần Ngọc Lâu trong lòng hối hận vô cùng, thầm nghĩ mình đường đường bánh lái, cứ như vậy chết ở chỗ này.

Lần này nguy rồi.

Đúng lúc Trần Ngọc Lâu định nhắm mắt chờ chết, Bành.

Một thanh cương đao, cơ hồ là trong nháy mắt bay tới, cắm vào mặt đất, quét ngang mà đi, bức lui Bạch lão thái thái này hai bước.

Bạch lão thái thái này gian xảo vô cùng, đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm thanh cương đao này, trốn ở một bên, nhìn quanh hai bên.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt lấy miếng vải đen, bao vây miệng mũi, đã từ bụi cây nhảy ra.

Thân là nguyên tác đảng, Lý Văn Kiệt biết Bạch lão thái thái này, ở gần bãi tha ma, đã rắc một vòng nước tiểu báo.

Cái đồ chơi này có thể khiến người ta toàn thân bủn rủn vô lực, tựa như bị quỷ áp giường vậy, giống với triệu chứng của Trần Ngọc Lâu.

Không thể động đậy, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, bởi vậy Lý Văn Kiệt mới sớm chuẩn bị miếng vải đen, bịt lỗ mũi.

Lúc này một tay rút cương đao từ dưới đất lên.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy biến cố như vậy, trong mắt hiện lên một vòng vui mừng, thật sự là trời không quên Trần gia ta.

Chỉ tiếc không cách nào mở miệng nói chuyện, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, Lý Văn Kiệt có thể đối phó được đầu báo trắng thành tinh này.

Bạch lão thái thái này sớm đã hóa hình, thân hình còng xuống, khuôn mặt xảo trá, uốn lượn thân thể, ánh mắt âm lãnh, nhìn chằm chằm Lý Văn Kiệt đột ngột xuất hiện.

Rất lâu sau, lộ ra hàm răng vàng đen: Kiệt kiệt, ta tưởng đạo môn Thiên Sư nào, xuống núi trừ tà.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra là một tiểu quỷ đầu đưa đồ ăn, ha, ngoan ngoãn làm món ngon trong mâm của ta đi.

Bạch lão thái thái này, âm hiểm cười hai tiếng, duỗi ra móng vuốt nói.

A.

Thật sao.

Lý Văn Kiệt thần sắc bình thản, ôm cánh tay trước ngực, chỉ thấy trước mặt Lý Văn Kiệt, một thân ảnh màu đen, giống như thuấn di, cơ hồ là đột ngột xuất hiện, mũ rộng vành che phủ.

Trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bạch lão thái thái này, ngay sau đó một tay tóm lấy cổ họng Bạch lão thái thái này, đối diện một tấm mặt nạ dữ tợn, một đạo trầm thấp, thanh âm khàn khàn từ dưới mặt nạ truyền ra: Sơn dã tinh quái, cũng dám đánh chủ ý của Điện hạ.

Con ngươi của Bạch lão thái thái, trong nháy mắt co rút lại thành to bằng mũi kim.

Ách.

Cổ họng Bạch lão thái thái phát ra tiếng vang, lúc này nó bị Viên Thiên Cương kẹp chặt cổ, căn bản không thể động đậy.

Cần biết rằng, đây chính là Cương con thời kỳ đỉnh phong, hơn 300 tuổi, e rằng con Tương Tây Thi Vương sâu trong Bình Sơn cũng tuyệt không phải đối thủ.

Huống chi cái Bạch lão thái thái nhỏ bé này.

Tay chân giãy giụa một trận, trực tiếp bị Viên Thiên Cương vặn gãy cổ, thi thể hóa thành một con báo trắng già, bị ném ở một bên.

Chít chít.

Con lừa nhỏ màu vàng đất kia, cũng hóa thành một con báo vàng, quay người muốn chạy, trực tiếp bị Viên Thiên Cương một bàn tay chụp chết.

Mắt thấy Bạch lão thái thái này đã xử lý xong, Lý Văn Kiệt phất phất tay, Viên Thiên Cương cũng theo đó ẩn nấp vào một nơi bí mật gần đó, thân ảnh biến mất.

Ngay sau đó, chính là kiểm kê thu hoạch.

Bạch lão thái thái này sớm đã thành tinh, thi thể cũng toàn thân là bảo, xương cốt báo tinh, huyết nhục nghiền thành bụi phấn sau đó, có thể trị chứng mất hồn.

Hơn nữa, phàm là yêu vật thành tinh, trong thể nội nhất định thai nghén một viên Yêu Đan, giống như con rết sáu cánh sâu trong Bình Sơn, đã là như thế.

Lý Văn Kiệt đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Trần huynh, mượn dùng chút chủy thủ.

Lý Văn Kiệt mang tiểu thần phong từ tay Trần Ngọc Lâu tới.

Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Dưới mắt độc tính của nước tiểu báo còn chưa giải khai, hắn cũng chỉ có thể nằm trên mặt đất ngắm sao.

Tiểu thần phong này, chính là Tổng đem đầu tìm thấy trong hoàng lăng Nam Tống, là thần binh lợi khí, thiết kim đoạn ngọc, chém sắt như chém bùn.

Được xem như tín vật của Tá Lĩnh, đời đời truyền lại.

Trên vỏ đao của nó, khảm nạm châu báu mỹ ngọc, không hổ là đồ vật hoàng gia, quả nhiên là tinh mỹ vô cùng.

Chương 9

Rút ra tiểu thần phong.

Lưỡi đao rét lạnh, hàn quang che mặt, thật sự là một thanh hảo đao.

Lý Văn Kiệt cấp tốc cắt thi thể Bạch lão thái thái này, cuối cùng tại trong sọ não, tìm được một viên Yêu Đan màu vàng nâu dính tơ máu.

Cái đồ chơi này ước chừng to bằng hạt gạo.

Toàn thân hỗn tạp không chịu nổi, bày biện ra màu vàng nâu, kém rất xa so với Yêu Đan của con rết sáu cánh.

Yêu Đan cũng có phân biệt.

Giống như trong thể nội súc sinh, cũng sẽ thai nghén Ngưu Hoàng cẩu bảo, chính là ví dụ.

Công hiệu của Yêu Đan báo trắng này thế nào, đơn thuần nhìn sắc mặt Viên Thiên Cương liền hiểu, một mặt ghét bỏ, cùng nhìn rác rưởi không sai biệt lắm.

Lý Văn Kiệt cũng bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Long Khí + 50.

Cũng không tệ lắm a.

Một viên Yêu Đan mà thôi, lại cung cấp năm mươi Long Khí.

Đem viên Yêu Đan này lau sạch sẽ sau đó, Lý Văn Kiệt thu vào không gian hệ thống.

Dựa theo lời Viên Thiên Cương, chỉ cần nghiền nát vật này sau đó, lại phối hợp một chút dược liệu, giống như nhân sâm loại hình

phụ tá, có thể đại bổ, chính là thứ người tập võ yêu thích nhất, tăng cường thể phách.

Lý Văn Kiệt cũng không nóng nảy, ngay sau đó lại đem con báo vàng khác, cũng làm theo, xé ra sau đó, nhưng bên trong không thu hoạch được gì.

Xem ra, Yêu Đan cái đồ chơi này, không phải ai cũng có.

Bên cạnh thi thể Bạch lão thái thái, còn có một đoạn bia đá không trọn vẹn, đây chính là cổ ly bia.

Phía dưới còn có một cái động lớn chừng nắm đấm, chính là sào huyệt của súc sinh này.

Đạo lý trảm thảo trừ căn này, Lý Văn Kiệt là biết được, lấy ra công cụ Mạc Kim giáo úy, Gió lốc xúc.

Cái đồ chơi này chính là lắp ráp.

Cấp tốc xẻng đất, rất nhanh đã đào mở phía dưới, lần này không gian bên trong không nhỏ.

Bên trong còn có mấy con báo trắng nhỏ, đều bị Lý Văn Kiệt trực tiếp giết chết, ngoài ra, còn có không ít bảo bối.

Phía dưới tồn tại không ít dược liệu, còn có thi cốt người, cùng một chút Minh Khí, cùng loại phù bài tròn đầu hổ ba văn tám nghĩ bát quái.

Những này cũng đều là những người hái thuốc ở các thôn trại phụ cận, tiến vào Bình Sơn hái thuốc.

Đều để Bạch lão thái thái này lừa giết, bảo bối cũng giấu ở trong hang động.

Con hàng này, thật đúng là một phương tai họa.

Ta đây cũng là trảm yêu trừ ma.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, ngay sau đó bảo bối trong cái hố.

Lý Văn Kiệt cũng không chút khách khí, trực tiếp thu nhận.

Dược liệu không ít, những dược liệu này, chờ chút trở lại tích lũy quán, vừa vặn có thể phối hợp Yêu Đan báo trắng, để tăng cường thể phách của mình.

Đồng thời, cũng không ít Minh Khí, cũng đều là người hái thuốc nhặt được tại các khe nứt chân núi Bình Sơn.

Những Minh Khí này, Lý Văn Kiệt cũng toàn bộ đem Long Khí trên bề mặt chúng hấp thu.

Long Khí + 20 Long Khí + 30 Long Khí + .

Chỉ vài phút không đến, Lý Văn Kiệt nơi này, Long Khí đã hấp thu đến 330 điểm.

Thật đúng là nhanh.

Cái này còn chưa tới Bình Sơn đâu, mình hoàn toàn có thể mua sắm Thương Long Bảo Huyết, hơn nữa trộm mộ xong đại mộ Bình Sơn, mình còn có một lần rút ra bảo tiêu cơ hội.

Cương con, liền đủ hung dữ rồi.

Thật không biết, tiếp theo sẽ là nhân vật gì.

Lý Văn Kiệt cũng là tương đương chờ mong.

Mua sắm Thương Long huyết mạch.

Lý Văn Kiệt không chút do dự, mười chim tại rừng, không bằng một chim nơi tay.

Hệ thống thương thành, tuy rực rỡ muôn màu.

Nhưng khát nước ba ngày, ta chỉ đi cô bầu một uống, lấy thứ trước mắt, mới là chính đồ.

Đinh.

Hao phí 300 Long Khí, đã thành công mua sắm.

Theo thanh âm nhắc nhở điện tử vang lên, lúc này Lý Văn Kiệt có thể phát giác được, mình giống như một lần nữa thay máu rèn xương, một loại đau đớn không nói ra được, lấm tấm bò lên thân thể.

Hắn cắn răng nhịn xuống.

Trên thân thể, dần dần hiện lên một hình xăm Thương Long dữ tợn, đầu rồng, mắt rồng, thân rồng đầy đủ mọi thứ, sinh động như thật.

Thương Long Bảo Huyết: khắc chế tà túy, độc trùng, bách độc bất xâm.

Hệ thống cấp tốc đưa ra nói rõ.

Lý Văn Kiệt cũng nhẹ nhàng thở ra.

Thầm lặng, Viên Thiên Cương nhìn qua bóng lưng Lý Văn Kiệt, phảng phất cảm thấy có Thương Long bay lượn, rồng bay lượn trên đó.

Quả nhiên là hậu duệ Lý Đường, ta quả nhiên không nhìn lầm người.

Viên Thiên Cương trong lòng tự nói.

Đúng lúc này Sư ca, con báo trắng tinh kia, là chạy trốn hướng nơi này, nơi này hẳn là nơi ở của nó.

Vừa vặn, chúng ta có thể một mẻ hốt gọn.

Ừm.

Mấy đạo thanh âm từ trong rừng cây truyền ra, chỉ thấy ba người ăn mặc như người Miêu của Băng gia, từ trong rừng cây xông tới.

Ba người này, nam tử dẫn đầu, mũi cao mắt sâu, trong tay cầm kính viên quang dù, bên hông cài hai thanh hộp pháo.

Dời núi khôi thủ Chá Cô Tiếu.

Quỷ thổi chiến lực trần nhà, cái còi.

Bên cạnh hắn, là một nam tử tóc xoăn, cõng một cây cung tên, chính là sư đệ của hắn Lão Người Phương Tây.

Còn có một tiểu cô nương mặt tròn nhỏ, cõng một cái gùi thuốc nhỏ, toàn thân tán mùi thơm dược thảo, nhí nha nhí nhảnh.

Sư muội Hoa Linh.

Ba người này chính là ba người cuối cùng của Dời Núi đạo nhân, vì phá giải lời nguyền ngàn năm quỷ nhãn trên lưng, lúc này mới thiên tân vạn khổ đi vào Trung Nguyên, tìm kiếm Trần Châu.

Sư ca.

Nhìn qua trước mắt, thi thể Bạch lão thái thái, cùng một con báo, Lão Người Phương Tây nghẹn họng nhìn trân trối nói: Cái Bạch lão thái thái này bị người giết rồi.

Ừm.

Chá Cô Tiếu cũng trông thấy cảnh này, ngay sau đó nhìn thoáng qua Lý Văn Kiệt, đã biết được tiền căn hậu quả.

Bạch lão thái thái này, mặc dù không tính mạnh mẽ gì, nhưng kẻ này xảo trá hung ác, dù Dời Núi đạo nhân bọn hắn cũng truy sát trước sau vài ngày, lúc này mới tìm tới sào huyệt, muốn một mẻ hốt gọn, không ngờ lại bị người nhanh chân đến trước, đối phương còn trẻ tuổi như vậy.

Ngay sau đó Chá Cô Tiếu cũng là chắp tay nói: Huynh đệ thân thủ không tệ, tại hạ Dời Núi Chá Cô Tiếu, xin hỏi huynh đệ.

Mạc Kim, Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Mạc Kim Giáo Úy.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Cần biết rằng, Tứ đại môn phái, Dời Núi, Tá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Đồi, tất cả ngành nghề Đổ Đấu là vua, duy chỉ có Mạc Kim, chính là Vương Trung Chi Vương.

Thì ra là Mạc Kim giáo úy Lý huynh đệ, khó trách lại lợi hại như vậy.

Chá Cô Tiếu ôm quyền nói: Lý huynh tới đây, hẳn là cũng vì.

Chá Cô Tiếu thầm nghĩ, đừng đụng phải cùng một tòa mộ huyệt.

Bình Sơn.

Lý Văn Kiệt không có gì phải che giấu, phái Dời Núi đạo nhân xuống đấu chỉ vì cầu lấy Mộc Trần Châu, không phải vì cầu tài.

Lợi ích hai bên không xung đột.

Ta cùng bánh lái Tá Lĩnh, Trần huynh hợp tác, cùng nhau tới Bình Sơn này để đổ đấu cầu tài.

Lý Văn Kiệt thong thả nói.

Trần huynh.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu lập tức hai mắt sáng ngời: Hắn hiện đang ở đâu.

Năm đó ở Động Đình Hồ, thân là thủ lĩnh Dời Núi, Chá Cô Tiếu từng có lần gặp mặt Trần Ngọc Lâu, năm đó hai người nâng cốc ngôn hoan.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy Trần Ngọc Lâu là rồng phượng trong loài người, dã tâm bừng bừng, ngày sau tất sẽ có kiến công lập nghiệp cho Tá Lĩnh.

Ngay trước sư đệ lão Tây, sư muội Hoa Linh, hắn cũng không hề keo kiệt, hết lời tán dương uy phong của Trần Ngọc Lâu.

Điều này cũng khiến sư đệ lão Tây, sư muội Hoa Linh hai người, vô cùng hiếu kỳ về Trần Ngọc Lâu.

Phải biết rằng, hai người bọn họ sùng bái nhất chính là sư huynh Chá Cô Tiếu, ngay cả sư huynh còn khen không ngớt miệng, rốt cuộc người này trông ra sao.

Hòa Linh cũng nho nhỏ thò đầu ra nói: Trần Tổng Đem Đầu sao.

Chương 10

Em nghe sư huynh nói qua về hắn, nói hắn là rồng phượng trong loài người, rất lợi hại.

Ở đâu vậy ạ.

Hoa Linh chớp đôi mắt to nói.

Lão Tây cũng đầy vẻ mong đợi, thầm nghĩ bậc thế anh hào này, nhất định hiện giờ oai phong lẫm liệt.

Ách.

Lý Văn Kiệt có chút không biết nên trả lời thế nào.

Dương huynh.

Trần Ngọc Lâu người này cả đời coi trọng thể diện, sớm trước khi Chá Cô Tiếu đến đã di chuyển thân thể, bằng vào ý chí kiên cường, nấp sau bia mộ cổ.

Lúc này thấy không thể tránh được, vừa hay đã tiểu tiện xong, bấy giờ mới bước ra.

Hắn nhìn chằm chằm mái đầu đầy cỏ dại, bùn đất trên người mình, vội vàng ôm quyền nói: Thật sự là đã lâu không gặp a.

Đã lâu không gặp.

Chá Cô Tiếu nhìn thân hình chật vật của Trần Ngọc Lâu, trong lòng đã đoán được hai ba phần.

Nhưng cũng không tiện vạch trần.

Ngay sau đó giả vờ không biết, hai bên hàn huyên vài câu.

Trần Ngọc Lâu lúc này mới lên tiếng nói: Dương huynh, vào Lão

Hùng Lĩnh này, hẳn là cũng vì Bình Sơn mà đến.

Chá Cô Tiếu lắc đầu, ngay sau đó nói: Ta cùng sư đệ, sư muội nghe được tung tích Mộc Trần Châu, có khả năng xuất hiện trong cổ mộ Dạ Lang Vương.

Bởi vậy mới đêm tối đi gấp, vào Lão Hùng Lĩnh này, dự định đi cổ mộ Dạ Lang Vương.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Vật đó, vẫn chưa tìm thấy sao.

Trần Ngọc Lâu liếm môi nói.

Không có.

Trên gương mặt Chá Cô hiện lên vẻ ảm đạm, nguyền rủa Quỷ Nhãn của phái Dời Núi đã truyền thừa ngàn năm.

Giờ đây Dời Núi đạo nhân thế nhỏ đến chỉ còn lại ba người bọn họ.

Là để tìm kiếm Mộc Trần Châu giải trừ nguyền rủa, giúp mạch Dời Núi không đến mức mất đi trong tay hắn, Chá Cô Tiếu, lão Tây và Hoa Linh ba người, cũng đã chịu không ít khổ sở.

Ai.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy cũng thở dài, không biết nên an ủi vị lão hữu này thế nào.

Lý Văn Kiệt đứng bên liếc qua ba người Chá Cô Tiếu.

Tung tích Mộc Trần Châu, Lý Văn Kiệt không xa lạ gì, đất Điền Nam, Đại Mộ Hiến Vương, không phải trời sập khác biệt làm khó ngoại lực phá chi Thủy Long Choáng.

Sự nguy hiểm của mộ huyệt này có thể đứng top 3 trong giới đạo

mộ, nếu không phải Hồ Bàn huynh đệ đời sau có hào quang nhân vật chính, chưa chắc có thể tìm thấy Mộc Trần Châu.

Bất quá biết là biết, trước mắt chỉ mới gặp Chá Cô Tiếu, bản thân cũng không cần thiết móc tim móc phổi, không những gây nghi ngờ, mà còn thành kẻ tốt bụng hỏng việc.

Lý Văn Kiệt hiện tại chỉ muốn mau chóng trở về Tích Lũy Quán, trước tiên đem yêu đan mài nhỏ, sau đó phối hợp dược liệu ăn vào.

Xem xem có thể mang lại biến hóa gì.

Bất quá tổ ba người của Chá Cô Tiếu này, nếu rảnh thì vẫn có thể giúp một tay.

Sức chiến đấu của họ, xét về đơn đả độc đấu, tuyệt đối nằm trong top ba của thế giới Đạo Mộ.

Phía bên Trường Sa, cái gì Cửu Môn, Thập Môn.

Đứng trước hai vị bánh lái Dời Núi và Tá Lĩnh, chỉ là trò cười mà thôi.

Có thể thu họ về dưới trướng, cũng là lựa chọn tốt.

Ít lời nhảm nhí.

Mấy người hàn huyên xong, Lý Văn Kiệt cũng thuận miệng nói về cổ mộ Dạ Lang Vương này, chỉ là một tòa mộ trống, không cần thiết uổng phí sức lực.

Nhưng thấy ba người Chá Cô Tiếu không tin, đành thôi, lười nhác nói thêm.

Ít lời nhảm nhí.

Trở lại trong Tích Lũy Quán.

Biết rõ bản tính của Trần Ngọc Lâu, Lý Văn Kiệt cũng không hề

nhắc đến chuyện chật vật của tiểu tử này, Trần Ngọc Lâu cảm kích nhìn Lý Văn Kiệt.

Lúc này Trần Ngọc Lâu liền dẫn thi thể Bạch lão thái thái, kể lại sống động như thật chuyện hai người họ xâm nhập sào huyệt yêu ma, chiến đấu với Bạch lão thái thái, giết cương thi, nói đến hoa mĩ vô cùng.

Khiến tên La Lão Oai này trợn mắt há hốc mồm, mãi lâu sau mới giơ ngón cái lên nói: Đem Đầu ca, Lý gia, phục.

Lý Văn Kiệt cũng phì cười.

Không để ý mấy người, dựa theo chỉ dẫn của Viên Thiên Cương, Lý Văn Kiệt nhanh chóng lấy ra viên yêu đan to bằng hạt gạo.

Sau khi nghiền nát thành bột mịn, lại thêm dược liệu, nấu thành một chén thuốc.

Một hơi nuốt vào.

Ùng ục ục.

Lý Văn Kiệt có thể phát giác được, một dòng nước nóng, nhanh chóng tụ hợp vào trong cơ thể.

Nóng bỏng.

Đồng thời, trên cơ thể Lý Văn Kiệt, cũng nhanh chóng bài tiết ra lượng lớn tạp chất rác rưởi.

Lột bỏ lông phàm, tẩy rửa tủy cốt.

Sau đợt biến hóa này, cơ thể trở nên rõ ràng hơn nhiều, mặc dù chưa đến mức khôi ngô cường tráng, nhưng cũng tinh nhuệ hơn không ít.

Lại phối hợp với Thương Long Bảo Huyết, Lý Văn Kiệt cũng sức chiến đấu tiêu thăng, hắn hiện tại có một sự tự tin.

Nếu như lại để hắn đối mặt Bạch lão thái thái kia, không cần Cương Tử xuất thủ, một mình hắn, có thể đối phó ả ta.

Ta hiện tại, mạnh đáng sợ.

Lý Văn Kiệt nắm chặt nắm đấm.

Thậm chí ta cảm giác, ta có thể đơn đấu với Cương Tử.

Có lẽ ta có thể thử, đơn đấu với Cương Tử một chút.

Lý Văn Kiệt tự tin bùng nổ.

Đi vào ngoài Tích Lũy Quán.

Dưới ánh hoàng hôn, chỉ thấy bóng dáng Cương Tử, giống như quỷ mị, xếp bằng trên xà nhà, nhắm mắt dưỡng thần.

Gặp Lý Văn Kiệt xuất hiện, thân ảnh hắn thuấn di, đi đến trước mặt Lý Văn Kiệt: Điện hạ.

Ách. thôi vậy.

Ý nghĩ này, cuối cùng vẫn bị Lý Văn Kiệt dập tắt.

Đơn đấu với Cương Tử, thật là nghĩ quẩn.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh bình minh vừa ló rạng, kim huy chiếu rọi nhân gian.

Trước đó 2000 Tá Lĩnh lực sĩ đợi lệnh, cùng doanh trại công binh đào đất của La Lão Oai, đã dưới sự dẫn dắt của Côn Luân câm, đi tới cửa Tích Lũy Quán.

Doanh trại công binh đào đất này, chính là do La Lão Oai chuyên môn thiết lập, đều dùng để trộm mộ.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy Tá Lĩnh lực sĩ, mấy ngàn người, đều mặc áo bào đen, vai đeo dải lụa đỏ chu sa, liếc nhìn lại, rất có vài phần vung tay hô hào, tạo ảo giác ngàn người hưởng ứng.

Ngay sau đó cũng hào khí tỏa ra, đứng trên tảng đá lớn, đối với Tá Lĩnh quần đạo, lại một trận vỗ trống reo hò, Tá Lĩnh quần đạo cũng nhiệt huyết sôi trào.

Thấy bảo khí Bình Sơn trùng tiêu, trong đó nhất định có vàng bạc châu báu, giống như núi vàng núi bạc, vinh hoa phú quý đã gần ngay trước mắt.

Ngay sau đó giống như núi kêu biển gầm: Quăng.

Quăng.

Trần Ngọc Lâu ngẩng đầu ưỡn ngực, quạt giấy vỗ vào lòng bàn tay, cất cao giọng nói: Đại bộ đội.

Ngay hôm nay xuất phát.

Mục tiêu, Bình Sơn.

Đại bộ đội xuất phát.

Ước chừng đến buổi chiều, đã tới chân núi Bình Sơn, nhìn lên xa xa, Bình Sơn kỳ phong hiểm trở, trung tâm một khe nứt lớn, giống như Thần Nhân huy kiếm, từ đó bổ ra.

Trung ương nhiều cây tùng rậm rạp, bao phủ trong sương mù trắng mênh mông.

Trần Ngọc Lâu cầm trong tay quạt giấy màu trắng, đứng ở chân núi Bình Sơn, nhìn lên xa xa: Trăm thước tra hình, ngàn thước nhìn thế.

Cái gì cái gì hình.

Tên La Lão Oai này không học thức, đứng bên cạnh nghi ngờ nói.

Khiến Trần Ngọc Lâu liếc mắt.

Cũng không thèm để ý đến tên này.

Quay đầu nhìn Lý Văn Kiệt nói: Lý huynh, đệ từng nghe nói Mạc Kim giáo úy tầm long phân kim, thần hồ kỳ kỹ.

Không biết có thể lộ vài đường, cũng cho Tá Lĩnh lực sĩ của ta, mở mang tầm mắt hay không.

Trần Ngọc Lâu chắp tay nói.

Tốt.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Cũng hiểu được, Trần Ngọc Lâu đây là muốn xem thử trình độ của hắn, lúc này tự nhiên không thể tỏ ra e sợ.

Đổ đấu thổ phu tử.

Chương 11

Tự nhiên là dựa vào thủ đoạn tầm long phân kim mà xem hư thực.

Theo Lý Văn Kiệt gật đầu, quả nhiên, không ít Tá Lĩnh lực sĩ, cũng nhao nhao nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Đều muốn nhìn một cái, trình độ của thiếu niên này.

Nghe nói Mạc Kim giáo úy có thể thông qua sao Bắc Đẩu tượng, phong thủy kham dư, tầm long điểm huyệt, thần hồ kỳ kỹ.

Còn lại, giống như Tá Lĩnh chúng ta, và Dời Núi đạo nhân, đều không thể sánh vai.

Cũng không biết thật hay giả.

Cắt.

Một Tá Lĩnh lực sĩ khác, chẳng thèm nói: Mạc Kim giáo úy thì lợi hại thật.

Nhưng đạo phong thủy kham dư, đều phải có râu ria một nắm lớn người ra sân mới tạm được.

Thằng nhóc này, theo ta thấy thì phải đợi sư phụ hắn Kim Toán Bàn đến mới có thể, trình độ của hắn, nếu so với Tổng Đem Đầu của chúng ta, e rằng còn kém xa.

Chiêu Nghe gió nghe lôi của Tổng Đem Đầu, e rằng so với Trương Tam Gia, cũng không kém cạnh.

Có người khoác lác nói.

Giữa các Tá Lĩnh lực sĩ, ồn ào nghị luận lẫn nhau.

Trần Ngọc Lâu cũng nghiêng liếc nhìn Lý Văn Kiệt một chút, Trần Ngọc Lâu hắn tuổi nhỏ đắc chí, thanh xuất vu lam, một tay Nghe gió

nghe lôi chi thuật, nhưng mà tương đối lợi hại.

Cũng phải xem một chút, Mạc Kim giáo úy này, có mấy phần bản lĩnh.

Đại bộ đội mở đường, rất nhanh men theo đường núi kéo dài, leo lên đỉnh núi Bình Sơn.

Nơi đây trung tâm, chính là vết nứt, hình thành một vực sâu không thấy đáy.

Phía dưới còn có mây mù bao phủ, cực kỳ hiểm trở.

Đứng trên đỉnh núi, Lý Văn Kiệt cũng không nóng nảy, không nói đến Tầm Long Quyết, đơn thuần dựa vào ký ức của mình.

Tìm kiếm một ngôi mộ tướng quân đời Nguyên, dễ như trở bàn tay.

Nhưng trên mặt mũi, vẫn phải làm chút công phu.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó, từ trong Bách Bảo Nang lấy ra một bộ bàn tính bằng vàng ròng, dựa vào Thiên Can Địa Chi trên bàn tính, tầm long định huyệt.

Bốn bề, không ít Tá Lĩnh lực sĩ, đứng bên cạnh nhìn tấm tắc khen lạ.

Về phần Trần Ngọc Lâu, tự nhiên không thể đứng nhìn, đứng bên cạnh vết nứt, nói với La Lão Oai cạnh mình: La soái, bắn một phát súng xuống dưới.

Vâng.

La Lão Oai gật đầu.

Lấy ra khẩu súng ngắn ngà voi, chĩa xuống khe nứt: Bành.

Viên đạn tiếng vọng giữa sơn lĩnh, Trần Ngọc Lâu có chút nhắm

mắt, dùng tiếng vọng của viên đạn để xác định vị trí mộ huyệt.

Trần Ngọc Lâu người này, từ nhỏ ngũ giác thông linh, vốn có đôi mắt nhìn xuyên màn đêm.

Thính lực cũng không tầm thường.

Dựa vào tiếng sấm tiếng vọng, có thể xác định vị trí cổ mộ trong núi, đây gọi là Nghe gió nghe lôi, hay còn gọi là Văn Sơn Phân Biệt Long chi thuật.

Đại soái.

Dương Phó Quan đứng bên cạnh nói: Ngươi nói Tổng Đem Đầu có thể tìm được cổ mộ trước, hay là vị Mạc Kim giáo úy Lý tiểu ca kia.

Ngu xuẩn.

La Lão Oai cầm một cây roi nhỏ nói: Tổng Đem Đầu người thế nào.

Thuật tầm long, còn có thể không sánh bằng tiểu tử Lý Văn Kiệt này sao.

Lúc nói, hắn vẫn cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Lý Văn Kiệt đang đo đất tầm long.

Sợ để Viên Thiên Cương bên cạnh Lý Văn Kiệt nghe thấy.

Hắn có thể sợ hãi.

Cũng phải.

Dương Phó Quan gật đầu.

Mấy người đang đợi kết quả, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên vẻ đại hỉ.

Dưới đây có một địa cung to như thành quách, mà lại hành lang vô

số, trong đó nhất định chôn vùi vô số vàng bạc châu báu.

Chắc hẳn ngôi mộ của vị tướng quân mọi rợ đời Nguyên kia, ngay dưới khe nứt.

Quải.

Trần Ngọc Lâu một tiếng hô.

Hoa Mã Quải đứng bên cạnh, sớm đã chờ đợi từ lâu, lấy ra một cuộn giấy trắng, bên cạnh nó còn có sẵn một cây bút lông.

Trần Ngọc Lâu vung bút vẽ mực.

Chỉ trong nháy mắt, đã vẽ lại chi tiết địa cung dưới khe nứt một cách không sai biệt mấy.

Ngay sau đó đắc chí vừa lòng, vuốt cằm nhìn Lý Văn Kiệt vẫn đang tầm long điểm huyệt một chút.

Hắn thầm nghĩ: Lý huynh tuy thủ đoạn không tầm thường, thủ hạ lại có mãnh tướng trợ trận.

Nhưng dù sao tuổi tác còn quá nhỏ.

Đạo tầm long, vẫn không thể sánh bằng vi huynh, Mạc Kim giáo úy này xem ra cũng chỉ đến vậy.

Lão gia tử, vẫn là lo lắng quá nhiều.

Đại mộ Bình Sơn này, ta Trần Ngọc Lâu một mình, liền có thể đi lại tung hoành.

Trần Ngọc Lâu đang đắc chí vừa lòng.

Một bên Lý Văn Kiệt thấy diễn cũng đã gần đủ.

Cũng thuần thục, đem toàn bộ địa đồ Bình Sơn, vẽ ra bảy tám phần.

Đợi đến khi hai tấm địa đồ, mang tới so sánh.

Dù là Trần Ngọc Lâu, cũng không khỏi có chút ngạc nhiên đứng lên, trên bản đồ Lý Văn Kiệt vẽ.

Dưới khe nứt, chính là địa cung to như thành trì, trong đó hành lang bốn phương thông suốt, gần như đã đào rỗng toàn bộ Bình Sơn.

Mà lại trên đỉnh núi Bình Sơn này, thì đánh dấu chính là mộ huyệt tướng quân đời Nguyên.

Trần Ngọc Lâu nhìn bản đồ này nửa ngày, chợt mới nhíu mày mở miệng nói: Lý huynh.

Miệng bình ở đỉnh núi này, căn bản không phù hợp quy tắc hạ táng trong Táng Kinh, vị đại tướng quân đời Nguyên này, làm sao có thể chôn ở nơi đây.

Huống hồ, dưới khe nứt này, ta dùng Nghe Lôi chi thuật gia truyền, nghe được có không ít địa cung, vậy dưới Bình Sơn này, rốt cuộc là chỗ nào.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt không chút hoang mang nói: Nơi đây ta lên núi trước đó, liền nhiều mặt tìm hiểu qua.

Tại trước đời Nguyên.

Bình Sơn này vốn nhờ tạo hình đặc biệt, phong cảnh tú lệ, được đế vương Đại Tống lựa chọn làm nơi luyện đan.

Bởi vậy ta suy đoán, địa cung dưới khe nứt, chỉ là nơi luyện đan của đế vương.

Mà vị tướng quân mọi rợ đời Nguyên kia, không thuộc về người Trung Nguyên, năm đó kẻ này tại chỗ tàn khốc trấn áp 72 động người Miêu.

Sau khi giết sạch bọn họ, liền hạ táng ở Bình Sơn.

Ta kết luận, kẻ này nhất định không tuân theo pháp tắc Táng Kinh

của Trung Nguyên, đem quan tài chôn ở miệng bình, chính là phù hợp Yếm Thắng chi pháp trong Lỗ Ban Sách.

Lấy thân làm chủng, trấn áp oan hồn 72 động người Miêu.

Lý Văn Kiệt thong thả nói.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu cũng khẽ cười một tiếng, thầm nghĩ đối phương vẫn còn quá trẻ, đổ đấu trộm mộ, há có thể lấy suy đoán làm chuẩn.

Huống hồ, cổ mộ chôn ở miệng bình, quả nhiên là chưa từng nghe thấy.

Nhưng trên mặt mũi vẫn phải ứng phó một chút, Trần Ngọc Lâu liền nói ngay: Đã như vậy, vi huynh đi trước xuống dưới khe nứt tìm kiếm đường.

Nếu dưới khe nứt này, coi là thật chỉ là nơi luyện đan, lại đi chỗ miệng bình dò xét một hai, cũng không ngại.

Trần Bả Đầu chẳng lẽ không tin ta sao.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Vị Thi Vương đời Nguyên kia, liền mai táng tại miệng bình.

Làm gì vẽ vời cho thêm chuyện ra.

Huống hồ, dưới khe nứt, sương độc lượn lờ, nhất định có vô số độc trùng yêu vật, chẳng phải là để người ta chịu chết uổng.

Ngươi nói có là có à.

Hoa Mã Quải đứng bên cạnh cười lạnh một tiếng nói: Tổng Đem Đầu nhà ta người thế nào, há có thể tính sai.

Ngươi sợ không phải có ý đồ khác đó chứ.

Đùng.

Chỉ trong nháy mắt, một bóng người màu đen, trùm mũ rộng vành, xuất hiện trước mặt Hoa Mã Quải.

Một bàn tay trực tiếp tát thật mạnh vào mặt Hoa Mã Quải.

A.

Hoa Mã Quải kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh.

Ai cho ngươi dũng khí, dám nói chuyện như vậy với Điện hạ.

Thứ sâu kiến như ngươi, không chịu nổi một đòn.

Giọng trầm thấp, khàn khàn vang lên.

Xuyên qua mặt nạ dữ tợn, khí thế của Viên Thiên Cương, khiến trên đỉnh núi này, dù là hơn hai ngàn Tá Lĩnh lực sĩ, vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ai có thể quên, ngày đó nổi trống trận, lúc Trần Ngọc Lâu điểm tướng, đây chính là ngay cả mãnh nhân như La Lão Oai, đều phải quỳ xuống trước mặt hắn, một kẻ ngoan độc.

Huống chi chỉ là Hoa Mã Quải, thứ đồ chó má này.

Ta cùng Trần huynh nói chuyện, nào có phần các ngươi nghị luận.

Lý Văn Kiệt chắp hai tay sau lưng, híp mắt, lạnh lùng nhìn Hoa Mã Quải trên đất.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh hít sâu một hơi.

Biết Lý Văn Kiệt bây giờ không thể đắc tội, ngay sau đó nén giận nói: Lý huynh tạm bớt lôi đình chi uy.

Xem ở mặt vi huynh, tha cho hắn lần này.

Hừ.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng: Nhưng nếu có lần sau, ta sẽ cắt

đầu lưỡi ngươi.

Thường Thắng Sơn, Tá Lĩnh lực sĩ.

Đây là một đám nhân vật gì, giết người phóng hỏa, cướp bóc, thổ phỉ cướp đường.

Lý Văn Kiệt biết rõ, tại loại địa phương này, nuôi hổ dưỡng họa, nhất định phải dẫn đầu lập uy.

Đừng nhìn Hoa Mã Quải chỉ là mở miệng mỉa mai mà thôi, nếu như một mực nén giận, về sau e rằng ngay cả một Tá Lĩnh lực sĩ nhỏ bé, cũng dám cưỡi lên đầu hắn Lý Văn Kiệt, đi ị đi tiểu.

Không có Cương Tử, ta có thể nhịn, có Cương Tử rồi, ta còn phải nhịn, vậy Cương Tử chẳng phải vô dụng sao.

Lý huynh, vậy thế này đi.

Trần Ngọc Lâu suy tư chốc lát nói: Ta trước dẫn người, xuống dưới xem thử.

Coi như chỉ là nơi luyện đan, chắc hẳn vàng bạc châu báu, cũng sẽ không thiếu.

Làm gì bỏ lỡ.

Cũng tốt.

Lý Văn Kiệt nghe vậy nhẹ gật đầu, dưới khe nứt này, có thể nối thẳng Vô Lượng Đại Điện.

Dưới Vô Lượng Điện, chính là Đan Tỉnh.

Trong đó chứa đựng các loại thảo dược luyện đan của lịch đại đế vương, nhân sâm ngàn năm, cùng các loại trân bảo, đếm mãi không hết.

Những vật này, giá trị cũng không ít, huống chi đối với Lý Văn

Kiệt trước mắt mà nói, những trân quý hoàng gia bảo dược này, so với những kim ngọc châu báu kia, nhưng lại càng có lực hấp dẫn: Dưới đây, độc trùng yêu vật rất nhiều.

Ta cố ý từ Kim Phong Trại, từ trong tay dược nông nơi đó, tìm được con Giận Tinh Kê này.

Dùng để đối phó độc trùng yêu vật.

Chúng ta cùng đi đi.

Lý Văn Kiệt nói.

Lý huynh xuống dưới, trong lòng ta liền nắm chắc.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, sắc mặt vui mừng.

Chợt để thủ hạ, Đấu Khỉ Sống, Nhảy Trong Đất hai người, đi đầu xuống dưới dò đường.

Nếu không có vấn đề, sẽ dùng tín hiệu làm hiệu lệnh.

Hưu.

Không lâu sau.

Từ dưới khe nứt, một viên tín hiệu, bỗng nhiên nổ tung giữa không trung.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu cũng phấn khích vô cùng, ngay sau đó khua tay nói: Mang Hoàng Kim Nội Giáp của ta đến.

Rất nhanh.

Một bộ Hoàng Kim Nội Giáp, đây là thứ được chế tác từ tơ vàng, mềm mại mỏng nhẹ, nhưng có thể ngăn cản đao chém lửa thiêu.

Cũng chính là bảo bối chỉ có các Tá Lĩnh đem đầu mới có.

Hoàng Kim Nội Giáp, được Trần Ngọc Lâu mặc dưới quần áo, bên hông xiên một thanh Tiểu Thần Phong.

Leo lên Con Rết Treo Núi Bậc Thang.

Thấy Tổng Đem Đầu nói, không ít Tá Lĩnh lực sĩ, nhanh chóng lấy ra Con Rết Treo Núi Bậc Thang trong gùi ra.

Thứ này có thể lắp ráp từng đốt từng đốt, tương tự con rết, kéo dài mãi đến dưới vực sâu.

Dù là leo núi, hay xuống vách núi, đều vô cùng thuận tiện.

Chương 12

Chỉ thấy từng đốt Con Rết Treo Núi Bậc Thang, treo trên vách đá, Tá Lĩnh lực sĩ bọn họ, cũng rất nhanh hướng xuống vách núi mà leo đi.

Hoa Mã Quải bị Viên Thiên Cương tát một cái, cũng không dám tùy tiện nhe răng, lúc này chỉ đi theo Trần Ngọc Lâu, cùng Côn Luân câm, leo lên một cái Con Rết Treo Núi Bậc Thang khác.

Hướng xuống khe nứt mà đi.

La Lão Oai ngược lại rất cao hứng, chống nạnh, vuốt cằm, thầm nghĩ: Tạ Bảo Quải à Tạ Bảo Quải, tiểu tử ngươi không thấy chuyện ngày đó sao.

Ngươi nói ngươi chọc hắn làm gì.

Hắc hắc, rốt cục kẻ xui xẻo không phải Lão La ta.

Điện hạ.

Viên Thiên Cương đứng bên cạnh, một tay tóm lấy Lý Văn Kiệt, cũng không cần Con Rết Treo Núi Bậc Thang gì cả.

Loại vách đá dựng đứng này.

Với hơn 300 năm công lực của Viên Thiên Cương, vẫn như cũ có thể bay qua mái hiên, lướt trên vách tường, như đi trên đất bằng.

Mang theo Lý Văn Kiệt, hắn tựa như thuấn di.

Thân hình giống vượn, leo lên trên vách đá, chỉ trong mấy hơi thở, đã biến mất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, La Lão Oai cũng cực kỳ hâm mộ nói: Nãi nãi, thuộc hạ của Lý gia này, thật sự là lợi hại.

Quả là võ lâm cao thủ a.

Lão La ta, nếu có thuộc hạ như thế này, đâu cần phải ở đây trộm mộ.

Sớm đã xử lý mấy thế lực quân phiệt còn lại rồi.

Hồng cô nương cũng phụng mệnh, canh gác trên khe nứt, lúc này nghe lời La Lão Oai nói.

Cô khinh thường liếc mắt.

Thầm nghĩ với cái bộ dạng của ngươi, còn có thể thu được thuộc hạ lợi hại như thế sao, mau đi tắm rửa ngủ đi, trong mơ cái gì cũng có.

Ngay lúc này —— La soái.

Dương Phó Quan đứng bên cạnh thì thầm: Lần này đi xuống, đều là Tá Lĩnh lực sĩ, còn có Mạc Kim giáo úy.

Nếu dưới đó thật sự có bảo tàng.

Bọn họ mang đi hết, chúng ta có thể chẳng biết gì cả.

Nghe vậy, La Lão Oai đảo mắt một vòng, ngay sau đó híp mắt lại nói: Đúng vậy, Tiểu Dương Tử, ngươi thật đúng là lập công lớn.

Dương Phó Quan phấn khích vô cùng.

Vốn tưởng La Lão Oai sẽ khen ngợi mình vài câu, không ngờ, La Lão Oai một cước đá vào mông Dương Phó Quan mắng: Tiểu Dương Tử.

Ta lệnh cho ngươi, xuống dưới coi chừng mấy người bọn chúng.

Nếu mấy người bọn chúng nuốt riêng bảo vật, lập tức xử bắn.

Nghe vậy, Dương Phó Quan trực tiếp cứng đờ tại chỗ: Ta.

Ta sao.

Ngươi nói là, để ta một mình trông chừng bánh lái Trần Ngọc Lâu, Mạc Kim giáo úy Lý Văn Kiệt sao.

Cái này chẳng khác nào Cửu Đầu Trùng sai Bôn Ba Bá xử lý Đường Tăng sư đồ vậy.

Hửm.

La Lão Oai trừng mắt, dọa đến Dương Phó Quan cũng không dám nói nhiều, đành phải kiên trì đi theo.

Mà lúc này, Trần Ngọc Lâu bọn người, cũng nhìn bóng dáng Lý Văn Kiệt, Viên Thiên Cương hai người, giống như vượt nóc băng tường.

So với bọn họ leo lên Con Rết Treo Núi Bậc Thang, không biết nhanh hơn bao nhiêu.

Cũng là trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

Ta nếu có mãnh tướng như Cương Tử, đâu cần phải chịu ủy khuất như thế a, ghen tị.

Lý Văn Kiệt, dựa vào Viên Thiên Cương, rất nhanh đã đến dưới đỉnh núi, nơi đây chính là một cung điện khổng lồ.

Lúc này hắn đang ở trên xà nhà của đại điện.

Trên xà nhà này, còn có một lỗ hổng to lớn, phía trên còn có vết tích của một sinh vật khổng lồ nào đó bò qua.

Lý Văn Kiệt biết, vết tích này, phần lớn chính là do Lục Dực Ngô Công để lại.

Con Lục Dực Ngô Công này, chính là con rết ở dưới Đan Tỉnh Bình Sơn, quanh năm thôn phệ cỏ cây kim thạch, lâu ngày hóa thành lão yêu.

Ít nhất hơn 300 năm đạo hạnh.

Có thể xưng là Độc Long.

Rất tàn nhẫn, sờ vào con Giận Tinh Kê trong gùi, con gà trống lớn thần tuấn phi phàm này, phảng phất cũng đã nhận ra điều dị thường.

Lúc này Ục ục kêu, phát ra tiếng thị uy.

Trên xà nhà này, dưới lỗ thủng khổng lồ, còn dựng có một cái Con Rết Treo Núi Bậc Thang, phần lớn là do Đấu Khỉ Sống, Nhảy Trong Đất hai người làm.

Hiện giờ hai người này, phần lớn đã sớm biến thành khẩu phần ăn của độc con rết.

Có được Thương Long Bảo Huyết, ta ngược lại không e ngại những độc trùng này.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm bên cạnh lỗ thủng.

Suy tư một lát.

Dưới Bình Sơn này, cho dù là Lục Dực Ngô Công, hay những vàng bạc châu báu, Minh khí này, tuyệt đối có thể mang lại lượng lớn Long Khí thăng cấp cho ta.

Đạt được Long Khí, tự nhiên cần đổi thưởng.

Lý Văn Kiệt trước đó đã đọc qua thương thành của hệ thống, các công pháp, công phu bình thường, hắn đều không vừa mắt.

Thế giới Đạo Mộ này, nhất định là súng pháo vi tôn, lực lượng nhân thể quá yếu.

Không cần thiết lãng phí thời gian ở đây.

Về phần công pháp tu luyện, Lý Văn Kiệt dự định trực tiếp học từ Cương Tử là được, không cần lãng phí Long Khí.

Hệ thống tu luyện Bất Lương Nhân, đặt ở thế giới Đạo Mộ, đủ để

treo lên đánh một đám người.

Huống chi còn có Đại Soái tự mình dạy bảo.

Hệ thống tu luyện Bất Lương Nhân, ban đầu chính là tập võ Trúc Cơ luyện khí, đến mức nhất định, chính là Hóa Khí Thành Tinh.

Cũng chính là Tiểu Tinh Vị, Trung Tinh Vị, Đại Tinh Vị.

Đến trình độ này, liền có thể kéo dài khoảng cách với võ phu bình thường, thân phụ Long Tượng chi lực, có thể xưng nhị lưu cao thủ.

Mà trên đó.

Chính là Tiểu Thiên Vị, Trung Thiên Vị, Đại Thiên Vị.

Đến trình độ này, liền có thể giống như Cương Tử, đến vô ảnh đi vô tung, có thể xưng nhất lưu cao thủ.

Mà bản thân Viên Thiên Cương, thì đã siêu thoát Đại Thiên Vị không biết bao nhiêu.

Lý Văn Kiệt bây giờ, mặc dù trước đó thôn phệ nội đan của Bạch lão thái thái, lại lưng đeo Thương Long Bảo Huyết.

Nhưng xét về chân chính lực lượng, vẫn chưa đạt tới cảnh giới Hóa Khí Thành Tinh.

Tiểu Tinh Vị còn chưa đạt tới.

Lý Văn Kiệt suy nghĩ, đợi xử lý con Lục Dực Ngô Công kia, đạt được nội đan của nó, lại phụ trợ thêm thảo dược.

E rằng bản thân mình ít nhất có thể đạt tới cảnh giới Hóa Khí Thành Tinh.

Trong thế giới Đạo Mộ này, năng lực bản thân mình, ít nhất không kém Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu bọn người.

Nói trở lại.

Lý Văn Kiệt nơi đây, cũng coi trọng một thủ đoạn lợi hại tương đương trong thương thành hệ thống.

Ngự Kiếm Thuật: 4000 Long Khí.

Ai mà không có ý nghĩ ngự kiếm mà đi, chỉ là không có cơ hội này mà thôi.

Hiện giờ hệ thống nếu cho cơ hội này, Lý Văn Kiệt tự nhiên là cần phải nắm chắc.

Ít lời nhảm nhí.

Đợi chừng khoảng nửa nén nhang, Trần Ngọc Lâu bọn người, lúc này mới men theo Con Rết Treo Núi Bậc Thang, đã toàn bộ đến trên xà nhà.

Ngay sau đó nhìn Lý Văn Kiệt đã chờ đợi ở đây từ lâu, Trần Ngọc Lâu chắp tay nói: Bên cạnh Lý huynh, thật sự là người tài ba xuất hiện lớp lớp.

Bội phục.

Trần Ngọc Lâu nói.

Khách khí, thủ hạ của Trần huynh, cũng không phải kẻ vô dụng.

Lý Văn Kiệt hời hợt nói.

Đấu khỉ sống, nhảy trong đất.

Hai bên khách sáo một phen.

Trần Ngọc Lâu gọi một hồi, không tìm thấy bóng dáng hai tên này, nhíu mày nói: Làm cái quỷ gì vậy.

Xuống dưới xem thử.

Quần đạo ngay sau đó cầm đèn gió, men theo Con Rết Treo Núi Bậc Thang, nhanh chóng bỏ vào dưới xà nhà.

Nơi đây chính là một địa cung.

Bốn phía tám cây Bàn Long trụ khổng lồ, góc tường chất đống không ít binh khí khôi giáp tàn phá, chỉ là không có bóng dáng quan tài.

Xem ra, mộ tướng quân đời Nguyên, hoàn toàn chính xác không ở nơi này.

Trần Ngọc Lâu sắc mặt đỏ lên, thầm nghĩ tầm long chi thuật của mình, vậy mà thật sự không sánh bằng Lý Văn Kiệt một đứa bé.

Nhưng lúc này địa cung lờ mờ, cũng không có ai chú ý tới vẻ quẫn bách của hắn.

Hai tên này, chạy đi đâu rồi.

Trần Ngọc Lâu khẽ nhíu mày, tìm nửa ngày, không thấy tung tích.

Chương 13

Đã chết.

Giọng Lý Văn Kiệt truyền đến từ bên cạnh.

Lập tức thu hút không ít người.

Chỉ thấy trước mặt Lý Văn Kiệt, hai bộ quần áo, bên dưới là một vũng nước mủ, khiến người ta tê dại cả da đầu.

Chết.

Trần Ngọc Lâu nhìn cảnh tượng trước mắt: Đây là.

Độc trùng.

Lý Văn Kiệt từ bên hông, lấy ra một thanh chủy thủ, đem bộ y phục này trên mặt đất bốc lên.

Chỉ thấy một con rết lớn to bằng cánh tay, màu sắc sặc sỡ.

Hú lên quái dị.

Hướng thẳng đến Lý Văn Kiệt mà điện xạ.

Xùy.

Lý Văn Kiệt một đao, trực tiếp cắt đứt con rết lớn đó, con rết lớn màu sắc rực rỡ bị đứt làm đôi.

Độc tố từ trong cơ thể nó chảy ra.

Gạch đá trên mặt đất, đều theo đó hư thối, hóa thành nước mủ.

Nhìn cảnh này, Trần Ngọc Lâu lập tức con ngươi hơi co lại, mặc dù biết rằng dưới Bình Sơn nhất định có độc trùng, nhưng không nghĩ tới, độc tính của nó, vậy mà mãnh liệt đến thế.

Đây quả thực là chưa từng nghe thấy.

Lý huynh, cái này.

Trần Ngọc Lâu hé miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Suỵt.

Những độc trùng này, bò ra rồi.

Lý Văn Kiệt bỗng nhiên nhìn về một hướng.

Chỉ thấy tại nơi hẻo lánh của địa cung này, trên tám cây Bàn Long trụ khổng lồ, truyền ra một trận tiếng xột xoạt.

Vô số con rết màu sắc sặc sỡ, hình thể to lớn, chen chúc nhau từ trên Bàn Long trụ bò xuống.

A.

Một Tá Lĩnh lực sĩ đứng sau cùng, kêu thảm một tiếng.

Sau khi bị con rết cắn trúng.

Chỉ trong vài giây đồng hồ, toàn thân đã hóa thành nước mủ: Tổng Đem Đầu. cứu, cứu ta.

Bậc cảnh tượng này, đơn giản nghe rợn cả người.

Dù là Trần Ngọc Lâu, một đại lão đứng đầu Thường Thắng Sơn như vậy, cũng bị dọa đến hoảng sợ.

Rút lui.

Hắn cắn răng một cái, biết rằng với số lượng độc trùng như vậy, Tá Lĩnh bọn họ, tuyệt đối khó mà chiếm được lợi thế.

Mặc dù biết Lý Văn Kiệt trong gùi có Giận Tinh Kê, nhưng Giận Tinh Kê chỉ có một con.

Mà độc trùng thì hàng ngàn hàng vạn.

Làm sao có thể vật lộn với hàng vạn độc trùng.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể hạ lệnh rút lui.

Tá Lĩnh nhất thời loạn xạ, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rút lui không ngừng bên tai.

Không nên hoảng loạn.

Lý Văn Kiệt bỗng nhiên hô lên một tiếng.

Tạm thời khiến đội ngũ bình tĩnh trở lại, ngay sau đó Lý Văn Kiệt không chút do dự, dùng chủy thủ cắt vào bàn tay.

Hưu.

Mấy giọt Thương Long Chi Huyết màu vàng, trong nháy mắt bay ra.

Chỉ trong chốc lát.

Theo Thương Long Bảo Huyết này bay ra, những độc trùng dày đặc trên mặt đất, giống như gặp phải điều gì cực kỳ khủng khiếp.

Tựa như thủy triều, sợ hãi cuống cuồng rút đi.

Những độc trùng này đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn.

Chỉ để lại Tá Lĩnh quần đạo lòng vẫn còn sợ hãi, cùng một vài thi thể đã hóa thành nước mủ trên mặt đất.

Trong chốc lát, toàn trường yên tĩnh.

Lộc cộc.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng chấn động.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, quần đạo Tá Lĩnh tất cả đều nuốt nước bọt ừng ực.

Một người, liền khiến vạn vạn độc trùng này khiếp sợ thối lui.

Thủ đoạn này, đơn giản giống như Thần Phật, thậm chí khiến một số lực sĩ Tá Lĩnh mê tín, nhát gan trực tiếp quỳ xuống dập đầu bái lạy.

Trần Ngọc Lâu là người có kiến thức, y nheo mắt lại, chăm chú nhìn Lý Văn Kiệt.

Tổng Bánh Lái.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Mã Quải kinh ngạc, nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, như muốn nói điều gì.

Nhưng lại bị Trần Ngọc Lâu phất tay ngăn lại.

Trần Ngọc Lâu chăm chú nhìn Lý Văn Kiệt, thầm nghĩ: Lấy máu trấn tà, khu trùng.

Thủ đoạn này, Trương gia thần bí ở Đông Bắc mới có huyết mạch thần bí này.

Kim Toán Bàn này quả là tìm được đệ tử tốt, thật khiến người ta thèm muốn.

Trần Ngọc Lâu nhìn Lý Văn Kiệt, mặt đầy vẻ thèm muốn.

Một thủ hạ cương mãnh, trung thành như vậy, lại thêm huyết mạch thần bí bậc này, nếu đây là môn đồ Tá Lĩnh của y thì tốt biết bao.

Hơn nữa thiếu niên này còn quá trẻ tuổi, đợi một thời gian, e rằng thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ không hề thua kém Kim Toán Bàn, thậm chí siêu việt Trương Tam Liên cũng khó nói.

Lý huynh hảo thủ đoạn.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh chắp tay ôm quyền nói: Lấy máu khu trùng, bội phục.

Một chút tài mọn mà thôi.

Lý Văn Kiệt bình thản nói.

Huyết mạch Thương Long Bảo này, Lý Văn Kiệt bây giờ cũng chỉ

là thử một chút uy lực mà thôi, không ngờ hiệu quả tốt lạ thường.

Hơn nữa, phạm vi và lực uy hiếp đối với độc trùng của Huyết mạch Thương Long Bảo, so với Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia thì càng thêm thần diệu.

Giống như trong nguyên tác, ở Thất Tinh Lỗ Vương cung, Thi Biệt Vương vừa chết, thi triều quy mô lớn tràn đến.

Dù là Huyết mạch Kỳ Lân của Trương Khởi Linh, cũng khó lòng có hiệu quả.

Cũng giống như vậy, trong tay huynh đệ có một khẩu súng tiểu liên có thể trấn nhiếp mấy trăm người, nhưng với mấy vạn người thì khó mà trấn nhiếp.

Mà Huyết mạch Thương Long Bảo, liền giống với một chiếc xe tăng, dù là thi triều độc trùng quy mô lớn có mấy vạn con đi nữa, cũng có thể trực tiếp trấn nhiếp.

Dưới mắt những độc trùng này, bị Huyết mạch Thương Long Bảo của Lý Văn Kiệt trấn áp, không thể làm gì.

Dưới cung điện thời Nguyên này, Lý Văn Kiệt biết được, phía sau nối liền một con đường hành lang, có thể trực tiếp thông đến Vô Lượng Điện.

Từ đó tìm được vị trí Đan Cung luyện đan của các đời hoàng đế, đang chuẩn bị tiến đến thu thập dược liệu thì một tiếng động lớn vang lên.

Tuôn rơi.

Nơi mái vòm địa cung, phát ra tiếng cào của trăm chân rết.

Một lực sĩ Tá Lĩnh, lúc này cầm phong đăng, kinh ngạc nhìn sinh vật trên mái vòm.

Chỉ thấy một con rết đen khổng lồ dài ba trượng khoảng 9 mét, toàn thân bóng loáng.

Đen nhánh như mực, dưới lớp giáp xác là hàng ngàn cặp chân rết, không ngừng cào động.

Đặc biệt là dưới bụng của nó, còn có ba cặp cánh trong suốt óng ánh, vậy mà có thể nâng đỡ con rết này bay lượn.

Đây đâu còn là rết, rõ ràng là một con Độc Long đen.

Nên biết, loài rết này, tu luyện trăm năm trong thâm sơn liền có thể tu luyện được một đôi cánh.

Ba cặp cánh.

Điều này chứng tỏ nó đã tu luyện trọn vẹn hơn ba trăm năm.

Đợi một thời gian, e rằng nó sẽ tu luyện đại đạo viên mãn, đến lúc đó liền có thể rết hóa rồng, ẩn mình trong nhân gian, trưởng thành một đại yêu ma chân chính.

E rằng ngay cả Trương Thiên Sư xuống núi từ Ngũ Lôi đại điện trên Long Hổ Sơn, cũng khó lòng hàng phục lão quái này.

Đáng tiếc —— hôm nay nó lại đụng phải Lý Văn Kiệt.

Chương 14

A.

Lực sĩ Tá Lĩnh này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy con sáu cánh con rết khổng lồ đến vậy, kêu sợ hãi, quên cả phản ứng.

Chỉ thấy con sáu cánh con rết này, tới lui như rồng, từ miệng phát ra tiếng quái khiếu Dọa một tiếng.

Cuốn lên một trận yêu phong đen kịt, thân hình cuộn lại, lập tức nuốt nửa thân thể người lực sĩ này vào bụng mà nhai nuốt.

Tình huống nơi này đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của những người còn lại.

Rất nhiều quần đạo Tá Lĩnh, dù đã gặp không ít độc trùng cương thi dưới mộ huyệt, nhưng chưa từng thấy con rết khổng lồ bậc này.

Trong lúc nhất thời, sợ hãi cuống quýt hô lớn: Rết.

Rết tinh. , Yêu quái rết.

Chạy mau.

Đều không cần bối rối.

Trần Ngọc Lâu vội vàng hét lớn một tiếng, ổn định quân tâm.

Nhưng ngay cả y cũng có chút kinh ngạc, con rết trong núi này, kích thước lại có thể lớn đến nhường này.

Cái này mẹ nó còn là rết sao.

Hiển nhiên chính là một con Độc Long đen vậy.

Dù là kẻ đã từng trải sóng gió như Bánh Lái, lúc này cũng có chút hoang mang lo sợ, đành phải lệnh thủ hạ giơ cao bó đuốc, xua đuổi

con độc long này.

Lý Văn Kiệt thấy con sáu cánh con rết này hiện thân, trong lòng thầm kêu một tiếng Tốt. , vốn đang nghĩ phải đi đâu tìm con hàng này.

Không ngờ nó chủ động hiện thân.

Vậy thì đừng trách ta không khách khí, con sáu cánh con rết này toàn thân là bảo vật, hơn nữa bên trong cơ thể thai nghén một viên yêu đan.

Đây chính là viên yêu đan đã hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt hơn ba trăm năm, tuyệt không phải viên phế phẩm trong cơ thể Bạch Lão Thái Thái trước đó có thể so sánh.

Sau khi thôn phệ, dù không thể đạt đến cương cốt, hóa khí thành tinh, tuyệt đối có thể làm được.

Cô.

Lúc này Nộ Tình Kê trong gùi cũng phát giác được túc địch xuất hiện.

Trong gùi trên lưng, nó không ngừng nhấp nhô, một đôi mắt gà đỏ tươi như máu, chăm chú nhìn chằm chằm con sáu cánh con rết trước mặt.

Dọa.

Con sáu cánh con rết kia thấy không ai ngăn cản, đang định gây sóng gió, làm càn.

Hạt gạo nhỏ nhoi cũng dám tỏa hào quang.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, đột nhiên vỗ vào gùi.

Ò ó o.

Nộ Tình Kê sớm đã tích tụ nộ khí đã lâu.

Lúc này gùi nứt vỡ, một tiếng hót vang chói tai như xuyên kim liệt thạch, khiến màng nhĩ người ta đau nhức.

Nộ Tình Kê vỗ cánh, lông ngũ sắc rực rỡ, mào gà đỏ tươi như máu, tựa như Thượng Cổ Phượng Hoàng hiện thân trừng tà.

Chỉ một cú nhảy, đã hóa thành một đạo tàn ảnh, quấn lấy con sáu cánh con rết kia.

Giữa sân chỉ thấy một đạo hắc ảnh và một đạo hồng ảnh quấn lấy nhau, giao đấu kịch liệt khó phân thắng bại.

Các lực sĩ Tá Lĩnh xung quanh, vốn còn định dùng bó đuốc, súng ngắn xua đuổi con sáu cánh con rết này.

Nhưng lực bất tòng tâm.

Đúng lúc sắp mệnh vong dưới vuốt sáu cánh con rết, không ngờ Lý Văn Kiệt vỗ vào gùi, Nộ Tình Kê xuất hiện, lại mãnh liệt đến vậy.

Cùng sáu cánh con rết lại đấu một trận khó phân thắng bại.

Trong lúc mơ hồ, còn chiếm được thượng phong.

Không ít lực sĩ Tá Lĩnh, nghẹn họng trân trối, lẩm bẩm nói: Má ơi, đây là Phượng Hoàng ư.

Con rết lớn đến vậy, lại không phải đối thủ của con gà này.

Bảo bối của Lý Gia thật lợi hại, Lý Gia quả là kỳ nhân. , không ít người xu nịnh nói.

Thậm chí, dứt khoát quỳ sụp xuống đất, hướng về phía Nộ Tình Kê dập đầu bái lạy.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, chật vật không chịu nổi.

Lúc này lấy lại tinh thần, thấy Lý Văn Kiệt khí định thần nhàn, dùng Nộ Tình Kê cùng con lão ngô công sáu cánh kia đấu một trận khó

phân thắng bại, cũng thầm than một tiếng Hổ thẹn.

Đối phương thân ở giữa sóng to gió lớn, như người lội sóng, trái lại y, đường đường là một Bánh Lái, từ khi hạ đấu đến giờ, quả thật chật vật không chịu nổi.

Lập tức phân cao thấp vậy.

Mà Trần Ngọc Lâu, cũng càng thêm bức thiết, muốn kéo Lý Văn Kiệt nhập Thường Thắng Sơn cắm hương nhập bọn.

Lý Văn Kiệt nơi này.

Thấy Nộ Tình Kê dũng mãnh phi thường vô song, khiến con sáu cánh con rết này liên tục thối lui, trong lòng cũng reo hò.

Con sáu cánh con rết này biết mình tuyệt không phải đối thủ của Nộ Tình Kê, dù sao Nộ Tình Kê chính là khắc tinh của Ngũ Độc.

Ngay sau đó cuốn lên một trận gió tanh đen kịt, cưỡng bức Nộ Tình Kê lùi lại, quay người liền muốn chạy trốn.

Lý Văn Kiệt nhìn ra, kẻ này sớm đã là nỏ mạnh hết đà, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để nhất cử tiêu diệt nó, há có thể cứ thế mà buông tha.

Lập tức nhảy đến trước mặt con sáu cánh con rết đang định quay người bỏ trốn, đột nhiên cắn chóp lưỡi, một ngụm máu tươi phun ra.

Trên xương bả vai rộng lớn, một đạo hình xăm Thương Long hiện rõ từng lớp vảy.

Kéo theo sau lưng Lý Văn Kiệt, tựa hồ có một hư ảnh Thương Long, phát ra tiếng gầm thét, trợn mắt nhìn chằm chằm con sáu cánh con rết trước mặt.

Con sáu cánh con rết này, thấy người trước mắt như tinh tú Thương Long hạ phàm, sau lưng có gà trống như Phượng Hoàng vỗ

cánh, khiến nó sợ hãi hồn bay phách lạc, hú lên quái dị, bay thẳng lên mái vòm.

Lý Văn Kiệt cùng Nộ Tình Kê lập tức đuổi theo không bỏ, trực tiếp nhảy lên lưng độc trùng, cú nhảy này liền vọt thẳng lên trời.

Phượng Hoàng vỗ cánh chiến độc long, Thương Long xuất hải tất trảm tà.

Lý Văn Kiệt, Nộ Tình Kê, lúc này tất cả đều đứng trên thân sáu cánh con rết, muốn nhất cổ tác khí, triệt để xử lý nó.

Không ngờ kẻ này hồn bay phách lạc, chỉ lo chạy trốn, lại một hơi vọt thẳng lên trời.

Chỉ thấy yêu vụ đen kịt lượn lờ, con sáu cánh con rết này như Hắc Long bình thường, mang Lý Văn Kiệt và Nộ Tình Kê bay vút lên cao.

Lý Văn Kiệt chỉ cảm thấy gió thổi vù vù bên tai, việc này còn kích thích hơn cả việc cương thi nhảy tường lướt mái.

Nộ Tình Kê thì ngạo nghễ đứng trên vai Lý Văn Kiệt, chỉ chờ nó ổn định lại, lập tức đoạt lấy tính mạng nó.

Cùng lúc đó.

Nơi vách đá dựng đứng, đỉnh núi Miệng Bình.

Chá Cô Tiếu khoác đạo bào, Lão Tây Dương, Hoa Linh ba người, đêm tối cấp tốc lên đường, cuối cùng cũng đuổi kịp Bình Sơn.

Ngày đó chia tay ở cổ ly bia.

Ba người tiến đến Dạ Lang Vương cổ mộ tìm kiếm tung tích Mộc Trần Châu, nào ngờ Dạ Lang Vương cổ mộ là một tòa mộ không.

Lại còn phát hiện mô tả tương tự Bình Sơn dưới quan tài Dạ Lang Vương.

Chắc chắn manh mối Mộc Trần Châu ở Bình Sơn, lập tức lại cấp tốc lên đường trong đêm, chạy tới nơi đây.

Nghĩ đến ngày đó bên cạnh cổ ly bia, Lý Văn Kiệt đã hảo tâm thông báo với bọn họ rằng Dạ Lang Vương cổ mộ là một tòa mộ không.

Chá Cô Tiếu một bên trong lòng cảm khái Lý Văn Kiệt thần cơ diệu toán, đồng thời trong lòng cũng thầm than một tiếng Hổ thẹn.

Nếu là sớm nghe Lý Văn Kiệt, há đâu có chuyện chật vật như hôm nay.

Chá Cô Tiếu và đồng bọn sau khi đến đỉnh núi Miệng Bình, lại nghe từ miệng các lực sĩ Tá Lĩnh rằng Trần Ngọc Lâu, Lý Văn Kiệt và những người khác đã sớm hạ đấu vào khe núi.

Y thầm nghĩ: Lý huynh dù thần cơ diệu toán, Trần huynh cũng là nhân vật không tầm thường.

Nhưng dưới núi Bình này, chướng khí dày đặc, độc trùng chắc hẳn rất nhiều.

Chương 15

Tá Lĩnh cũng không có khu trùng chi pháp, mà Mạc Kim Giáo úy dù lợi hại, cũng chỉ là tầm long phân kim mà thôi.

Lần này để khắc chế độc trùng, e rằng còn phải dựa vào sinh hóa khắc chế chi pháp của phái Dời Núi ta.

Lại nói La Lão Oai và những người khác.

Cũng đứng ngồi không yên, lo lắng ở đỉnh núi Miệng Bình: Ta nói Đại đương gia, còn có Lý Gia, sao vẫn chưa ra.

La Lão Oai vuốt chòm râu nhỏ, cau mày nói: Sẽ không phải, ở dưới đó gặp phải bất trắc gì rồi chăng.

Nhắm lại cái miệng quạ đen của ngươi đi.

Hồng cô nương bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói: Bản lĩnh của lão đại, còn có thủ đoạn của Lý Văn Kiệt, ngươi lẽ nào không biết.

Hai người bọn họ, có thể gặp phải bất trắc gì chứ.

Cũng đúng.

La Lão Oai gật gật đầu.

Lời tuy vậy, nhưng Hồng cô nương vẫn còn chút tâm thần bất định, bất an, nghĩ thầm đừng thật sự là gặp phải bất trắc gì.

Đang định dẫn theo vài hảo thủ Tá Lĩnh, xuống dưới dò la tình hình thì một tiếng vang lớn đột nhiên kéo đến.

Dọa.

Dưới khe nứt vách núi.

Mây giăng sương phủ, mà trong màn sương mù dày đặc này, một

con rết đen, cuốn lên yêu phong trận trận, quét thẳng lên bầu trời.

Như Hắc Long gào thét, bay vút lên cao.

Mà trên lưng con sáu cánh con rết đen này, chỉ thấy Lý Văn Kiệt một bộ áo bào phấp phới, trên bờ vai, Nộ Tình Kê càng là thần uy lẫm liệt, mào gà đỏ tươi như máu, toàn thân lông ngũ sắc rực rỡ, như Phượng Hoàng, đậu trên vai.

Rồng.

Má ơi, là một con Đại Hắc Long.

Còn có Phượng Hoàng, các ngươi nhìn xem, trên thân rồng này còn có Phượng Hoàng kìa.

Trời đất quỷ thần ơi, trên thân Hắc Long này còn có một người, chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm.

Mẹ nó. không ít người vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Mà La Lão Oai, lúc này bên cạnh mắng lớn một tiếng: Đệch mợ, cái này mẹ nó trên Hắc Long, hình như là Lý Gia.

Cưỡi Hắc Long, vai mang Phượng Hoàng, cái này mẹ nó.

Lý Gia thật là Thiên Nhân vậy.

La Lão Oai sợ đến có chút run rẩy.

Nghĩ thầm đối phương hèn chi giết hắn dễ như giết gà.

Thiên Nhân bậc này, ai có thể đắc tội nổi.

Mà màn này, cũng lọt vào mắt Hồng cô nương, Chá Cô Tiếu, Lão Tây Dương, Hoa Linh.

Lộc cộc.

Dù là Chá Cô Tiếu, nhân vật tàn nhẫn bậc này, nhìn màn trước mắt, cũng không kìm được nuốt nước bọt ừng ực.

Lý huynh, thật là Thiên Nhân vậy.

Dọa.

Con lão ngô công đen này, như Long Vương náo hải, xông thẳng lên trời.

Chợt lại lật mình một cái, cuốn lên yêu phong trận trận, một lần nữa chui xuống khe núi.

Chỉ trong chốc lát, lại quay về cung điện thời Nguyên trước đó, Trần Ngọc Lâu và những người khác giật mình, vội vàng tránh lui.

Con sáu cánh con rết này, lúc này cũng gân cốt mỏi mệt, không còn sức hoàn thủ.

Thấy thời cơ đã đến, Lý Văn Kiệt nhân cơ hội này, để Nộ Tình Kê vỗ cánh, trực tiếp mổ đi hai mắt con sáu cánh con rết này.

Đối phương rên la thảm thiết liên hồi.

Đánh kẻ sa cơ, Lý Văn Kiệt hiểu rõ đạo lý này, lập tức ra hiệu Trần Ngọc Lâu và những người khác hỗ trợ.

Vô số lực sĩ Tá Lĩnh, dùng bó đuốc, súng ống, thậm chí cả cuốc chim, khảm đao, tất cả đều nhằm vào con lão ngô công đang quằn quại trên mặt đất mà tấn công tới.

Chỉ trong chốc lát, con sáu cánh con rết này đã hoàn toàn bất động, toàn thân tàn phá, không còn chút sinh cơ nào.

Mắt thấy đã giải quyết kẻ này, Lý Văn Kiệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đem Nộ Tình Kê thu vào trong gùi.

Lý Văn Kiệt không chút khách khí, trực tiếp rút ra một con dao nhỏ, rạch đầu con rết lớn.

Rất nhanh, trong đầu con rết, tìm được một viên yêu đan lớn bằng ngón tay cái, toàn thân màu đỏ.

Vừa mới lấy ra, óng ánh ngọc nhuận, tựa như được bao phủ bởi làn sương mờ nhạt, từng sợi từng sợi, cao quý không tả xiết.

Chỉ cần nắm trong lòng bàn tay, liền cảm thấy một cỗ thanh lương nhàn nhạt, mệt mỏi, kể cả thương thế, đều nhanh chóng phục hồi.

Bảo bối tốt.

Lý Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng.

Long Khí + 300 Tốt lắm, chỉ riêng viên nội đan này, đã tăng thêm 300 Long Khí.

Lý Văn Kiệt không dám thất lễ, vội vàng hỏi Trần Ngọc Lâu xin một cái hộp gấm, phong ấn nội đan con rết vào trong, để tránh tinh khí thất thoát, gây ra tổn thất không đáng có.

Ngay sau đó trực tiếp ném vào trong không gian hệ thống, chờ về sau, sẽ phối hợp thảo dược, nhân sâm các loại mà nuốt, để tránh lãng phí thiên tài địa bảo.

Giống như trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu trực tiếp nuốt sống viên nội đan con rết này, đơn giản là phí của trời.

Lý Văn Kiệt cũng sẽ không làm như vậy.

Thu hồi nội đan con rết, con rết lớn này cũng toàn thân là bảo vật, dù sao nó là kẻ đã sống hơn ba trăm năm.

Lý Văn Kiệt lóc hơn nửa phần huyết nhục của nó, trực tiếp ném vào gùi, để Nộ Tình Kê ăn ngấu nghiến.

Nộ Tình Kê vừa trải qua một trận chém giết, hao tổn không nhỏ, lúc này thấy một lượng lớn thịt rết được ném vào gùi, cũng không khách khí, há miệng lớn nuốt chửng.

Sau khi nuốt thịt rết, huyết nhục của nó cũng đều là bảo bối, lông vũ của Nộ Tình Kê dường như đều trở nên càng thêm tiên diễm không ít, như thần hà chảy xuôi.

Huyết mạch, tựa hồ cũng đang phản tổ, càng thêm gần với Phượng Hoàng.

Thật đúng là linh sủng.

Lý Văn Kiệt tự nhủ một câu, không quan tâm Nộ Tình Kê, để nó tự mình thuế biến.

Ngay sau đó còn lại phần thịt con rết lớn, Lý Văn Kiệt lệnh các lực sĩ Tá Lĩnh khiêng lên.

Con rết lớn dài hơn chín mét, huyết nhục quá nhiều, không thể lãng phí vậy.

Xử lý xong con rết lớn, trong địa cung thời Nguyên này, còn có không ít binh khí khôi giáp tàn phá, cũng không thể lãng phí.

Lý Văn Kiệt dần dần hấp thu Long Khí trên đó.

Long Khí + 10 Long Khí + 10.

Dù ít, nhưng góp gió thành bão, rất nhanh, Long Khí của Lý Văn Kiệt đã tích lũy đến hơn tám trăm điểm.

Khoảng cách hối đoái Ngự Kiếm Chi Thuật cũng gần hơn không ít.

Dưới mắt xử lý sáu cánh con rết xong, rất nhiều lực sĩ Tá Lĩnh kiệt sức mệt mỏi, tinh thần kinh hãi.

Lại thêm Lý Văn Kiệt thu hoạch không nhỏ, ngay sau đó cùng Trần Ngọc Lâu hai người quyết định, trước tiên rời khỏi địa cung, trở về Tích Lũy Quán chỉnh đốn, rồi Lần hai hạ Bình Sơn đại mộ.

Trần Ngọc Lâu cũng ra lệnh thủ hạ càn quét, chỉ thấy vô số quần

đạo Tá Lĩnh nhanh chóng vận chuyển tài bảo trong địa cung.

Dù chỉ là binh khí khôi giáp tàn phá, nhưng vẫn không chịu buông tha.

Nên biết, Tá Lĩnh vốn là phỉ, phỉ qua như chải, binh qua như quét.

Tá Lĩnh hạ đấu, coi trọng chính là Phi Hồng quá cảnh, không còn cọng cỏ nào.

Thậm chí ngay cả lớp kim phấn đáng giá trên gạch mộ cũng phải cậy ra, hận không thể đào sâu ba thước đất.

Ngay sau đó lại phái vài lực sĩ Tá Lĩnh, khiêng thi thể con sáu cánh con rết tàn phá này lên.

Lúc này mới ngẩng đầu ưỡn ngực, quay về.

Trần Ngọc Lâu rất trọng thể diện, nghĩ thầm thi thể con rết khổng lồ như vậy, mang về, nhất định sẽ khiến La Soái và những người khác kinh hãi tột độ.

Đồng thời y cũng ném ánh mắt kính nể về phía Lý Văn Kiệt, thầm nghĩ Thiên Nhân như vậy, lại có thể một mình giao đấu với yêu vật lớn đến thế, quả thật phi thường.

Không nói thêm lời thừa.

Sau khi đám người càn quét hoàn tất, lại trên lối đi ven đường, cắm thêm bó đuốc để làm ký hiệu.

Ngay sau đó theo bậc thang rết treo núi, một lần nữa trở lại đỉnh núi Miệng Bình.

Mà cảnh tượng vừa rồi giao đấu với con rết này, Viên Thiên Cương tự nhiên cũng rõ mồn một trước mắt, lúc này khoanh tay trước ngực, nhìn bóng lưng Lý Văn Kiệt, cũng âm thầm gật đầu.

Đám người nhanh chóng quay lại vị trí Miệng Bình.

Bành.

Thi thể lão ngô công khổng lồ, bị rất nhiều lực sĩ Tá Lĩnh trực tiếp vứt xuống đất.

Chương 16

Má ơi.

Nhìn thi thể con lão ngô công này, không ít lực sĩ Tá Lĩnh đều kinh ngạc tột độ, nhao nhao xúm lại.

La Lão Oai bên cạnh vuốt chòm râu nhỏ: Đại đương gia, thật uy phong.

Lão ngô công lớn đến vậy, đơn giản còn hơn một con Hắc Long, cứ thế mà bị các ngươi tiêu diệt.

Lão La ta bội phục.

La Lão Oai bên cạnh xu nịnh nói.

Trần Ngọc Lâu mặt mang vẻ đắc ý, nhưng cũng không dám giành công, dù sao Tá Lĩnh bọn họ hoàn toàn chính xác không hề xuất ra chút sức lực nào.

Ngay sau đó y bên cạnh bình thản nói: Việc này không phải công của ta.

Chính là thủ đoạn của Lý huynh.

Lý Gia.

Nghe vậy, La Lão Oai nhìn sang Lý Văn Kiệt bên cạnh, trong mắt hiện lên một vẻ kính sợ.

Tướng mạo Thiên Nhân bậc kia, rõ mồn một trước mắt.

Mà đồng thời, không ít lực sĩ Tá Lĩnh sống sót sau tai nạn, sau khi bò dậy, cũng nước bọt văng khắp nơi, phóng đại trắng trợn sự hung hiểm bên dưới.

Nào là vạn vạn độc trùng, Lý Gia chỉ một giọt máu đã có thể quát

lui.

Nào là Lý Gia có thể khống chế Phượng Hoàng, thân là Thương Long, trấn sát Độc Long, nói nghe vô cùng kỳ diệu.

Khiến các lực sĩ Tá Lĩnh trên đỉnh núi Miệng Bình, những người chưa từng xuống dưới, nghe đến đều trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn Lý Văn Kiệt, ánh mắt cũng hiện lên vẻ sùng bái.

Dương huynh.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu chú ý thấy đoàn người Chá Cô Tiếu, cũng tiến đến hàn huyên.

Chá Cô Tiếu hàn huyên một lát, liền nói ra mục đích chuyến đi này, nói rõ phái Dời Núi chỉ cầu Mộc Trần Châu, có thể hợp tác hạ đấu.

Trần Ngọc Lâu nghĩ thầm, Mộc Trần Châu dù sao cũng chẳng có ích gì đối với Tá Lĩnh bọn họ, lại còn có thể có ba người làm công miễn phí.

Sau khi hỏi ý kiến Lý Văn Kiệt, lập tức gật đầu đồng ý.

Lý Văn Kiệt nơi này, chỉ huy các lực sĩ Tá Lĩnh còn lại, đem thi thể con rết lớn vận chuyển đến Tích Lũy Quán.

Lý Gia.

Lúc này, La Lão Oai cầm trong tay một cây tiểu giáo roi, chạy chậm đến bên cạnh Lý Văn Kiệt, mặt mang vẻ lấy lòng nói: Lý Gia, thủ đoạn, bản lĩnh này của ngài, ta cùng Đại đương gia đều vô cùng bội phục đó.

Lý Văn Kiệt liếc mắt nhìn La Lão Oai tên này.

Vô sự ân cần, phi gian tức đạo.

Ngay sau đó bình thản nói: Có chuyện gì, cứ nói thẳng đi.

Hắc hắc.

La Lão Oai liếm môi một cái, lập tức nói: Lý Gia, thủ đoạn của ngài lợi hại như vậy, cớ gì phải hạ thấp thân phận làm môn hạ Mạc Kim Giáo úy.

Làm một Mạc Kim Giáo úy thập tử vô danh, chi bằng đến Thường Thắng Sơn cắm hương tụ nghĩa, cùng lão La ta kết bái.

Đến lúc đó, tranh thiên hạ, chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

La Lão Oai hưng phấn nói.

Lý Văn Kiệt liếc qua La Lão Oai tên này, lắc đầu, trực tiếp rời đi.

Lý Gia, Lý Gia.

Thấy Lý Văn Kiệt không để ý tới mình, La Lão Oai đành hậm hực rời đi.

Cái gọi là đao binh nổi dậy, phong hỏa ngút trời, loạn thế thiên hạ, kẻ mạnh xưng vương.

Đạo lý này, Lý Văn Kiệt tự nhiên biết rõ.

Nhưng La Lão Oai là hạng người gì.

Chỉ là một tên quân phiệt phèn, phóng mắt thiên hạ cũng chỉ là hạng bất nhập lưu mà thôi.

Chỉ bằng hạng người như ngươi, cũng muốn kết bái với ta, ngươi cũng xứng sao.

Trở lại Tích Lũy Quán.

Trần Ngọc Lâu nơi này, để lại vài tướng tài đắc lực, còn tại địa cung Bình Sơn vận chuyển bảo vật.

Những người còn lại, để phòng ngừa dưới mộ huyệt lại xuất hiện

độc trùng yêu vật, ngay sau đó tiếp thu lời của Chá Cô Tiếu, tiến đến phụ cận trắng trợn mua sắm vôi bột, cùng gà trống trưởng thành, để thi triển sinh hóa khắc chế chi đạo.

Tích Lũy Quán.

Lý Văn Kiệt dựa theo phương pháp của Viên Thiên Cương, cẩn thận từng li từng tí, đem nội đan con rết này lấy ra.

Ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí, đem viên nội đan này, nhanh chóng nghiền nhỏ thành bột phấn, phối hợp với các thảo dược đã chuẩn bị, cùng một số dược thảo đại bổ, nhanh chóng bắt đầu nấu luyện.

Mất chừng ba ngày công phu, nấu luyện hoàn tất, ba ngày này, Lý Văn Kiệt cũng không ngừng rèn luyện thân thể.

Võ Đạo, ba phần luyện bảy phần ăn.

Ăn thực phẩm bổ dưỡng mà không luyện tập, thì cũng bằng không ăn.

Lý Văn Kiệt cũng không ngốc.

Nấu luyện hoàn tất, tinh hoa trong nội đan con rết này đã được nấu luyện triệt để, bên ngoài chén thuốc hiện lên một vòng hào quang thần hà, có vẻ phi phàm.

Lý Văn Kiệt một hơi uống cạn vào bụng, lập tức bụng như sấm nổ, cốt tủy dường như đều két két rung động.

Đau thấu tận tâm can.

Y cưỡng ép nhịn xuống, mà thân thể Lý Văn Kiệt biến hóa rõ ràng không nhỏ.

Chiều cao tăng thêm một đến hai centimet, vốn dĩ vóc dáng Lý Văn Kiệt đã không thấp, nay đã đạt đến khoảng 188 centimet.

Dáng người dần trở nên cường tráng hơn rất nhiều.

Vai rộng ngực dày, lưng hổ eo ong chân tráng kiện, trên hai tay, gân xanh nổi cuồn cuộn, như những con rắn nhỏ màu xanh dày đặc.

Gân dài một tấc, thọ mười năm.

Gân thô một phần, lực tăng mười phần.

Túc Chủ: Lý Văn Kiệt.

Triệu Hoán Nhân Vật: Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong 300 năm công lực.

Vũ Khí: Một thanh cương đao tổn hại.

Công Pháp: Thiên Cương Quyết.

Cảnh Giới: Tiểu Tinh Vị.

Hệ Thống Không Gian: Một ít lương khô, phong đăng, Nộ Tình Kê.

Long Khí: 823.

Công Pháp, không cần mua sắm, Lý Văn Kiệt trực tiếp hỏi Đại Soái Viên Thiên Cương, tu luyện tuyệt kỹ đắc ý của Đại Soái, Thiên Cương Quyết.

Thiên Cương Quyết, trong Bất Lương Nhân, đứng trong ba vị trí đầu Công Pháp, thậm chí hơn cả Chí Thánh Càn Khôn Công và các thủ đoạn khác.

Phối hợp với Cửu U Huyền Thiên Thần Công giống như Lão Lý, Thiên Cương Quyết có thể hỗ trợ lẫn nhau, phát huy sức mạnh vượt qua hiệu quả 1+ 1.

Mà Cảnh Giới.

Sau khi nuốt vào nội đan sáu cánh con rết, ta ở đây đã đột phá Hóa

Khí Thành Tinh.

Đừng nhìn chỉ là tiểu Tinh Vị.

Có thể so với Đại Soái thì kém xa, nhưng đây chính là thế giới Đạo Mộ, rất phi thường.

Thừa lúc dược hiệu còn đó, Lý Văn Kiệt không chậm trễ thời gian, chuẩn bị thao luyện một chút, xem thử lực lượng nhục thân hiện tại đạt đến mức nào.

Đi ra Tích Lũy Quán.

Lý Văn Kiệt thay một bộ áo bào đen, dung mạo tuấn lãng, thân cao tám thước, vĩ ngạn khôi ngô.

Thuận thế từ dưới đất, nhặt lên một khối cối xay.

Khối cối xay này nặng không dưới ngàn cân, tảng đá lớn như vậy, ba năm tráng hán bình thường đều khó mà nhấc nổi.

Ngay cả Côn Luân Câm có khí lực lớn nhất Tá Lĩnh, muốn giơ vật này, cũng vô cùng phí sức.

Nhưng Lý Văn Kiệt lúc này, có thể một tay trực tiếp nhấc qua đầu, dù hơi có vẻ cố sức, Thiên Cương Quyết chính là Khí trong suốt, bởi vậy dù thi triển, mắt thường cũng không thể nhìn thấy gì.

Chương 17

Bành.

Cối xay khổng lồ, bị Lý Văn Kiệt trực tiếp vứt xuống đất.

Mặt đất dường như cũng chấn động theo.

Lực long tượng, hóa khí thành tinh, quả nhiên phi phàm.

Lý Văn Kiệt vỗ tay một cái, lẩm bẩm.

Hiện tại Lý Văn Kiệt, e rằng có thể một quyền đấm chết một con gấu.

Bên cạnh y, một số lực sĩ Tá Lĩnh, đang năm ba người bàn tán, trông thấy Lý Văn Kiệt một tay giơ lên cối xay, cũng kinh ngạc lè lưỡi.

Không dám đối mặt với hắn.

Nên biết, người trong niên đại này, đa số đều ăn không đủ no, xanh xao vàng vọt như mầm đậu.

Mà Lý Văn Kiệt lúc này, chiều cao 188 centimet, lại phối hợp thân hình khôi ngô, chỉ riêng lực áp bách này, liền khiến không ít người không dám nhìn thẳng.

Khí lực này của ta cũng thật không tệ.

Thăm dò một chút, Lý Văn Kiệt cũng tương đối hài lòng với khí lực của mình.

Đặt vào thời cổ đại, có thể xưng là lực có thể khiêng đỉnh.

Tuyệt đối là cấp bậc Vô Song mãnh tướng.

Mình bây giờ, chỉ riêng lực lượng nhục thân, tuyệt đối có thể cùng

Phật Gia trong Cửu Môn, khôi thủ Dời Núi Chá Cô Tiếu những người này bẻ vật tay.

Là lúc, nên tìm kiếm một thanh binh khí không tệ.

Vũ khí hiện tại của Lý Văn Kiệt, vẫn là một thanh cương đao tổn hại, gần như không có tác dụng.

Ngựa tốt phải có yên tốt, mãnh tướng thời xưa, ai mà chẳng có một thanh vũ khí không tệ.

Giống như sư huynh của mình, người trong giang hồ xưng Dương Phương Đả Thần Tiên, trong tay y có một cây Đả Thần Tiên, bốn cạnh bảy đốt, truyền từ Đông Hán, thân roi khắc âm chú Phục Ma Trấn Thi, thế đại lực trầm.

Một roi giáng xuống, dù là ngàn năm cương thi, cũng phải nuốt hận Tây Bắc ngay tại chỗ.

Mình có thèm muốn Ngự Kiếm Thuật đến mấy, cũng phải có một thanh bảo kiếm kha khá mới được.

Suy tư liên tục.

Lý Văn Kiệt quyết định, trong thương thành hệ thống hối đoái một thanh, thương thành có Thập Đại Danh Kiếm, các loại Chư Thiên thần kiếm.

Lý Văn Kiệt cuối cùng coi trọng Long Tuyền Bảo Kiếm.

Trên thực tế chính là Thất Tinh Long Uyên Kiếm của hoàng thất Lý Đường, một là phù hợp với thiết lập nhân vật, hai là Thất Tinh Long Uyên Kiếm đứng trong danh sách Thập Đại Danh Kiếm, vốn dĩ không hề tầm thường.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm: 1500 Long Khí.

Cũng không tính là nhiều, khi Lần hai hạ Bình Sơn, nhất định có

thể hối đoái thành công vật này.

Đang lúc Lý Văn Kiệt suy tư thì một lực sĩ Tá Lĩnh đến, sợ hãi rụt rè ôm quyền nói: Nhị gia.

Tổng Bánh Lái bảo ngài qua đó, nói muốn thương nghị chuyện Bình Sơn.

Đồng thời trộm ngẩng đầu nhìn Lý Văn Kiệt một chút.

Nhị gia.

Lý Văn Kiệt nhíu mày.

Trần Bánh Lái là Đại đương gia Thường Thắng Sơn chúng tôi, bây giờ Nhị gia ngài có uy vọng trong Tá Lĩnh, gần với Đại đương gia, chính là Nhị gia của chúng tôi.

Lực sĩ Tá Lĩnh này thận trọng nói, e sợ ngôn ngữ của mình va chạm người trước mắt.

Hắn biết, người trước mắt dù dũng mãnh phi thường, nhưng cũng không phải hạng người dễ đối phó.

La Lão Oai, Hoa Mã Quải đều chịu nhiều thiệt thòi trong tay người này.

Khá lắm.

Ta đúng là khá lắm.

Đám người này, quả nhiên biết cách kết giao tình, Lý Văn Kiệt nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Đại đương gia, Nhị gia.

Mình mẹ nó thật đúng là tiến vào ổ thổ phỉ, sao nghe vào, mình cùng Dương Tử Vinh một dạng.

Bất quá lại đi xem Trần Ngọc Lâu tên này đang làm trò gì.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó đi đến đại sảnh Tích Lũy Quán, Trần Ngọc Lâu đã sớm đem nơi này làm nơi nghỉ chân tạm thời.

Quan tài và những vật âm u khác, sớm đã được thủ hạ dọn đi.

Lý huynh.

Trần Ngọc Lâu thấy Lý Văn Kiệt đến, vội vàng ôm quyền nói.

Sau lưng y, Hồng cô nương, Côn Luân Câm, Hoa Mã Quải ba người cũng đứng đó, bên cạnh là Chá Cô Tiếu và La Lão Oai, lần lượt ngồi ở hai bên.

Hồng cô nương lén lút đánh giá Lý Văn Kiệt, nhưng không dám nhìn lâu.

Chỉ cảm thấy tướng mạo Thiên Nhân này, càng nhìn càng thuận mắt.

Khắp thiên hạ, e rằng không có nam tử nào có thể sánh bằng người trước mắt.

Trần huynh.

Lý Văn Kiệt cũng ôm quyền nói: Gọi ta chuyện gì.

Là thế này.

Trần Ngọc Lâu nói: Ta cùng Dương huynh sau khi thương nghị, đã lệnh thủ hạ mua một lượng lớn vôi bột và gà trống, để đối phó độc trùng yêu vật trong mộ huyệt.

Lý huynh xem phương án này có ổn không.

Được.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, sinh hóa khắc chế, phương thức này cũng không tệ.

Cũng miễn cho ta sau này còn phải lấy máu, lãng phí tinh lực.

Nói đến.

Trần Ngọc Lâu nói tiếp: Hôm nay thiên hạ đại loạn, Lý huynh, Dương huynh, hai vị đều là hào kiệt đương thời.

Bình sinh ta thích nhất kết giao với các hào kiệt đương thời, loạn thế thiên hạ bậc này, tất sẽ xuất hiện kiêu hùng, anh hùng hào kiệt, các thế lực khắp nơi, tranh hùng trên sân khấu.

Trên trang lịch sử này, lưu lại một nét bút huy hoàng, để hậu nhân thưởng thức.

Ta muốn bắt chước cổ nhân, kết bái với Lý huynh, Dương huynh.

Chức vụ quan trọng thứ hai và thứ ba của Thường Thắng Sơn, ta sẽ giữ lại cho hai vị huynh đệ, không biết ý hai vị huynh đệ thế nào.

Trần Ngọc Lâu lay động quạt giấy nói.

Trần Ngọc Lâu này, chính là kẻ có dã tâm bừng bừng.

Bây giờ thiên hạ như vậy, Thanh Đế nhường ngôi, các quân phiệt Dân Quốc tranh đấu.

Người ta vừa hát ta đã lên đài.

Ai mà chẳng muốn tranh đoạt Trung Nguyên, nhòm ngó cửu ngũ chí tôn.

Trần Ngọc Lâu cũng không ngoại lệ, Lý Văn Kiệt suy tư một lát, ngay sau đó nói: Trần huynh ngược lại là người có Hung Hoài Tráng Chí.

Nhưng muốn bình định loạn thế, không phải anh hùng thì không thể làm được.

A.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu đứng lên nói: Lẽ nào với Dương huynh,

Lý huynh, lại thêm ta, vẫn chưa thể coi là anh hùng đương thời sao.

Đúng vậy.

La Lão Oai bên cạnh nói: Lại thêm lão La ta, chúng ta đồng tâm hiệp lực, việc gì mà không làm được.

Chá Cô Tiếu bên cạnh, không nói gì.

Tâm hắn chỉ hướng Mộc Trần Châu, cũng không có hứng thú cùng Trần Ngọc Lâu ở đây tranh giành thiên hạ.

Lý Văn Kiệt nói tiếp: Mọi anh hùng đều có Hung Hoài Tráng Chí, ẩn chứa cơ hội vũ trụ, nuốt trọn ý chí thiên hạ.

Bây giờ loạn thế quân phiệt đương đạo, bất quá chỉ là một đám loạn thần tặc tử mà thôi.

Kém xa lắm.

Huống hồ Tử Vi tinh ảm đạm khó hiểu, người có thể bình định loạn thế này, vẫn chưa xuất hiện.

Lý Văn Kiệt bình thản nói.

Cái này.

Trần Ngọc Lâu trầm ngâm một lát.

Hay là trước tiên hãy hạ đấu đi.

Tranh bá thiên hạ, bình định loạn thế, ai cũng muốn làm vị chúa cứu thế này.

Nhưng vẫn nên lo tốt chuyện trước mắt.

Được.

Trần Ngọc Lâu cũng khẽ gật đầu, mọi người ở Tích Lũy Quán hiện tại cũng đã chỉnh đốn gần xong.

Lần này lại chỉnh đốn binh mã, mang theo vôi bột, quần đạo khí

thế đằng đằng, trong gùi đều chứa những con gà trống ngẩng đầu ưỡn ngực.

Một lần nữa đến đỉnh núi Miệng Bình.

Trước đó đã sớm phát hiện một thông đạo khác dưới địa cung thời Nguyên, hiện tại cũng không lãng phí thời gian, cứ theo khe núi mà đi là được.

Men theo vết nứt, rất nhiều quần đạo Tá Lĩnh, nhanh chóng đi tới phía dưới địa cung đời Nguyên trước đó.

Chương 18

Thuận theo đường hành lang của địa cung, rất nhanh đã tới một tòa đại điện.

Cửa vào đại điện là một cầu vòm cong.

Trên đại điện, treo lơ lửng một tấm bảng hiệu Vô Lượng Điện.

Trên đó treo một chiếc khóa đầu chó được rèn từ vàng ròng, chiếc khóa đầu chó này là sản phẩm thời Đại Tống, cơ quan phức tạp, bên trong xen kẽ như răng lược.

Chỉ cần hơi sai sót, ổ khóa lập tức hoàn toàn kẹt cứng, khó lòng mở ra.

Vô Lượng Điện.

Lão La Oai lần này cũng cùng xuống đổ đấu, lúc này cầm súng ngắn chỉnh lại chiếc mũ lính lệch.

Dưới ánh đuốc nhìn Vô Lượng Điện, đại điện vàng son lộng lẫy này, lão không nhịn được xoa xoa tay cười nói: Đại đương gia, Lý gia, bảo bối trong này e rằng không ít.

Hắc hắc.

Dương Phó Quan, đập vỡ cái khóa này cho ta.

Vâng.

Nghe vậy, Dương Phó Quan định trực tiếp đập vỡ ổ khóa.

Lão La Soái.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói: Cái khóa đầu chó thời Đại Tống này, được rèn từ vàng ròng đó.

Hoàn chỉnh một thể, có thể bán được giá cao.

Đập ra rồi, chỉ còn lại tiền vàng, ngươi có nỡ không.

Nghe vậy, Lão La Oai lúng túng cười một tiếng, ngay sau đó nói: Đại đương gia, ngài nói xem nên làm thế nào.

Trần Ngọc Lâu nhìn thoáng qua Lý Văn Kiệt bên cạnh.

Thấy Lý Văn Kiệt không có biểu thị gì, hắn thầm nghĩ cuối cùng vẫn là Tá Lĩnh chúng ta phải ra mặt.

Ngay sau đó phất tay nói: Hồng cô nương.

Đại ca.

Người khoác áo khoác, một thân hồng trang, Hồng cô nương ôm quyền tiến ra.

Cái khóa đầu chó này, cứ giao cho muội.

Hồng cô nương xuất thân Nguyệt Lượng Môn, tinh thông ảo thuật cổ truyền, việc cạy mở ổ khóa như thế này, đối với nàng mà nói, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Chỉ thấy Hồng cô nương nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó rút ra một sợi tóc, đưa vào ổ khóa loay hoay một hồi.

Rắc.

Cái khóa đầu chó bằng vàng ròng này, đã ứng tiếng mà rơi xuống.

Tốt.

Lão La Oai bên cạnh quát to một tiếng: Hồng cô nương, quả nhiên là nữ trung hào kiệt.

Điều này khiến Hồng cô nương thoáng ghét bỏ.

Bên cạnh, tự có Tá Lĩnh lực sĩ, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, dùng túi da rắn thu hồi vật này.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nhìn qua một màn này.

Trần gia này, kinh doanh ở đây nhiều năm, quả nhiên thủ hạ nhân tài đông như cá diếc sang sông.

Vô Lượng Điện được mở ra.

Trong đại điện, quần đạo cấp tốc bước vào, châm đuốc, thắp đèn.

Lập tức chiếu rọi sáng trưng cả đại điện.

Chỉ thấy trong đại điện.

Trưng bày các loại kinh văn điển tịch Đạo môn, còn có lượng lớn vàng bạc châu báu, bốn phía là tử trụ kim lương, xa hoa vô cùng.

Trung tâm là một Đan Tỉnh.

Phía dưới e rằng chính là Đan Cung luyện đan của các đời hoàng đế.

Lý Văn Kiệt bước vào Vô Lượng Điện xong cũng không nhàn rỗi, cấp tốc hấp thu toàn bộ Long Khí bám trên những Minh khí này.

Long Khí + 40 Long Khí + 30 Long Khí + 50.

Vẫn là đi theo số lượng, thắng ở số lượng phong phú, lượng lớn Long Khí chồng chất lên.

Riêng một Vô Lượng Điện này, Lý Văn Kiệt đã thu được ít nhất 1000 Long Khí.

Hiện tại, Long Khí của Lý Văn Kiệt đã có hơn 1800, đủ để đổi một thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Lúc này quần đạo đều đang bận rộn vơ vét Minh khí, cũng không ai để ý tới chuyện khác.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó đổi Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Đoái Hoán Thành Công.

Trong không gian hệ thống, chỉ thấy một thanh cự kiếm, nặng nề và thon dài, tựa như có Long Khí thiên tử bám vào, tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Bề mặt thân kiếm, càng được tô điểm Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nhìn xuống, tựa như kiếm ẩn mình dưới vực sâu, như Thần Long vừa tỉnh giấc đang bơi lượn.

Kiếm thần binh lợi khí này, chính là danh kiếm chân chính.

Cắt vàng chặt ngọc, thổi tóc đứt tóc.

So sánh với Tiểu Thần Phong trong tay Trần Ngọc Lâu, đơn giản không thể sánh bằng.

Kém xa một trời một vực.

Đối với thanh bảo kiếm này, Lý Văn Kiệt cũng vô cùng hài lòng, nhưng không lấy ra, tránh gây nghi ngờ.

Rất nhanh.

Vô Lượng Đại điện đã vơ vét xong, có thể thấy được, nhiều tài bảo như vậy khiến Trần Ngọc Lâu cũng vô cùng hưng phấn.

Lúc này, hắn sai quần đạo Tá Lĩnh, dùng Ngô công treo sơn thê, hướng về phía Đan Tỉnh bên dưới, Đan Cung để tìm kiếm.

Một bên khác, ba người Chá Cô Tiếu cũng đang tìm kiếm Mộc Trần Châu, nhưng trong Vô Lượng Điện này không thu hoạch được gì.

Ba người thầm nghĩ, phần lớn là ở trong mộ tướng quân đời Nguyên, đành phải đặt hy vọng vào huyệt mộ của tướng quân.

Rất nhanh, mọi người đã đi xuống Đan Tỉnh.

Nơi đây thi hài rải rác khắp nơi, trung tâm trưng bày một đan lô

đồng xanh khổng lồ, vô số kim thạch, cây cỏ, tản mát khắp nơi.

Hai bên càng trưng bày đèn lưu ly bát bảo, giá trị liên thành.

Lão La Oai sai mấy thủ hạ, nhanh chóng bày đèn ra, ngay sau đó lại mang tới máy phát điện kiểu cũ, sai thủ hạ nhanh chóng đạp xe đạp để phát điện.

Chỉ trong chốc lát, nơi đây đã đèn đuốc sáng trưng.

Không gian nội bộ Đan Cung cực lớn, nơi đây là một hang đá tự nhiên khổng lồ, nằm trong lòng Bình Sơn.

Trên vách đá, càng sừng sững không ít quỳnh lâu ngọc vũ, tử trụ kim lương, phi diêm đấu củng, tiên khí mờ mịt.

Tựa như tiên cảnh trần thế, khiến người ta muốn phi thăng.

Miệng đan lô đồng xanh ở trung tâm này, chính là nơi các đời đế vương luyện đan, phía dưới còn có địa hỏa thiêu đốt.

Trông thấy một màn này, Trần Ngọc Lâu cũng vô cùng hưng phấn, ngay sau đó sai thủ hạ vơ vét sạch sành sanh.

Tá Lĩnh đi qua, không chừa một ngọn cỏ.

Quần đạo ngay cả những thi thể trên mặt đất cũng không buông tha.

Dùng dây buộc xác treo lơ lửng giữa không trung, nhất định phải sờ sạch sành sanh vàng bạc châu báu trên thân thi thể.

Thậm chí, trực tiếp dùng đại phủ sắc bén bổ đôi thi hài, vơ vét sạch sẽ.

Lý Văn Kiệt cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ ở trên mặt đất tìm kiếm Long Khí, rất nhanh lại thu thập được khoảng 500 Long Khí, khoảng cách tới Ngự Kiếm Chi Thuật, lại gần thêm một bước.

Ngay sau đó đi tới bên cạnh đan lô đồng xanh này.

Xòe bàn tay ra.

Long Khí + 500 Khá lắm.

Cái đan lô đồng xanh này, Lý Văn Kiệt biết, chính là đỉnh đồng Quy Khư Địa, sau khi được hoàng đế Đại Tống có được, đã đập nát và đúc lại thành hình dáng hiện tại.

Vật này lịch sử đã lâu.

Lớn nhỏ cũng thuộc loại Thần khí, nặng nề trầm ổn, bề mặt tạo hình hoa văn chim chóc và côn trùng, còn có một số minh văn cổ xưa.

Đỉnh đồng Quy Khư Địa, xuất từ thị tộc Nam Hải Hận Thiên, là tác phẩm đỉnh cao của việc tinh luyện kim loại bằng hỏa long, trên đó treo bốn phù một kính.

Dâng cho Thiên tử Đại Chu lúc bấy giờ, bảo bối của Chu Mục Vương.

Chương 19

Truyền thuyết bốn phù lần lượt là người, quỷ, cá, rồng, kính là Quy Khư Địa Đồng Gương, có thể bói thiên tượng, dự đoán tương lai.

Trong Hoàng Bì Tử Phần, Long Phù đồng xanh thậm chí có thể triệu hồi lôi điện, Lão Dương Tử muốn dùng nó hóa rồng, đáng tiếc thất bại.

Bất quá Thần khí tuy tốt, nhưng sớm đã bị đập nát trùng kiến, đan lô đồng xanh hiện tại này, chỉ là một vật phẩm tầm thường.

Lý Văn Kiệt mở nắp lô đỉnh.

Bên trong lô đỉnh, cặn thuốc trải rộng, một cỗ mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt, trong số lượng lớn cặn thuốc đen này, Lý Văn Kiệt chú ý tới, bên trong vậy mà chôn lấp một viên Thủy Hỏa Đan màu vàng.

Thủy Hỏa Đan, trên thực tế chính là kim đan cổ đại, thứ đồ chơi này được các đời đế vương luyện chế ra, chuyên dùng để kéo dài tuổi thọ.

Triệu tập phương sĩ tài ba khắp thiên hạ, dùng thuốc mê hoàng cung luyện chế.

Nhưng đại đa số đều là kim loại nặng vượt mức cho phép, giống như không ít đế vương cổ đại, uống thuốc đều bỏ mạng.

Quét sạch cặn thuốc đen, viên đan dược nằm trong tay, toàn bộ hiện ra màu vàng, to bằng trái nhãn, cầm trong tay thấy rất nặng.

Thế giới này, đan dược luyện chế, Lý Văn Kiệt tuyệt đối không dám ăn.

Miễn cho uống thuốc độc mà chết, lại không phải Yêu Đan.

Hỏi thử Tiểu Cương, Tiểu Cương cho biết, thứ đồ chơi này không có công hiệu ích thọ duyên niên nào cả, chỉ là bề ngoài dọa người mà thôi.

Lý Văn Kiệt nghĩ nghĩ, lấy hộp gấm thu lại, cất vào không gian hệ thống.

Biết đâu sau này cần dùng đến.

Bản thân tuy sẽ không ăn, nhưng dùng để dọa người cũng không tệ, tỷ như những tên Tây Dương quỷ, khát vọng bảo bối thần bí phương Đông.

Hố bọn chúng, Lý Văn Kiệt cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng trong lòng.

Ví như Cừu Đức Thi, còn có thể kiếm chút tiền.

Ngoài viên thủy hỏa kim đan này ra, đỉnh đồng này cũng là bảo bối không tồi, dù không khôi phục được thần tính của đỉnh đồng Quy Khư, nhưng luyện đan, luyện dược, vẫn khá tốt.

Đan Cung này, dược liệu quý hiếm của hoàng gia rất nhiều, ngoài Lục Dực Ngô Công ra, trong Bình Sơn cũng không ít đại yêu.

E rằng sau này Yêu Đan cũng sẽ không thiếu.

Thứ này, sớm muộn cần dùng đến.

Lý Văn Kiệt cũng không khách khí, trực tiếp đem đan lô đồng xanh này thu vào không gian hệ thống.

Bởi vì đã nói trước, những bảo bối này vốn dĩ là chia đôi, bởi vậy đan lô đồng xanh bị Lý Văn Kiệt lấy đi, những người còn lại cũng sẽ không nói gì nhiều.

Đây là Trần Ngọc Lâu, nhìn thấy đan lô đồng xanh lớn như vậy,

trực tiếp bị Lý Văn Kiệt phất tay thu vào, lập tức kinh ngạc nói: Lý huynh đây chẳng lẽ là thủ đoạn Tu Di Nạp Giới Tử của Đạo gia.

Thật sự là khó lường.

Coi là vậy đi.

Lý Văn Kiệt bình thản đáp, cũng không giải thích nhiều.

Nhưng những Tá Lĩnh lực sĩ khác, trong mắt đã hiện lên vẻ kính nể, kinh hãi.

Trần Ngọc Lâu trong lòng cũng thầm than.

Bậc kỳ nhân này.

Thủ hạ có mãnh tướng, bản thân cũng lợi hại như vậy, lấy máu xua trùng, lại còn có thần thông Tu Di Nạp Giới Tử này.

Nếu ta cũng có thủ đoạn này, hà cớ gì phải co cụm ở đất Tương Âm, chỉ làm một tên trùm thổ phỉ đơn giản như vậy.

Chá Cô Tiếu bên cạnh, cũng trông thấy cảnh tượng này, cảm thấy cũng thán phục ba phần.

Hoa Linh, Hồng cô nương hai nữ, thì trong mắt đều ánh lên vẻ nổi bật, nhìn Lý Văn Kiệt.

Tạm thời đè xuống những điều này không nhắc tới.

Lúc này Lão La Soái.

Trong đó một tên binh sĩ nói: Chúng ta ở bên cạnh, phát hiện một thi thể với trang phục kỳ dị.

Kỳ dị.

Lão La Oai nghe vậy, vuốt vuốt chòm râu con, suy tư chốc lát sau nói: Dẫn ta đi xem nào.

Vâng.

Chỉ thấy dưới vách đá, một cánh cửa đá, ngồi một thi thể nam nhân cao lớn mặc y phục màu đen.

Bên cạnh nó, còn có không ít Tá Lĩnh lực sĩ, binh sĩ đang nghị luận.

Thấy Lão La Oai tới, lập tức không dám nghị luận.

Chỉ thấy thi thể này, ngồi xếp bằng dưới đất, đôi lông mày khóa chặt, mặc một bộ bào phục màu đen rộng lớn.

Cả người trang phục, tựa như quỷ treo cổ trên sân khấu.

Nhìn thế nào cũng thấy tà môn.

Nãi nãi, sao lại giống Hắc Vô Thường thế này, đây sẽ không phải là yêu ma gì chứ.

Lão La Oai nhíu mày suy tư nói.

Mấy đứa, mau đi tìm xem, tên này trên người có bảo bối gì đáng giá không.

Lão La Oai chỉ huy mấy tên tiểu binh bên cạnh.

Chúng em.

Mấy tên tiểu binh này, lập tức mặt mày sầu khổ.

Hả.

Lão La Oai vừa trừng mắt: Lẽ nào muốn ta tự mình qua đó sao.

Huống hồ, chỉ là một cái thi thể, dù có giả dạng cổ quái một chút, các ngươi sợ gì chứ.

Có Đại đương gia, Lý gia ở đây.

Lên.

Lão La Oai quát.

Lời tuy như vậy, nhưng Lão La Oai tên này, lại trốn ở tận cùng

phía sau.

Mấy tên binh sĩ không có cách nào, đành phải cắn răng, vơ vét trên thân thi thể này.

Đang chuẩn bị vơ vét thì Xoẹt.

A.

Chỉ thấy từ ngực thi thể này, một lưỡi dao, trong nháy mắt xuyên thấu lồng ngực một tên tiểu binh.

Bên cạnh vai thi thể có tướng mạo cổ quái này, một gương mặt nữ nhân trang điểm quỷ dị, chậm rãi ló ra.

Trời đất quỷ thần ơi.

Một màn này, dọa đến Lão La Oai suýt nữa ngã nhào, vội vàng kêu lên: Bắn súng, mau bắn súng.

Nãi nãi, đó là một con đại bánh chưng.

Không đợi Lão La Oai và những người khác nổ súng, chỉ thấy dưới thân thi thể, hiện ra một làn sáp khói nhàn nhạt.

Theo làn sáp khói bay ra, Xoạt xoạt. trong đại điện, phát ra một trận âm thanh quái dị.

Ngay sau đó, trong các khe nứt vách núi, lũ lượt bò ra vô số độc con rết.

Màu sắc sặc sỡ, điên cuồng vây công về phía này.

Sự biến hóa ở đây, cũng hấp dẫn sự chú ý của Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác.

Thấy lũ độc trùng này, lại lần nữa kéo đến, đồng tử Trần Ngọc Lâu hơi co lại.

Nhưng dù sao đã chuẩn bị sớm, Trần Ngọc Lâu ngay sau đó quát:

Các huynh đệ Tá Lĩnh, rắc vôi.

Chỉ thấy lượng lớn Tá Lĩnh lực sĩ, từ phía sau lấy ra từng túi vôi bột, rắc xuống lũ độc trùng này.

Rết sợ bị ngạt.

Vôi bột có thể làm lũ độc trùng này chết ngạt.

Lượng lớn vôi rắc xuống, ngay sau đó những Tá Lĩnh lực sĩ này, đâu vào đấy, dưới sự an bài của Trần Ngọc Lâu, nhanh chóng ném ra những con gà trống mang theo trong gùi.

Vô số gà trống, gáy vang, bắt đầu chém giết với độc con rết trong vôi bột, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

Vô số độc con rết, cùng gà trống chém giết.

Trên mặt đất mảng lớn mảng lớn thi thể.

Lý Văn Kiệt trấn an chút gà trống linh khí đang xao động bất an trong gùi.

Giết gà đâu cần dùng đến dao mổ trâu.

Lũ độc rết này, cũng không phải Lục Dực Ngô Công, những con gà trống này hoàn toàn có thể xử lý.

Trần Ngọc Lâu đứng chắp tay, đứng ở một bên, nhìn qua giữa sân chém giết thảm liệt.

Dưới trận chiến đấu của lượng lớn gà trống, dù sao cũng là thiên địch khắc chế.

Chương 20

Vô số độc trùng, thấy không địch lại, chỉ có thể để lại đầy rẫy thi thể trên mặt đất, cuống quýt tháo chạy.

Ngay sau đó hắn nói: May mắn có Dương huynh hiến kế, cái pháp sinh hóa khắc chế này, quả nhiên hữu dụng.

Độc trùng Bình Sơn này, quả nhiên độc tính kịch liệt.

Chá Cô Tiếu ngồi xổm xuống, nhìn những con gà trống bị cắn chết không ít, cau mày nói: Hơn nữa, lũ độc trùng này dường như hung hãn không sợ chết, tựa như có người cố tình thao túng.

Chá Cô Tiếu phát hiện manh mối, mở miệng nói.

Hẳn là có liên quan đến bộ thi thể này.

Chá Cô Tiếu nhìn thi thể có tạo hình cổ quái kia trong góc.

Lúc này Lão La Oai cũng vịn mũ lính, vội vàng chạy tới nói: Đại đương gia, Lý gia, thi thể kia có gì đó quái lạ.

Nãi nãi, ta vừa mới sai thủ hạ vơ vét một chút.

Không ngờ, mẹ kiếp, từ bên cạnh thi thể này, xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ, trực tiếp giết thủ hạ của ta.

Hơn nữa, còn xuất hiện một làn sương mù.

Sau khi làn sương khói đó xuất hiện, lũ độc trùng này liền đồng loạt kéo ra.

Lão La Oai nói.

Lúc này, sau lưng thi thể, vẫn như có như không, tràn ra một làn sương mù nhàn nhạt, tràn ngập trong các khe nứt đá núi.

Một chút độc trùng chưa chết, dưới sự dẫn dụ của loại sương mù này, cũng đang rục rịch.

Mùi thơm nhàn nhạt của sương mù, truyền tới mũi ba người.

Chỉ trong chớp nhoáng này, Trần, Chá, Lý ba người, thần sắc lập tức đại biến: Sáp khói.

Đây là Sáp Khói Khống Trùng Chi Thuật.

Kẻ này, chính là Quan Sơn Thái Bảo của Đại Minh.

Quan Sơn Thái Bảo Đại Minh, chính là quan vị do Hồng Vũ Đại Đế tự mình sắc phong.

Cùng Mạc Kim Giáo Úy, Dời Núi, Tá Lĩnh giống nhau, đều là thế lực gia tộc làm giàu nhờ đổ đấu.

Chỉ là Quan Sơn Thái Bảo, khởi nguồn từ vùng Vu Hiệp Quan Sơn, khi đổ đấu không vì vàng bạc, chỉ để tìm kiếm đan thư dị khí trong mộ huyệt.

Tất cả bản lĩnh của họ đều từ trộm mộ trong huyệt mà ra.

Tinh thông tà môn vu thuật.

Ví như sai khiến người giấy, phóng khói khống trùng, sáp xương mê hồn.

đều là sở trường tuyệt kỹ của Quan Sơn Thái Bảo.

Đồng thời, Quan Sơn Thái Bảo, cũng là môn phái thần bí nhất trong các phái đổ đấu.

Bọn hắn khi đổ đấu, hành động độc lập, nhất định phải hóa trang thành Diêm La Vô Thường trong gánh hát, hoặc những trang phục đáng sợ khác, để trấn nhiếp lệ quỷ trong mộ huyệt, tránh bị oan hồn quấn thân.

Quan Sơn Thái Bảo Ngữ khí Trần Ngọc Lâu cũng lạnh nhạt đi không ít.

Cần biết rằng, Quan Sơn Thái Bảo Đại Minh, cùng tứ đại môn phái, lại là tử địch.

Năm đó Hồng Vũ Đại Đế, để ngăn ngừa đế lăng của mình, bị đạo tặc Mạc Kim phát quật, bèn hỏi Vương Lễ của Quan Sơn Thái Bảo, tìm kiếm phương pháp phá giải.

Vương Lễ suy tư một lát, hiến kế cho Chu Hồng Vũ: Hủy Mạc Kim Phù để diệt Mạc Kim Giáo Úy, diệt Phát Đồi Ấn để diệt Phát Đồi Thiên Quan, tiễu phỉ để diệt Tá Lĩnh Lực Sĩ, trong mộ không để lại đan dược bất tử để diệt Dời Núi Đạo Nhân.

Thế là lúc đó Hồng Vũ Đại Đế, trắng trợn tàn sát tứ đại môn phái.

Dẫn đến Mạc Kim Giáo Úy, chỉ còn lại ba viên Mạc Kim Phù lưu truyền, Phát Đồi Thiên Quan thì càng tuyệt tích giang hồ, Phát Đồi Ấn sớm đã tiêu hủy gần hết.

Về phần Tá Lĩnh Lực Sĩ, cũng bị thương nguyên khí nặng nề, suýt chút nữa bị diệt.

Giống như thời kỳ Đại Tống, những chiêu tuyệt kỹ sở trường của Tá Lĩnh Lực Sĩ, cái gì ngàn can chi thuật, quyển địa chi thuật, cũng đều đoạn tuyệt trong thời kỳ này.

Thù sâu như biển máu vậy.

Trần Ngọc Lâu cũng hừ lạnh một tiếng nói: Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là thi thể của Quan Sơn Thái Bảo ở đây quấy phá.

Hôm nay gặp được Trần mỗ, cũng coi như cho ta một cơ hội, có thể báo thù truyền kiếp cho Tá Lĩnh.

Các huynh đệ, xẻ thi lóc đầu.

Lời vừa dứt, mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, ngay sau đó cầm búa bén, khảm đao, định chém đầu thi thể này.

Chỉ thấy phía sau thân thể Quan Sơn Thái Bảo này, mấy người phụ nữ mặc y phục ruộng nước Đại Minh, lững thững bước ra, tựa như u linh quỷ mị.

Những Tá Lĩnh lực sĩ lập tức giật mình.

Ngay cả không kịp hoàn hồn, liền bị mấy nữ chỉ nhân này, lập tức diệt sát.

Người của Quan Sơn Thái Bảo yêu thuật rất nhiều, bắn súng, trước hết hủy đi người giấy của nó.

Trần Ngọc Lâu mắt thấy lại tổn thất mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, ngay sau đó cả giận nói.

Phía sau, mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, lập tức lấy súng ống, bắn về phía những người giấy trước mắt.

Nhưng loại yêu thuật người giấy này, tà ác vô cùng.

Người giấy được chế tác ra, cũng yêu khí ngút trời, đạn xuyên qua bề mặt người giấy, chỉ để lại lỗ thủng.

Không hề hấn gì.

Ngược lại vô cớ, lại tổn thất mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ.

Mà Quan Sơn Thái Bảo thân hình cao lớn kia, rõ ràng đã hóa thành cương thi, trong miệng phát ra một tiếng quái khiếu.

Điều khiển mấy nữ chỉ nhân, muốn tiến hành một trận tàn sát đẫm máu.

Yêu thuật người giấy này, lại tà môn đến thế.

Trần Ngọc Lâu giật mình, ngay sau đó nói: Ai có cách phá giải

không.

Nhưng Tá Lĩnh không ai trả lời.

Lý Văn Kiệt bên cạnh cũng đang suy tư, yêu thuật người giấy của Quan Sơn Thái Bảo này ngược lại khá thú vị.

Không sợ súng đạn, hơn nữa loại người giấy này, dù là khi đổ đấu, hay ám sát, trực tiếp có thể từ cửa sổ, khe cửa bay vào, hoàn thành nhiệm vụ.

Không tệ a.

Trần huynh, đệ sẽ đối phó kẻ này.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: Lão Dương Tử, lên Phá Tà Đinh.

Vâng, sư ca.

Lão Dương Tử gật gật đầu, thầm nghĩ cuối cùng cũng đến lượt Dời Núi Đạo Nhân chúng ta ra tay rồi.

Trên mặt cũng hiện ra một nụ cười tự mãn, nhìn Trần Ngọc Lâu, cùng Lý Văn Kiệt bên cạnh, thầm nghĩ để cho các ngươi cũng kiến thức một chút thủ đoạn của Dời Núi.

Thủ đoạn của sư ca, tuyệt đối không kém bất kỳ ai.

Lão Dương Tử từ trong ngực lấy ra một mảnh tơ lụa, mở ra, bên trong là những chiếc đinh thép dài ngắn không đều.

Đám người chưa bao giờ từng gặp thủ đoạn của Dời Núi Đạo Nhân, chỉ biết được họ nổi danh cùng Tá Lĩnh, ngay sau đó cũng không khỏi nín thở theo dõi, muốn nhìn xem Dời Núi Đạo Nhân đối phó cái người giấy tà môn này như thế nào.

Người giấy này, dù là đao bổ đạn bắn, cũng vô pháp xử lý được.

Tà môn thấu xương.

Lý Văn Kiệt thì khoanh tay quan sát bên cạnh, nếu Dời Núi Đạo Nhân có thể giải quyết tên này, hắn cũng lười ra tay, không cần thiết lãng phí tinh lực.

Dời Núi Đạo Nhân, ngoài Dời Núi Lấp Biển Thuật ra, còn có Ba Đinh Tứ Giáp, chính là thủ đoạn tổ truyền.

Tứ Giáp lần lượt là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Phân Sơn Quăng Giáp, Trèo Núi Đào Giáp, còn một giáp đã sớm thất truyền.

Ba Đinh thì càng thêm thần bí.

Chiếc Phá Tà Đinh này, căn cứ Chá Cô Tiếu giới thiệu, chính là một trong Ba Đinh của Dời Núi.

Nó ngâm trong máu chó đen suốt bốn mươi chín ngày, lại phơi dưới ánh mặt trời, hấp thụ đủ dương khí.

Chiếc đinh lớn dài khoảng một cánh tay, trên mặt đinh, còn có tạo hình hoa văn huyền ảo phức tạp.

Chính là trấn thi phục ma chú.

Chiếc Phá Tà Đinh này, chính là thứ Dời Núi Đạo Nhân chuyên dùng để trấn áp tà túy, cương thi trong mộ huyệt.

Lúc này lấy ra, chính là để trấn áp Quan Sơn Thái Bảo đã hóa thành thi quái.

Thân thủ của Chá Cô Tiếu phi phàm.

Chân bước như bay, đã đến trước mặt một nữ chỉ nhân, chiếc đinh lớn trong lòng bàn tay bất ngờ bổ xuống.

Nữ chỉ nhân này kêu thảm một tiếng, lập tức hóa thành tro bụi, không còn tăm hơi.

Quần đạo Tá Lĩnh, thấy có hiệu quả như vậy, cũng tán thưởng một tiếng Hảo.

Chá Cô Tiếu thấy có hiệu quả, vui mừng trong bụng, đang định thừa thắng xông lên, trực tiếp tiêu diệt gần hết những người giấy này thì Rống.

Chỉ thấy lúc này, Quan Sơn Thái Bảo, biến thành thi quái, mắt thấy người giấy thủ hạ bị Chá Cô Tiếu phá, hú lên quái dị.

Chương 21

Ngay sau đó giết tới Chá Cô Tiếu.

Bắn súng, trợ Dương huynh.

Trần Ngọc Lâu hô lên một tiếng.

Những Tá Lĩnh lực sĩ, bao gồm cả những binh lính thủ hạ của Lão La Oai, nhanh chóng nổ súng bắn.

Nhưng đạn bắn vào thi quái Quan Sơn Thái Bảo, chỉ bắn tóe ra tia lửa.

Không hề tạo thành chút vướng bận nào.

Kẻ này xương đồng da sắt, gồm cả sức lực vô cùng lớn, vô cùng khó đối phó.

Trong miệng phun ra một làn thi khí nồng nặc, tanh tưởi, trực tiếp đánh tới Chá Cô Tiếu.

Trên thực tế, chỉ là thi quái, Chá Cô Tiếu thật ra không để vào mắt.

Cần biết rằng, Chá Cô Tiếu có thực lực đỉnh cao, trong nguyên tác, đơn thương độc mã, cương trực rút đầu lâu Thi Vương Tương Tây.

Nhưng mắt thấy Quan Sơn Thái Bảo này, hóa thành thi quái, toàn thân hắc khí lượn lờ, e sợ trên thân nó có kịch độc.

Trong lúc nhất thời, vậy mà không dám tiến lên.

Cần biết rằng, đối phó bánh chưng, tuyệt kỹ của Dời Núi chính là Sao Khôi Đả Đấu, cần dùng hai tay phản giảo Đại Chùy ở cổ bánh chưng, trực tiếp gỡ bỏ Đại Chùy của đối phương.

Thoát thai từ Thiên Quan Thây Nằm Thuật của Tây Tấn.

Nhưng loại chiêu thức này, cần phải tiếp cận mới được.

Nếu bánh chưng trên thân, giống như Quan Sơn Thái Bảo này, có kịch độc, dù là Chá Cô Tiếu, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mắt thấy Quan Sơn Thái Bảo này ép càng ngày càng gần, Chá Cô Tiếu cảm thấy quyết tâm, thầm nghĩ trong mộ huyệt, bình sinh giết chết vô số hung thần trắng đen.

Hôm nay há có thể e ngại ngươi, một tên Quan Sơn Thái Bảo.

Ngay sau đó phát hung ác, một tay vặn lấy Đại Chùy của kẻ này, định trực tiếp dùng Sao Khôi Đả Đấu, rút đầu Đại Chùy của kẻ này ra thì Xoẹt.

Nào có thể đoán được, dưới lớp y phục của Quan Sơn Thái Bảo, lại còn ẩn một con rết lớn toàn thân ngũ sắc sặc sỡ.

Lúc này thò đầu ra, duỗi móng lớn, nhắm thẳng Chá Cô Tiếu, định cắn xuống.

Khoảng cách như vậy, thần tiên cũng khó tránh khỏi.

Dương huynh.

Trần Ngọc Lâu thấy thế, lập tức giật mình.

Sư huynh.

Hoa Linh, Lão Dương Tử hai người, bên cạnh cũng sắc mặt tái nhợt, kêu lên một tiếng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Hồng cô nương.

Hô to một tiếng, chỉ thấy hai thanh phi đao, gào thét bay ra, trực tiếp đóng đinh con rết lớn này vào thân thể Quan Sơn Thái Bảo.

Đồng thời, một bóng người, chân đạp gạch xanh, thân hình nhảy vọt ra, trong tay Thanh Long Tuyền bảo kiếm, bất ngờ bổ xuống.

Một kiếm chém đầu.

Trong chốc lát, toàn trường đều im lặng.

Người đang cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, không phải ai khác, chính là Lý Văn Kiệt.

Vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Văn Kiệt từ trong không gian hệ thống, không chút do dự, lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Tiểu thí ngưu đao.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm này vốn dĩ đã là kiếm sắc bén đến mức thổi tóc đứt tóc, là một trong Thập Đại Danh Kiếm thời Thượng Cổ.

Lại phối hợp với tiểu tinh vị của Lý Văn Kiệt, một thân Long Tượng Chi Lực.

Một kiếm này, lập tức chém đầu.

Dù cho Quan Sơn Thái Bảo này xương đồng da sắt, hóa thân thi quái, cũng khó có thể chống cự.

Thân thể khổng lồ không đầu, ầm ầm ngã xuống đất.

Xoẹt.

Bảo kiếm vào vỏ, như nước chảy mây trôi.

Thiếu niên vốn thân hình cao lớn, lưng đeo bảo kiếm, mái tóc đen dài như thác nước, vai rộng giáp dày, lưng hổ eo ong.

Tướng mạo tuấn tú.

Lúc này nhìn qua thi thể trên mặt đất: Đã hóa thành tử thi, còn

muốn làm càn sao.

Thật sự cho rằng Tứ Đại Môn Phái không có người hay sao.

Theo Quan Sơn Thái Bảo này ngã xuống, bên cạnh nó, những nữ chỉ nhân này cũng lần lượt hóa thành mảnh giấy, triệt để tiêu tán trong Đan Cung này, không còn tồn tại.

Nhìn qua thủ đoạn của Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu bên cạnh, cũng một trận xấu hổ, thầm nghĩ: May mắn thật.

Nếu không phải Lý huynh kịp thời ra tay, e rằng vừa rồi đệ đã phải nuốt hận trong miệng con rết kia rồi.

Độc tính của lũ rết độc Bình Sơn này, Chá Cô Tiếu ta biết rõ đôi chút, nếu để nó cắn trúng, e rằng ngay cả thời gian giải độc cũng không kịp.

Chỉ cần một lát, sẽ hóa thành một vũng mủ.

Đến đây, Chá Cô Tiếu thầm nghĩ thật là nguy hiểm, đồng thời ánh mắt nhìn Lý Văn Kiệt, cũng tràn ngập vẻ cảm kích.

Đa tạ Lý huynh đã ra tay tương trợ.

Chá Cô Tiếu ôm quyền nói.

Khách khí.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Thủ đoạn của Chá Cô Tiếu phi phàm, thân là Khôi thủ Dời Núi.

Có thể kết giao thiện duyên, Lý Văn Kiệt đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Bất quá tiểu thí ngưu đao, Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, đích thực là bảo kiếm khó lường.

Sắc bén vô cùng.

Tru sát tà túy, không nói Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu, e rằng Hắc Kim Cổ Đao của Trương gia, cũng khó mà sánh bằng được.

Cám ơn huynh.

Nhìn qua Lý Văn Kiệt, Lão Dương Tử sư đệ và sư muội Hoa Linh của Chá Cô Tiếu, cũng cảm kích nói.

Lão Dương Tử tóc quăn xoắn, cung nỏ tùy thân, thần sắc kiên nghị, khắp nơi bắt chước nhất cử nhất động của sư ca mình.

E rằng chẳng bao lâu nữa, lại là một nhân vật kiểu Chá Cô Tiếu.

Hoa Linh một bộ đạo bào, đáng yêu dí dỏm, đôi mắt to tròn xoe, cong cong như trăng non.

Nhìn qua Lý Văn Kiệt, nàng phun ra cái lưỡi đinh hương, thấp giọng nói: Sư ca, Lý tiểu ca này thật là đẹp trai.

Cái này có gì đâu, ta còn đẹp trai hơn.

Lão Dương Tử bên cạnh khoe khoang, nhưng gây nên Hoa Linh thoáng ghét bỏ.

Thanh kiếm này của Lý huynh Trần Ngọc Lâu đi lên trước, chỉ thấy bảo kiếm trong tay Lý Văn Kiệt.

Phong mang lạnh lẽo, kiếm có thất tinh, từ xa quan sát, giống như Tiềm Long ẩn trong vực sâu, đúng là hảo kiếm.

Là cơ duyên xảo hợp, vừa mới tìm thấy trong Đan Cung.

Lý Văn Kiệt từ tốn nói.

Lý huynh quả là người có phúc duyên thâm hậu.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh bội phục ôm quyền.

Bên cạnh đó, cũng không ít Tá Lĩnh lực sĩ.

Nhìn qua thủ đoạn của Lý Văn Kiệt, cũng nghị luận lẫn nhau kính

nể: Lý gia thật mạnh.

Chém Lục Dực Ngô Công, giờ lại có thể một kiếm chém đầu Quan Sơn Thái Bảo này.

Đúng là Thiên Nhân vậy.

Nếu ta cũng có thủ đoạn của Lý gia thì tốt biết mấy.

Ngươi nghĩ hay lắm, nếu ta có một nửa năng lực của Lý gia, loạn thế này e rằng có thể đi đến bất cứ đâu.

Ta có một phần mười năng lực là đủ rồi.

Rất nhanh, thi thể Quan Sơn Thái Bảo bị chém đầu trên mặt đất, cũng nhanh chóng bị Tá Lĩnh lực sĩ vơ vét.

Bên hông Quan Sơn Thái Bảo, tìm thấy một lệnh bài bằng vàng ròng, trên đó khắc bốn chữ triện lớn Quan Sơn Thái Bảo.

Đây là Quan Sơn Kim Bài.

Chính là do Hồng Vũ Đại Đế tự mình sắc phong, tổng cộng mười hai đạo kim bài, tác dụng cũng không khác Mạc Kim Phù, Phát Đồi Ấn là mấy.

Đều là vật phẩm biểu tượng thân phận.

Vật này Tá Lĩnh lực sĩ không dám xử lý, ngay sau đó quỳ xuống đất, dâng lên cho Bánh Lái.

Trần Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng.

Tiếp nhận Quan Sơn Kim Bài: Khá lắm Quan Sơn Thái Bảo, thật đúng là uy phong.

Các huynh đệ, lóc thi.

Rất nhiều Tá Lĩnh lực sĩ, nhanh chóng bắt đầu tàn sát thi thể.

Chương 22

Cảnh tượng như vậy Lý Văn Kiệt cũng lười nhìn nhiều.

Tâm hắn đang ở bên dưới Đan Cung, bốn dãy lầu các bằng sắt.

Trong những lầu các bằng sắt này, chính là đan dược đại nội hoàng gia, san sát, nhiều vô số kể.

Chỉ thấy dưới thi thể của Quan Sơn Thái Bảo vừa nãy, một cánh cửa đá, hầu như khảm vào lòng đất.

Trên cửa đá còn có phù điêu Phi Thiên Dạ Xoa.

Hai mắt đều bị khoét đi, lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ.

Mấy người các ngươi, kéo cánh cửa đá này ra.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, lập tức tuân lệnh.

Nhanh chóng kéo, cứng rắn kéo cánh cửa đá này ra, phía dưới âm phong gào thét, thổi thẳng vào mặt.

Dưới ánh sáng đèn bão, có thể chú ý tới, dưới cánh cửa đá này, chính là một không gian hang động khổng lồ.

Một tán cây lớn, tùy theo đập vào mắt.

Phía dưới chính là một cây quế khổng lồ.

Để phòng ngừa bên dưới còn có độc trùng, rất nhiều quần đạo Tá Lĩnh, lấy lượng lớn vôi bột rắc xuống trước.

Sau khi xác nhận không có độc trùng yêu vật, lúc này mới lần lượt men theo cây quế bò xuống dưới.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ, không gian bên dưới này khổng lồ như

thế, e rằng chính là kho báu của hoàng đế Đại Tống.

Trong lòng cũng nóng như lửa.

Hắn đi theo xuống dưới.

Sở dĩ Quan Sơn Thái Bảo kia ngồi trên cánh cửa đá, chính là kẻ này muốn phòng ngừa độc trùng yêu vật.

Dùng yêu thuật người giấy, đầu tiên nhét vào khe cửa đá, muốn dùng phương pháp này điều khiển người giấy, không tốn chút sức lực nào, mang đi kim ngọc tài bảo.

Chỉ tiếc thất bại trong gang tấc, trong Đan Cung này cũng có vô số độc trùng.

Không kịp thu hồi người giấy, đã khí tuyệt ở đây.

Men theo cành cây quế đi xuống, chờ đến dưới đáy hang động, dưới ánh đèn bão chiếu rọi, mới có thể chú ý tới, toàn cảnh cây quế, quả nhiên vô cùng chấn động.

Cây quế trước mắt, tuy ngàn năm không thấy ánh mặt trời, nhưng cắm rễ dưới lòng Bình Sơn, riêng phần thân cây, tráng kiện như rồng có sừng, quấn quanh lẫn nhau.

Thân cành to lớn, e rằng mấy chục tráng hán ôm cũng khó mà ôm xuể.

Kinh khủng nhất, chính là trên thân cây này, chi chít ngưng tụ ra không ít hoa văn hình mặt người oán độc, khiến người ta toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Trên tán cây đại thụ, càng cao vút như che phủ, trạng thái như dù lớn.

Trên tán cây, phảng phất có mây mù mịt mờ, âm khí bao phủ, bốn dãy lầu các bằng sắt đen ròng, quấn quanh tứ phía tán cây.

Bị tán cây che lấp bên dưới, toàn thân đen như mực, siêu nhiên thoát tục, tựa như phủ đệ thần tiên.

Phi Dương Phúc Ngõa, riêng việc đứng cạnh lầu các bằng sắt, cũng khiến người ta có loại cảm giác phiêu nhiên xuất trần, trong lòng quên hết mọi cảm giác.

Cảnh tượng như vậy, quả nhiên khiến người ta nhìn mà than thở.

Cây già này, nếu không có ánh nắng, lại không có không khí lưu thông, làm sao dưới huyệt động này, vẫn sinh trưởng tráng kiện như vậy.

Hơn nữa cắm rễ nơi đây, lại bị cửa đá khóa lại, quả nhiên là tác quái, cũng không biết vì sao.

Trần Ngọc Lâu hơi nhíu mày, trong lòng nghi hoặc.

Dưới ánh đèn bão, trên thân cây quế này, từng khuôn mặt quỷ, oán độc lạnh lẽo, tựa như phát ra tiếng hú, chỉ khiến lòng người rét run.

Cây quế, trong dân gian vốn là quỷ mộc hút âm khí.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nói: Giờ đây cây thi quế này cắm rễ nơi đây.

Trên Đan Cung, số lượng lớn người chết, âm khí vừa vặn hội tụ chính giữa, bị thi quế hấp thu.

Âm khí bao trùm, lại vừa vặn che phủ bốn dãy lầu các bằng sắt này, phần lớn là vì lầu các bằng sắt chứa đựng một số dược liệu quý hiếm, âm khí bao trùm vừa vặn có thể khiến dược liệu ngàn năm không biến chất hư hỏng.

Lý Văn Kiệt phân tích.

Đệ cũng nghĩ như vậy.

Chá Cô Tiếu bên cạnh gật đầu nói: Nhưng nơi đây khắp nơi đều lộ vẻ cổ quái.

Thi quế cùng quỷ hòe thụ giống nhau, truyền thuyết đều là loài cây điềm xấu thông đến Âm Dương hai giới.

Lại thêm thân cây này, e rằng hấp thụ nhiều âm khí hội tụ.

Cẩn thận hơn vẫn tốt.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Trần Ngọc Lâu nghe nói Thiết Các Lâu cất giữ một lượng lớn dược liệu quý hiếm, lập tức hai mắt sáng rỡ.

Bảo dược trong hoàng cung đại nội tuyệt đối không phải bí dược tầm thường có thể sánh được, dù không dùng được thì đổi ra tiền cũng không ít vàng bạc châu báu.

Ngay sau đó thắp phong đăng, liền muốn tiến vào Thiết Các Lâu thám thính hư thực.

Quần đạo tiến vào gần Thiết Các Lâu.

Chỉ thấy toàn bộ lầu các đen kịt như mực, được đúc từ gang thép, ai nấy không khỏi tấm tắc khen lạ.

Quần đạo thầm nghĩ: Dù đi theo bánh lái, hạ đấu cũng nhiều, nhưng đây vẫn là lần đầu nhìn thấy kết cấu mộ táng kỳ lạ như vậy.

Lại nghĩ đến lời Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu nói nơi đây hung hiểm, lập tức trong lòng ai nấy đều dâng lên mười hai phần cảnh giác.

Đang lúc muốn tiến vào trong lầu các, cướp sạch bảo bối dược liệu, chợt thấy trên đỉnh Thiết Các Lâu đen kịt như mực, một cái đuôi đen nhọn hoắt vươn cao.

Cái đuôi này cong như móc câu, trong bóng tối, chỉ thấy một cái như ý câu vươn cao, nhe răng mở rộng.

Chiều dài của nó vậy mà hơn một mét.

A.

Cái như ý câu này đột nhiên đâm xuống, một Tá Lĩnh lực sĩ đi trước nhất kêu thảm một tiếng.

Độc tính ngấm vào cơ thể, chỉ sợ chốc lát sau sắc mặt biến đen, liền sớm đã mất đi sinh khí.

Quần đạo còn lại thấy vậy, lập tức giật mình, lấy phong đăng chiếu rọi, chỉ thấy trên mái vòm Thiết Các Lâu, vậy mà đậu lại một con bọ cạp núi toàn thân đen kịt, đuôi cong cao, dài hơn ba mét.

Con vật này thích mát mẻ, vừa hay gặp nơi đây âm khí dồi dào, bản thân đang trốn trong Thiết Các Lâu nghỉ ngơi, vì thân thể đen kịt, trong bóng tối nó đơn giản hòa làm một thể với Thiết Các Lâu.

Không ngờ lại bị những Tá Lĩnh lực sĩ này kinh động, lúc này mới có cảnh tượng trước mắt.

Bọ cạp bình thường nhiều lắm chỉ to bằng bàn tay đã đủ phi phàm, nhưng nơi Bình Sơn này, vốn nhiều chướng khí độc sương, lại thêm dấu chân người hiếm khi tới, cỏ cây kim thạch mọc khắp nơi.

Độc trùng nơi đây ngày đêm nuốt nhả cỏ cây kim thạch, vậy mà kích cỡ đều hiếm thấy to lớn, giống như con sáu cánh con rết trước đó.

Con bọ cạp núi trước mắt này, quả là sắp hóa thành bọ cạp tinh.

Bọ cạp tinh.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, khi phong đăng chiếu rọi thấy vật trước mắt, sợ hãi đến ngồi phệt xuống đất, suýt nữa ngất lịm.

Con bọ cạp núi hình thể khổng lồ kia, thấy bị quấy rầy giấc nghỉ, ngay sau đó cũng là giận không kềm được, vươn cái độc câu trên đuôi, liền muốn từng kẻ một tru sát bọn họ.

Bành.

Lúc này, hai tiếng súng vang, tạm thời bức lui con bọ cạp núi kia.

Lão Tây, đi cứu người.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu đã rút hộp pháo ra tay.

Cần biết, Dời Núi khôi thủ lừng lẫy danh tiếng trên lục lâm đạo, từ khi Chá Cô Tiếu xuất đạo đến nay, hạ đấu không biết bao ngàn vạn lần.

Trong mộ huyệt đã giết không dưới mấy trăm yêu vật bánh chưng.

Người này tâm ngoan thủ lạt, võ nghệ cao cường.

Danh tiếng lừng lẫy trên lục lâm đạo, trước đó suýt mất mạng trước Quan Sơn Thái Bảo, lại bị mất mặt trước Trần Ngọc Lâu và Lý Văn Kiệt.

Lúc này thấy con bọ cạp núi này, liền đem một bồn lửa giận trút lên đầu nó, muốn xử lý kẻ này để vãn hồi chút thể diện.

Vâng.

Lão Tây tốc độ cực nhanh, kéo mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ đang sợ hãi ngã ngồi trên đất về.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu một bộ đạo bào, thân hình cao lớn, mũi cao mắt sâu, trên khuôn mặt lộ sát khí, bên dưới đạo bào là bộ trang phục màu đen của Dời Núi, Trèo núi đào côn giáp.

Chương 23

Eo buộc đai lưng tím linh lung, cài hai khẩu hộp pháo màu đen, chân đi ủng đen dài.

Hai phát súng bắn qua, có thể xưng bách phát bách trúng, trực tiếp bắn vào như ý câu trên đuôi con bọ cạp núi này, khiến nó đau đớn kêu lên quái dị.

Thứ bọ cạp này, vốn là nằm trong danh sách Đông y, trong núi lại có người bắt chúng dùng làm thuốc.

Nhất là gai độc trên đuôi.

Đem nó mài thành bột sau đó dùng làm thuốc, trong Bản Thảo Cương Mục ghi chép, trị được mụn ghẻ, chứng tê liệt ở trẻ nhỏ và các triệu chứng khác.

Mà con vật hình thể khổng lồ như thế này, sớm đã hóa thành thuộc loại tinh quái, dược tính càng thêm mãnh liệt, gai độc trên đuôi nó càng là bảo vật.

Truyền thuyết mài nhỏ sau đó, nam giới nuốt vào có thể tăng cường thể phách, một đêm bảy lần, rất được không ít phú hào yếu sinh lý ưa chuộng.

Con bọ cạp núi này trúng đạn trên thân, không những không lùi mà ngược lại càng thêm dũng mãnh.

Cần biết, loài bọ cạp vốn tính tình nóng nảy, giống như bọ cạp bình thường, nếu rơi vào tay người bắt nhốt trong ly thủy tinh, trên dưới khó mà thoát, bọ cạp liền sẽ trực tiếp giơ đuôi gai độc tự sát, đủ để thấy tính cách cương liệt của nó.

Lại càng có nông thôn kính sợ dã thần, thờ phụng bọ cạp núi là

thuộc loại trời câu tướng quân.

Con vật này tính tình nóng nảy, bị Chá Cô Tiếu bắn tỉa hai lần, há chịu bỏ qua, cấp tốc đánh tới.

Toàn thân phủ giáp, động một cái liền như sắt thép ma sát, giống như một con tỳ bà cổ thụ khổng lồ.

Thuộc loại cương mãnh như vậy, so với con sáu cánh con rết trước đó cũng không kém bao nhiêu.

Đến hay lắm.

Thấy con vật này đánh tới, Chá Cô Tiếu thầm thì một tiếng, hai khẩu hộp pháo bên hông, hai mươi phát đạn như cắt cỏ, điên cuồng bắn phá.

Nhưng hiệu quả quá đỗi nhỏ bé.

Thấy đạn khó lòng làm gì con vật này, Chá Cô Tiếu vứt hộp pháo, một tay cởi bỏ đạo bào cũ nát trên thân.

Chỉ thấy bên dưới đạo bào, một bộ trang phục màu đen, chính là Trèo núi đào côn giáp.

Cái Trèo núi đào côn giáp này, mai phục không ít móc lò xo, bình thường cuộn trong lỗ khảm, một khi dùng tới, móc câu trong lỗ khảm bay ra, có thể ôm lấy vách đá, vách núi, có thể đi như bay trên vách đá hiểm trở.

Chá Cô Tiếu thân hình thoắt một cái, đã đến trên vách đá dựng đứng, bám chặt vào đó, thấy con bọ cạp núi này vồ hụt.

Chá Cô Tiếu trong miệng phát ra tiếng ác ác, mô phỏng tiếng gà trống săn mồi, khiến con tỳ bà đen này tâm thần đại loạn.

Nhân cơ hội này, lấy Xuyên Thiên Toa của Dời Núi, ôm lấy bộ gai độc trên đuôi con bọ cạp núi này, đột nhiên một móc, treo nó trực tiếp

lên giữa không trung.

Kể từ đó, con vật này đã bị bắt.

Lý Văn Kiệt ở bên, Nộ Tình Kê trong gùi bốc lên trên dưới, chính là gặp được túc địch, nhưng chưa ra tay.

Hắn cũng hiểu, Chá Cô Tiếu đây là để văn hồi danh dự, không cần thiết ra tay, cướp đoạt lợi thế của đối phương.

Thấy con vật này đã bị Chá Cô Tiếu thu dọn, lúc này mới vỗ cái gùi, Nộ Tình Kê phát ra một tiếng xé kim xé vải, nhảy lên nhào tới thân thể con tỳ bà đen.

Con tỳ bà đen này vốn đã bị bắt, cũng đã bối rối không gì sánh được, mưu toan bẻ đuôi cầu sinh.

Trước mắt lại gặp Nộ Tình Kê xuất hiện, càng là sợ hãi đến hồn bay phách lạc.

Chỉ không quá hai hiệp, đã bị Nộ Tình Kê mổ chết, triệt để tử vong.

Chá Cô Tiếu cũng từ trên vách đá dựng đứng bên cạnh nhảy xuống, thu hồi Xuyên Thiên Toa.

Nhìn con Nộ Tình Kê dũng mãnh thần tuấn này, không nhịn được tán thưởng một câu, cực kỳ hâm mộ không gì sánh được.

Cần biết, Dời Núi giỏi nhất đạo khắc chế sinh hóa, đối với linh cầm cũng tương đương yêu thích.

Bằng không cũng sẽ không nuôi dưỡng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp Tê Tê loại vật này, thấy con gà Nộ Tình Kê này thần tuấn phi phàm, toàn thân kim vũ thải vĩ, giống như Phượng Hoàng tái sinh, há có thể không yêu thích vật này.

Chá huynh thật sự là hảo thủ đoạn, bội phục.

Trần Ngọc Lâu cũng hiểu tâm tư Chá Cô Tiếu, ở bên lấy lòng hai câu.

Khách khí.

Chá Cô Tiếu nhàn nhạt đáp, ngay sau đó nhìn con Nộ Tình Kê thần tuấn này, không nhịn được tán thưởng một câu: Thật là Phượng Hoàng vậy.

Lý huynh có thể được thần chim này, phúc duyên thâm hậu, Chá Cô Tiếu bội phục.

Thấy con tỳ bà đen đã chết, rất nhiều Tá Lĩnh lực sĩ ở bên giơ cao phong đăng, bó đuốc, hô to Quăng. các loại từ ngữ.

Lý Văn Kiệt nhân cơ hội này, tiến lên một tay cắt lấy như ý câu ở đuôi con bọ cạp núi này.

Vật này to bằng bàn tay, gai độc tàn nhẫn, chính là hàng ngũ dược liệu quý hiếm, ngay sau đó hắn phong tồn nó vào dược văn kiện, thu vào không gian hệ thống, lúc này mới xong.

Ban đầu Trần Ngọc Lâu định trắng trợn vơ vét lầu các sắt trước mắt.

Nhưng nghe Lý Văn Kiệt nói, dược liệu quý hiếm trong lầu các sắt này có tác dụng rất lớn với hắn, ngay sau đó hắn cũng vung tay lên, đem tất cả dược liệu trong lầu các sắt, toàn bộ cho Lý Văn Kiệt.

Dù Trần Ngọc Lâu bề ngoài hào phóng, nhưng trong lòng vẫn đau xót, đây chính là mật thuốc hoàng cung, tuyệt không phải kho thuốc bình thường của nông dân.

Cần biết, trong thiên hạ đều là vương thổ, đất đai xung quanh hắn là vương thần.

Nhất là vị đế vương yêu thích luyện đan như thế này, nhất định là

tìm kiếm dược liệu quý hiếm từ tứ hải bát hoang.

Dù là sâm núi ngàn năm, chỉ sợ đều không có chỗ xếp hạng.

Nhưng vì thu mua lòng người, Trần Ngọc Lâu cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lý Văn Kiệt cũng không khách khí, ôm quyền sau đó, liền bước vào trong lầu các sắt.

Nộ Tình Kê thì bị Lý Văn Kiệt giữ lại, để nó nuốt chửng da thịt bọ cạp núi, sung làm khẩu phần lương thực.

Cùng lúc Lý Văn Kiệt bước vào lầu các sắt.

Hoa Linh.

Chá Cô Tiếu nói: Muội tinh thông dược lý, muội cũng đi cùng Lý huynh, vừa vặn giúp huynh ấy phân biệt dược liệu.

A.

Nghe vậy, Hoa Linh ngoan ngoãn nhẹ gật đầu nhỏ, ngay sau đó ba bước hai bước, tiến vào trong lầu các sắt.

Trần Ngọc Lâu nhìn Chá Cô Tiếu bên cạnh, thầm nghĩ: Tên mày rậm mắt to nhà ngươi, sao trước đây ta không nhìn ra, ngươi còn có tâm tư cẩn thận này chứ.

Tá Lĩnh ta đưa chút dược liệu còn chưa tính, ngươi thà rằng đưa cả sư muội ra ngoài sao.

Đáng tiếc —— Hồng cô nương, La Lão Oai cùng các tướng tài khác, bị Trần Ngọc Lâu đặt ở bên ngoài Đan Cung, tiếp ứng và vơ vét dược liệu.

Điều này cũng khiến Trần Ngọc Lâu một trận tiếc nuối.

Bỏ qua lời nhàn rỗi.

Lý Văn Kiệt vừa mới bước vào trong lầu các sắt, chỉ thấy đập vào mắt chỗ, mặt đất đều được đúc bằng gang thép, toàn thân đen kịt.

Phong đăng chập chờn, trước mắt chính là một pho tượng Ngọc Dược Vương cao ba thước, hương thơm ngào ngạt, mùi thuốc lan tỏa ra.

Đây chính là Dược Vương Tôn Tư Mạc, toàn thân được điêu khắc từ cổ ngọc, thần thái hình dáng tướng mạo, đơn giản có thể xưng là tiêu chuẩn nhất lưu.

Lý Văn Kiệt cũng không khách khí, trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống.

Đúng lúc này.

Văn Kiệt ca ca.

Sau lưng, chỉ thấy Hoa Linh trong bộ đạo bào, búi tóc, hơi mập mạp, cộc cộc chạy vào, cõng một cái gùi thuốc nhỏ.

Sư huynh bảo muội đến giúp huynh.

Hoa Linh bước chân nhẹ nhàng, đôi chân nhỏ giẫm lên đôi giày nhỏ cũ nát.

Hoa Linh tướng mạo không tệ, so với Hồng cô nương thì thiếu đi mấy phần tư thế hiên ngang, nhưng lại thêm mấy phần nhí nha nhí nhảnh.

Chỉ là đi theo bên cạnh tên Chá Cô Tiếu này, cả ngày hạ đấu, màn trời chiếu đất, giày đều rách, cũng chẳng mua sắm son phấn gì, trông có vẻ hơi phong trần mệt mỏi.

Muội.

Lý Văn Kiệt nhíu mày nói: Muội có thể giúp ta cái gì.

Lúc này, Đại Soái Viên Thiên Cương đang khoanh chân trên tán

cây quế xác chết, khoanh tay nhìn Lý Văn Kiệt trong lầu các sắt.

Điện hạ càng ngày càng mạnh.

Hắn lẩm bẩm.

Hì hì.

Hoa Linh ngoan ngoãn nói: Đừng xem thường người ta, muội tinh thông dược liệu, muội có thể giúp huynh phân biệt dược liệu.

Được rồi, đừng có chạy lung tung, kẻo lại lạc.

Lý Văn Kiệt nhẹ gật đầu, ngay sau đó sờ lên búi tóc Hoa Linh.

Đừng có sờ đầu muội.

Hoa Linh trừng mắt to nói: Sư huynh nói rồi, sờ đầu sẽ không cao lên được.

Lý Văn Kiệt khẽ cười một tiếng, không có tương tác gì với Hoa Linh nữa, tiếp đó bước vào nội bộ lầu các sắt, nơi này chính là tầng hai của lầu các sắt, chính là nơi chứa đựng dược liệu.

Chỉ thấy trên mặt đất ngâm không ít bình thuốc nhỏ, đẩy chúng ra sau đó, bên trong đều ngâm nhân sâm mấy ngàn năm, cùng linh chi ngàn năm.

Bảo dược như nhân sâm ngàn năm, linh chi ngàn năm ở đây giống như rau cải trắng, căn bản không cần che giấu.

Trên đó còn có tủ thuốc, nào là trung y, phục linh, cùng các loại trân quý Trung thảo dược, đều đặt trong dược văn kiện, đánh dấu có bảng hiệu nhỏ, công hiệu của nó, bao gồm cả tuổi thọ, đều được đánh dấu rõ ràng.

Ngoài dược liệu ra, bên cạnh còn có vô số Tiểu Tử kim ngọc văn kiện tinh xảo, trong đó phong tồn đều được đánh dấu bằng lệnh bài, đều là một ít nội đan súc sinh.

Chương 24

Nào là Ngưu Hoàng cẩu bảo, đơn giản ở đây không lấy ra được, ví dụ như sư tử ngao, nhện bảo, cái giỏ bảo, cẩu bảo, v. v.

Đơn giản là nhiều vô số kể.

Còn có vô số viên đan dược thảo thạch, tất cả đều là thuộc loại lộng lẫy, quả nhiên trong thiên hạ đều là vương thổ.

Đan Cung của đế vương, quả nhiên cất giữ phi phàm.

Dù là Lý Văn Kiệt, trong lòng đều một mảnh lửa nóng, dược liệu tìm được ở chỗ Bạch lão thái thái trước đó, đơn giản có thể làm rác rưởi mà vứt đi.

Những chí bảo này, dùng để luyện chế cái gì tiên dược bất tử nặng kim loại siêu tiêu, đơn giản chính là phí của trời.

Lý Văn Kiệt không chút khách khí, đem tủ thuốc, bình sứ, rượu thuốc, chỉ cần là bảo vật, tất cả đều đóng gói vào không gian hệ thống, giống như gió cuốn mây tàn.

Hoa Linh một bên cũng không nhịn được líu lưỡi, dù nàng hái thuốc nhiều năm, cũng chưa từng thấy nhiều thảo dược phong phú như vậy.

Nhưng lại đâu nghĩ đến, những dược liệu này đã sớm đánh dấu rõ ràng các loại công hiệu giá trị, đâu cần Hoa Linh phân biệt.

Đành phải đi theo bên cạnh Lý Văn Kiệt, ngoan ngoãn đứng một bên.

Đang lúc Lý Văn Kiệt trắng trợn vơ vét lầu các sắt, một bên khác, chỉ thấy bên cạnh cửa sổ đen kịt, một cái đuôi, chậm rãi kéo dài tới.

Bên ngoài lầu các sắt.

Trần Ngọc Lâu dù đau lòng bảo vật trong lầu các sắt, Tá Lĩnh quần đạo cũng chỉ có thể trông mong nhìn, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Hiện tại Trần Ngọc Lâu dã tâm bành trướng chưa từng có, Tá Lĩnh phát triển đến nay, chính là vô tiền khoáng hậu lớn mạnh.

Trong thiên hạ hai trăm nghìn giặc đường, Nam Thất Bắc Lục Nhất Thập Tam tỉnh.

Giơ cao biển hiệu vàng Trần Gia, phụng Trần Ngọc Lâu là lão đại đứng đầu trên lục lâm đạo, quy mô của nó to lớn, có thể sánh với khởi nghĩa Khăn Vàng năm đó.

Sinh ra trong loạn thế, ai mà không muốn vung tay hô hào, người theo tụ tập, chỉ tiếc bên cạnh Trần Ngọc Lâu, người tài ba cực ít.

Hồng cô nương, Hoa Mã Quải, La Lão Oai, Câm Điếc Côn Lôn những người này, dù không tệ, nhưng so ra, với những Trương Phi, Triệu Vân, Gia Cát Lượng trong lịch sử thì kém xa.

Nếu có thể kéo Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu hai vị tài ba này về Thường Thắng Sơn cắm hương nhập bọn, Trần Ngọc Lâu hắn có người phò tá, lại thêm Trần Gia nhiều năm kinh doanh, lo gì đại sự không thành.

Trần Ngọc Lâu cũng là ba tấc không nát miệng lưỡi, trắng trợn ở bên mê hoặc Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu cũng nghe đến chai tai, chỉ tiếc hắn đối với chuyện xưng bá không có chút hứng thú nào, đành phải cáo tri Trần Ngọc Lâu, tìm được Mộc Trần Châu trước rồi nói.

Lại nói Lý Văn Kiệt bên này, ngay tại thời khắc trắng trợn vơ vét các loại dược liệu quý báu trong lầu các sắt, bỗng nhiên Hoa Linh, thân hình run rẩy nói: Văn Kiệt ca ca, nguy rồi, hôm nay chính là đêm

trăng tròn, muội quanh năm ở trong núi, tất cả bọ cạp tỳ bà trong núi, nhất định có đôi có cặp, con bọ cạp đực trước đó chết rồi, con. bọ cạp cái này, liền muốn tới.

Lời Hoa Linh vừa dứt, chỉ thấy bên cửa sổ đen kịt, một cái như ý độc câu to lớn dài hơn một mét, hướng thẳng đến sau lưng Lý Văn Kiệt đột nhiên đâm tới.

Thấy cái như ý móc câu này uốn lượn, sắp đâm vào sau lưng Lý Văn Kiệt, một bóng người màu xanh nước biển, trực tiếp chặn trước mặt Lý Văn Kiệt, sắp ngăn cản cái như ý câu này.

Bành.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh cái như ý câu này, một bóng người màu đen, mang theo bao tay một tay bắt lấy như ý câu.

Thanh âm trầm thấp, khàn khàn vang lên: Điện hạ.

Chính là Viên Thiên Cương, đầu đội mũ rộng vành, vẻn vẹn một bàn tay đã gắt gao bắt lấy móc câu của con bọ cạp núi to lớn này, khiến nó không thể động đậy.

Tay còn lại vẫn vác sau lưng, đối phó một con bọ cạp núi, phảng phất dễ như trở bàn tay.

Lý Văn Kiệt cũng lúc này lấy lại tinh thần, thầm nghĩ: Nguy hiểm thật.

Độc vật trong núi này có thể trưởng thành đến tình trạng như thế, quả nhiên không tầm thường, vậy mà biết ẩn hình nặc âm, muốn một kích báo thù.

Nếu không phải Viên Thiên Cương ở đây, bản thân ta chỉ sợ thật sự mắc lừa.

Không quá đỗi mà lại lấy bộ đạo bào màu xanh biếc này ngăn

trước người, Lý Văn Kiệt có chút nhíu mày, tiểu nha đầu này, lại có dũng khí như thế.

Giết.

Lý Văn Kiệt vung tay lên.

Viên Thiên Cương ngẩng đầu, dưới vành mũ rộng che khuất một bên mặt hé mở, dưới mặt nạ dữ tợn, chính là một con mắt hơi híp lại.

Cẩn tuân hoàng mệnh.

Thanh âm trầm thấp rơi xuống, ngay sau đó đột nhiên hất lên.

Con bọ cạp núi vốn còn đang giãy dụa này, trực tiếp bị Viên Thiên Cương quăng bay ra, còn giữa không trung, trực tiếp bị xé rách, chia làm hai nửa, triệt để tử vong, thậm chí ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Diệt trừ con tỳ bà đen này.

Thấy không còn uy hiếp nữa, trong bóng tối, thân ảnh Viên Thiên Cương, như hòa làm một thể với màu mực, chậm rãi biến mất.

Trước khi biến mất, để lại một câu nói: Điện hạ, bản soái muốn gây dựng lại Bất Lương Nhân, thiên hạ tận làm mồi, duy bản soái chấp cán, trợ Điện hạ kết thúc loạn thế, lại lên cửu ngũ.

Đây có lẽ chính là bá khí của Viên Thiên Cương.

Nếu câu nói này do người khác nói ra, Lý Văn Kiệt có thể sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng Viên Thiên Cương thì khác.

Trong Bất Lương Nhân, Viên Thiên Cương một mình dùng sức lực, trực tiếp áp chế quần hùng Đường Mạt, nào là Tấn Vương Lý Khắc Dụng, Tần Vương Lý Mậu Trinh, Độc Vương Vạn Độc Quật, còn có Mạnh Bà, tất cả đều phải quỳ xuống xưng một tiếng Đại Soái.

Xưng đế, bất quá là chuyện một câu nói của Lý Tinh Vân.

Thế giới Đạo Mộ trước mắt này, thời đại dù không phải Đường Mạt, nhưng với thủ đoạn của Viên Thiên Cương, dọn dẹp mấy tên đầu lĩnh quân phiệt, vẫn là dễ như trở bàn tay.

Quả thực nên lập một cơ cấu Bất Lương Nhân.

Lý Văn Kiệt cũng hơi nheo mắt lại.

Bất Lương Nhân ứng với 36 Thiên Cương tinh, tạo thành 36 Thiên Cương Giáo úy, phụ trách nội ứng, ám sát, thu thập tư liệu, v. v.

Chính vì có những người đó tồn tại, những tướng tài kiệt xuất có thể dùng sức uy hiếp không gì sánh kịp, uy hiếp toàn bộ loạn thế Đường Mạt.

Lý Văn Kiệt thở hắt ra, chuyện này, vẫn là giao cho Viên Thiên Cương thì xuôi hơn, bản thân không cần thiết dính vào.

Một bên khác, thấy tiểu nha đầu, người mặc một bộ đạo bào màu xanh biếc rộng rãi.

Đạo bào dù rộng rãi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy thân thể mềm mại hơi có vẻ thành thục, dù đạo bào đơn sơ, vẫn khó che giấu thân hình đang phát triển này.

Tiểu nha đầu giống như minh châu bị phủ bụi, nếu như sửa sang trang điểm một chút, có thể đoán ra đây là vẻ đẹp kinh diễm đến mức nào.

Đối phương vẫn nhắm chặt hai mắt, phảng phất còn đang chờ như ý câu đâm vào, điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt không nhịn được bật cười.

Nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của đối phương, lúc này mới nói: Muội nhắm mắt làm gì vậy, nơi đây không cho phép tùy tiện ngủ đâu.

Ách.

Hoa Linh mở hai mắt.

Thấy Lý Văn Kiệt vô sự, lúc này mới hơi đỏ mặt nói: Vừa rồi con bọ cạp cái kia.

Đã bị ta tiêu diệt trong chớp mắt rồi.

Nói đến, muội sao lại cứu ta.

Lý Văn Kiệt như cười mà không phải cười, nhìn sườn mặt Hoa Linh nói.

Nhưng trong lòng cũng nghi hoặc, tiếp xúc với Hoa Linh không nhiều, đối phương xả thân vì bản thân, điều này tựa hồ sao cũng nói không thông.

Muội.

Hoa Linh quanh co một lát, lúc này mới nói: Huynh vừa ra tay cứu sư huynh một mạng.

Muội muốn báo đáp huynh.

Nàng lè lưỡi đinh hương nói.

Có ơn tất báo, rất tốt.

Hai người nói chuyện vài câu, hành động như vậy của Hoa Linh, cũng khiến Lý Văn Kiệt trong lòng hơi ấm áp.

Bỏ qua lời nhàn rỗi.

Rất nhanh, các loại dược liệu, nội đan trong bốn dãy Thiết Các Lâu, tất cả đều bị Lý Văn Kiệt quét sạch không còn.

Càng về sau, Lý Văn Kiệt trong lòng càng là lửa nóng.

Các loại bảo dược quý hiếm chưa từng nghe thấy, ít nhất đều có tuổi thọ trăm năm, thậm chí đều không thể lên mặt bàn.

Chỉ là hà thủ ô thành hình, cũng tìm được một nắm lớn.

Đều là bảo bối a.

Không hổ là hoàng cung đại nội cất giữ, chỉ bằng những vật này, đơn giản có thể mở được một đại dược phòng.

Hoa Linh cũng ở bên, tỉ mỉ giúp Lý Văn Kiệt chỉnh lý, kiểm kê những dược liệu này.

Rất nhanh dọn dẹp xong.

Lần này cũng là thu hoạch lớn, có câu nói rất hay, ba phần ăn, bảy phần luyện, chỉ bằng những thuốc đại bổ quý hiếm này, phối hợp thêm bản thân khổ tu, chỉ sợ tiến vào Tiểu Thiên Vị, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đối với điều này, Lý Văn Kiệt cũng tương đương chờ mong.

Thu thập xong những dược liệu này, đem chúng toàn bộ chứa vào trong không gian hệ thống, lúc này mới mang theo Hoa Linh, rời khỏi Thiết Các Lâu.

Chương 25

Bên ngoài, Tá Lĩnh quần đạo, từng người giơ cao phong đăng trong tay, cùng Trần Ngọc Lâu và những người khác, sớm đã mỏi mắt mong chờ từ lâu.

Thu hoạch thế nào.

Trần Ngọc Lâu ở bên cười nói: Nhìn hiền đệ có vẻ thu hoạch không tệ nhỉ.

Lý Văn Kiệt lần này quả thực thu hoạch không nhỏ, trong lời nói cũng hưng phấn không ít: Nhờ ơn Trần Tổng Đầu gia ban tặng, thu hoạch không nhỏ.

Ấy.

Trần Ngọc Lâu liền vội vàng khoát tay nói: Hiền đệ thủ đoạn phi phàm, trên đường hạ đấu, chém con rết, diệt tỳ bà, lẽ ra là vậy.

Chúng ta bất quá thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Hiền đệ.

Trần Ngọc Lâu nói: Huynh cũng là người tâm hoài thiên hạ, không bằng cùng vi huynh, nhân cơ hội tốt này, cùng nhau tranh bá thiên hạ, kết thúc loạn thế, vì bách tính mà suy nghĩ, thế nào.

Trần Ngọc Lâu không chút nào che giấu dã tâm của mình.

Để xem đã.

Lý Văn Kiệt từ chối hai câu, Trần Ngọc Lâu cũng không tiện cưỡng cầu, quần đạo thấy Lý Văn Kiệt vơ vét xong, lại đi vào Thiết Các Lâu, vơ vét một trận.

Đám người lúc này mới rời đi kho báu này.

Giữa lòng núi Bình Sơn, bảo bối rất nhiều, Trần Ngọc Lâu đem nhân mã chia làm hai, để La Lão Oai, Hồng cô nương, Hoa Mã Quải và những người khác ở lại, tiếp đó chỉ huy quần đạo vận chuyển bảo vật.

Một nhóm tinh anh khác, thì nhân cơ hội này, trở lại chỗ miệng bình, dựa theo lời Lý Văn Kiệt, tìm kiếm mộ tướng quân đời Nguyên ở miệng bình.

Một bên khác, trong Đan Cung, Dương Phó Quan nói: La Soái, chúng ta phải nghĩ cách, cùng Tổng Đầu gia ở cùng một chỗ chứ.

Nếu không, bảo bối trong huyệt mộ tướng quân đời Nguyên kia.

Lời Dương Phó Quan còn chưa dứt, La Lão Oai bên kia, con ngươi đảo một vòng, ngay sau đó hung hăng cho Dương Phó Quan một cái tát mạnh nói: Nói hay lắm, Tiểu Dương con.

Ngươi cút đi, nhìn chằm chằm bọn chúng cho ta.

Nghe vậy, Dương Phó Quan cúi đầu, dưới nón lính che khuất hai con ngươi, hiện lên một vòng vẻ cừu hận.

Nãi nãi.

La Lão Oai, cho ngươi mặt mũi nhiều quá rồi.

Lão tử nói đúng cũng bị đánh một cái tát, nói sai cũng trực tiếp bị một cái tát, ngươi khinh người quá đáng.

Chức quan này, chó mới nguyện ý làm cho ngươi.

Ngươi đã bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa, phía Thường Sa, trong Thổ Phu Tử phái nam gần đây quật khởi một nhân vật Trương Đại Phật Gia.

Chúng ta, không bằng đầu nhập vào người này.

Thường Sa.

Nơi đây cũng tồn tại mấy thế gia trộm mộ, dù thế lực không thể sánh bằng Tá Lĩnh trộm khôi phái Bắc, nhưng tương tự không kém.

Nhất là mấy năm trước, có một Trương Đại Phật Gia đến, sau khi chỉnh hợp các thế gia trộm mộ này, hóa thành Lão Cửu Môn.

Trương Đại Phật Gia càng tự xưng Cửu Môn Đề Đốc, trong một thời gian, thế của Lão Cửu Môn phồn thịnh chưa từng có.

Dinh thự Trương gia.

Trương Khởi Sơn mặc một bộ nhung trang, thân hình cao lớn, uy mãnh như hổ, khí vũ hiên ngang, giữa hai mày có anh khí hiển hiện.

Phần lưng, một con Cùng Kỳ hung thú dữ tợn, ngẩng đầu nhìn trời gào thét.

Dinh thự Phật gia, dù vàng son lộng lẫy, nhưng phòng ngủ của hắn lại tương đối đơn giản, một tấm giường khung sắt, còn có một tấm bàn làm từ sắt thuần.

Trên đó trưng bày đều là một chút tư liệu.

Quan Bố phòng thành Trường Sa, cầm giữ chín đại quân đội, uy danh chấn động xa gần.

Thói quen sinh hoạt của hắn cũng giống như tính cách bình thường, đơn giản, trực tiếp, lôi lệ phong hành.

Lúc này, đối diện bàn, ngồi một người nam tử, chính là Dương Phó Quan, thủ hạ của La Lão Oai.

Phật gia.

Dương Phó Quan liếm môi một cái, nhìn đại trạch Trương gia vàng son lộng lẫy, cùng với nam tử khí vũ hiên ngang trước mắt, lúc này mới dừng một chút nói: La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu, hiện tại đều ở Bình Sơn trộm mộ tướng quân đời Nguyên.

Bình Sơn kia, bảo bối rất nhiều, thậm chí còn có một tòa Đan Cung to lớn.

Phật gia, chỉ cần ngài nhân cơ hội này, chờ bọn họ từ trong mộ huyệt xuất hiện, lại án binh bất động phía sau, đến một trận hành động giăng lưới.

Đến lúc đó, liền có thể không cần tốn nhiều sức, đạt được tất cả bảo tàng Bình Sơn.

Thậm chí, còn có cơ hội, đạt được thế lực của La Soái, Trần Tổng Đầu gia.

Dương Phó Quan mê hoặc nói.

Nghe vậy, Trương Đại Phật Gia nhắm mắt dưỡng thần, chỉ dùng ngón trỏ gõ trên bàn, phát ra tiếng vang có tiết tấu.

Loại tiểu nhân phản chủ cầu vinh như vậy, Trương Khởi Sơn luôn luôn khinh thường.

Nhưng thế lực của Trần Ngọc Lâu, cùng đại mộ Bình Sơn, Trương Khởi Sơn hắn cũng đều biết.

Đây chính là một miếng thịt mỡ lớn.

Nói một chút điều kiện của ngươi.

Trương Khởi Sơn mở hai mắt, xoay viên nhẫn ngọc trên ngón tay cái nói.

Bên cạnh Trương Khởi Sơn, còn có một nam tử anh tuấn, một bộ quân trang, ôm một khẩu súng tiểu liên, Trương Nhật Sơn.

Chính là phó quan của Trương Khởi Sơn, đồng dạng là người Trương gia, nhân vật mang Kỳ Lân bảo huyết.

Phật gia.

Dương Phó Quan trầm ngâm chốc lát nói: La Lão Oai kia bất nhân bất nghĩa, đối với ta không đánh thì mắng, xem ta như cỏ rác.

Ta cũng là hành động bất đắc dĩ.

Vậy thế này, sau khi việc này thành công, Phật gia chỉ cần cho ta một chức phó quan, bảo tàng Bình Sơn, ta cũng chỉ lấy một nửa là được.

Trong mắt Dương Phó Quan, hiện lên một vòng sắc thái cực nóng.

Trương Nhật Sơn một bên, lấy ánh mắt nhìn người chết, nhìn Dương Phó Quan.

Chia một nửa.

Ngươi cũng xứng sao.

Thỏ khôn chết, chó săn nấu, Trương Đại Phật Gia là nhân vật kinh tài tuyệt diễm đến mức nào, Trương Nhật Sơn hắn rõ ràng nhất.

Sau khi chuyện thành công, nếu Dương Phó Quan này thức thời, chỉ cần một cơ hội sống sót, thì còn đó.

Còn dám muốn chia một nửa bảo tàng, đây chẳng phải tự tìm đường chết sao.

Trương Khởi Sơn không lập tức đáp ứng, mà đang suy tư, phải chăng lúc này nên vạch mặt với Trần Ngọc Lâu.

Cần biết, đừng nhìn Trương Khởi Sơn tổ kiến Lão Cửu Môn, là Cửu Môn Đề Đốc, lại là quan Bố phòng thành Trường Sa, tay nắm quyền cao, uy phong lẫm liệt.

Nhưng đặt trong mắt Trần Ngọc Lâu, nhiều lắm chỉ là một tiểu quân phiệt mà thôi.

Trần Ngọc Lâu một tay nâng đỡ lên không biết bao nhiêu quân phiệt, giữ chức vụ quan trọng ở Thường Thắng Sơn Đầu, là lão đại

đứng đầu Nam Thất Bắc Lục Nhất Thập Tam tỉnh, tuyệt không phải nói suông mà thôi.

Bọn cướp đường vượt quá hai trăm nghìn người.

Nếu bây giờ vạch mặt với Trần Ngọc Lâu, có thể trực tiếp giết chết Trần Ngọc Lâu thì dễ nói, nếu như không giết được, đón chào, lại là sự trả thù điên cuồng của đối phương.

Đến lúc đó, chỉ sợ thành Trường Sa đều sẽ mang họ Trần.

Thấy Trương Đại Phật Gia do dự, Dương Phó Quan trong lòng cũng lo lắng.

Đúng lúc này, Trương Phật Gia mở hai mắt nói: Dưới Bình Sơn kia, độc trùng yêu vật rất nhiều, bọn họ làm sao phá giải.

Nghe vậy, Dương Phó Quan lập tức sinh động như thật, kể lại lúc trước Lý Văn Kiệt, làm sao ở dưới địa cung Bình Sơn, một giọt máu trấn nhiếp rất nhiều tà túy.

Nói thật là sinh động như thật.

Nghe vậy, Trương Phật Gia kinh ngạc mạnh, ngay sau đó cùng Trương Nhật Sơn bên cạnh liếc mắt nhìn nhau.

Lấy máu xua trùng, đây chính là thủ đoạn của Trương gia Đông Bắc, còn phải là Kỳ Lân bảo huyết thuần chủng mới có thể làm được.

Bây giờ có thể có thủ đoạn này, ở Trương gia Đông Bắc, chỉ có những lão quái vật thần bí kia, cùng đại diện tộc trưởng mới được.

Nhất là nghe Lý Văn Kiệt họ Lý, mà lại trên lưng, tựa hồ tay áo bay lượn giữa không trung, chính là một hình xăm Thương Long, tuyệt không phải Kỳ Lân.

Trương Phật Gia hơi híp hai mắt.

Thương Long.

Huyết Kỳ Lân của Trương gia có thể biến dị, nhiều lắm là giống như Trương Phật Gia, biến dị thành Cùng Kỳ bảo huyết.

Nhưng Thương Long, chưa từng nghe thấy.

Trong lúc nhất thời, điều này khiến Trương Đại Phật Gia, trong lòng cũng là suy nghĩ ngàn vạn, đồng thời dã tâm cũng đang điên cuồng bành trướng.

Nhân vật như thế này, nếu là giam giữ lại, nghiên cứu huyết mạch, hoặc là dâng cho quan trên, vinh hoa phú quý, chỉ sợ so với trộm mộ thì lợi nhuận còn lớn hơn.

Chương 26

Trương Phật Gia quyết định thật nhanh nói: Trương Nhật Sơn, truyền quân lệnh của ta, thân binh Trương gia khẩn cấp tập hợp, mục tiêu, Lão Hùng Lĩnh Bình Sơn.

Mà lúc này Lý Văn Kiệt và những người khác, cũng không biết việc này.

Miệng bình.

Dựa theo lời Lý Văn Kiệt, mộ tướng quân đời Nguyên kia, ngay tại chỗ bóng râm trên vách đá dựng đứng của Bình Sơn.

Trần Ngọc Lâu ngay sau đó để mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, cấp tốc dùng con rết treo núi bậc thang, hướng phía chỗ bóng râm thăm dò.

Quả nhiên, tại chỗ bóng râm trên vách đá dựng đứng này, tồn tại một mảnh vách tường thuốc, xốc vách tường thuốc lên, bên trong chính là một cái động quật cực lớn.

Bên trong khí lưu sinh sôi không ngừng, liên tiếp lưu chuyển, đây chính là dấu hiệu long huyệt.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, đem việc này cấp tốc cáo tri Bánh Lái, Trần Ngọc Lâu hưng phấn không gì sánh được.

Cùng Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu hai người, ngay sau đó cấp tốc lặn xuống, đã đi tới cạnh cửa hang mộ tướng quân đời Nguyên.

Mảnh vách tường thuốc này bao trùm tương đương nồng đậm.

Có thể chú ý thấy, trong đó sinh trưởng một lượng lớn cửu quỷ cuốn, lá cây dài rộng, giống như chuối tây.

Loại cửu quỷ cuốn này, còn gọi Cửu Long cuốn, nó có thể tái tạo

lại toàn thân, so với nhân sâm còn đáng sợ hơn.

Bây giờ trên mảnh vách đá thuốc này, giống như không cần tiền, liều mạng sinh trưởng.

Lý Văn Kiệt cũng là nóng lòng không đợi được, lấy ra chủy thủ, đem tất cả cửu quỷ cuốn trên vách đá thuốc, toàn bộ cắt lấy, thu vào trong không gian hệ thống.

Quần đạo cũng hiểu, vị Lý Gia này yêu quý dược liệu, không dám tranh đoạt với y.

Lý Văn Kiệt một bên thu hoạch dược liệu, trong lòng cũng tiếc nuối, dược liệu không thể cung cấp Long Khí, bất quá trước đó tại Đan Cung, Long Khí đã một lần nữa tích lũy đến hơn một nghìn điểm.

Mộ tướng quân đời Nguyên trước mắt này, nhất định có rất nhiều minh khí, duy chỉ có minh khí mới có thể cung cấp Long Khí, đến lúc đó, có càng nhiều Long Khí, nói không chừng, Ngự Kiếm Thuật của bản thân, cũng liền nằm trong tầm tay.

Nộ Tình Kê nằm khò khè trong túi của Lý Văn Kiệt, nó đang tiêu hóa huyết nhục của con rết đen tỳ bà đã nuốt trước đó.

Nộ Tình Kê cũng đang tiến thêm một bước lột xác.

Dù là trên thân thể, mào gà, lông vũ, hay móng và mỏ, tất cả đều trở nên sắc bén và rực rỡ hơn.

Từng mảng lông vũ sắc như máu tươi, bề mặt có hào quang chảy xuôi, càng ngày càng trở nên siêu phàm thoát tục.

Văn Kiệt ca ca, ta giúp huynh.

Hoa Linh cũng dùng xuyên trời toa xuống, cẩn thận giúp Lý Văn Kiệt dọn dẹp vách tường thuốc.

Sau vụ việc ở lầu sắt trước đó, Hoa Linh và Lý Văn Kiệt cùng

nhau hợp tác, mối quan hệ giữa hai người rõ ràng đã gần gũi hơn rất nhiều.

Lý Văn Kiệt cũng rất vui khi có một muội muội tinh thông dược liệu ở bên giúp đỡ.

Ở một bên khác, Chá Cô Tiếu dùng xuyên trời toa treo mình lơ lửng cạnh Trần Ngọc Lâu, ánh mắt hiện lên một tia đắc ý, khoe khoang với Trần Ngọc Lâu một trận.

Trần Ngọc Lâu như người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói nên lời.

Chỉ có thể oán hận thầm nghĩ, nãi nãi, đợi lần này kết thúc, lão tử sẽ gả Hồng cô nương cho Lý Huynh.

Để xem ngươi còn điên cuồng đến mức nào.

Hai vị Đạo Khôi đang ngấm ngầm tranh đấu gay gắt.

Phía Lý Văn Kiệt, tiểu nha đầu Hoa Linh bất cẩn trượt chân, suýt nữa ngã khỏi vách đá thuốc.

Với thủ đoạn của Lý Văn Kiệt, đương nhiên dễ như trở bàn tay ôm nàng vào lòng.

Nhuyễn ngọc trong ngực.

Hoa Linh vốn đáng yêu, da thịt trắng nõn mịn màng, bộ đạo bào rộng thùng thình cũng khó che giấu thân hình mềm mại bên dưới.

Khi rơi vào lòng Lý Văn Kiệt, chỉ cảm thấy nàng mềm mại, một mùi thuốc nhàn nhạt hòa cùng mùi hương cơ thể thiếu nữ thoang thoảng tràn vào mũi, khiến lòng người không khỏi rung động.

Chỗ mãnh liệt kia, trực tiếp ngẩng lên.

Hơn nữa điều khiến Lý Văn Kiệt lúng túng nhất là, phụ nữ thời đại này không có nhiều nội y, cùng lắm chỉ là một cái yếm mà thôi.

Cô nương Hoa Linh này, bên dưới bộ đạo bào rộng rãi, lại chẳng mặc gì.

Cái này ai mà chịu nổi chứ.

Hoa Linh rõ ràng cũng cảm nhận được sự khác lạ của Lý Văn Kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì kinh hãi, giống như một chú thỏ nhỏ nhảy thoát ra khỏi vòng tay đối phương.

Nàng vội vàng đứng sang một bên, sau đó mang theo một tia cảnh giác nhìn Lý Văn Kiệt, hai tay ôm chặt trước ngực.

Điều này khiến Lý Văn Kiệt cười ngượng một tiếng, tạm thời đè nén không nhắc đến.

Vách tường thuốc nhanh chóng được dọn dẹp xong, quần đạo lúc này mới xuống, men theo vách tường thuốc tiến vào trong hang động, giơ cao bó đuốc.

Sinh khí lưu chuyển trong huyệt động, nhưng một cỗ mùi hôi thối nồng nặc lập tức xộc thẳng vào mặt.

Trần Ngọc Lâu đứng bên, dùng phong đăng soi vết tích trên mặt đất, sau đó hơi nhíu mày nói: Hình như có mãng xà.

Với vết tích trên mặt đất này, e rằng hang động này là nơi trú ngụ của một con mãng xà khổng lồ.

Cái tên Trần Ngọc Lâu này, vừa mở miệng nói xong, trong hang động đã nổi lên một trận gió tanh.

Theo từng trận gió tanh, chỉ thấy trong hang động đen kịt, một con mãng xà khổng lồ to bằng thùng nước, dài bảy tám mét, toàn thân bao phủ vảy đen.

Đôi mắt đỏ tươi to như miệng chén, đang hung hăng nhìn chằm chằm nhóm Tá Lĩnh quần đạo vừa bước vào hang.

Con cự mãng vảy đen này quanh năm trú ngụ ở đây, canh giữ vách đá thuốc này, không biết đã nuốt chửng bao nhiêu người hái thuốc qua lại, biến họ thành xương khô.

Lúc này, thấy có người dám thu thập cửu quỷ cuộn quý giá trên vách đá thuốc, còn bước vào lãnh địa của nó, lập tức giận không kềm được.

Thân thể khẽ động, giống như mãng yêu sống dậy, lại như Giao Long khuấy động biển cả, gió tanh nổi lên.

Miệng lớn hôi tanh của nó trực tiếp cắn chết hai tên Tá Lĩnh quần đạo gần nhất.

Dọa cho mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ trực tiếp tè ướt đũng quần, vứt bó đuốc quay đầu bỏ chạy.

Đều không được loạn.

Trần Ngọc Lâu thấy thế, rút súng lục ra, một phát bắn chết mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ đang bỏ chạy, ổn định quân tâm.

Lúc này mới mắng: Binh sĩ Tá Lĩnh, sợ gì đại mãng.

Các huynh đệ, lên lột long trận.

Thấy Bánh Lái lên tiếng, những Tá Lĩnh lực sĩ còn lại không dám lơ là, vội vàng rút chủy thủ bên hông ra, bắt đầu bày bố lột long trận.

Cái gọi là lột long trận, thực chất là cắm những con chủy thủ dài ngắn không đồng nhất xuống đất, chỉ để lộ mũi dao.

Lại phết thuốc tê lên mũi dao.

Càng vào sâu, mũi dao càng dài, sau đó sẽ dụ đại mãng vào giữa lột long trận.

Loài súc sinh này, dù đã thành tinh, nhưng rốt cuộc cũng là đồ ngu xuẩn.

Một khi bước vào lột long trận, thuốc tê ngấm vào cơ thể ban đầu sẽ khó mà phát hiện đau đớn.

Đợi đến khi nó nhận ra đau đớn, thì đã muộn.

Những con chủy thủ sắc nhọn đã xé rách lớp da mềm mại nhất ở bụng, liền có thể giết chết đại mãng.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ nhanh chóng bắt đầu cắm chủy thủ xuống đất.

Nhưng lúc này đại mãng đang phát cuồng, dù sao cũng cần tranh thủ thời gian.

Hơn nữa Trần Ngọc Lâu không thể việc gì cũng để Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu ra tay.

Cứ như vậy, Tá Lĩnh của hắn chẳng phải thành một lũ ăn hại sao.

Côn Lôn.

Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng: Lên.

Côn Lôn cao hơn hai mét, thân hình vạm vỡ cường tráng, mặc một bộ áo vải, giọng ồm ồm.

Cầm trong tay một cây khai sơn cự phủ, hắn tiến lên, trực tiếp ôm quyền.

Các huynh đệ, đâm lâu phiết xanh con.

Hiệu lệnh vừa dứt, Tá Lĩnh quần đạo, ở phía trước ngăn chặn, để những huynh đệ ở phía sau bố trí lột long trận.

Sau đó, họ dùng khiên chắn trong tay, nhanh chóng dựng lên một cấu trúc hình cầu thang.

Côn Lôn câm cũng không chậm trễ, trực tiếp chân sinh gió, cầm trong tay khai sơn cự phủ, thân hình khổng lồ trực tiếp lao tới, men

theo cầu thang được ghép từ khiên chắn.

Chương 27

Oanh.

Thân hình cao lớn của tên này, lại cầm trong tay rìu khai sơn, nhảy vọt lên không trung.

Dọa.

Uống.

Cự mãng ngẩng đầu, phun ra sương độc, đôi mắt to như miệng chén hung dữ tiếp cận Côn Lôn, sau đó vung ra cái đuôi.

Giống như roi thép quét ngang, muốn hất bay người khổng lồ này.

Nào ngờ, Côn Lôn thực sự có sức mạnh bạt sơn hà, cây cự phủ ấy, khi vung xuống, sức mạnh vô cùng trầm trọng.

Một búa bổ xuống, như cự linh khai sơn.

Đại phủ bổ xuống, roi thép đuôi rắn ấy cũng tóe ra tia lửa, trực tiếp bị cắt đứt giữa chừng, bổ ra một khe hở.

Uy lực như vậy cũng khiến người ta hít sâu một hơi.

Ngay cả Chá Cô Tiếu, trong mắt cũng hiện lên một tia tinh quang, không ngờ dưới trướng Trần Huynh lại có mãnh tướng trung thành như vậy.

Lý Văn Kiệt cũng liếc nhìn một cái, nhưng cũng không phản ứng.

Với cảnh giới hóa khí của hắn, thân mang long tượng chi lực, tự nghĩ chiêu này, so ra với Côn Lôn sẽ chỉ càng tàn nhẫn hơn.

Đùng.

Cả hai bên đều bị thương.

Roi thép đuôi rắn trực tiếp bị bổ đôi, quẳng xuống đất, cự mãng gào thét, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Côn Lôn cũng bị quét văng ra ngoài, khai sơn cự phủ đập xuống một bên, hắn phun ra một ngụm máu tươi, không rõ sống chết.

Trần Ngọc Lâu vội vàng ra lệnh cho Tá Lĩnh lực sĩ khiêng Côn Lôn đi, nhanh chóng dùng dược liệu chữa trị.

Còn con cự mãng vảy đen này, lúc này một nửa cái đuôi suýt nữa bị Côn Lôn chặt đứt, bị đau đớn càng phát cuồng tính, mở to miệng lớn hôi tanh.

Đôi mắt đỏ như hồng nguyệt treo lơ lửng trên không trung, lúc này liền muốn giết sạch tất cả mọi người ở đây.

Mà đúng lúc này, lột long trận cuối cùng cũng bố trí xong.

Trần Ngọc Lâu ra lệnh, tất cả Tá Lĩnh lực sĩ nhanh chóng rút lui.

Con đại mãng kia không biết có kế, thấy Tá Lĩnh lực sĩ rút lui, trong lòng phát cuồng, thân thể trườn đi, liền muốn đuổi theo.

Vô tình không biết đã sa vào trận pháp lột long.

Đợi đến khi lấy lại tinh thần, thì đã muộn.

Kẻ này sớm đã bị vạch bụng mổ ruột, vô lực xoay chuyển, đành phải kêu thảm một tiếng, thân thể khổng lồ quẳng xuống đất.

Lúc này đã chết.

Thân rắn khổng lồ, mở ngực mổ bụng, hoàn toàn không còn động tĩnh, nằm bất động trên mặt đất.

Bởi vì cái gọi là, côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa.

Quần đạo giơ cao bó đuốc, ở bên nhìn trộm, đợi một lát, thấy thi thể cự mãng đã cứng đờ, lúc này mới dám xúm lại tiến lên.

Nhìn con cự mãng trước mắt, càng thêm kỳ lạ.

Eo của con cự mãng này đơn thuần đã to bằng thùng nước, trên thân bao phủ vảy giáp màu đen, dưới ánh lửa phát ra ánh sáng lạnh như kim loại.

Dùng cương đao sắc bén bổ cũng khó mà bổ ra, đủ để thấy Côn Lôn câm lúc nãy, cầm khai sơn cự phủ, chém đứt đuôi rắn của cự mãng, rốt cuộc đã dùng bao nhiêu khí lực.

Bên cạnh thi thể cự mãng, còn có một hang động, bước vào đó mùi hôi tanh nồng nặc.

Trần Ngọc Lâu bịt mũi.

Hắn trời sinh đôi mắt đêm, dù không cần bó đuốc, phong đăng chiếu rọi, cũng có thể thu hết cảnh vật trong động vào đáy mắt.

Chỉ thấy trong động, xương khô chất thành núi, vô số người, tất cả đều là người hái thuốc qua lại.

Trong đó còn có một lượng lớn điển tịch Đạo môn, chất đống rải rác.

Trần Ngọc Lâu ra lệnh cho quần đạo tiến vào hang rắn, cướp bóc bảo bối.

Còn mình thì lấy ra tiểu thần phong, men theo xương đầu đại mãng, dùng tiểu thần phong xé toạc xương đầu cứng rắn của con cự mãng này.

Sau khi tìm kiếm một lúc trong đầu cự mãng, một viên Yêu Đan to như long nhãn, toàn thân đen như mực, còn dính tơ máu, đã rơi vào lòng bàn tay Trần Ngọc Lâu.

Soi dưới ánh lửa bập bùng, Yêu Đan đen như mực, trong suốt lấp lánh, giống như châu thủy tinh trong mờ, phảng phất còn có tiểu xà du

đãng bên trong.

Thật đúng là thần vật.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ bên cạnh, thấy vậy liền không tiếc lời tâng bốc, quỳ một gối xuống trước Bánh Lái nói: Tổng Đem Đầu quả là phúc duyên thâm hậu.

Tất cả tinh quái, mãng xà chi thuộc trong núi, tu hành trăm năm, sớm đã thành tinh thành quái, trong cơ thể nhất định thai nghén một thân tinh hoa.

Chính là ngày đêm nuốt chửng nhật nguyệt mà thành.

Trong vật này ngậm tinh khí, mài thành bột phấn, phụ trợ dược liệu, có thể cường tráng thể phách, kéo dài tuổi thọ.

Dù là những quan to hiển quý kia cũng coi là trân bảo.

Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu khen Tốt, quạt giấy xoạt một tiếng mở ra, lại lấy ra một chiếc hộp gấm.

Phong tồn tinh khí, đặt Yêu Đan vào trong đó.

Sau đó suy tư liên tục, đi đến bên cạnh Lý Văn Kiệt nói: Hiền đệ, vi huynh biết ngươi yêu thích nhất thảo dược, Yêu Đan loại trân bảo này.

Chắc hẳn cả người thần lực, thủ đoạn đều bắt nguồn từ đây.

Vi huynh tốt nhất giúp người hoàn thành ước vọng, vật này đối với ta, bất quá chỉ là tiểu vật tăng cường thể phách mà thôi, với hiền đệ, lại không khác gì trân bảo.

Tặng cho ngươi.

Trần Ngọc Lâu thu quạt giấy lại, đưa hộp gấm cho Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt bất động thanh sắc, tiếp nhận hộp gấm.

Viên đan này toàn thân đen như mực, chính là Yêu Đan của cự mãng vảy đen, công hiệu của nó không thua gì sáu cánh con rết.

Đa tạ Trần Huynh.

Lý Văn Kiệt lúc này ôm quyền.

Không thể không nói, Trần Ngọc Lâu tuy thích khoe mẽ, trọng thể diện, nhưng người này có thể ngồi vào chức vụ quan trọng của Thường Thắng Sơn Đầu, tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Nội đan tinh quái như vậy, dù Trần Ngọc Lâu không dùng được, nhưng dùng để kết giao quyền quý cũng vô cùng hữu ích.

Thế nhưng người này lại hào phóng như vậy, mắt cũng không chớp một cái, trực tiếp tặng cho mình.

Điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt coi trọng đối phương hơn một chút.

Ngay sau đó cũng không quanh co, cất hộp gấm đi nói: Cái mộ huyệt Thi Vương đời Nguyên kia, chắc hẳn ngay trong đó.

Đợi ta một lát cùng Dương Huynh, có thể trực tiếp xử lý kẻ này.

Một mình ta là đủ.

Chá Cô Tiếu cũng tâm tình kích động, thầm nghĩ Thi Vương đại mộ ở Bình Sơn, trong đó nhất định giấu viên Mộc Trần bảo châu.

Trong lúc nhất thời, tâm tư kích động, hận không thể mọc cánh, bay vào Thi Vương đại mộ, chỉ đợi xử lý Thi Vương, lấy được bảo châu.

Lý Văn Kiệt biết rõ tâm tư của hắn, nhưng cũng không tiện dội gáo nước lạnh, chỉ yên lặng nhận lấy Yêu Đan.

Sau đó đi đến cạnh thân thể tàn phế của cự mãng.

Thân thể khổng lồ của kẻ này, một thân huyết nhục, cũng rất đáng tiền, Lý Văn Kiệt không coi trọng giá trị thặng dư.

Chỉ lấy mật rắn ra, ném vào cái gùi, để Nộ Tình Kê thôn phệ.

Huyết nhục còn lại, tự có Tá Lĩnh lực sĩ chia nhau giải phẫu, nhét vào cái gùi, vận chuyển ra ngoài.

Không bao lâu, toàn bộ trong động quật, vàng bạc châu báu đã sớm bị Tá Lĩnh lực sĩ cướp sạch gần hết.

Mọi người cũng không chậm trễ thời gian, dọc theo hang động, giơ cao bó đuốc, rất nhanh đã đến cuối cùng.

Cuối cùng là một đạo đoạn long thạch khổng lồ, nặng không dưới vạn cân.

Bên cạnh đoạn long thạch, sừng sững một con trấn mộ thú dữ tợn, tạo hình hung ác, miệng rộng há to, trên thân thể buộc một sợi dây sắt, móc nối trên đoạn long thạch.

Đáng tiếc Côn Lôn của ta bị thương, nếu không có thể bổ ra đoạn long thạch này.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói.

Mặc dù Tá Lĩnh quần đạo mang không ít thuốc nổ, nhưng nơi đây nằm ở đỉnh núi hình miệng bình, nếu tùy tiện sử dụng thuốc nổ, e sợ thuốc nổ quá mạnh, cả Bình Sơn sẽ sụp đổ, chỉ sợ Tá Lĩnh quần đạo đều không còn cơ hội sống sót.

Giao cho ta.

Lý Văn Kiệt thân mang long tượng chi lực, đoạn long thạch tuy nặng vạn cân, nhưng cũng khó mà ngăn cản cự lực của hắn.

Vừa vặn trả lại nhân tình Trần Ngọc Lâu vừa tặng Yêu Đan.

Tốt.

Trần Ngọc Lâu biết thủ đoạn phi phàm của đối phương, ngay sau đó cũng muốn xem thử, liền sai thủ hạ Tá Lĩnh lực sĩ khiêng đến khai sơn cự phủ của Côn Lôn.

Cự phủ này dài hơn hai mét, nặng vô cùng, trọng lượng hơn tám mươi cân.

Một tay tiếp nhận cự phủ, một tay cầm lấy nó.

Một bên Hoa Linh nhón chân nói: Văn Kiệt ca ca cố lên.

Một bên lão Tây dương bĩu môi nói: Văn Kiệt ca ca cố lên, gọi còn thân hơn cả sư ca.

Sư ca Hoa Linh thè lưỡi đinh hương, thần thái mỉm cười.

Một bên Chá Cô Tiếu cũng cười cười, thần thái mỉm cười.

Chương 28

Các huynh đệ, đâm lâu phiết xanh con.

Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng, rất nhiều Tá Lĩnh quần đạo Là Lý Huynh trợ uy.

Giơ cao bó đuốc, hình thành trận hình, mấy người ở phía trước nhất giơ cao khiên cỏ, tạo thành bậc thang đan xen.

Lý Văn Kiệt hoạt động gân cốt một chút.

Đại gân như mãng, bám vào trên thân thể, trên sống lưng, Đại Chùy như rồng.

Cầm trong tay khai sơn đại phủ, cởi phăng áo quần trên người, để tránh cự lực khai sơn làm rách quần áo.

Quần áo cởi ra, trên sống lưng bóng loáng, Đại Chùy uốn lượn, chỉ thấy một hình xăm Thương Long, râu tóc vung vẩy, miệng rộng đầy nanh, trườn lên vai, đầu rồng vừa vặn cắn vào ngực.

Này. một tiếng quát lớn, Lý Văn Kiệt không chần chờ nữa, bàn chân đột nhiên đạp mạnh, cả người đạp lên khiên cỏ của Tá Lĩnh quần đạo.

Thân hình nhảy vọt, đã đến giữa không trung, giống như Thương Long xuất hải, khai sơn cự phủ trong lòng bàn tay, chém bổ xuống dưới, hình thành thế khai sơn.

Đơn thuần khí thế như vậy, đã làm cho tai quần đạo ù đi, chỉ cảm thấy đối phương thật là Thiên Nhân.

Rắc.

Đại phủ bổ xuống, đoạn long thạch trước mắt, từ giữa trực tiếp

bị bổ ra một khe hở, tạo thành một lỗ thủng đủ để người chui vào.

Uy lực như vậy, dù là Trần, Chá hai người cũng kinh hãi giật mình, chợt không nhịn được nói: Thật tráng kiện thay.

Nghe đồn năm đó Tây Sở Bá Vương, sức mạnh có thể nâng đỉnh, cao tám thước, tài hoa hơn người.

Trần Ngọc Lâu nói: Ta thấy Lý Huynh, e rằng có thể đuổi kịp thần dũng của Bá Vương năm đó, loạn thế như vậy, lại có Thần Nhân giáng trần.

Thật tráng kiện thay.

Đoạn long thạch vừa bị bổ ra, sợi xích buộc chặt bên cạnh đoạn long thạch nặng nề, con trấn mộ thú khổng lồ kia, lúc này trong miệng thò ra một đường ống.

Dọa.

Trong ống phun ra một lượng lớn axit sulfuric đặc.

Trần Ngọc Lâu thân là gỡ lĩnh Bánh Lái, tự nhiên biết rõ cơ quan hiểm độc trong mộ huyệt, không dám chậm trễ, vội vàng quát: Kết trận, hộ Lý Huynh.

Mấy chục gỡ lĩnh lực sĩ, giơ khiên cỏ, nhanh chóng đưa Lý Văn Kiệt đang cầm khai sơn đại phủ bảo vệ ở phía sau.

Đừng nhìn khiên cỏ này chẳng ra sao, nhưng bên trong được bổ sung bùn đất, đá, ở giữa có năm lớp, có thể phòng ngự axit sulfuric đặc trong mộ huyệt.

Axit sulfuric phun tung tóe trên khiên cỏ này, chỉ bốc hơi ra từng trận sương trắng, không hề gây ra chút tổn hại nào.

Đợi đến khi axit sulfuric ngừng phun, quần đạo lúc này mới thu khiên cỏ, sau đó dưới hiệu lệnh của Bánh Lái, cầm phong đăng, bước

vào bên trong đoạn long thạch, điều tra tình thế.

Bên trong đoạn long thạch, chính là một tòa tử trận khổng lồ.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, có thể nhìn thấy một lượng lớn thi thể man di người Miêu.

Sơ qua đếm một chút, không dưới mấy vạn, xương khô chất chồng như núi nhỏ, chấn động lòng người.

Trần Ngọc Lâu mở quạt giấy ra, dù kiến thức rộng rãi, cũng không nhịn được tâm thần chấn động kịch liệt.

Đại Nguyên lấy sự tàn khốc thống trị thiên hạ.

Năm đó phụng mệnh trấn áp 72 động người Miêu, hắn cũng biết đoạn lịch sử này.

Nhưng không ngờ, lại tàn khốc đến thế, xương khô chất chồng như núi, quả nhiên khiến tâm thần người đều chấn động.

Trần Ngọc Lâu còn như vậy, những người còn lại tự nhiên càng không cần phải nói.

Hoa Linh mím môi một cái, có chút sợ sệt, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay lớn của Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ mịn màng như châu ngọc, bóp hai cái, sau đó vỗ vỗ vai nhỏ của Hoa Linh, trấn an nàng.

Giữa đống xương khô chất chồng như núi, chỉ thấy bày chín bộ thạch quan, trong thạch quan được treo bằng dây xích, ở giữa treo một chiếc quan tài khổng lồ.

Chá Cô Tiếu, một bộ đạo bào, thấy vậy liền hơi nhíu mày, thầm nghĩ không biết chiếc quan tài nào mới là quan tài của Thi Vương đời Nguyên.

Lý Văn Kiệt ở bên này, thì đã sớm đưa rìu khai sơn lại cho quần

đạo gỡ lĩnh, thay quần áo xong, đứng giữa đám người, mở miệng nói: Xem ra, nơi đây chính là nơi Thi Vương đời Nguyên dùng thuật yếm thắng để trấn áp thi cốt 72 động người Miêu.

Ừm.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, sau đó nhìn chín chiếc quan tài trước mắt nói: Đây là thế cửu tinh phủng nguyệt.

Trên thạch quan, còn vẽ không ít hình ảnh.

Trần Ngọc Lâu xem xong tất cả những hình ảnh này, lúc này mới nói: 72 động Miêu tộc.

Chiếc quan tài tháng treo lơ lửng giữa không trung này, chính là quan tài của Miêu Vương.

Chín chiếc thạch quan bên dưới, lần lượt là chín vị tế tự lớn của Miêu tộc.

Chắc là những người man di này, để tránh khỏi cuộc thảm sát tàn bạo của đời Nguyên, đã ẩn náu trong huyệt mộ Miêu Vương.

Muốn tìm kiếm sự che chở của Miêu Vương.

Đáng tiếc bị tóm gọn một mẻ.

Trần Ngọc Lâu phân tích một hồi, cũng không bận tâm đến những điều này, ra lệnh cho thủ hạ quần đạo nhanh chóng mở quan tài, cướp bóc bảo vật.

Lý Văn Kiệt thì dần dần thu nạp long khí từ những minh khí mà quần đạo gỡ lĩnh vận chuyển ra ngoài.

Long Khí + 30 Long Khí + 30.

Trong vỏn vẹn một giờ, lại có 1000 long khí thu được.

Hiện tại Lý Văn Kiệt đã có 2000 long khí, quy mô đơn giản,

khoảng cách đến Ngự Kiếm Thuật cũng tiến thêm một bước.

Oanh.

Đúng lúc này, chiếc quan tài tháng khổng lồ đang bị xích sắt buộc chặt, lơ lửng giữa không trung, cũng bị quần đạo tháo xuống, đập xuống giữa trung tâm.

Quan tài trực tiếp vỡ tan tành.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ, trong quan tài Miêu Vương chắc hẳn vàng ngọc bảo vật càng nhiều, thế là tự mình đến giám sát.

Đợi nhiều Tá Lĩnh lực sĩ cạy mở quan tài.

Chỉ thấy trong quan tài Miêu Vương này, lại là một con nhện khổng lồ mặt, dọa cho Trần Ngọc Lâu suýt nữa ngồi bệt xuống đất.

Nên biết, trong núi Bình Sơn, phàm là Ngũ Độc, nhất định kích thước cực lớn.

Giống như con rết đen tỳ bà trước đó, sáu cánh con rết, cự mãng vảy đen, giờ lại xuất hiện một con nhện, nhất định chính là kỳ độc.

Lúc này Trần Ngọc Lâu mới bị dọa một chút như vậy.

Nhưng dưới ánh đuốc của quần đạo, phát hiện đó cũng không phải là nhện.

Trong đó, chính là một bộ cổ thi lão nhân, mặc trang phục của dân tộc thiểu số, trên khuôn mặt đeo một mặt nạ nhện làm từ da cây khô.

Dữ tợn vô cùng, giống y hệt.

Trần Ngọc Lâu có đôi mắt đêm, nhìn nhanh hơn người khác, nhìn xuyên qua, tưởng lại là yêu nhện gì, lúc này mới dọa đến ngã nhào một cái.

Lúc này đứng dậy, thấy chỉ là thi thể mà thôi, chỉ cảm thấy mất

mặt trước mọi người, lẩm bẩm gì đó ta chủ quan, không tránh được đại loại vậy, vội vàng rời đi.

Quần đạo tiếp tục cướp bóc.

Những vật phẩm tùy táng của Miêu Vương trong quan tài này, lại cung cấp cho Lý Văn Kiệt 500 điểm long khí.

Coi như không tệ.

Cướp bóc xong, Trần Ngọc Lâu để lại mười tên quần đạo tinh anh vận chuyển bảo bối.

Những người còn lại thì cầm phong đăng, tiếp tục tìm kiếm mộ huyệt của Thi Vương.

Tiến sâu hơn nữa, địa thế dần dần dốc lên, phía trên chỉ cảm thấy long khí không ngừng, hô hô quét xuống.

Chắc hẳn quan tài của tên man di đời Nguyên kia, nhất định ngay ở phía trước.

Mọi người không nhịn được tăng tốc bước chân, đặc biệt là ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, càng là chân sinh gió.

Không bao lâu, đã đến một đại điện bên trong.

Trước mắt chỉ thấy một gian minh điện, bên cạnh nó phân loại tám cây cột đá khổng lồ.

Bề mặt cột đá vẽ những tượng Phật Kim Cương dữ tợn, trợn mắt nhìn, chính là Kim Cương trừng mắt trong Mật Tông.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, phảng phất đều đang nhìn về phía hướng mọi người tiến vào, khiến lòng người bất an.

Giữa tám cột đá, vây quanh một tế đàn bát quái, trên đó bày một chiếc quan tài làm bằng tử kim.

Bên ngoài quan tài là yên sa la trướng, vô cùng mềm mại.

Đơn thuần chiếc màn lụa màu tím này, khảm nạm châu ngọc trân bảo to bằng móng tay.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, lóa mắt vô cùng, chỉ sợ giá trị liên thành.

Quần đạo chưa từng thấy bảo vật tinh mỹ như vậy, nhao nhao miệng đắng lưỡi khô, nhanh chóng xúm lại, cẩn thận từng li từng tí vén màn lụa màu tím lên.

Bên trong chỉ thấy một chiếc quan tài tử kim, cao quý không tả xiết, bề mặt khảm nạm châu báu mỹ ngọc.

Đơn thuần chiếc quan tài này, e rằng đã là trân bảo giá trị liên thành, huống chi bảo bối bên trong quan tài.

Quần đạo vui mừng đến miệng đắng lưỡi khô, vậy mà nhất thời quên cả hành động, chỉ lo ngơ ngác nhìn chiếc quan tài tử kim trước mắt.

Vẫn là Bánh Lái hạ lệnh, cạy mở quan tài, lại phân phó thủ hạ chuẩn bị sẵn máu chó đen, bắt thi lướt.

Lát nữa nếu thật có Thi Vương Tương Tây gì đó, trước tiên cho nó một chậu máu chó đen đã rồi tính.

Ba người Chá Cô Tiếu, đối với vàng ngọc bảo vật không có hứng thú gì lớn, bởi vậy cũng không bận tâm cùng quần đạo cướp bóc bảo bối.

Chương 29

Chỉ dùng phong đăng nhìn xa bức bích họa trong mộ thất trước mắt, hy vọng tìm ra chút manh mối gì đó về Mộc Trần châu.

Dưới phong đăng, chỉ thấy trong mộ thất này, bích họa ghi chép không ít về cuộc đời của đại tướng quân đời Nguyên này.

Vị tướng quân đời Nguyên này, năm đó phụng mệnh trấn áp 72 động người Miêu, sau khi chết liền tự chôn mình ở đây, dùng thuật yếm thắng để áp chế tử thi.

Hắn vẽ lại trên bích họa những sự việc chinh chiến tứ phương trong đời mình.

Một trong số đó, một sự việc được ghi chép càng kỹ càng.

Chính là khi vị tướng quân man di đời Nguyên này đi chinh chiến hoàng thất Tây Hạ, chính là lúc nhận được tin tức, hoàng thất Tây Hạ lúc bấy giờ.

Đã có được một viên bảo châu, hình dạng giống như con mắt xoáy, có thể trường sinh bất lão.

Lúc này mới phụng mệnh cướp đoạt vật này, đáng tiếc không thành công, sau đó vật này liền chôn ở thành Hắc Thủy Tây Hạ.

Thấy trên bích họa ghi chép manh mối xác thực về Mộc Trần châu, Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy một tiếng sét kinh hoàng đột nhiên đánh rớt trong đầu, không nhịn được toàn thân run rẩy, số mệnh mấy ngàn năm của Dời Núi, lẽ nào thật sự muốn kết thúc trong lòng bàn tay hắn như vậy.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy trong đầu như có kinh lôi xẹt qua, trong lòng càng là kinh đào hải lãng, kéo dài không dứt.

Hắn từ khi xuất đạo đến nay, lớn nhỏ hoàng lăng cự mộ, mộ huyệt vương hầu tướng lĩnh, không biết đã trộm mộ bao nhiêu, chỉ vì tìm kiếm Mộc Trần bảo châu tha thiết ước mơ.

Nên biết, Dời Núi khởi nguồn từ mạch Gera mã Tây Vực, lưng đeo Quỷ Chú ngàn năm, tộc nhân đều không sống quá 40 tuổi, liền sẽ huyết dịch toàn thân hóa thành bùn nhão, thống khổ chí tử.

Duy chỉ có tìm được Mộc Trần bảo châu, mới có thể giải được Quỷ Chú.

Bởi vậy Dời Núi đời đời lấy tìm kiếm Mộc Trần Châu làm nhiệm vụ của mình.

Đáng tiếc Mộc Trần Châu, một trong tam đại thần châu Thượng Cổ, há lại dễ dàng tìm kiếm như vậy.

Chá Cô Tiếu bây giờ đã hơn 30 tuổi, huyết dịch đã sắp chuyển sang màu vàng đất, vẫn chưa tìm thấy manh mối của nó.

Không ngờ, trời cao không phụ người có lòng, rốt cuộc — Tây Hạ Hắc Thủy Thành.

Dưới mắt Chá Cô Tiếu, hận không thể mọc cánh bay đến Tây Hạ, chỉ muốn khuấy động hoàng thất thành Hắc Thủy này một trận long trời lở đất.

Một bên Hoa Linh và lão Tây dương hai người, thấy sư huynh kích động như thế, trong mắt cũng không nhịn được hiện lên nước mắt.

Ba sư huynh muội chỉ lo ôm đầu khóc rống, lại nhìn ngây người những Tá Lĩnh quần đạo còn lại.

Trần Ngọc Lâu cũng hiểu tâm tư của Chá Cô Tiếu, liền dùng lời lẽ khuyên bảo: lần này đi Tây Hạ, ngàn khó vạn hiểm, cũng cần lộ phí chống đỡ chứ.

Trước tiên mở quan tài của tên man di đời Nguyên này, lấy tài bảo trong mộ, rồi đi cũng không muộn.

Chá Cô Tiếu thầm nghĩ cũng phải như vậy, ngay sau đó mấy người nghiên cứu quan tài của tướng quân đời Nguyên.

Không gian bên trong mộ thất này không nhỏ, ngoại trừ quan tài của tướng quân đời Nguyên này, bên cạnh nó còn treo không ít xương khô, đều giống như ngăn kéo thông thường, được cất giữ trong một tủ lớn khổng lồ.

Bởi vì cái gọi là, mộ hình hộp, chôn hố đứng, Dời Núi Tá Lĩnh đi vòng.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy mộ huyệt đời Nguyên này vô cùng hiểm trở, dị thường quái lạ, cũng không dám lãng phí thời gian.

Mấy người nhanh chóng cạy mở quan tài tử kim, lấy tài bảo rồi rời đi.

Văn Kiệt ca ca.

Hoa Linh ở bên, lau một cái nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó cười nói: Ta cùng sư huynh, biết Mộc Trần Châu ngay tại Tây Hạ.

Chúng ta liền muốn phá giải lời nguyền trên người.

Rất tốt.

Lý Văn Kiệt thấy thiếu nữ hưng phấn như thế, nhưng cũng không đành lòng phá hư giấc mơ của nàng, ngay sau đó thuận miệng đáp lời một câu.

Thành Hắc Thủy Tây Hạ kia, ngàn khó vạn hiểm, độ khó không thua kém gì đại mộ Bình Sơn ở Lão Hùng Lĩnh.

Chính là kho báu của vương tộc Tây Hạ.

Trong đó vàng bạc châu báu vô số kể.

Chỉ là bên trong cất giữ, cũng không phải Mộc Trần Châu, mà là một nửa xương rồng Thiên Thư, chỉ ghi chép manh mối của Mộc Trần Châu mà thôi.

Mộc Trần Châu chân chính vẫn còn ở trong Thủy Long Choáng.

Bành.

Đúng lúc này, quan tài tử kim đã bị quần đạo liên thủ cạy mở, chỉ thấy trong quan tài là một tấm thất tinh.

Tấm thất tinh này, từ thời Tùy Đường đã có tập tục hạ táng như vậy.

Vén tấm thất tinh lên, chỉ thấy một cổ thi cao lớn, khuôn mặt tiều tụy, tóc tai bù xù, tướng mạo giống như ác quỷ, người khoác một bộ cẩm tú màu tím hung văn liễm phục, thắt lưng buộc một đai vàng khảm ngọc.

Giữa diện mục, dù đã chết nhiều năm, vẫn như cũ sát khí hầu như thấu thể mà ra.

Chắc hẳn khi còn sống, cũng là kẻ thiện chiến, lúc này mới dưỡng ra một thân sát khí.

Cổ thi cao lớn này vừa bại lộ dưới phong đăng, đã dọa cho mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ trong lòng run sợ, hô lên một tiếng Tương Tây Thi Vương.

Kẻ này không biết có hóa thành cương thi hay không, cánh tay tím đỏ, một phát bắt lấy một tên Tá Lĩnh lực sĩ, trực tiếp tóm vào quan tài, há miệng liền nhai.

Máu tươi hòa lẫn tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy Thi Vương trực tiếp từ trong quan tài ngồi dậy.

Dưới ánh phong đăng chập chờn, kẻ này mặt đầy máu tươi, tóc tai bù xù, quả nhiên là hung dữ hơn quỷ còn đáng sợ.

Một vài Tá Lĩnh lực sĩ nhát gan, dọa đến trực tiếp tè ra quần, nằm rạp trên mặt đất, chỉ còn hơn người chết một hơi.

Dù cho Nhậm Do Đà có mắng như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

Có câu nói là: Nho sĩ cửa núi, há có thể nghe hổ gầm rồng rống. tiều phu bệnh tật, há có thể nghe sấm sét vang trời.

Sự khủng bố của Tương Tây Thi Vương, không thua gì ác quỷ yêu nghiệt trong núi.

Tá Lĩnh lực sĩ làm sao có thể không sợ.

Trần Ngọc Lâu giận mắng một tiếng, một tay lấy máu chó đen đã chuẩn bị sẵn, quay đầu đổ xuống cổ thi cao lớn.

Máu chó đen này vốn khắc chế tà túy.

Nào ngờ kẻ này hung ác điên cuồng vô cùng, vậy mà không sợ máu chó đen, đầu đầy máu tươi, càng lộ vẻ dữ tợn.

Quan tài vỡ vụn, thi thể đã trèo ra, liền muốn cào về phía Trần Ngọc Lâu gần nhất.

Trần Ngọc Lâu tuy đời mình từng hạ không ít đại đấu, nhưng bàn về đơn đả độc đấu, e rằng còn không bằng trộm khôi Chá Cô Tiếu, dọa đến chỉ còn một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên.

Dưới hiểm cảnh như vậy, Chá Cô Tiếu bước nhanh rút ra khẩu hai mươi vang mặt kính hộp bên hông, đẩy cò súng, đạn giống như mọc mắt, như cắt cỏ bình thường, điên cuồng bắn tỉa vào thân thể Tương Tây Thi Vương.

Nhưng kẻ này xương đồng da sắt, đừng nói đạn, e rằng đại pháo

oanh tạc cũng lông tóc không tổn hao gì.

Gầm lên một tiếng giận dữ, song trảo thẳng đến Chá Cô Tiếu chộp tới.

Tốt nghiệt súc.

Chá Cô Tiếu cũng coi như lần đầu trong đời gặp phải, không phải Tương Tây Thi Vương là thứ hung vật bậc nhất.

Trong lòng quát lớn một tiếng tới tốt lắm.

Hắn bắt lấy hai tay Thi Vương, trực tiếp đưa tay xuống nách Thi Vương, tựa như lấy sao Khôi đá đấu, trực tiếp giảo sát Thi Vương.

Nào ngờ Thi Vương sức mạnh vô cùng, lại gồm cả sự linh hoạt đa dạng, kẻ này xoay người một bàn tay, đập vào thân Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy cổ họng ngọt lịm, phun ra một ngụm máu tươi, quẳng xuống đất, nhất thời không thể động đậy.

Sư ca.

Lão Tây dương, Hoa Linh thấy thế, vội vàng chạy qua ôm lấy Chá Cô Tiếu.

Thấy Tá Lĩnh, Dời Núi hai đại khôi thủ đều thua trận.

Lý Văn Kiệt gồm cả long tượng chi lực, thất tinh long uyên kiếm từ trên lưng ra khỏi vỏ, vạch phá cổ tay.

Thương Long chi huyết hiện ra màu vàng nhạt, quấn trên mũi kiếm.

Keng.

Lúc này tấn công mạnh về phía Thi Vương, Tương Tây Thi Vương không ngờ lại có nhiều cường nhân như vậy, cũng hung tính đại phát, liên tiếp gầm thét chiến đấu.

Trợ trận.

Thấy Lý Văn Kiệt chống đỡ tiến lên, thành bại cũng là ở đây nhất cử, Trần Ngọc Lâu không dám thất lễ, hô lớn một tiếng.

Quần đạo vốn đã sớm bị Tương Tây Thi Vương dọa mất mật, thấy Lý Văn Kiệt dũng mãnh như vậy, ngay sau đó giơ cao khiên chắn, dùng lợi khí trong tay đánh vào khiên chắn, giống như cổ đại nổi trống trợ trận.

Quần đạo còn lại, được Trần Ngọc Lâu sắp xếp, nhanh chóng chuẩn bị sẵn bắt thi lưới, chọn thi cán, tùy thời phụ trợ Lý Văn Kiệt.

Đối chọi hai chiêu với Tương Tây Thi Vương, Lý Văn Kiệt chỉ cảm thấy đối phương khí lực dọa người, xương đồng da sắt, vậy mà khó mà khuất phục.

Long tượng chi lực cũng khó mà trong chốc lát bắt được đối phương.

Chương 30

Cảm thấy kinh hãi đồng thời.

Lý Huynh, lui.

Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng.

Lý Văn Kiệt một cái diều hâu xoay người, tạm thời tránh lui.

Chỉ thấy mấy chục Tá Lĩnh lực sĩ, bắt thi lưới khổng lồ, giống như thiên la địa võng, trực tiếp bao phủ Thi Vương trong đó.

Lưới bắt thi này, được ngâm máu chó đen bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại phơi nắng.

Hung vật đen trắng sát khí trong mộ huyệt thông thường, nếu để lưới bắt thi bắt được, tùy cho bản lĩnh lớn đến đâu, cũng chỉ có thể duỗi cổ chịu chết.

Nhưng Thi Vương thì khác.

Thấy lưới bắt thi trói lại kẻ này, Trần Ngọc Lâu cũng hai mắt tỏa sáng, ngay sau đó quát: Kẻ này đã bị bắt, nhanh chóng ghìm thi cán lên.

Quần đạo dùng cán dài, muốn kéo Tương Tây Thi Vương trực tiếp lên giữa không trung, rồi từ từ tìm kiếm nhược điểm để giết nó.

Nào ngờ kẻ này gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra từng sợi hắc vụ, mở to miệng lớn hôi tanh, nhắm vào mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ gần nhất, đột nhiên khẽ hấp.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ này chỉ kịp hét thảm một tiếng, lúc này hai mắt trắng bệch, chỉ trong chớp mắt, liền già đi mấy trăm tuổi, hóa thành một bộ xương khô.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Trần Ngọc Lâu muốn rách cả mí

mắt, càng kinh ngạc hô: Cách không hút máu, kẻ này e rằng đã hóa thành phi thi.

Trong bút ký của Kỷ Hiểu Lam đời nhà Thanh ghi chép: phi thi, có thể bay trên trời độn xuống đất, cách không hút máu, há miệng hút vào, phạm vi bao nhiêu dặm người và vật, tất cả đều máu tươi biến mất, già nua như trăm năm lâu.

Tương Tây Thi Vương này, nào ngờ đã đạt đến tình trạng như thế.

Sau khi hút máu tươi tinh khí, hai mắt hắn hiện lên một tia thỏa mãn, đại thủ tím đỏ, một phát xé rách lưới bắt thi.

Bóng ma tử vong bao phủ lấy mỗi người ở đây.

Con Tương Tây Thi Vương này hung ác điên cuồng vô cùng, cách không hút máu, trong khoảnh khắc, mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ đứng gần nhất đã hóa thành những lão già khô héo.

Toàn bộ huyết khí tinh hoa trong cơ thể đều bị Thi Vương hút vào bụng.

Thi Vương hút khô máu người, lúc này lộ vẻ thỏa mãn, đôi mắt đỏ tươi.

Nó tiến đến gần Lý Văn Kiệt đang cầm Long Tuyền bảo kiếm, không nhịn được liếm môi một cái.

Đối với Tương Tây Thi Vương mà nói, Lý Văn Kiệt chính là người uy hiếp lớn nhất trong số những kẻ này, đồng thời, Thương Long Bảo Huyết chảy trong người Lý Văn Kiệt cũng có sức hấp dẫn không nhỏ đối với nó.

Con Thử Lão gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình như gió, lao thẳng về phía Lý Văn Kiệt.

Chứng kiến Tương Tây Thi Vương xông về phía mình, nếu là

người bình thường, e rằng đã sợ hãi đến mức hồn vía lên mây, nhưng sắc mặt Lý Văn Kiệt vẫn không chút kinh hoàng, toát ra vài phần khí chất Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà mặt không đổi sắc.

Vốn dĩ ta còn muốn dùng thân phận người thường để chơi đùa với ngươi, Xem ra, là không cần thiết.

Lời Lý Văn Kiệt vừa dứt, Thi Vương đã xông đến trước mặt hắn, móng vuốt màu đỏ tím định chộp vào lồng ngực Lý Văn Kiệt.

Lần này, nó muốn moi toàn bộ trái tim đối phương ra.

Cảnh tượng như vậy khiến rất nhiều Tá Lĩnh quần đạo, cùng hai vị đương gia Trần, Chá, đều lộ vẻ kinh hoàng, kinh ngạc.

Muốn đến viện trợ, nào còn kịp nữa.

Anh Văn Kiệt.

Hoa Linh bên cạnh cũng kêu lên một tiếng, thiếu nữ vươn tay muốn cứu viện, đáng tiếc nào kịp nữa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen, người mặc văn võ bào, mũ rộng vành che nửa mặt, như thuấn di xuất hiện ngay trước mặt Lý Văn Kiệt.

Chỉ cần đưa một bàn tay ra, trong khoảnh khắc, đã dễ như trở bàn tay ngăn cản được đòn toàn lực của Thi Vương.

Dưới vành mũ rộng chính là một chiếc mặt nạ.

Điện hạ, thuộc hạ đến chậm.

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên, lộ rõ khí phách.

Giết.

Lý Văn Kiệt không chút do dự.

Nếu hiện tại bản thân không thể xử lý Thi Vương này, vậy thì

giao cho Viên Thiên Cương.

Ba trăm năm công lực, tuyệt đối không phải chỉ nói suông.

Viên Thiên Cương không hề nói nhảm, tung một quyền, dù là Tương Tây Thi Vương vừa rồi còn ngang ngược vô cùng, cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào cây cột, để lại một vết lõm hình người.

Không chịu nổi một đòn.

Thân hình Bất Lương Soái nhanh nhẹn như gió, động tác như thỏ vọt, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Thi Vương.

Bành.

Hắn đưa tay một chưởng vỗ mạnh vào ngực Thi Vương, Hoa Dương Châm cũng theo đó đâm vào.

Chỉ thấy Thi Vương kêu thảm một tiếng, không lâu sau, từ miệng phun ra đại lượng thi khí màu đen, thân thể cao lớn như quả bóng da xì hơi, đã hóa thành một cái vỏ rỗng.

Không có thi khí chống đỡ, thi biến cũng đã trở thành trò cười.

Bành.

Chỉ hai chiêu hợp lại, con Thử Lão đã bị Bất Lương Soái tiêu diệt.

Thực lực của Viên Thiên Cương khiến người ta há hốc mồm.

Có thể thấy được.

Thi Vương. chết rồi.

Sau một hồi tĩnh lặng thật lâu, Trần Ngọc Lâu và những người khác mới hoàn hồn lại trước cảnh tượng này, khó khăn lắm mới thốt ra mấy chữ đó.

Đây quả thực quá mạnh.

Thật không thể tin được, Tương Tây Thi Vương vừa nãy còn ngang ngược vô cùng, hung ác điên cuồng không gì sánh được, thậm chí đạt đến mức cách không hút máu.

Ai có thể ngờ rằng, trước mặt Viên Thiên Cương, nó lại dễ dàng bị tiêu diệt như làm thịt gà, giết chó vậy.

Cảnh tượng như thế đơn giản khiến người ta khó tin nổi.

Trước đó, vì không có vật tham chiếu, quần đạo, bao gồm cả Bánh lái Trần Ngọc Lâu và những người khác, đều cho rằng Viên Thiên Cương dù cương mãnh, cùng lắm cũng chỉ có thể thu thập đám La Lão Oai này mà thôi.

Nhưng giờ đây nhìn lại, tuyệt đối không phải như vậy.

Người thần bí đội mũ rộng vành, mặc văn võ bào, mặt nạ che kín dưới mũ kia, thực lực của hắn e rằng đã vượt qua sức tưởng tượng của họ.

Chẳng trách Tương Tây Thi Vương nhìn Viên Thiên Cương như ếch ngồi đáy giếng nhìn trời, còn khi gặp Tương Tây Thi Vương, lại nhìn Bất Lương Soái như một con kiến gặp trời xanh.

Sắc mặt quần đạo càng thêm đặc sắc.

Ta không nằm mơ đấy chứ.

Tương Tây Thi Vương, cứ thế mà chết sao.

Gã này là ai mà lợi hại như vậy.

Đây dường như là thuộc hạ của Lý Gia, đúng là mãnh tướng a.

Trời đất của ta, thủ hạ của Lý Gia đã vậy còn lợi hại thế này sao.

Lý Gia, sẽ không phải chỉ có một thủ hạ này thôi đâu nhỉ.

Không ít quần đạo nuốt nước bọt ừng ực, hít vào khí lạnh, nhao

nhao suy đoán.

Hoa Linh một bên thì hơi hé miệng nhỏ, thân thể mềm mại uyển chuyển, phập phồng không ngừng dưới đạo bào rộng rãi.

Nàng có chút không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Ông già phương Tây cũng tê cả da đầu nói: Sư huynh, thật là một nhân vật mãnh liệt.

Ừm.

Chá Cô Tiếu cũng nuốt nước miếng, che ngực nói: Rất mạnh.

Chứng kiến Thi Vương đền tội, Lý Văn Kiệt trong lòng thỏa mãn.

Thi Vương này vẫn lạc, chứng tỏ toàn bộ đại mộ Bình Sơn sắp kết thúc.

Hắn khẽ híp mắt.

Đạo mộ hoàng lăng cự mộ, nhưng trong hệ thống lại một lần nữa rút ra một tùy tùng từ Chư Thiên Vạn Giới.

Viên Thiên Cương đã đủ lợi hại rồi, không biết lần này sẽ là nhân vật dạng gì, Lý Văn Kiệt vô cùng chờ mong.

Sau khi Thi Vương đền tội, miệng nó hơi hé ra, từ trong miệng phun ra một viên bảo châu màu lam u u.

Viên bảo châu này toàn thân màu u lam, lớn bằng ngón tay cái, phát ra một vòng quang mang u lãnh, tựa như vật vớt từ dưới Cửu U Hàn Đàm.

Đây là Thi Vương Âm Đan.

Vật này công hiệu không thể coi thường, trong nguyên tác, người dẫn đường của người Miêu bị Thi Vương hút khô tinh khí, mạng sống như chỉ mành treo chuông.

Chá Cô Tiếu sau khi dùng Sao Khôi Đấu và rút đầu lớn chùy của Thi Vương ra, lấy được Âm Đan.

Ấy vậy mà cứng rắn kéo người dẫn đường Miêu gần chết đó trở về, tái tạo lại toàn thân.

Lý Văn Kiệt nhanh chóng chộp nó vào lòng bàn tay, cảm giác lạnh buốt truyền đến, hắn cấp tốc lấy ra hộp gấm phong tồn để tránh tinh khí tiết ra ngoài.

Ngay sau đó ném vào không gian hệ thống, rồi lại từ trên thân Thi Vương giật xuống chiếc đai lưng bên hông nó.

Chương 31

Trên chiếc đai lưng khảm ngọc này, bên trong khảm hai viên thanh đồng cổ phù, một viên hiện ra hình người, một viên hiện ra hình quỷ.

Đây chính là Thanh Đồng Nhân Phù và Thanh Đồng Quỷ Phù trong Tứ Phù Nhất Kính.

Mặc dù tạm thời không dùng được, nhưng dù sao cũng là Thần khí, Lý Văn Kiệt thu nó vào không gian hệ thống, tiện thể hấp thu Long Khí.

Quần đạo thấy Thi Vương đã chết, hô to Lý Gia uy phong và những lời tương tự, ngay sau đó cấp tốc bắt đầu vơ vét trân bảo trong Minh Điện.

Lý Văn Kiệt nơi đây thì dần dần thu nạp nhanh chóng Long Khí bám trên những Minh khí này.

Long Khí + 100 Long Khí + 80 Không lâu sau, Long Khí đã tích lũy được 4123 điểm, có thể nói là một khoản thu hoạch lớn.

Lý Văn Kiệt cảm thấy thêm một vòng vui mừng.

Rốt cục đủ để hối đoái Ngự Kiếm Thuật.

Có được Long Tuyền bảo kiếm, một thanh thần kiếm như vậy mà không có Ngự Kiếm Thuật, khí chất sao có thể vẹn toàn.

Hệ thống, giúp ta hối đoái Ngự Kiếm Thuật.

Lý Văn Kiệt thầm niệm trong lòng.

Theo âm thanh dứt, rất nhanh, hệ thống trả lời: Hối đoái thành công, tiêu hao 4000 điểm Long Khí.

Dù có chút đau lòng, nhưng lúc này trong đầu Lý Văn Kiệt, như đê

đập vỡ tan, cấp tốc đổ sập.

Hai lòng bàn tay cũng hơi ấm lên.

Khẽ thăm dò dẫn dắt, Long Tuyền bảo kiếm trên lưng, theo tâm ý Lý Văn Kiệt dẫn dắt, vù vù rung động, lại có dấu hiệu muốn đoạt vỏ mà ra.

Lý Văn Kiệt nhất thời hai mắt sáng rỡ.

Đơn thuần cảm nhận, Ngự Kiếm Thuật này vô cùng lợi hại.

Nếu như trước khi đối phó Tương Tây Thi Vương này mà đã lĩnh ngộ Ngự Kiếm Thuật, lấy phi kiếm chém yêu trừ tà, e rằng không cần Viên Thiên Cương ra mặt, bản thân cũng có thể xử lý kẻ này.

Chỉ là không có cơ hội thử tài.

Bất Lương Soái trong bộ văn võ bào, chắp hai tay sau lưng, như một tòa tháp sắt, đứng khoanh tay phía sau Lý Văn Kiệt.

Sắc mặt bị che phủ bởi vành mũ rộng và mặt nạ, không nhìn rõ.

Lý huynh.

Mãi đến lúc này, Trần Ngọc Lâu mới lấy hết dũng khí, cười ngượng ngùng tiến lên nói: Vị mãnh tướng này, không biết xưng hô thế nào đây ạ.

Đúng là lương tướng a.

Trong mắt Trần Ngọc Lâu hiện lên từng tia tinh quang.

Viên Thiên Cương này, nếu là người trong Tá Lĩnh của hắn, lo gì thiên hạ không định.

Một mãnh tướng như vậy, mà từ trên xuống dưới Tá Lĩnh của hắn e rằng không một ai có được phong thái như Bất Lương Soái trước mắt.

Trần Ngọc Lâu cũng khiêm tốn thỉnh giáo.

Lý Văn Kiệt liếc nhìn Trần Ngọc Lâu, ngay sau đó nói: Trần huynh, ngươi có biết Bất Lương Nhân thời Đường không.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy liền suy nghĩ thật lâu.

Hắn tuy là Đạo Khôi, nhưng gia thế nguồn gốc, lại là người đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, mới có được ba phần phong thái nho tướng.

Lúc này trầm ngâm một lát, gật đầu nói: Bất Lương Nhân chính là một cơ cấu thần bí thời Đường, hơi tương tự Cẩm Y Vệ của Đại Minh.

Ắt hẳn.

Lý Văn Kiệt khóe miệng kéo ra một vòng cung: Không sai.

Trần huynh, ta chính là hậu duệ hoàng thất Lý Đường.

Đây là Bất Lương Soái.

Tê.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi.

Điều này không khác gì việc một người bạn tốt nhiều năm bỗng nhiên nói với ngươi rằng, ta là hậu duệ hoàng đế.

Ai mà chịu nổi chứ.

Cái này.

Trần Ngọc Lâu tiêu hóa thật lâu, lúc này mới hoàn toàn tiếp thu được lượng tin tức khổng lồ trước mắt.

Phía bên kia, Hoa Linh thấy Lý Văn Kiệt không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó đôi mắt to như trăng lưỡi liềm nhìn sang Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: Sư ca, Bất Lương Nhân là gì vậy ạ.

Chá Cô Tiếu liếm môi một cái, cũng giải thích cho ông già phương Tây và Hoa Linh.

Sau khi tiêu hóa xong lượng tin tức khổng lồ này, Trần Ngọc Lâu vừa chỉ huy thủ hạ Tá Lĩnh lực sĩ vận chuyển tài bảo, vừa dừng lại một chút, mở miệng nói: Lý huynh bên cạnh lại có mãnh tướng như vậy.

Hôm nay, chúng ta đã cướp phá mộ huyệt của quân Nguyên tàn bạo này, Tá Lĩnh của ta sẽ cử người, xuất tiền, chi bằng chúng ta hãy làm chuyện vương bá, mưu đồ thiên hạ, chính là lúc này.

Trần Ngọc Lâu kích động nói.

Thiên hạ.

Giọng nói khàn khàn, trầm thấp vang lên, mang theo một tia cười lạnh trêu tức.

Bất Lương Soái đứng khoanh tay bên cạnh, tay vịn một thanh bảo kiếm còn trong vỏ, thản nhiên nói: Chỉ bằng các ngươi.

Kém xa lắm.

Trần Ngọc Lâu, ngươi toan tính quá lớn, dã tâm bừng bừng, nhất định sẽ phản tác dụng thành họa.

Lý Văn Kiệt ở bên thì mở miệng nói: Bây giờ giặc giã đương đạo, lê dân thiên hạ thân trong nước sôi lửa bỏng.

Trần huynh, cơm đến từng miếng từng miếng một mà ăn.

Đạt được thì kiêm tể thiên hạ, thế nào.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu cũng cười xấu hổ một tiếng.

Lời lẽ như vậy, nếu là người ngoài nói, Trần Ngọc Lâu có thể sẽ

bất mãn trong lòng.

Nhưng đổi lại là Viên Thiên Cương, Lý Văn Kiệt nói, hắn thật sự không có gì tính tình.

Chỉ đành cười ngượng ngùng hai tiếng, lặng lẽ tiến quân.

Mà lúc này — Đinh.

Lão Hùng Lĩnh Bình Sơn, đại mộ đời Nguyên, hạ đấu hoàn tất.

Thu hoạch được một lần rút thăm cơ hội: Thị Phủ Trừu Thủ.

Vâng.

Lý Văn Kiệt thầm niệm trong lòng, hệ thống lúc này cũng phản ứng lại.

Trong tiềm thức Lý Văn Kiệt, một chiếc đĩa quay khổng lồ cấp tốc bắt đầu xoay tròn.

Trên đĩa quay, các nhân vật cường đại từ Chư Thiên Vạn Giới đều hiện lên, cũng khiến Lý Văn Kiệt trong lòng dâng lên chờ mong.

Mong rằng ra Hoang Thiên Đế.

Nếu ta Lý Văn Kiệt có Hoang Thiên Đế tương trợ, thì sợ gì đám loạn thế kiêu hùng, quân phiệt đại soái này.

Ta sẽ coi bọn chúng như cỏ rác.

Loạn thế kiêu hùng song song, quân phiệt cát cứ, khắp nơi khói lửa báo động, người có chí khí ai mà không muốn kết thúc loạn thế bây giờ.

Đơn đả độc đấu thì kém xa lắm, Bất Lương Soái tuy mạnh, đặt vào cuối đời Đường, có lẽ còn có thể hiệu lệnh quần hùng, nói ra một câu: Chư vị, có thể nguyện vì bản soái cúi đầu.

Nhưng bây giờ súng đạn thuốc nổ, bên ngoài có giặc Oa xâm lấn,

lòng lang dạ thú, trăm họ lầm than.

Đây chính là thế cục hỗn loạn lớn chưa từng có trong ba ngàn năm.

Bất Lương Soái một mình cũng không thể nghịch thiên cải mệnh a.

Đĩa quay chuyển động, rất nhanh kim đồng hồ dừng lại ở một hướng, ngay sau đó trong tiềm thức Lý Văn Kiệt, cảnh tượng đột biến.

Đại mạc cát vàng, cuồng phong cuốn sạch bụi cát.

Trong màn bụi cát ngập trời, một người khoác văn võ bào, áo choàng sau lưng tung bay theo gió.

Trong tay bưng một bát sữa dê, bảo kiếm gác trên mặt đất, trong ngực ôm một đứa bé sơ sinh đang gào khóc đòi ăn.

Bất Lương Nhân Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo Úy.

Cuối đời Đường náo động, giặc giã đương đạo, Bất Lương Soái có thể hiệu lệnh chư hầu, cùng với Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo Úy của Bất Lương Nhân, cũng không thể chia cắt quan hệ.

Kính Tâm Ma, Dương Thúc Tử, Mạnh Bà. tất cả đều hiện thân.

Chỉ thấy thân ảnh họ như gió, trong khoảnh khắc, trong cổ mộ đời Nguyên, ba mươi lăm người, ăn vận, khoác áo choàng, lưng đeo bảo kiếm, đội mũ rộng vành lệch đã xuất hiện.

Tham kiến Đại soái.

Sau lưng Lý Văn Kiệt, Bất Lương Soái Viên Thiên Cương khẽ liếc mắt.

Hắn cũng hiểu đạo lý thế đơn lực bạc, vốn dĩ định một lần nữa tổ kiến Bất Lương Nhân Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo Úy.

Nhưng thủ hạ Tá Lĩnh lực sĩ của Trần Ngọc Lâu, cùng đám La Lão Oai kia, đều không lọt vào mắt xanh của Đại soái.

Giờ đây những thành viên tổ chức cũ này đến thật đúng lúc.

Viên Thiên Cương đứng khoanh tay dưới trướng Lý Văn Kiệt, chỉ khẽ gật đầu, chợt như thuấn di, thân ảnh đã biến mất.

Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo Úy cũng chợt không thấy.

Thiên Khôi Tinh, Đại soái Viên Thiên Cương.

Đám người này đi lại như gió, như quỷ mị, khiến Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu bên cạnh sững sờ.

Tá Lĩnh lực sĩ càng nuốt nước bọt ừng ực.

Không ngờ, Viên Thiên Cương đã mạnh như vậy, đối phương lại còn có thêm ba mươi lăm người, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Không ít người đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn Lý Văn Kiệt.

Nhàn ngôn thiểu tự.

Trần Ngọc Lâu, tuy lúc này lặng lẽ tiến quân, biết được Lý Văn Kiệt có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, cùng với các thành viên tổ chức cường thế, tuyệt đối không thể hạ thấp thân phận dưới người.

Chương 32

Nhưng hắn cũng không từ bỏ, nếu đối phương không chịu hạ thấp thân phận dưới người, vậy ta Trần Ngọc Lâu, hạ thấp thân phận dưới ngươi chẳng phải được sao.

Trần Gia ta từ nay nguyện vì Lý huynh thế đại xông pha khói lửa.

Đúng lúc Trần Ngọc Lâu đang suy nghĩ, làm thế nào mới có thể tốt hơn mà nhận Lý Văn Kiệt làm Đại ca.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ thần sắc vội vàng, chạy đến bên tai Đạo Khôi thì thầm.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu nhất thời biến sắc, chợt giận tím mặt: Mẹ kiếp.

Thổ Phu Tử nam phái Trường Sa, cũng dám đến địa bàn của lão tử.

Cái mảnh đất Tương Âm một mẫu ba phần này, há lại hắn chỉ là một tên Phật Gia mở rộng cửa mà có thể nhúng chàm.

Loại kiến cỏ tầm thường, theo ta đến xem.

Lý Văn Kiệt ở bên cũng nghe được không ít nội dung, hơi ngạc nhiên.

Trương Đại Phật Gia.

Lý Văn Kiệt nhớ rõ, trong nguyên tác, Dương Phó Quan đúng là phản bội, nhưng kẻ phản bội lại là quân phiệt hệ Điền Mã Chấn Bang.

Mà bây giờ, người đến lại là quân phiệt Trường Sa, Trương Đại Phật Gia.

Hai người này chênh lệch xa lắm a.

Bất quá nghĩ lại, cũng có thể là thế giới Đạo Mộ này đã tạo ra hiệu ứng hồ điệp, Lý Văn Kiệt cũng chẳng để tâm.

Hắn dự định cùng Trần Ngọc Lâu xem náo nhiệt.

Đương nhiên, Lý Văn Kiệt cũng không có ý định xuất thủ, nếu như ngay cả một Trương Đại Phật Gia mà Trần Ngọc Lâu cũng không thu thập được, thì chức vụ Tổng Đem Đầu của Trường Thắng Sơn, Trần Hạt Tử cũng không cần thiết ngồi nữa, sớm làm thoái vị đi.

Anh Văn Kiệt, anh uy phong quá ạ.

Hoa Linh lúc này cũng xán lại gần, đôi mắt to như trăng lưỡi liềm sùng bái nhìn Lý Văn Kiệt nói.

Uy phong chứ.

Lý Văn Kiệt véo véo chiếc mũi ngọc tinh xảo đang kiêu ngạo ưỡn lên của Hoa Linh.

Tiểu cô nương lúc này ngây ngốc cười một tiếng đáp lại, rồi cùng Trần Ngọc Lâu và những người khác rời khỏi mộ táng đời Nguyên.

Hoa Linh là một cô bé lắm mồm.

Bên cạnh Lý Văn Kiệt, nàng liên tục không ngừng nhắc mãi: Anh Văn Kiệt, hôm nay anh còn uy phong hơn cả hai vị sư huynh của em đấy ạ.

Sư ca em và đám lính gác đều nói anh là anh hùng đương đại, về sau chắc chắn sẽ có đại hành động.

Nhất định phải lợi hại hơn cả Trần Tổng Đem Đầu.

Em và sư ca đã biết được tung tích Mộc Trần Châu, chúng em định tùy ý khởi hành, liền đi Tây Hạ.

Tại Hắc Thủy Thành, tìm được Mộc Trần Châu, chúng em liền tự do.

Sẽ không bao giờ lại chịu nguyền rủa uy hiếp nữa.

Tiểu cô nương ngây thơ nói: Đợi xong việc rồi, em cùng sư ca bọn họ lại về Trường Thắng Sơn.

Đến lúc đó, anh còn ở đây không ạ.

Hoa Linh cẩn thận từng li từng tí, uyển chuyển hỏi.

Đôi mắt to của nàng như kẻ trộm nhìn chằm chằm gương mặt Lý Văn Kiệt.

Chắc vậy.

Lý Văn Kiệt nói, véo véo khuôn mặt nhỏ của đối phương.

Đến lúc đó, Hoa Linh liếm liếm đầu lưỡi nói, Sư huynh nói, đợi chúng em giải trừ nguyền rủa, liền mua cho em quần áo mới, còn mua cho em son phấn, bột nước.

Em liền có thể giống người bình thường, lập gia đình.

Hoa Linh nói đến đây, giọng hơi yếu ớt.

Nàng lén nâng búi tóc lên, nhìn Lý Văn Kiệt một cái.

Thấy đối phương không có gì dị thường, lúc này mới lè lưỡi đinh hương ra, nhưng trong lòng lại có nỗi mất mát không hiểu.

Đỉnh núi Bình Sơn, bên cạnh khe nứt, không ít Tá Lĩnh lực sĩ nén giận ngồi xổm trên mặt đất.

La Lão Oai thì bị trói gô, cột chặt vào một cây cột.

Mấy trăm thân binh của Trương Gia, tay cầm súng tự động, thần sắc lạnh lùng.

Ở giữa là một người khí vũ hiên ngang, thần sắc vĩ ngạn, có tướng

mạo rồng hổ.

Người khoác áo khoác quân đội, một bộ nhung trang, ngồi trên một chiếc ghế lớn, vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái.

Đặc nương cái điểu.

Đồ phản đồ.

Tiểu Dương Tử a Tiểu Dương Tử, không ngờ ngươi cũng dám bán bản soái.

La Lão Oai nghiến răng nghiến lợi nói: Ngươi cái đồ súc sinh ăn cây táo rào cây sung này.

Lời chưa dứt, Đùng.

Dương Phó Quan bên cạnh hung hăng tát La Lão Oai một cái, hừ lạnh một tiếng nói: La Soái.

Vẫn chưa nhận rõ tình huống sao.

Ngươi coi ta như cỏ rác, hôm nay trong tay Phật Gia, ngươi đừng hòng có kết cục tốt đẹp.

Ta nhổ vào.

La Lão Oai liên tiếp mắng to không ngừng.

Đúng lúc này — Vô số Tá Lĩnh quần đạo, như châu chấu, dựng Ngô công treo sơn thê, từ bên cạnh khe nứt leo lên.

Lập tức song phương giương cung bạt kiếm.

Ở giữa quần đạo, một người mặc áo bào trắng, quạt giấy trải rộng, Trần Tổng Đem Đầu khẽ híp mắt, tập trung vào Trương Phật Gia ở trung tâm.

Trần Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng nói: Ta cùng Thổ Phu Tử nam phái Trường Sa, xưa nay nước giếng không phạm nước sông, Trương

Khởi Sơn, ngươi đây là ý gì.

Kính đã lâu rồi.

Trương Phật Gia cũng đứng dậy nói: Trần Đem Đầu.

Hai người nhìn nhau, đều cho rằng đối phương là kiêu hùng đương đại.

Hừ.

Trần Ngọc Lâu cũng không cảm kích, ngay cả ôm quyền cũng lười, chỉ cười lạnh nói: Trường Thắng Sơn có hai trăm ngàn lục lâm thảo khấu.

Người cắm hương thì vô số kể.

Lần này là Trần mỗ vội vàng, chưa mang theo tinh anh hảo thủ, để cho các ngươi chiếm tiện nghi.

Nói đi, ngươi muốn gì.

Trương Đại Phật Gia cũng hiểu đạo lý thấy tốt thì lấy, thầm nghĩ Bình Sơn tuy tài bảo không ít, nhưng đối với Phật Gia mà nói, hiện giờ tài bảo không phải là vấn đề lớn.

Điều khiến hắn động lòng nhất vẫn là bí mật Thương Long Bảo Huyết.

Nếu như một mẻ hốt gọn ở đây, Bánh lái vừa chết, dù Trường Thắng Sơn có thể tan đàn xẻ nghé, nhưng đừng quên, vị lão Tổng Đem Đầu hàng hai của Trường Thắng Sơn bây giờ vẫn còn sống.

Đến lúc đó, nhất định sẽ đón nhận sự trả thù điên cuồng.

Trần Gia tại Tương Âm kinh doanh nhiều năm, bảng hiệu vàng Tá Lĩnh trộm mộ này, tuyệt không phải Cửu Môn Lão Cửu có thể sánh ngang.

Trương Phật Gia trầm ngâm một lát, lúc này mới cười nói: Trần Đem Đầu, nghe nói trong đội ngũ ngươi có một tên Mạc Kim giáo úy.

Ta Trương Khởi Sơn, xưa nay yêu thích nhân tài.

Vậy thì thế này đi, ngươi chỉ cần giao tên Mạc Kim giáo úy này cho tại hạ xử trí, chuyện hôm nay cứ thế mà chấm dứt.

Phật Gia.

Nghe vậy, Dương Phó Quan thầm nghĩ, sao lại khác với điều mình nghĩ thế.

Trong tình thế cấp bách, vội vàng kêu lên một tiếng.

Đúng rồi.

Trương Đại Phật Gia thần sắc lạnh nhạt, không hề liếc nhìn Dương Phó Quan, coi đối phương như sâu kiến cỏ rác.

Hừ lạnh một tiếng nói: Kẻ phản bội trong đội ngũ các ngươi, chính là Dương Phó Quan này, ta cũng giao cho Bánh lái cùng nhau xử lý.

Coi như là cho ngươi một cái thuận nước giong thuyền.

Thế nào.

Trương Phật Gia thản nhiên nói.

Ngươi.

Dương Phó Quan lúc này như thú bị nhốt, không thể tin nổi nhìn người trước mắt.

Phải biết rằng, nhân vật như Phật Gia này, bụng dạ khó lường, một Dương Phó Quan nhỏ bé sao có thể lọt vào mắt hắn.

Bên cạnh, Trương Nhật Sơn trực tiếp mấy phát đánh gãy tay chân Dương Phó Quan, rồi kéo hắn như kéo chó chết, ném đến trước mặt

Trần Ngọc Lâu và những người khác, mặc cho xử trí.

Trong đội ngũ, Lý Văn Kiệt vốn định xem dưa, đang nắm chặt tay nhỏ của Hoa Linh, cùng Hoa Linh tương tác.

Tốt lắm, ăn dưa lại ăn vào đầu mình.

Tên này tìm mình làm gì.

Lý Văn Kiệt hơi nhíu mày, trong lòng hoài nghi.

Trương Đại Phật Gia, hiện tại hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Huống hồ, đổ đấu giữa nam bắc phái, phân chia địa bàn, nước giếng không phạm nước sông.

Sư phụ tiện nghi Bàn Tính Vàng của hắn, sư huynh Dương Phương, cũng chưa từng quen biết Thổ Phu Tử nam phái.

Tên này vô duyên vô cớ tìm hắn làm gì.

Đối với Trương Đại Phật Gia này, đơn thuần từ tiểu thuyết mà nhìn, Lý Văn Kiệt biết rõ đây chính là một nhân vật kiêu hùng chân chính.

Người này mạnh hơn Trần Ngọc Lâu một chút, chính là rất biết xem xét thời thế.

Mượn nhờ trận chiến bảo vệ Trường Sa, lại thêm sau khi kiến quốc, trực tiếp trắng trợn thanh tẩy Cửu Môn, lấy huyết mạch Cửu Môn để đúc nên công huân của thiếu tướng quân Phật Gia.

Tương đương với việc bán đứng huynh đệ, bụng dạ hiểm độc.

Người này mặc dù xuất thân từ Trương Gia, nhưng lại tại núi Tứ Cô Nương trộm mộ, đem mọi tội lỗi đổ lên người tộc trưởng Trương Gia, Tiểu Ca.

Giam cầm đối phương hơn hai mươi năm, tại Cách Nhĩ Mộc Liệu

Dưỡng Viện, ngày đêm rút Kỳ Lân Bảo Huyết, chỉ vì tìm kiếm phương pháp trường sinh.

Tê.

Đợi đã.

Rút máu.

Mẹ nó, tên này sẽ không nhắm vào Thương Long Bảo Huyết của lão tử đấy chứ.

Lý Văn Kiệt một trận xoa lợi thẳng tắp.

Mà Trần Ngọc Lâu lúc này cũng hơi nhíu mày, ngay sau đó nói: Lý huynh chính là huynh đệ tri kỷ của ta.

Làm sao có thể giao cho ngươi một ngoại nhân xử trí.

Vậy thì không còn gì để thương lượng nữa.

Giọng Trương Phật Gia trở nên lạnh lùng.

Bên cạnh hắn, mấy trăm thân binh của Trương Gia, súng ống đầy đủ, đằng đằng sát khí.

Trong lúc nhất thời, đỉnh Bình Sơn, giương cung bạt kiếm, quân phiệt đối đầu, đại chiến hết sức căng thẳng.

Chương 33

Song phương giương cung bạt kiếm.

Bầu không khí như muốn ngưng kết lại.

Trong đội ngũ, ông già phương Tây cũng đã giương cung, Chá Cô Tiếu cũng từ bên hông rút ra hai mươi cái hộp pháo.

Ngay lúc sắp sửa đối đầu sống chết — Hí hí hi hi.

Hí —— Tiếng ngựa hí vang.

Trên đỉnh núi, một bóng người mặc áo khoác đỏ, áo choàng tung bay theo gió, dáng vẻ hiên ngang, eo buộc phi đao.

Dưới thân là một con ngựa tông đỏ phi nước đại.

Hồng cô nương.

Lão đại.

Sau lưng Hồng cô nương, chỉ thấy hơn hai ngàn người, tất cả đều là tinh anh hảo thủ của Tá Lĩnh.

Đám người này chính là cốt lõi thực sự của Tá Lĩnh, từng người eo buộc hộp pháo, lưng vác súng trường Anh Quốc, đằng đằng sát khí, trong mắt không hề che giấu ý giết chóc.

Tất cả đều là người từng trải.

Dày đặc như châu chấu tràn qua, sát khí lan tỏa, vô biên vô hạn.

Dù là kiêu hùng như Trương Đại Phật Gia cũng không khỏi biến sắc.

So sánh với nhau, mấy trăm thân binh của Trương Gia chỉ như những con kiến nhỏ bé, đối phương giơ tay là có thể bóp chết.

Hưu.

Phi đao bên hông Hồng cô nương trong nháy mắt đoạt đi tính mạng hai tên thân binh Trương Gia.

Đồng thời, dưới chân núi Bình Sơn, chỉ thấy mấy vạn người của Tá Lĩnh, đen kịt một mảng, như đàn kiến.

Lại còn có pháo đất quy mô lớn, thuốc nổ và các loại công cụ khác.

Đây mới thực sự là trận thế của Tá Lĩnh, đây mới là phong thái của Bánh lái.

Trần Ngọc Lâu cũng hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh tự nhiên, quạt giấy cũng theo đó lay động.

Phật Gia, bây giờ thì sao.

Ngươi nghĩ rằng, ngươi có tư cách để nói điều kiện với ta sao.

Trần Ngọc Lâu lạnh lùng nói.

Đồng thời Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ: May mắn trước đó đã có thêm một tâm nhãn, phát hiện Dương Phó Quan này lưỡng lự sau, liền lập tức để Hồng cô nương phi ngựa về Trường Thắng Sơn viện binh.

Giờ nhìn lại, bước này đi đúng rồi.

Trán Trương Đại Phật Gia cũng chảy ra một giọt mồ hôi lạnh.

Năm đó hắn đơn thương độc mã giết vào Trường Sa Thành, là để báo thù huyết hải, một mình bình định Trường Sa, giết bố phòng quan Tả Khiêm Chi, thu nạp bát đại đạo mộ thế gia, tổ kiến Cửu Môn.

Là Cửu Môn Đề Đốc đứng đầu Trường Sa, uy chấn chín đại quân đội.

Nhân vật như vậy, dù thân hãm hiểm cảnh, cũng không đến mức

sợ hãi đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thảm hại như thế.

Phật Gia, ngài đi trước, ta yểm hộ.

Trương Phó Quan cũng nhìn ra tình thế không ổn, cắn răng nói bên cạnh.

Đi hướng nào.

Trần Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng, khoát tay.

Mấy ngàn người của Tá Lĩnh, thanh thế rung trời, liên hợp truy sát.

Thân binh Trương Gia, dũng mãnh vô song, nhưng cuối cùng vẫn là tên Phó Quan này, tắm rửa máu tươi, mới mang theo mấy chục thân binh còn sót lại, để lại đầy đất thi thể, cùng Trương Khởi Sơn, hoảng loạn như chó nhà có tang, chạy trốn rời đi.

Lão đại, có muốn đuổi theo không.

Hồng cô nương ở bên, ghìm chặt tuấn mã, mở miệng hỏi.

Thôi đi.

Trần Ngọc Lâu thản nhiên nói: Trương Đại Phật Gia, ở phía Thổ Phu Tử nam phái đó, cũng có chút uy vọng.

Đuổi tận giết tuyệt, Chỉ sợ sẽ lại phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng từ Trường Sa.

Ta cũng không muốn để phụ lão Tương Âm, lại chịu khổ chiến tranh.

Trần Ngọc Lâu thản nhiên nói.

Các huynh đệ, cấp tốc vận chuyển tài bảo Bình Sơn về Trường Thắng Sơn, tối nay mở tiệc ăn mừng cho Lý huynh, Dương huynh.

Vâng.

Thanh thế trùng thiên.

Hồng cô nương, trên tuấn mã, áo choàng đỏ tung bay theo gió, ánh mắt phức tạp, nhìn hành động thân mật giữa Lý Văn Kiệt và Hoa Linh.

Trần Ngọc Lâu mặc dù buông tha Trương Đại Phật Gia một mạng, nhưng không có nghĩa là Lý Văn Kiệt sẽ bỏ qua kẻ này.

Với sự hiểu biết của Lý Văn Kiệt về Trương Đại Phật Gia, người này là kẻ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Loại người này một khi đã cắn thì sâu tận xương tủy.

Để một kẻ như vậy nhớ thương Thương Long Bảo Huyết của mình, về sau tuyệt đối không có gì tốt đẹp.

Để hắn trốn về Trường Sa, không khác gì thả cọp về rừng.

Viên Thiên Cương.

Viên Thiên Cương, người khoác văn võ bào, rất nhanh xuất hiện phía sau Lý Văn Kiệt nói: Điện hạ.

Giết.

Lời Lý Văn Kiệt vừa dứt.

Viên Thiên Cương không nói thêm lời nào, thân hình nhàn nhạt biến mất.

Không trả lời không phải là không đồng ý, mà là Điện hạ không cần nói nhiều, cứ giao cho Bất Lương Nhân thuộc hạ là được.

Lão Hùng Lĩnh.

Cổ thụ san sát thành rừng, Thương Tùng Quái Bách, tàn binh bại tướng, sắc mặt Trương Đại Phật Gia cũng hơi tái nhợt: Phó Quan, truy binh có đuổi theo không.

Không có.

Trương Phó Quan toàn thân dính máu, cũng hơi thở dốc.

May mắn.

Trương Khởi Sơn bật cười.

Thân binh Trương Gia còn lại cũng chẳng bao nhiêu, thảm bại tan tác.

Đúng lúc Trương Đại Phật Gia và những người khác cho rằng đã sống sót sau tai nạn, thì trước mặt trong rừng cây, một bóng người, người khoác áo choàng màu đỏ, mũ rộng vành nghiêng lệch, chặn trước mặt rất nhiều thân binh Trương Gia.

Ngươi là ai, dám cản chúng ta.

Những thân binh Trương Gia đã bị quần đạo Tá Lĩnh của Trần Ngọc Lâu dọa đến ám ảnh.

Thấy đối phương chỉ có một người, lại không có súng ống, ngay sau đó phẫn nộ quát.

Bất Lương Nhân, Thiên Thương Tinh.

Phụng mệnh Đại soái, lấy đầu người trên cổ ngươi.

Cái gì.

A.

Bóng người như quỷ, kiếm ảnh như sương, chỉ trong mấy hơi thở, trên mặt đất đã lưu lại mấy cỗ thi thể.

Trương Đại Phật Gia sắc mặt ngạc nhiên, đã bị một kiếm chặt đầu, ôm lấy đầu người đó, tên Bất Lương Nhân này đã biến mất.

Trường Thắng Sơn.

Giăng đèn kết hoa, bày tiệc rượu ăn mừng.

Vàng bạc châu báu kéo ra từ Bình Sơn, nhiều vô số kể.

Trần Ngọc Lâu cũng hưng phấn vô cùng.

Chá Cô Tiếu mặc dù còn chưa tìm được Mộc Trần Châu, nhưng hiện tại đã biết manh mối chính xác của Mộc Trần Châu là ở Hắc Thủy Thành Tây Hạ, cũng cùng Trần Tổng Đem Đầu, hai người say mềm mà về.

Hai người uống đến cao hứng, càng bắt chước người xưa, uống máu ăn thề.

Trần Ngọc Lâu giơ ly rượu lên: Ngươi ta huynh đệ, ngày sau đồng tâm hiệp lực, nếu có vi phạm lời thề này, hãy khiến hai mắt ta mù lòa.

Biến thành người mù.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu ở bên cũng gật đầu nói: Đồng tâm hiệp lực, làm trái lời thề này, hãy khiến tay ta cụt, biến thành tàn tật.

Lý Văn Kiệt ở bên, bưng bát rượu.

Cái flag này dựng lên rồi.

Lý huynh, cùng chúng ta kết bái thì sao.

Trần Ngọc Lâu đang lúc cao hứng, vội vàng nói.

Không cần, Trần huynh, ngươi uống nhiều rồi.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Ngay sau đó quay người rời đi.

Chỉ để lại quần đạo ồn ào, trân bảo trong Bình Sơn, dựa theo ước định trước đó, mỗi người một nửa.

Lý Văn Kiệt cũng không nóng nảy.

Cứ để Tá Lĩnh kiểm kê trước, đổi thành tiền bạc rồi tính.

Hắn thì trở về trong gian phòng.

Điện hạ.

Trong gian phòng, ba mươi sáu Thiên Cương Giáo Úy của Bất Lương Nhân đều đứng nguyên tại chỗ, nhìn Lý Văn Kiệt.

Bất Lương Nhân, bái kiến Điện hạ.

Cái tên đại Phật Gia kia đâu.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói, dám nhớ thương Thương Long Bảo Huyết của ta.

Đáng chết.

Bành.

Một tên Bất Lương Nhân trong số đó, mang theo một cái đầu người, quỳ trên mặt đất trước mặt, diện kiến Điện hạ.

Chương 34

Lý Văn Kiệt sờ lên cằm.

Kiểu làm việc này của Bất Lương Nhân thật thoải mái, không hề cần tự mình động thủ.

Tạ Bảo Sơn a Tạ Bảo Sơn, ngươi nói ngươi chọc ta làm gì, ta là nhân vật ngươi có thể trêu chọc sao.

Lý Văn Kiệt cười lạnh một tiếng.

Đang định ném cái đầu người ngạc nhiên này ra ngoài cho chó ăn thì bỗng nhiên — Sắc mặt Lý Văn Kiệt khó coi.

Hắn đột nhiên kéo cằm cái đầu người, chỉ thấy một bộ mặt nạ da người trực tiếp bị Lý Văn Kiệt lột xuống.

Bên dưới, chính là một cái đầu người thân binh Trương Gia bình thường không có gì lạ.

Trương Đại Phật Gia.

Lý Văn Kiệt híp mắt lại: Chúng ta, cứ từ đây mà bắt đầu.

Thường Sa.

Trong căn phòng nghị sự, Trương Đại Phật Gia, vận một bộ nhung trang, tay nắm quyền hành, khuôn mặt lạnh lẽo cương nghị, khí chất ngút trời, khẽ gõ nắm đấm lên bàn.

Nghe Trương Phó Quan báo cáo: Quả nhiên ta đã coi thường Trần Ngọc Lâu rồi.

Trương Đại Phật Gia ung dung nói.

Một kẻ xảo trá như Trương Phật Gia, làm sao có thể để mình dẫn theo mấy trăm thân binh, liền dám thân mình mạo hiểm.

Chẳng qua chỉ là chướng nhãn pháp mà thôi.

Nhưng loại phương pháp này, quả thật có thể cứu mạng.

Phật Gia, Trương Phó Quan vẫn còn hồn vía lên mây, trước đó cái kẻ tự xưng là Bất Lương Nhân, Thiên Thương tinh kia.

Một mình hắn, cùng với mấy chục tên thân binh, cộng thêm cả Trương Phó Quan hắn đây, cũng không cản nổi.

Đối phương trực tiếp một kiếm chặt đầu, mang theo đầu của kẻ mạo danh Trương Đại Phật Gia đi mất, như thể lấy thủ cấp địch tướng giữa vạn quân vậy.

Trương Phó Quan cũng cấp tốc tường thuật lại sự việc ngày hôm đó.

Nghe xong, Trương Khởi Sơn nói: Xem ra, Mạc Kim giáo úy Lý Văn Kiệt này, còn có bí mật không thể cho ai biết.

Tra.

Phó Quan, tra cho ta rõ ràng.

Thương Long chi huyết, ta nhất định phải tìm tòi nghiên cứu tường tận, bí mật ẩn chứa trong đó.

Trương Đại Phật Gia liếm môi một cái.

Nói trở lại.

Trong gian phòng, Lý Văn Kiệt chắp tay sau lưng, nhìn Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy trước mắt.

Đại đa số người đều quen mặt.

Giống như Đạo Thánh Ôn Thao, tên này xem như Mạc Kim giáo úy đời Đường, một tay phân kim định huyệt chi thuật của hắn cũng lợi hại không kém.

Căn cứ sách sử Đường mạt ghi chép, Ôn Thao một mình đã đánh cắp sạch sành sanh các hoàng lăng đời Đường, ngoại trừ Càn Lăng của Võ Tắc Thiên ra, còn lại các hoàng lăng đều không thoát khỏi.

Đủ để thấy công phu trộm mộ cổ mộ của người này sâu sắc đến mức nào.

Hơn nữa, kẻ này trước đó trong nguyên tác, chính là một quân cờ của Đại Soái An cài cắm vào Huyền Minh giáo.

Rất giỏi vô gian đạo.

Ôn Thao.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt gọi một tiếng, chỉ thấy Ôn Thao bước ra khỏi hàng, Điện hạ.

Ôn Thao ôm quyền nói.

Ngươi tinh thông thuật tìm mộ phần định huyệt, Ngũ Hành Bát Quái chi thuật.

Lý Văn Kiệt nói.

Nay ta ra lệnh cho ngươi, nằm vùng bên cạnh thổ phu tử Thường Sa, Trương Đại Phật Gia.

Phải báo cáo tường tận mọi hành động của kẻ này.

Khi thời khắc quan trọng nhất, ngươi dùng tính mạng của mình để ứng phó.

Lý Văn Kiệt nói.

Tuân mệnh.

Ôn Thao không chút do dự, nhận mệnh, ngay sau đó rời đi, với công phu trộm mộ của hắn.

Ở nam phái, chỉ là Cửu Môn Lão Cửu, e rằng chẳng đáng gì.

Nằm vùng bên cạnh Trương Đại Phật Gia, dò la nội tình, lại từng bước từng bước xâm chiếm ngầm chiếm.

Thạch Dao.

Lý Văn Kiệt lại gọi một tiếng, trong Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy.

Chỉ thấy một đôi chân ngọc thon dài, đã cất bước đi ra.

Nhìn lên trên, ngực nở nang, nữ tử này xinh đẹp vô cùng, vận một bộ cung trang cổ đại, tôn lên thân thể mềm mại vừa vặn hoàn hảo.

So ra Hồng cô nương, Hoa Linh, càng thêm có vẻ thành thục, khóe mắt còn có một nốt ruồi lệ.

Lúc này nàng hơi cúi người: Bất Lương Nhân, Thiên Hữu tinh Thạch Dao.

Điện hạ có gì phân phó.

Lý Văn Kiệt trên dưới liếc nhìn Thạch Dao một chút, cô nương này am hiểu thuật dịch dung, hơn nữa thủ đoạn cũng không tầm thường.

Chí ít có thực lực Đại Thiên vị.

Nàng từng dịch dung thành Mạnh Bà của Huyền Minh giáo, nhưng rất khó tưởng tượng, dưới thân thể Mạnh Bà kia, lại là một nữ tử xinh đẹp đến vậy.

Ngươi sau này hãy theo ta, làm thị nữ của ta.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Vâng.

Thạch Dao gật đầu.

Những Thiên Cương giáo úy còn lại, tuy không thể sánh bằng Đại

Soái Viên Thiên Cương, nhưng cũng đều có phong thái riêng.

Giống như Dương Thúc Tử, am hiểu Kiếm Đạo, Thanh Liên Kiếm Ca.

Còn có Thiên Thương tinh Xi Ly, Thiên Cô tinh Xi Lạp, chính là Độc Vương, Độc Công của Vạn Độc Quật.

Am hiểu vu cổ chi thuật.

Xi Ly, Xi Lạp, hai người các ngươi hiện tại hãy đến Bình Sơn, dưới Bình Sơn đó có rất nhiều độc trùng.

Độc tính kịch liệt, giao cho hai người các ngươi phụ trách luyện hóa chúng.

Vâng.

Hai người lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Bất Lương Soái cũng hơi ghé mắt, vị Điện hạ này, dường như có tài Ngự Nhân điều khiển người không tệ.

Phân phó rõ ràng rành mạch.

Thấy Lý Văn Kiệt đã phân phó xong, Đại Soái Viên Thiên Cương lúc này mới tiến đến bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Điện hạ.

Giọng khàn khàn trầm thấp vang lên: Người định tranh bá thiên hạ này như thế nào.

Đại Soái không chỉ có võ lực kinh người, càng quan trọng hơn, còn có mưu lược không tầm thường, bởi vì cái gọi là Thiên hạ tận làm mồi, duy bản soái chấp cán.

Theo Bất Lương Soái nhìn, ta nên tranh bá như thế nào.

Lý Văn Kiệt nhìn Viên Thiên Cương hỏi.

Đương nhiên là đi theo con đường bá đạo.

Viên Thiên Cương lúc này quỳ xuống, ôm quyền: Với thực lực cường đại tuyệt đối của bản soái, phối hợp với Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, có thể hiệu lệnh quần hùng thiên hạ, không ai dám không theo.

Đến lúc đó, đợi đến thời cơ chín muồi, ta liền có thể trợ Điện hạ, vinh đăng cửu ngũ.

Trong mắt Viên Thiên Cương hiện lên một vẻ cực nóng.

Bây giờ cũng không phải thời đại xưng vương xưng bá.

Lý Văn Kiệt chắp tay sau lưng, thời đại bây giờ vô cùng đặc thù.

Chính là ba ngàn năm chưa từng có đại cục hỗn loạn.

Trước có Viên Đại Soái, sau khi xưng đế, quân phiệt nổi lên, cùng nhau vây công.

Giống hệt như thời Tam Quốc, Viên Thuật sớm xưng đế, gây nên mười tám lộ chư hầu hợp nhau tấn công vậy, vào thời điểm này, ai cũng không dám công khai xưng đế.

Đối mặt, chính là quần công.

Kế này của Bất Lương Soái rất hay, nhưng hiện giờ căn cơ chưa vững, như bèo dạt mây trôi, chi bằng đứng vững gót chân, rồi sau đó chậm rãi mưu toan thì hơn.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói, nghe vậy xong, Đại Soái cũng gật đầu.

Hắn cũng nhìn ra tính đặc thù của thời đại này.

Đúng rồi.

Lý Văn Kiệt từ không gian hệ thống, lấy ra Thi Vương âm đan, và Cự Mãng vảy đen yêu đan, cùng Cửu Quỷ Cuộn, và đại lượng bảo

dược trân quý lấy được từ Tứ Đẳng Thiết Lầu Các trước đó.

Bất Lương Soái, ta muốn tiến thêm một bước, nâng cao thực lực của ta, những vật này, nên dùng như thế nào.

Lý Văn Kiệt hỏi.

Hay là như trước đó, nghiền nhỏ rồi phụ trợ thảo dược nuốt vào.

Ách.

Viên Thiên Cương còn chưa kịp nói gì, một bên Thạch Dao khẽ cười một tiếng: Điện hạ.

Yêu đan bình thường, công hiệu quá nhỏ, có thể phụ trợ một lượng nhỏ dược liệu, nghiền nhỏ nuốt vào.

Bây giờ Điện hạ, xa hoa như vậy, lẽ nào lại có thể nuốt trọn được.

Cứ như vậy, chẳng những không có lợi ích, ngược lại còn làm hại thân thể Điện hạ.

Thật là như vậy sao.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Thạch Dao.

Hãy giao cho ta đi.

Thạch Dao nói: Lấy những bảo dược này, chế thành dược tề đặc biệt, có thể tẩm bổ thân thể.

Lại đem những đan dược này, nghiền nhỏ uống thuốc, có thể phát huy toàn bộ dược hiệu.

Điện hạ, để ta hầu hạ người ngâm trong bồn tắm.

Chuẩn.

Lời Lý Văn Kiệt vừa dứt, những Bất Lương Nhân còn lại cũng biến mất theo.

Bất Lương Soái cũng chậm rãi rời đi.

Trong gian phòng, chỉ còn lại Thạch Dao và Lý Văn Kiệt hai người, lúc này mới bắt đầu tiêu hóa dược lực.

Nên biết rằng, chuyến đi Bình Sơn lần này, thu hoạch cực lớn, không thể coi thường.

Kiểm kê thu hoạch cũng cần từ từ, Lý Văn Kiệt trước hết hấp thu những dược lực này, nâng thực lực của mình lên một độ cao mới.

Mặt khác, tâm tư của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, Lý Văn Kiệt cũng đã đoán được đại khái.

Thế lực của Trần Ngọc Lâu không tầm thường.

Không thu thì ngu sao mà không thu, hai trăm ngàn tên cướp đường Thường Thắng Sơn này, chỉ cần đem tài bảo trong Bình Sơn đổi thành súng pháo đạn dược.

Vậy coi như là một thế lực không thể khinh thường.

Chương 35

Tranh bá thiên hạ còn sớm, nhưng chiếm cứ Tương Âm, rồi từng bước xâm chiếm Thường Sa, đứng vững gót chân, Lý Văn Kiệt vẫn tương đối hứng thú.

Soạt —— Rất nhanh.

Một thùng lớn những dược thảo, đã được Thạch Dao dùng bí phương độc môn, chế thành dược tắm.

Sau khi hầu hạ Lý Văn Kiệt tắm rửa thay quần áo.

Lúc này mới bắt đầu ngâm dược dịch.

Mặt trời vừa lên, sương mỏng tan đi.

Ánh nắng chiếu rọi.

Tại Trần Gia Bảo, một bóng người trần nửa thân trên, tấm lưng tráng kiện lộ ra hình xăm Thương Long, đang tạo dáng.

Đùng.

Đại Chùy như rồng bay, quyền ấn như cung giương.

Không khí vang lên tiếng nổ.

Liên tiếp ngâm tắm thuốc bảy ngày, Lý Văn Kiệt cũng có những biến hóa rõ ràng.

Thân hình cao lớn, khí thế như vực sâu, sừng sững tựa núi cao.

Trên dáng người cường tráng, thậm chí còn có tám múi cơ bụng, càng lộ vẻ cường tráng dũng mãnh.

Thiên Cương quyết của Đại Soái, Lý Văn Kiệt cũng đã lĩnh hội không ít.

Bành.

Trong đình viện, Lý Văn Kiệt nhặt viên đá vụn, trực tiếp bóp nát nó trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó lấy ra Long Tuyền bảo kiếm.

Cắm nghiêng xuống đất.

Ông.

Theo tiềm thức của Lý Văn Kiệt dẫn dắt, bảo kiếm tựa như bị dẫn động.

Hưu.

Như một đạo hồ quang.

Trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, tựa như Thần Nhân vung bút, kiếm khí tung hoành khuấy động, uy phong không thôi.

Để phối hợp Ngự Kiếm Thuật, Long Tuyền bảo kiếm, Lý Văn Kiệt còn đặc biệt, từ Dương Thúc Tử nơi đây, học được toàn bộ Thanh Liên kiếm quyết.

Trong khoảng thời gian này, phối hợp dược thảo, Yêu Đan.

Tốc độ tiến bộ của Lý Văn Kiệt đơn giản có thể xưng là thần tốc, cảnh giới đã từ Tiểu Tinh vị trước đó, trực tiếp tăng lên một đại cấp độ, đạt đến Tiểu Thiên vị.

Lại phối hợp Ngự Kiếm Thuật, Long Tuyền bảo kiếm, Lý Văn Kiệt ước chừng, trong Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, một vài nhân vật Trung Thiên vị, cũng chắc chắn không phải địch thủ của mình.

Ông.

Long Tuyền bảo kiếm, xẹt qua một đạo hồ quang giữa không

trung, chợt theo ý niệm của Lý Văn Kiệt.

Cắm vào vỏ kiếm trên lưng.

Trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Coi như không tệ.

Trong mắt Lý Văn Kiệt hiện lên một tia tinh quang, nắm chặt nắm đấm.

Ta bây giờ cảm giác, ta có thể một quyền đấm chết một con rồng.

Nếu để ta một lần nữa hạ đấu Bình Sơn, lại đối mặt Tương Tây Thi Vương, không cần Bất Lương Soái, một mình ta có thể tru sát kẻ này.

Mở giao diện hệ thống.

Túc Chủ: Lý Văn Kiệt.

Tùy Tòng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thực lực đỉnh phong, Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy.

Công Pháp: Thiên Cương quyết.

Cảnh Giới: Tiểu Thiên vị.

Võ Khí: Long Tuyền bảo kiếm.

Long Khí: 123.

Lần trước hối đoái Ngự Kiếm Thuật, tiêu tốn hơn bốn ngàn Long Khí, hiện tại Long Khí còn lại chỉ hơn một trăm điểm.

Đáng tiếc, còn thiếu Cửu U Huyền Minh thần công.

Trong mắt Lý Văn Kiệt hiện lên một tia tinh quang, trong Bất Lương Nhân, rất nhiều công pháp hỗ trợ lẫn nhau, có thể đạt được hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Giống như Thiên Cương quyết cộng thêm Cửu U Huyền Minh

thần công, lão Lý sau này trở nên mạnh đáng sợ.

Còn có Chí Thánh Càn Khôn Công cộng thêm Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết, Lý Tự Nguyên quả thật mạnh đáng sợ.

Phải mạnh lên.

Lý Văn Kiệt suy nghĩ, cũng phải tìm một ngôi mộ lớn, hạ đấu tìm kiếm một chút Long Khí, để hối đoái Cửu U Huyền Minh thần công này.

Bảy ngày này, ngoài tu luyện ra, kim ngọc tài bảo từ các mộ bị trộm ở Bình Sơn, cũng đã được Trần Ngọc Lâu đổi hết.

Đổi thành tiền tài.

Thì mua sắm không ít lương thực, một bộ phận chia cho phụ lão Tương Âm, trong loạn thế này, bá tánh dân chúng lầm than, còn có chuyện ăn thịt con cái xảy ra.

Đạt thì kiêm tế thiên hạ vậy.

Một bộ phận khác, thì mua sắm không ít súng pháo, để phát triển thế lực.

Bây giờ Tá Lĩnh, cũng coi như có quy mô đơn giản.

Hơn nữa, Trần Ngọc Lâu nơi này, cũng rốt cục tìm được cơ hội, bày tỏ ý định của mình với Lý Văn Kiệt.

Ngay sau đó cùng Chá Cô Tiếu hai người, tôn Lý Văn Kiệt làm chủ, dù sao không có cách nào thu Lý Văn Kiệt vào dưới trướng, Trần Ngọc Lâu ta dứt khoát đầu nhập vào đối phương.

Mà Chá Cô Tiếu nơi này, vì cầu Mộc Trần Châu, nghĩ thầm Lý Văn Kiệt thân là Mạc Kim giáo úy, bái hắn cũng không có gì mất mát, ngay sau đó cũng cùng Trần Ngọc Lâu cùng một chỗ tôn Lý Văn Kiệt làm chủ.

Kể từ đó, hai phe thế lực Tá Lĩnh, Dời Núi, cũng đều quy về dưới trướng Lý Văn Kiệt.

Giữ chức vụ trọng yếu của Thường Thắng Sơn.

Vàng bạc châu báu, đối với Lý Văn Kiệt mà nói, không có gì hứng thú quá lớn.

Hắn chỉ giữ lại một bộ phận, dùng cho chi tiêu hằng ngày.

Một phần khác, thì cũng coi như góp cổ phần vào Thường Thắng Sơn, để cung cấp quân lương cho đại bộ đội Tá Lĩnh.

Trải qua trận chiến Bình Sơn này, đại danh của Lý Văn Kiệt, cũng đã truyền khắp ba Tương bốn nước.

Không ít người cũng biết, bảng hiệu vàng Tá Lĩnh này, ngoài vị bánh lái Trần Ngọc Lâu ra, còn có một kẻ hung hãn hơn, tên là Lý Văn Kiệt.

Đại ca, sớm.

Vừa mới tỉnh ngủ, Trần Ngọc Lâu liền thấy bên ngoài cửa, Lý Văn Kiệt đang rèn luyện thân thể, chuyên chú tu luyện.

Vừa chào hỏi, cũng liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Văn Kiệt, hắn biết rằng, đối phương có thể đi đến bước này, tuyệt không phải ngẫu nhiên đơn giản như vậy.

Chắc chắn không thể tách rời khỏi sự chăm chỉ này.

Sớm.

Lý Văn Kiệt thu hồi bảo kiếm, mặc quần áo, nhẹ gật đầu.

Đại gia.

Nhị gia.

Tam gia, sớm.

Quần đạo Tá Lĩnh, đa số cũng đã rời giường, lần lượt ôm quyền chào ba vị đương gia Lý, Trần, Chá.

Đúng rồi, đại ca.

Trần Ngọc Lâu thấy Lý Văn Kiệt tu luyện xong.

Đón Lý Văn Kiệt vào đại sảnh nghị sự, lúc này mới mở quạt giấy ra, chậm rãi mà bàn luận: Tam đệ Chá Cô Tiếu, gần đây định đi một chuyến Tây Hạ.

Tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ này, chính là kho báu tàng trữ của vương tộc Tây Hạ năm xưa, trong đó vàng bạc châu báu, đếm mãi không hết.

Sâu hơn cả Bình Sơn.

Trần Ngọc Lâu nói đến đây, nhịn không được nuốt nước bọt ừng ực.

Đại mộ Bình Sơn, cũng đã khiến Trần Tổng đem đầu nếm được ngon ngọt.

Nên biết rằng, đại pháo một vang, hoàng kim vạn lượng, nuôi dưỡng nhiều người như vậy, Tá Lĩnh lực sĩ, tuyệt không phải chỉ nói miệng đơn giản như vậy.

Ta cùng Tam đệ, đã lập lời thề, kết bái chi giao, uống máu ăn thề.

Đồng tâm hiệp lực.

Ta muốn phân công nhân mã, tiến về Tây Hạ, tìm kiếm di tích Hắc Thủy Thành, trợ Tam đệ một chút sức lực.

Chỉ là Tây Hạ đó, thuộc sa mạc, cát vàng đầy trời, công phu nghe núi biện rồng, xem vết bùn phân biệt cỏ sắc của phái Dời Núi Tá Lĩnh của ta, căn bản không dùng được.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Tầm Long Quyết của Đại ca, mới có thể thi triển ra.

Đại ca ý như thế nào.

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Tại vùng sa mạc cằn cỗi, không cách nào quan sát thế núi để phán đoán long huyệt, chỉ có Thiên Tinh phong thủy thuật của Mạc Kim giáo úy mới có thể phát huy công hiệu.

Trong nguyên tác, để tìm Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu cũng đã bái sư học đạo trước đó, mới tìm được ngôi chùa Đại Phật thông thiên dưới Hắc Thủy Thành.

Cũng tốt.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu.

Tây Hạ Hắc Thủy Thành, chính là kho báu tàng trữ của vương tộc Đảng Hạng, bên trong cực kỳ xa hoa, hơn nữa còn có không ít cơ quan sát khí.

Mặc dù không phải hoàng lăng, nhưng cũng có thể sánh với quy mô cự mộ.

Long Khí của hắn bây giờ, sớm đã hối đoái Ngự Kiếm Thuật, tiêu hao gần hết, muốn tiến thêm một bước, mà không thể.

Trong hệ thống thương thành, Lý Văn Kiệt gần đây, vừa vặn coi trọng Cửu U Huyền Minh thần công này, phối hợp Thiên Cương quyết của Đại Soái.

Có thể phát huy ra gấp bội sức chiến đấu.

Chương 36

Cho dù Tiểu Thiên vị, đối đầu Đại Thiên vị, cũng có sức đánh một trận.

Chỉ là giá bán: 5000 Long Khí.

Không thấp chút nào.

Vừa vặn đến xem xem, huống chi, sau khi hạ đấu, còn có thể rút ra Chư Thiên vạn giới Tùy Tòng.

Lý Văn Kiệt cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Nghe Lý Văn Kiệt đáp ứng, Trần Ngọc Lâu lập tức trong lòng vui mừng, có Lý Văn Kiệt trợ trận, bọn họ tự nhiên không e ngại điều gì.

Sư huynh muội Chá Cô Tiếu ba người, từ lâu đã ở bên chờ đợi.

Lúc này nghe Lý Văn Kiệt đáp ứng, trên mặt mới vui mừng, ôm quyền nói: Đa tạ Đại ca.

Có Đại ca tương trợ, đoạt được Mộc Trần bảo châu, chỉ là vấn đề thời gian.

Cám ơn anh, Văn Kiệt ca ca.

Hoa Linh ở bên cạnh, cũng ngọt ngào cười theo.

Lý Văn Kiệt cũng xoa đầu cô gái nhỏ này.

Ngay sau đó, Trần, Chá hai vị đương gia, cấp tốc bắt đầu chuẩn bị, lên đường đến Tây Hạ.

Trần Ngọc Lâu nơi này, nổi trống điểm tướng, chuẩn bị lao tới Tây Hạ.

Trần Ngọc Lâu nổi trống điểm tướng, sau khi chuẩn bị thỏa đáng,

mấy người tất cả đều giả dạng thành những đạo nhân vân du bốn phương, tiến về Tây Hạ.

Giận Tinh Gà này, thì bị Lý Văn Kiệt lưu lại, không gian hệ thống không thể chứa vật sống, lần này tiến về sa mạc, không có độc trùng gì.

Dẫn nó đi cũng vô ích.

Bất quá Giận Tinh Gà này, những ngày qua, theo chân Lý Văn Kiệt, ngâm tắm thuốc, cũng có phần của nó.

Con gà này trông béo tốt cường tráng, mào gà trên đỉnh đầu, lông vũ rực rỡ như mũ phượng, trên lông vũ màu vàng, tựa như hào quang chảy xuôi.

Đơn giản là dáng vẻ của Phượng Hoàng.

Giống như một linh sủng vậy, con gà này thấy Lý Văn Kiệt rời đi, chân gà cào đất, haha chạy vào phòng, nằm dài trên đất ngủ ngon lành.

Con gà này ở Thường Thắng Sơn, cũng ăn ngon uống sướng.

Tạm thời để nó được quần đạo nuôi dưỡng để biến hóa.

Thạch Dao thì cũng đã đổi một bộ đạo bào, tựa như một đạo cô xinh đẹp, theo sát bên cạnh Lý Văn Kiệt, thanh tú đoan trang đứng cạnh hắn.

Bất Lương Soái cùng những người khác, thì ẩn mình, theo sau lưng Lý Văn Kiệt.

Vẫn như cũ là Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đi đầu.

Đại bộ đội đóng quân.

Đợi thời cơ chín muồi, đại bộ đội lại mở đường Tây Hạ.

Lần này vì ở tận Tây Hạ xa xôi, không thuộc địa bàn Tương Âm, Trần Ngọc Lâu cũng không dám làm rùm beng.

Để tránh gây nên sự cảnh giác của các quân phiệt còn lại.

Vỏn vẹn chỉ mang theo mấy trăm người Tá Lĩnh.

Lần này đi Tây Hạ, vượt núi lội suối, hành trình gian nan, đường sá xa xôi.

Giữa đường, trải qua một ngôi chùa, một vị hòa thượng sớm đã ẩn cư trong chùa, pháp danh là Trần.

Người này trước đó có một biệt hiệu, gọi là Phi Thiên Nghê Bay trên trời con nghê.

Bàn về thì, ông ấy chính là Đại sư bá của Lý Văn Kiệt.

Mạc Kim giáo úy, năm xưa Trương Tam Liên đã truyền ba viên Mạc Kim Phù, lần lượt là Kim Toán Bàn, Thiết Ma Đầu, Phi Thiên Nghê.

Phi Thiên Nghê chính là đại sư huynh, còn Thiết Ma Đầu nhỏ nhất.

Bây giờ, Thiết Ma Đầu vừa xuất đạo đã mất mạng, Kim Toán Bàn đã chết tại Long Lĩnh từ lâu, chỉ còn lại một vị Đại sư bá còn sống.

Tiện đường, ta cũng ghé thăm một chút.

Huống chi, Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, bên cạnh đạo tràng của lão Trần này, còn có một ngôi Nam Tống hung phần.

Chính là nơi trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu đã hạ đấu để nạp quân.

Nam Tống hung phần này, cũng không phải hoàng lăng cự mộ, trộm mộ cũng chỉ là chuyện tiện tay, có lẽ còn có thể có cơ hội rút ra Tùy Tùng miễn phí một lần.

Lý Văn Kiệt cũng thuận thế, cùng sư bá của mình hỏi thăm tin tức.

Trong chùa.

A di đà phật.

Trước mặt, một lão tăng với thần sắc già nua, tay cầm thiền trượng, khoác áo cà sa, nhìn Lý Văn Kiệt nói: Không ngờ, còn có thể nhìn thấy truyền nhân của sư đệ.

Ai —— Lão Trần thở dài, từ Lý Văn Kiệt ông cũng biết, Kim Toán Bàn phần lớn cũng đã gặp bất trắc.

Chuyện Mạc Kim, năm xưa sư phụ từng nói, Mạc Kim Giáo Úy hợp tác với người lạ thì sẽ chết, ta cũng là chứng kiến tiểu sư đệ Thiết Ma Đầu, đột tử trong mộ.

Lão nạp lúc này mới cảm thấy nửa đời trước nghiệp chướng nặng nề, nên quy ẩn sơn lâm, bầu bạn cùng đèn xanh Phật cổ, muốn sống hết quãng đời còn lại.

Không ngờ, sư đệ hắn vậy mà cũng đã ra đi.

Lão Trần cũng cảm khái thổn thức.

Sư phụ cũng là vì nạn dân hai bên bờ Hoàng Hà.

Lý Văn Kiệt nói.

Sư bá, ta nghe nói gần đây, có một ngôi Nam Tống hung phần, không biết vị trí ở đâu.

Lý Văn Kiệt dò hỏi.

Thí chủ, sao ngươi còn chấp mê bất ngộ như vậy.

Lão Trần thản nhiên nói: Vàng bạc tài bảo, chẳng qua là vật ngoài thân.

Dù cho cố gắng cả đời, thu được trân bảo mười đời, tài phú một nước, lại có ích lợi gì.

Bá tánh dân chúng lầm than, minh khí trong mộ huyệt, nằm dưới đất cũng là vô ích, không bằng lấy những bảo vật trong mộ ra, còn có thể cứu tế nạn dân trong loạn thế.

Lý Văn Kiệt mở miệng nói.

Ai.

Lão Trần nói: Thời tuổi trẻ của ta, cũng có suy nghĩ giống ngươi, lão nạp hiệu là Phi Thiên Nghê.

Trên giang hồ danh tiếng lẫy lừng, thời tuổi trẻ, không biết bao nhiêu đại mộ Viễn Cổ, đều bị lão nạp đánh cắp sạch sành sanh.

Cứ ngỡ lấy vàng bạc trong mộ ra, cứu tế nạn dân, liền có thể rửa sạch tội nghiệp, tiêu dao khoái lạc, bây giờ mới nhìn thấu hồng trần, chẳng qua chỉ là an ủi tâm lý mà thôi.

Sư phụ ngươi, chẳng phải cũng chết dưới Long Lĩnh đó sao.

Bầu bạn với đèn xanh Phật cổ, sống hết quãng đời còn lại, rửa tay gác kiếm, mới có thể chuộc lại tội lỗi vậy.

Lão Trần nói.

Sư bá nói quá phiến diện.

Lý Văn Kiệt nói.

Nếu đối phương thờ phụng Phật Giáo, Lý Văn Kiệt liền lợi dụng lời Phật để đối thoại.

Cần biết ngã Phật từ bi.

Lý Văn Kiệt nói: Năm xưa Phật Tổ xả thân cứu hổ, chính là để cứu giúp tính mạng người khác.

Mà những kẻ như Mạc Kim Phát Khâu, Tá Lĩnh Dời Núi chúng ta.

Ôm tội nghiệt vào bản thân, đem vàng bạc, phân phát cho bá tánh,

há chẳng phải vừa vặn ứng với tinh thần vô úy xả thân cứu hổ của Phật Tổ.

Bởi vì cái gọi là, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Nghe vậy xong, hai mắt đục ngầu của lão Trần, bỗng nhiên lóe lên tinh quang, ngay sau đó nhìn thiếu niên trước mắt.

Thiếu niên này ngôn từ rành mạch.

Một lời hóa giải nghi hoặc, lập tức thấu hiểu nỗi băn khoăn mấy chục năm của lão Trần, ông tự nhận mình nửa đời trước.

Làm Mạc Kim giáo úy, người trên giang hồ xưng Phi Thiên Nghê, tạo vô số nghiệp chướng.

Nào có thể đoán được loại phương thức này, chính phù hợp tinh thần vô úy của Phật môn.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Lão Trần lặp đi lặp lại câu nói kia, hồi lâu mới nói: Thụ giáo.

Nam Tống lăng mộ đó.

Lão Trần nói: Nằm ở phía Tây Bắc mười dặm ngoài chùa, trong vùng hoang vu, có một tấm bia đá vỡ nửa, dưới tấm bia đá đó, chính là lối vào của Nam Tống hung phần.

Nam Tống lăng mộ đó, thế đất hỗn loạn, nghịch khí hung ác, hình tựa kiếm gãy, thế tựa thuyền lật, đây chính là một hung phần, nhất định sẽ thai nghén thi biến.

Sư chất lần này đi tới đó, đoạt bảo vật vàng bạc, cần phải cẩn thận.

Ta ở đây có hai viên Mạc Kim phù, lần lượt là vật tùy thân của lão nạp, và sư đệ Thiết Ma Đầu.

Vật này có thể khắc chế tà ma, bảo vệ sự bình an khi đổ đấu, còn có một thanh Kim Cương dù, tặng cho sư chất, đừng khinh thường.

Đa tạ sư bá.

Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Nhận lấy những thứ lão Trần đưa, Mạc Kim phù cái đồ chơi này, trên thực tế chính là thời Hậu Hán, Tào thừa tướng lấy móng vuốt tê tê chế tác mà thành.

Toàn thân như mực, dưới ánh lửa chiếu rọi, có thể nhận thấy, nó trơn bóng vô cùng.

Trên đó còn có chữ cổ triện, khắc hai chữ Mạc Kim.

Có thể trừ tà.

Cũng tương tự xem như thẻ căn cước của Mạc Kim giáo úy, giống như Tiểu Thần Phong của Tá Lĩnh vậy.

Mà Kim Cương dù thì được chế tạo từ Bách Luyện Tinh Cương kết hợp với kim loại hiếm, toàn thân khung thép, lá sắt, dù là cơ quan cung nỏ trong mộ huyệt có mạnh đến đâu.

Cũng khó có thể xuyên thấu.

Đặc biệt có thể bảo vệ bản thân, đóng vai trò như một tấm chắn.

Lý Văn Kiệt cám ơn lão Trần, nhận lấy hai món đồ, đeo Kim Cương dù, lúc này mới rời khỏi chùa.

Bên ngoài chùa.

Trần, Chá hai người, sớm đã chờ đợi từ lâu, nghe vậy xong, Chá Cô Tiếu nóng lòng tìm Mộc Trần Châu.

Liền nói ngay: Đại ca, Nam Tống hung phần này giao cho ta.

Tối nay giờ Tý, chúng ta cùng nhau hành động.

Được.

Hai người gật đầu, Hoa Linh, Tây Phương Lão Giả cũng lần lượt theo bên cạnh, gật đầu.

Hoàng hôn bao phủ bầu trời.

Mấy người rất nhanh đến bên cạnh Nam Tống hung phần mà lão Trần đã nói, nơi đây chỉ thấy một đoạn bia đá vỡ nửa, sừng sững trong vùng hoang dã.

Chương 37

Xùy.

Vận một bộ quần áo dạ hành, trên khuôn mặt xinh đẹp của Chá Cô bao trùm mặt nạ đen, nàng từ bách bảo nang lấy ra một đoạn Gió Lốc xúc.

Cắm vào trong bùn đất.

Đã chuẩn bị đổ đấu.

Phái Dời Núi đạo nhân, chọn dùng phương thức trộm mộ hình ốc xoáy, trực tiếp dùng ngoại lực phá vỡ cổ mộ.

Gió Lốc xúc kia, chính là một chiếc đồng côn đen nhánh rỗng ruột, bên trong rỗng, chính là chín phiến lá hình lượn sóng được rèn từ tinh cương.

Phá vỡ cơ quan, giống như hoa sen nở ra, chính giữa có chỗ lõm để kẹp trục quay, co duỗi tự nhiên.

Đào hầm trộm mộ như gió lốc cuốn qua, tên cổ là Gió Lốc xúc.

Chá Cô Tiếu dùng Gió Lốc xúc, nhanh như bay, men theo tấm bia đá vỡ nửa, đào ra một đường hầm trộm.

Lúc đó ánh trăng như sương, chiếu rọi xuống, có thể nhận thấy, dưới hầm trộm chính là chủ mộ thất của hung phần Nam Tống này.

Một cỗ đồng sừng kim quan, đang nằm giữa mộ thất.

Mặc dù lão Trần đã nói, trong hung phần này, nhất định sẽ thai nghén thi biến.

Nhưng trước đó, ngay cả Tương Tây Thi Vương ở Bình Sơn còn xử lý được, đám người há có thể e ngại thi biến.

Thấy hầm trộm đã đào xong.

Chá Cô Tiếu bịt mũi, chỉ lộ ra hai mắt, hướng về phía Lý Văn Kiệt và Trần Ngọc Lâu hai người liền ôm quyền.

Không nói lời nhàn rỗi.

Lấy xuyên trời toa kẹp chặt tấm bia đá vỡ nửa bên cạnh, cả người nhảy lên, men theo hầm trộm trực tiếp thả mình vào trong mộ thất.

Cả người nàng đạp lên đồng sừng kim quan.

Ngay sau đó một cú diều hâu xoay người, lăng không bay lên một cước, chiếc nắp quan tài nặng nề này, như một ngăn kéo, bay tứ tung ra ngoài.

Bên trong chỉ thấy một bộ nữ thi, đầu đội châu ngọc bảo ngọc, gối đầu bằng gối ngọc, vận liệm phục hung văn màu đỏ tươi, chia thành chín tầng.

Miệng ngậm một viên định thi đan khi hạ táng.

Chá Cô Tiếu cũng là kẻ tài cao gan cũng lớn, biết rõ lần hạ đấu này, chuyên vì tài bảo trong mộ mà đến.

Không chút do dự.

Từ trong ngực lấy ra mềm thi hương, trói thi tác, chỉ đốt mềm thi hương xong, đặt ở cạnh quan tài.

Thân thể nữ thi cứng đờ, dần dần mềm ra.

Cả người nàng trực tiếp ngồi lên thân nữ thi, dùng trói thi tác quấn quanh thân thể nữ thi, bỗng nhiên kéo mạnh một cái.

Nữ thi này trực tiếp ngồi dậy từ trong quan tài.

Miệng nàng nghiêng sang một bên, lộ ra một viên châu tròn sáng bóng, chính là định thi đan, sau khi hạ táng.

Miệng ngậm bảo châu này, có thể phòng ngừa thi thể hư thối.

Hất nữ thi lên, dưới thân thể nàng, vàng bạc đồ châu báu, ngọc ngà trân quý, quả nhiên nhiều vô số kể.

Chỉ thấy đầu nữ thi này nghiêng sang một bên.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, chỉ thấy trên thân thể nữ thi, đã hiện ra lông tóc màu trắng nhạt dày đặc.

Đây là điềm báo thi biến.

Chá Cô Tiếu biết rõ không thể trì hoãn, nếu không đợi kẻ này thi biến, chắc chắn không tránh khỏi một trận ác chiến.

Ngay sau đó nàng hô lớn một tiếng.

Phía trên Trần Ngọc Lâu và những người khác, sớm đã lệnh lực sĩ Tá Lĩnh, dùng xẻng công binh mở rộng miệng hầm trộm.

Nghe được tín hiệu của Chá Cô Tiếu.

Một tiếng ra lệnh, mấy trăm tên quần đạo, như châu chấu tràn qua, nhanh tay lẹ mắt, nghiêng người đi xuống mộ huyệt.

Lý Văn Kiệt cũng không chậm trễ, lấy miếng vải đen bịt mũi, lưng đeo Long Tuyền Kiếm, cầm trong tay Kim Cương dù.

Nhảy xuống.

Bên cạnh Thạch Dao, Hoa Linh, Trần Ngọc Lâu và những người khác, cũng theo đó đuổi theo.

Quần đạo thắp phong đăng, Nam Tống hung phần này, nhiều lắm chỉ là mộ huyệt của một tiểu thư nhà giàu.

Không thể so với Bình Sơn, chôn cất kiểu đại táng sâu thẳm.

Châu báu rất nhiều.

Trong minh điện, dưới ánh đèn chập chờn, ngoại trừ một số vật

tùy táng vụn vặt không đáng giá ra.

Những thứ đáng giá nhất đều nằm trong quan tài.

Quần đạo mang theo túi da rắn, trắng trợn vơ vét vàng bạc ngọc khí trong quan tài, thậm chí ngay cả cửu trọng liệm bào trên thân nữ thi, cũng lột sạch sành sanh.

Long khí + 100 Long Khí + 30 Long Khí + 80.

Mặc dù quy cách mộ táng không lớn, nhưng vàng ngọc châu báu, cũng không ít.

Lý Văn Kiệt thu nạp tất cả Long Khí bám vào những minh khí này, chỉ trong chốc lát.

Long Khí đã tăng trưởng hơn 1000 điểm.

Thu hoạch ngoài ý muốn.

Trong lòng Lý Văn Kiệt, cũng tùy theo vui mừng.

Đám cướp lột bỏ cửu trọng liệm phục trên thân nữ thi, chỉ thấy liệm phục tầng ngoài cùng.

Tổng thể có màu đỏ tươi, trên đó có hung văn quấn quanh, bên hông buộc một đai lưng ngọc.

Trên bề mặt liệm phục hung văn này, lại còn vẽ hoa văn dị dạng.

Quần đạo thấy vật này phi phàm, không dám thất lễ, lúc này dâng lên ba vị đương gia.

Lý Văn Kiệt nheo mắt lại.

Trên liệm phục, vẽ một viên Xích Đan bảo châu, toàn thân như lửa cháy, tựa hồ dòng hỏa hà chảy xuôi, y hệt.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh, thần sắc hơi biến, ngay sau đó nhíu mày nói: Tam đệ, vật này lẽ nào là Mộc Trần Châu.

Không phải.

Chá Cô Tiếu thấy đã vơ vét xong, một tay đá văng nữ thi, nhìn hoa văn trên liệm phục, lắc đầu nói.

Đây là Xích Đan.

Trong mắt Lý Văn Kiệt, ngược lại hiện lên một tia tinh quang.

Xích Đan.

Trần, Chá hai người, nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Không sai.

Lý Văn Kiệt giải thích: Hoa Hạ từ xưa, truyền thuyết có ba đại thần châu, trong đó bao gồm cả Mộc Trần Châu mà Tam đệ muốn tìm.

Ngoài Mộc Trần Châu ra.

Hai cái còn lại, lần lượt gọi là Tránh Bụi Châu, Xích Đan.

Truyền thuyết Tránh Bụi Châu, từng được đào ở Tam Tần chi địa, ẩn chứa trong đó vật chất phóng xạ, vô cùng thần bí, bị dân bản địa tranh giành, từ đó bặt vô âm tín.

Mà Xích Đan, càng thần diệu, vật này đồn rằng có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt.

Ví dụ như, một người vốn nhát như chuột, tầm nhìn hạn hẹp, nếu có được Xích Đan, cũng có thể một mình đảm đương một phương, trở thành kẻ có dã tâm, ánh mắt như diều hâu sói, làm một phương kiêu hùng.

Vật này truyền thuyết chính là bí tàng của Hoàng thất Đại Tống, sau đó cuối Bắc Tống, tình thế lung lay bất an, vật này liền tiêu tán thế gian.

Không ngờ, vậy mà lại tìm thấy manh mối ở Nam Tống hung phần

này.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Ba đại thần châu, chỉ là truyền thuyết.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy xong, trong mắt hiện lên một tia tinh quang nói: Tìm kiếm.

Đồng thời nhìn Lý Văn Kiệt ánh mắt, cũng hiện lên vẻ kính phục, đối phương tuổi nhỏ như vậy, vậy mà kiến thức uyên bác đến thế, so ra còn phong phú hơn cả hắn và Chá Cô Tiếu, hai vị Đạo Khôi.

Không hổ là Mạc Kim giáo úy.

Trước đó Trần Ngọc Lâu còn cảm thấy, Lý Văn Kiệt nhiều lắm chỉ là thủ đoạn không tầm thường, nhưng kiến thức chưa chắc hơn được hắn vị bánh lái này, mắt thấy một lần, thật là thua kém.

Các huynh đệ, đào xới ba thước đất, trong hung phần này, tìm cho ta xem có Xích Đan hay không.

Đoạt được bảo vật này, thì thiên hạ tất định.

Quần đạo nghe lời bánh lái lên tiếng, không chút do dự, đào xới ba thước đất, thậm chí.

Trực tiếp dùng cán cuốc móc thi thể, đem nữ thi đã bị lột sạch sành sanh này, móc đứng thẳng giữa không trung, lấy búa bén bổ ra thân thể, mưu toan tìm kiếm Xích Đan.

Nào có thể đoán được khi móc nữ thi này đứng thẳng, đầu nữ thi nghiêng sang một bên, miệng phun ra định thi đan, rơi xuống đất, trên thân thể, trong nháy mắt bị lông trắng dày đặc bao phủ.

Chương 38

Chỉ trong khoảnh khắc, hóa thành Bạch Hung Cương thi trắng.

Liền muốn thoát ra khỏi quan tài làm hại người.

Quần đạo thấy thế, giật mình biến sắc, lúc quay người muốn trốn.

Hưu.

Một tiếng vù vù, Lý Văn Kiệt sớm đã đổi trang phục, vận một bộ áo bào đen, lưng đeo Long Tuyền Kiếm giấu trong vỏ kiếm.

Lúc này vỏ kiếm vù vù.

Trong mộ huyệt, giống như một đạo kinh hồng sắc bén xẹt qua, đúng như sấm sét xẹt qua bầu trời đêm.

Cảnh tượng này, có thể khiến Trần, Chá hai người, sợ đến xanh mặt, Hoa Linh bên cạnh, Tây Phương Lão Giả, quần đạo và những người khác, cũng đều sững sờ.

Xùy.

Lý Văn Kiệt kết kiếm chỉ, chỉ nhẹ nhàng vung lên.

Long Tuyền Kiếm.

Kiếm khí tung hoành khuấy động, hời hợt, chỉ một kiếm, đã chém bay đầu nữ thi này.

Rơi xuống đất, không còn động đậy.

Ngay sau đó.

Theo kiếm chỉ nhẹ nhàng của Lý Văn Kiệt, nhẹ nhàng kéo về.

Bảo kiếm vù vù một tiếng, giống như có sinh mệnh, quay người rơi vào vỏ kiếm, không chút dây dưa.

Lý Văn Kiệt chắp tay sau lưng, phảng phất như căn bản chưa từng ra tay vậy.

Quần đạo cứ thế đứng sững tại chỗ, nếu như không phải đầu nữ thi trên mặt đất, chỉ sợ còn tưởng rằng vừa rồi chỉ là một giấc mộng dài.

Phi kiếm trảm thi.

Tuyệt không ai dám tin tưởng, điều này lại là thật.

Lý Văn Kiệt thử tài, thuật Ngự Kiếm này quả nhiên phi phàm, uy lực cường đại mà quan trọng nhất là, vô cùng oai phong.

Đơn thuần nhìn ánh mắt sùng bái của Hoa Linh, nàng ta dường như sắp chảy nước dãi.

Thật là ếch ngồi đáy giếng mà.

Thạch Dao dù kiến thức uyên bác, cũng không khỏi kinh hãi, hiển nhiên chưa từng chứng kiến kiếm thuật xuất thần nhập hóa đến nhường này.

Quần đạo Tá Lĩnh buột miệng nói năng loạn xạ: Trời đất quỷ thần ơi.

Ta không nhìn lầm chứ.

Ta vẫn chưa tỉnh ngủ sao.

Huynh đệ, tát cho ta một cái coi.

Bốp.

Ngươi thật sự tát hả.

Thủ đoạn gì đây, Đại đương gia.

Ngự kiếm sao.

Ta kháo, đây rõ ràng là tiên nhân rồi.

Đây quả thực không phải người, thần tài cũng chẳng có thủ đoạn đó.

Thần linh hiển linh, xin nhận chúng ta một lạy.

Không ít quần đạo Tá Lĩnh dứt khoát quỳ xuống, xem Lý Văn Kiệt như thần linh mà bái lạy.

Lý Văn Kiệt chợt cảm thấy khó chịu.

Ta còn chưa chết đâu, nếu không các ngươi đã bày thêm hai bàn thờ, đặt thêm hai cống phẩm rồi sao.

Rầm.

Chiếc quạt giấy trắng trong tay Trần Ngọc Lâu suýt nữa rách toạc, biểu lộ sự kinh hãi đến tột cùng trong lòng.

Kiếm Tiên.

Trần Ngọc Lâu nhìn Lý Văn Kiệt.

Truyền thuyết về Kiếm Tiên đã mai danh ẩn tích từ thời tàn Đường Ngũ Đại, không ngờ Đại ca lại còn biết.

Lần này, Trần Ngọc Lâu càng thêm xác nhận thân phận hậu duệ Lý Đường của Lý Văn Kiệt.

Chỉ có hoàng thất Lý Đường mới có thủ đoạn bực này.

Chá Cô Tiếu cũng cảm thấy kiên định hơn một chút, quả nhiên là Đại ca, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả ngự kiếm cũng làm được.

Lão Tây Dương và Hoa Linh cũng nhìn Lý Văn Kiệt bằng ánh mắt gần như sùng bái.

Mộ huyệt bên ngoài.

Cây rừng lay động, bóng cây xao xác, một vị Bất Lương Soái vận võ bào, khoanh tay trước ngực, quan sát tình hình dưới mộ huyệt.

Ngự kiếm.

Mãi lâu sau, Đại soái mới khàn khàn cất lên hai tiếng này.

Ngay sau đó, ánh mắt sắc bén của y nhìn về phía Dương Thúc Tử, một trong Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo úy.

Kế tiếp —— Theo ánh mắt của Đại soái, không ít Bất Lương Nhân cũng nhìn về phía Dương Thúc Tử.

Dương Thúc Tử:.

Đại soái, ngài cũng biết thuộc hạ chỉ biết Thanh Liên Kiếm Quyết, chiêu này thuộc hạ thật sự không biết.

Dương Thúc Tử vội vàng giải thích.

Thấy ánh mắt Đại soái chuyển dời, Xi Ly và Xi Lạp cũng vội nói: Đại soái, ngài cũng biết hai huynh đệ thuộc hạ chỉ biết khống chế độc trùng và cổ thuật.

Nếu Điện hạ học từ chúng thuộc hạ, lẽ ra bây giờ phải thi triển cổ thuật mới đúng.

Các Bất Lương Nhân còn lại cũng vội vàng giải thích: Đại soái, ngài cũng biết thuộc hạ, nếu thuộc hạ dạy Điện hạ Mãi lâu sau, Đại soái dùng hai ngón tay khẽ gõ lên mu bàn tay, Ta xem như đã nhìn ra, các ngươi ai nấy đều là người mang tuyệt kỹ a.

Đại soái, Dương Thúc Tử ở bên nói, Có lẽ, đây là chiêu thức Điện hạ tự mình lĩnh ngộ ra.

Ừm.

Bất Lương Soái nheo mắt nói, Điện hạ quả là đại tài.

Rất nhanh, hung phần Nam Tống này đã bị càn quét sạch sẽ, Lý Văn Kiệt cũng thuận lợi nhận được 1000 Long Khí.

Tuy không nhiều, nhưng có còn hơn không.

Huống chi, chỉ là việc thuận tay.

Điều khiến Lý Văn Kiệt hơi thất vọng là hung phần Nam Tống quy mô nhỏ bé này hiển nhiên không được hệ thống nhận định là thuộc hàng hoàng lăng cự mộ.

Nghĩ lại cũng phải, quy mô quá nhỏ, còn kém hơn Kim Quốc tướng quân mộ của Hồ Bàn huynh đệ thuở mới xuất đạo.

Vì vậy cũng không có cơ hội triệu hồi tùy tùng.

Sau khi thu thập xong hung phần Nam Tống này, mọi người không chậm trễ thời gian, chỉ mang theo kim ngọc châu báu xong xuôi, liền một lần nữa lên đường, tiến về Tây Hạ.

Trước khi chia tay, Lý Văn Kiệt cáo biệt vị Đại sư bá của mình, một người mà trong nguyên tác đã bỏ mạng thảm khốc tại Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Bây giờ hiệu ứng cánh bướm chắc hẳn có thể mang lại kết thúc tốt đẹp.

Tây Hạ Hắc Thủy Thành nằm ngoài Hạ Lan Sơn, tựa như đai ngọc ôm chân núi, đối diện dòng sông, chính là một phong thủy bảo địa.

Bên ngoài bãi cát sa mạc Hắc Thủy Thành, năm đó trước khi Tây Hạ diệt vong, nơi đây đã cất giấu trân bảo của vương tộc.

Vị Đại đế cuối cùng đã cho thầy phong thủy điểm huyệt chôn giấu trân bảo, lại gặp bên ngoài một tòa chùa miếu, trên nền trời Tam Tinh lấp lánh, tử khí ngút trời, quả thực là cao quý không thể tả.

Thế là cho xây dựng một tòa Thông Thiên Đại Phật Tự, chôn giấu trân bảo của Tây Hạ vương tộc, bao gồm cả Long Cốt Thiên Thư

trong truyền thuyết.

Những năm gần đây, quốc lực nhà Thanh suy vong, thu nhận không ít nhà thám hiểm Tây Dương, hoạt động sôi nổi tại vùng Sa mạc Qua Bích, đào bới không biết bao nhiêu kho tàng thần bí của phương Đông.

Giống như Đôn Hoàng Mạc Cao Quật, kho tàng bảo vật của Tây Hạ vương tộc này cũng không ít nhà thám hiểm, trộm mộ ngày đêm nhớ nhung, đáng tiếc nơi đây chôn sâu đại táng mà lại không có vật tham chiếu.

Tất cả đều thất bại thảm hại mà quay về.

Duy chỉ có Lý Văn Kiệt, truyền nhân Mạc Kim Giáo úy chính thống, chỉ e mới có thể tham ngộ chiếu thiên tượng, tìm được cửa vào mộ huyệt.

Bớt lời nói.

Lý Văn Kiệt bọn người, cáo biệt, đeo Mạc Kim Phù trước ngực, trên đường đi trèo non lội suối.

Cuối cùng cũng đến ngoài Hạ Lan Sơn.

Nơi đây cách dòng Hoàng Hà không xa, Hoàng Hà sóng cả cuồn cuộn, uốn lượn như đai ngọc, đẹp không sao tả xiết.

Chỉ cần vượt qua Hoàng Hà là đến di chỉ Hắc Thủy Thành trước kia.

Có thể thấy, trên chuyến đò ngang, ngoài những thôn dân nơi đó, còn có không ít quỷ Tây Dương tóc vàng mắt xanh.

Những người này thân hình cao lớn, ai nấy đều hung thần ác sát, giống như cường đạo, ăn mặc kỳ dị.

Bên hông đeo khẩu súng lục sáng bóng.

Trên đò ngang, họ lớn tiếng dùng tiếng nước ngoài bàn tán về kho báu phương Đông nhiều thế nào, phụ nữ phương Đông xinh đẹp ra sao, cùng những chuyện bẩn thỉu họ đã làm trước đó.

Thỉnh thoảng lại phát ra những tràng cười ghê tởm.

Chương 39

Thần sắc kiêu căng tột độ, dò xét những người trên đò ngang như nhìn một đám kiến.

Quần đạo Tá Lĩnh vì đông người, cây to đón gió, Trần Ngọc Lâu ra lệnh quần đạo tạm thời đóng quân bên bến đò, chờ đợi chuyến đò ngang sau.

Người dẫn đầu là Lý, Trần, Chá, ba vị Đại đương gia, cùng với Hoa Linh, Lão Tây Dương, Thạch Dao và những người khác đi trước.

Vừa lên tàu thủy, đò ngang lay động, mấy tên quỷ Tây Dương thân hình cao lớn kia nhìn thấy Hoa Linh tuyệt mỹ trong bộ đạo bào, và Thạch Dao xinh đẹp đằm thắm, ánh mắt liền lộ ra vẻ dâm tà.

Đàn ông phương Đông toàn là lũ hèn nhát.

Ha.

Một tên quỷ Tây Dương trong số đó, không chút che giấu dục vọng trong mắt, nói: Hai người phụ nữ này cũng không tệ.

Lát nữa trên thuyền, chi bằng làm nhục hai tiện nhân này thì sao.

Ha.

Bọn quỷ Tây Dương cười đắc ý.

Thấy đò ngang sắp khởi hành, mấy tên quỷ Tây Dương này không hề e dè, sải bước đến bên cạnh Hoa Linh và Thạch Dao.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, đẩy mấy người trên thuyền ra, đắc ý đứng trước mặt hai cô gái.

Hoa Linh thấy thế, chán ghét đến tột độ, thấy mấy tên quỷ Tây Dương này có ý đồ xấu, tay chân loạng choạng.

Nàng nhìn bề ngoài đáng thương, yếu đuối, nhưng nội tâm cực kỳ cương liệt, lập tức một bàn tay hung hăng tát vào mặt tên quỷ Tây Dương cầm đầu.

Lập tức một chiếc răng hàm bay ra.

Tên quỷ Tây Dương này sửng sốt một lát, lúc này mới giận tím mặt, rút khẩu súng lục ra, mắng lớn một câu: Tiện nhân thúi.

Đang định nổ súng giết chết Hoa Linh thì —— Bằng.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu bên cạnh, ra tay như gió, khẩu súng lục hai mươi viên đạn cài ở bên hông đã được rút ra.

Đạn như có mắt.

Một phát súng, trực tiếp đánh nổ nòng súng của tên quỷ Tây Dương này, chỉ còn lại tên đó ngây người tại chỗ, không biết làm sao.

Mẹ kiếp.

Đám bệnh quỷ Đông Á này.

Giết hắn.

Thấy Chá Cô Tiếu cũng dám nổ súng, đám quỷ Tây Dương lập tức giận không kềm được, hùng hổ la lối.

Liền muốn rút súng lục ra.

Nhưng —— Chá Cô Tiếu là ai chứ.

Là Dời Núi Khôi Thủ, khôi thủ vang danh khắp chốn giang hồ, coi việc giết người như cỏ rác.

Chớ nhìn hắn không sánh bằng Lý Văn Kiệt, nhưng muốn thu thập mấy tên quỷ Tây Dương này, đơn giản như ăn cơm uống nước.

Khẩu súng lục hai mươi viên đạn trong tay hắn, bắn ra như cắt cỏ, trong nháy mắt đạn bay ra ầm ầm.

Đạn như có mắt.

Những tên quỷ Tây Dương chuẩn bị rút súng, tất cả đều bị trúng đạn vào cổ tay, có tên thậm chí trực tiếp bị đánh gãy cổ tay.

Đám gia hỏa này đau đớn nằm rạp trên mặt đất, tiếng kêu rên liên hồi, chỉ có thể vô năng cuồng nộ.

Còn lại một tên quỷ Tây Dương.

Người này ăn mặc giống một linh mục người Mỹ, lúc này vội vàng ôm lấy kinh thánh, giơ hai tay lên: A, Oh My GOD, Ngài thiện xạ, tin tôi, tôi không cùng bọn họ một phe.

Chá Cô Tiếu không để ý đến tên linh mục này.

Thu hồi súng ngắn, ngay sau đó ôm quyền nói: Đại ca, mấy tên quỷ Tây Dương này xử trí thế nào.

Lý Văn Kiệt thần sắc lạnh nhạt.

Đứng chắp tay, mấy tên Tây Dương rác rưởi này hắn căn bản không có ý xuất thủ, giao cho Chá Cô Tiếu là được.

Thấy đối phương đã xử lý xong xuôi, ngay sau đó chán ghét phất tay nói: Dùng Toản Thiên Tác, xử lý hết.

Chá Cô Tiếu lĩnh mệnh.

Lấy Toản Thiên Tác trói chặt thân thể mấy tên quỷ Tây Dương này, trực tiếp ném vào dòng Hoàng Hà cuồn cuộn.

Tàu thủy chạy đi, những tên quỷ Tây Dương này bị kéo lê, trong bọt nước đục ngầu phát ra tiếng kêu rên liên hồi.

Trên tàu thủy, một số bá tánh lúc này sợ đến quỳ sụp xuống đất, run lẩy bẩy, chỉ dám dùng ánh mắt liếc nhìn ba vị Đại đương gia Lý, Trần, Chá.

Đây chính là cường nhân a.

Ngay cả Tây Dương nhân cũng dám giết, dân chúng bọn họ làm sao đắc tội nổi.

Không cần như vậy.

Lý Văn Kiệt nâng đỡ mấy bá tánh đang quỳ trên mặt đất, nói: Chúng ta cũng xuất thân hàn vi.

Chẳng qua nhìn không được mấy tên Tây Dương rác rưởi này khi dễ bá tánh chúng ta, nên mới ra tay.

Đúng vậy a, phụ lão hương thân đừng sợ.

Trần Ngọc Lâu phe phẩy quạt giấy, bảo tùy tùng lấy ra một ít lương khô và gạo từ túi, phân phát cho bá tánh để ổn định lòng người.

Bá tánh thấy mấy người làm nghĩa cử như vậy, cũng hô lớn: Tráng sĩ.

Hào kiệt.

Ai nấy sùng bái không gì sánh được.

Suốt nhiều năm qua, cuối triều Thanh loạn lạc bất an, triều đình một mực cúi đầu trước ngoại địch, không ít quỷ Tây Dương cưỡi lên đầu bá tánh mà hoành hành ngang ngược.

Đối với những kẻ này, ai mà không căm phẫn.

Bây giờ việc Lý Văn Kiệt và nhóm người làm, có thể xưng là đại khoái nhân tâm, không ít người đều sùng bái không gì sánh được.

Đương nhiên —— đây chỉ là một khúc dạo đầu ngắn.

Rất nhanh, tàu thủy cập bến, nơi đây đã là bên cạnh di chỉ Hắc Thủy Thành, một bãi cát sa mạc không nhìn thấy bờ, càng tồn tại không ít kẻ trộm mộ lén lút rình mò.

Đợi đến khi đại bộ đội lần lượt lên tàu thủy, đến được chỗ này, mọi người lúc này mới bắt đầu hành động.

Hoang mạc sa mạc.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Lý Văn Kiệt mới lấy ra bàn tính vàng của sư phụ.

Ông dùng nó để đo đất tìm rồng, định phong thủy long huyệt, tham khảo tinh tượng bầu trời.

Ngay sau đó, lấy xẻng tầm long, trực tiếp cắm vào một chỗ cát lún, lúc này mới nói: Nhị đệ, Tam đệ.

Các ngươi nhìn xem, bầu trời Tam Tinh lấp lánh, Tử Khí Tam Tinh, trung tâm đối ứng chính là khối long huyệt này.

Bên dưới cát lún che giấu, nơi đây ắt là một đầu Thần Long tiềm hành, trên phong thủy, được xưng là Chuồn Chuồn Lướt Nước.

Chính là cát tốt nhất.

Chỉ là nhiều năm qua, thương hải tang điền, dòng sông thay đổi tuyến đường, khiến nơi đây vốn là tụ tập gió nước tốt, biến thành tụ tập ác phong ác thủy.

Về sau, Chuồn Chuồn Lướt Nước này đã biến thành một nơi tàng phong nạp khí tích lũy hung sát khí, trở thành đại hung chi địa.

Hơn nữa tối nay trăng gặp đại phá, Bồ Tát nhắm mắt, máu chó đen, móng lừa đen và các pháp khí trừ tà khác đều sẽ vô dụng.

Nếu dưới Thông Thiên Đại Phật Tự này có chôn hài cốt, chỉ sợ chính là điềm đại hung.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Thấy Lý Văn Kiệt chỉ trong chốc lát đã xác định được bảo huyệt long nhãn, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và quần đạo đều cảm thấy vô

cùng bội phục.

Thủ đoạn Mạc Kim Giáo úy này quả thực không tầm thường.

Dựa vào tinh tượng Bắc Đẩu trên trời, chỉ cần một lát, thiên hạ vương hầu tướng lĩnh, hoàng lăng cự mộ, mặc cho ngươi mai táng ở đâu, đều khó mà ẩn trốn, khó thoát khỏi pháp nhãn của Mạc Kim Giáo úy.

Mặc dù tứ đại môn phái ai cũng có sở trường riêng, nhưng dưới mắt Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy, Mạc Kim Giáo úy này mới thật sự là vương giả trong các vương giả đổ đấu.

Tá Lĩnh Dời Núi, dù có cởi giày cũng khó lòng đuổi kịp.

Thuật định huyệt phong thủy của Đại đương gia thật sự là lợi hại. quần đạo nghị luận.

Đúng vậy a, ta nếu có một nửa bản lĩnh của Đại đương gia, há có thể buồn bực chịu phận dưới người.

Tiểu tử ngươi cho rằng mình là Lữ Phụng Tiên sao.

Còn có được một nửa bản lĩnh của Đại đương gia, soi gương tự xem bản thân đi.

Ta mà có một phần mười bản lĩnh của Đại đương gia thôi, ta đã thắp hương cầu nguyện rồi.

Quần đạo nghị luận ầm ĩ.

Đào.

Lý Văn Kiệt biết rằng, dưới Thông Thiên Đại Phật Tự, khó giải quyết nhất không ai qua được Đại Tà Phật Thiên Thủ Thiên Nhãn.

Nó được chế tác từ mục nát ngọc, vật này khi gặp nhiệt độ cao sẽ biến thành côn trùng, trong chốc lát sẽ khiến người ta hóa thành nước mủ.

Nhưng có Vạn Độc Quật Độc Vương và Độc Công, hai người này thì không cần e ngại độc trùng.

Quần đạo thấy Đại đương gia Lý Văn Kiệt lên tiếng, cũng không dám lãnh đạm, nhanh chóng dùng xẻng công binh bắt đầu đào hang trộm.

Những cát lún này cực kỳ dễ đào.

Chỉ qua vài phút, phía dưới đã đào được một mảng lớn ngói thanh lân lưu ly, trên đó còn có tượng La Hán.

Những ngói thanh lân lưu ly này cũng là trân bảo.

Quần đạo nhanh chóng bóc gỡ toàn bộ, thu vào túi da rắn, ngay sau đó lại ném phong đăng xuống dưới.

Chương 40

Chỉ thấy phía dưới chính là một Đại Hùng Bảo Điện, nơi đây chính là Thông Thiên Đại Phật Tự mà họ tha thiết mong chờ.

Thấy đã tìm được Thông Thiên Đại Phật Tự, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Tây Dương ba người trong lòng nóng như lửa đốt, nhất là khi nghĩ đến Mộc Trần Châu có khả năng đang ở phía dưới.

Họ hướng về phía Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Ngay lập tức, ba người đã dùng Toản Thiên Tác nhanh chóng trượt xuống Đại Hùng Bảo Điện.

Lý Văn Kiệt và Trần Ngọc Lâu nhìn nhau, lắc đầu cười một tiếng.

Ngay sau đó, hai người dẫn dắt quần đạo, cũng nhanh chóng theo hang trộm đi xuống Đại Hùng Bảo Điện.

Quần đạo cầm trong tay bó đuốc, phong đăng, trong chốc lát, đã chiếu sáng cả Đại Hùng Bảo Điện rực rỡ.

Đợi đến khi nội bộ Đại Hùng Bảo Điện hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người, cảnh tượng bên trong Đại Hùng Bảo Điện cũng khiến quần đạo ai nấy đều há hốc mồm.

Chỉ thấy giữa điện Phật, một tôn cự phật hùng vĩ, cao mười mấy mét, toàn thân được đúc bằng hoàng kim, tô điểm bằng bảo thạch và lưu ly.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng lung linh, rung động lòng người.

Dưới Pháp tướng Kim Thân Phật Tổ, là một Liên Hoa Đài uy nghi, đài sen này được chế tác càng công phu hơn, chính là từng mảnh từng mảnh lưu ly xanh lớn tạo thành.

Bên trong còn có phù hiệu chữ Vạn của Phật môn.

Giá trị của nó e rằng không thể đo lường.

Bên cạnh Pháp tướng Kim Thân Phật Tổ, chỉ thấy hai bên có mấy chục tượng La Hán, tất cả đều là Pháp tướng Kim Thân, tô điểm bằng bảo thạch.

Toàn bộ Đại Hùng Bảo Điện này, đâu phải là một ngôi chùa miếu, rõ ràng chính là một tòa bảo khố.

Quần đạo nào từng thấy qua cảnh tượng như thế này, nhất thời chỉ cảm thấy hoa mắt, cứ thế ngây người tại chỗ.

Kim sơn bảo khố.

Tây Hạ Đảng Hạng tộc vốn tôn trọng Phật giáo, thịnh hành Hán hóa, rất nhiều thứ đều có liên quan đến Phật môn.

Đại Hùng Bảo Điện này càng không tầm thường.

Pháp tướng Kim Thân Phật Tổ ở giữa, niêm hoa nhất tiếu, thần thái sống động như thật, tuyệt đối là quốc bảo vô giá.

Rất khó tưởng tượng, chỉ riêng Đại Hùng Bảo Điện này, những Pháp tướng Kim Thân này, đã cần hao phí bao nhiêu hoàng kim, châu báu mới có thể đúc thành.

Các huynh đệ, đào ba thước đất, mang đi.

Trần Ngọc Lâu cũng vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ may mắn đến Hắc Thủy Thành.

Nếu không, kho báu vạn lượng này biết tìm ở đâu.

Quăng.

Quần đạo Tá Lĩnh giơ cao phong đăng, bó đuốc, như châu chấu qua đồng, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu vận chuyển những tượng

La Hán này.

Trần Ngọc Lâu chỉ hận mình lần này mang theo quá ít Tá Lĩnh lực sĩ.

Mấy trăm người, căn bản khó mà vận chuyển hết những Kim Thân Phật tượng trong Đại Hùng Bảo Điện này.

Nhưng lúc này, muốn lại từ Thường Thắng Sơn triệu tập đại quân, biết đến đâu mà tìm, chỉ có thể hối tiếc đập đùi.

Cần biết rằng, chỉ riêng những Kim Thân Phật Tổ trong Đại Hùng Bảo Điện này, không biết có thể đổi bao nhiêu vàng lụa, gạo thóc, đổi bao nhiêu hy vọng sống cho bá tánh Tương Âm.

Càng là có thể làm cho Thường Thắng Sơn tăng thêm không ít quân mã, thanh thế càng thêm to lớn, có thể mưu đồ nhiều hơn.

Đừng vội.

Thấy quần đạo đã bắt đầu tháo dỡ tượng Phật, định vận chuyển càn quét, Lý Văn Kiệt liền quát lớn một tiếng.

Những tượng Phật, La Hán Kim Thân này, tạo hình đẹp đẽ, bảo thạch tỏa sáng lung linh, thần thái tường hòa, sống động như thật.

Bỏ qua giá trị hoàng kim không nhỏ của bản thân nó, đơn thuần giá trị nghệ thuật của chúng cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

Nếu để quần đạo như vậy, giống như châu chấu, tháo dỡ đạp nát, chỉ có thể bán hoàng kim, thì tổn thất quá nhiều.

Quần đạo thấy Đại đương gia lên tiếng, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải giơ bó đuốc, nhìn về phía Đại đương gia.

Nhị đệ, Tam đệ.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Những Kim Phật này, một khi bị phá

hư, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Ai.

Trần Ngọc Lâu thở dài nói: Đại ca, đệ sao lại không biết chứ.

Nhưng bằng vào nhóm người chúng ta, muốn vận chuyển nguyên vẹn những Kim Phật, tượng La Hán này về hang ổ Thường Thắng Sơn, không khác gì kẻ si nói mộng.

Huống chi dù có thể vận chuyển ra ngoài, mục tiêu quá lớn, chỉ sợ sẽ gây nên sự tranh giành của các thế lực quân phiệt, thổ phỉ chiếm giữ nơi đây.

Trần Ngọc Lâu nói.

Cũng đừng quên, ta có thuật nạp giới tử.

Lý Văn Kiệt cười nhạt một tiếng.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu lập tức hai mắt sáng bừng, vội vàng nói: Đệ suýt chút nữa quên mất chuyện này, còn xin Đại ca ra tay.

Trần Ngọc Lâu cúi người nói.

Lý Văn Kiệt cũng không dài dòng.

Những Kim Phật La Hán này, mai táng dưới cát vàng cuồn cuộn, không thấy ánh mặt trời, cũng chỉ là lãng phí của trời.

Huống chi, bên cạnh di chỉ Hắc Thủy Thành, thế lực phức tạp, lại có không ít nhà thám hiểm Tây Dương lòng lang dạ thú nhăm nhe.

Nếu để những nhà thám hiểm nước ngoài này nhanh chân đến trước, giành được những bảo vật này, đó mới thật sự là lãng phí của trời.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó phất tay, trước mắt chỉ thấy Pháp tướng Kim Thân Phật Tổ, Liên Hoa tọa đài, bao gồm cả hơn mười Pháp

tướng Kim Thân La Hán phân bố hai bên, đều được Lý Văn Kiệt thu vào không gian hệ thống.

Chỉ trong nháy mắt, thủ đoạn này cũng khiến quần đạo hít vào khí lạnh, Trần Ngọc Lâu càng hai mắt sáng bừng, vô cùng hâm mộ.

Đại đương gia thật sự là nhiều bản lĩnh.

Đúng vậy a, ta mà nói, dưới mắt có Đại đương gia chỉ huy Thường Thắng Sơn chúng ta, ngày sau tất nhiên có thể mưu đồ bá nghiệp.

Đúng vậy a, so với Tổng đương gia thì lợi hại hơn nhiều.

Suỵt.

Nhỏ tiếng một chút, Tổng đương gia người này sĩ diện, lòng dạ hẹp hòi, tuyệt đối đừng để hắn nghe thấy Trần Ngọc Lâu: Đại ca.

Trần Ngọc Lâu ở bên nhìn cảnh này, khen không dứt miệng: Năm đó khi Đại Phật Gia Trương Khải Sơn vào Trường Sa, sở dĩ có thể hiệu lệnh Cửu Môn, còn có được biệt hiệu Phật Gia, cũng là vì có thể di chuyển đại phật trong núi đến Trương gia lão trạch.

Hôm nay so với Đại ca, điểm thủ đoạn nhỏ này của Trương Phật Gia hoàn toàn không đáng kể.

Ha ha.

Cả hai tán dương lẫn nhau hai câu.

Dưới mắt thu những tượng Kim Thân La Hán, Phật Tổ này, Lý Văn Kiệt cũng thuận lợi nhận được 1000 Long Khí.

Tây Hạ Hắc Thủy Thành này quả không hổ là Vương Tộc Tàng Bảo Khố, thu hoạch tương đối khả quan a.

Hiện tại Long Khí của Lý Văn Kiệt đã tích lũy đến 2000 điểm.

Cách mục tiêu lại gần thêm một bước.

Sau khi tượng Kim Thân Phật và Liên Hoa tọa đài bị Lý Văn Kiệt thu vào không gian hệ thống, chỉ thấy phía sau tượng Phật chính là một con đường hành lang, cuối hành lang là một tôn Ngọa Phật khổng lồ, trên mặt hiện ra nụ cười tường hòa.

Nhưng nụ cười này lại có vẻ hơi khó chịu một cách đặc biệt.

Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Tây Dương ba người lòng nóng như lửa đốt, thấy trong Đại Hùng Bảo Điện chưa tìm thấy tung tích Mộc Trần Châu, phỏng đoán nó nhất định vẫn còn ở sâu bên trong, liền ngay sau đó đi về phía hành lang.

Quần đạo, Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng đều đuổi theo, nhất định phải tìm thấy Vương Tộc Tàng Bảo Khố.

Cuối con hành lang này, pho Ngọa Phật khổng lồ, miệng cười như hoa, nhìn thế nào cũng thấy cổ quái.

Bất tri bất giác, nhìn pho Ngọa Phật khổng lồ này, với nụ cười tường hòa nhưng quỷ dị trên mặt, quần đạo ai nấy đều ánh mắt mê ly.

Thần thái cũng trở nên ngây dại, không tự chủ được mà vội vàng chạy về phía tượng Phật phía trước.

Trong tầm mắt của họ, bao gồm cả hai vị khôi thủ Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, đầu pho Ngọa Phật khổng lồ này dường như hiện ra một vầng sáng vàng thần thánh, tường hòa.

Loại quang mang này dường như có thể gột rửa tội lỗi trên người họ, khiến họ không tự chủ được mà nảy sinh ý nghĩ buông đao thành Phật, giống như đang lao tới Tây Thiên Cực Lạc vậy.

Họ đi đến cuối hành lang mà bước chân vẫn không dừng lại, cuối hành lang này chính là vách đá dựng đứng, phía dưới là vực sâu không

đáy.

Nếu không kìm được bước chân, chắc chắn sẽ sơ sẩy một chút là hối hận ngàn đời.

Đừng động.

Đúng lúc này, một âm thanh tựa sấm vang, lập tức như lôi đình xé toạc trong đầu quần đạo Tá Lĩnh, bao gồm cả hai vị khôi thủ Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Tỉnh lại tinh thần, họ mới phát hiện mình đã đứng bên cạnh vách đá dựng đứng, chỉ còn cách vực sâu vô tận một chút nữa.

Lập tức mồ hôi lạnh vã ra.

Quay đầu nhìn lại, người phát ra âm thanh này chính là Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt có được Thương Long Bảo Huyết, tự nhiên không bị tượng Phật này quấy nhiễu.

Tượng Phật này, thần thái và thiết kế hành lang của nó, chính là Tây Hạ vương tộc chuyên môn bố trí theo Viên Quang thuật của Trung Nguyên.

Chương 41

Nhưng nếu là người không có chuẩn bị, sẽ giống như quần đạo Tá Lĩnh, đạo nhân Dời Núi, suýt chút nữa đã lao tới Tây Thiên Cực Lạc mà bước vào vực sâu.

Lúc này tỉnh lại tinh thần, họ nhìn Lý Văn Kiệt, trong mắt hiện ra vẻ cảm kích.

Lúc này ra khỏi hành lang, toàn bộ hình dáng Ngọa Phật mới hiện ra trước mắt mọi người.

Đối diện chính là vách đá dựng đứng, pho Ngọa Phật này được xây dựng theo thế núi, hình thể to lớn, có thể xưng là Ngọa Phật số một.

Ít nhất đạt đến hơn tám mươi mét.

Ngọa Phật này tai lớn rủ dài, thần thái tường hòa, gối đầu lên tay phải, phía trước còn có một Liên Hoa Thạch Đài.

Mà vực sâu ở giữa này, rộng đến hơn hai mươi thước, làm sao để đi qua, đó mới là một nan đề.

Trần, Chá hai người, đều là Tá Lĩnh Dời Núi Khôi Thủ, nhãn lực độc đáo cũng không tầm thường.

Vừa nhìn đã nhận ra, Liên Hoa Đài trước pho Ngọa Phật này nhất định chính là cơ quan, có thể thông tới bảo khố của Tây Hạ vương tộc.

Vực sâu này tuy rộng, nhưng muốn ngăn cản bước chân của hai vị khôi thủ thì không khác gì kẻ si nói mộng.

Chá Cô Tiếu ngay sau đó lấy ra Toản Thiên Tác: Đại ca, Nhị đệ, cứ để đệ đi trước dò đường.

Ấy.

Trần Ngọc Lâu xòe quạt giấy: Không cần Tam đệ tự mình tiến về.

Trương Tam, Lý Tứ.

Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng: Hai người các ngươi, dựng Ngô công treo sơn thê.

Đi trước dò đường.

Khi nào bình yên vô sự, lấy hiệu lệnh bằng tên làm hiệu.

Trần Ngọc Lâu nói.

Vâng.

Hai người bước ra khỏi đội ngũ, hướng về ba vị Đại đương gia Trần, Lý, Chá ôm quyền.

Chá Cô Tiếu tuy nóng lòng như lửa đốt, nhưng thấy tình huống như vậy, cũng chỉ đành kiềm chế tính tình, chờ quần đạo đi trước dò đường.

Hoa Linh thì ở bên cạnh, có chút bất an nắm chặt tay ngọc, dưới lớp đạo bào, thân hình uyển chuyển khẽ run rẩy.

Lý Văn Kiệt vỗ vai Hoa Linh, trấn an vài câu.

Lúc này, hai tên Tá Lĩnh lực sĩ đã lấy ra Ngô công treo sơn thê.

Lần lượt nối Ngô công treo sơn thê lại với nhau, nhanh chóng dựng thành một cây cầu ở giữa vực sâu.

Hai người lúc này mới cẩn thận từng li từng tí, giơ cao bó đuốc phong đăng trong tay, cài súng lục bên hông, đi về phía Ngọa Phật đối diện.

Hai người không lâu sau đã theo Ngô công treo sơn thê đi vào giữa vực sâu, phía dưới sâu không thấy đáy, hai tên Tá Lĩnh lực sĩ cũng

nuốt nước miếng.

Cả gan tiếp tục đi về phía Liên Hoa Đài của Ngọa Phật đối diện, nhưng còn chưa kịp bước tiếp.

Trên đỉnh đầu bọn họ, treo cao một khối mục nát ngọc màu đen hình tổ ong, khảm nạm trên vách đá.

Nó nhỏ giọt xuống dưới như dầu sáp.

Lách tách.

Một giọt dầu sáp màu đen vừa vặn nhỏ xuống đầu một tên Tá Lĩnh lực sĩ.

Hắn chợt kinh hãi trong lòng, đang định kêu thất thanh thì cơ thể truyền đến cảm giác đau nhức dữ dội, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một vũng nước mủ, ngay cả bó đuốc trong tay cũng bị ăn mòn gần hết.

Quần đạo Tá Lĩnh, cùng ba vị Đại đương gia Trần, Chá, Lý ở phía sau chỉ thấy một đoàn hắc vụ.

Trong khoảnh khắc, hai tên Tá Lĩnh lực sĩ đã hóa thành nước mủ, ngay cả bó đuốc cũng bị hắc vụ dập tắt, chết oan chết uổng.

Ngay sau đó cũng trừng lớn mắt, sợ hãi kinh hoàng.

Chẳng lẽ nơi đây cũng có độc ngô công.

Trần Ngọc Lâu ở bên nuốt nước miếng, nghĩ đến những độc trùng yêu vật ở Bình Sơn trước đó.

Mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lần này đến Thông Thiên Đại Phật Tự, tương đối vội vàng, ngay cả vôi bột, gà trống cũng chưa chuẩn bị.

Nếu gặp phải độc trùng xâm nhập quy mô lớn, trừ phi Đại ca ra

tay, nếu không nhất định sẽ tử thương thảm trọng.

Lý Văn Kiệt ở bên cũng thu hết cảnh này vào mắt.

Hắn chú ý thấy hắc vụ này nồng đậm, ngay sau đó trong lòng đã có kết luận, nhất định chính là mục nát ngọc ở Hắc Thủy Thành gây họa.

Dưới Thông Thiên Đại Phật Tự này, không giống như Bình Sơn, phức tạp và yêu vật rất nhiều.

Đảng Hạng tộc đã thiết kế rất nhiều cơ quan, cát lún, axit sulfuric.

Ngoại trừ những cơ quan cửu tử nhất sinh này, đáng sợ nhất chính là mục nát ngọc này.

Mục nát ngọc, trên thực tế chính là một loại sinh vật giống như đông trùng hạ thảo, khi ở nhiệt độ thấp sẽ hóa thành hắc ngọc.

Mà khi nhiệt độ quá cao, côn trùng trong mục nát ngọc sẽ hồi phục, một con côn trùng mắt thường hầu như không thể nhận ra.

Nhưng những côn trùng này, tụ tập lại một chỗ, sẽ hình thành loại hắc vụ vừa rồi.

Bản thân côn trùng sẽ phóng ra một loại chất lỏng ăn mòn giống như axit sulfuric, tụ tập lại một chỗ.

Mặc cho ngươi có bản lĩnh ngập trời, chỉ trong chốc lát cũng có thể biến ngươi thành nước mủ.

Trong nguyên tác, Trần Mù đã bỏ mạng vì loài trùng này, Chá Cô Tiếu cũng bị ăn mòn mất một cánh tay, sau khi cụt tay thì nản lòng thoái chí, sau đó mới đi xa sang bên kia bờ đại dương, và sau này có Shirley Dương.

Muốn phá giải những côn trùng này, thật ra cũng tương đối đơn giản, chỉ cần dập tắt tất cả bó đuốc, phong đăng đeo trên người, thay

bằng lân quang ống không có nhiệt độ là được.

Lân quang ống chính là một loại công cụ chiếu sáng, được làm từ tro cốt người chết, sau khi mài nhỏ sẽ tạo thành ánh sáng lạnh u ám, tương tự quỷ hỏa.

Lý Văn Kiệt nhanh chóng ra lệnh quần đạo dập tắt tất cả bó đuốc, phong đăng, thống nhất thay bằng lân quang ống.

Đồng thời nói với Thạch Dao bên cạnh, người sớm đã giả dạng thành đạo cô xinh đẹp: Ngươi đi bảo Độc Vương, Cổ Vương lập tức đến gặp ta.

Vâng, Điện hạ.

Thạch Dao gật đầu, không chút do dự, thân hình nhanh chóng biến mất.

Những mục nát ngọc này, đối với người ngoài mà nói, có thể là thứ phải tránh không kịp, nhưng đối với Lý Văn Kiệt mà nói, chính là một khoản tài phú.

Cần biết rằng, Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo úy của Bất Lương Nhân, Vạn Độc Quật Độc Vương và Cổ Vương, cả hai đều thuộc vùng Miêu Cương, là những nhân vật am hiểu Vu Cổ chi thuật.

Trong nguyên tác, Độc Vương đã sáng tạo ra Binh Thần Tiên Ma Quái Đàn loại đồ chơi quỷ dị này, vật này đơn giản có thể chống lại mười vạn đại quân a.

Dưới mắt thế giới Đạo Mộ này, độc trùng rất nhiều, chính là cơ hội để Độc Vương, Cổ Vương đại triển thần thông.

Nếu có thể nghiên cứu ra Binh Thần Tiên Ma Quái Đàn, việc tranh bá có thể thành.

Ngoài Binh Thần Tiên Ma Quái Đàn này, trong Miêu Cương Mười

Hai Thánh Trùng Độc, còn có một Vẫn Sinh Cổ.

Vật này sau khi có được, có thể xưng là bất tử bất diệt.

Giống như Tần vương Lý Mậu Trinh vậy, chỉ có giết chết cổ trùng mới có thể triệt để giết chết người này.

Nếu không, dù có chặt đứt tứ chi cũng có thể tái sinh, tương đối biến thái.

Trong loạn thế, bảo mệnh là hàng đầu, đối với Vẫn Sinh Cổ này, Lý Văn Kiệt cũng tình thế bắt buộc.

Vừa vặn gọi hai người đến đây thương nghị.

Quần đạo lúc này đã làm theo phân phó của Lý Văn Kiệt, thay bằng lân quang ống.

Lý Văn Kiệt lại nói sơ qua về chuyện mục nát ngọc này một lần, lúc này lòng người mới hơi định.

Chá Cô Tiếu thì mang theo lân quang ống, dùng Toản Thiên Tác, thẳng tiến đến vực sâu đối diện.

Lần này không có côn trùng quấy rối, chỉ trong nháy mắt đã đến đối diện.

Thân thủ dứt khoát lưu loát, khiến người ta không khỏi vỗ tay khen hay.

Rất nhanh, Độc Vương và Cổ Vương, dưới sự dẫn dắt của Thạch Dao, đã đến trước mặt Lý Văn Kiệt.

Chỉ thấy Thạch Dao dáng người uyển chuyển, dưới bộ đạo bào rộng rãi là đôi chân thon dài đến kinh người, phong thái lay động.

Phía sau, Bất Lương Nhân Thiên Thương Tinh và Trời Cô Tinh, ôm quyền: Tham kiến Điện hạ.

Hai người mặc áo bào đen, trên cơ thể có hình xăm Miêu Cương mười hai động.

Ừm.

Lý Văn Kiệt đứng chắp tay.

Chương 42

Quần đạo, Trần Ngọc Lâu và những người khác, dưới ánh sáng lân quang ống, chỉ thấy ba người này đến.

Ai nấy đều nghị luận ầm ĩ.

Ngoài sự tò mò về thân phận của Độc Vương và Cổ Vương, cũng ít nhiều có chút e ngại, nhìn bề ngoài đã có thể nhận thấy hai người này không tầm thường.

Chuyện luyện hóa độc trùng Bình Sơn mà ta đã dặn dò các ngươi trước đó, các ngươi hoàn thành thế nào rồi.

Lý Văn Kiệt hỏi.

Điện hạ mời xem.

Cổ Vương ở bên, duỗi ra một bàn tay, chỉ thấy từ trong ống tay áo, một con rết lớn màu sắc sặc sỡ, ngóc đầu ngó nghiêng bò ra.

Cảnh này khiến không ít Tá Lĩnh lực sĩ sợ đến suýt nữa ngã nhào.

Độc ngô công, độc ngô công Bình Sơn.

Dưới núi Bình Sơn đó, độc tính mãnh liệt của độc ngô công tuyệt đối là ác mộng của những người có mặt.

Chạy mau.

Cổ Vương lộ vẻ khinh thường, nhìn quần đạo Tá Lĩnh đang hoảng loạn, ngay sau đó thu hồi độc ngô công.

Trong đó còn có đủ loại độc trùng, cũng tận đều bị hai người luyện hóa thành cổ trùng.

Cảnh này cũng khiến người ta kinh ngạc.

Quần đạo đành phải dùng ánh mắt kính sợ nhìn hai người, thầm nghĩ quả không hổ là người dưới trướng của Đại đương gia, quả nhiên ai nấy đều là người mang tuyệt kỹ, lai lịch bất phàm.

Trong lúc nhất thời, đối với Lý Văn Kiệt càng tôn sùng như thần.

Mà Lý Văn Kiệt ở đây, cũng mở miệng, hỏi thăm về Binh Thần Tiên Ma Quái Đàn và Vẫn Sinh Cổ.

Nghe Lý Văn Kiệt nói vậy, Độc Vương và Cổ Vương trầm ngâm một lát, liếc nhìn nhau rồi đáp: Thực không dám giấu giếm, Điện hạ.

Binh thần tiên ma quái đàn và Vẫn Sinh Sâu Độc đều là Thập Nhị Thánh Sâu Độc của Miêu Cương, không thể xem thường.

Muốn luyện chế, e rằng nhất thời một lát cũng khó mà tiến thêm.

Hai người nói.

Hai người các ngươi cứ chuyên tâm nghiên cứu, còn lại vật liệu, vàng bạc cứ giao cho ta.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng.

Hai người gật đầu.

Ngay sau đó, từ khi biết được sự tồn tại của khối mục nát ngọc này từ Lý Văn Kiệt, hai mắt Cổ Vương sáng rực.

Điện hạ, hắn nói, Khối trùng ngọc này là vật liệu luyện cổ không tệ.

Vật này tựa như hắc vụ, nhiệt độ cao thì sống, nhiệt độ thấp thì ngủ.

Trong Thập Nhị Động, Động chủ động thứ mười một cũng có cổ trùng tương tự, tựa như hắc vụ, được gọi là Hắc Vụ Binh Sâu Độc.

Một khi trải rộng ra, vô biên vô hạn, có thể chống đỡ ngàn vạn đại quân.

Rất tốt.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu: Đã như vậy, việc luyện hóa khối mục nát ngọc này giao cho hai người các ngươi.

Lĩnh mệnh.

Hai người ôm quyền.

Tại vách đá vực sâu này, trên mái vòm, có một khối mục nát ngọc hình tổ ong, khảm nạm trên vách núi cheo leo.

Lý Văn Kiệt tâm niệm khẽ động, Long Tuyền Kiếm đeo sau lưng đã tuốt ra khỏi vỏ, trong nháy mắt xé rách bóng tối.

Bang.

Long Tuyền Kiếm trực tiếp chặt đứt cả khối mục nát ngọc hình tổ ong trên vách đá, mang về.

Sau khi có được vật này, Lý Văn Kiệt ném nó cho Cổ Vương để luyện hóa.

Cổ Vương cũng không khách khí, với kinh nghiệm của một chuyên gia, thân là Cổ Vương, việc luyện chế vài con cổ trùng không đáng là gì.

Hắn mượn Lý Văn Kiệt một giọt máu, ngay sau đó nhanh chóng bố trí nghi thức, quần đạo cũng ở bên, giơ ống lân quang lên nhìn xem điều hiếm lạ.

Ở trung tâm, Cổ Vương dùng hoa văn phức tạp bố trí một đạo pháp trận, đặt khối mục nát ngọc vào giữa.

Sau đó hai tay hắn, như hồ điệp xuyên hoa, nhanh chóng kết pháp quyết.

Đùng.

Đợi chừng nửa nén hương, giọt Thương Long Bảo Huyết của Lý Văn Kiệt bay thẳng vào khối mục nát ngọc.

Trong chốc lát, Lý Văn Kiệt có thể cảm nhận được một tia tâm ý giao cảm được thiết lập với khối mục nát ngọc này.

Tốt rồi.

Cổ Vương đứng dậy nói: Điện hạ, trùng ngọc này đã luyện chế xong, người có thể thử xem.

Lý Văn Kiệt cẩn thận cầm một cây bó đuốc, chỉ thấy khối trùng ngọc hình tổ ong trước mắt.

Dần dần dưới nhiệt độ cao thiêu đốt, hóa thành một làn sương đen đặc.

Làn sương đen này có thể biến hóa theo tâm ý của Lý Văn Kiệt, điều khiển như cánh tay, hóa thành các loại hình dạng.

Xoạt —— Lý Văn Kiệt thử nghiệm một chút, chỉ thấy hắc vụ hóa thành một tôn tà phật, há miệng rộng.

Xùy.

Một tảng đá lớn trên mặt đất, trong chốc lát, đã bị đoàn hắc vụ này bao phủ, hóa thành nước mủ.

Sức sát thương kinh người này khiến quần đạo và Trần Ngọc Lâu cùng những người khác hơi kinh hãi.

Thật không ngờ cổ thuật Miêu Cương lại thần diệu đến thế, thủ hạ của Lý huynh thật sự là nhân tài đông đúc, có được Thiên Nhân như vậy.

Tranh giành Trung Nguyên, bất quá chỉ là trong lúc nhấc tay.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ.

Quần đạo cũng sợ hãi tột độ.

Ngay cả đá tảng cũng có thể ăn mòn, hơn nữa loại trùng ngọc này biểu hiện dưới dạng hắc vụ, súng ống, hỏa pháo căn bản vô dụng.

Tương đương với pháo cao xạ bắn muỗi, căn bản không bắn trúng được.

Mà một khi những hắc vụ này quét sạch vào một đội quân lớn, hậu quả e rằng không thể lường trước.

Người dưới trướng Lý gia này thật là biến thái, vậy mà có thể luyện chế ra cổ trùng tà môn như vậy.

Thật sự bội phục.

Đúng vậy, cái này còn lợi hại hơn nhiều so với đám rết độc ở Bình Sơn bên cạnh.

Chúc mừng Điện hạ, lại được pháp môn mới.

Thạch Dao ở bên cạnh, giá trị cảm xúc cung cấp vô cùng tốt, cúi mình vái chào.

Xoạt —— Hắc vụ quét sạch, một lần nữa hóa thành mục nát ngọc, rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Không tệ.

Lý Văn Kiệt vuốt cằm.

Đem nó ném vào không gian hệ thống.

Mở giao diện hệ thống: Túc Chủ: Lý Văn Kiệt.

Tùy Tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong, Tam Thập Lục Thiên Cương Giáo Úy.

Cảnh Giới: Tiểu Thiên Vị.

Công Pháp: Thiên Cương Quyết, Thanh Liên Kiếm Quyết, Ngự Kiếm Thuật, Hắc Vụ Binh Sâu Độc.

Binh Khí: Long Tuyền Bảo Kiếm.

Hệ Thống Không Gian: Kim Phật Pháp Tướng, La Hán Pháp Tướng một số, vàng bạc tài bảo một số.

Long Khí: 2198.

Khi trùng ngọc này một lần nữa hóa thành ngọc chất, Cổ Vương ở bên cạnh cũng đang chỉ dẫn Lý Văn Kiệt thao tác.

Trùng ngọc này diệu dụng vô tận.

Sau khi hóa thành ngọc chất, nó còn có thể bao phủ lên thân thể Lý Văn Kiệt, hình thành Hắc Ngọc Khôi Giáp đao thương bất nhập.

Thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng.

Cũng có thể bao phủ lên lòng bàn tay Lý Văn Kiệt, nắm đấm liền trở nên đen như mực, hiện ra nắm đấm khổng lồ màu đen.

Một quyền giáng xuống, sơn băng địa liệt, một quyền này hơn hai mươi năm công lực, ai có thể chống đỡ được.

Lý Văn Kiệt cũng đã phát triển không ít cách dùng Hắc Vụ Binh Sâu Độc.

Sau khi chơi chán, hắn mới thu khối mục nát ngọc vào không gian hệ thống, chờ khi cần dùng đến, trực tiếp dùng nhiệt độ cao triệu hồi ra để tác chiến.

Hơn nữa, Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, dưới Thông Thiên Đại Phật Tự này không chỉ có một khối mục nát ngọc này.

Chỗ sâu hơn còn có một tôn Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Tà Phật, toàn thân đều là mục nát ngọc đúc thành, vừa vặn có thể luyện hóa toàn bộ.

Loại Hắc Vụ Trùng Ngọc này, số lượng càng nhiều, sức chiến đấu tự nhiên cũng càng thêm cường hãn.

Đợi đến khi Lý Văn Kiệt chơi chán, Trần Ngọc Lâu lúc này mới nói: Chúc mừng Đại ca, lại có được bảo trùng.

Khách khí.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Đúng rồi, Trần Ngọc Lâu nói tiếp, Đại ca, chuyến đi Thông Thiên Đại Phật Tự này, chúng ta thu hoạch khá tốt.

Chương 43

Lần này, nếu như có thể an ổn đến Thường Thắng Sơn, sẽ giúp Nhị đệ tìm được Mộc Trần Châu, ta dự định từ từ mưu toan, lại mua một nhóm súng pháo để huấn luyện một nhóm tinh nhuệ chi sĩ.

Với bản lĩnh của Đại ca, chúng ta, trước tiên sẽ bình định Trường Sa.

Tên Đại Phật Gia kia vốn đã đắc tội chúng ta, người này không trừ diệt, ngày sau nhất định là họa.

Vừa vặn cũng có thể thu nhập Cửu Môn Lão Cửu phái Nam phái dưới trướng.

Thế nào.

Trần Ngọc Lâu nói.

Tuyệt diệu.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Không thành vấn đề, chờ về Thường Thắng Sơn, liền bắt tay vào làm.

Tên Đại Phật Gia kia, e rằng bây giờ còn không biết, nội bộ của hắn đã bị Lý Văn Kiệt cài cắm quân cờ Đạo Thánh Ôn Thao này.

Hơn nữa, nuốt chửng địa bàn của kẻ này, Lý Văn Kiệt cũng sớm có ý định.

Song phương ăn ý, mà lúc này, Chá Cô Tiếu bên kia đã đến bên cạnh Ngọa Phật Liên Hoa Đài đối diện.

Hắn bẻ gãy một cánh lá sen trên Liên Hoa Đài.

Rắc.

Chỉ thấy miệng của pho Phật nằm khổng lồ này khẽ mở, dưới

miệng đen ngòm chính là một cái giếng thẳng đứng.

Chắc hẳn phía dưới chính là vương tộc tàng bảo khố.

Chá Cô Tiếu trong lòng một mảnh lửa nóng, nghĩ thầm Mộc Trần Châu chính là ở đây, hận không thể chắp cánh bay qua.

Lý Văn Kiệt cùng những người khác cũng vào lúc này, nối đuôi nhau kéo dây xuyên trời, nhanh chóng vượt qua vực sâu.

Thuận theo miệng Ngọa Phật đã mở ra trước mắt, đi xuống phía dưới Chá Cô Tiếu dẫn đầu mang theo ống lân quang, đã nhanh chóng đi xuống theo giếng thẳng đứng.

Lý Văn Kiệt và những người khác cũng theo sau.

Chá Cô Tiếu vừa xuống đến dưới giếng thẳng đứng, trước mắt dưới ánh sáng yếu ớt của ống lân quang, chỉ thấy một vị đại tướng mặc kim khôi ngân giáp.

Thân cao chín thước, uy phong lẫm liệt, tay cầm một cây khai sơn rìu, râu tóc dựng ngược, phảng phất muốn bổ thẳng rìu khai sơn xuống.

Giật mình, Chá Cô Tiếu nhanh chóng lùi lại, rút một khẩu pháo hộp.

Vừa định nổ súng bắn giết vị đại tướng này.

Tam đệ, không cần hoảng sợ, đây chẳng qua là bích họa mà thôi.

Trần Ngọc Lâu có Thiên Sinh Dạ Nhãn, có thể nhìn trong đêm.

Đến giờ phút này, Chá Cô Tiếu mới chú ý tới, vị tướng quân khoác khôi giáp, tay cầm khai sơn đại phủ trước mắt, rõ ràng chỉ là bích họa.

Chỉ là vẽ sinh động như thật, vậy mà giống như người sống, khiến hắn nhìn lầm.

Đây là Ông Trọng đại tướng thời Tần.

Trần Ngọc Lâu mở quạt giấy ra, nhìn bức bích họa trên vách tường nói: Ông Trọng truyền thuyết chính là đại lực sĩ thời Tần.

Thân cao một trượng ba thước.

Vô cùng uy mãnh, dũng mãnh thiện chiến, năm đó Thủy Hoàng Đế ra lệnh cho người này làm đại tướng quân, trấn áp Hung Nô.

Giết đến Hung Nô sắp nứt cả tim gan.

Sau khi Ông Trọng qua đời, Thủy Hoàng Đế sai người đúc tượng đồng, đặt ở cạnh cung điện Hàm Dương, khi Hung Nô đến triều bái Thủy Hoàng, nhìn thấy tượng đồng này, ngỡ là Ông Trọng sống lại, sợ đến tè ra quần, dập đầu không ngừng.

Về sau, liền có tập tục, dựng tượng đá Ông Trọng trên Thần Đạo, canh giữ lăng mộ.

Trên thực tế, điều này cũng tương tự như môn thần, Tần Quỳnh và Kính Đức, chỉ là Ông Trọng canh giữ mộ huyệt, chính là môn thần của mộ huyệt.

Không ngờ, những rợ Tây Hạ này, vậy mà cũng tôn trọng Ông Trọng, còn chuyên môn tạo hình chân dung.

Xem ra, cũng tương đương tôn sùng văn hóa Hán đại.

Quần đạo xuống đến sau, cũng bái một cái Ông Trọng.

Dưới giếng thẳng đứng này, phía trước chính là một cánh cửa đá, trên đó ngang bảy dọc chín, khảm nạm đinh cửa.

Quần đạo phá nó ra.

Trước mắt chỉ thấy một con mộ đạo, cuối cùng là một cánh cửa lớn bằng cẩm thạch, trên đó buộc khóa đồng tâm.

Chắc hẳn đây chính là nơi tàng bảo của vương tộc Tây Hạ.

Thấy bảo tàng ở ngay trước mắt, quần đạo cũng lòng nóng như lửa đốt, từ trong gùi lấy ra dây thừng.

Hưu.

Cầm dây thừng quăng về phía mộ đạo trước mắt để dò xét cơ quan.

Đùng.

Nào ngờ, dây thừng vừa chạm vào mộ đạo, trong chốc lát, mũi tên loạn xạ bay ra, trong mộ đạo này, cơ quan trải rộng, khiến người ta đổ mồ hôi lạnh như thác nước.

Huống hồ, cơ quan trong mộ đạo này không chỉ có tên, mà còn bố trí cả axit sulfuric, cát chảy, cự phủ.

Có thể gọi là thập tử vô sinh.

Trong tình huống này, muốn dùng dây thừng để quét sạch cơ quan trong mộ đạo, căn bản là không thể.

Chỉ có thể chọn một cao thủ, đi qua trước.

Đại ca, để ta đi.

Chá Cô Tiếu mũi cao mắt sâu, ôm quyền nói với Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt biết đối phương nóng lòng.

Tháo Kim Cương Tán xuống, đưa cho Chá Cô Tiếu nói: Đeo cái này vào, vật này chính là Kim Cương Tán.

Bí khí của Mạc Kim, toàn thân xương thép thiết diệp, có thể phòng tên nỏ, axit sulfuric.

Đa tạ Đại ca.

Chá Cô Tiếu gật đầu, xoay người, cắm Kim Cương Tán vào lưng.

Trong mắt đã hiện lên sát khí.

Bành.

Chỉ thấy đối phương bàn chân đột ngột đạp mạnh, cả người nhảy lên đã đến trên mộ đạo.

Hưu.

Bốn phương tám hướng, tên như mưa bay.

Đang.

Tốc độ của Chá Cô Tiếu cực nhanh, trong nháy mắt bung Kim Cương Tán ra, tên nỏ như hạt mưa, bắn vào bề mặt Kim Cương Tán.

Vừa ngăn cản xong đợt tên đầu tiên, Chá Cô Tiếu đang định tiến lên, bàn chân giẫm xuống gạch trong nháy tức thì lõm vào, phía dưới chỉ thấy một mảng lớn cát chảy phun trào, lâm vào trong đó, nhất định thần tiên khó cứu.

Chá Cô Tiếu phản ứng cực nhanh.

Lấy Trèo Núi Đào Con Giáp, cả người nhảy lên đến mặt bên, như một con thằn lằn đá khổng lồ, bám chặt vào vách tường.

Rắc.

Nào ngờ, sóng này chưa yên, sóng khác lại nổi.

Từ trong mộ đạo, một thanh khai sơn cự phủ, bổ ngang thẳng đến Chá Cô Tiếu.

Thế lớn lực nặng.

Chá Cô Tiếu dốc hết tâm thần, bung Kim Cương Tán ra, cưỡng ép ngăn cản một kích của cự phủ.

Ngay sau đó một cú diều hâu xoay người, đã vượt qua mộ đạo, rơi vào phía bên kia mộ đạo.

Cảnh tượng này cũng khiến quần đạo lớn tiếng khen ngợi, hô to Nhị đương gia thân thủ không tầm thường.

Thấy cơ quan mộ đạo đã bị Chá Cô Tiếu vượt qua, Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói: Các huynh đệ, lên.

Quăng.

Quần đạo giật giọng hô to, như châu chấu quá cảnh, san sát nhau, nhanh chóng tiến vào đối diện.

Cánh cửa lớn bằng cẩm thạch này, trên đó treo khóa đồng tâm.

Nhưng trên thực tế, trước mặt quần đạo, nó giống như đồ trang trí, chỉ cần thuần thục, liền có thể phá nó ra.

Chờ chút.

Lý Văn Kiệt quát lớn đám người.

Cánh cửa lớn bằng cẩm thạch này, trên thực tế chỉ là một cái bẫy, nếu như phá cửa lớn, bên trong còn bố trí cát chảy khổng lồ.

Chỉ một lát liền có thể vùi lấp toàn bộ mộ thất.

Trên thực tế, kho tàng bảo vật thực sự của vương tộc Tây Hạ, còn ở dưới gạch, nơi này rõ ràng có một dấu ấn chữ Vạn của Phật môn.

Sau lời nhắc nhở của Lý Văn Kiệt, quần đạo nhìn xuống, quả nhiên chỉ thấy trong khe cửa cẩm thạch, tiết ra không ít hạt cát.

Trong lúc nhất thời, mồ hôi lạnh chảy dài, cũng thầm khen Đại đương gia quả nhiên thần cơ diệu toán, bày mưu tính kế.

Ngay sau đó đục mở gạch.

Phía dưới chỉ thấy lại là một hành lang, hành lang nghiêng về một phía, cuối cùng châu quang bảo khí, không thể che giấu, đã tỏa ra.

Chương 44

Quần đạo sải bước, chỉ trong một điếu thuốc, đã bước vào Tàng Bảo Khố.

Kho tàng này, tổng thể hình tứ phương.

Vừa bước vào trong đó, sự rung động mang lại, thậm chí còn mạnh hơn so với Đại Hùng Bảo Điện trước đó.

Trong toàn bộ mộ thất, kim ngọc ngân khí, chất đống như núi nhỏ, trong đó bảo khí, chiếu sáng cả phòng huy hoàng.

Trong số vàng ngọc châu báu này, còn có một cây san hô nhỏ cao khoảng ba trượng, toàn thân được điêu khắc bằng ngọc khí và hoàng kim.

Công phu tinh xảo, giống như đúc.

Không cần nói nhiều, liền có thể biết, tuyệt đối là vật giá trị liên thành.

Quần đạo chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hận không thể cả người nhào vào núi vàng núi bạc, ngủ một giấc thật đã.

Ngoài những vàng bạc ngọc khí này, trên vách tường mộ thất, còn có cây đèn treo lơ lửng, dưới cây đèn là một bộ bạch cốt lạnh lẽo.

Bạch cốt này hình dáng dữ tợn, phảng phất đã chịu đựng tra tấn mà chết.

Toàn thân không một chút cơ bắp.

Trên ngón tay treo một chiếc chìa khóa, phía trước bạch cốt này, lại có một tôn Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Tà Phật.

Vật này toàn thân đen như mực, chính là đều được tạo nên từ mục

nát ngọc chạm khắc mà thành, Thiên Thủ Thiên Nhãn, tay cầm pháp khí.

Thần thái mang theo một nụ cười quỷ dị, khiến người ta không rét mà run.

Liên quan đến Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Tà Phật, vật này còn được gọi là Hắc Ám Phật, năm xưa đời Đường có tà giáo hưng thịnh.

Dùng Hắc Ám Phật, mê hoặc bách tính ngu dốt.

Chỉ cần gặp phải nhiệt độ cao, trùng ngọc trên bề mặt Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Tà Phật, liền có thể tùy theo thức tỉnh, hóa thành hắc vụ, hình thành dáng vẻ tà phật, giống như Hắc Ám Phật hiển linh.

Thấy Đại Tà Phật ở ngay trước mắt, Lý Văn Kiệt lúc này cũng phân phó Độc Vương, Cổ Vương hai người, để họ luyện hóa Tà Phật.

Nhằm kiểm soát thêm sức mạnh của Hắc Vụ Binh Sâu Độc, đồng thời Lý Văn Kiệt cúi người, lấy chiếc chìa khóa trên đầu ngón tay bạch cốt này xuống.

Rắc.

Bạch cốt này dựa vào vách tường, chính là một cơ quan xoay chuyển, chỉ cần kéo cây đèn phía trên.

Vách tường liền có thể mở ra, hình thành một đạo cửa ngầm.

Bên trong còn có động thiên khác, chính là một căn phòng tối, trung ương là một Liên Hoa Thạch Đài, trên đó bày ra một hộp đá.

Nhìn qua bảo vật này, Chá Cô Tiếu, chỉ xem kho tàng núi vàng núi bạc này như giấy cỏ dán, không thèm nhìn một chút.

Chỉ là há mồm thở dốc, trong lòng vô cùng kích động, chắc hẳn, viên Mộc Trần Bảo Châu phá giải lời nguyền Dời Núi, đang ở trong hộp đá trước mắt.

Thấy hộp đá ở gần ngay trước mắt, Chá Cô Tiếu cũng trong lòng kích động, chỉ ba chân bốn cẳng, đã đến bên cạnh hộp đá.

Một tay nâng hộp đá lên.

Sư đệ, sư muội.

Chá Cô Tiếu trong lòng bùi ngùi mãi thôi, nghĩ thầm thiên tân vạn khổ, số mệnh Dời Núi, rốt cục có thể ở chỗ này kết thúc.

Quả nhiên là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sư ca.

Lão người Tây Vực và Hoa Linh hai người, trong mắt cũng hiện lên một chút nước mắt.

Ba người ôm đầu khóc rống, vui đến phát khóc.

Sự thay đổi cảm xúc đại khởi đại lạc như vậy, quần đạo cũng không dám quấy rầy, rất lâu, đợi Chá Cô Tiếu cảm xúc tạm bình phục, mới lau khô nước mắt.

Để Đại ca, Nhị ca chê cười.

Chá Cô Tiếu liền ôm quyền nói.

Không sao.

Lý Văn Kiệt khoát tay áo, ngay sau đó nói: Tam đệ, Mộc Trần Bảo Châu, chính là tam đại kỳ châu.

Không phải đồ vật bình thường có thể có được, đệ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Lý Văn Kiệt tiêm một liều thuốc phòng bị cho đối phương.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi nói: Ta ba người từ Tây Vực đi vào Trung Nguyên, lang bạt kỳ hồ, từng hạ xuống không biết bao nhiêu vương hầu đế vương cự mộ, cửu tử nhất sinh, sớm đã coi

nhẹ sinh tử rồi.

Mở đi.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu, lấy chìa khóa nhanh chóng mở hộp đá này ra.

Ánh lửa chiếu rọi.

Chỉ thấy trong hộp đá, lặng lẽ nằm một viên mai rùa, trên bề mặt mai rùa cổ lão, vẽ đồ án Mộc Trần Châu hình xoáy nước, bề mặt còn khắc đầy Thượng Cổ Minh Văn.

Dù là Chá Cô Tiếu đã có chuẩn bị trong lòng, nhưng đột nhiên thấy biến cố này, vẫn không nhịn được trừng lớn hai mắt, tâm lực lao lực quá độ, suýt nữa ngất xỉu.

Sư ca.

Lão người Tây Vực và Hoa Linh hai người, trong mắt khó nén vẻ mất mát, nhưng thấy động tĩnh của sư huynh, vẫn không nhịn được hô.

Đừng vội.

Lý Văn Kiệt vỗ vỗ lưng Chá Cô Tiếu, một đạo khí tức tường hòa chính trực, chuyển vào, để hắn tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, lấy viên mai rùa này từ trong hộp đá ra.

Long Khí + 800 Cũng không hổ là Xương Rồng Thiên Thư, mặc dù chỉ là vật ghi chép đi hướng của Mộc Trần Châu, nhưng vậy mà lại mang đến cho Lý Văn Kiệt 800 Long Khí.

Vật này, tên là Xương Rồng Thiên Thư.

Lý Văn Kiệt cầm mai rùa nói: Ngày xưa Chu Văn Vương, ở bờ sông Lạc Thủy, thôi diễn Chu Thiên bát quái.

Sau đó lại bói toán ra Mộc Trần Châu, một kỳ châu thiên địa như vậy.

Liền hứng thú, đem công dụng, đi hướng của Mộc Trần Bảo Châu, tất cả đều xem bói xong, rồi dùng cổ dị văn, phân biệt khắc vào hai viên mai rùa này.

Hai viên mai rùa này, liền gọi là Xương Rồng Thiên Thư.

Lý Văn Kiệt nói.

Nhị đệ.

Lý Văn Kiệt chỉ vào đồ án hình xoáy nước trên bề mặt Xương Rồng Thiên Thư nói: Vật này, tất nhiên chính là Mộc Trần Châu, chắc hẳn trên Xương Rồng Thiên Thư này, ghi lại chính là đi hướng của Mộc Trần Châu.

Chỉ cần phá giải dị văn, lần này, liền có thể vạn vô nhất thất, tất nhiên đem Mộc Trần Châu bỏ vào trong túi.

Lý Văn Kiệt vài ba câu, đã tiêm một mũi cường tâm châm cho Chá Cô Tiếu, nghĩ thầm dọc đường lang bạt kỳ hồ, khổ gì cũng đã chịu, đâu còn kém chút run rẩy này.

Ngay sau đó ôm quyền nói với Lý Văn Kiệt: Mong rằng Đại ca phá giải.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu, ngay sau đó nói: Vật này dị văn trên bề mặt đặc biệt, chính là đồ vật của Thượng Cổ, cho ta một chút thời gian, chờ ta phá giải xong, lại đi tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Tốt.

Chá Cô Tiếu gật gật đầu.

Trên thực tế, phá giải dị văn, Lý Văn Kiệt mặc dù sẽ không, nhưng là thân là kẻ xuyên qua, tự nhiên biết rõ Mộc Trần Châu, nằm

trong Hiến Cường Toan Rồng Choáng Bảo Huyệt, tìm tới Già Long Sơn, đi vào Trùng Cốc, dựa theo địa đồ da người, phong thủy cách cục, có thể tự tìm tới nơi đây.

Chỉ là trong Trùng Cốc, địa hình quỷ quyệt, càng có từ trường không rõ, khiến huyết khí lưu thông hỗn loạn, duy chỉ có phá vỡ từ trường, mới có thể tìm được đường vào mộ huyệt Hiến Vương.

Phá vỡ từ trường này, chỉ có một khả năng: trời sập chi tượng.

Hồ Bàn huynh đệ và Tuyết Lỵ Dương đời sau, sở dĩ có thể thuận lợi tìm tới Mộc Trần Châu, chính là do Đại chiến thế giới thứ hai, đại lượng máy bay vận tải rơi xuống, phá hủy từ trường nội bộ Trùng Cốc, cùng hiệu ứng hút hồng ở dưới mộ huyệt Hiến Vương, mới có thể thuận lợi đoạt được bảo châu.

Dựa theo ý nghĩ của Lý Văn Kiệt, vùng Điền Nam, cây cao quan lớn, độc chướng hoành hành, Hiến Vương lại am hiểu cổ lão thuật.

Vùng Điền Nam, độc trùng yêu vật, so ra Bình Sơn còn sâu hơn.

Bất quá độc trùng rất nhiều, đối với Lý Văn Kiệt cũng là cơ hội, thủ hạ Độc Vương, Cổ Vương, có thể thuận lợi thu hoạch đại lượng cổ trùng, trứng.

Đối với việc chế tác Binh Thần Tiên Ma Quái Đàn, Vẫn Sinh Sâu Độc về sau, cũng có hiệu quả.

Hiện tại chỉ có thuận theo thiên thời, bây giờ vốn là loạn thế, Chiến tranh thế giới thứ hai mở màn, đợi lo liệu xong tên quân phiệt nhỏ Đại Phật Gia này, những máy bay của Chiến tranh thế giới thứ hai, cũng có thể phá vỡ từ trường Đại mộ Hiến Vương, có thể tự mình bước vào trong đó.

Thu hồi Xương Rồng Thiên Thư.

Chá Cô Tiếu, nỗi lòng cũng bình phục không ít, ngay sau đó nhìn

qua bên cạnh tiểu sư muội Hoa Linh, lão người Tây Vực.

Trong lòng hiện lên một tia áy náy.

Đồng thời âm thầm thề, đợi khi tìm được Mộc Trần Châu, nhất định phải tìm một kết cục tốt cho sư đệ, sư muội.

Chá Cô Tiếu cũng liếc nhìn Lý Văn Kiệt, trong lòng âm thầm suy tư, làm thế nào mới có thể để Đại ca làm phu quân của sư muội ta Quần đạo chính như phong cuốn tàn vân, thu thập kho tàng bảo vật của vương tộc Tây Hạ, trong núi vàng núi bạc, còn có san hô bảo thụ.

Lý Văn Kiệt lo liệu xong Mộc Trần Châu.

Tôn Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Tà Phật kia, cũng đã bị Độc Vương, Cổ Vương thuận lợi luyện hóa hết, được Lý Văn Kiệt thu nhập trong không gian hệ thống.

Như vậy đến nay, Hắc Vụ Binh Sâu Độc của hắn, liền sẽ càng thêm cường đại.

Long Khí + 30 Long Khí + 80 Long Khí + 100 Kho tàng bảo vật vương tộc, không thể xem thường, mặc dù Long Khí cung cấp, không bằng Xương Rồng Thiên Thư.

Nhưng góp gió thành bão.

Chương 45

Không bao lâu, Long Khí đã lại tích lũy được hơn 2000 điểm.

Lần đổ đấu này ở Tây Hạ Hắc Thủy Thành, cũng là thu hoạch khá tốt, Lý Văn Kiệt trong lòng có chút hài lòng.

Cộng thêm thu hoạch ở Đại Hùng Bảo Điện trước đó, cùng những trân bảo này, Xương Rồng Thiên Thư, Long Khí hiện tại đã đạt đến 4912 điểm.

Khoảng cách hối đoái Cửu U Huyền Thiên Thần Công cũng chỉ còn một bước.

Huống hồ, những vàng bạc, tượng Phật này, cũng có thể hối đoái đại lượng kim lụa lương mét, trong loạn thế này, không biết có thể mua được bao nhiêu súng pháo, liệu có thể cứu sống bao nhiêu nạn dân.

Thu hoạch ở Bình Sơn trước đó, toàn bộ Thường Thắng Sơn, các phụ lão Tương Âm, đều đã nhận được tiếp tế từ ba vị bánh lái của Tá Lĩnh Thường Thắng Sơn.

Trong lúc nhất thời, có thể nói thiện danh truyền khắp ba Tương bốn nước.

Ai nhắc đến ba người Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, cùng Thường Thắng Sơn, đều không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Nhân mã đầu nhập vào Tá Lĩnh, cũng rất nhiều.

Đây cũng là sức mạnh của danh tiếng, loạn thế có thể truyền tên nhân đức khắp thiên hạ, anh hào thiên hạ, liền sẽ tự chủ tìm đến.

Duy hiền duy đức, có thể phục người.

Những kim ngọc bảo hàng này, cũng có thể chiêu binh mãi mã, mở rộng thế lực.

Kiểm tra đo lường đến kí chủ, trộm mộ một tòa cỡ lớn mộ táng, có thể tiến hành rút ra Chư Thiên nhân vật.

Thị Phủ Trừu Thủ.

Lúc này —— Âm thanh hệ thống nhắc nhở, cũng theo đó đúng hẹn mà đến.

Khóe miệng Lý Văn Kiệt, hiện lên một vòng dáng tươi cười: Là.

Theo tiềm thức, một đĩa quay khổng lồ, từ từ bốc lên, trong mắt Lý Văn Kiệt cũng hiện lên một vòng tinh quang.

Không biết lần này có thể rút ra nhân vật gì Đĩa quay như gió, kim đồng hồ không ngừng vận hành.

Cũng theo đó ràng buộc nội tâm Lý Văn Kiệt, lúc này kim đồng hồ dần dần bình phục, trước mắt hiện ra một tấm thẻ bài màu vàng ròng.

Trên thẻ bài, kim biên khảm nạm, đạo bào màu tím, vẽ lấy lôi văn nhạt, râu tóc dài, trên đầu kéo một cái đạo trâm, kiểu dáng Âm Dương bát quái cá.

Thân thể bao trùm kim quang, lôi như mạng nhện, hiện lên phía sau.

Long Hổ Sơn Lão Thiên Sư.

Trương Chi Duy.

Tiên Nhân phía dưới, ta vô địch, Tiên Nhân phía trên, một đổi một.

Một giọng nói già nua, tang thương vang lên.

Khá lắm.

Ta trực tiếp khá lắm.

Lần này rút ra tùy tùng, cũng không phải người ngoài, chính là Trương Thiên Sư của Long Hổ Sơn.

Danh xưng đệ nhất tuyệt đỉnh.

Dưới Tiên Nhân, sức chiến đấu mạnh nhất nhân gian.

Tay không xoa Ngũ Lôi, dẫn dắt cuồn cuộn thiên lôi, tru yêu diệt tà, bên ngoài thân bao trùm kim quang, có thể ngăn cản hết thảy tổn thương.

Tuyệt đỉnh chiến lực.

Đây là một nhân vật có sức chiến đấu sánh ngang với Bất Lương Soái.

Thủ đoạn của cường nhân như vậy, đã thoát ly phạm trù phàm nhân, có thể sánh ngang thần linh.

Một đạo Ngũ Lôi Oanh Đỉnh giáng xuống, cái gì quân phiệt đại soái, cương thi yêu quái, tất cả đều sẽ hóa thành bột mịn.

Lý Văn Kiệt cũng không khỏi cảm xúc bành trướng.

Điện hạ.

Bên cạnh, một bóng người già nua, tang thương, râu tóc bạc trắng, khoác đạo bào, xuất hiện bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Khom người chắp tay.

Lão Thiên Sư.

Lý Văn Kiệt liếm môi một cái: Ngươi sau này ngụy trang thành tùy tùng của ta, theo ta tả hữu.

Vâng, Điện hạ.

Lão Thiên Sư gật đầu, không còn trả lời.

Mặc dù bên cạnh Lý Văn Kiệt đột ngột thêm ra một vị Thiên Sư

già nua, nhưng quần đạo chỉ lo vơ vét tài vật, cũng không ai chú ý.

Mặc dù có người chú ý tới, nhưng Lý Văn Kiệt thủ hạ cường giả như rừng, cũng sẽ không có người hoài nghi gì.

Ngược lại là Thạch Dao, Độc Vương, Cổ Vương ba người, liếc mắt nhìn chằm chằm Lão Thiên Sư, bọn họ có thể cảm nhận được.

Dưới lớp đạo bào che giấu, thân thể già nua tang thương này, rốt cuộc che giấu năng lượng cường đại đến mức nào.

Rất nhanh, những kim ngọc châu báu này, bao gồm cả san hô bảo thụ, đều đã bị quần đạo vơ vét sạch sẽ, chất đầy các gùi.

Thấy không còn gì để vơ vét, lúc này mới theo lệnh của ba vị đem đầu Trần, Lý, Chá, ào ào rời khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự.

Trân bảo Đại Phật Tự rất nhiều.

Lần này thu hoạch không nhỏ, Trần Ngọc Lâu cũng không dám quá rêu rao, dù sao Tây Hạ Hắc Thủy Thành còn chưa phải địa bàn của Tá Lĩnh.

Chờ trở về hang ổ Tương Âm, lúc này mới bày tiệc ăn mừng, càng đem toàn bộ kho lương Trần Gia, bảy ngày bảy đêm, mở ra để phụ lão Tương Âm ăn uống.

Trong lúc nhất thời, tên tuổi Trần Gia, Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu ba vị đem đầu, tên tuổi Tá Lĩnh vang vọng khắp ba Tương bốn nước.

Cây to đón gió.

Dù là phương diện Trường Sa, cũng như sấm bên tai Trường Sa.

Hiểu tinh tàn nguyệt.

Hoàng hôn thê lương, một đoàn tàu cũ kỹ, vù vù một tiếng.

Kèm theo tiếng rít, chỉ thấy một đoàn tàu cũ kỹ, phủ đầy rỉ sét, lái

vào nhà ga.

Tiếng động đó đánh thức Cố Khánh Phong đang trực ban ở đài ngắm trăng, hắn không nhịn được mở mắt ra, mê mẩn trừng trừng giơ đèn phong hô: Gặp quỷ.

Nửa đêm này, xe lửa từ đâu tới vậy chứ.

Đi mau.

Đồ rùa rụt cổ, đêm hôm khuya khoắt tới đây gây phiền.

Có nghe không, đi nhanh một chút, để lão tử biết trưởng tàu là cái đồ chó hoang nào, ngươi sẽ biết tay nhỏ.

Liên tiếp hô nửa ngày, chỉ có tiếng gió gào thét, không chút động tĩnh.

Cố Khánh Phong mắng một câu.

Cầm đèn phong, đi vào bên cạnh xe lửa, liếc nhìn lại, chỉ thấy đoàn tàu này hình dáng cũ kỹ, toàn thân các mối nối, đều được hàn chết bằng sắt lá.

Đầu đuôi tương liên, giống như một cỗ quan tài khổng lồ, vừa mới được cọ rửa xong, trên đó bao phủ rỉ sét mục nát, bùn, giống như vảy rồng.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Cố Khánh Phong trong lòng cũng không khỏi thầm thì, mạnh dạn đi đến vị trí đầu tàu.

Rắc.

Vừa chạm vào sắt lá, từ khe hở phía dưới, chảy ra rất nhiều máu tươi.

Đồng tử hắn hơi co lại.

Xuyên qua cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy trong phòng trưởng tàu, một

nam tử mặc đồ lao công, với đôi mắt như hạt đậu nành, treo cổ ở phía trên, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

A.

Cố Khánh Phong vứt đèn phong xuống, bây giờ chính là loạn thế, hắn nghe nói bên ngoài quan ải, bị không ít tiểu quỷ tử đồ sát người.

Linh hồn không được trở về quê hương.

Một khi đêm đến, liền kéo xác người chết, chạy trên đường ray.

Đây e rằng là một cỗ quỷ xa, đến Trường Sa là để kéo người đi Sáng sớm hôm sau, mưa gió nổi lên, toàn bộ Trường Sa, tin tức liên quan đến quỷ xa 076, lan truyền nhanh chóng.

Đương nhiệm chỉ huy cao nhất Trường Sa, Trương Đại Phật Gia, người mặc một bộ nhung trang, thân binh Trương gia đứng thành hàng hai bên, trấn giữ đài ngắm trăng.

Chương 46

Đi đến bên cạnh đoàn tàu.

Phật Gia.

Thân binh lần lượt cúi đầu.

Bên cạnh Trương Đại Phật Gia, đứng hai người, một người là Trương Phó Quan, người kia chính là Ôn Thao đã trà trộn vào nội bộ.

Ôn Thao bằng vào thực lực của mình, sớm đã giành được tín nhiệm của Trương Đại Phật Gia, địa vị cũng không thấp.

Phật Gia.

Trương Phó Quan kéo Cố Khánh Phong lại nói: Đêm qua, chính là hắn trực đêm.

Nói một chút đi.

Trương Đại Phật Gia lạnh lùng nói.

Cỗ quỷ hàng 076 này, lặng lẽ đứng sừng sững bên cạnh đài ngắm trăng, Cố Khánh Phong có chút e ngại, nhìn đoàn tàu này nói: Phật Gia, ta cũng không biết a, đêm qua, cỗ quỷ xa này, liền không hiểu thấu bắn tới.

Gọi hắn đi, đều không đi, hơn nữa, trên xe đều là người chết.

Phật Gia, hắn cẩn thận từng li từng tí xích lại gần tai Trương Đại Phật Gia thì thầm: Đây là quỷ xa, đến Trường Sa, là để kéo người.

Cút.

Trương Đại Phật Gia lạnh lùng quát một tiếng, Cố Khánh Phong không dám nói nhiều, vội vàng chạy trốn.

Trương Phật Gia hơi nhíu mày.

Trước mắt thật sự là mưa gió nổi lên, thời buổi rối loạn, Thường Thắng Sơn bây giờ binh hùng tướng mạnh, liên tiếp đổ đấu Bình Sơn, Tây Hạ hai tòa đại mộ.

Vàng bạc châu báu, nhiều vô số kể.

Chiêu binh mãi mã, vô tiền khoáng hậu, ba vị bánh lái, Trần, Lý, Chá ba người, bây giờ danh tiếng hiển hách đến mức, sớm đã che lấp vị Phật Gia này.

Tin tức liên quan đến Lý Văn Kiệt, Trương Phó Quan cũng chỉ điều tra được, đối phương đó là Mạc Kim Giáo Úy, đệ tử bàn tính vàng.

Ngoài ra, lại không có thêm tin tức gì.

Điều này khiến Trương Đại Phật Gia không khỏi có chút nổi giận, Thương Long Bảo Huyết chưa đạt được.

Huống hồ, thế lực Tá Lĩnh, vô tiền khoáng hậu, hắn làm sao dám đắc tội.

Bây giờ lại tới một cỗ quỷ hàng.

Thật sự là họa vô đơn chí.

Ôn huynh có ý kiến gì không.

Trương Phật Gia nhìn về phía Ôn Thao bên cạnh nói.

Theo ta thấy, Ôn Thao thản nhiên nói: Chuyện quỷ hàng, hơn phân nửa có liên quan đến tiểu quỷ tử.

Cỗ 076 này chính là quân hàng của tiểu quỷ tử.

Có thể để Bát gia am hiểu lĩnh vực này giúp đỡ hiệp trợ điều tra.

Về phần Thường Thắng Sơn, không bằng thế này, Ôn Thao nói:

Ta đến nội ứng bên cạnh ba vị đem đầu.

Dùng kế mưu, có thể dụ dỗ bọn họ đơn độc đi vào Trường Sa.

Đến lúc đó với thế lực của Phật Gia, có thể một mẻ hốt gọn.

Há chẳng phải tốt đẹp biết bao.

Thường Thắng Sơn không có ba vị bánh lái, bất quá chỉ là miếng thịt mỡ đến bên miệng thôi.

Kế này của Phật Gia, có thể một hòn đá hạ ba con chim: Có được Thương Long Bảo Huyết, thu Tá Lĩnh lực sĩ, giết ba đại đương gia.

Ôn Thao nói.

Tốt.

Trong mắt Trương Đại Phật Gia, hiện lên một vòng tinh quang.

Hắn không hề chú ý tới, tiểu tử Ôn Thao này, trên thực tế chính là vô gian đạo, lần này chính là tương kế tựu kế mà thôi Tại Thường Thắng Sơn, Đại đương gia Lý Văn Kiệt, người quản lý hai trăm ngàn quần đạo cùng ba mươi sáu Thiên Cương giáo úy của Bất Lương Nhân, đang vận một bộ áo chồn nhung, cổ đeo hai chiếc Mạc Kim phù, lưng mang Long Tuyền Bảo kiếm.

Trước mặt y, Ôn Thao đang báo cáo tình hình về Phật gia.

Lát sau, Lý Văn Kiệt vuốt cằm, trầm ngâm: Quỷ xa 076, đây là tuyến cốt truyện tiến vào Lão Cửu Môn rồi.

Khu mỏ, Thanh Ô Tử đại mộ.

Thanh Ô Tử là một bậc Thái Đẩu trong giới xem bói và phong thủy, người đã sáng tạo ra Thanh Ô Kinh.

Theo sử liệu ghi chép, thời cổ đại có ba khối vẫn đồng từ trời rơi xuống, một trong số đó nằm trong khu mỏ này.

Thanh Ô Tử ngày đêm nghiên cứu khối vẫn đồng ấy, cho rằng nó có thể giúp người ta trường sinh, thậm chí đả thông hàng rào Âm Dương nhị giới.

Nhưng cả đời ông ta cũng chẳng thu được kết quả, bèn dứt khoát cho xây mộ huyệt ngay cạnh vẫn đồng.

Sau này, trải qua bao biển dâu, nơi đây đã biến thành một khu mỏ.

Khối vẫn đồng này, theo nguyên tác miêu tả không mấy rõ ràng, đại khái có thể khiến người ta sinh ra ảo giác và làm người chết sống lại.

Khu mỏ, Thanh Ô Tử Mộ, cũng được coi là một Cự Mộ Thượng Cổ.

Hơn nữa, nơi đây lại là khu quân Nhật đóng quân, nô dịch không ít phu mỏ để khai thác.

Lần này đến Thường Sa, không chỉ có thể thu phục Trương Đại Phật Gia mà còn có thể tiện đường ghé qua khu mộ quặng mỏ, xử lý đám quân Nhật.

Quả là một mũi tên trúng ba đích.

Điện hạ.

Ôn Thao bên cạnh nói: Lần này kế hoạch của thuộc hạ, Người có thể bố trí Đại soái cùng chư tướng mai phục ở bên cạnh, lấy Người làm mồi nhử.

Sau khi Trương Đại Phật Gia cùng bọn chúng trúng kế, chúng ta có thể tru sát kẻ đó.

Thuộc hạ đã nắm rõ toàn bộ địa bàn và tình hình nội bộ của hắn.

Hắn tiếp tục: Đến lúc đó, Điện hạ sẽ tiến vào Thường Sa, tiếp nhận địa bàn và tài phú của Phật gia mà không cần giao tranh.

Tốt.

Lý Văn Kiệt liếm môi, đoạn vỗ tay, rồi tức thì điểm tướng: Bất Lương Soái.

Điện hạ.

Viên Thiên Cương quỳ xuống bên cạnh, ôm quyền nói.

Ta lệnh cho ngươi suất lĩnh Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, bí mật mai phục ở cánh bên của ta.

Đợi khi ta quẳng chén làm hiệu.

Dạ.

Viên Thiên Cương gật đầu.

Thạch Dao, Lão Thiên Sư, hai người các ngươi vẫn như cũ ở bên cạnh ta.

Ôn Thao, ngươi cứ làm theo kế hoạch đã định.

Lý Văn Kiệt hô vang: Chúng tướng nghe lệnh.

Trong đại sảnh Tụ Nghĩa rộng lớn trên Thường Thắng Sơn, hai vị đương gia Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lần lượt ngồi ở hai bên dưới trướng.

Chính diện Lý Văn Kiệt, mấy vạn quần đạo Tá Lĩnh đều ôm quyền, hô vang.

Một tuần sau, đại quân điểm tướng vạn người, đóng quân ngoại ô Thường Sa.

Canh ba nấu cơm, không được chậm trễ.

Tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của Hồng cô nương.

Lý Văn Kiệt cất tiếng như sấm: Chờ tên lệnh của ta trong thành làm hiệu, nội ứng ngoại hợp, phá tan thành trì.

Thường Sa, sẽ nhập vào lòng bàn tay ta.

Dạ.

Mấy vạn quần đạo Tá Lĩnh đồng thanh hô lớn.

Đại ca quả là như thiên lôi giáng xuống.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng cảm khái một tiếng.

Lần này, e rằng Lão Cửu Môn ở Thường Sa phải đổi chủ rồi.

Một tuần sau, Ôn Thao giả vờ đã lấy được tín nhiệm của ba vị thủ lĩnh Lý, Trần, Chá, đồng thời yêu cầu Trương Đại Phật Gia chôn phục binh một ngàn người trong thành Thường Sa, rồi bày ra một Hồng Môn Yến.

Trương Đại Phật Gia nhận được thư của Ôn Thao, khóe miệng liền lộ ra nụ cười lạnh, chậm rãi đốt bức thư: Một đám thổ phỉ lục lâm mà thôi, cũng dám hiệu lệnh quần hùng.

Lần này, nhất định phải bị ta tru sát.

Phó quan.

Trương Phật Gia tuy làm theo thư của Ôn Thao, nhưng vẫn cảm thấy không thể vạn vô nhất thất, bèn nói: Thư đến chỗ Trương gia Đông Bắc đã gửi đi chưa.

Dạ bẩm Phật gia, đã gửi rồi ạ.

Tốt.

Trương Phật Gia đứng dậy: Lý Văn Kiệt, Thương Long Bảo Huyết, huyết mạch như vậy, nhất định có thể giúp ta một bước lên mây.

Ngoại ô Thường Sa, mấy vạn quần đạo Tá Lĩnh đều là hãn tướng tinh binh, những tinh nhuệ cốt cán, hông đeo hộp pháo, lưng mang

súng Anh Quốc, còn có cả kỵ binh và hỏa pháo hạng nặng.

Mắt chúng toát ra sát khí, bịt lỗ mũi, vai buộc chu sa.

Bên cạnh quần đạo, Hồng cô nương khoác áo khoác, cưỡi con liệt mã đỏ tông, eo buộc phi đao, bịt lỗ mũi, tư thế hiên ngang.

Lão đại.

Hồng cô nương ôm quyền nhìn Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Y khoác chồn nhung, cổ đeo Mạc Kim phù.

Bên cạnh là Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, vận y phục trắng và đen.

Phía sau là Lão Thiên Sư và Thạch Dao, đứng hai bên.

Hoa Linh có chút căng thẳng, đôi tay nhỏ bé trắng như tuyết siết chặt vào nhau.

Ba mươi sáu Thiên Cương giáo úy Bất Lương Nhân thì mai phục trong bóng tối.

Điện hạ.

Ôn Thao bên cạnh nói: Thuộc hạ đã hẹn với Phật gia, lần này chúng ta sẽ đến Túy Mãn Lâu trước.

Trong lúc dùng bữa, Phật gia sẽ kéo quân tới đánh.

Chương 47

Đến lúc đó, chúng ta có thể ve sầu thoát xác.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Hồng cô nương, đợi tên lệnh của ta trong thành làm hiệu.

Dạ, lão đại.

Hồng cô nương ôm quyền.

Nhị đệ, Tam đệ, đi thôi.

Lý Văn Kiệt cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Ôn Thao, lúc này mới công khai tiến vào thành Thường Sa.

Thân binh Trương gia đóng quân tại Thường Sa, thấy Lý Văn Kiệt cùng bọn họ đã theo Ôn Thao vào thành, lập tức cấp báo cho Phật gia.

Một màn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp sau theo đó chính thức bắt đầu.

Tại Túy Mãn Lâu, Lý Văn Kiệt thong thả uống rượu.

Chẳng bao lâu sau, dưới lầu Túy Mãn, một chiếc xe jeep màu đen lao vào màn đêm.

Trương Đại Phật Gia, vận một bộ nhung trang, bước xuống xe, mặt lộ vẻ cười lạnh.

Rút bao tay tướng quân ra, hắn nói: Thương Long Bảo Huyết.

Lý Bả Đầu, lần này là tử kỳ của ngươi.

Đi.

Mấy ngàn thân binh Trương gia trấn giữ nghiêm ngặt, bao vây

toàn bộ Túy Mãn Lâu như thùng sắt.

Trương Đại Phật Gia chỉ dẫn Trương Phó quan cùng mấy chục tinh anh thân binh, trực tiếp đá văng cửa nhã gian.

Ba vị thủ lĩnh, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.

Phật gia chắp tay sau lưng, thong thả bước vào nhã gian.

Nào ngờ, thần sắc kinh hoàng mà hắn mong đợi đã lâu không hề xuất hiện trên mặt Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu.

Điều này khiến Trương Phật Gia phát giác một tia bất ổn.

Xem ra, Phật gia vì cái Thương Long Bảo Huyết của ta mà cũng phải nhọc lòng rồi nhỉ.

Lý Văn Kiệt châm biếm nói.

Hừ.

Trương Phật Gia hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ Lý Văn Kiệt đang cố làm ra vẻ thần bí.

Hắn lập tức bình tĩnh ngồi xuống ghế.

Sau lưng hắn, mấy trăm thân binh Trương gia đã bao vây Lý Văn Kiệt cùng bọn người, tay cầm súng tự động.

Nếu đã biết, ta cũng không giấu giếm nữa.

Trương Phật Gia thản nhiên nói: Bảo huyết chính là bí mật độc hữu của Trương gia ta, ngoại nhân há có thể có được.

Lý huynh đệ cứ ngoan ngoãn đi theo ta, ta cam đoan sẽ không làm tổn thương một sợi tóc gáy nào của Lý huynh.

Lý Văn Kiệt cười lạnh một tiếng.

Không tổn thương một sợi tóc gáy.

Tên tiểu tử ngươi chẳng phải muốn chích cho ta một mũi kim to

đùng vào đây sao.

Muốn có Thương Long Bảo Huyết, vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Đùng.

Chén rượu trực tiếp bị Lý Văn Kiệt ném vỡ tan.

Theo tiếng chén vỡ, trong khoảnh khắc, hơn ba mươi bóng người vận văn võ bào, phía sau khoác áo choàng, eo mang bảo kiếm xuất hiện.

Một người đàn ông cao lớn, giọng khàn khàn trầm thấp, chắp tay sau lưng, đội chiếc mũ rộng vành lệch sang một bên.

Thân ảnh hắn tựa như quỷ mị, không biết từ lúc nào đã đứng phía sau Trương Đại Phật Gia, hai tay đeo bao tay, ôm lấy đầu Trương Đại Phật Gia nói: Bản soái nghe nói, ngươi một quân phiệt nhỏ bé mà vẫn muốn đoạt lấy long huyết của Điện hạ.

Có chuyện này sao.

Một quân phiệt nhỏ bé mà cũng dám đánh chủ ý như vậy, thật không biết ngươi trước mặt Điện hạ và Bản soái, chẳng qua chỉ là loài kiến cỏ tầm thường.

Trương Phật Gia mồ hôi lạnh toát ra.

Hắn rõ ràng không ngờ Bất Lương Soái này lại có tốc độ nhanh như vậy, đơn giản tựa như quỷ mị.

Trong nháy mắt đã đến sau lưng hắn, một tay nắm lấy cổ hắn, vô cùng dị thường.

Đối phương e rằng lập tức sẽ vặn gãy cổ hắn.

Sự uy hiếp chết chóc như vậy khiến một nhân vật như Trương Đại Phật Gia cũng kinh hãi không thôi.

Tất cả đừng lộn xộn.

Trương Đại Phật Gia há hốc miệng thở dốc.

Mặc dù có mấy ngàn thân binh Trương gia, nhưng lúc này cũng vô dụng mà thôi.

Lý Bả Đầu.

Trương Phật Gia lúc này cắn răng nói: Lần này, coi như ta đã cắm trong tay ngươi.

Hãy tha cho ta một mạng.

Ngươi cũng không muốn lưỡng bại câu thương đúng không.

Bên dưới còn có ngàn thân binh Trương gia của ta đấy.

Trương Phật Gia uy hiếp nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng, chắp tay sau lưng, đứng dậy khinh thường nói: Lưỡng bại câu thương.

Ngươi cũng xứng sao.

Một ngàn thân binh Trương gia là nhiều lắm sao.

Lý Văn Kiệt hô to: Nhị đệ, tên lệnh làm hiệu.

Dạ, Đại ca.

Trần Ngọc Lâu gật đầu ôm quyền, đi đến cửa sổ, rút ra tên lệnh.

Hưu.

Mũi tên tức thì nổ tung trên bầu trời đêm.

Theo tiếng tên lệnh nổ tung, chỉ nghe một trận người gào thét, ngựa hí vang.

Trương Đại Phật Gia trong lòng dấy lên dự cảm bất tường.

Dưới lầu Túy Mãn, chỉ thấy Hồng cô nương cưỡi con liệt mã đỏ tông, phía sau mấy vạn quần đạo Tá Lĩnh sát khí đằng đằng, tựa như châu chấu tràn đồng, trong nháy mắt bao vây toàn bộ ngàn thân binh Trương gia.

Quả thật là như thiên lôi giáng xuống.

Dưới sự chênh lệch thực lực quá lớn như vậy, dù là những thân binh Trương gia này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đầu hàng.

Trương Đại Phật Gia càng hít sâu một hơi.

Hắn điên cuồng cười một tiếng: Ôn Thao, mày dám lừa tao.

Bất Lương Nhân, Thiên Tốc Tinh, phụng mệnh Điện hạ, nằm vùng bên cạnh ngươi.

Ôn Thao thản nhiên nói.

Ngươi không thể giết ta, ngươi không thể giết ta.

Trương Khải Sơn điên cuồng nói: Trương gia, còn có Trương gia.

Trương gia Đông Bắc, ta đã gửi thư cho tộc trưởng, ngươi dám giết ta, nhất định sẽ nghênh đón sự trả thù điên cuồng của Trương gia.

Ta đợi hắn.

Lý Văn Kiệt tùy ý phất tay.

Viên Thiên Cương liền bẻ gãy cổ Trương Đại Phật Gia.

Quân phiệt bàn tay sắt, Cửu Môn Đề Đốc, cứ thế mà kết thúc.

Không biết ta thay đổi thế giới Đạo Mộ, tuyến cốt truyện như vậy, có gây ra chuyện xấu nào không.

Lý Văn Kiệt lắc đầu.

Y nhớ rõ Trương Đại Phật Gia, sau khi lập quốc, người này cũng

làm không ít đại sự.

Trong đó bao gồm huyết tẩy Lão Cửu Môn, hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử tại Tứ Cô Nương Sơn, cùng kế hoạch Trương Kỳ Lân, và đội tang lễ Ba Nãi.

Mặc kệ.

Trương Đại Phật Gia vừa chết, những thân binh Trương gia còn lại, bao gồm Trương Phó quan cùng những người khác, chỉ có thể ném súng đầu hàng.

Ôn Thao bên cạnh nhanh chóng tìm kiếm trên người Trương Đại Phật Gia hai vật phẩm: một chiếc nhị hưởng hoàn và một phong thư.

Hắn quỳ trên mặt đất, diện trình giao cho thủ lĩnh Lý Văn Kiệt.

Chiếc nhị hưởng hoàn này, thực chất là một vật tương tự vòng tay, gõ một cái có thể vang hai tiếng.

Trong nguyên tác, sau khi Phật gia kết hôn với Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạm Điếm, hắn đã trao vật này làm tín vật đính ước cho Doãn Tân Nguyệt.

Tương tự, chiếc nhị hưởng hoàn này cũng là bằng chứng trong Lão Cửu Môn, tương đương với lệnh bài chưởng môn.

Người nắm giữ nhị hưởng hoàn cũng có thể hiệu lệnh Cửu Môn, nắm giữ quyền lợi của Phật gia.

Lý Văn Kiệt bỏ chiếc nhị hưởng hoàn này vào túi.

Lão Cửu Môn chính là địa đầu xà của Thường Sa.

Quân gia diễn trò lừa trong tiên.

Diêm Vương lãng tử mặt cười Phật.

Mỹ nhân tính cờ thông thiên.

Chín đại thế gia trộm mộ, cắm rễ nơi đây, căn cơ thâm hậu, có chiếc nhị hưởng hoàn này, có thể không đánh mà thắng, tiếp nhận Lão Cửu Môn, sao lại không làm.

Chương 48

Bức thư này cũng nhanh chóng được Lý Văn Kiệt mở ra, bên trong là thông tin liên lạc giữa Trương Đại Phật Gia và Trương gia.

Trương Phật Gia, trên thực tế, là người ngoại gia của Trương gia.

Trương gia chia thành người ngoại gia và bản gia.

Người ngoại gia có huyết mạch không thuần khiết, giống như Phật gia, chỉ có huyết mạch Cùng Kỳ, không có Kỳ Lân Bảo Huyết.

Hơn nữa, địa vị trong Trương gia cũng rất thấp kém.

Điều này đã dẫn đến việc Trương Đại Phật Gia điên cuồng chấp nhất với Bảo Huyết.

Bởi vậy, với tầm quan trọng của Trương Đại Phật Gia, căn bản không thể khơi dậy hứng thú của Trương gia để giúp hắn báo thù, những lời đó chỉ là vô căn cứ mà thôi.

Nhưng Trương Đại Phật Gia là người rất xảo quyệt.

Hắn cũng biết tầm quan trọng của mình, trong thư không hề cầu xin tộc trưởng đại diện của Trương gia ra tay, mà là thông báo cho đối phương rằng Đại đương gia Lý Văn Kiệt của Thường Thắng Sơn mang trong mình Thương Long chi huyết, huyết mạch này còn bao trùm trên cả Bảo Huyết Kỳ Lân, và lại không bị Trương gia Thiên Thụ khốn nhiễu.

Chiêu này, có thể nói là mượn đao giết người.

Trương gia, đối với những Bảo Huyết thần diệu này, bao gồm cả Thần khí trong mộ huyệt, đều cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Trong nguyên tác, sau khi Phật gia bị Lục Kiến Huân liên minh với

Trần Bì, Hoắc Tam Nương tước đoạt quyền lực, nuốt chửng địa bàn, và cướp đi vẫn đồng, hắn cũng đã dùng phương pháp này, mượn đao giết người, khiến tộc trưởng Trương gia ra mặt, trực tiếp một đao hạ sát tên ngu xuẩn Lục Kiến Huân này.

Xem ra, ta là mang ngọc có tội.

Lý Văn Kiệt nhìn thấy trên thư rằng tộc trưởng đại diện và các tộc lão của Trương gia đều rất hứng thú với Thương Long chi huyết.

Chỉ sợ đám này chẳng mấy ngày nữa sẽ tự tìm đến cái chết.

Lý Văn Kiệt cũng không để ý, với thế lực của y, sợ gì Trương gia, huống hồ bây giờ Trương gia đều bị Uông gia gây khó dễ, chỉ còn thoi thóp.

Y xé nát bức thư, tiện tay vứt bỏ, rồi chào hỏi quần đạo Tá Lĩnh, nhanh chóng dọn dẹp hiện trường, sau đó tiến vào Thường Sa, nhập vào dinh thự của Trương gia.

Từ đó, địa bàn, quyền thế, tài phú của Trương Đại Phật Gia đều đã nhập vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Phật gia đã kinh doanh ở đây nhiều năm, căn cơ hùng hậu, có rất nhiều người ủng hộ trung thành, nhân vật đại diện chính là Trương Phó quan, người xem Trương Đại Phật Gia như thần thánh.

Nếu không chiêu hàng được, Lý Văn Kiệt trực tiếp ra lệnh cho quần đạo Tá Lĩnh giết chết là xong, còn lại tất cả đều quy thuận.

Giải quyết xong tất cả, trên bàn Phật gia còn bày một chồng tư liệu, phân tích về quỷ xa 076 của Thường Sa.

Vấn đề 076 này không chỉ liên quan đến khu mỏ, mộ huyệt Thanh Ô Tử mà còn cả âm mưu quỷ kế của quân Nhật.

Nếu đã tiếp quản Thường Sa, những chuyện này đương nhiên sẽ

rơi vào đầu Lý Văn Kiệt, điều tra quỷ xa 076.

Đồng thời, Lý Văn Kiệt lệnh cho Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng thủ hạ canh gác, dùng lương thực phát cho bách tính Thường Sa, trước tiên là để thu mua lòng người.

Cùng lúc đó, thông báo cho tám gia chủ còn lại của Lão Cửu Môn ở Thường Sa, ngày mai giữa trưa sẽ thương nghị tại Túy Mãn Lâu.

Lý Văn Kiệt dự định xử lý Lão Cửu Môn cũng theo quá trình thu phục thân binh Trương gia.

Nếu có người ủng hộ trung thành, trực tiếp giết chết.

Còn lại tự nhiên quy thuận.

Trong loạn thế, không thể nhân từ nương tay.

Trưa hôm sau, vẫn là Túy Mãn Lâu.

Tấm biển lớn ở dinh thự Trương gia đã được đổi thành chữ Lý.

Tại Túy Mãn Lâu, tám đại gia chủ lúc này cũng tụ họp, bàn tán về biến cố đêm qua.

Rõ ràng họ không ngờ một người tài hoa tuyệt diễm như Phật gia lại bị tiêu diệt nhanh chóng như sét đánh.

Đồng thời, họ cũng đang thương nghị những việc tiếp theo.

Trong tòa nhà, trang trí xa hoa, bên cạnh một tấm gương lớn chạm đất, Lý Văn Kiệt đã thay một bộ nhung trang.

Y chưa từng thử quân trang.

Thân hình Lý Văn Kiệt vốn đã khôi ngô, một bộ quân trang càng làm tôn lên dáng vóc bá đạo của y.

Đeo bao tay quân đội, Mạc Kim phù treo trên cổ, chân đi đôi ủng chiến bằng da bò cứng cáp.

Điện hạ.

Bên cạnh tấm gương lớn, Thạch Dao đã thay đổi trang phục, đôi chân ngọc thon dài bọc vớ màu da nhạt.

Khuôn mặt nàng được điểm tô chút phấn son nhạt, chiếc sườn xám đỏ thắm tôn lên dáng người đẫy đà, quyến rũ.

Nàng ôm Long Tuyền Bảo kiếm, đứng tựa kiếm thị, mỉm cười bên cạnh y.

Người thật là anh tuấn.

Đó là đương nhiên.

Chiếc áo khoác quân đội được Hoa Linh bên cạnh khoác lên người Lý Văn Kiệt.

Thiếu niên khí vũ hiên ngang, khí phách anh hùng bừng bừng, khí thế như vực sâu biển lớn.

Dù Trương Đại Phật Gia có sống lại, e rằng cũng phải tự ti.

Hoa Linh cũng thay đổi trang phục, tiểu nha đầu điểm trang phấn son, dung nhan trở nên xinh đẹp hơn nhiều.

Hiện tại Mộc Trần Châu đã có manh mối chính xác, tảng đá lớn trong lòng ba người phái Dời Núi cũng rơi xuống.

Nhất là tiểu Hoa Linh, trở nên hoạt bát sáng sủa hơn nhiều, đi theo bên cạnh Lý Văn Kiệt, ngoan ngoãn đáng yêu.

Hôm nay là lúc hẹn gặp các gia chủ còn lại của Cửu Môn để bàn bạc chuyện sau này.

Lý Văn Kiệt thay xong trang phục, bên ngoài cửa, thân binh Trương gia cùng quần đạo Tá Lĩnh đã chờ sẵn hai bên.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng có mặt.

Nhìn thấy trang phục của Lý Văn Kiệt, cả hai cũng không khỏi sáng mắt.

Rõ ràng y trông như một thiếu soái thời Dân quốc.

Diêm Gia.

Một thân binh Trương gia bên cạnh cúi đầu nói: Xe đã chuẩn bị xong.

Chiếc xe jeep màu đen đang đậu ở bên cạnh.

Lý Văn Kiệt hơi nhíu mày: Diêm Gia.

Cái xưng hô gì thế này.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh thấp giọng nói: Đại ca, từ khi người nhập Thường Sa, dùng thủ đoạn lôi đình diệt trừ Phật gia, liền lưu truyền ra người ngay cả Phật gia cũng có thể giết, nên có ngoại hiệu là Lý Đại Diêm La, tôn xưng Diêm Gia.

Khá lắm, đặt cho ta cái tên âm gian.

Ta còn Phong Đô Đại Đế nữa chứ.

Lý Văn Kiệt bĩu môi, không để ý, nhanh chóng lên xe jeep, hướng về phía Túy Mãn Lâu mà đi.

Tại Túy Mãn Lâu, tám gia chủ còn lại của Lão Cửu Môn lần lượt ngồi quanh một bàn bát tiên, chờ đợi trong nhã gian.

Tám gia chủ với thần thái khác nhau, cái chết của Phật gia như sét đánh gió cuốn, họ cũng đang suy nghĩ về đường ra tiếp theo.

Nãi nãi.

Trên bàn bát tiên, một hán tử thô kệch, mặc áo vải, mặt mũi dữ tợn đầy nếp nhăn, nói: Tránh xa lão tử ra.

Đi một Trương Đại Phật Gia, lại đến một Lý Đại Diêm La.

Lão tử không phục.

Theo ta thấy, chúng ta không bằng tự lập bàn khẩu.

Nhị gia, Tam gia, Lão Ngũ, Hoắc Tam Nương, các ngươi nói sao, bày tỏ thái độ đi.

Tôi cũng thấy vậy.

Hoắc Tam Nương bên cạnh vuốt mái tóc đen nói: Tứ gia nói cũng có mấy phần đạo lý.

Hiện giờ Tứ gia vẫn là Thủy Hoàng, chứ không phải Trần Bì.

Nhị Nguyệt Hồng không nói gì.

Hắn biết rõ rằng quần đạo Tá Lĩnh của Thường Thắng Sơn, với ba vị thủ lĩnh, thế lực hùng hậu vô tiền khoáng hậu.

Hang ổ Tương Âm có không dưới mấy trăm ngàn quần đạo, còn có sự ủng hộ của các phụ lão Tương Âm.

Trước kia Phật gia là kẻ hung hãn nhất Thường Sa, nhưng hôm nay e rằng phải đổi chủ.

Mấy thế gia trộm mộ bọn họ, đổ đấu thì được, nhưng trên phương diện này thì kém xa.

Ta không quan tâm mấy chuyện này.

Trong góc, một vị khách áo đen lưng đeo cổ đao, mệt mỏi muốn ngủ, mơ hồ nói.

Đó là Lục gia, Khách gia tay đao lưng đen.

Không bằng trước xem thủ đoạn của vị Diêm Gia này đã.

Chó Ngũ gia bên cạnh vuốt ve ba tấc đinh nói: Người này có thể thay thế Phật gia, chứng tỏ cũng là người có khí phách.

Chương 49

Huống chi sau lưng hắn còn có Nhị đệ, Tam đệ là hai thủ lĩnh của Tá Lĩnh và Dời Núi, thế lực không tầm thường.

Cửu Môn chúng ta không thể nào sánh bằng.

Chó Ngũ gia nói.

Kẻ khác tăng chí khí, diệt uy phong mình.

Thủy Hoàng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Theo ý ta, Phật gia lần này có thể là lật thuyền trong mương.

Giải Cửu bên cạnh nhàn nhạt mở miệng nói: Vị Diêm Gia này, chưa chắc đã có mấy phần bản lĩnh.

Chẳng qua chỉ là dựa vào thế lực của thủ lĩnh Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu mà lên thôi.

Đúng vậy.

Thủy Hoàng cười lạnh một tiếng.

Hiện tại Phật gia vừa chết, không còn ai trên cao chèn ép, khó bảo đảm các gia chủ còn lại của Lão Cửu Môn không nảy sinh ý nghĩ chiếm địa bàn.

Trương Đại Phật Gia thân là Đề Đốc đứng đầu Cửu Môn, vô luận là địa bàn, tài phú, quyền uy đều không ai sánh bằng.

Ai mà không muốn thay thế.

Đang lúc tám gia chủ nghị luận ầm ĩ, thầm nghĩ Lý Văn Kiệt chẳng qua chỉ dùng chút mưu kế, khiến một thiên kiêu như Phật gia lật thuyền trong mương mà thôi, và đang xỉa xói lẫn nhau.

Diêm Gia đến.

Bên ngoài nhã gian, mấy chục tinh binh hãn tướng đã đồng loạt bước vào nhã gian, chia thành hai bên.

Lý Văn Kiệt phía sau có Thạch Dao, Hoa Linh hai nữ, cùng Lão Thiên Sư ba người, bước vào nhã gian.

Thiếu niên tuổi tác tuy nhỏ, nhưng khí khái hào hùng mười phần.

Một bộ nhung trang, lưng hùm vai gấu, dáng vẻ long hổ, khí thế như vực sâu biển lớn.

Khí thế này ngay lập tức trấn áp Lão Cửu Môn, khiến tám gia chủ không thở nổi.

Tề Thiết Chủy cũng lén lút liếc nhìn Lý Văn Kiệt, lập tức kinh động như gặp Thiên Nhân.

Năm đó khi Phật gia mới đến Thường Sa, hắn từng xem tướng cho đối phương, nói rằng Phật gia có tướng long hổ, nhất định sẽ có đất dụng võ trong quân đội.

Mà Lý Văn Kiệt này còn sâu sắc hơn, trời sinh xương Kỳ Lân, tướng mạo như rồng, là tượng Thiên Nhân chân chính.

So với y, Phật gia e rằng còn không xứng xách giày.

Kém xa vạn dặm.

Chư vị.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Bây giờ Phật gia đã chết, nơi này do ta tiếp quản, ai tán thành, ai phản đối.

Khí phách lộ rõ.

Lý Văn Kiệt lấy ra chiếc nhị hưởng hoàn của Phật gia, đặt lên bàn.

Vù vù vang lên hai tiếng.

Trên bàn bát tiên, lặng ngắt như tờ, sự bá đạo, hung hãn như vậy, họ chưa từng thấy bao giờ.

Lý Văn Kiệt.

Thủy Hoàng bên cạnh hung hăng vỗ bàn mắng: Ngươi cái thá gì chứ.

Đứa oắt con lông còn chưa mọc đủ, cũng dám mưu toan sánh vai Phật gia.

Nếu không phải thế lực của Tá Lĩnh lực sĩ Trần Ngọc Lâu hỗ trợ, ngươi tính cái trứng chim gì.

Sớm cút đi, không thì lão tử giết ngươi.

Ngươi dám bất kính với Điện hạ.

Phía sau Lý Văn Kiệt, Lão Thiên Sư vận Long Hổ Đạo bào trải đầy lôi văn, già dặn trầm ổn, lạnh lùng nói.

Lão tạp chủng.

Thủy Hoàng hừ lạnh một tiếng: Không phải thế lực của Trần Ngọc Lâu, các ngươi là cái gì.

Có bản lĩnh thì đừng dùng thế lực của Trần Ngọc Lâu, cùng lão tử dao thật thương thật làm một trận, xem ai lợi hại.

Nam phái Cửu Môn chúng ta cũng không phải thứ hèn nhát.

Tốt.

Lý Văn Kiệt cười lạnh một tiếng, hướng về phía các gia chủ còn lại nói: Hắn không phục, còn ai không phục.

Có thể cùng nhau đứng ra.

Bên cạnh Thủy Hoàng, mấy chục thủ hạ sát khí đằng đằng đứng cạnh, trong khi các gia chủ còn lại đều riêng phần mình tâm hoài quỷ

thai, không tỏ thái độ.

Thủy Hoàng hừ lạnh một tiếng: Chỉ một mình ta, lão tử một mình cũng có thể bóp chết ngươi.

Lý Văn Kiệt lười nhác nói thêm, hướng về phía Lão Thiên Sư bên cạnh nói: Giết hết.

Các gia chủ còn lại đều là người tinh tường, vừa rồi cố ý khuyến khích Thủy Hoàng, kẻ đầu óc đơn giản nhất, để thăm dò Lý Văn Kiệt nông sâu.

Thấy người này tính toán kỹ càng, sâu không lường được, đồng thời lại ra lệnh cho một lão già bên cạnh.

Lão già này trông chẳng có gì đáng chú ý, râu tóc bạc phơ, có thể có bản lĩnh gì.

Họ lập tức trợn to mắt, muốn nhìn cho rõ ràng.

Dạ, Điện hạ.

Lão Thiên Sư, thân thể già nua bước ra, khí thế hoàn toàn thay đổi: Thứ sâu kiến như ngươi, cũng xứng trước mặt Điện hạ mà ồn ào ư.

Chỉ thấy một vệt kim quang chậm rãi từ thân thể Lão Thiên Sư dần dần bốc lên, trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân.

Ánh sáng vàng rực, gần như xông phá chân trời.

Dưới Tiên Nhân, ta vô địch.

Trên Tiên Nhân, một đổi một.

Chỉ thấy lão giả này chấp chưởng Lôi Ấn, Long Hổ Đạo bào bay phấp phới, không gió mà bay.

Bề mặt cơ thể kim quang bao quanh, lôi đình trải rộng.

Trương Thiên Sư của Long Hổ Sơn Thiên Sư Phủ.

Ngũ Lôi Chính Pháp, Dương Ngũ Lôi.

Trong khoảnh khắc, thiên khung như mực.

Chỉ thấy Lão Thiên Sư ở trung tâm tựa như ma thần.

Thủy Hoàng trước mặt y hơi co rúm, Ngũ Lôi Chính Pháp.

Trò đùa gì đây.

Khí thế của Lão Thiên Sư tựa như ma thần, thân thể kim quang bao quanh, lôi đình trải rộng, hồ quang điện chạy khắp nơi.

Chấp chưởng Lôi Ấn.

Năng lượng khổng lồ như vậy thậm chí khiến trời đất rung chuyển.

Bầu trời vốn quang đãng không một gợn mây, trong khoảnh khắc.

Thiên khung như mực, mây đen dày đặc, có hồ quang điện chạy khắp nơi.

Giáng.

Oanh.

Toàn bộ trời đất dường như đều theo đó rung chuyển.

Lôi đình cường tráng trong nháy mắt từ chín tầng trời giáng xuống, ầm ầm chấn động.

Tựa như Thượng Đế chấp chưởng thanh kiếm hình phạt, dường như muốn trực tiếp lật tung cả Túy Mãn Lâu.

Dưới tiếng sét nổ, Thủy Hoàng trước mắt thậm chí còn chưa kịp kêu thảm một tiếng, liền thân hình câu diệt, hóa thành tro bụi, biến mất không còn dấu vết.

Bảy gia chủ còn lại mồ hôi lạnh toát ra, kinh ngạc tại chỗ, không dám tin vào những gì mình vừa thấy.

Họ điên cuồng nuốt nước bọt.

Thậm chí có một số người trực tiếp quỳ xuống đất, hô lớn Tiên Nhân.

Năng lực tiên nhân như vậy há có thể là thứ phàm nhân có thể chấp chưởng.

Rất nhanh, phong ba lắng xuống.

Thủy Hoàng đã hóa thành bột mịn, Đạo bào của Lão Thiên Sư cũng theo đó chậm rãi hạ xuống, một lần nữa biến thành một lão nhân bình thường không có gì đặc biệt, đứng sau lưng Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt chắp tay sau lưng, thong thả bước ra: Phật gia rất lợi hại đúng không.

Giống như lũ sâu kiến các ngươi, há có thể biết được đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Y tiếp tục: Hiện giờ, Phật gia đã chết, Thủy Hoàng không phục đã bị ta tru diệt trước mặt mọi người.

Chư vị, có nguyện cúi đầu vì Bản Điện hạ không.

Một câu nói vừa dứt, bảy gia chủ còn lại cũng không dám nói thêm lời nào.

Vết xe đổ đó, Thủy Hoàng cháu trai kia, tro cốt đều bị lôi điện nổ tan không còn.

Chúng ta nghịch súng pháo, ngươi trực tiếp chơi lôi điện ư.

Thế thì còn chơi cái quái gì nữa.

Bảy đại gia chủ nhao nhao khom người cúi đầu trước Lý Văn Kiệt, cung kính xưng: Diêm Gia.

Lão Cửu Môn cũng thuận lợi được thu về dưới trướng.

Lão Bát.

Thấy mục đích lập uy đã đạt được, Lý Văn Kiệt mở miệng nói: Theo ta đi một chuyến nhà ga.

Vấn đề quỷ xa 076 vẫn chưa được giải quyết.

Chương 50

Khu mỏ, Thanh Ô Tử đại mộ, một Cự Mộ Thượng Cổ như vậy, Lý Văn Kiệt tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Huống hồ, trong đó còn ẩn chứa âm mưu của quân Nhật.

Sở dĩ gọi Tề Thiết Chủy đi cùng, là vì lần quỷ hàng 076 này rất có thể cũng có liên quan đến Tề gia.

Dạ, Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy cũng cẩn thận từng li từng tí.

Hắn chỉ là một thầy bói, không thể đắc tội đối phương.

Đài Ngắm Trăng.

Thân binh Trương gia, lực sĩ Tá Lĩnh đã phong tỏa toàn bộ nhà ga.

Quỷ xa 076, tựa như một con Ác Long màu đen khổng lồ, đậu sát bên cạnh nhà ga.

Đại ca.

Thấy Lý Văn Kiệt đến, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vội vàng ôm quyền nói.

Có kết quả gì chưa.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía hai người.

Tạm thời vẫn chưa nhìn ra điều gì.

Trần Ngọc Lâu chau mày nói: Một toa toàn người chết, thật không biết chiếc xe lửa này làm sao vào ga, tà môn quá.

Chá Cô Tiếu cũng bên cạnh nói.

Bát gia, theo ngươi thì sao.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Tề Thiết Chủy bên cạnh.

Tề Thiết Chủy lấy ra la bàn, nhìn qua quỷ xa trước mắt, lại dùng tay bấm tính một hồi, lúc này mới nói: Diêm Gia.

Chiếc xe này là từ đâu đến.

Hẳn là khu mỏ gần đây.

Lý Văn Kiệt nói.

Người nhìn trên này.

Tề Thiết Chủy chỉ lên trên, chỉ thấy ở vị trí đầu máy treo một mặt gương đồng thau: Treo cao gương đồng thau, đây là cao nhân báo tin.

Nhà họ Tề, kiểu hành nghề của họ chính là ban ngày ngụy trang thành thầy bói, xem bói, bốc quẻ để kiếm sống.

Đến ban đêm thì xem bói long mạch, hạ đấu Mạc Kim.

Và chiếc gương đồng thau treo trên đầu máy này chính là một quy củ bất thành văn của nhà họ Tề, ý nói rằng có cao nhân của Tề gia ở trong một mộ huyệt cực hung.

Biết rõ mình chắc chắn phải chết, khó mà rời đi.

Liền dùng một con liệt mã, phủ lên gương đồng thau chạy ra, còn có pháp hình chuyên môn, để báo tin cho người Tề gia bên ngoài làm dấu hiệu, nhắc nhở nơi đây nguy hiểm, cũng để hậu nhân thu thi thể cho mình.

Đây không phải ngựa, đây là xe lửa.

Xem ra, các ngươi nhà họ Tề báo tin tòa cổ mộ này rất hung hiểm đó.

Lý Văn Kiệt nói.

Đại khái vậy.

Tề Thiết Chủy nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, lớp vỏ sắt kín của chiếc xe lửa này đã được thủ hạ dùng bình cắt khí cắt ra.

Tuy rất quen thuộc với tuyến cốt truyện Lão Cửu Môn , nhưng hiện tại dù sao cũng đã phát sinh lượng lớn hiệu ứng hồ điệp, Lý Văn Kiệt vẫn quyết định kiên nhẫn điều tra một chút, để tránh sau này xuất hiện sai lầm.

Mấy người chọn đèn phong, nhanh chóng theo lỗ hổng do bình cắt khí tạo ra, tiến vào bên trong xe lửa.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta nhất thời ngẩn người.

Chỉ thấy trong các toa tàu này, có rất nhiều quan tài cổ bị siết chặt bởi vòng sắt, chất đống trên giường sắt.

Những quan tài cổ này nhìn niên đại cũng đã rất xa xưa.

Trên đó còn có dạng mạng nhện sợi bông, không biết có ý nghĩa gì.

Toàn bộ toa tàu, tựa như một hố chôn chung vậy, quan tài và thi thể la liệt khắp nơi.

Mùi hôi thối khó chịu.

Lý Văn Kiệt ra lệnh cho thủ hạ mang mặt nạ phòng độc đeo vào, để tránh thi khí.

Tà môn.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói: Đại ca, chiếc xe lửa này, sao lại y hệt một hố chôn chung vậy, nhiều quan tài thế này.

Mà đều là quan tài cổ.

Xem ra, giống như vừa mới được móc ra từ mộ huyệt.

Đây là ai móc ra, vận chuyển đến Thường Sa, rồi lại muốn làm gì.

Trần Ngọc Lâu chau mày, nhìn Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: Tề gia các ngươi, đổ đấu có thói quen là ngay cả quan tài cũng muốn dùng xe lửa vận chuyển ra sao.

Ngay cả thi thể cũng không buông tha.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói.

Đến lượt ngươi đó.

Tề Thiết Chủy lanh lợi nói: Chỉ có nhà họ Trần các ngươi mới làm vậy thôi.

Hắc.

Ngươi khoan hãy nói, nhà Tá Lĩnh chúng ta thật sự làm vậy đó.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ.

Xem ra không sai mấy.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm xuống, nhìn những quan tài cổ, thi thể và mạng nhện sợi bông khắp nơi.

Chuyến quỷ hàng 076 này chính là từ khu mỏ mở ra.

Và những quan tài cổ này đều là do quân Nhật móc ra từ mộ huyệt Ngụy Tấn Nam Bắc triều dưới khu mỏ.

Cần biết rằng, quân Nhật rất hứng thú với những cổ mộ thần bí và bảo vật của cổ quốc phương Đông.

Mộ Thanh Ô Tử dưới khu mỏ sớm nhất đã được một thương nhân Nhật phát hiện, ghi chép vào nhật ký của mình.

Hắn có đề cập trong đó rằng dưới khu mỏ này chôn giấu một bảo vật thần bí, có thể đảo ngược chuyển sinh tử khối vẫn đồng.

Hắn rất hứng thú với nó.

Nếu thứ này được ứng dụng vào chiến tranh, binh lính Nhật chết

đi lại có thể phục sinh, thì đó quả là điều phi thường.

Đáng tiếc Họ đã tiến hành khai quật khu mỏ rất nhiều năm, nhưng chỉ đào được những quan tài cổ này ở bên ngoài mộ Thanh Ô Tử mà thôi.

Nhưng chỉ riêng việc này cũng đã khiến họ tử thương thảm trọng.

Bên cạnh những quan tài này, khắp nơi vứt bỏ là những thi thể binh lính Nhật bị thương nặng, bao phủ sợi bông, mặt úp xuống.

Tất cả đều là binh lính Nhật chết trong quá trình khai quật cổ mộ.

Chuyện kinh khủng như vậy đã khiến quân Nhật cũng nghe tin đã sợ mất mật.

Họ thầm nghĩ, chỉ riêng bên ngoài mộ Thanh Ô Tử đã tổn thất thảm trọng như vậy, huống chi là chủ mộ thất.

Thế là họ nghĩ ra một biện pháp, chính là chiếc quỷ xa 076 này, kéo đầy quan tài và thi thể, lái vào ga Thường Sa.

Trước khi Lý Văn Kiệt đến, Phật gia, quan phòng thủ Thường Sa, cùng thủ hạ Lão Cửu Môn đều là hảo thủ đào mộ.

Chiêu này của quân Nhật gọi là khiêu khích người khác vào cuộc.

Họ muốn dùng chiêu này để hấp dẫn những phu tử đạo mộ nam phái, cùng Phật gia và những người khác, giúp họ đào mộ Thanh Ô Tử và đạt được khối vẫn đồng.

Đáng tiếc —— Lý Văn Kiệt lắc đầu, cả đoàn tàu này, chẳng khác nào một ngôi cổ mộ khổng lồ.

Thế nhưng những thứ tùy táng giá trị trong quan tài, đã sớm bị đám tiểu quỷ tử kia cướp sạch không còn.

Chỉ còn lại cổ quan mục nát, cùng những thi thể này.

Chẳng có chút cơ hội hấp thu Long Khí nào.

Điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt mắng to đám súc sinh tiểu quỷ tử này.

Đi đến đâu cũng áp dụng chính sách ba sạch.

Diêm Gia.

Trên đoàn tàu, mấy tên thân binh Trương gia, cũng đeo mặt nạ phòng độc, cấp tốc tìm kiếm.

Tìm được một chồng tài liệu thí nghiệm.

Trên tài liệu, ghi chú tiếng Nhật phức tạp, cùng một số thí nghiệm thể đặc biệt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Trần Ngọc Lâu nói bên cạnh: Đại ca, chẳng lẽ đám tiểu quỷ này bí mật tiến hành thí nghiệm trên người tại khu mỏ ngoại ô.

Thất bại, liền đem những thi thể này, tất cả đều kéo đến Trường Sa.

Cố tình bày nghi trận, kỳ thực là để virus lan tràn tới.

Cũng có khả năng.

Lý Văn Kiệt ném tài liệu thí nghiệm sang một bên, phất phất tay.

Để thân binh Trương gia, đem những cổ quan, thi thể này, tất cả đều tiêu sát sạch sẽ rồi đốt cháy hoàn toàn.

Tránh cho thi độc, hoặc những độc trùng từ mộ huyệt lan tràn đến Trường Sa, gây uy hiếp cho bách tính.

Chương 51

Đoàn tàu này phong tỏa bằng lá sắt, bước qua khoang xe này, cuối cùng có đánh dấu tiếng Nhật Giáp Thân Hai Mươi Tư Mộ.

Bên dưới chi chít, ghi rõ số lượng và vị trí quan tài bên trong.

Ở đầu tàu, lại được bao phủ bởi một lượng lớn lá sắt, trông giống như một chiếc quan tài khổng lồ, một cái quách lớn vậy.

Đập vỡ lá sắt, cầm phong đăng bước vào, bên trong đầu xe lửa này, chỉ có một chiếc thạch quách nặng nề, không còn vật gì khác.

Bề mặt thạch quách được đổ bê tông nước thép, chỉ để lại một lỗ nhỏ ở trung tâm, vừa đủ để cánh tay có thể thò vào.

Nước thép phong quan, để lại lỗ nhỏ.

Da sắt bọc quan tài, quan tài da bọc, nước thép phong quan, Diêm Gia, đây là một cái còi quan tài a.

Tề Thiết Chủy nói.

Còi quan tài là khi trộm mộ, phát hiện hung quan khó giải quyết, liền dùng nước thép đổ bê tông bề mặt, phong bế thân quan tài.

Lại trên bề mặt thân quan tài, để lại một lỗ nhỏ.

Đưa cánh tay vào lỗ hổng, tiến hành Mạc Kim, nếu có bất trắc, cũng có thể chặt tay để cầu sinh.

Thông thường, trong những cái còi quan tài như vậy, không phải đại hung cương thi, thì cũng là một chút quý tộc chết vì ôn dịch, hoặc là những thứ tà môn hơn.

Loại vật này, gọi chung là yêu.

Tóm lại là khó mà phân trần.

Bề mặt quan tài sắt, lại khắc chữ: Mộ hung, quan tài phong.

Lá sắt bọc quan tài, bên trên còn có chữ.

Tề Thiết Chủy trầm tư chốc lát nói: Diêm Gia, đây là cao nhân Tề gia, truyền lại tin tức cho chúng ta.

Dưới thân quan tài, tất có đinh sắt.

Để người không phận sự, trước tiên tản đi.

Tề Thiết Chủy nói.

Lý Văn Kiệt hơi nhíu mày, cái còi quan tài này, so với nguyên tác, nhiều hơn không ít nội dung, còn liên lụy đến cao nhân Tề gia.

Chắc hẳn cũng có chút dị thường.

Thân binh Trương gia trên xe, tất cả xuống dưới.

Lý Văn Kiệt hô một tiếng.

Binh sĩ nhao nhao hướng phía đài ngắm trăng đi đến.

Trong lòng may mắn, quỷ xa này tà môn vô cùng, cuối cùng không cần phải tiếp tục ở trên đó.

Tề Thiết Chủy ngồi xổm xuống.

Lấy ánh sáng phong đăng chiếu rọi, quả nhiên chỉ thấy bên cạnh thân quan tài này, cách ba tấc có thừa vị trí, cắm hai mươi bốn cái đinh sắt lớn.

Đinh sắt màu đen tạo thành một vòng, bao bọc toàn bộ thân quan tài.

Tề Thiết Chủy sờ một cái, xác nhận những cây đinh sắt này, đều là đã ngâm trong mực nước.

Nhưng cũng đoán không ra dụng ý trong đó.

Trên bề mặt quan tài, còn tiết ra những cây đinh quan tài to lớn,

thứ này gọi là trấn đinh, lại xưng là tử tôn đinh, khốn thủy đinh.

Lấy bảy cái là cát số.

Lại có thể khốn sát khí của hung vật trong quan tài.

Trước mắt chiếc còi quan tài lá sắt này, trong ngoài ba tầng khốn thủy đinh.

Chắc hẳn trong đó nhất định có duyên cớ.

Tề Thiết Chủy liếm liếm bờ môi, đứng lên nói: Diêm Gia, cao nhân Tề gia này, lần này hẳn là chuyên vì Phật gia Trương Khởi Sơn, cùng ta mà đến.

Ngài nhìn, gương đồng treo cao loại điển cố này, chỉ có hậu nhân Tề gia chúng ta biết được, mà còi quan tài, loại vật này, chỉ có thể lấy công phu hai ngón dò động của người Trương gia, để lấy ra bảo vật bên trong.

Để tránh trúng chiêu.

Nhưng hiện tại, Trương Khởi Sơn đã chết, chỉ sợ muốn phá vỡ chiếc còi quan tài lá sắt lớn này, e rằng còn cần hao phí không ít tâm sức.

Tề Thiết Chủy cau mày nói.

Cái này cũng gọi là chuyện.

Lý Văn Kiệt chẳng thèm ngó tới.

Nghe cái còi cô cô gọi, còn không trồng hoa màu, không có hắn mở đại Phật gia, lẽ nào lại không mở được cái còi quan tài lá sắt này.

Diêm Gia hẳn là muốn trực tiếp phá vỡ còi quan tài.

Tề Thiết Chủy cau mày nói: Nhưng cao nhân Tề gia, lấy phương thức này phong quan, đinh khốn thủy đinh, bên trong nhất định là vật

đại hung a.

Ở Tương Âm, Trường Sa, thứ hung dữ nhất là ta.

Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng.

Với thủ đoạn của Lý Văn Kiệt, cũng lười coi trọng cái gọi là hai ngón dò động, chặt tay cầu sinh.

Hắn trực tiếp cho thủ hạ lấy súng phun lửa nướng chiếc còi quan tài trước mắt, đợi nhiệt độ dâng lên.

Lại đem Trùng Ngọc thức tỉnh, để nó hóa thành hắc vụ binh sâu độc, chen chúc mà ra.

Trùng Ngọc vốn không có quy tắc, chỉ là hắc vụ, nhưng những Trùng Ngọc này nguyên bản được tạo hình thành dáng vẻ thiên thủ thiên nhãn đại tà phật.

Lúc này tiêu tán mà ra.

Dưới ánh phong đăng, chỉ thấy hắc vụ ngưng tụ thành hình dáng Phật hắc ám, lúc này dưới sự chỉ huy của Lý Văn Kiệt, bám vào bề mặt còi quan tài lá sắt.

Trùng Ngọc kia, vốn là vật đặc thù.

Thân thể sẽ bài tiết ra một lượng lớn độc tố tương tự axit sulfuric, bởi vậy hắc vụ lướt qua, mặc kệ là nhân loại, súc vật, hay là ngoan thạch, lá sắt, đều sẽ bị ăn mòn không còn.

Hóa thành hư không.

Lúc này hắc vụ chi chít, hướng phía bề mặt còi quan tài nướng ở nhiệt độ cao, chen chúc mà tới.

Chỉ thấy hắc vụ như bụi mù.

Chỉ trong chốc lát, lá sắt này đã hóa thành một vũng nước mủ, chỉ

lộ ra thi thể bên trong.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tề Thiết Chủy bên cạnh ngạc nhiên vô cùng, hắn chỉ thấy Lý Văn Kiệt vung tay lên, liền hiện ra hắc vụ hình thành dáng vẻ Phật hắc ám, thôn phệ chiếc còi quan tài trước mắt.

Hung dữ lợi hại.

Đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ, khó trách vị này được xưng là Lý Đại Diêm La, hắc vụ này như quỷ như yêu.

Quả nhiên là thủ đoạn Diêm La.

Đồng thời cũng toát mồ hôi lạnh ròng ròng, nghĩ thầm thủ đoạn của Diêm Gia quả nhiên sâu không lường được, trước đó Lão Thiên Sư kia, Ngũ Lôi Chính Pháp đã đủ lợi hại.

Hắc vụ trước mắt này, cũng là hung ác vô cùng.

Phật gia gia hỏa kia, thua trong tay hắn, thật sự là không hề oan uổng.

Còi quan tài bị phá ra xong, Lý Văn Kiệt vung tay lên, đem hắc vụ hóa thành Trùng Ngọc, một lần nữa thu vào không gian hệ thống.

Cường độ của hắc vụ binh sâu độc, vẫn là tương đối không tệ.

Trong chiếc còi quan tài trước mắt này, vẫn như cũ có thể thấy được dạng sợi bông lưới tơ, lần này càng dày đặc.

Chi chít, ba tầng trong ba tầng ngoài, giống như màn lụa thông thường, cơ hồ đem toàn bộ thi thể, đều tùy theo che lấp.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh trầm ngâm nói: Đại ca, ngươi nói thứ dạng sợi bông này, rốt cuộc là cái gì.

Sao lại nhiều như vậy.

Thi thiêu thân.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt nói một câu, đem dạng sợi bông lưới tơ này, lấy chủy thủ cắt đứt.

Bên dưới chỉ thấy, tồn tại không ít Thi thiêu thân kích thước cực lớn, ở giữa cánh và thân thể, hình thành một hình dạng mặt người oán độc.

Thứ này ký sinh trên người chết, trong mộ huyệt, có kịch độc thi thể.

Nhưng trước hắc vụ binh sâu độc của Lý Văn Kiệt, bất quá tiểu vu gặp đại vu mà thôi, trong khoảnh khắc, hóa thành nước mủ.

Bên dưới chỉ thấy một bộ thi thể, mặc quần áo quý tộc thời Nam Bắc triều, lưng hướng lên trên.

Bên cạnh còn vứt bỏ một viên xương rồng, trên đó khắc đầy dị văn.

Xương rồng, trên thực tế chính là giáp cốt, phần lớn lấy mai rùa, hoặc là một chút vật cứng cáp, tạo hình mật văn Thượng Cổ, lưu truyền trong mộ huyệt.

Giá trị nghiên cứu cực cao.

Đoạn xương rồng này không giống với xương rồng Thiên Thư, cũng không phải là lấy mai rùa tạo hình, cũng không rõ là tài liệu gì.

Lý Văn Kiệt cầm trong tay, bằng lòng bàn tay.

Long Khí + 500 Không nghĩ tới, nơi này ngược lại nhặt được một thu hoạch ngoài ý muốn.

Loại giáp phiến động vật này, lại gọi giáp cốt, trên đó tuyên khắc dị văn, bây giờ loạn thế, cũng có chuyên gia chuyên nghiên cứu loại văn tự giáp cốt đặc thù này, chỉ là Lý Văn Kiệt cũng không rất quen.

Đem xương rồng lau sạch sẽ xong, để vào không gian hệ thống, tạm thời còn khó có thể giải mã ra chữ Hán.

Chương 52

Lý Văn Kiệt lại đang trên thân thi thể tìm tòi, lại phát hiện, trong cổ thi thể này, đâm chi chít hai mươi mốt rễ độc châm.

Loại độc châm này, chính là chuyên môn để phong kín đồ vật trong bụng, càng giống là phòng ngừa đồ vật trong bụng nó đi ra.

Lưng thi thể này chỉ lên trời.

Lý Văn Kiệt vươn tay, trên bàn tay, cấp tốc bao trùm một tầng Trùng Ngọc, hiện ra trạng thái hắc ngọc.

Sờ một chút bụng thi thể này.

Bụng kẻ này phồng lên, bên trong chắc hẳn bị Thi thiêu thân, đẻ trứng số lượng lớn, thi thể sớm đã biến thành vật chứa.

Độc châm này, chính là ngăn lại những Thi thiêu thân này từ trong miệng bay ra.

Két. một tay nặn miệng thi thể.

Từ trong miệng thi thể này, rơi xuống một chiếc nhẫn, toàn thân đen nhánh, trên đó còn có đồ án huy chương.

Lý Văn Kiệt nắm nó trong tay.

Long Khí + 100 Diêm Gia.

Nhìn qua đồ án trên chiếc nhẫn kia, Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: Chim quyên hoa.

Một tháng hoa nở nhị nguyệt hồng, nhị nguyệt hồng nở không có cha mẹ.

Chim quyên hoa nếu như đặt ở địa phương khác, có khả năng không có gì ý nghĩa, nhưng ở mảnh đất Trường Sa này, biểu tượng

chính là Hồng gia, tộc huy của Nhị Nguyệt Hồng.

Hồng gia ban tử, đừng nhìn chỉ là một đám con hát mà thôi, nhưng đơn thuần chỉ cần nghe bài dân dao này, liền biết được hung danh của Hồng gia lẫy lừng.

Đây là tộc huy nhà Nhị gia a.

Tề Thiết Chủy vuốt cằm nói: Nước thép phong quan này, e rằng là thủ bút của người Hồng gia.

Thật sự là tà môn.

Ân.

Lý Văn Kiệt nhẹ nhàng gật đầu, thưởng thức chiếc nhẫn một hồi, bỏ vào trong túi.

Hiện tại trong còi quan tài, đồ vật đại khái vơ vét gần hết.

Lý Văn Kiệt cho thủ hạ Tá Lĩnh lực sĩ, lấy súng phun lửa, tiêu sát nhiệt độ cao, cần phải không thể lưu lại một quả trứng trùng.

Để tránh tạo thành ôn dịch trong thành.

Ngay sau đó, thi thể trên xe, cũng cơ bản thanh lý không còn, chỉ còn lại bộ thi thể treo cổ ban đầu kia.

Thi thể này tạo hình đặc biệt.

Nguyên bản bị Cố Khánh Phong, nhầm cho là trưởng tàu, nhưng con ngươi người này to bằng mũi kim, căn bản không giống loài người.

Giống như là mắt chồn.

Tà môn lợi hại.

Tề Thiết Chủy bên cạnh quan sát một lát, liền thở dài, biết được người này chính là cao nhân Tề gia báo tin.

Chỉ sợ đoàn tàu lái vào Sa Thành trước đó.

Người này cũng đã là mạng sống như treo trên sợi tóc, khí độc công tâm, lợi dụng phương thức đinh vàng tiên, để chống đỡ hơi thở cuối cùng.

Có thể làm cho quỷ hàng 076, thuận lợi lái vào Sa Thành.

Đinh vàng tiên, có chút cùng loại xuất mã tiên ngoài quan, cũng là đường lối thỉnh thần nhập thân.

Đem Hoàng Đại Tiên mời vào thể nội xong, lại lấy những cây đinh lớn trên mặt đất, đem Hoàng Đại Tiên phong kín thể nội, cái này gọi là đồng quy vu tận.

Thật sự là một vòng trừ một vòng.

Chuyện quỷ liệt lên rất nhanh thanh lý hoàn tất, Lý Văn Kiệt để thân binh Trương gia, hỏa tốc xử lý đoàn tàu này.

Tránh cho trở ngại giao thông.

Trở lại trạch viện, Lý Văn Kiệt có chút không kịp chờ đợi, cấp tốc điều ra giao diện hệ thống: Chủ nhân: Lý Văn Kiệt Cảnh giới: Tiểu Thiên vị.

Triệu hồi tùy tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong Bất Lương Nhân 36 Thiên Cương giáo úy, Lão Thiên Sư Dương Chi Duy.

Công pháp: Thiên Cương Quyết, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Sâu Độc.

Vũ khí: Long Tuyền Bảo Kiếm.

Không gian hệ thống: Xương rồng Thiên Thư, chiếc nhẫn, phong đăng, giáp cốt.

Long Khí: 5781.

Trước đó tại Tây Hạ Hắc Thủy Thành, Lý Văn Kiệt vốn đã đạt được hơn 4900 Long Khí.

Khoảng cách 5000 Long Khí.

Cách nhau một đường.

Bây giờ trên quỷ hàng 076, lại đạt được không ít Long Khí, tự nhiên là xông phá cửa ải lớn 5000.

Mua sắm Cửu U Huyền Thiên Thần Công.

Lý Văn Kiệt trong lòng mặc niệm.

Đã mua.

Hao phí 5000 Long Khí.

Theo âm thanh hệ thống nhắc nhở rơi xuống, trong đầu Lý Văn Kiệt, cũng cấp tốc hiện ra đường lối liên quan tới Cửu U Huyền Thiên Thần Công.

Cửu U Huyền Thiên Thần Công.

Thượng quyển Cửu U tu luyện xong, toàn thân tiêu tán ra Cửu U Địa Ngục Huyền Minh chi khí, làm bản thân hộ pháp.

Giống như La Sát Diêm La, sát khí bức người, ra chiêu giống như quỷ khóc thần hào, thi khí đầy trời.

Chỉ là sẽ dần dần trở nên thần trí không rõ, biến thành một quái vật chỉ biết giết chóc.

Hạ quyển Huyền Thiên thì công chính bình thản, thượng hạ quyển kiêm tu nếu nói, liền có thể hóa giải sát lục chi khí, sẽ không chịu tác dụng phụ ảnh hưởng.

Hơn nữa, sát khí của Cửu U Huyền Thiên Thần Công, có thể cùng bá khí của Đại Soái Thiên Cương Quyết, hỗ trợ lẫn nhau.

Kết hợp tu luyện, có thể đạt tới hiệu quả 1+ 12.

Trong nguyên tác, Lão Lý tu luyện pháp này, kết hợp Thiên Cương Quyết của Đại Soái, đánh Áo Cô đến giờ còn đang ở Bệnh viện Nhân dân số một Mạc Bắc đó.

Mua sắm Cửu U Huyền Thiên Thần Công Lý Văn Kiệt cũng không chút do dự.

Trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Đêm.

Bóng tối bao trùm khắp bầu trời.

Bề mặt thân thể Lý Văn Kiệt, khí đen quét sạch toàn thân trên dưới, trên bầu trời, một vòng trăng xanh, phảng phất trong mắt hắn, đều hóa thành huyết nguyệt đỏ tươi.

Lượng lớn sát khí màu đen, tiêu tán ra, hình thành Ma Thần quỷ quái, phụ trợ Lý Văn Kiệt giống như Ma Thần giáng thế.

Cửu U có Huyền Thiên, thượng huyền hạ Cửu U, chớ ước mà từ cùng, sinh tử chi rõ ràng.

Người tu luyện công này, cần phải tâm hoài hận ý, sát phạt quả cảm.

Lấy sát chứng đạo, lấy đồ dưỡng sinh.

Từ đó, không khí không thuận, không mạch không thông,. thậm chí không chỗ không địch lại.

Ông.

Trạch viện Lý gia, Thạch Dao bó tóc đen, đang ôm Long Tuyền Bảo Kiếm, cặp đùi ngọc thon dài khép lại, an tâm khi kiếm thị.

Oanh.

Long Tuyền Trọng Kiếm, hầu như không triệu tự động, vù vù một tiếng, thoát vỏ tìm chủ.

Thạch Dao thần sắc giật mình.

Nhìn một cái bên cạnh nó, Lão Thiên Sư, ngay sau đó hai người thân ảnh cấp tốc biến mất.

Trên xà nhà, huyết nguyệt đỏ tươi, hình dáng chiếu rọi phía sau thân thể Đại Soái, Bất Lương Soái một tay theo chuôi kiếm, nghiêng cắm bên hông.

Dưới mặt nạ, chính là khuôn mặt dữ tợn.

Sau văn võ bào, áo khoác bay múa phía sau, sau lưng 36 Thiên Cương giáo úy, tất cả đều đứng bên cạnh nó.

Thiên tử.

Bất Lương Soái trong mắt mang theo một vòng vẻ hân thưởng, nhìn qua từng tia từng sợi sát khí từ trên thân Lý Văn Kiệt tiêu tán ra bên dưới.

Tặc tử đương đạo, loạn thế thiên hạ, há có thể vô vi.

Lấy sát chứng đạo, kết thúc loạn thế này, đi bá đạo để diệt tặc tử, đây mới là Thiên tử, ha.

Bất Lương Soái khàn khàn cười nói.

Sau lưng, những Bất Lương Nhân còn lại, cũng nhìn qua động tĩnh của Lý Văn Kiệt bên dưới.

Chương 53

Không riêng gì Đại Soái.

Biến cố như vậy, hậu viện đại trạch, dù là Trần Ngọc Lâu, Vịt Chàng Trạm Canh Gác, Tề Thiết Chủy bọn người, cũng đều tụ tập ở đây.

Khí tức này.

Lão Thiên Sư nhắm lại hai mắt: Điện hạ đây là nhập ma.

Đây là Cửu U Huyền Thiên Thần Công.

Thạch Dao bên cạnh thản nhiên nói: Thượng quyển nhập ma, hạ quyển khí thuận.

Điện hạ chắc chắn công lực đại tăng.

Thạch Dao nhìn qua thân thể Lý Văn Kiệt, đôi mắt đẹp trong đó, cũng hơi có vẻ một tia kinh ngạc.

Lý Văn Kiệt bây giờ, phối hợp Thiên Cương Quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, khí tức chi bành trướng, sát khí chi mãnh liệt, làm cho người sợ hãi.

Đơn giản giống như Đại Soái đời sau.

Khiến nàng, vậy mà đều có chút hơi run.

Thật sự là Diêm Gia a.

Tề Thiết Chủy cũng rụt lại thân thể, vụng trộm dò xét một chút, không dám nhiều lời.

Xem ra, Đại ca công lực lại tăng nhiều.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, trải rộng ra quạt giấy, chữ Trần vọt hiện

trên quạt giấy.

Ân.

Vịt Chàng Trạm Canh Gác cũng gật gật đầu, sát khí như vậy, dù hắn, đều bị dẫn dắt sát ý trong lòng.

Rất khó tưởng tượng, Lý Văn Kiệt rốt cuộc đang tu luyện công phu gì.

Hưu.

Long Tuyền Bảo Kiếm, nhảy lên không trung, giống như lôi điện màu đen phích lịch, sát na vạch phá bầu trời đêm.

Lấy thế sét đánh gió biến, trong nháy mắt rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Cắm vào đại địa.

Vết rạn dày đặc, Lý Văn Kiệt ngẩng đầu, trong hai mắt, đã là một mảnh màu đỏ tươi.

Loạn thế thiên hạ, năng giả cư chi.

Kinh mạch giống như con đê đập tan tác, bề mặt thân thể Lý Văn Kiệt, từng tia từng sợi hắc khí, tiêu tán ra.

Trong lòng bàn tay Long Tuyền Bảo Kiếm, phảng phất đều tùy theo, bao phủ một tầng sát khí nhàn nhạt.

Lý Văn Kiệt hai mắt đỏ tươi, như rất giống ma.

Phần lưng sống lưng thậm chí ngực, cắn vào một đầu Thương Long, đều hiện ra sát khí màu đen, giống như Ma Long.

Trùng Ngọc, phảng phất cũng nhận dẫn dắt, hóa thành khôi giáp màu đen, một tấm mặt nạ đen dữ tợn mang sừng, bám vào trên bề mặt thân thể Lý Văn Kiệt.

Giết.

Sát khí, hầu như ngưng tụ thành thực chất.

Người tu Cửu U, lấy sát chứng đạo, lấy đồ dưỡng sinh, sát phạt quả cảm, chỉ giết không độ.

Cùng lúc đó.

Lão trạch Lý gia.

Mấy tên người áo đen, híp mắt lại, mặc một bộ dạ hành phục, bịt lỗ mũi, cầm phong đăng, bên hông cài hộp pháo, chủy thủ.

Đại diện tộc trưởng có mệnh.

Đem tiểu tử Lý Văn Kiệt này mang về, giao cho Trương gia xử trí, nếu như có người dám ngăn trở, giết không tha.

Nam tử dẫn đầu nói.

Là.

Mấy tên người Trương gia còn lại gật đầu nói.

Đồng thời trong mắt hiện ra một vòng vẻ hung ác, nghĩ thầm tiểu tử Lý Văn Kiệt này, không biết chọc vào chỗ nào Trương gia đại diện tộc trưởng.

Đây không phải lão thọ tinh thắt cổ, chán sống thôi.

Ngay sau đó kéo chốt súng, lúc này nhảy vọt qua đầu tường, rút ra hộp pháo, liền muốn chuẩn bị thu hoạch.

Trong trạch viện trước mắt, chỉ thấy hai mắt đỏ tươi, sát khí ngút trời, giống như Diêm La Ma Quân Lý Văn Kiệt, cầm trong tay Long Tuyền.

Trong đó càng có Lão Thiên Sư, Bất Lương Soái các loại ngoan nhân, san sát bên cạnh nó.

Trong lúc nhất thời.

Lạch cạch.

Súng đều sợ đến rơi xuống đất, ngạc nhiên tại nguyên chỗ, ánh mắt toàn bộ đình viện, cũng đều tụ tập nơi đây.

Cái này mẹ nó là đến Âm Tào Địa Phủ a.

Đây là nhân gian thôi.

Ấy nha, cái này làm ta lấy đâu ra a.

Ách.

Tấm kia nam tử dẫn đầu cười ngượng nghịu một tiếng nói: Đi lầm đường, không có ý tứ, các ngươi tiếp tục.

Đang muốn rời đi.

Giết.

Bất Lương Soái, giết.

Thoại âm rơi xuống, chỉ trong chốc lát, thân hình Đại Soái giống như Quỷ Thần, mấy cái lên xuống, liền đem mấy tên nam tử Trương gia này giết sạch sẽ.

Chỉ để lại một tên người sống.

Hỏi thăm xong.

Mới té ra, chính là trước đó bức thư của đại Phật gia kia, khiến Trương gia đại diện tộc trưởng, tộc lão bọn người động tham niệm.

Trương gia mặc dù có được huyết mạch Kỳ Lân Bảo máu thần bí cổ lão.

Nhưng nguyên nhân chính là như vậy, bọn hắn cũng hiểu biết, bảo huyết ẩn chứa bí mật.

Huống chi còn là Thương Long Bảo Huyết của Lý Văn Kiệt,

không chứa bất luận tác dụng phụ nào, vì thoát khỏi thiên bẩm.

Người Trương gia thế nhưng là nhọc lòng a.

Tự nhiên cũng là muốn nghiên cứu một phen, nếu có thể để nữ tử Trương gia bản gia, cùng Lý Văn Kiệt thông hôn.

Kỳ Lân Bảo Huyết, phối hợp Thương Long Bảo Huyết.

Thật không biết được, đời sau, có thể thai nghén ra dạng bảo huyết gì.

Xùy.

Tên nam tử Trương gia này, kêu thảm còn chưa phát ra một tiếng, liền bị Lý Văn Kiệt trực tiếp giết chết.

Thu hồi Long Tuyền Bảo Kiếm.

Lý Văn Kiệt trong mắt, sát ý dần dần phai nhạt không ít.

Trương gia thật là sống dính nhau.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu thấy Lý Văn Kiệt, khôi phục bình thường, đã mất dấu hiệu sát khí nhập thể vừa mới cấp độ kia.

Lúc này mới dám tiến lên trước nói: Giao cho ta cùng Nhị đệ, không bằng một tháng, san bằng Trương gia.

Chờ ta điều tra xong khu mỏ, ta tự mình đi một chuyến.

Lý Văn Kiệt giơ tay lên nói.

Trương gia.

Dù sao tại ngoài quan, bên kia, thế nhưng là địa bàn của Trương Đại Soái.

Đại bộ đội Tá Lĩnh mở đường, khó tránh khỏi sẽ khiến xung đột đổ máu không cần thiết, không cần thiết khiến cho chiến hỏa bay tán loạn.

Gặp nạn hay là bách tính.

Vì một cái Trương gia, quá mức lao sư động chúng.

Huống chi.

Đông Bắc Trương gia, bây giờ dòng thời gian này, Lý Văn Kiệt nếu như nhớ không lầm, Trương Kỳ Lân còn chưa trở thành Trương gia tộc trưởng, đang thả dã đâu.

Bây giờ chính là lão gia hỏa đại diện tộc trưởng kia đương quyền.

Trong lão trạch Trương gia, tồn tại không ít bảo vật thần bí, thậm chí còn có một khối khác vẫn đồng.

Còn có liên quan tới tin tức cổ lâu Trương gia.

Đến lúc đó, tự mình đi một chuyến chính là, xử lý bọn gia hỏa này đồng thời, còn có thể thu hoạch lớn một khoản.

Về phần Trương Kỳ Lân.

Hiện tại mà nói, Lý Văn Kiệt còn không có ý tưởng gì, bây giờ đội ngũ của mình binh hùng tướng mạnh, cũng không thiếu hụt một cái tiểu ca Kỳ Lân.

Ông.

Long Tuyền Bảo Kiếm, bị Lý Văn Kiệt tiện tay ném một cái, thân kiếm đã là vào vỏ kiếm trong ngực Thạch Dao.

Cái này Cửu U Huyền Thiên Thần Công, cũng là không hổ là ma công.

Chương 54

Hiện tại phối hợp Thiên Cương Quyết của Đại Soái, Lý Văn Kiệt cảm giác, thực lực của mình, chí ít có thể sánh ngang Đại Thiên vị.

Ngoại trừ Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

Còn lại Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, chỉ sợ cũng không có người là đối thủ của mình.

Nghỉ ngơi đi.

Bát gia.

Lý Văn Kiệt nói: Sáng mai, ta đi một chuyến vườn lê, tìm lão nhị.

Đúng vậy, Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy cũng không dám nhiều lời, cẩn thận gật đầu.

E sợ va chạm người trước mắt.

Tam đệ.

Lý Văn Kiệt từ trong ngực, lấy ra Xương rồng Thiên Thư, trầm ngâm nói: Trên Thiên Thư dị văn, ta đã phá giải tám chín phần mười.

Thật.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, hiện ra một chút thần thái.

Ân.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Trên Thiên Thư ghi chép, Mộc Trần Châu đi hướng, ở vào Điền Nam Trùng Cốc.

Thủy Long Choáng, trong Hiến Vương Đại Mộ.

Hiến Vương Đại Mộ, không phải trời sập, đừng làm khó ngoại

lực phá.

Hiến vương.

Chá Cô Tiếu hơi nhíu mày.

Một bên Trần Ngọc Lâu, nghe vậy xong, từ trong ngực lấy ra một quyển địa đồ da người nói: Đại ca, thế nhưng là Hiến Vương tàn bạo ở Điền Nam kia.

Nãi nãi, thật sự là lũ lụt vọt lên Long Vương Miếu a.

Trần Ngọc Lâu trên mặt sắc mặt vui mừng nói: Năm đó ta mang các huynh đệ, đi đào một cái Điền Vương cổ mộ.

Ai dè, mộ huyệt kia, sớm đã bị người nhanh chân đến trước, bảo bối gì đều không có.

Bất quá vàng bạc châu báu mặc dù không có, nhưng là tìm tới một chút địa đồ, điển tịch.

Thời đó.

Binh hoang mã loạn, không đáng tiền nhất chính là những sách lụa, địa đồ loại vật này.

Một chút trộm mộ, hạ đấu đều chẳng muốn muốn.

Đại ca, Tam đệ mời xem.

Trần Ngọc Lâu mở ra địa đồ da người nói: Địa đồ này, chính là ta tại Điền Vương mộ huyệt tìm thấy.

Trên đó ghi chép vị trí Hiến Vương Đại Mộ hạ táng.

Vượt qua Già Long Sơn, vượt qua Trùng Cốc, có thể vào Thủy Long Choáng bên trong, đoạt thiên địa chi bảo.

Trần Ngọc Lâu nói.

Tốt.

Dù là Chá Cô Tiếu, cũng bắt đầu kích động.

Với thủ đoạn của huynh đệ chúng ta, lại phối hợp Tá Lĩnh, đoạt Hiến Vương Đại Mộ, bất quá dễ như trở bàn tay.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Ân.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu, đem Xương rồng Thiên Thư, đưa cho Chá Cô Tiếu.

Nhị đệ, Tam đệ.

Hai người các ngươi, trước suất 3000 tinh binh Tá Lĩnh, ta để Ôn Thao phụ tá hai vị, trước tiên hướng Già Long Sơn.

Tại chỗ giẫm đĩa, xác minh tình huống.

Chờ ta lo liệu xong đại mộ khu mỏ, còn có Trương gia ngoài cửa này, không ra một tháng, ta liền đi cùng các ngươi tụ hợp.

Lý Văn Kiệt nói.

Tốt.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu hai người phân biệt gật đầu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau.

Vườn Lê, hí đã mở màn, một cỗ xe Jeep màu đen, chậm rãi lái vào bên trong vườn lê.

Người xuống xe, chính là Lý Văn Kiệt, trong tay hắn, còn vuốt ve chiếc nhẫn kia.

Khu mỏ, Thanh Ô Tử Mộ.

Tiểu quỷ tử, Lý Văn Kiệt cũng không để vào mắt, nhưng biết rõ nguyên tác, đại mộ khu mỏ.

Sâu nhất.

Chính là cữu lão gia của Nhị Nguyệt Hồng, chuyên môn dùng thủ đoạn đặc thù của Hồng gia, bố trí cơ quan cạm bẫy.

Để Nhị Nguyệt Hồng theo tới hiệu lực.

Giảm bớt không ít phiền phức.

Huống chi, với danh vọng, thực lực của Lý Văn Kiệt bây giờ tại Sa Thành, như mặt trời ban trưa.

Cũng không cần giống như Trương Đại Phật gia trong nguyên tác, còn cần xin mời Nhị gia ra mặt.

Hao phí không ít phiền phức.

Ta trực tiếp tới cứng rắn không được sao.

Trương Đại Phật gia đều diệt, còn quan tâm một cái Hồng gia.

Đông.

Vườn Lê, hí đã mở màn, Nhị Nguyệt Hồng nam sinh nữ tướng, ôn uyển như ngọc, khoác áo choàng, đang phác họa trang dung mày mặt.

Bên cạnh.

Còn có một cô nương mặc áo lót xanh tươi sắc, thân thể mềm mại linh lung, tóc ngắn, ôn uyển như tiểu gia bích ngọc, đang bên cạnh hầu hạ.

Không phải người ngoài.

Chính là cả đời tình cảm chân thành của Nhị Nguyệt Hồng, Nha đầu.

Nhị gia.

Nha đầu giúp Nhị Nguyệt Hồng phác họa mày mặt nói: Chân mày này, nhếch như vậy mới có hương vị.

Hay là ngươi hiểu ta.

Nhị Nguyệt Hồng sờ lấy tay nhỏ tuyết trắng tinh tế của Nha đầu nói.

Hai người ánh mắt nhu hòa.

Đang lúc lúc này —— Diêm Vương.

Là Diêm Gia, Diêm Gia thủ hộ Sa Thành chúng ta bình an, còn trả lại cho ta không ít lương thực gạo, không thì ta sớm chết đói.

Diêm Gia.

Toàn bộ vườn lê, không ít bách tính, quan to hiển quý, vô luận địa vị gì, nhìn thấy Lý Văn Kiệt tới.

Tất cả đều chắp tay mà đứng, trên gương mặt chất đầy kính sợ, nịnh nọt, vẻ sùng bái.

Hôm nay Lý Văn Kiệt.

Chính là một thân áo khoác ngoài màu đen, giày vải, đầu đội mũ mềm, đeo một bộ kính râm, rất có vài phần lạc hậu phong cách.

Bàn chân đạp giày vải.

Lên đường gọn gàng.

Sau lưng, Thạch Dao mặc một bộ quần áo màu hồng, tiếu lập bên cạnh nó, cặp đùi ngọc thon dài, sóng cả mãnh liệt, thân thể mềm mại phong mang, vũ mị xinh đẹp, bưng lấy bảo kiếm, ôn uyển như ngọc.

Hoa Linh cũng đổi trang phục, tóc tết Tiểu Hoàn Tử, xinh đẹp đáng yêu, đứng tại bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Lão Thiên Sư thì vẫn như cũ dáng vẻ lão đầu không đáng chú ý.

Giống như quản gia giả dạng.

Trần, Chá hai vị đại đương gia, cũng đi theo bên cạnh Lý Văn

Kiệt, bọn hắn đã chuẩn bị kỹ càng lao tới Điền Nam.

Bây giờ chính là ngày cuối cùng.

Tề Thiết Chủy nhìn qua trận thế này, thì có chút líu lưỡi, không hổ là Diêm Gia a, danh vọng như vậy.

Đi đến đâu, mặc kệ quyền thế nào ở Sa Thành, từ quan to hiển quý, xuống đến bình dân bách tính, ăn mày lưu manh.

Tùy ý ai nhìn thấy Lý Văn Kiệt, không phải tất cung tất kính.

Danh vọng của hắn, đã là tới đỉnh phong.

So ra Trương Đại Phật gia năm đó, còn hơn.

Diêm Gia thật là Thiên Nhân cũng.

Tề Thiết Chủy trong lòng tự nói, rất nhanh mấy người đi vào khán đài phía trước nhất.

Ngồi.

Lý Văn Kiệt ngồi tại trên ghế bành, bên cạnh nó chính là Tề Thiết Chủy.

Đều ngồi đi, Lý Văn Kiệt nhàn nhạt một câu, sau lưng không ít bách tính, quan to hiển quý, cũng theo đó ngồi xuống.

Một chút là nghe được động tĩnh bên ngoài.

Liên đới Nha đầu, đều có chút bối rối.

Một chút là Diêm Gia đến.

Nhị Nguyệt Hồng thở dài: Nhưng từ chưa từng nghe thấy, vị Diêm Gia này ưa thích nghe hí kịch.

Chỉ sợ là tìm ta hạ đấu, gần đây quỷ xa 076, thế nhưng là huyên náo xôn xao.

Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu.

Nhị gia.

Nha đầu có chút bận tâm, nắm vuốt bàn tay rộng lớn của Nhị Nguyệt Hồng.

Không có việc gì.

Nhị Nguyệt Hồng ôm lấy Nha đầu, trìu mến sờ lên tóc đối phương: Ta đáp ứng ngươi, sẽ không lại hạ đấu.

Không phải cái này.

Nha đầu cắn môi nói: Ta lo lắng nhất chính là an toàn của Nhị gia.

Phật gia, vết xe đổ, tuyệt đối không nên ngỗ nghịch hắn.

Nha đầu nhỏ giọng nói: Hắn nếu muốn ngươi dưới sự hỗ trợ đấu, ngươi cứ đáp ứng là được.

Ta đã biết.

Nhị Nguyệt Hồng gật gật đầu.

Lúc này, tiếng chiêng vang ba tiếng, Nhị Nguyệt Hồng lúc này mới lấy giày kịch, đầu đội quan đái, đạp vào sân khấu kịch.

Bắt đầu xâu tiếng nói.

Nghe hí kịch, chính là một loại nhã thú, nhưng Lý Văn Kiệt rõ ràng không có nhã thú này, nghe được mỏi lòng.

Đang lúc Lý Văn Kiệt muốn chờ Nhị Nguyệt Hồng hát xong, lại đi thương nghị chuyện mộ khu mỏ.

Đang lúc lúc này.

Chương 55

Mẹ cái xâu.

Hát chim gì đồ chơi.

Thật mẹ nó khó nghe, các ngươi cái này Sa Thành, không phải nổi danh nhất là kịch hoa cổ thôi.

Cho lão tử hát một đoạn kịch hoa cổ, tiểu nương bì, ha.

Người mở miệng, thân hình thô kệch.

Thân mang chồn nhung áo khoác, rõ ràng chính là dáng vẻ hán tử thô kệch Tây Bắc, bên hông cài một thanh trường tiên.

Bên cạnh còn có bốn năm tráng hán, giống như tùy tùng, tất cả đều đằng đằng sát khí, bên hông cài hộp pháo.

Cũng không ai dám trêu chọc.

Người này là đến sau mới tiến vào, gần như Nhị Nguyệt Hồng lên đài mới tiến vào, tương đương ngang ngược.

Cũng không có gặp những người còn lại gọi Lý Văn Kiệt Diêm Gia, tất nhiên là không biết được, vườn lê này còn có một vị Lý Đại Diêm La tại.

Ồn ào như vậy, khiến bước chân hát hí khúc của Nhị Nguyệt Hồng, đều tùy theo chậm không ít.

Lý Văn Kiệt hơi không kiên nhẫn hướng về sau nhìn một cái.

Mẹ nó.

Tiểu tử ngươi gây chuyện đúng không.

Bát gia, đi qua nói cho hắn biết, lại nói nhảm, lão tử cắt hắn đầu

lưỡi, nhanh đi.

Lý Văn Kiệt nói.

Ấy, đúng vậy.

Tề Thiết Chủy cũng chỉ có thể kiên trì đi qua.

Mẹ cái xâu.

Nam tử thô cuồng này nghe vậy, trực tiếp đứng người lên, một bàn tay đập vào trên bàn: Ngươi là cái thá gì, cũng dám nói cắt mất lão tử đầu lưỡi.

Ngươi nói chuyện với ta đâu.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía đối phương.

Nam tử này chính là thương nhân Tây Bắc, niên đại đó thương nhân, vào Nam ra Bắc, đều có đồ thật.

Tên là Bành Tam Tiên.

Trên tay cũng có chút đồ thật, Ha.

Bành Tam Tiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: Mẹ cái xâu, oắt con, không phải cùng ngươi là ai.

Hưu.

Người này tính khí nóng nảy, đưa tay chính là một roi.

Chiếu vào mặt Lý Văn Kiệt liền quất tới.

Một màn này, cũng khiến rất nhiều lão thiếu gia trong vườn lê, bao gồm Tề Thiết Chủy, trên sân khấu Nhị Nguyệt Hồng đều không còn gì để nói.

Tạ Bảo Bành a Tạ Bảo Bành, tiểu tử ngươi đây là muốn chết đâu.

Chưa bao giờ từng gặp, một người có thể xông họa lớn như vậy.

Càng có lão giả bên cạnh nói: Ta thao, người trẻ tuổi kia.

Bành.

Bên cạnh Lý Văn Kiệt, Lão Thiên Sư một phát bắt được trường tiên, thần sắc đạm mạc.

Bỗng nhiên kéo một cái.

Bành Tam Tiên này, trực tiếp ngã nhào xuống, rụng hai viên răng cửa.

Phun ra một ngụm máu.

Mẹ nó.

Hắn mắng: Oắt con, ngươi lợi hại, nói cho ngươi, ta cùng Tá Lĩnh bánh lái, Trần Tổng Đem Đầu chính là anh em kết bái huynh đệ.

Hắn chắp tay nói.

Ngươi dám đắc tội lão tử, để cho ngươi chết không có chỗ chôn.

A.

Nghe vậy xong, Lý Văn Kiệt trực tiếp tức giận cười, nhìn về phía bên cạnh một bộ áo bào trắng Trần Ngọc Lâu nói: Nhị đệ, đây là huynh đệ ngươi.

Trần Ngọc Lâu thần sắc có chút mất tự nhiên.

Hừ lạnh một tiếng: Thấp hèn đồ vật, ta lúc nào cùng ngươi kết bái qua, tới đây xé da hổ làm cờ của vợ cả.

Đánh lấy cờ hiệu của ta, tại bên ngoài làm mưa làm gió.

Đùng.

Trần Ngọc Lâu một bàn tay, trực tiếp đánh Bành Tam Tiên này, miệng đầy phun máu.

Mấy người còn lại, không dám chút nào động.

Bành Tam Tiên cũng lấy lại tinh thần, nhìn qua trước mắt một bộ áo bào trắng, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng Trần Ngọc Lâu.

Bánh lái Trần Ngọc Lâu.

Nhị đệ.

Vị kia, hẳn là chính là.

Thường Thắng Sơn Đầu Trọng Yếu Chức Vụ, chỉ huy Nam Thất Bắc Lục Nhất Thập Tam Tỉnh, Dời Núi Tá Lĩnh hai đại trộm khôi lão đại đứng đầu Lý Tổng Đem Đầu.

Lão Cửu Môn Lý Đại Diêm La, Cửu Môn Đề Đốc, giết Trương Đại Phật Gia, diệt người nước Nhật.

Lộc cộc.

Bành Tam Tiên sợ đến, lúc này thân thể đều trực tiếp cứng ngắc, nước tiểu đều đi ra.

Còn lại vườn lê, không ít lão thiếu gia môn, cũng nhìn qua một màn này, lắc đầu thở dài.

Người a.

Sao có thể xông họa lớn như vậy a.

Diêm Gia.

Bành Tam Tiên tuy rằng vào Nam ra Bắc, cũng có chút tiếng tăm.

Nhưng điều này phải xem là so với ai.

Đừng nói là Lý Văn Kiệt, ngay cả khôi thủ Tá Lĩnh và Dời Núi, Trần Ngọc Lâu cùng Chá Cô Tiếu hai người, muốn giết hắn, cũng chẳng khác nào bóp chết một con kiến là bao.

Ngay cả La Lão Oai cũng có thể tiện tay bóp chết hắn.

La Lão Oai: Hắc u, Lý Gia, cái này còn có phần của lão La ta sao.

Thường Thắng Sơn.

Đại soái La Lão Oai, cái tên này, hàm răng khảm vàng lấp lánh, đang đùa giỡn với Nộ Tình Kê.

Đường đường là đại soái Tương Âm, lại chỉ có thể hạ mình hầu hạ Nộ Tình Kê.

Nhưng tên này cũng không dám hé răng.

Một bên chăm sóc trân quý bảo dược, một bên vuốt ve chiếc mào gà đỏ tươi của Nộ Tình Kê: Gà gia, ngươi đúng là quý giá hơn lão La ta nhiều.

Chờ Lý Bả Đầu trở về, ngươi muốn nói tốt cho lão La ta vài câu, để lão La ta cũng được làm một vị Tứ đệ dù lớn hay nhỏ a.

Ò ó o.

Nộ Tình Kê uể oải, mắt gà liếc xéo La Lão Oai một cái, rồi nằm xuống ngáy khò khò.

Là tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, lão nhân gia ngài đặc biệt khai ân, xin cứ coi tiểu nhân là cái rắm mà bỏ qua đi.

Bành Tam Tiên quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Đi, cút đi.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Đa tạ, đa tạ.

Vô cùng chật vật, Bành Tam Tiên quay người mang theo mấy tên thủ hạ, chạy ra vườn lê.

Dọc đường khiến không ít lão thiếu gia cười vang, cũng càng thêm sùng bái uy nghiêm của Lý Văn Kiệt.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, vỗ quạt giấy nói: Thật để thằng nhóc này thoát sao.

Đừng để hắn còn sống rời khỏi Trường Sa.

Nơi này đông người phức tạp, tìm chỗ ít người, giết sạch.

Lý Văn Kiệt ngồi trên ghế bành, thản nhiên nói.

Ừm.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, phân phó một tùy tùng, thu thập Bành Tam Tiên, chỉ là chuyện thuận tay.

Không quá thời gian một chén trà.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ, diện kiến ba vị Đại đương gia, tay cầm một tấm thiệp mời, cùng chiếc roi kia dâng lên.

Đại ca, xong rồi.

Trần Ngọc Lâu nói.

Chiếc roi kia, Lý Văn Kiệt không thèm nhìn lấy một chút, chỉ cầm lấy thiệp mời.

Thiệp mời đỏ tươi.

Kỹ thuật dập vàng, vô cùng xa hoa, trên đó có bốn chữ lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm, mở ra sau.

Vị Hôn Phu : Bành Tam Tiên.

Phía dưới, chính là ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong lời lẽ có nhắc đến hôn ước với tiểu nữ, tức Doãn Tân Nguyệt.

Đồng thời đã định ra hôn ước.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt.

Lý Văn Kiệt cất thiệp mời, nhíu mày suy nghĩ.

Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này.

Chính là một cơ cấu trung lập, bề ngoài là nhà hàng, sau lưng thường xuyên đấu giá một số vật phẩm thần bí.

Cổ lão Minh khí.

Chính là nơi tiêu thụ tang vật lớn nhất.

Bên trong, thậm chí bao gồm bảo dược tái tạo toàn thân, cùng quỷ tỉ, rắn lông mày đồng cá, đều có đấu giá.

Giống như trong nguyên tác.

Phật gia vì cầu bảo dược cho phu nhân Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu, đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dốc hết gia tài Cửu Môn.

Liên tục ba chén thiên đăng, cạnh tranh được hươu sống cỏ, vừa ôm mỹ nhân về, cũng khiến các thế lực Kinh Thành biết được Phật gia này của Trường Sa, cùng Cửu Môn.

Còn Tân Nguyệt Phạn Điếm bản thân.

Từ thời Dân Quốc, vẫn luôn sừng sững trên đất Kinh Đô, trải qua phong sương, quân phiệt hỗn chiến, thậm chí đến ngàn năm sau.

Vẫn huy hoàng như cũ.

Đủ để chứng minh, thế lực khổng lồ đằng sau nó.

Từ hôm nay trở đi, Vị Hôn Phu là ta.

Lý Văn Kiệt khẽ cười một tiếng: Bành Gia, lên đường bình an, vị hôn thê của ngươi, ta sẽ nuôi dưỡng.

Rất nhanh.

Cuộc vui tan cuộc.

Đợi đến khi trò đùa chấm dứt.

Các lão thiếu gia trong vườn lê, cũng lần lượt ôm quyền hướng Lý Văn Kiệt, tôn xưng một tiếng Diêm Gia uy phong.

Lúc này mới ào ào rời đi.

Ai mà không muốn làm quen mặt với vị Diêm Gia đang lên như diều gặp gió này.

Nhị Nguyệt Hồng cũng vào lúc này, thay giày kịch.

Người khoác áo choàng đỏ, thân hình như tùng bách, mang tướng nam mà đẹp tựa nữ, ôn nhuận như ngọc phác.

Không ngờ Diêm Gia hôm nay cũng có nhã hứng đến vườn lê của ta nghe hát, quả là khách quý hiếm có.

Nhị Nguyệt Hồng thản nhiên nói.

Những lời nhảm nhí ta lười nói nhiều.

Quăng.

Chiếc nhẫn gia huy Hồng gia có vẽ chim quyên hoa kia, đã bị Lý Văn Kiệt lấy ra, đặt lên bàn.

Đây là ta tìm được trong chiếc quan tài quỷ quái số 076, trong chiếc quan tài hình còi đó.

Chuyện này, e rằng cũng có liên quan đến Hồng gia ngươi, ngươi xem thử.

Lý Văn Kiệt nói.

Cầm chiếc nhẫn tộc huy này.

Nhị Nguyệt Hồng vuốt ve hình chim quyên hoa trên bề mặt, người Hồng gia tất nhiên đeo loại nhẫn tộc huy này, trên đó vẽ chim quyên hoa.

Cái này giống như là tượng trưng cho một loại thân phận.

Chỉ khi sắp lâm chung, mới được gỡ tộc huy xuống, phong tồn trong Hồng Gia Từ Đường.

Đây là để tránh tộc huy bị mất, kẻ ngoại bang giả mạo, làm bại hoại danh tiếng Hồng gia.

Diêm Gia.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh nói: Không dám giấu ngài, có thể vứt bỏ tộc huy Hồng gia, chứng tỏ vị tiền bối Hồng gia này, nhất định đã gặp phải đại hung mộ huyệt.

Tình huống cực kỳ hung hiểm.

Ngài xác định còn muốn tiếp tục điều tra sao.

Việc quan hệ an nguy của bá tánh một thành, tự nhiên phải điều tra rõ đến cùng, huống hồ phía sau này còn có bóng dáng tiểu quỷ tử.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Vậy thì thế này đi.

Nhị Nguyệt Hồng cũng không dám công khai cự tuyệt, lập tức nói: Sáng sớm ngày mai, ta sẽ cùng ngài đi điều tra.

Vậy cứ quyết định vậy.

Lý Văn Kiệt quay người rời đi.

Chờ chút.

Nhị Nguyệt Hồng mở miệng nói: Diêm Gia, Hồng gia ta có thể giúp ngài, cũng có thể là người ủng hộ trung thành của ngài, nhưng ta có một yêu cầu quá đáng.

Nghe nói Diêm Gia thần thông quảng đại.

Phu nhân của ta nàng.

Nhị Nguyệt Hồng thở dài: Bệnh tật quấn thân đã lâu, thể trạng suy

yếu, khắp nơi tìm danh y cũng không thấy khỏi hẳn.

Chuyện này ta sẽ hết sức giúp Diêm Gia.

Còn hy vọng, Diêm Gia cũng có thể ra tay quý giá, giúp phu nhân một phen.

Nhị Nguyệt Hồng khẩn cầu.

Nghe vậy.

Dưới màn sân khấu kịch, chỉ thấy một cô nương nhỏ tựa liễu rủ trong gió, dung mạo xinh đẹp, phấn điêu ngọc trác.

Duyên dáng bước ra: Gặp qua Diêm Gia.

Chính là Nha Đầu.

Đợi khi chuyện này xong xuôi, ta sẽ cân nhắc.

Lý Văn Kiệt quay người dẫn người rời đi.

Bệnh tình của Nha Đầu.

Căn cứ nguyên tác phỏng đoán, hẳn là trúng phải độc tố tương tự thi độc, căn nguyên chính là chiếc trâm cài tóc tên Trần Bì này đưa cho sư nương.

Muốn chữa trị, cũng đơn giản.

Một giọt Thương Long bảo huyết của ta, liền có thể khiến đối phương sinh long hoạt hổ, bách độc bất xâm.

Giúp thì đương nhiên có thể.

Nhưng Hồng gia, cũng phải trước tiên thể hiện thành ý.

Với địa vị của Lý Văn Kiệt bây giờ, không cần thiết phải làm gì đó như mời Nhị gia ra mặt một cách hài hước.

Chương 56

Một câu, không ra mặt, ngày mai diệt Hồng gia ngươi.

Chính là bá đạo như vậy.

Về phần giúp đỡ, chỉ tùy tâm tình của ta mà thôi.

Đợi Lý Văn Kiệt và mọi người rời đi, Nhị Nguyệt Hồng liền vội cởi áo choàng trên người, choàng lên cho Nha Đầu: Sao lại đi ra, bị gió lạnh, thân thể muội sẽ không chịu nổi.

Nghe vậy.

Nha Đầu khẽ cười một tiếng: Nhị gia xem muội là gì, cũng đâu phải làm bằng giấy.

Muội thấy vị Diêm Gia mới tới này, đích thực là bá đạo uy mãnh, còn hơn Phật gia, loại sát khí kia, tựa hồ sắp ngưng tụ thành thực chất.

Nói không chừng, hắn thật có cách, có thể giúp muội khỏi bệnh, Nhị gia, huynh cứ an tâm hiệp trợ hắn đi.

Chỉ mong vậy.

Nhị Nguyệt Hồng thở dài, từ trong ngực lấy ra một chiếc nhẫn tộc huy giống hệt, trên đó chim quyên hoa nở rộ.

Hắn nheo mắt lại, lau qua lớp bụi bẩn, đeo nó vào ngón tay.

Thứ này, chẳng khác Mạc Kim phù là bao.

Điều này cũng cho thấy, Nhị Nguyệt Hồng đã chuẩn bị hạ đấu.

Hoàng hôn.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, uống một ngụm rượu

tiễn, lau khô rượu bên miệng.

Lúc này mới ôm quyền nói: Đại ca, đệ cùng Tam đệ đi đây.

Đại mộ Hiến Vương, Thủy Long Choáng, thượng cổ tiên huyệt chôn cất linh cữu, bên ngoài Trùng Cốc, càng bị độc chướng phong tỏa, trùng trùng điệp điệp, dây leo chằng chịt, độc trùng yêu vật vô số kể.

Sự hiểm trở của nó, còn hơn cả Bình Sơn, Hắc Thủy Thành.

Tam đệ, nhất là đệ, chớ nóng vội, dưới Già Long Sơn, hãy giẫm đĩa trước, rồi cùng Nhị đệ chờ ta tụ hợp.

Đại ca, đệ đã rõ.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu hai người ôm quyền, lúc này mới rời đi.

Điện hạ, thuộc hạ cũng xin cáo lui.

Ôn Thao bên cạnh khom người nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Văn Kiệt ca ca.

Hoàng hôn thê lương, Hoa Linh thay một bộ đạo bào, thân thể mềm mại linh lung, vóc dáng hơi có vẻ đầy đặn.

Khoảnh khắc sắp chia tay.

Sau một tháng, chúng ta gặp lại.

Được.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Muội còn có một câu, phải nói cho huynh.

Hoa Linh cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ nắm chặt vào nhau nói.

Huynh cúi đầu, lại gần muội.

Hoa Linh nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cúi đầu xuống, lại gần tiểu nha đầu Hoa Linh này, muốn nghe xem đối phương muốn nói điều gì.

Thật ra, muội thích huynh.

Vừa nói, tiểu nha đầu nhẹ nhàng đặt lên má Lý Văn Kiệt một nụ hôn.

Ngay sau đó như chú thỏ con kinh hãi, vội vàng nhảy ba bước, nhanh chóng đuổi theo lão người Tây phương và Chá Cô Tiếu.

Còn thỉnh thoảng quay đầu lại, lè lưỡi trêu Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt cũng không nhịn được bật cười.

Trên đường đến Thường Thắng Sơn, trong quá trình điểm tướng, Chá Cô Tiếu cũng dương dương đắc ý, một trận đắc ý với Trần Ngọc Lâu bên cạnh.

Cơ hồ đều muốn tràn ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu cũng cạn lời, xoa răng, Tam đệ ngươi không trượng nghĩa a.

Đặc nương ngươi, đây là lén lút muốn cho đại ca coi ngươi là sư muội phu sao.

Thằng nhóc ngươi.

Gian trá.

Ngươi nếu làm sư tỷ phu của Đại ca, vậy đặc nương, ta phải xưng hô ngươi thế nào đây.

Anh vợ.

Đại tỷ phu ca.

Trần Ngọc Lâu: Lời ít ý nhiều.

Ban đêm, phía sau Lý Văn Kiệt, trong phòng lớn treo một tấm bản đồ khổng lồ, trên đó đánh dấu các thế lực và địa hình chằng chịt như răng lược của Tương Âm, Trường Sa, vùng ngoại ô.

Đây là do Phật gia lưu lại.

Lý Văn Kiệt lấy ra mảnh xương rồng mà trước đó đã tìm thấy trong chiếc quan tài hình còi, sau khi rửa sạch.

Trên đó khắc một vài dị văn, quanh co khúc khuỷu, tạo thành một đồ án địa hình tương tự bản đồ, đối chiếu với tấm bản đồ phía sau.

Lý Văn Kiệt rất nhanh, đã xác định được phương vị cụ thể của quặng mỏ.

Nơi này nằm ở vùng ngoại ô Trường Sa, tập trung rất nhiều tộc Miêu, trong đó thế lực rắc rối phức tạp, có tiểu quỷ tử, còn có một số thổ phỉ, cùng người Tây phương cũng hoạt động trong vùng này.

Lý Văn Kiệt lấy bút đỏ đánh dấu lộ tuyến.

Vùng ngoại ô khu mỏ, đa số khoáng sản cơ bản đều là do thương nhân tiểu quỷ tử hoạt động trong vùng này, thuê lao công, khai thác quặng mỏ.

Bãi mỏ nơi đây, thì thuộc về Hoắc gia.

Hoắc gia đừng nhìn là nữ nhân làm chủ, nhưng lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, trước khi Trương Đại Phật Gia vào Trường Sa, gia chủ Cửu Môn, vẫn là Hoắc gia.

Rất nhanh.

Đến sáng ngày thứ hai.

Lý Văn Kiệt thay một bộ trường bào màu đen, đeo kính râm, đội mũ mềm, giả dạng thành dáng vẻ phú thương.

Thạch Dao, Lão Thiên Sư hai người, vẫn như cũ trong trang phục kiếm thị, quản gia.

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy, tên này, ăn mặc như thầy bói, lại còn cưỡi một con lừa.

Nghiễm nhiên là một Thần Toán Tử.

Nhị Nguyệt Hồng thì cũng giả dạng thành thương nhân, hướng Lý Văn Kiệt ôm quyền, đeo chiếc nhẫn tộc huy chim quyên hoa.

Lý Văn Kiệt đem kết quả nghiên cứu đêm qua, đại khái nói một lần.

Nghe vậy.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: Diêm Gia.

Địa bàn này, thế nhưng là của Hoắc gia, chúng ta cứ thế tùy tiện đi qua, nếu để người nhà họ Hoắc nhận ra, chẳng phải họ sẽ nghĩ chúng ta muốn ngầm chiếm địa bàn của nàng sao.

Xùy.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng: Chính là ta ngầm chiếm địa bàn của nàng thì đã sao.

Quốc nạn cận kề, tất cả đều phải nhịn cho ta.

Tề Thiết Chủy nghe vậy, rụt cổ lại, cũng hiểu được tác phong làm việc của vị gia này, bá đạo vô song.

Tuyệt đối không phải người tầm thường.

Nghĩ thầm Hoắc gia Tam nương, nếu là có chút tâm nhãn thì thôi,

nếu thật sự đâm vào họng súng, ai cũng không cứu được.

Mấy người dọc theo đường ray trên bản đồ, theo Trường Sa, rất nhanh đã đến vùng ngoại ô.

Đi thẳng đến khi màn đêm buông xuống.

Vùng ngoại ô nhiều sơn lĩnh, cây cổ thụ mọc thành rừng, nơi đây chính là căn cứ của tộc Miêu, có thể thấy không ít người Miêu, khách thương, còn có Thổ Phu Tử của Hoắc gia tụ tập.

Vô số.

Trước mắt núi non trùng điệp, chín ngọn núi khổng lồ, trong bóng tối, dáng vẻ dữ tợn.

Giống như chín đầu ác quỷ to lớn dữ tợn.

Phía dưới đại địa, giống như hoa sen nở rộ.

Đây là Cửu Quỷ đạp hoa sen, phía dưới nhất định chính là Quỷ Môn quan, theo phong thủy mà nói chính là đại hung ác địa.

Mạc Kim giáo úy bình thường, gặp phải địa thế như vậy, quay đầu là chạy ngay.

Hơn nữa nghe ngóng mấy người Miêu ở đó, sâu trong dãy núi này, cứ đến đêm khuya, liền truyền đến tiếng rèn sắt của hàng vạn người.

Giống như có thần nhân đang tinh luyện kim loại thần binh.

Dân bản xứ đều đồn rằng, thời cổ, nơi đây trên trời rơi xuống một khối thần đồng, đây chính là anh linh cổ đại đang rèn đúc thần binh.

Lý Văn Kiệt từ trong ngực lấy ra la bàn, định vị phong thủy bảo địa phía trước.

Đây là Cửu Quỷ đạp sen.

Lý Văn Kiệt dựa vào tinh đấu trên trời, đối ứng thế đi hướng,

dùng la bàn nhanh chóng định ra long nhãn.

Bát gia, cao nhân Tề gia các ngươi báo tin, quặng mỏ đánh dấu trên xương rồng kia, lại chính là ở nơi này.

Chín tòa quặng mỏ vây quanh, giống như Cửu Quỷ đạp sen, nơi đây tất có đại mộ, lại còn cực hung.

Trung tâm địa thế hoa sen, phía trước nhất định có Quỷ Môn quan, đoạn đầu đài.

Bước qua sau đó, liền có thể xuống đến cổ mộ.

Lý Văn Kiệt vuốt cằm nói: Nói cách khác, chuyến tàu quỷ 076, là từ trong chín tòa quặng mỏ này mà thông ra Trường Sa.

Chúng ta xuống đấu xem thử.

Nghe vậy.

Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng hai người liếc nhìn nhau.

Đào sa Nam phái, tự nhiên cũng hiểu biết Bắc phái, trong tứ đại môn phái cầm đầu, đều không phải hạng người dễ dàng.

Nhưng bình thường, nước giếng không phạm nước sông.

Nam phái con cháu đào sa, Bắc phái Thổ Phu Tử.

Chỉ nghe nói qua Mạc Kim giáo úy Bắc phái, phân kim định huyệt, tầm long phân kim, không thể coi thường.

Nhưng hôm nay gặp mặt, mới hiểu được sự thần diệu của nó.

Vài ba câu, tham khảo địa thế phong thủy, đã định ra phong thủy long huyệt, chỉ đợi tìm kiếm bảo nhãn.

Giờ khắc này bội phục.

Một bên Nhị Nguyệt Hồng trước đó còn nghĩ thầm, tuy rằng bàn về tâm ngoan thủ lạt, vị Diêm Gia này đích thực không thể coi

thường.

Nhưng bàn về đổ đấu định long huyệt, Cửu Môn Nam phái, chưa chắc kém hắn bao nhiêu.

Trước mắt một phen thấy rõ, mới biết được sự chênh lệch to lớn giữa hai bên.

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: Vậy cũng không đúng, đường ray tà vẹt gỗ ven quặng mỏ, phần lớn đều bị phá hủy rồi.

Chuyến tàu quỷ 076 này, nếu thật sự là từ quặng mỏ mở ra.

Nhưng không có đường ray tà vẹt gỗ, chẳng lẽ là xe u linh.

Từ không trung lơ lửng tới sao.

Tề Thiết Chủy nghi ngờ nói.

Nghe vậy.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, Lão Bát, đặc nương ngươi đúng là một thiên tài.

Sao ngươi không nói cái 076 này là tàu đệm từ trường đi.

Đường ray tất nhiên ở ngay phía dưới, tiểu quỷ tử đã đào không ít mộ trong quặng mỏ này, đường ray cũng được tu sửa trong mộ đạo.

Bọn gia hỏa này, ra vẻ mê hoặc, cũng phải xem xem, rốt cuộc chúng làm cái quỷ gì.

Xuống đấu, xem trước một chút.

Lý Văn Kiệt nói.

Trong hoàng hôn.

Mấy người tìm một cổ trấn gần đó, tạm thời nghỉ ngơi, đợi đến sáng sớm hôm sau, thuận theo vách núi đổ nát, bước qua Quỷ Môn

quan, đoạn đầu đài.

Liền có thể định ra long nhãn bảo huyệt.

Lý Văn Kiệt ước chừng, đây e rằng là một đại đấu, toàn bộ mộ huyệt theo hình thức phong thủy, cực kỳ hung hiểm.

Những hố chôn theo bên cạnh nó, càng nhiều vô số kể.

Khắp các nhân vật lịch sử cổ đại, chưa từng có mộ huyệt nào, khí thế hung mãnh, tình thế hỗn loạn đến vậy.

Đơn thuần một cái Cửu Quỷ đạp hoa sen.

Người bình thường, e rằng cũng sẽ không cân nhắc hạ táng ở đây.

Huống hồ, Thanh Ô Tử bản thân trong lịch sử, đã bị bao phủ một tầng sắc thái thần bí.

Ghi chép liên quan đến người này, trên sử sách cũng mười phần hỗn loạn.

Có nói người này là thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, giúp đỡ Hoàng Đế định đỉnh thiên hạ, đánh bại quân sư Xi Vưu.

Cũng có nói người này là thời kỳ Hậu Hán, hoạt động sôi nổi vào Ngụy Tấn Nam Bắc triều.

Mỗi người nói một kiểu.

Chương 57

Nhưng đại mộ Thanh Ô Tử, đích thực khó lường, không nói những Minh khí chôn theo bên trong, đếm không xuể, đều là những vật phẩm thần bí trong lịch sử.

Đơn thuần tòa đại đấu này.

Về quy mô, đều muốn rộng lớn hơn Bình Sơn, Tây Hạ Hắc Thủy Thành không biết bao nhiêu.

Thật không biết, hệ thống sẽ dành cho ta loại tùy tùng nào.

Lý Văn Kiệt liếm liếm bờ môi.

Trong lòng cũng tương đối chờ mong.

Rất nhanh.

Mấy người đến tiểu trấn, tiểu trấn này nằm ở vòng ngoài khu vực quặng mỏ, chính là tiểu trấn gần quặng mỏ nhất.

Chỉ là so với những nơi trước đó, nơi khách thương đông đúc, nơi đây lại lộ ra vắng vẻ ít người qua lại.

Trên tiểu trấn, chất đống không ít tượng đá mới trưng bày của Thần Đạo, tạo hình dữ tợn, sớm đã tàn phá không chịu nổi, Lý Văn Kiệt tiến lên thử một chút, không hấp thu được bao nhiêu Long khí.

Long Khí + 10 Long Khí + 7Đại khái đo được, chỉ có khoảng 100 điểm Long khí, có chút ít còn hơn không.

Không để ý những thứ này, đợi đến trong mộ Thanh Ô Tử, nhất định chính là thu hoạch lớn, cũng không cần để ý những việc nhỏ nhặt này.

Trên tiểu trấn này, từng nhà cơ hồ đều đã không còn người sống.

Một bà lão, vội vã từ tiểu trấn, lưng đeo cái bao, chạy thục mạng ra phía ngoài.

Bà lão, vội vã như vậy làm gì, tiểu trấn này, sao không có một bóng người.

Tề Thiết Chủy tiến lên hỏi.

Các ngươi là người lạ đến đây à.

Bà lão thần sắc vội vàng, dò xét mấy người một chút.

Chúng ta là khách thương qua lại.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Khó trách.

Bà lão gật đầu nói: Các ngươi sớm rời khỏi đây đi, đi càng xa càng tốt.

Đoạn thời gian trước, tiểu quỷ tử tại vùng quặng mỏ, không biết đào móc ra thứ gì.

Nghe nói là chọc giận Thiên Thần.

Cả khu quặng mỏ, vô luận là những lao công kia, hay là tiểu quỷ tử, đều chết một cách kỳ quái ghê gớm, trên cổ đều có vết tích trùng cắn, phần lưng chỉ lên trời, giống như ôn dịch không khác là bao.

Không đến một tháng, những tên tiểu quỷ tử kia đều đã rút lui.

Hơn nữa những ôn dịch này, còn đang lan tràn, trấn nhỏ của chúng ta, cách quặng mỏ gần nhất, đều đã lan tràn không ít, tất cả đều chạy, ai còn dám chờ đợi ở đây.

Ta cũng đi đây, các ngươi cẩn thận.

Bà lão thần sắc vội vàng, vội vàng rời đi.

Ôn dịch.

Tề Thiết Chủy bên cạnh, nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy nói Chuyện ngài nói về chuyến tàu quỷ 076 trước đó, những thi thể này, cùng chuyện cao nhân Tề gia báo tin, có thể hay không cũng có liên quan đến chuyện này.

Hơn phân nửa là.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Cổ mộ có thể lan tràn ra dịch bệnh, đích xác không phổ biến.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng hơi nhíu mày.

Ôn dịch.

Từ xưa đến nay, đều là tai họa tương đối lớn.

Hơn nữa, biện pháp đề phòng thời cổ đại rất kém, một khi lây nhiễm, khả năng một thành mấy trăm ngàn người, đều phải chết dưới ôn dịch.

Có tật giật mình.

Chúng ta còn hạ đấu sao.

Tề Thiết Chủy cau mày nói: Diêm Gia, ta vừa mới bói một quẻ.

Quẻ tượng biểu hiện, Lôi Sơn tiểu quá, chim bay di âm, Thiên Lang trăm bước, gang tấc Thiên Cương.

Đây chính là điềm dữ a.

Trên quẻ tượng nghịch hạ hung, chuyện này, không nên quá độ điều tra, nếu như tạm thời gác sang một bên, không rảnh để ý, mới có thể phá giải quẻ tượng của nó.

Ngươi vội cái gì.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói Dù là thứ hung ác đến

đâu, gặp phải ta cũng phải nhượng bộ.

Huống chi, chúng ta tránh đi, bá tánh Trường Sa, lại nên làm sao.

Vạn nhất tiểu quỷ tử lợi dụng ôn dịch trong cổ mộ, để nó lan tràn đến Trường Sa, cùng mấy hương trấn phụ cận.

Dân chúng có tội tình gì.

Lý Văn Kiệt nói, liếc nhìn Tề Thiết Chủy.

Huống chi, Bát gia, ngươi quên rồi sao, các ngươi đều gọi ta là gì.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Lý Đại Diêm La.

Tề Thiết Chủy cũng thẳng xoa răng, thầm nghĩ vậy cũng đúng, cái gì tiểu quỷ hung vật, gặp được Diêm La Vương chẳng phải phải nhượng bộ rút lui sao.

Bất quá nghe được lời Lý Văn Kiệt nói.

Tề Thiết Chủy cũng nổi lòng tôn kính, loạn thế như vậy, bá tánh như thịt cá, những quân phiệt đại soái kia nào mà không coi bá tánh là cỏ rác.

Có thể như vậy đem an nguy của bá tánh, gắn liền vào một thân.

Không phải Lý Văn Kiệt trước mắt thì không ai có thể hơn.

Người này có thể thay thế Phật gia, giờ đây trong thời gian ngắn ngủi, tại toàn bộ Trường Sa, danh tiếng truyền xa, bá tánh đều hân hoan đón chào, cũng là có duyên cớ.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh, cũng ghé mắt, nhìn thoáng qua Lý Văn Kiệt.

Cùng nhau đi tới, đối với tác phong làm việc của Diêm Gia Lý Văn Kiệt này, Nhị Nguyệt Hồng cũng không ít hiểu rõ, ngay lúc này mà

nói, trong lòng hắn vẫn chịu phục.

Trước nghỉ ngơi một đêm, sáng mai chuẩn bị kỹ càng để hạ đấu, Thạch Dao, ngươi về Trường Sa, kêu mấy Tá Lĩnh hảo thủ cũng đến hỗ trợ, ngày mai đoán chừng có hành động lớn.

Lý Văn Kiệt dứt lời.

Vâng, Điện hạ.

Thạch Dao gật đầu, bước những bước chân ngọc thon dài, ôm trong ngực Long Tuyền bảo kiếm, rất nhanh biến mất.

Nữ tử này dung mạo tuấn tú vũ mị, thân thể đầy đặn, dáng người yểu điệu, đúng là danh sách vưu vật.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn động tác của Thạch Dao, xuất quỷ nhập thần, giống như thuấn di, đây chính là biểu tượng của công phu nội gia luyện đến đỉnh phong, có thể vượt nóc băng tường, giống như quỷ mị.

Thầm nghĩ bên cạnh Diêm Gia, kỳ nhân dị sĩ quả nhiên không ít, một kiếm thị nhỏ bé này, lại có tiêu chuẩn như vậy, không khỏi coi trọng thêm vài phần.

Đương nhiên.

Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy hai người này, còn không biết thủ hạ của Lý Văn Kiệt, Thạch Dao chỉ có thể coi là trình độ trung đẳng mà thôi, nếu như từng gặp qua Đại soái, thật đúng là không biết sẽ có thần sắc đặc sắc đến mức nào.

Rất nhanh.

Mọi người chỉnh đốn một đêm, sáng sớm hôm sau, Thạch Dao đã dẫn theo Tá Lĩnh Lực Sĩ trở về, dọc đường còn bắt được ba tên đặc vụ tiểu quỷ tử.

Ba tên đặc vụ tiểu quỷ tử này, miệng rất cứng, cuối cùng vẫn uống thuốc độc tự vẫn, không lấy được tin tức giá trị gì, thầm than một tiếng đáng tiếc.

Lý Văn Kiệt và mọi người, ăn lương khô xong, rất nhanh đã đến bên cạnh chín đại quặng mỏ này.

Nhìn về phía trước, chính là những ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp ở Tương Tây, phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Trong ruộng bậc thang, một tòa Vô Cực bảo tháp, hình như thanh tru ma lợi kiếm, cắm vào trung tâm đại địa, giống như đinh quan tài, bên cạnh nó còn có rải rác bảo tháp, cổ tháp hoang phế.

Giờ đây xung quanh quặng mỏ, người đi nhà trống, những ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp, sớm đã hoang phế, đất đai lõm xuống.

Phác họa ra một hình người khổng lồ, người có kinh nghiệm lão luyện cũng biết, đây chính là dưới mỏ tồn tại một ngôi mộ lớn, chỉ là mộ huyệt bày ra hình người.

Thật sự cổ quái.

Còn Vô Cực tháp, lại cắm ở vị trí lồng ngực của mộ huyệt hình người này, cực kỳ âm tàn.

Phía trên quặng mỏ đá quái lởm chởm, hình dáng quỷ dị, ẩn hiện trong mây mù, bày ra hình dáng một lưỡi dao khổng lồ.

Đứng bên cạnh mộ huyệt này, nhìn lên trên, giống như dưới cổng trời, một đoạn đầu đài to lớn.

Quả nhiên là Quỷ Môn quan, đoạn đầu đài.

Nơi này chính là Cửu Quỷ đạp sen, nơi hung hiểm nhất.

Địa điểm cực hung như vậy, cũng khiến Tề Thiết Chủy líu lưỡi, bên cạnh nói Thật sự là tà môn.

Ngôi mộ này rốt cuộc chôn cất ai, lại có thể chọn cục phong thủy hung hiểm như vậy.

Đừng nói trộm mộ, thần tiên e rằng cũng phải đi vòng.

Xuống dưới xem một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Quăng.

Vâng, Đại đương gia.

Dưới sự phân phó của Lý Văn Kiệt.

Tá Lĩnh quần đạo, nhanh chóng lấy ra xẻng công binh, lắp ráp xong, vài lần đào ra một cái hố trộm đã thành hình.

Phía dưới này chính là đường hầm mỏ cũ kỹ.

Thuận hố trộm xuống dưới, có thể thấy đường hầm mỏ đã bị bỏ hoang từ lâu, đồng thời còn có đường ray, tà vẹt gỗ.

Điều này cũng xác minh suy đoán của Lý Văn Kiệt.

Chuyến tàu quỷ 076 này, hơn phân nửa chính là từ đường ray phía dưới mộ huyệt, chạy vào Trường Sa.

Vừa mới xuống đến đường hầm mỏ.

Bên cạnh đó chỉ thấy còn có bích họa, ngoài ra, trong hầm mỏ bỏ hoang sụp đổ, trung tâm sừng sững một cỗ quan tài khổng lồ.

Quan tài này hình dáng cổ quái, bên cạnh nó dựng mấy chục thi thể chống đỡ, chìm trong hắc thủy, bên trong ngâm đều là cổ thi.

Một sợi tơ màu đỏ, liên lụy phía trên Vô Cực bảo tháp.

Nhìn qua cục phong thủy như vậy, Tề Thiết Chủy bên cạnh có chút líu lưỡi nói: Diêm Gia.

Tháp sắt này hình như đinh sắt, vừa vặn đâm vào nơi đây, e rằng đối ứng chính là đinh quan tài.

Trên mộ huyệt hình người bên cạnh nó, nhất định có bảy bảy bốn mươi chín cái đinh khốn nước, lấy cát số, đóng đinh hung vật trong mộ huyệt.

Cái này gọi là lấy mộ làm quách, bên trong quan tài này rốt cuộc có gì, thủ bút lại lớn đến vậy.

Tề Thiết Chủy líu lưỡi nói.

Lấy mộ làm quách, lấy bảo tháp làm đinh quan tài, mộ huyệt hiện ra hình người, cửu quỷ đạp hoa sen.

Quả nhiên là tà môn đến cực điểm.

Quần đạo giơ bó đuốc, ánh lửa chiếu rọi phía dưới, bên cạnh quan tài, trên vách tường còn có bích họa vẽ hoa văn.

Trên bích họa.

Ghi lại chính là thời Ngụy Tấn, trên bầu trời, một viên vẫn thạch khổng lồ hạ xuống.

Rơi vào khu vực quặng mỏ này.

Thiên thạch mang theo lửa liệt diễm, phía dưới không ít bá tánh, trong đó còn có tế tự, vu bà, coi là vật thần ban cho.

Quỳ lạy dập đầu.

Nhìn qua ghi chép trên bích họa, Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: Diêm Gia, trên trời rơi xuống thiên thạch.

Địa thế mộ huyệt lõm xuống này, hẳn là do thiên thạch rơi xuống tạo thành.

Thần đồng từ trời rơi xuống.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh nói Trong sơn cốc, ngày đêm có tiếng rèn binh truyền đến.

Diêm Gia.

Nhị Nguyệt Hồng nói Ta phỏng đoán, tiểu quỷ tử hơn phân nửa, cũng là bị thần đồng này hấp dẫn, từ đào quặng, biến thành đào mộ.

Tề Thiết Chủy hơi rụt cổ lại.

Nhị gia, thần đồng từ trời rơi xuống, đã đủ thần bí rồi.

Tề Thiết Chủy nói Ngày đêm, còn có tiếng rèn đúc của hàng trăm người truyền đến.

Sẽ không phải là hồ quỷ trong mộ, đang rèn đúc thần binh lợi khí gì đó chứ.

Ai mà biết được.

Nhị Nguyệt Hồng bĩu môi.

Trước mở quan tài xem một chút đi.

Lý Văn Kiệt phất tay, bên cạnh hắn, mấy chục Tá Lĩnh hảo thủ, đã sớm không kịp chờ đợi.

Dùng bạo lực phá mở thân quan tài.

Quan tài bị phá vỡ, chỉ thấy bên trong, tầng tầng lớp lớp, bao phủ mạng lưới tơ sợi bông, bao bọc toàn bộ bên trong thân quan tài.

Quần đạo lấy ra yêu đao, trực tiếp cắt đứt mạng lưới tơ, lại lấy bó đuốc thiêu đốt.

Để tránh trong đó có thi thiêu thân.

Lời của bà lão ở tiểu trấn trước đó, nói rằng tiểu quỷ tử đào mở mộ huyệt, không ít người chết vì ôn dịch.

Bao gồm chuyến tàu quỷ 076, cùng những gì họ nhắc đến, những người này đều có vết tích trứng trùng cắn trên người.

Lại trên thân bao phủ sợi bông.

Hơn phân nửa chính là những thi thiêu thân này quấy phá, quần đạo tự nhiên không dám lơ là.

Cắt đứt sợi bông.

Phía dưới không ít trứng trùng, cũng bị quần đạo dùng bó đuốc thiêu đốt hết, phía dưới trứng trùng, chính là một bộ cổ thi.

Ăn mặc, đại khái là thời kỳ Ngụy Tấn Nam Bắc triều.

Trên cổ, có thể chú ý tới, những lỗ thủng lít nha lít nhít, bên trong đều là trứng trùng ký sinh.

Lý Văn Kiệt tiến lên, đối với bó đuốc, nhìn qua cảnh tượng trước mắt.

Biết được thi thiêu thân này, đại khái cứ như vậy lan tràn ra, chuyến tàu quỷ 076, thi thể trong cỗ quan tài hình còi kia.

Khó trách phải cắm độc châm vào cổ, chính là để ngăn ngừa thi thiêu thân phá trứng mà ra.

Lan tràn vào trong Trường Sa.

Đốt đi.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu, quần đạo dùng cán chọn thi thể, trực tiếp bốc thi thể lên.

Chương 58

Lửa lớn thiêu đốt.

Thiêu khô thi thể, hóa thành tro cốt, quần đạo trắng trợn vơ vét, trong đó những ngọc nhét rơi ra từ xương cốt bị đốt cháy, ngọc ngậm trong miệng, cũng không buông tha.

Liên đới cả cỗ quan tài gỗ mun này, cũng trực tiếp đập ra, tháo dỡ, bỏ vào trong túi.

Long Khí + 30Trong chiếc quan tài này, Minh khí cực ít.

Sớm đã bị tiểu quỷ tử quét sạch không còn, Lý Văn Kiệt cũng không quá để ý.

Trước mắt còn chưa bước vào mộ Thanh Ô Tử, lúc này mới chỉ là tiền hí mà thôi.

Quan tài gỗ mun bị quần đạo bổ ra, phía dưới đập vào mắt, chính là một cái giếng mỏ, phía dưới chính là đường hầm mỏ bỏ hoang.

Dọc theo giếng mỏ xuống dưới.

Bốn phía đường hầm mỏ, che kín sợi bông, còn có vết tích thi thể kéo lê, những thi thể chết thảm trên chuyến tàu quỷ 076.

Hơn phân nửa cũng là từ nơi này lấy xe chở quặng, vận chuyển ra.

Cuối cùng chính là một cánh cửa mộ đã sớm bị cạy mở, nơi này hơn phân nửa chính là hố chôn theo của mộ Thanh Ô Tử, cũng chính là cổ mộ thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều mà tiểu quỷ tử đã đào.

Ê a Đường hầm mỏ bỏ hoang.

Một khúc hát tuồng, uyển chuyển du dương, từ nội bộ quặng mỏ, truyền tới tai mấy người.

Khúc hát tuồng này.

Hát chính là Đại Phách Quan Tài, khúc hí kịch gia truyền của Nhị Nguyệt Hồng.

Khúc Đại Phách Quan Tài này, trên thực tế chính là kể chuyện sau khi Trang Chu chết, vợ hắn tái giá, vì người chồng hiện tại của mình, đã bổ mở mộ huyệt Trang Chu để đoạt bảo.

Trên thực tế.

Chính là một bài hí kịch châm chọc nghề trộm mộ.

Nhị gia.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nói Cái này tựa như là Đại Phách Quan Tài của Hồng gia a.

Sẽ không phải, vị tiền bối Hồng gia để lại tộc huy kia, còn sống sao.

Nếu tiền bối Hồng gia còn sống thì quá tốt, ông ấy có thể dẫn đường cho chúng ta.

Tề Thiết Chủy bên cạnh, nhìn Nhị Nguyệt Hồng cười nói.

Nghe vậy.

Nhị Nguyệt Hồng bĩu môi, tiền bối Hồng gia, Hồng chủ gánh đã sớm chết không thể chết thêm được nữa, thân thích còn lại, cũng đại đa số chết thảm trong mộ, hoặc là lúc tuổi già thi độc quấn thân, chết thảm không kể xiết.

Nếu thật sự đi ra.

Ngươi lại không vui.

Rất nhanh, đi vào trong mộ huyệt, nơi này cửa mộ đã sớm bị nổ tung, trên mặt đất chính là những hố trộm lớn nhỏ, bị đào mở.

Trong quan tài, vàng bạc, đã sớm bị quét sạch không còn.

Trên mặt đất tán loạn một lượng lớn xẻng công binh, Lạc Dương xúc và các công cụ trộm mộ khác, trung tâm chính là một cái giếng quan tài khổng lồ.

Chỉ là sớm đã rỗng tuếch.

Binh qua như là bề phỉ qua như chải, quần đạo mắt thấy là mộ huyệt đã bị trộm sạch không còn gì, cũng không buông lỏng.

Đem bó đuốc cắm ở mặt đất.

Dùng làm đèn đường chiếu sáng, nắm chặt chu sa đầu mẩu, bịt lỗ mũi, trực tiếp lọc hố.

Chính là hai lần sàng chọn.

Trên mặt đất dù là vật ít tiền, gạch đã thành hình, cũng không buông tha, trực tiếp dùng xúc đầu cạy mở mang đi.

Nhìn hành động điên cuồng như vậy của quần đạo.

Tề Thiết Chủy cũng có chút líu lưỡi, thầm nghĩ nghe nói Tá Lĩnh quần đạo, hạ đấu giống như châu chấu tràn qua, hôm nay gặp mặt, quả nhiên khác biệt xa.

Lại liên tưởng đến.

Trước đó còn trên chuyến tàu quỷ 076, nói chuyện với Trần Ngọc Lâu, nói gì mà Tá Lĩnh các ngươi mới đem quan tài đều mang đi đâu.

Hiện tại xem ra.

Ta cũng là nói đùa thôi, Trần Ngọc Lâu Tá Lĩnh ngươi là làm thật đó a.

Cái hố chôn theo này, sớm đã bị tiểu quỷ tử quét sạch không còn, lọc hố cũng không thu được vật gì có giá trị.

Lý Văn Kiệt nơi đây.

Đại khái đạt được 500 điểm Long khí.

Mắt thấy không còn vật gì có giá trị, nơi này cũng đã là một đường cụt, Lý Văn Kiệt lúc này mới lặng lẽ hành quân.

Mang theo quần đạo rời khỏi hố chôn theo.

Căn cứ khúc Đại Phách Quan Tài vừa rồi, Nhị Nguyệt Hồng cũng nghĩ đến một người, cữu lão gia của Hồng gia hắn.

Năm đó từng tại vùng ngoại ô dò xét qua một ngôi mộ lớn.

Chỉ là một đi không trở lại.

Bây giờ nhìn qua, chiếc nhẫn tộc huy kia, hơn phân nửa chính là di vật cữu lão gia còn sót lại.

Trước mắt dù chưa tìm thấy chủ mộ Thanh Ô Tử.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng đã có manh mối, hắn cáo tri Lý Văn Kiệt, dự định về trước Hồng gia, tìm kiếm di vật cữu lão gia năm đó lưu lại.

Tìm thấy dấu vết để lại, lại tìm núi mỏ.

Lý Văn Kiệt gật đầu, lần hạ đấu này, cũng đại khái thăm dò rõ ràng, thi thiêu thân, chính là đầu nguồn của cuộc ôn dịch này.

Ngay sau đó triệu tập mấy ngàn Tá Lĩnh lực sĩ Thường Thắng Sơn, phối hợp 1000 thân binh Trương gia, phong tỏa bốn phía quặng mỏ.

Lại lệnh quần đạo xuống dưới dùng súng phun lửa, tiêu diệt mạng lưới tơ trong mộ huyệt, nhất định không thể để lại một quả trứng trùng.

Đồng thời xác định rõ chủ mộ quặng mỏ Thanh Ô Tử, lúc này mới

chuẩn bị hai lần hạ đấu.

Trường Sa, gió thu hiu quạnh, khí tức túc sát.

Dinh thự Lý gia.

Phòng nghị sự, đối diện bàn lớn, ngồi một nữ tử, tên là Điền Trung Lương Tử, chính là đặc vụ tiểu quỷ tử trà trộn Trường Sa.

Lý tiên sinh.

Điền Trung Lương Tử thản nhiên nói: Trường Sa đổi chủ, đều nói Lý Đại Diêm La mới tới, thay thế Phật gia danh tiếng lẫy lừng, chính là Thiên Nhân vậy.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên là khí vũ hiên ngang, không tầm thường.

Có chuyện gì, nói thẳng đi.

Lý Văn Kiệt lười nhác cùng tiểu quỷ tử nói nhảm, thản nhiên nói.

Lý tiên sinh, Hoa Hạ các ngài có câu chuyện xưa, gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Hoàng quân bây giờ thế lực to lớn, không tầm thường.

Ngài cũng hẳn là hơi có nghe thấy, thẳng thắn mà nói, hoàng quân rất thưởng thức ngài, hy vọng có thể hợp tác với ngài.

Hợp tác.

Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng: Người cùng súc sinh, muốn hợp tác thế nào.

Ngươi.

Điền Trung Lương Tử, nheo mắt lại, trong mắt hiện ra một sợi sát khí: Hy vọng ngươi không phải vì câu nói này, mà cảm thấy hối hận.

Hẹn gặp lại.

Lời vừa dứt, người này xoay người rời đi.

Độc Vương.

Theo lời Lý Văn Kiệt vừa dứt, một bóng người, giống như quỷ mị, chậm rãi xuất hiện trong phòng nghị sự.

Độc Vương trang dung âm trầm, toàn thân kịch độc: Bất Lương Nhân, trời cô tinh, khấu kiến Điện hạ.

Đừng để mấy tên đặc vụ tiểu quỷ tử này, chết quá dễ chịu.

Lý Văn Kiệt dứt lời.

Cẩn tuân Hoàng mệnh.

Thân hình Độc Vương, chậm rãi tiêu tán.

Bất Lương Soái.

Trong phòng nghị sự, theo tiếng gọi của Lý Văn Kiệt, một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Mũ rộng vành, mặt nạ, bộ văn võ bào.

Chắp tay đứng.

Điện hạ.

Ta có lẽ còn phải đến một chuyến khoáng sơn.

Lý Văn Kiệt nói, Lần này thời gian không ngắn.

Thạch Dao, cùng Lão Thiên Sư, sẽ đi theo bên ta.

Ngươi cùng những Bất Lương Nhân còn lại, canh giữ tại phủ đệ này, tại Sa Thành.

Nếu như có kẻ nào trong Lão Cửu Môn muốn thừa cơ này, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lén chiếm địa bàn.

Ngươi có thể trực tiếp tiền trảm hậu tấu.

Lý Văn Kiệt nói.

Cẩn tuân hoàng mệnh.

Bất Lương Soái khẽ gật đầu, thân ảnh biến mất.

Lão Cửu Môn, những gia chủ còn lại đều là những kẻ đầy dã tâm.

Cáo mượn oai hùm.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, trong nguyên tác khi Trương Khải Sơn hạ đấu ở ngôi mộ khoáng sơn, chờ hắn trở về Sa Thành thì quê nhà đã bị san phẳng.

Trần Bì, liên thủ cùng Hoắc Tam Nương, còn có Lục Kiến Huân, đã gây sóng gió.

Lý Văn Kiệt không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra, để Bất Lương Soái trấn thủ, có thể nói là an toàn tuyệt đối.

Sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Trăng tàn sao mờ.

Bên Nhị Nguyệt Hồng cũng đã mang ra tư liệu về khoáng sơn mà Cửu lão gia Hồng gia để lại.

Trong đó ghi chú rõ ràng.

Phía dưới khoáng sơn có thần bí vẫn đồng, nơi chôn cất chính là tọa độ cụ thể của đại mộ Thanh Ô Tử.

Lý Văn Kiệt, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng ba người.

Lúc này mới tìm đến đại mộ khoáng sơn.

Dưới ánh hoàng hôn, Cửu Quỷ đạp sen, chín tòa khoáng sơn to lớn, trong sương chiều, giống như Cửu Đầu ác quỷ dữ tợn khổng lồ.

Chương 59

Y như lời đồn.

Lý Văn Kiệt cùng đoàn người rất nhanh đến bên cạnh một trong các khoáng sơn, đường hầm mỏ bị bỏ hoang, hầm mỏ sụp đổ.

Bên cạnh khoáng sơn này.

Lại có một lão hán dáng vẻ khả nghi, lão hán này sớm đã bị Tá Lĩnh Lực Sĩ trấn giữ nơi đây bắt được.

Lúc này lão ta quỳ bên cạnh Lý Văn Kiệt nói: Diêm Gia.

Ta thật sự không biết gì cả đâu.

Lão đầu nài nỉ: Xin tha cho ta một mạng đi.

Bành.

Bên cạnh lão, một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ tát thẳng vào mặt lão đầu mắng: Mẹ nó, còn không thành thật.

Chúng ta tại nhà ngươi tìm thấy một lượng lớn thi thể, bao phủ đầy sợi bông, mạng tơ.

Tất cả từ đâu ra.

Nói mau.

Nếu không bây giờ liền đập chết ngươi.

Quần đạo Tá Lĩnh, tác phong làm việc tàn nhẫn độc địa, thủ đoạn ác hiểm.

Nghe vậy, lão đầu càng thêm hoảng hốt, lập tức vội vàng dập đầu nói: Mấy vị binh gia.

Ấy là do tiểu quỷ tử làm đó mà.

Chẳng liên quan gì đến ta đâu.

Một thời gian trước, tiểu quỷ tử thuê nhà ta, một tháng sau ta trở về, liền thành ra bộ dạng này.

Khoáng sơn kia.

Lão đầu quỳ trên mặt đất cầu xin: Trong đó truyền thuyết có Thiên Thần rèn đồng, tinh luyện thần binh lợi khí.

Ai ai cũng biết truyền thuyết này, ai cũng không dám quấy rầy thần tiên đâu.

Trước đây tiểu quỷ tử cũng là muốn chiếm cái khoáng sơn này, quấy rầy thần tiên tinh luyện thần binh lợi khí, nên mới chết hết đó mà.

Diêm Gia, ngài tuyệt đối đừng đi vào đó nha.

Lão đầu này dập đầu như giã tỏi.

Keng.

Đúng lúc này, dưới ánh hoàng hôn, bên trong hầm mỏ đã bỏ hoang sớm, tiếng đập vẫn thạch vang lên, cực kỳ ngột ngạt, phảng phất có người đang tinh luyện thần binh.

Âm thanh quanh quẩn trong hầm mỏ trống trải.

Chậm rãi phiêu đãng vọng ra.

A.

Lão đầu này như chim sợ cành cong, cấp tốc bỏ chạy, ba chân bốn cẳng mà vọt đi.

Đại đương gia.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Đừng đuổi theo.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Người này đã bị dọa đến thần trí bất thường rồi.

Nghe tiếng tinh luyện thần binh thỉnh thoảng truyền ra từ trong hầm mỏ.

Lý Văn Kiệt nhẹ nhàng gõ mu bàn tay.

Mộ Thanh Ô Tử, Lý Văn Kiệt tự nhiên biết rõ, vẫn đồng trong đó bất quá chỉ là một loại thiên thạch có thể tạo ra ảo giác mà thôi.

Nhưng trong nguyên tác chưa từng xuất hiện loại âm thanh tinh luyện thần binh này.

Chắc hẳn cũng đã có biến hóa.

Lý Văn Kiệt liếm liếm môi, thế giới này tồn tại loại vật như cửa thanh đồng, ắt hẳn cũng có thần binh lợi khí trong truyền thuyết, điều này khiến Lý Văn Kiệt có chút mong đợi.

Bát gia, ngươi xem, âm thanh này là hung hay cát.

Lý Văn Kiệt nhíu mày nói.

Khó mà nói a.

Tề Thiết Chủy liếm liếm môi nói: Diêm Gia.

Ngày xưa thời Tam Quốc, Đổng Trác Đổng Thái Sư khi còn trẻ, ở Tây Lương đã lo lắng chuyện bất công thiên hạ, là hiệp khách hào kiệt.

Năm đó hắn ở đồng ruộng thôn dã, vừa đến hoàng hôn, liền thấy có tử khí ngút trời, lại gần nghe có tiếng binh khí khôi giáp.

Thế là suy đoán trong ruộng ắt có thần binh chôn giấu.

Đào bới xuống, tìm thấy bảo kiếm của Sở Bá Vương Hạng Vũ năm đó, vật này chính là thần binh lợi khí, người thường mà chạm vào

ắt bị thương, ắt phải chết.

Thế nên Đổng Trác mới bá chiếm kinh thành, làm chư hầu, nhưng cuối cùng cũng rơi vào kết cục thảm khốc.

Trước mắt đại mộ khoáng sơn này, cách cục phong thủy quỷ dị, Cửu Quỷ đạp sen, lại treo Quỷ Môn Quan, đoạn đầu đài, lấy hình người chết theo hố làm vật chôn cùng.

Vốn dĩ là cách cục cực hung, lại thêm thời đại Thượng Cổ, trời giáng thần đồng, ai cũng khó mà nói được.

Tề Thiết Chủy nói.

Cứ vào xem trước đã, bất kể bên trong là gì, cũng không thể để tiểu quỷ tử chiếm được trước.

Lý Văn Kiệt hô một tiếng ra lệnh.

Mấy trăm hảo thủ Tá Lĩnh đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vai vắt chu sa, bịt mũi, giơ cao phong đăng.

Bước vào trong khoáng sơn.

Khoáng sơn bị bỏ hoang này sâu hun hút không gì sánh được, trong đó có những đường hầm mỏ, xe chở quặng bị bỏ lại, cùng một mảng lớn hầm mỏ sụp đổ, nhiều không kể xiết.

Theo tiếng tinh luyện thần binh này, hướng sâu trong hầm mỏ mà đi.

Đoàn người chỉ cảm thấy, từng tiếng gõ thần binh này, phảng phất gõ vào trái tim, khiến lòng người ngực kiềm chế.

Trong đó còn kèm theo từng trận tiếng ca kịch Hồng gia, tiếng đập quan tài vang lên.

Ước chừng đi về phía trước mấy trăm bước.

Đường hầm mỏ đã khai thác đến cuối cùng, phía dưới chính là cổ đại mộ đạo, trong mộ đạo trải rộng những sợi tơ trắng mảnh khảnh.

Người thường căn bản không nhìn thấy.

Cũng duy chỉ có những người như Lý Văn Kiệt, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy mới có thể chú ý tới chi tiết nhỏ nhặt này.

Dùng phong đăng soi xét.

Trước mắt mộ đạo, chỉ thấy lằng nhằng những sợi tơ chằng chịt, giăng mắc như mạng nhện, bao trùm trong mộ đạo.

Tề Thiết Chủy bên cạnh tặc lưỡi nói: Lao Thập Tử, thật sự là gặp quỷ.

Diêm Gia.

Loại sợi tơ này, ta từng nghe Phật gia nhắc đến, ở Trương gia thì gọi là Thập Bát Dây.

Phàm là chạm vào bất kỳ một sợi tơ nào.

Liền sẽ liên lụy đến mấy trăm loại cơ quan, bao gồm đá rơi, axit sulfuric, loạn tiễn, cát chảy vân vân.

Sợi tơ trong mộ đạo này dày đặc như mạng nhện, chỉ sợ Phật gia tái sinh cũng chưa chắc đã đi qua được đâu.

Tề Thiết Chủy tặc lưỡi nói.

Nghe vậy.

Sự hiểm trở của cơ quan này, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng có chút nhíu mày.

Trong Lão Cửu Môn, e rằng dốc hết toàn lực cũng chưa chắc đã phá vỡ được cơ quan trước mắt.

Lý Văn Kiệt tuy mạnh mẽ.

Nhưng thủ pháp phá giải cơ quan, e rằng vẫn không bằng Trương gia.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh nói: Diêm Gia, không bằng ta đi mời các gia chủ khác đến thương nghị một chút.

Mời cái rắm.

Lý Văn Kiệt khoát tay nói: Chỉ là Thập Bát Dây, không có hắn đại Phật gia, còn không hạ được một cái khoáng sơn đấu sao.

Hãy xem thủ đoạn Mạc Kim của ta.

Lý Văn Kiệt bước chân tiến lên, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy hai người đều chưa từng thấy thủ đoạn của Mạc Kim giáo úy, trong lúc nhất thời, cũng không nhịn được trợn to hai mắt, muốn xem Lý Văn Kiệt phá giải Thập Bát Dây như thế nào.

Trong đội ngũ, cũng không ít Trương gia thân binh, nhao nhao nhìn qua thủ đoạn của Diêm Gia.

Lý Văn Kiệt đứng nghiêm tư thế.

Lúc này một tay bóp kiếm quyết, đặt trước môi: Kiếm đến.

Một tiếng hô vang.

Ông.

Vỏ kiếm trong ngực Thạch Dao, Long Tuyền Bảo Kiếm vù vù một tiếng, trong giây lát tuốt ra khỏi vỏ.

Kiếm khí tung hoành.

Vù vù một tiếng, theo kiếm chỉ của Lý Văn Kiệt, như Du Long lượn, như kinh hồng bay, trong giây lát bay vào giữa sợi tơ.

Trực tiếp dùng lực phá vỡ.

Kiếm khí trực tiếp xoắn đứt mạng tơ, theo mạng tơ đứt gãy, bên

cạnh nó một lượng lớn phi tiễn như thác nước, đá lăn như sấm, axit sulfuric phun ra.

Long Tuyền Bảo Kiếm, dưới sự thao túng của Lý Văn Kiệt, phá vỡ cơ quan, bay thẳng về lồng ngực Thạch Dao.

Chỉ thấy Lý Văn Kiệt đứng chắp tay.

Trước mắt loạn tiễn như thác nước, đá lăn như sấm, tất cả đều phun ra, Lý Văn Kiệt một mình chặn đứng trước mặt mấy trăm cơ quan.

Lão Thiên Sư.

Một tiếng hô vang, chỉ thấy bên cạnh lão, Lão Thiên Sư hai tay bắt ấn, trong giây lát một vệt kim quang, trực tiếp từ mặt ngoài thân thể Lý Văn Kiệt, bay lên mà ra.

Long Hổ Sơn, Kim Quang Chú.

Thân có kim quang, che chiếu thân ta.

Lúc này trên mặt ngoài thân thể Lý Văn Kiệt, bao phủ một luồng kim quang lưu ly, trước mặt càng là hình thành một bức tường vàng to lớn.

Kim Quang Chú.

Vốn là một trong tám đại thần chú của Đạo Môn, các đạo sĩ trên Long Hổ Sơn đa số đều sẽ.

Chỉ là có thể tu luyện đến trình độ như Lão Thiên Sư thì e rằng chỉ có mình lão mà thôi.

Kim quang chú này, giống như một bức tường lưu ly, nằm ngang trước mặt Lý Văn Kiệt, những đá lăn, loạn tiễn, axit sulfuric, cát chảy trước mặt.

Đều bị kim quang này ngăn cách ở bên ngoài.

Một mảy may cũng khó mà phá vỡ.

Cảnh tượng kỳ lạ này, khiến rất nhiều Trương gia thân binh đều phải há hốc mồm kinh ngạc.

Đây là thủ đoạn gì.

Kim quang.

Kim Quang Chú.

Ta dựa vào, Long Hổ Sơn Trương Thiên Sư đang ở cùng sao.

Cái này khiến ta lấy đâu ra.

Rất nhiều Trương gia thân binh, mang theo một tia sợ hãi, nhìn qua Lão Thiên Sư bộ đạo bào không đáng chú ý bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Vốn dĩ cho rằng, chỉ là một lão đầu mục nát mà thôi.

Không ngờ ngươi lại nói cho ta biết hắn là Trương Thiên Sư Long Hổ Sơn.

Đồng thời cũng thầm kính nể Lý Văn Kiệt, có thể khiến Trương Thiên Sư cũng cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh.

Đủ để thấy được.

Thủ đoạn, mị lực cá nhân của người này.

Phi thường.

Chương 60

Phật gia tuyệt đối không thể sánh bằng.

Còn quần đạo Tá Lĩnh thì dương dương tự đắc, cùng Trương gia thân binh trong đội ngũ, ca ngợi chiến tích của Lý Văn Kiệt.

Khiến Trương gia thân binh ngớ người ra.

Ông trời của ta.

Tề Thiết Chủy lau mồ hôi lạnh trên trán: Kim Quang Chú.

Nhị gia.

Cái này cũng quá mãnh liệt đi.

Kim Quang Chú đều xuất hiện, trong Lão Cửu Môn, ai đi đổ đấu mà có cái bài diện này chứ.

Lại còn cái Ngự Kiếm Thuật vừa nãy nữa.

Cái này mẹ nó là thần tiên rồi.

Bất quá.

đây là thủ đoạn của Mạc Kim giáo úy sao.

Tề Thiết Chủy cau mày nói: Nếu Mạc Kim giáo úy lợi hại như vậy, ta cũng muốn làm Mạc Kim giáo úy.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh, cũng vô thức nắm chặt nắm đấm.

Quá mạnh.

Cường giả cái thế như thế này, khó trách có thể thay thế Phật gia, không thể khinh thường, có thể làm việc dưới trướng người này, đơn giản là cam tâm tình nguyện.

Bát gia, nghĩ gì thế.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh, lắng lại sự kinh hãi trong lòng, lúc này mới nói: Mạc Kim giáo úy, nếu là thật có lợi hại như vậy.

Năm đó Tào thừa tướng, đã sớm xưng đế rồi.

Còn cần phải đánh lâu như vậy với Lưu Bị, Tôn Quyền sao.

Cũng đúng.

Tề Thiết Chủy bĩu môi, lúc này đã hoàn toàn hóa thành fan trung thành của Lý Văn Kiệt.

Bên cạnh lại một trận thổi phồng.

Được rồi, Bát gia.

Lý Văn Kiệt ngăn Tề Thiết Chủy nịnh nọt, lúc này mới nói: Cơ quan đã phá.

Đi thôi.

Lý Văn Kiệt vung tay lên.

Quần đạo Tá Lĩnh, Trương gia thân binh, cấp tốc nối đuôi nhau mà vào trong mộ đạo.

Tề Thiết Chủy đi theo phía sau.

Thầm nghĩ: Trước đó ta còn đem Phật gia ra so sánh với người này, bây giờ xem ra, Phật gia sợ là xách giày cho người này cũng không xứng.

Còn có gì để so sánh nữa chứ.

Đồng thời nghĩ đến chuyện của Trương gia trước đó, Tề Thiết Chủy cũng lắc đầu thầm nghĩ: Trương gia a Trương gia, ngươi nói ngươi chọc hắn làm gì.

Đây không phải tự tìm phiền phức sao.

Trong lòng Nhị Nguyệt Hồng rung động mạnh, đồng thời nắm

chặt nắm đấm, thầm nghĩ Diêm Gia quả nhiên thần thông quảng đại.

Lần này bệnh tình của nha đầu, tuyệt đối có thể giải quyết dễ dàng.

Lần này mình không uổng công.

Mấy người đều mang tâm tư riêng.

Chỉ đi theo đường hầm mỏ, rất nhanh đã đến cuối cùng, tiếng đập quan tài ở đây đã càng ngày càng gần.

Dưới ánh lửa chiếu rọi.

Chỉ thấy nơi đây bày ra một căn phòng nghỉ của thợ mỏ, trong căn phòng nghỉ ở mỏ này.

Một lão đầu, hai mắt mù lòa, lúc này miệng ngâm nga điệu ca kịch Đại Phách Quan Tài.

Tóc tai bù xù.

Dung mạo dọa người, giống như ác quỷ.

Ấy u.

Tề Thiết Chủy nhìn qua lão đầu này: Nhị gia, đây chính là Cửu lão gia nhà ngươi đấy à.

Dáng dấp đúng là đủ xấu xí.

Ngươi đại gia, Tề Thiết Chủy, Cửu lão gia nhà ngươi mới có dáng vẻ như vậy đó.

Nhị Nguyệt Hồng hiếm thấy mà bạo miệng mắng.

Các ngươi.

Lúc này, lão đầu cũng rõ ràng nghe được động tĩnh của mấy người.

Ngừng ngâm nga điệu ca kịch Đại Phách Quan Tài này.

Sau khi được Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng giải thích, lão đầu này mới hiểu tình huống.

Ngay sau đó lắc đầu nói: Cửu lão gia Hồng gia, đó là người tốt mà.

Lão ta nước mắt tuôn đầy mặt nói.

Cấp tốc kể ra kinh nghiệm của mình.

Khi còn nhỏ, lão nhân kia đã bị tiểu quỷ tử bắt đến khoáng sơn làm lao công, sau đó những thương nhân tiểu quỷ tử, thường xuyên nghe được âm thanh tinh luyện thần binh lợi khí dưới khoáng sơn này.

Lại qua điều tra từ miệng bách tính gần đó.

Suy đoán dưới khoáng sơn này, nhất định chôn giấu bảo vật thần bí của phương Đông.

Tiểu quỷ tử, từ thời Đại Đường đến nay, liền khắp nơi bắt chước Hoa Hạ, đối với bảo vật thần bí trong Hoa Hạ thì thèm nhỏ dãi.

Kết luận dưới khoáng sơn nhất định có bảo vật, thế là liền xây dựng rầm rộ, cho thợ mỏ, trắng trợn đào bới khoáng sơn.

Không ngờ.

Đào được một cánh cửa thanh đồng cổ lão, đồng thời dưới khoáng sơn, còn gặp rất nhiều độc trùng, thiêu thân.

Tiểu quỷ tử, bao gồm cả thợ mỏ đều tử thương thảm trọng.

Đồng thời những trứng trùng của thiêu thân kia, còn sẽ lây lan, trong lúc nhất thời, chín đại khoáng sơn, vô số lao công, tiểu quỷ tử tử thương.

Những tiểu quỷ này cũng sợ hãi Quỷ Thần, lúc này mới từ bỏ khoáng sơn, bây giờ nơi này đã bị bỏ hoang.

Còn lão đầu này, khi còn nhỏ chính là cùng Cửu lão gia Nhị

Nguyệt Hồng cùng nhau làm thợ mỏ.

Học được điệu ca kịch Đại Phách Quan Tài này của Hồng gia.

Sau đó khi tiểu quỷ tử rút lui, chọc mù đôi mắt của lão, để lão làm trạm canh gác sống ở mỏ.

Nhiều năm qua, giống như hồn phách bình thường, lang thang dưới khoáng sơn.

Chỉ có một mình lão còn sống.

Nghe vậy, Nhị Nguyệt Hồng vội vã không nhịn được nói: Lão tiên sinh, vậy Cửu lão gia nhà ta đâu.

Hắn chết rồi.

Lão đầu nói: Lúc trước, vị cao nhân Hồng gia kia, sau khi tiến vào cửa thanh đồng, liền không thấy ra ngoài nữa.

Ai —— Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy, trong lòng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ngay sau đó, mấy người để lão già này dẫn đường, tiến về phía dưới khoáng sơn, đến cánh cửa thanh đồng to lớn kia.

Đi xuống không lâu.

Dọc đường, nơi đây vẫn còn tồn tại không ít ăn thịt người khuẩn, những ăn thịt người khuẩn này chính là những quái vật hình sợi tóc.

Những thứ này, cho dù đối với người bên ngoài mà nói, khả năng sẽ giật mình sợ hãi.

Nhưng đối với Lý Văn Kiệt mà nói, dễ như trở bàn tay.

Trực tiếp để Lão Thiên Sư, dùng Lôi Hỏa chi thuật, đốt cháy chúng không còn.

Thủ đoạn cứng rắn như vậy, cũng khiến không ít người tặc lưỡi,

thầm nghĩ quả không hổ là Diêm Gia, thủ đoạn quả nhiên cường ngạnh bá đạo.

Nếu không có Diêm Gia, bọn họ lần này hạ đấu.

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Bất quá càng đi sâu vào trong khoáng sơn, trong lòng mọi người càng thêm kiềm chế ngột ngạt.

Tiếng rèn luyện thần đồng, càng đi sâu vào, càng thêm rõ ràng.

Hầu như chính là vang vọng bên tai mọi người.

Hơn nữa —— Trước khi hạ đấu, cách cục phong thủy, bao gồm cả mộ huyệt đều hung hiểm như vậy, thật không biết được, gian mộ chính này, rốt cuộc hung đến mức nào.

Chính là nơi này.

Lão đầu kia, lúc này dẫn đoàn người, đến bên cạnh một cánh cửa thanh đồng, lúc này mới lên tiếng nói: Lúc trước vị cao nhân Hồng gia kia, chính là tiến vào nơi này, liền không thấy ra ngoài nữa.

Trước mắt.

Dưới khoáng sơn, chỉ thấy một cánh cửa thanh đồng to lớn, mặt ngoài ngưng tụ những hoa văn phức tạp, ngưng tụ ra hình tượng một khối vẫn đồng từ trời rơi xuống.

Hầu như khảm nạm trong vách đá.

Trên cùng, là mấy cái minh văn cổ lão: Kẻ vào cửa này, hãy từ bỏ hết thảy hy vọng.

Đại mộ Thanh Ô Tử, ngay ở phía sau.

Nổ tung.

Cánh cửa thanh đồng ngay trước mắt, Lý Văn Kiệt không chút do

dự, phân phó thủ hạ Tá Lĩnh Lực Sĩ, Trương gia thân binh.

Quần đạo thấy bánh lái lên tiếng.

Cũng không dám trì hoãn thời gian, cấp tốc dưới cửa thanh đồng, bắt đầu bố trí thuốc nổ.

Thế giới Đạo Mộ này.

Trên thực tế, cửa thanh đồng còn có không ít.

Lý Văn Kiệt nhớ rõ, khoáng sơn trước mắt này, tồn tại một tòa, chỉ là cánh cửa thanh đồng này quy cách nhỏ bé.

Dưới Vân Đỉnh Thiên Cung Trường Bạch Sơn, cũng tồn tại một tòa.

Cánh cửa thanh đồng kia là tòa có quy cách lớn nhất, độ cao của nó đạt đến bằng ba mươi tầng nhà lầu, chỉ có Quỷ Tỷ mới có thể mở được cửa thanh đồng.

Chương 61

Hơn nữa phía sau cửa thanh đồng, truyền thuyết che giấu bí mật chung cực.

Ngoài ra.

Dưới núi tuyết Mặc Thoát, cũng che giấu tòa cửa thanh đồng thứ ba, đây chính là vật mà người Trương gia mô phỏng tạo thành, mục đích là để mê hoặc tầm mắt người nhà họ Uông.

Oanh.

Thuốc nổ chồng chất, theo một tiếng vang thật lớn.

Cánh cửa thanh đồng trước mắt, rất nhanh bị nổ ra một lỗ hổng, quần đạo đợi đến khi không khí lưu thông.

Lúc này mới cầm phong đăng, nhao nhao bước vào bên trong cửa thanh đồng.

Lão đầu mù mắt dẫn đường kia, thấy Lý Văn Kiệt cùng đoàn người đã tìm được cửa thanh đồng.

Lúc này mới chắp tay nói: Diêm Gia, Hồng gia, Bát gia.

Tiểu lão nhân xin cáo lui.

Ai.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh, lấy ra tộc huy hình tu từ trên tay đeo nói: Lão tiên sinh, lần này đa tạ ông.

Ông cầm cái này, đi Trường Sa, tìm Hồng gia.

Cứ báo danh hào của ta là được, đến lúc đó tự có người an bài ông, ít nhất một ngày ba bữa, tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhị Nguyệt Hồng thành khẩn nói.

Cũng có thể đến Lý Gia phủ đệ của ta.

Lý Văn Kiệt bên cạnh thản nhiên nói: Tại Trường Sa, cứ báo danh hào của ta, không ai dám khi dễ ông.

Tạ Diêm Gia, tạ Nhị gia.

Lão giả này quỳ trên mặt đất, thiên ân vạn tạ, một tên Trương gia thân binh hỗ trợ, mang theo lão đầu đi ra.

Phục.

Tề Thiết Chủy bên cạnh, giơ ngón tay cái nói: Hắc u.

Diêm Gia, Nhị gia.

Ta Tề Thiết Chủy, lần này coi như đã phục hai vị ngài.

Cái này gọi là gì, đã biết càn khôn lớn, yêu tiếc cỏ cây xanh.

Trường Sa có vị Bố Phòng Quan, Cửu Môn Đề Đốc là Diêm Gia đây.

Phúc khí của bách tính a.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thổi phồng.

Thầy bói, ngươi bớt nói hai câu đi, vào mộ trước đã.

Lý Văn Kiệt bên cạnh thản nhiên nói.

Nghe vậy.

Tề Thiết Chủy rụt đầu nói: Diêm Gia.

Ta nói lần này bồi ngài điều tra khoáng sơn, bây giờ mộ cũng đã tìm được, ta chỉ là một thầy bói mà.

Bát tự có thể nào cứng rắn bằng Diêm Gia ngài được, bách quỷ bất xâm.

Ta liền theo lão tiên sinh này đi trước, chờ tin thắng lợi của các ngươi thì sao.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nói.

Lý Văn Kiệt biết rõ.

Tiểu tử Tề Thiết Chủy này, chính là đoàn sủng của Cửu Môn, luôn luôn nhát gan, vừa nãy e rằng là thấy trên cửa thanh đồng ghi: Kẻ vào cửa này, hãy từ bỏ hết thảy hy vọng.

Lúc này mới dọa đến không dám tiến vào.

Ngay sau đó bên cạnh nói: Thằng thầy bói này, nếu dám bước ra khỏi khoáng sơn một bước, các ngươi tự tay đập chết hắn.

Nghe vậy.

Tề Thiết Chủy dọa đến khẽ run rẩy, ngay sau đó nói: Diêm Gia, đập chết ta ư.

Ngài có nỡ đâu.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt trực tiếp ra vẻ, muốn từ tay một tên binh lính bên cạnh hắn, rút súng lục ra: Không nỡ.

Ta bây giờ liền đập chết ngươi.

Nhìn qua động tác của hai người, cùng dáng vẻ sợ hãi rụt rè của tiểu tử Tề Thiết Chủy này.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng lắc đầu cười cười.

Không nói nhiều.

Mấy người theo lỗ hổng cửa thanh đồng bị nổ, cùng quần đạo, bước vào bên trong cửa thanh đồng.

Trước mắt chỉ thấy một hành lang, bên cạnh trưng bày những đèn nô to lớn, trong tay bưng khay.

Tất cả đều là vạn năm nến, ngàn năm tim.

Đèn nô đều làm bằng thanh đồng, tạo hình khác nhau, hình thái dữ tợn.

Quần đạo cũng không khách khí, trực tiếp vác gùi, mang theo bao tải, đã bắt đầu vơ vét.

Long Khí + 100 Long Khí + 80 Long Khí + 50.

Góp gió thành bão, chỉ riêng những đèn nô trong hành lang này, cùng những tùy táng phẩm vương vãi trên mặt đất.

Lý Văn Kiệt ở đây, cũng đã thu được hơn một ngàn Long Khí.

Thu hoạch khá tốt a.

Khóe miệng Lý Văn Kiệt hiện ra một nụ cười.

Theo xu thế này, chỉ riêng đại mộ Thanh Ô Tử này, mình liền có thể thu được bốn năm ngàn Long Khí.

Phải biết rằng.

Lúc này mới chỉ là bên ngoài mà thôi.

Huống chi.

Mộ Thanh Ô Tử, tuyệt đối được coi là cự mộ Viễn Cổ, lại là cực hung chi địa, thật không biết được có thể rút ra loại tùy tùng gì.

Điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt lòng đầy mong đợi.

Không nói nhiều.

Để lại một trăm tên quần đạo, cắm đại kỳ, phong đăng, ở lại đây vận chuyển tùy táng phẩm, đèn nô.

Lý Văn Kiệt, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy ba người, dẫn theo quần đạo còn lại, Trương gia thân binh.

Rất nhanh đã đến cuối cùng.

Nơi đây chính là một cái động quật khổng lồ, bốn phía chằng chịt, tất cả đều là những hang động giống như tổ ong.

Phân biệt thông hướng các phương khác nhau.

Nơi đây chính là Mê Cung Tổ Ong, nguyên lý bên trong nó, có chút tương tự Chu Thiên Sáu Mươi Tứ Quái, bên trong càng chia ra vô số thông đạo nhỏ.

Chỉ cần tìm được đúng sinh môn, mới có thể thuận lợi đi vào đại mộ Thanh Ô Tử.

Nếu không.

Một bước đi nhầm, cơ quan cát chảy bên trong, tuyệt đối là cấp độ hủy diệt.

Mà loại Mê Cung Tổ Ong này, duy chỉ có người Hồng gia nghe âm thanh phân biệt vị, mới có thể thuận lợi phá vỡ.

Năm đó Cửu lão gia Nhị Nguyệt Hồng, chính là dùng phương pháp này phá giải.

Đồng thời còn chuyên môn để lại ký hiệu, duy chỉ có người Hồng gia mới có thể xem hiểu.

Nhị gia.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh nói: Đến lượt ngươi ra tay, Mê Cung Tổ Ong này, có ký hiệu mà Cửu lão gia Hồng gia ngươi để lại.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong.

Nhị Nguyệt Hồng cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng gật đầu, ngay sau đó mười ngón tay, kẹp lấy mấy chục viên đạn sắt nhỏ.

Hưu.

Đạn sắt nhỏ, bay thẳng vào các lỗ thủng bốn phía, Nhị Nguyệt Hồng hơi nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Đi theo ta.

Nhị Nguyệt Hồng mở mắt ra, đi về phía một trong những hang động.

Lý Văn Kiệt, Tề Thiết Chủy, cùng quần đạo, Trương gia thân binh, cũng theo đó đuổi theo.

Rất nhanh.

Nhờ vào Nhị Nguyệt Hồng nghe âm thanh phân biệt vị, cùng ký hiệu mà Cửu lão gia Nhị Nguyệt Hồng để lại, đoàn người thuận lợi rời khỏi Mê Cung Tổ Ong này.

Trước mắt một cánh cửa mộ.

Quần đạo bên cạnh cầm phong đăng, trực tiếp đẩy cửa lớn ra, đập vào mắt, chính là một mộ thất.

Chính giữa là một tấm bia đá.

Bên cạnh nó còn có một lượng lớn trấn mộ thạch thú, trên tấm bia đá, khắc những minh văn Thượng Cổ.

Thanh.

Ô Tử.

Nhìn qua minh văn khắc trên tấm bia đá, Tề Thiết Chủy sững sờ tại chỗ.

Lấy lại tinh thần.

Vọt thẳng đến trước tấm bia đá dập đầu nói: Quấy nhiễu lăng tẩm tổ sư gia, mong ngài tha thứ.

Bát gia, ngươi làm sao vậy.

Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh nhíu mày.

Đây là lăng mộ Thanh Ô Tử.

Lý Văn Kiệt bên cạnh, nhìn qua bi văn trên tấm bia đá nói: Thanh Ô Tử, người khai sáng Thanh Ô Kinh , người này thần cơ diệu toán, tinh thông thuật kham dư phong thủy.

Có thể xưng là tổ sư gia của thầy phong thủy, thầy bói.

Cũng giống như tổ sư gia đổ đấu của chúng ta, đôi khi cũng bái Tào Thừa Tướng vậy thôi.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Khó trách, khó trách địa thế nơi đây đặc biệt, Cửu Quỷ đạp sen, lại có đại mộ hình người, hình dáng tướng mạo cổ quái, không thành hình thức kham dư, cũng duy chỉ có tổ sư gia, mới có loại thần thông này.

Tại nơi phong thủy quỷ dị đại hung như vậy, đổi nghịch Âm Dương, táng nhập vào trong đó a.

Tề Thiết Chủy kích động nói.

Đông.

Đúng lúc này, tiếng tinh luyện thần binh như vậy, truyền đến từ phía sau bia đá.

Chương 62

Giống như thần nhân đúc sắt.

Tề Thiết Chủy đứng dậy nói: Diêm Gia, trên tấm bia đá khắc, thần đồng từ trời rơi xuống, tổ sư Thanh Ô cho là điềm lành, thế là đem lăng mộ thiết trí gần thần đồng, ẩn cư trong lăng mộ, ngày đêm nghiên cứu.

Xem ra, lời đồn của dân chúng phụ cận không phải hư, e rằng tiểu quỷ tử muốn có được bảo bối, chính là ở trong lăng mộ này.

Theo tiếng thần đồng rèn sắt tinh luyện.

Lý Văn Kiệt cùng đoàn người, vây quanh phía sau tấm bia đá này, phía sau tấm bia đá này cũng có càn khôn khác.

Chính là một huyệt động.

Bên ngoài hang động, quần đạo mang theo phong đăng, cảnh tượng trước mắt, cũng khiến tất cả mọi người ở đây chấn động.

Xích sắt thô to, chằng chịt, giống như mạng nhện bao trùm, Thiết Tác Hoành Giang.

Xích sắt chất lượng, ít nhất cũng phải cỡ một mét, trên đó bao phủ đằng la cổ lão, phía dưới rớt xuống một chút vật phát sáng.

Xích sắt không biết được làm bằng vật liệu gì chế tạo thành, trải qua ngàn năm, vẫn như cũ chưa sinh trưởng ra rỉ sắt.

Phía dưới xích sắt, chính là Nhược Thủy âm trầm đáng sợ.

Nhược Thủy.

Sơn Hải Kinh ghi: Phía bắc Côn Lôn có nước, lực lượng không thể sánh bằng giới, tên cổ là Nhược Thủy.

Nhược Thủy thay mặt chỉ là nước rất nông cạn, khó mà gánh chịu bè trúc qua sông.

Cũng có cách nói khác.

Rằng Nhược Thủy vô biên vô hạn, không biết chảy về phương nào, phía dưới Nhược Thủy như vực sâu, giống như chảy xuôi đến U Minh Hà Địa Ngục.

Trong đó phảng phất còn có một số sinh vật đáng sợ, ẩn nấp thân hình, ẩn mình dưới Nhược Thủy.

Không cần nói nhiều.

Cũng hiểu được, rơi vào Nhược Thủy, e rằng khó mà sống sót.

Diêm Gia, ngài nhìn chỗ đó.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nói.

Lý Văn Kiệt theo hướng Tề Thiết Chủy chỉ mà nhìn lại, chỉ thấy chằng chịt dây sắt, chính giữa buộc lấy một Thạch Đài treo lơ lửng trên không.

Trên bệ đá, sừng sững một khối vẫn thạch khổng lồ, toàn thể bày ra hình dạng tổ ong.

Mặt ngoài thiên thạch, chằng chịt, phảng phất cắm vô số vật hình đao kiếm.

Đồng thời loáng thoáng giữa.

Phảng phất nhìn thấy, bên cạnh khối vẫn đồng này, phảng phất có mấy trăm người, đang rèn luyện thần đồng trước mắt.

Giữa mấy trăm người, hai tượng hư ảnh cực kỳ cao lớn, bày ra thần thái đầu trâu mặt ngựa, đang rèn luyện thần đồng.

Thật sự là thần nhân đúc đồng a.

Nhìn qua cảnh tượng trước mắt này, quần đạo, Trương gia thân binh, thậm chí bao gồm Tề Thiết Chủy.

Đều sợ hãi quỳ trên mặt đất, vội vàng dập đầu.

Thời đại đó, người vốn đã mê tín, huống chi lời đồn về thần nhân nấu sắt rất nhiều, giờ lại tận mắt nhìn thấy, không cho phép người không tin.

Lý Văn Kiệt thì híp mắt lại.

Lúc này tiếng rèn sắt đinh đương này, nguồn gốc đã tìm thấy, hẳn là khối thần đồng này thật sự là vật tinh luyện thần binh lợi khí.

Đi theo ta.

Mặc kệ là gì, cứ qua xem trước đã.

Mới vừa đến mộ Thanh Ô Tử này, e sợ trường tử thì không được.

Tá Lĩnh các huynh đệ, có sợ gì Quỷ Thần, theo ta hạ đấu, lấy bảo vật trong mộ, cứu tế thiên hạ thương sinh.

Lý Văn Kiệt hô một tiếng.

Một ngựa đi đầu, nhảy lên đi vào phía trên dây sắt.

Quăng.

Quần đạo thấy Đại đương gia lên tiếng, há có đạo lý không tuân theo, nhao nhao cầm phong đăng, đạp vào dây sắt.

Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy hai người, cũng đành phải đuổi theo.

Dây sắt lay động, phía dưới lằng nhằng rớt xuống đồ vật, giống như tổ ong, bọc lấy kén tằm dạng sợi bông.

Trên thực tế, bên trong thai nghén chính là ăn thịt người khuẩn, thiêu thân.

Người một khi đạp vào dây sắt, dưới sự lay động của xích sắt, bên ngoài kén tằm dạng tổ ong, treo lủng lẳng có linh đăng.

Linh đăng lay động.

Liền có thể đánh thức thiêu thân đang ngủ say bên trong, bao gồm cả ăn thịt người khuẩn, mà lúc này người còn đang ở phía trên dây sắt, không cách nào né tránh.

Có thể nói là tử cục.

Người thường gặp phải tình huống như vậy, e rằng là thập tử vô sinh, nhưng cũng tiếc hắn lại gặp phải Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt hơi đưa tay.

Chỉ thấy chằng chịt những hắc vụ binh sâu độc, giống như sương đen lớn quét sạch, phủ xuống phía trên xích sắt.

Chỉ trong một chớp mắt.

Những thiêu thân phía dưới này, bao gồm cả ăn thịt người khuẩn, đã đều hóa thành nước mủ, căn bản khó mà tạo thành uy hiếp.

Quần đạo thấy Đại đương gia dũng mãnh phi thường như vậy.

Càng thêm cảm xúc bành trướng, giơ cao phong đăng trong tay: Lý Bả Đầu.

Lý Bả Đầu.

Hô vang.

Thanh thế quả thật uy chấn khắp nơi, ngay cả giữa đám người, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng hai người cũng đều tâm thần chấn động.

Thầm nghĩ: Không hổ là Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Dưới sự dẫn dắt của bọn trộm cướp này, Đại đương gia Lý Văn

Kiệt, thật giống như Thiên Thần vậy.

Có thể đi theo người như thế này, đơn giản chính là tam sinh hữu hạnh.

Hắc vụ binh sâu độc, sau khi thanh lý xong những thiêu thân, ăn thịt người khuẩn này, giải quyết xong tai họa ngầm.

Quần đạo như châu chấu tràn qua, cấp tốc đi theo Đại đương gia Lý Văn Kiệt, đi tới bên cạnh bệ đá.

Bên cạnh vẫn thạch khổng lồ.

Treo lủng lẳng bằng dây sắt, rớt xuống một chiếc quan tài đồng to lớn, chìm vào dưới Nhược Thủy.

Bên cạnh nó mấy trăm người, thân mặc cổ bào, tinh luyện thần binh, dùng chùy và rìu trong tay, đang gõ đập.

Chỉ là những người này, đều là hư ảnh mà thôi.

Không cần để ý tới những người này.

Lý Văn Kiệt nói: Đều là do từ trường thiên thạch cải biến, sinh ra ảo tượng.

Những người này, hẳn là cũng chỉ là những người được Thanh Ô Tử chiêu mộ đến tinh luyện thần đồng vài ngàn năm trước.

Chỉ là khối vẫn đồng này, ghi lại cảnh tượng này.

Lúc này mới mấy ngàn năm qua, có truyền thuyết này.

Về phần đầu trâu mặt ngựa này, bất quá chỉ là người thân hình cao lớn, đeo mặt nạ dữ tợn mà thôi.

Lên quan tài.

Lý Văn Kiệt hô một tiếng.

Quần đạo đem phong đăng, cắm trên mặt đất, lại cắm đại kỳ Lý

gia, ngay sau đó mấy trăm người, kéo lấy dây sắt.

Đem chiếc quan tài đồng to lớn chìm trong Nhược Thủy này, đã kéo ra ngoài.

Quan tài đồng này.

Tạo hình đặc biệt, bốn góc bên cạnh nó nhếch lên, phân biệt tạo hình Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ tứ đại Thần thú.

Quần đạo lấy xẻng công binh, cấp tốc cắm vào khe hở quan tài.

Răng rắc.

Cạy mở quan tài, chỉ thấy trong quan tài, nằm một bộ cổ thi thân mặc cổ bào.

Thời gian ngàn năm trôi qua, sống động như thật, thi thể chưa mục nát.

Cằm râu dài, tiên phong hạc cốt, ôm cổ kiếm, tay nâng thẻ trúc, quả nhiên là khí tượng cao nhân Thượng Cổ.

Quần đạo lười nhác quản cao nhân, Thanh Ô Tử gì đó.

Trực tiếp dùng cán chọn thi thể, quăng lên thi thể, trắng trợn vơ vét vàng bạc châu báu trong quan tài.

Đan thư dị khí.

Long Khí + 100 Long Khí + 700 Long Khí + 1000.

Trong quan tài Thanh Ô Tử này, tất cả đều là danh sách thần binh chí bảo Thượng Cổ, huống chi chôn tại nơi tàng phong tụ khí như vậy.

Chương 63

Lấy thuật kham dư, sửa đổi phong thủy Âm Dương thiên địa.

Long khí trong quan tài, không thể coi thường.

Nhất là khối thần đồng to lớn kia, Lý Văn Kiệt chỉ là sờ soạng một chút, liền cung cấp trọn vẹn hơn một ngàn Long Khí.

Quả nhiên là cao quý không tả nổi.

Lần này không uổng công.

Ngay cả Lý Văn Kiệt, trong lòng cũng không khỏi hưng phấn.

Rất nhanh.

Vàng bạc trong quan tài, tất cả đều bị quét sạch không còn.

Lý Văn Kiệt ở đây, chỉ riêng Long Khí, đã vơ vét được mấy ngàn, cộng thêm Long Khí trước đó.

Long Khí hiện tại, đã đạt đến 7213 điểm.

Thu hoạch lớn.

Thu hoạch lớn đến mức thỏa mãn.

Phải biết rằng, Cửu U Huyền Thiên Thần Công bất quá mới có giá 5000 điểm mà thôi.

Bây giờ mình có được hơn bảy ngàn Long Khí, đủ để xa xỉ một phen.

Điều này khiến Lý Văn Kiệt hưng phấn không gì sánh được.

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thận trọng nói: Vị tổ sư Thanh Ô này, cũng coi như sư tổ của chúng ta, không thể làm tổn hại thi thể của

ngài ấy a.

Nhìn qua dáng vẻ nài nỉ của Tề Thiết Chủy.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Các huynh đệ, chỉ có thể vơ vét vàng bạc trong quan tài, không được hủy hoại thi thể của ngài ấy.

Dạ.

Quần đạo gật đầu, chỉ sau khi vơ vét xong kim ngọc trong quan tài, liền cẩn thận nhập liệm thi thể Thanh Ô Tử vào trong quan tài.

Đang định rút lui hồi phủ.

Két.

Chỉ thấy đầu thi thể Thanh Ô Tử, hơi nghiêng lệch, trong miệng lại phun ra một mảnh xương rồng màu đen.

Ông.

Khối vẫn đồng to lớn trước mắt, tỏa ra một trận quang mang màu trắng.

Lý Văn Kiệt chỉ cảm thấy, cảnh tượng trước mắt trong giây lát hư ảo, ngay sau đó lại chậm rãi tiêu tán, hiện ra một cảnh tượng khác.

Lý Văn Kiệt chỉ cảm thấy, trước mắt phảng phất có bạch quang nhàn nhạt, trong chốc lát che khuất toàn bộ tầm mắt.

Mộ huyệt, lăng mộ trước mắt, tất cả đều tiêu tán.

Tam Tiến Đại Trạch Viện.

Bên cạnh ghế bành, một nam tử mặc quan bào cuối nhà Thanh, lưng quay về phía Lý Văn Kiệt, đang ngồi thẳng tắp, chỉ với dáng người và bóng lưng đã toát ra một khí thế khó tả.

Bên cạnh chiếc ghế bành đó.

Một người đứng chắp tay, nách kẹp một chiếc bàn tính vàng ròng,

lạnh nhạt nhìn Lý Văn Kiệt đang bước vào trạch viện.

Nghịch đồ.

Bên cạnh ông ta, bay trên trời con nghê, sắt mài đầu, Đả Thần Tiên Dương Phương, Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ.

Tất cả đều đứng nghiêm bên cạnh.

Đại mộ quặng mỏ, Cửu Quỷ đạp sen, thần đồng giáng thế, Thần Nhân dã binh.

Chính là nơi hạ táng của Thanh Ô tổ sư.

Ngay cả sư công lão nhân gia người, cũng không dám tùy tiện chọc vào, sao ngươi dám tự tiện bước vào đó, quấy nhiễu an bình.

Người cầm bàn tính vàng nói.

Còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với sư công.

Trên ghế bành, một nam tử mặc quan bào triều Thanh, mũ miện lông công, bên hông buộc ba viên Mạc Kim phù, trên trán hào khí tỏa ra.

Ông ta đứng dậy.

Đó là Trương Tam Gia, cao thủ cuối triều Thanh, người đeo ba viên Mạc Kim phù.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chính là do người này sáng tạo.

Ông ta không chỉ là Mạc Kim Thái Đẩu, năm xưa còn theo quân Thái Bình khởi nghĩa, chinh phạt Giang Nam, sau đó lại theo Tả đại nhân nam chinh bắc chiến, lập chiến công hiển hách, bình định phản loạn.

Quả nhiên là kỳ nhân loạn thế.

Cùng với Thường Thắng Sơn, vị lão Tổng Bả Đầu đã thoái ẩn của Tá Lĩnh, Trần Kim Sơn, chính là huynh đệ kết nghĩa.

Kim Sơn Ngọc Lâu.

Lý Văn Kiệt khẽ nhíu mày, cảnh tượng trước mắt sao lại huyễn hoặc khó hiểu đến vậy, giống hệt việc Vĩnh Lạc Đại Đế sau khi tạo phản thành công, lại nhìn thấy Chu Nguyên Chương trong mộng.

Loạn thế thiên hạ, năng giả cư chi, trùng hợp thiên hạ náo động, ngoại ô Trường Sa, giặc Oa lại rình rập.

Chí bảo như vậy, há có thể rơi vào tay lũ lòng lang dạ thú.

Há chẳng phải sinh linh đồ thán sao.

Sư công lão nhân gia người, năm đó một mình đeo ba phù, trộm không biết bao nhiêu thượng cổ cự mộ, bất quá cũng chỉ là bình định tứ phương, hành vương bá sự tình.

Chỉ là đại mộ quặng mỏ, há có thể ngăn được ta.

Các ngươi bất quá chỉ là vẫn đồng giáng thế, chế tạo thành tâm ma huyễn cảnh mà thôi.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Dùng gì để ngăn cản việc làm bá đạo của ta.

Xùy.

Trên lưng y, Thương Long màu đen, rồng ngâm hổ gầm.

Râu tóc vẫy vẩy, móng vuốt sắc nhọn, như sống lại, lướt trên bề mặt cơ thể, huyễn tượng trước mắt, dần dần tan thành mây khói.

Dần dần tiêu tán.

Sư công lão nhân gia người, cũng là loạn thế kỳ nhân.

Lý Văn Kiệt tự nhủ một câu, huyễn tượng dần dần vỡ vụn.

Trước mắt Đập vào mắt, đã là một khối vẫn đồng khổng lồ hình tổ ong, bề mặt vật này bám vào tử mang nhàn nhạt.

Lấm tấm tiêu tán ra.

Quả nhiên là kỳ vật.

Lý Văn Kiệt tự nhủ.

Trong nguyên tác Vẫn đồng đã khiến Nhị Nguyệt Hồng gặp lại nha đầu phu nhân đã khuất, cũng khiến Trương Khởi Sơn gặp lại phụ thân đã mất của mình.

Nó tạo ra tâm ma huyễn cảnh.

Khó trách Thanh Ô Tử kỳ nhân bực này, cũng muốn đặt lăng mộ ở đây, nghiên cứu bí mật của vẫn đồng.

Nếu vật này có thể rèn thành thần binh, há chẳng phải có thể sánh với những pháp bảo cổ đại kia, ném ra ngoài là có thể khiến địch nhân rơi vào tâm ma, từ đó tự sát.

Trong mắt Lý Văn Kiệt, mang theo một vòng tinh quang.

Thu.

Y vươn tay thu vào Hệ Thống Không Gian, vẫn đồng trước mắt, trong nháy tức bị Lý Văn Kiệt thu vào không gian hệ thống.

Vật này chính là dã thần binh, là vật liệu tốt nhất.

Chờ trở lại Sa Thành, hoàn toàn có thể rèn đúc một phen, có thể mua Thần Cơ Bách Luyện.

Đến lúc đó mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió.

Cho mình cũng rèn đúc ra một kiện pháp bảo.

Mở ra giao diện hệ thống: Ký Chủ: Lý Văn Kiệt Cảnh Giới: Tiểu Thiên Vị Triệu Hoán Tùy Tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương

thời kỳ đỉnh phong, Bất Lương Nhân ba mươi sáu Thiên Cương Giáo Úy, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy.

Công Pháp: Thiên Cương Quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Sâu Độc, Ngự Kiếm Thuật.

Vũ Khí: Long Tuyền Bảo Kiếm.

Hệ Thống Không Gian: Vẫn đồng, phong đăng, lương khô.

Long Khí: 7213.

Sau khi Lý Văn Kiệt thu vẫn đồng vào không gian hệ thống, đám quần đạo còn lại, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

Đều đã gặp phải tâm ma.

Lúc này, tâm ma nhao nhao vỡ tan, bọn họ cũng từ trong huyễn cảnh tỉnh lại, miệng lớn thở hổn hển.

Tề Thiết Chủy ôm ngực nói: Nói ra có lẽ Diêm Gia không tin.

Nãi nãi, ta đã gặp được vị lão gia nhà lão Tề chúng ta, ông ấy đã mất bao nhiêu năm rồi chứ.

Thật làm ta sợ muốn chết.

Đừng nói Tề Thiết Chủy, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng và những người khác sắc mặt cũng khó coi, rõ ràng cũng gặp phải tình huống tương tự.

Ấy.

Tề Thiết Chủy nhìn về phía trung tâm: Diêm Gia, vẫn đồng kia đâu rồi.

Cái loại tâm ma huyễn cảnh mà các ngươi vừa gặp phải, chính là do vẫn đồng tạo thành, vật này đã được ta dùng Tu Di chi thuật, thu

vào Giới Tử Chi Trung.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Nghe vậy, Tề Thiết Chủy líu lưỡi nói: Tu Di nạp giới tử.

Trời ơi.

Trên dưới Tứ Cực viết vũ, mênh mông tứ phương là trụ, Tu Di chi thuật này, truyền thuyết chính là Vô Cực chi pháp của vũ trụ.

Ngày xưa, Phật gia từng cùng người đánh cược, có thể di dời cự phật trong núi.

Bất quá chỉ là tiểu thuật thay xà đổi cột mà thôi, lại đạt được xưng hô này của Phật gia.

Bây giờ, chúng ta tận mắt thấy Tu Di chi thuật của Diêm Gia ngài, không hổ là Diêm Gia Sa Thành a.

Bội phục.

Tề Thiết Chủy bên cạnh nịnh hót nói.

Nhị Nguyệt Hồng, trong mắt cũng nhìn về phía Lý Văn Kiệt, hiện lên một vòng vẻ kính nể.

Y thầm nghĩ: Tu Di chi thuật.

Đây chính là thần thông thuật pháp Thượng Cổ, loại thủ đoạn này, đều có thể bị người này tinh thông.

Người này thật sự thần thông quảng đại, không thể lường trước.

Chương 64

Bệnh của nha đầu, e rằng cũng dễ như trở bàn tay a.

Thấy đồ vật trong mộ huyệt đã vơ vét gần hết, Lý Văn Kiệt bấy giờ mới khiến quần đạo thắp đuốc, tiếp tục di chuyển.

Về phần mình, y điểm tướng nói: Thạch Dao, Lão Thiên Sư.

Điện hạ.

Chắc hẳn bên ngoài quặng mỏ, nhất định mai phục không ít tiểu quỷ tử đặc vụ, ôm cây đợi thỏ.

Hai người các ngươi phụng mệnh của ta, lập tức tiêu diệt chúng.

Là.

Hai người lĩnh mệnh rời đi.

Lời nói của Lý Văn Kiệt, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng chỉ cần suy nghĩ một chút liền phản ứng kịp tình hình.

Ngay sau đó Tề Thiết Chủy nói: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau a.

Chiêu này của tiểu quỷ tử, thật sự âm tàn a.

Đáng tiếc, hắn đã gặp Diêm Gia rồi, Diêm Gia quả thật thần cơ diệu toán, bày mưu tính kế a.

Lý Văn Kiệt khoát tay.

Chờ Thạch Dao và Lão Thiên Sư lo liệu xong bọn đặc vụ tiểu quỷ tử mai phục bên ngoài cửa động quặng mỏ hoang phế.

Bấy giờ y mới dẫn đại quân rút khỏi quặng mỏ.

Đại mộ quặng mỏ.

Rốt cục hạ màn kết thúc.

Còn về lũ tiểu quỷ tử ẩn nấp trong vùng này, vị chỉ huy trưởng cao nhất của tiểu quỷ tử tại đây, Inukai Tam Lang.

Nghe thủ hạ báo cáo.

Baka.

Hắn tức giận một bàn tay, hung hăng đập mạnh lên mặt bàn: Diệt đặc vụ của ta, bảo bối trong quặng mỏ, cũng bị mang đi.

Cái thằng Lý Văn Kiệt nhỏ bé này, thật sự chẳng thèm để Hoàng quân vào mắt.

Dưới cơn giận không kềm được.

Inukai Tam Lang này, nhận được chỉ lệnh của cấp trên, bấy giờ hừ lạnh một tiếng: Truyền mệnh lệnh của ta, đại bộ đội khẩn cấp tập hợp.

Công hãm Sa Thành.

Hừ.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Gót sắt của Đại Thiên Hoàng ta, cuối cùng rồi sẽ san bằng tất cả.

Giết.

Trước mặt hắn, treo một tấm hình Lý Văn Kiệt, hắn liền lập tức một súng bắn thủng.

Cùng lúc đó Sa Thành.

Lần này Lý Văn Kiệt thu hoạch lớn, tự nhiên là chuẩn bị kiểm kê thành quả, kìm nén tâm tình kích động.

Phát hiện Ký Chủ đã trộm mộ quặng mỏ, đại mộ Thanh Ô Tử.

Có thể rút thưởng một lần.

Có muốn rút thưởng không.

Là.

Lý Văn Kiệt nuốt nước miếng, ngay sau đó, chỉ thấy một chiếc đĩa quay khổng lồ cấp tốc hiện lên.

Chư Thiên vạn giới, các nhân vật cường đại xưa nay vô song, nhao nhao hiện ra.

Trong tiềm thức của Lý Văn Kiệt.

Đĩa quay cấp tốc chuyển động, Chư Thiên vạn giới, những nhân vật cường đại rực rỡ cổ kim, cũng cấp tốc hiện lên.

Rất nhanh Kim đồng hồ đã dừng lại tại một chỗ.

Một lão giả khoác áo lông dê cũ kỹ, hai chòm râu dê, bên trong mặc một bộ áo xanh, trong ngực ôm một thanh kiếm gỗ.

Lão giả chỉ đơn thuần đứng đó.

Phảng phất có vô biên vô tận kiếm khí, từ lòng bàn chân tiêu tán ra.

Trời không sinh ta Lý Thuần Cương, Kiếm Đạo vạn cổ như đêm dài.

Một kiếm, Tiên Nhân quỳ.

Dù là Lý Văn Kiệt, hơi thở cũng vào lúc này, theo đó trở nên nặng nề hơn hai phần.

Kiếm Thần Lý Thuần Cương.

Một kiếm mở thiên môn.

Người này được vinh dự là Kiếm Giáp trong Mười Ba Giáp Xuân Thu, kiếm đạo chân ý của ông ta có thể sánh ngang với Lã Tổ.

Một kiếm vung ra có thể cắt đứt đại giang, từ đó ngăn cách.

Lão Thiên Sư chỉ là Tiên Nhân phía trên, một đổi một, còn người này là được một kiếm Tiên Nhân quỳ.

Điện hạ.

Trong gian phòng.

Lão hán luộm thuộm khoác áo lông dê cũ kỹ, lúc này chắp tay bên cạnh nói.

Lý Thuần Cương thủ đoạn không tệ, chỉ là ngoại hình quá luộm thuộm.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt bình luận một câu.

Trong mắt cũng hiện ra một vòng tinh quang.

Sa Thành.

Bây giờ thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai binh, dưới gót sắt của tiểu quỷ tử, đại quân mở đường, khiến lòng người hoang mang.

Tuy có Đại Soái, Lão Thiên Sư tọa trấn.

Nhưng khó tránh vẫn còn chút thương vong, nhưng lão Kiếm Thần xuất mã, lại có gì phải sợ.

Một kiếm có thể phá ba nghìn giáp, một kiếm có thể đối phó mấy triệu quân.

Giặc Oa bất quá chỉ là sâu kiến cỏ rác mà thôi.

Lão Kiếm Thần, ngày sau ngươi hãy đi theo tả hữu ta, bảo đảm an toàn cho ta.

Lý Văn Kiệt phân phó.

Tuân mệnh.

Những người do hệ thống triệu hoán ra, dù kiệt ngạo bất tuần đến đâu, cũng đều trung thành một trăm phần trăm với Lý Văn Kiệt.

Có thể nói là tương đối ổn thỏa.

Từ sau khi triệu hồi Lý Thuần Cương, Lý Văn Kiệt liền bắt đầu ngày đêm nghiên cứu vẫn đồng.

Thần Cơ Bách Luyện: 3000 Long Khí.

Lý Văn Kiệt không chút do dự, trực tiếp mua.

Đại mộ Thanh Ô Tử ở quặng mỏ, bản thân y đã thu hoạch kha khá, muốn tinh luyện thần binh, tự nhiên không thể keo kiệt.

Mua Thành Công.

Lý Văn Kiệt có thể cảm nhận được, hai bàn tay ấm áp, Thần Cơ Bách Luyện chính là một trong tám kỳ kỹ, danh xưng bách luyện thành binh.

Người thông thạo thủ đoạn này, dù là vật liệu gì, cũng có thể rèn đúc thần binh, pháp bảo.

Thậm chí là người.

Có thể nói, Lý Văn Kiệt đạt được Thần Cơ Bách Luyện này, trong nháy mắt liền từ một kẻ Tiểu Bạch không hiểu gì về rèn đúc, trực tiếp biến thành đại sư rèn đúc.

Tinh luyện thần binh.

Vẫn đồng này, Lý Văn Kiệt dự định, sẽ tinh luyện nó thành hình dáng một chiếc chuông lớn, có thể tham khảo Đông Hoàng Chung trong truyền thuyết thần thoại.

Vẫn đồng này, bản thân nó đã mang theo từ trường.

Những người bị che phủ bởi nó, có thể chịu uy hiếp của tâm ma, nhìn thấy những người mình không muốn nhìn thấy.

Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, biến thành kẻ điên.

Nặng thì trực tiếp tự sát.

Đem vật này tinh luyện thành chuông lớn, ngày sau chuông lớn vừa ra, liền khiến kẻ địch trực tiếp biến thành kẻ điên, hoặc là tự sát.

Thật lợi hại biết bao.

Bất quá, vẫn đồng năm đó giáng xuống nơi đây, cùng chia thành ba khối, một trong số đó, khối lớn nhất rơi xuống gần quặng mỏ.

Đã bị Thanh Ô Tử đoạt được.

Hai khối còn lại, lần lượt nằm dưới cây thánh ở Bạch Kiều Trại, và trong lão trạch Trương gia ở Đông Bắc.

Lý Văn Kiệt dùng Thần Cơ Bách Luyện, phức tạp rèn luyện.

Tiến độ lại nhanh hơn, ước chừng mất khoảng một tuần thời gian, vẫn đồng khổng lồ hình tổ ong trước mắt.

Đã được Lý Văn Kiệt rèn luyện thành phôi thô hình dạng chuông lớn.

Có chút ý tứ.

Hưu.

Chuông lớn chỉ là phôi thô, đường kính ước chừng hơn ba mét, Lý Văn Kiệt dùng Ngự Kiếm Thuật, trực tiếp có thể điều khiển chuông lớn giết người, hoặc là dùng từ trường ảnh hưởng đối phương.

Chương 65

Ông.

Chuông lớn vù vù một tiếng, rơi xuống bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Tốt pháp bảo.

Lý Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng, một tay liền thu nó vào không gian hệ thống.

Lão trạch Trương gia, mình nhất định phải đi.

Tiện thể, có thể ghé qua Bạch Kiều Trại, ba khối vẫn đồng hợp nhất, rèn đúc thành chuông lớn, uy lực tuyệt đối sẽ tăng lên gấp bội.

Trong lúc Lý Văn Kiệt đang chìm đắm tinh luyện thần binh.

Từ sau khi Lý Văn Kiệt triệu hồi Lý Thuần Cương, quả là họa phong đột biến, lão tiểu đầu này, một bộ áo lông dê cũ nát.

Ngồi ngoài đình viện, không móc lỗ tai, móc lỗ mũi, thì là ngắm nhìn tiểu cô nương.

Thỉnh thoảng còn bình phẩm hai câu.

Khiến những người còn lại cũng một trận ghét bỏ, thầm nghĩ Diêm Gia đây là thân thích xa nào đến đây.

Lão đầu này.

Thật vô dụng.

Diêm Gia.

Đúng lúc này.

Một tên thân binh Trương gia, vội vàng đến báo cáo: Xảy ra chuyện rồi, tiểu quỷ tử không biết từ đâu, đã tập trung hai liên đội

binh lực bảy nghìn người mang theo vũ khí hạng nặng.

Chúng mưu toan ngựa đạp Sa Thành.

Hơn nữa còn có máy bay chiến đấu, Diêm Gia, binh lực của chúng ta điểm này, e rằng không giữ được thành trì a.

Tên thân binh Trương gia nói.

Kể từ khi Lý Văn Kiệt trở về từ quặng mỏ.

Những lời đồn đại liên quan đến việc tiểu quỷ tử mưu toan ngựa đạp Sa Thành, vẫn không ngừng nghỉ, toàn bộ Sa Thành cũng là thảo mộc giai binh, lòng người hoang mang.

Sát khí túc sát, tràn ngập Sa Thành.

Đến hay lắm.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Ta còn đang lo hắn không đến đây.

Trong nguyên tác.

Trương Đại Phật Gia và những người khác, đã từng hiệu lệnh Cửu Môn, tiến hành Trường Sa bảo vệ chiến, chỉ là thảm liệt vô cùng.

Thương vong thảm trọng.

Cũng chính bởi vì trận Trường Sa bảo vệ chiến này, cộng thêm việc huyết tẩy lão Cửu Môn, Phật Gia mới có thể bước lên con đường Thiếu Tướng quân.

Bất quá chỉ là tiểu quỷ tử, đối với Lý Văn Kiệt mà nói, coi như cỏ rác mà thôi.

Bất Lương Soái.

Điện hạ.

Chỉ thấy Đại Soái Viên Thiên Cương, thân hình hiện ra.

Truyền tướng lệnh của ta, ngươi mang ba mươi sáu Thiên Cương

Giáo Úy, giữ vững trong thành, một khi xuất hiện phản loạn bất ngờ, hoặc có kẻ mê hoặc quân tâm, có thể tiền trảm hậu tấu.

Đại chiến sắp đến.

Sợ nhất chính là phe mình trước loạn trận cước.

Là.

Đại Soái lĩnh mệnh mà đi.

Binh lực của chúng ta bây giờ còn bao nhiêu.

Chờ Đại Soái rời đi, Lý Văn Kiệt nhìn về phía thân binh Trương gia trước mắt hỏi.

Ách Tên thân binh Trương gia cắn răng nói: Vốn có thân binh Trương gia chỉ còn lại một nghìn người, Tá Lĩnh lực sĩ cũng bất quá chỉ có hơn một nghìn mà thôi.

Huống chi, không có vũ khí hạng nặng a.

Làm sao ngăn cản.

Các ngươi cứ thủ thành, còn lại giao cho ta.

Lý Văn Kiệt một tiếng hiệu lệnh truyền ra.

Tên thân binh Trương gia này, cũng chỉ có thể kiên trì, gật đầu đáp lời.

Y thầm nghĩ: Diêm Gia đúng là điên rồi, chút binh lực như vậy mà muốn thủ thành.

Chẳng phải lấy trứng chọi đá sao.

Diêm Gia.

Trời đất ơi.

Lúc này, Tề Thiết Chủy cũng vội vàng hấp tấp xông vào dinh thự Lý gia.

Lưu được núi xanh không lo không có củi đốt, Diêm Gia, lần này tiểu quỷ tử khí thế hung hăng, đây là thật sự quyết tâm.

Theo ý ta.

Không bằng lui về giữ Thường Thắng Sơn, nơi đó là hang ổ của Diêm Gia ngài a, tiểu quỷ tử có hung ác đến đâu, cũng không dám mạo phạm uy nghiêm của Bánh Lái.

Ngươi vội cái gì, cứ bói toán đi.

Lão Kiếm Thần, Lão Thiên Sư, Thạch Dao, đi theo ta, giết địch.

Bát gia, ngươi cũng đi theo ta.

Đúng rồi, nói với các gia chủ lão Cửu Môn một tiếng, mắt thấy đại chiến sắp đến, muốn góp sức thì đi theo ta giết địch.

Không muốn ra sức, thì cứ ngoan ngoãn đợi.

Nếu ai trong lúc mấu chốt này, kiếm chuyện gây khó dễ cho ta, chờ ta lo liệu xong tiểu quỷ tử, ta có thừa cách để hắn không được tự nhiên.

Hắc u, Diêm Gia ta a.

Tề Thiết Chủy cũng một trận bất đắc dĩ, nhìn Lý Văn Kiệt mang theo hai lão đầu đi giết địch.

Cái này mẹ nó hai lão đầu.

Ngươi bảo ta, ngươi muốn ngăn chặn hai liên đội tiểu quỷ tử, Diêm Gia ngươi phát sốt rồi sao.

Nhưng lời này, Tề Thiết Chủy cũng không dám nói thẳng ra.

Bất quá hắn cũng trong lòng bội phục, vào lúc này, núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt, Lý Văn Kiệt vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

Điều này mà đặt ở cổ đại, chỉ riêng tâm tính này thôi, cũng có thể

bái làm Thượng Tướng quân.

Trong Sa Thành.

Lòng dân hoang mang, không ít phú thương, quan to hiển quý, thậm chí đều có ý định bỏ của chạy lấy người.

Phòng nghị sự.

Các gia chủ còn lại của Lão Cửu Môn, tất cả đều ngồi hai bên.

Diêm Gia tuy mạnh mẽ, nhưng muốn ngăn chặn gót sắt tiến quân về phía nam như vậy, e rằng là châu chấu đá xe a, các vị đương gia, hãy nói ra ý kiến của các vị đi.

Giải Cửu Gia, lúc này thản nhiên nói.

Giải Cửu, cũng là cố vấn đoàn của Cửu Môn.

Tương đối thông minh.

Các gia chủ còn lại, trên mặt thần thái khác nhau, Ngũ gia Ngô Lão Cẩu bên cạnh ôm tam tấc đinh, thản nhiên nói: Gia quốc đại nghĩa.

Diêm Gia còn anh dũng giết địch, chúng ta sao có thể tham sống sợ chết.

Không bằng cùng Diêm Gia xông pha chiến đấu, dù có chết, lão Ngô nhà ta cũng chết thống khoái.

Ngô Lão Cẩu thản nhiên nói.

Tính cách của Ngũ gia.

Tề Thiết Chủy bên cạnh hô hào.

Ta cũng đi.

Lão Lục lưng đen, Lục gia lau cổ đao trong tay, trong mắt để lộ ra sát ý nhàn nhạt.

Khiến người ta không rét mà run.

Lục gia lưng đen, người này tuy trầm mặc ít nói, bình thường đều giống như một tên ăn mày dơ bẩn, thân mang cổ đao, sống mơ mơ màng màng.

Nhưng trong Cửu Môn, không ai dám khinh thị hắn.

Ai cũng biết, Lục gia đó là đao khách đệ nhất Tây Bắc, năm xưa là một đường giết tới Sa Thành.

Ngay cả Trần Bì A Tứ luôn tâm ngoan thủ lạt, cũng không dám chọc vào.

Cùng nhau đi, Sa Thành, là nhà của chúng ta.

Nhị Nguyệt Hồng cũng bên cạnh thản nhiên nói, y đã được chứng kiến thủ đoạn của Lý Văn Kiệt.

Huống chi.

Mắt thấy quặng mỏ kết thúc mỹ mãn, Lý Văn Kiệt cũng đã thực hiện lời hứa, giúp nha đầu chữa bệnh.

Bây giờ nha đầu, sắc mặt hồng hào, đã dần dần khỏi hẳn.

Ân nghĩa như thế, Nhị Nguyệt Hồng tự nhiên khắc ghi trong tâm khảm.

Tề Thiết Chủy vốn là nghe theo Lý Văn Kiệt, muốn đến khuyên nhủ các gia chủ, không cần gây sự vào lúc mấu chốt này.

Không ngờ, từng gia chủ, trước đại nghĩa gia quốc, cũng đều nghiêm túc.

Ngay sau đó y phấn khởi nói: Đi, vậy chúng ta cùng đi giúp Diêm Gia.

Rất nhiều gia chủ Cửu Môn, bao gồm Bán Tiên Lý Lý Bán Tiên ngồi trên xe lăn, cùng không ít thân binh Trương gia, Tá Lĩnh lực sĩ.

Và dân chúng trong thành.

Ngay sau đó đi tới bên cạnh cửa thành Sa Thành, lúc này đại quân áp cảnh, vũ khí hạng nặng, hỏa pháo, kỵ binh tiểu quỷ tử, trên trời là tiếng oanh minh của máy bay chiến đấu.

Quả nhiên khiến người ta kinh hãi lạnh mình.

Uy thế như thế, đám người cũng đã chuẩn bị tinh thần hy sinh hào hùng, nên biết rằng, tiểu quỷ tử là súc sinh nhất.

Một khi bước vào Sa Thành, chỉ sợ sẽ đốt phá, giết chóc, cướp bóc, náo loạn đến nhân thần cộng phẫn.

Mặc dù dõng dạc, nhưng đột nhiên nhìn thấy đại quân như vậy, binh sĩ dàn cảnh, ai trong lòng mà không sợ hãi.

Anh dũng giết địch, tắm rửa trong máu địch, đại quân áp cảnh, chỉ sợ lại là một trận thương vong to lớn.

Sau trận chiến này.

E rằng Sa Thành, sẽ biến thành nỗi đau dưới gót sắt tiểu quỷ tử.

Chương 66

Trên tường thành.

Mấy nghìn Tá Lĩnh quần đạo, giơ cao cỏ thuẫn, lưng đeo trường thương, vai mang chu sa, đằng đằng sát khí.

Lý Văn Kiệt đứng giữa đám đông.

Bên cạnh, lão Kiếm Thần, Lão Thiên Sư, Thạch Dao ba người, đứng cạnh y.

Điện hạ.

Nhìn xuống phía dưới, rất nhiều tiểu quỷ tử, đại lượng tụ tập nơi đây, đằng đằng sát khí.

Lý Thuần Cương bên cạnh nói: Có thể mượn kiếm dùng một lát.

Lời nói như vậy của Lý Thuần Cương, trong nháy mắt đã gây chú ý của không ít người.

Kiếm.

Đến lúc nào rồi, còn cần kiếm, lão đầu da dê này điên rồi sao.

Ta thấy hơn nửa là tên điên rồi.

Thật khiến người ta câm nín.

Hắn sẽ không nghĩ rằng, mình một kiếm có thể giết nhiều tiểu quỷ tử như vậy chứ.

Không ít người, theo đó nghị luận ầm ĩ.

Nhưng những lời này, không hề ảnh hưởng chút nào đến Lý Thuần Cương.

Chuẩn.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt thốt ra một câu.

Thạch Dao bên cạnh, một bộ áo xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, cặp đùi đẹp thon dài.

Cũng trợn to đôi mắt đẹp, ngoại trừ Đại Soái ra, nàng vẫn là lần đầu từ vị lão giả cũ kỹ dưới lớp da cừu này, cảm nhận được lực lượng mênh mông như vậy.

Tuyệt không phải kẻ hèn.

Nàng cũng muốn xem, lão đầu này thủ đoạn cỡ nào, mà có thể đi theo Điện hạ.

Khai hỏa.

Đúng lúc phía dưới, tiểu quỷ tử dự định cưỡng ép công thành, hỏa pháo oanh tạc.

Tiểu Thanh.

Nhìn cho kỹ, kiếm này, sẽ rất đẹp trai.

Ta khi rèn đúc ba nghìn phong, một ngày mở hộp Ngọc Long bò.

Ông.

Long Tuyền Trọng Kiếm trong ngực Thạch Dao, cơ hồ không chịu khống chế, vù vù run rẩy.

Giữa thiên địa thương khung.

Phảng phất có túc sát kiếm ý, bành trướng bộc phát, tiêu tán ra, cơ hồ xâm nhập vào lòng tất cả mọi người.

Cuồng phong quét sạch lá rụng.

Một mảnh.

Hai mảnh.

Ba mảnh.

Tất cả đều hội tụ thành kiếm ý, theo Long Tuyền Bảo Kiếm, bay lượn giữa không trung, ầm vang rơi xuống.

Một kiếm, Tiên Nhân quỳ.

Một kiếm.

Bất quá chỉ là một kiếm hời hợt.

Sát na rơi xuống, đại địa băng liệt, từ trung tâm cơ hồ xẹt qua một vết kiếm, mấy trăm trượng đại địa phân liệt.

Giống như Thần Nhân vung bút.

Lấy đại địa làm bàn vẽ, từ đó đổ mực đậm.

Đây mới thật sự là Tiên Nhân một kiếm.

Mấy vạn tiểu quỷ tử, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, trực tiếp dưới một kiếm này.

Giống như sâu kiến cỏ rác.

Trực tiếp bốc hơi hóa thành bột mịn.

Chỉ để lại ngoài cửa thành, một vết kiếm rộng lớn khổng lồ, giống như khe rãnh kéo dài, yên lặng kể ra uy thế của kiếm này.

Quần đạo.

Rất nhiều gia chủ Lão Cửu Môn, bao gồm cả bách tính Sa Thành, ánh mắt mọi người, trong chốc lát con ngươi hơi co lại.

Hầu như không thể tin nổi, nhìn qua kiếm một chiêu biến sắc thiên địa này.

Cùng với lão hán khoác áo lông dê trên tường thành kia.

Kiếm Thần.

Đây mới thật sự là Kiếm Thần.

Một Kiếm Thần như vậy, một Kiếm Đạo như vậy, lại cam nguyện cúi đầu vì Lý Văn Kiệt, nhân vật tài năng tuyệt diễm đến mức nào chứ.

Bành.

Kiếm đã vào vỏ.

Thạch Dao bên cạnh, vẫn như cũ ngây người hồi lâu, lúc này mới lấy lại tinh thần.

Hảo kiếm.

Lý Văn Kiệt nhìn qua cảnh tượng trước mắt, cũng là rung động đến tận tâm can, một kiếm khai thiên như vậy.

Thật sự không hổ là Kiếm Thần.

Trời không sinh ta Lý Thuần Cương, Kiếm Đạo vạn cổ như đêm dài.

Tá Lĩnh các huynh đệ, đuổi.

Phía dưới, tiểu quỷ tử chỉ còn lại tàn binh bại tướng, bị đánh tơi bời, nhao nhao chạy trốn.

Lý Bả Đầu.

Quần đạo mắt thấy kỳ cảnh như vậy, trong lòng hô to tráng quá thay, tiếng la rung trời.

Chính muốn xông lên cửu trùng thiên.

Tựa hồ muốn trấn áp cả Ngọc Hoàng Đại Đế, lúc này dưới hiệu lệnh của Lý Văn Kiệt, mấy nghìn quần đạo, giống như châu chấu quá cảnh.

Truy sát tiểu quỷ tử, đều tiêu diệt.

Vốn tưởng rằng cần Lão Thiên Sư xuất thủ.

Lý Văn Kiệt nhìn qua cảnh tượng như vậy, đồng thời liếc nhìn lão hán áo lông dê bên cạnh.

Không ngờ.

Vẫn là Lý Thuần Cương quá mạnh.

Hoàn toàn không cần Lão Thiên Sư ra mặt, nếu không, Ngũ Lôi Chính Pháp phối hợp Kim Quang Chú, cũng là một tuyệt sát lớn a.

Mắt thấy việc truy sát tiểu quỷ tử hoàn tất.

Lý Văn Kiệt bấy giờ mới thu binh.

Trải qua trận này, Lý Văn Kiệt tại Sa Thành, thậm chí toàn bộ Tương Địa, thanh danh lan truyền lớn.

Bách tính càng đem y phụng làm Thiên Thần.

Sau khi xử lý xong việc ở Sa Thành, Lý Văn Kiệt trong tay vuốt vuốt một tấm thiếp mời, trong lúc rảnh rỗi.

Mắt thấy Sa Thành đã xử lý xong.

Y có thể tiến về Kinh Đô, xem thử đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc trông như thế nào.

Quán trà.

Trận chiến của Lý Văn Kiệt này, toàn bộ các lão thiếu gia Sa Thành đều để mắt tới.

Cũng trở thành đề tài câu chuyện mà bách tính thường ngày nói chuyện say sưa.

Thậm chí càng có người kể sách.

Trực tiếp đem quỷ hàng 076, đại mộ quặng mỏ, âm mưu của tiểu quỷ tử, một kiếm dẹp yên lòng lang dạ thú của Nhật khấu.

Biên thành sách vở.

Tại quán trà, kể cho các lão thiếu gia nghe một đoạn, cũng là thắng được cả sảnh đường lớn tiếng khen hay.

Dăm ba câu.

Kể lại ngày đó trên tường thành, Lý Thuần Cương bên cạnh Lý Đại Diêm La, làm sao một kiếm đánh rớt, khiến thiên địa quỷ thần kinh hãi.

Chương 67

Nói đến nước bọt văng khắp nơi.

Quả nhiên là Thiên Thần giáng thế.

Còn nhân vật chính của câu chuyện, Lý Văn Kiệt đã cưỡi đoàn tàu, mang theo Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương, Thạch Dao ba người.

Tiến về Kinh Đô.

Đại Soái vẫn như cũ tọa trấn Sa Thành, để tránh xuất hiện đạo chích chi đồ, khiêu khích Lý gia uy nghiêm.

Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng hai người, thì dưới sự chỉ thị của Lý Văn Kiệt, tiến về Bạch Kiều Trại, trước tiên giẫm đĩa khảo sát.

Tìm kiếm tung tích khối vẫn đồng thứ hai.

Trên đoàn tàu.

Lý Văn Kiệt vuốt ve thiệp cưới trong tay, vị hôn phu, Bành Tam Tiên, thật sự là có ý tứ.

Nhặt được vị hôn thê, không dùng thì phí.

Huống chi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, thế lực khổng lồ, nội bộ thường xuyên đấu giá một số đồ vật thần bí, Lý Văn Kiệt cũng đã mong muốn từ lâu.

Vừa vặn đến xem thử.

Trên đoàn tàu, tiếng kêu loạn, các lộ nhân mã, muôn hình muôn vẻ, ngư long hỗn tạp.

Trong tiếng ồn ào.

Còn có người đang nghị luận: Tân Môn Vệ Hoàng Diện Hổ, ai, một đời đại hiệp, đáng tiếc bị tiểu quỷ tử độc hại.

Thật đặc nương.

Đáng tiếc một đời đại hiệp, rơi vào kết quả như vậy.

Hắc u, các ông, còn chưa nghe nói sao, Sa Thành Diêm Gia, đoạn thời gian trước, diệt mấy vạn tiểu quỷ tử, làm dài uy phong của chúng ta.

Diêm Gia quả là tài, việc này thật đặc nương nở mày nở mặt.

Ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu, tiếng nói chuyện lộn xộn, người từ nam chí bắc, nghị luận đủ thứ.

Lý Văn Kiệt cũng ở trong đó.

Lẳng lặng lắng nghe.

Hoàng Diện Hổ.

Hoắc Nguyên Giáp đại hiệp.

Lý Văn Kiệt nhắm lại hai mắt, vốn cho rằng đây chỉ là một thế giới Đạo Mộ.

Không ngờ.

Lại còn có Hoắc Đại Hiệp, hỗn tạp trong đó.

Thật sự là đủ náo nhiệt.

Tân Môn Vệ này, danh xưng Cửu Quốc Tô Giới, nơi đây thế lực chiếm cứ rối rắm phức tạp, Cửu Hà cuối Tân Môn Vệ, ba đạo cầu nổi hai đạo quan.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ.

Trong thế giới Đạo Mộ, tại Tân Môn Vệ này, còn có Tứ Thần Tam

Yêu, Thất Tuyệt Bát Quái, các loại kỳ nhân, nhiều vô số kể.

Chờ lại lần nữa từ tiệm cơm trở về, có lẽ có thể đi dạo một vòng.

Rất nhanh Đoàn tàu đã đến Tứ Cửu Thành, bên ngoài nhà ga Tứ Cửu Thành này.

Một chiếc xe jeep màu đen.

Đã sớm chờ đợi từ lâu.

Bên cạnh chiếc jeep, đứng một tiểu cô nương khả ái mặc giày tây, đeo kính râm, tướng mạo luôn vui vẻ.

Nàng nữ giả nam trang.

Đại tiểu thư, thật sự muốn giáo huấn Bành Tam Tiên này sao.

Hừ.

Doãn Tân Nguyệt siết nắm đấm nói: Đương nhiên rồi, cái gì chỉ phúc vi hôn, ta căn bản chưa từng gặp người này.

Bành Tam Tiên, nghe cái tên là đã thấy hắn là tên năm dài đen thô, xấu hổ chết mất.

Ta mới không cần đâu.

Các ngươi chờ chút đánh cho hắn một trận thật mạnh, để hắn về sau cũng không dám ở Kinh Đô.

Ta xem hắn còn dám cưới ta không.

Doãn Tân Nguyệt hừ hừ nói.

Thiếu nữ tuy giả dạng nam tính, nhưng dưới bộ âu phục, vẫn có thể thấy được tư thái thon thả, không che giấu được vẻ đáng yêu xinh đẹp.

Đủ để thấy thiếu nữ này, nếu thay đổi nữ trang, hắn sẽ kinh diễm đến mức nào.

Đây chính là tân cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta a, chúng ta cũng không dám.

Bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, còn có mấy tên nghe nô, côn nô.

Ở bên cạnh nói.

Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt hừ hừ nói: Cái gì cô gia, ta đã đồng ý sao.

Đúng lúc Doãn Tân Nguyệt còn đang hừ hừ.

Bên ngoài nhà ga.

Chỉ thấy Lý Văn Kiệt, người mặc một bộ trường bào màu đen, đầu đội mũ dạ, mũi kẹp một chiếc kính râm màu đen, bên hông thắt dây lưng.

Bên cạnh Thạch Dao, thì ăn mặc xinh đẹp, trong ngực ôm kiếm.

Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương hai người, vẫn như cũ ăn mặc như lão bộc, đi theo tả hữu Lý Văn Kiệt.

Thiếu niên khí vũ hiên ngang, có Long Hổ chi tượng.

Tướng mạo tuấn lãng.

Chỉ đơn thuần là vừa mới bước vào nhà ga, không biết bao nhiêu thiếu nữ, ánh mắt đều theo đó tập trung lại.

Đẹp trai.

Oa tắc, soái ca.

Anh ấy đẹp quá, tôi thật yêu anh ấy.

Dù là những cô nương nghe nô bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, cũng không nhịn được nắm chặt hai nắm đấm, mắt sáng rực nói.

Doãn Tân Nguyệt càng là đứng sững tại chỗ.

Ngạc nhiên nhìn qua nam tử khí vũ hiên ngang trước mắt, nàng

thân là đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã từng cũng đã gặp không biết bao nhiêu thiếu soái quân phiệt, thiếu gia ông trùm.

Nhưng không một ai, có được vẻ tuấn lãng, càng thêm Long Hổ chi tượng như người trước mắt.

Thật sự là Thiên Nhân.

Doãn Tân Nguyệt liếm môi một cái, vậy mà cũng vô ý thức nói: Là rất đẹp trai a.

Chỉ thấy Lý Văn Kiệt lấy ra thiệp cưới, rất nhanh đi đến bên cạnh chiếc xe jeep.

Cô gia.

Đại tiểu thư, hắn lại là tân cô gia của chúng ta.

Trời đất ơi.

Không ít nghe nô, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ, nhìn qua Doãn Tân Nguyệt.

Đại tiểu thư, không phải muốn đánh cho hắn một trận sao, chúng ta bây giờ động thủ ư.

Mấy tên côn nô bên cạnh nói.

Động tới ngươi kích cỡ ý là to chuyện à.

Doãn Tân Nguyệt lấy lại tinh thần, vội vàng nói.

Thế nhưng là tiểu thư người không phải rất phản đối chỉ phúc vi hôn sao.

Mấy tên côn nô kinh ngạc nói.

Đánh rắm.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng nói: Ta bây giờ, đơn giản hận không thể kết hôn ngay lập tức.

Mấy tên côn nô còn lại, hai mặt nhìn nhau.

Thầm nghĩ quả nhiên là lòng của nữ nhân, mò kim đáy biển.

Rất nhanh Lý Văn Kiệt cũng đã lên chiếc jeep, người lái xe chính là Doãn Tân Nguyệt nữ giả nam trang, trên đường đi, nàng còn không ngừng xuyên qua kính chiếu hậu, dò xét Lý Văn Kiệt.

Càng nhìn càng đẹp trai.

Lý Văn Kiệt biết rõ thân phận của nàng, cũng không vạch trần.

Cứ từ từ rồi sẽ rõ.

Vừa vặn cũng muốn xem thử, Tân Nguyệt Phạn Điếm của thế giới này, rốt cuộc thế lực lớn đến mức nào.

Rất nhanh Chiếc jeep, đã dừng bên cạnh một tửu lâu vàng son lộng lẫy, trên đó khảm tấm biển vàng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bên ngoài, càng là đậu không ít xe hơi nhỏ.

Các loại quan to hiển quý, thậm chí còn có Tây Dương quỷ, tiểu quỷ tử, ngư long hỗn tạp, cùng một số thiếu soái quân phiệt, cũng ở trong đó.

Bước vào bên trong.

Càng là vàng son lộng lẫy, những chiếc đỉnh treo khổng lồ, trưng bày công nghệ điêu khắc tinh xảo, đều được chế tạo từ thủy tinh.

Phía dưới có không ít bàn đánh bạc.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh giới thiệu nói: Bành tiên sinh, nơi này bình thường chính là sòng bạc.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm, một khi có hội đấu giá, liền sẽ biến thành phòng đấu giá.

Ngài đến rất kịp thời, ngày mai chỗ chúng tôi, vừa vặn có một

buổi đấu giá.

Doãn Tân Nguyệt nói.

Chương 68

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Ngay sau đó nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt nữ giả nam trang nói: Nghe nói tiểu thư Doãn Tân Nguyệt tướng mạo xinh đẹp, không ít người theo đuổi.

Lần này ta cũng muốn gặp vị hôn thê của ta.

Không biết nàng ở nơi nào.

Nghe lời Lý Văn Kiệt nói, Doãn Tân Nguyệt sắc mặt đỏ lên, ngay sau đó cúi đầu nói: Kỳ thật ta vẫn luôn Ách tiểu thư nói, Bành tiên sinh, làm vị hôn phu của nàng.

Nàng rất hài lòng.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm, có một quy củ bất thành văn, muốn theo đuổi nữ tử, có thể đốt đèn trời tỏ tình.

Nói như vậy.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Muốn gặp tiểu thư Doãn, còn cần đốt đèn trời.

Nghe vậy.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng bên cạnh nói: Kỳ thật cũng không cần phiền phức như vậy, ta có thể Thôi được.

Lý Văn Kiệt nói: Nhập gia tùy tục, thiên đăng mà thôi, cứ coi như sính lễ của ta.

Doãn Tân Nguyệt, vốn còn muốn nói, kỳ thật ta có thể lấy lại.

Không ngờ.

Đối phương lại nam tử khí khái đến vậy, giữa lúc giơ tay nhấc chân, đã coi việc đốt đèn trời là chuyện không đáng kể.

Nên biết rằng.

Thiên đăng, đặc biệt là tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, tượng trưng cho việc đặt bao trọn gói, nơi đây chính là chốn tiêu phí lớn nhất.

Ở đây đặt bao trọn gói.

Ngay cả thiếu soái quân phiệt bình thường, cũng không có thủ bút lớn đến vậy, đối phương lại thản nhiên như không.

Dù là Doãn Tân Nguyệt, cũng không khỏi vì thế mà tâm phục khẩu phục, bên cạnh không ít nghe nô, nhĩ lực kinh người, cũng có chút liếc nhìn, hướng về thiếu niên tuấn tú này.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi đây chính là nơi giao dịch tang vật, các loại khí cụ cổ xưa thần bí lớn nhất.

Cũng chính vì nội tình hùng mạnh này, dù là thời Dân Quốc loạn lạc, nơi đây vẫn tụ tập đại lượng quan to hiển quý, thiếu soái quân phiệt, quỷ Tây Dương, thậm chí cả những quý tộc Mãn Thanh sa sút.

Lý Văn Kiệt, thì đang được Doãn Tân Nguyệt an bài, đi tới nhã gian lầu hai.

Nhã gian bài trí thanh nhã mộc mạc, bên ngoài treo màn ngọc châu, bậc thang phía dưới đều được điêu khắc từ cẩm thạch, cực kỳ xa hoa.

Những người có thể bước vào nhã gian lầu hai đều là nhân vật có thế lực tương đối, bối cảnh thâm hậu.

Tiểu phú nhân bình thường chỉ có thể ở sảnh lầu một.

Lý Văn Kiệt ngồi trên ghế sa lông mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi hội đấu giá bắt đầu.

Vào lúc này, Doãn Tân Nguyệt cũng đã thay một bộ váy liền áo

trắng tinh, đầu đầy châu ngọc.

Thiếu nữ vốn đã điềm tĩnh đáng yêu, giờ đây, khoác lên mình bộ váy liền áo xinh đẹp này, quả nhiên má ngưng sương, từng bước hoa sen nở, thanh lịch điềm tĩnh, đáng yêu vô cùng.

Đôi bắp chân trắng như tuyết lộ ra dưới lớp váy, bọc trong tất công chúa trắng tuyết, đi một đôi giày nhỏ xinh đẹp.

Nàng cộc bước xuống từ cầu thang.

Vừa xuất hiện, đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm đã hấp dẫn không ít ánh mắt của các công tử ăn chơi.

Tuyệt.

Tuyệt sắc giai nhân.

Doãn Tân Nguyệt này, quả thật là xinh đẹp tuyệt trần.

Nếu có thể cưới nàng, dù cho ta không có được Tân Nguyệt Phạn Điếm, ta cũng nguyện ý a.

Ngươi chưa tỉnh ngủ sao.

Thật là nực cười.

Các loại tiếng ồn ào không ngừng vang lên.

Doãn Tân Nguyệt cẩn thận liếc nhìn hướng nhã gian của Lý Văn Kiệt, thấy đối phương chưa chú ý tới mình, trong lòng khẽ có chút thất vọng.

Nàng ngồi xuống một chiếc ghế sa lông khác.

Lúc này, hội đấu giá cũng rốt cục kéo màn.

Hội đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm chia làm ba vòng.

Vòng thứ nhất toàn bộ là đồ cổ, tranh chữ, các loại Minh khí.

Những vật này không thể hấp dẫn sự chú ý của các đại nhân vật

trong nhã gian lầu hai.

Lý Văn Kiệt cũng không có hứng thú gì.

Hắn chỉ hờ hững liếc qua, rồi thu ánh mắt lại, trong lòng tính toán.

Trong nguyên tác, Phật Gia tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, liên tiếp đốt ba chén thiên đăng, liền hao hết gia tài Cửu Môn, từ đó nổi danh Kinh Đô.

Lý Văn Kiệt trong lòng cũng đang suy nghĩ, chỉ là ba chén thiên đăng, tại nơi cá rồng hỗn tạp này, liền có thể chấn nhiếp Kinh Đô, hàm lượng vàng này không khỏi quá ít ỏi.

Cửu Môn Đề Đốc Lý Văn Kiệt bây giờ, so với Phật Gia trong nguyên tác, thế lực trải khắp ba Tương bốn nước, tiếng tăm lừng lẫy, dưới trướng có vô số bang phái, tài sản vô số kể.

Chỉ là ba chén thiên đăng, e rằng không đến mức quẫn bách như vậy.

Nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm này thật sự có bảo bối, Lý Văn Kiệt định bụng cũng nhỏ bé tạo nên một kỳ tích.

Vòng đấu giá thứ hai rất nhanh bắt đầu.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo bào cờ đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ, trên đó đặt khay được phủ vải lụa đỏ.

Xoạt.

Vải lụa bị người bán đấu giá vén lên.

Bên trong là lồng pha lê, trong lồng pha lê là một viên châu báu đỏ rực, như ánh nắng chiều chảy xuôi, tựa hỏa diễm đang cháy.

Trông thấy viên bảo châu này, thần sắc Lý Văn Kiệt khẽ biến.

Ngày trước tại hung phần Nam Tống, cùng nhị đệ tam đệ, hắn đã

nhìn thấy nó trên vật liệm hung văn của nữ thi kia.

Đó là một trong Thượng Cổ tam đại thần châu: Xích Đan.

Tân Nguyệt Phạn Điếm này, lại có năng lượng lớn đến vậy.

Chí bảo truyền thuyết như tam đại thần châu đều có thể công khai lấy ra cạnh tranh sao.

Ánh mắt Lý Văn Kiệt nheo lại.

Chưa kể công dụng thần diệu của Xích Đan, vật này toàn thân giống như hỏa hà chảy xuôi, chính là thần châu thuộc tính Hỏa.

Bản thân hắn bây giờ nắm giữ Thần Cơ Bách Luyện, Thiên Lạc Thần Đồng, định bụng lấy Thần Đồng để mô phỏng chí bảo chứng đạo Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất thời đại Hồng Hoang mà tinh luyện kim loại.

Đông Hoàng Hỗn Độn Chung, nó là Tiên Thiên chí bảo, có thể luyện hóa phong hỏa địa lôi, nhật nguyệt tinh thần, đồng thời khống chế lực lượng pháp tắc thời gian, không gian.

Là chí bảo trấn áp Hỗn Độn thiên địa.

Mặc dù không thể có được bản gốc, nhưng Lý Văn Kiệt cẩn thận nghiên cứu, thế giới Đạo Mộ này hoàn toàn có thể chế tạo ra một phiên bản phỏng chế.

Thần Đồng bản thân có thể cụ tượng hóa tâm ma, rèn đúc lực lượng của thế giới người chết, để rèn luyện thân chuông.

Mà Xích Đan, thần hà chảy xuôi, tựa hỏa diễm đang cháy, đem nó khảm nạm lên mặt ngoài thân chuông, có thể khống chế lực lượng phong hỏa, lấy chuông lớn thôi động.

Lại nói đến viên Mộc Trần Châu ở bên trong Thủy Long Choáng.

Lai lịch Mộc Trần Châu, Lý Văn Kiệt cũng không xa lạ gì, truyền

thuyết chính là vị quân vương thứ 32 của nhà Thương, Thương Vương Võ Đinh tìm được trong một ngọn núi sụp đổ, còn được gọi là Gan Phượng Hoàng.

Trên thực tế, vật này chính là Thần Nhãn Xà Thần của Cổ Thần.

Xà Thần là Viễn Cổ Thần, quỷ động của nó là Thần Nhãn Xà Thần.

Nó nắm giữ các công hiệu như trục xuất, tiên đoán, huyễn hóa cảnh giới, triệu hồi, nguyền rủa, trường sinh.

Theo một ý nghĩa nào đó, tương đương với việc nắm giữ lực lượng thời gian, không gian.

Lấy hai đại thần châu Mộc Trần Châu và Xích Đan, phối hợp với Thần Đồng để tinh luyện kim loại, cũng có thể xưng là phiên bản cấp thấp của Đông Hoàng Chung.

Lý Văn Kiệt sờ cằm, trong lòng nảy sinh suy nghĩ.

Và ngay lúc đó, người bán đấu giá đã bắt đầu giới thiệu: Vật này toàn thân hào quang chảy xuôi, chính là do một lão nông trong núi tìm thấy tại một ngọn núi đổ nát.

Sau khi kiểm tra, vật này chính là Thượng Cổ tam đại thần châu, Xích Đan.

Người bình thường đeo bên mình có thể phạt mao tẩy tủy, ngày đêm tẩm bổ thân thể, lâu ngày, ngay cả tính cách cũng sẽ đại biến.

Giá khởi điểm, vạn lượng hoàng kim.

Danh hiệu Thượng Cổ tam đại thần châu đủ để chấn nhiếp rất nhiều người, mà giá khởi điểm của nó lại càng khiến lòng người kinh hãi.

Vạn lượng hoàng kim, tương đương 100000 lượng bạc trắng.

Vạn lượng hoàng kim này, gần như có thể sánh với chi phí nuôi một đội quân vạn người trong hơn nửa tháng.

Xích Đan tuy thần diệu, nhưng không phải ai cũng có nhiều tiền như vậy, huống hồ bây giờ loạn lạc, có số tiền này để chiêu binh mãi mã chẳng phải tốt hơn sao.

Nhưng cũng không phải ai cũng không có hứng thú.

Một vạn một ngàn lượng hoàng kim.

Một nhã gian đã hờ hững giơ lệnh bài lên.

Bên cạnh đó, trong một nhã gian khác, một người đàn ông ria mép, mặc âu phục kiểu Địa Trung Hải, chính là hội trưởng Tế Bần Thương Hội.

Chương 69

Lúc này ông ta giơ lệnh bài, thầm nghĩ: Thượng Cổ tam đại thần châu, thú vị thật.

Bảo bối phương Đông cổ xưa thần bí như thế, chắc hẳn Thiên Hoàng cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Đợi ta mang về Nhật Bản, hiến cho Thiên Hoàng lão nhân gia ông ấy.

Một vạn hai ngàn lượng hoàng kim.

Trong một nhã gian khác, một người đàn ông mặc áo khoác nỉ vàng của quân đội hờ hững giơ bảng.

Người đàn ông này khí phách hào hùng, kim qua thiết mã, phong lưu lãng tử, phong thái thiếu soái, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Giống như Đại Phật Gia trước đó, dù là Trần Ngọc Lâu, e rằng cũng kém xa người này.

Thiếu soái.

Hỉ Thuận bên cạnh nói: Tốn nhiều tiền như vậy, ở Kinh Đô, lão soái sẽ không vui đâu.

Ngươi biết gì chứ.

Thiếu soái đeo găng tay quân đội, nhìn Doãn Tân Nguyệt đang ngồi trên ghế sa lông, nói: Ý của người say đâu phải ở rượu.

Đốt thiên đăng.

Thính Vũ Hiên đốt thiên đăng, đó hình như là nhã gian của Bành Gia, đây là định bao thầu toàn bộ.

Trời đất của ta.

Chỉ thấy, một ngọn thiên đăng u u chậm rãi được đốt sáng tại Thính Vũ Hiên.

Lý Văn Kiệt mặc một bộ trường bào đen, ngồi trong nhã gian, nhìn bóng dáng thiếu soái ở nhã gian bên cạnh.

Đông Bắc Vương sao Thính Vũ Hiên.

Lý Văn Kiệt vuốt ve bàn tay Thạch Dao Ngọc, trong lòng cũng đang tính toán.

Hắn biết Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể có nhiều khách lớn, nhưng không ngờ, vị thiếu soái Lục tử này cũng bị hấp dẫn tới.

Thiếu soái luôn là phong lưu lãng tử, người này phóng đãng không bị trói buộc, kim qua thiết mã, không thể xem thường.

Ông ta được liệt vào Tứ Công Tử Dân Quốc.

E rằng việc cạnh tranh ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này cũng là ý không ở lời, hơn phân nửa cũng là ở trên người Doãn đại tiểu thư.

Thật là phức tạp.

Lý Văn Kiệt lắc đầu.

Bất quá cũng không sao.

Hắn không sợ đắc tội người, thân phận bây giờ của hắn chính là Bành Tam Tiên, của Bành Gia.

Một câu thôi: Tân Nguyệt Phạn Điếm này, Bành Tam Gia ta bao thầu, ai không phục.

Ngày sau hãy tìm Bành Tam Gia mà tính sổ.

Dưới cửu tuyền, Bành Tam Tiên: Mẹ nó, ta tạ ơn ngươi đấy.

Đốt thiên đăng.

Lục thiếu soái khẽ thở dài, ngay sau đó nhìn về phía Hỉ Thuận bên cạnh nói: Xem ra, còn có người so ta càng chịu chi a.

Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mà bao thầu toàn bộ.

Đây cũng không phải là việc nhỏ.

Mặc dù số tiền này đối với ông ta mà nói chẳng thấm vào đâu, nhưng ông ta biết được từ Hỉ Thuận rằng Bành Tam Tiên chính là vị hôn phu của Doãn Tân Nguyệt, lần này chuyên môn đốt thiên đăng để làm sính lễ.

Lúc này ông ta mới nhẹ nhàng thu tay lại.

Quân tử không đoạt cái lợi của người khác, Hỉ Thuận, không cần đấu giá nữa.

Được.

Hỉ Thuận gật đầu, cũng lau một vệt mồ hôi.

Đất Kinh Đô không phải địa bàn của Bành Tam Gia.

Nếu Lục gia thật sự làm lớn chuyện ở đây, chưa chắc đã dễ dàng kết thúc.

Mẹ nó, tên tiểu xích lão kia.

Trong nhã gian, một tên mập, mặc y phục hoa lệ, trong lòng còn ôm một tiểu cô nương, thần thái hèn mọn.

Lúc này khinh bỉ mắng một câu, rít một hơi xì gà nói: Tưởng chỉ có ngươi mới đốt được thiên đăng sao.

Đốt đèn.

Chén thiên đăng thứ hai được đốt.

Đồng thời, hội trưởng Tế Bần Thương Hội kia cũng đốt sáng một chén thiên đăng.

Ba chén thiên đăng, quả nhiên là náo nhiệt.

Phía dưới, không ít khách ở sảnh lầu một, nhìn cuộc tranh giành Xích Đan này, cũng bàn tán ồn ào với nhau.

Xem ra, Bành Tam Gia, lần này muốn lộ mặt, ngồi vững vị trí cô gia Tân Nguyệt Phạn Điếm này, không dễ dàng vậy đâu.

Ha.

Đúng vậy a, vị kia chính là hội trưởng Tế Bần Thương Hội, nghe nói gã này có thể xưng gia tài bạc triệu.

Tên mập mạp kia cũng không đơn giản đâu, nghe nói là tam đại hanh của Ma Đô.

Lần này có trò hay để xem rồi.

Có gì hay mà xem chứ, chỉ là một tên cá tạp Bành Tam Tiên, lão tử còn chưa từng nghe qua.

Hắn cũng dám cùng tam đại hanh, hội trưởng Tế Bần Thương Hội khiêu chiến sao.

Đúng vậy a.

Không ít người bàn tán ồn ào, đều không coi trọng Lý Văn Kiệt.

Mà Doãn Tân Nguyệt cũng có chút căng thẳng, nắm chặt tay nhỏ, nhìn về phía nhã gian của Lý Văn Kiệt.

Nhưng Lý Văn Kiệt không hề bận tâm.

Nếu thiếu soái muốn tranh phong với hắn, hắn có lẽ sẽ còn suy nghĩ một hai phút.

Nhưng hai nhân vật này.

Cái tên tam đại hanh kia, chẳng phải chỉ là một đám đầu lĩnh lưu manh thôi sao.

Nói trắng ra là, Hỉ Thuận cho hắn một bạt tai, hắn còn phải khen một câu đánh hay.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu trước đó cũng không sánh bằng, mà hắn cũng dám cùng mình khiêu chiến.

Còn hội trưởng Tế Bần Thương Hội thì càng khỏi phải nói, đám cháu trai này cũng dám mưu toan có được Xích Đan thần châu sao.

Thật là trò cười.

Lý Văn Kiệt không hề nhường nhịn một chút nào, huống hồ, căn cơ của Lý Văn Kiệt bây giờ hùng hậu.

Cuối cùng, khi giá cả đạt đến Hai vạn lượng hoàng kim, Xích Đan cũng rơi vào tay Lý Văn Kiệt.

Hai nhà còn lại đành cam chịu dập tắt thiên đăng.

Đấu với ta.

Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng, Lão tử đây dù có tiêu bao nhiêu tiền cũng không lỗ.

Đến lúc đó, Doãn Tân Nguyệt là của ta, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là của ta, số tiền này chẳng phải đều sẽ quay trở lại sao.

Các ngươi có thể so sánh được ư.

Cô gia thật uy phong.

Nhìn hai nhà còn lại dập tắt thiên đăng, người hầu bên cạnh Doãn Tân Nguyệt cũng có chút kinh dị.

Ừm.

Trong mắt Doãn Tân Nguyệt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Thật ra nàng chỉ nói một câu vô tâm như vậy mà thôi, không ngờ đối phương lại coi là thật, một chén thiên đăng, chính là hai vạn lượng

hoàng kim, thủ bút lớn đến thế, làm sính lễ.

Ai mà không động lòng chứ.

Mà trước đó những người nói Lý Văn Kiệt là cá tạp, không dám cạnh tranh, lúc này đều bị tát bốp bốp vào mặt.

Không nói nhiều lời, theo Xích Đan kết thúc, vật phẩm đấu giá thứ hai cũng được trình lên.

Đây chính là một phù đồng.

Vật này toàn thân hiện ra một hình rồng.

Lý Văn Kiệt trông thấy vật này, ánh mắt nheo lại, đã biết được.

Vật này chính là Long Phù trong tứ phù đồng, Long Phù đồng là đứng đầu trong bốn phù.

Tác dụng đặc biệt của Long Phù đồng nằm ở chỗ nó có thể thu hút thiên lôi.

Trong nguyên tác, Phật Gia đã từng dẫn thiên lôi một lần, đem thi thể của mình chém thành bột mịn.

Hồ Bát Nhất cũng từng dùng một lần, tại Quan Sơn Vu Hạp, đánh cho cổ phong sư hóa thành thi tiên khổng lồ hồn phi phách tán.

Vật này cũng coi như một Thần khí.

Hoàn toàn có thể khảm nạm lên trên Đông Hoàng Chung, thu hút lực lượng phong lôi, sánh ngang với Xích Đan.

Lý Văn Kiệt không chút do dự, trực tiếp đốt thiên đăng.

Liên tiếp hai ngọn thiên đăng, Lý Văn Kiệt cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cần biết rằng, chén thiên đăng trước đó, Lý Văn Kiệt đã tốn đến hai vạn lượng hoàng kim, có thể xưng là thủ bút lớn, đã làm kinh động

không ít lão gia thiếu gia.

Bây giờ lại là một chén thiên đăng nữa, quả nhiên chấn nhiếp toàn bộ Kinh Đô.

Long Phù đồng này cũng tương tự hấp dẫn không ít người tranh giành, nhưng dưới tài lực cường hoành của Lý Văn Kiệt, họ đều thua cuộc.

Rất nhanh, với giá Tám ngàn lượng bạc trắng, Lý Văn Kiệt đã bỏ nó vào túi.

Ngay sau đó, hội đấu giá bước vào vòng thứ ba, với các bảo dược trân quý như Linh Chi Sống, Xà Mật Lam, Kỳ Lân Kiệt.

Lý Văn Kiệt cũng đều đốt thiên đăng, dùng số bạc khổng lồ để bỏ chúng vào túi.

Cứ như vậy, Lý Văn Kiệt tổng cộng đốt năm chén thiên đăng, có thể xưng bá toàn bộ phòng đấu giá.

Sức ảnh hưởng của hắn không gì sánh bằng, khiến toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm đều phải rung chuyển.

Cần biết rằng, từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa đến nay, hành động của Lý Văn Kiệt có thể nói là xưa nay chưa từng có, sau này cũng không ai sánh bằng.

Doãn Tân Nguyệt càng che miệng nhỏ, trong mắt mang theo một tia dị sắc, nhìn Lý Văn Kiệt trong nhã gian.

Nàng chỉ cảm thấy khí khái của người này, trong thiên hạ, không ai có thể sánh ngang.

Chương 70

Bất kể người này có phải Bành Tam Tiên hay không, nàng đều muốn phó thác cả đời.

Không riêng gì Doãn Tân Nguyệt, dù là không ít tán khách phía dưới cũng nuốt từng ngụm nước bọt.

Trời đất của ta ơi.

Đây là người thôi sao.

Năm chén thiên đăng, đây chính là năm chén thiên đăng a, ta không nhìn lầm chứ.

Thủ bút lớn đến mức nào mới có thể làm được bước này chứ.

Phong thái của Bành Tam Gia.

Có thể đoán được, từ nay về sau, e rằng danh hiệu Bành Tam Tiên này nhất định sẽ trở thành một truyền kỳ tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một nhân vật tạo nên lịch sử, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Lúc này, theo hội đấu giá kết thúc, mọi người đều chìm đắm trong phong thái của năm chén thiên đăng tại hội đấu giá.

Trong nhã gian, Hoàng Đại Hanh lúc này giận mắng một tiếng, thầm nghĩ lần này đi vào Kinh Đô, hào quang đều bị cướp mất.

Cũng không nhìn xem, ngươi cướp là hào quang của ai.

Mẹ nó.

Hoàng Đại Hanh lười biếng quản cái quy tắc không thể gây sự tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, trực tiếp dẫn một đám người, đã chặn ở cửa nhã gian của Lý Văn Kiệt, chỉ đợi Lý Văn Kiệt bước ra.

Thính Vũ Hiên.

Lý Văn Kiệt đội mũ dạ đen, thầm nghĩ lần này ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là thu hoạch lớn.

Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù, có thể tôi luyện thần binh.

Xà Mật Lam, Kỳ Lân Kiệt, Linh Chi Sống, tất cả đều là các loại bảo dược trân quý giúp tái tạo toàn thân, rèn luyện nhục thân.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị cũng có thể tiến thêm một bước tăng lên, có lẽ có thể một hơi bước vào Đại Thiên Vị.

Quan trọng nhất, còn có thể thuận thế ôm mỹ nhân về, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng thuận lý thành chương mà nhập vào dưới trướng của mình.

Một công ba việc a.

Đối với thu hoạch lần này ở Kinh Đô, Lý Văn Kiệt cũng tương đối hài lòng.

Đúng lúc hắn định bụng mang đồ vật và mỹ nhân đi, bên ngoài, Hoàng Đại Hanh và đám người đã nổi giận đùng đùng, chặn ngoài Thính Vũ Hiên.

Lý Văn Kiệt cũng hơi nhíu mày.

Mẹ nó, năm nay, phiền phức thật sự tự động tìm đến cửa.

Chỉ là một kẻ đầu lĩnh lưu manh, cũng dám ở đây khiêu chiến hắn.

Thật sự không biết Diêm Vương gia có mấy con mắt.

Phía dưới, không ít tán khách lầu một cũng lúc này nhìn lên xem trò hay, nhao nhao bàn tán.

Ha ha.

Thằng nhóc này bây giờ thảm rồi.

Đắc tội Hoàng Đại Hanh, ta đã nói rồi, chỉ là một tên buôn ngựa Bành Tam Tiên, sao lại dám đến Kinh Thành giả vờ thế.

Cũng không nhìn xem đây là địa bàn nào, tàng long ngọa hổ a.

Đúng vậy a, hắc hắc, có trò hay để xem rồi.

Không biết bao nhiêu di lão di thiếu ở Kinh Thành, khép hai tay trong tay áo, định bụng xem một vở trò hay chính cống.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh cũng nhận ra tình hình không đúng, lạnh lùng nói: Cho côn nô đều lên đi.

Tới đây đập phá quán, cũng không nhìn xem đây là nơi nào.

Nơi này không phải Ma Đô.

Rất nhanh, theo Lý Văn Kiệt bước ra khỏi nhã gian, bên ngoài, Hoàng Đại Hanh và đám người, cùng với mấy tên côn đồ, đều là tay chân giang hồ, thân mặc đoản đả, khoanh tay.

Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ quần áo trắng, bên cạnh cô có không ít côn nô, đã sớm bao vây Hoàng Đại Hanh và đám người.

Hoàng tiên sinh, ông định làm gì, muốn gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sao.

Doãn Tân Nguyệt lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hoàng Đại Hanh cũng nheo mắt lại, liếc nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Hắn cũng biết trọng lượng của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Đô, ngay sau đó nói: Gây sự đương nhiên không dám.

Chỉ là muốn nói hai câu với vị tiểu xích lão này mà thôi.

Tiểu xích lão.

Trông thấy Lý Văn Kiệt bước ra, vẻ châm chọc trên mặt Hoàng

Đại Hanh: Chỉ dám trốn sau lưng đàn bà thôi sao.

Thật là nực cười.

Hôm nay ngươi cũng đủ nổi bật rồi đó, chén rượu này, ta mời ngươi.

Hắn nói, cố ý đổ chén rượu xuống đất.

Ấy da, xin lỗi, đổ xuống đất mất rồi.

Ngươi không bằng, quỳ xuống đất liếm sạch đi.

Ha.

Không đợi lời Hoàng Đại Hanh dứt, Bốp. một tiếng, Lý Văn Kiệt tiến lên trực tiếp tát cho hắn sưng mặt.

Hoàng Đại Hanh này, rõ ràng không nghĩ tới, đối phương lại dám ra tay đánh hắn.

Ngươi.

Thứ đồ chó má, cũng dám tới đây mất mặt.

Lão tử Lý Văn Kiệt đây, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn, bằng ngươi cũng dám trước mặt ta nói ngang nói dọc.

Lý Văn Kiệt lại thêm một bạt tai.

Tát cho Hoàng Đại Hanh này trực tiếp ngây người tại chỗ.

Lý Văn Kiệt.

Khoan đã, đây không phải vị hôn phu của Doãn Tân Nguyệt, cái thứ Bành Tam Tiên kia ư.

Mẹ của ta ơi.

Sa Thành Cửu Môn Đề Đốc, tổng chưởng Nam Bảy Bắc Sáu Mười Ba tỉnh, cầm đầu 200000 đạo tặc cướp đường.

Xếp trên hai vị trộm khôi Trần, Chá, Lý Văn Kiệt, Lý Đại Diêm La.

Mẹ nó.

Câu Lão tử Lý Văn Kiệt đây vừa nói ra, trong chốc lát, dù là toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều yên tĩnh im ắng.

Ai mà không biết, vị Diêm Gia này bây giờ đang rất nổi tiếng.

Người ta rút ra một sợi lông chân, đều thô hơn không biết bao nhiêu lần so với tam đại hanh này.

Trận chiến bảo vệ Trường Sa, một trận tiêu diệt mấy vạn tiểu quỷ tử, chỉ bằng vào sức chiến đấu này, ai mà không sợ.

Đây chính là mãnh nhân đích thực a.

Ngươi xem, Hoàng Đại Hanh, người ta thật sự đã ra mặt, bây giờ ngươi lại không vui sao.

Lúc này thân hình Hoàng Đại Hanh đều run rẩy.

Đám lưu manh bọn hắn này, khi dễ thương nhân, đánh nhau ẩu đả thì còn được, chứ so với đại soái quân phiệt, đám đạo tặc đổ đấu này, thì chỉ như kiến hôi mà thôi, kém xa lắm.

Đánh hay, đánh hay Diêm Gia, ta sai rồi.

Hoàng Đại Hanh vội vàng tự vả vào mồm mình.

Dù là Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, cũng trợn tròn đôi mắt đẹp, nhìn Lý Văn Kiệt.

Nàng không nghĩ tới, người này, lại chính là Lý Đại Diêm La của Sa Thành đang nổi tiếng lừng lẫy.

Người có tên, cây có bóng.

Sắc mặt Lý Văn Kiệt âm trầm, Hoàng Đại Hanh trước mắt, tự vả

vào mặt mình mười mấy cái bạt tai, lúc này mới quỳ trên mặt đất, liếm sạch rượu đổ đầy đất.

Sau này đừng để ta tại Kinh Đô nhìn thấy ngươi.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, dẫn theo Thạch Dao, Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương ba người rời đi.

Xung quanh, không ít tân khách Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này đều nhìn Lý Văn Kiệt, trong mắt đều có kiêng kị, vẻ sợ hãi.

Hội trưởng Tế Bần Thương Hội kia cũng nheo mắt lại, nhìn Lý Văn Kiệt.

Lý Tang, chuyện ngươi làm ở Sa Thành, Thiên Hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi, nhất định sẽ liệt vào danh sách ám sát của Thiên Hoàng.

Hắn lạnh lùng nói.

Thằng hề, có gan thì đến.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, mặc cho đối phương tức giận run rẩy toàn thân.

Hắn đem Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù, Xà Mật Lam, Kỳ Lân Kiệt, Linh Chi Sống các thứ, trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù, cũng đều là Thần khí không tầm thường.

Lý Văn Kiệt vuốt ve chúng trước khi thu vào không gian hệ thống.

Long Khí + 7000 Long Khí + 1000 Thu hoạch lớn a, Xích Đan không hổ là tam đại thần châu, trực tiếp cung cấp cho Lý Văn Kiệt 7000 điểm Long Khí.

Thanh Đồng Long Phù cũng không tầm thường, là đứng đầu trong bốn phù.

Cộng thêm số Long Khí còn lại 4000 điểm trước đó, Long Khí hiện tại của Lý Văn Kiệt đã đạt tới hơn 12000 điểm.

Phát tài rồi.

Đúng lúc định bụng trở về phủ, Thì ra là Lý huynh, ta còn tưởng chỉ là một tên buôn ngựa Bành Tam Tiên, sao lại có khí phách như thế.

Lục thiếu soái nói.

Sinh trong loạn thế, nam nhi bảo vệ quốc gia, kim qua thiết mã, Lý huynh đệ ta bội phục ngươi.

Đúng là một hảo hán.

Tri kỷ đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cứ gọi ta là Lục tử là được.

Lục thiếu soái thản nhiên nói.

Lý Văn Kiệt nhìn người đàn ông trước mắt, biết đối phương chính là thiếu soái, cũng không quá lãnh đạm.

Quá khen.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Hai người đối mặt nhau, đều cho rằng đối phương là hào kiệt đương thời, tán thưởng nhau đôi lời, cũng coi như kết được một thiện duyên.

Có rảnh có thể đến Quan Ngoại của ta, ta ổn thỏa trọng đãi Lý huynh.

Lục thiếu soái ôm quyền nói.

Chương 71

Có rảnh nhất định sẽ đến.

Lý Văn Kiệt chắp tay, lúc này mới rời đi.

Cạnh nhà ga Kinh Đô, Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ váy liền áo trắng, đi đôi giày trắng như tuyết, có chút thấp thỏm đi theo bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Đối phương không phải Bành Tam Tiên, ngươi sẽ không hủy hôn chứ.

Lý bất kể ngươi có phải Bành Tam Tiên hay không, ta có thể đi theo bên cạnh ngươi được không.

Quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thiên đăng, chính là lời tỏ tình.

Sính lễ của ngươi đã đủ, ta có thể gả cho ngươi không.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Lý Văn Kiệt nói.

Lý Văn Kiệt nâng cằm cô gái trắng như tuyết lên.

Cô nàng này, thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng.

Bị Lý Văn Kiệt nâng cằm, Doãn Tân Nguyệt dựa vào góc tường, nhất thời có chút bồn chồn bất an.

Mãi cho đến khi Lý Văn Kiệt cúi đầu hôn một cái, ngậm lấy đầu lưỡi thơm tho đó, nàng mới dừng lại chống cự.

Đi.

Về Trường Sa.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Sau này, ngươi là người của ta.

Trên đoàn tàu.

Mở bảng hệ thống.

Lý Văn Kiệt trong lòng mặc niệm Túc Chủ: Lý Văn Kiệt Cảnh Giới: Tiểu Thiên Vị Triệu Hoán Tùy Tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong, Bất Lương Nhân 36 Thiên Cương Giáo Úy, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy, Lý Thuần Cương Công Pháp: Thiên Cương Quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Trùng Độc, Ngự Kiếm Thuật, Thần Cơ Bách Luyện Võ Khí: Long Tuyền Bảo Kiếm Hệ Thống Không Gian: Thần Đồng, Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù Long Khí: 12130 Nhìn bảng hệ thống, Lý Văn Kiệt cũng đang tính toán.

Chờ trở về Trường Sa, liền muốn tiến một bước tôi luyện thần binh.

Có được Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù như những pháp bảo này, nhất định có thể giúp mình tiến thêm một bước.

Một mặt khác, Long Khí bây giờ có thể xưng là thu hoạch lớn, Lý Văn Kiệt cũng bắt đầu xem Thương Thành Hệ Thống, định bụng xem có vật phẩm nào cần mua sắm hay không.

Chí Thánh Càn Khôn Công: 5000 Long Khí Ma Đao Thiên Nhận chỉ công không phòng, thiên hạ vô song: 5000 Long Khí Căn Nguyên Chi Nhãn khai mở. : giá bán 10000 Long Khí Lý Văn Kiệt:.

Lao Cửu Môn đúng không, ta thành đứng đầu Lao Cửu Môn đúng không.

Hệ thống ngươi thật biết sự trừu tượng.

Hệ thống, những kỹ năng mạnh mẽ như Căn Nguyên Chi Nhãn, còn nữa không.

Lý Văn Kiệt trong lòng mặc niệm.

Có, huynh đệ, có.

Những kỹ năng mạnh mẽ như vậy còn có tám vị, đều là kỹ năng cấp T0 của phiên bản trước.

Không để ý đến cái Căn Nguyên Chi Nhãn nực cười kia, Lý Văn Kiệt tiếp tục xem.

Tam Phần Quy Nguyên Khí: giá bán 3000 Long Khí Ngạo Hàn Lục Quyết: 3000 Long Khí Kỳ Lân Tí: 3000 Long Khí Đại khái tìm đọc một phen, Lý Văn Kiệt đã bắt đầu mua sắm.

Kỳ Lân Tí, mua sắm.

Lý Văn Kiệt nhớ rằng, Kỳ Lân Tí xuất xứ từ Phong Vân.

Có được cánh tay này, lực lớn vô cùng, có Kỳ Lân kình lực.

Đối với Lý Văn Kiệt, vẫn có chút tác dụng.

Mua sắm thành công.

Lý Văn Kiệt có thể cảm nhận được, nửa bên phải cánh tay mình lúc này tê dại vô cùng.

Toàn bộ cánh tay trong nháy tức thì trở nên thô to vô cùng, hiện ra hình tượng Kỳ Lân đạp hỏa, trên đó gân xanh nổi cuồn cuộn như giao mãng, lực lượng mênh mông hiện rõ trên cánh tay.

Cảm giác này.

Lý Văn Kiệt nhéo nhéo cổ tay.

Ta cảm giác, ta có thể vật tay với đại soái.

Lý Văn Kiệt tự nói.

Đạt được Kỳ Lân Tí, Lý Văn Kiệt cũng hài lòng trong lòng.

Mua sắm Ma Đao Thiên Nhận.

Lý Văn Kiệt không bỏ qua cơ hội tiêu phí, hiện tại có 12000 Long

Khí, có tiền thật lợi hại.

Xa xỉ một phen.

Long Tuyền Trọng Kiếm dù cũng coi như không tệ, nhưng so với Ma Đao Thiên Nhận, dù sao vẫn kém một chút.

Ma Đao Thiên Nhận, chính là mấy vạn mảnh vỡ lắp ráp mà thành.

Có thể phân tán công kích, hợp lại là bảo đao.

Chính là đệ nhất pháp bảo của Thần Đoán Quốc, Lý Văn Kiệt đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Mua sắm thành công.

Trong không gian hệ thống, chỉ thấy một thanh bảo đao toàn thân đầy vết rạn mảnh vỡ, phát ra ánh tím uốn lượn, hiện ra bên trong.

Hiện tại trên đoàn tàu đông người phức tạp, Lý Văn Kiệt cũng không lấy ra thí nghiệm, trong lòng không khỏi có chút ngứa ngáy.

Hắn kiềm chế tâm tư kích động.

Hiện tại đã tiêu tốn 8000 Long Khí, còn lại hơn bốn nghìn Long Khí, Lý Văn Kiệt cũng không vận dụng, tạm thời lưu lại.

Đợi tích lũy đủ, có nhu cầu, lại tiêu phí cũng không muộn.

Hắn thu lại bảng hệ thống.

Lão Kiếm Thần bên cạnh, thỉnh thoảng duỗi chân, ngoáy ngoáy tai, thỉnh thoảng cũng nhìn sang tiểu nha đầu Doãn Tân Nguyệt đang thẹn thùng ngồi bên cạnh Lý Văn Kiệt, cùng với Thạch Dao.

Lão Thiên Sư thì nhắm mắt dưỡng thần, Thạch Dao vũ mị xinh đẹp, chỉ ngồi bên cạnh Lý Văn Kiệt, dung mạo vô song.

Phu quân, chúng ta bước tiếp theo, muốn về Trường Sa sao.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh cũng đã thay đổi cách xưng hô, cẩn

trọng nói.

Đi trước một chuyến Tân Môn Vệ, ta muốn xem một chút.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng ạ.

Doãn Tân Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Cùng lúc đó.

Hoàng Đại Hanh trở lại Ma Đô, địa bàn của mình, cũng vỗ ngực, thầm nghĩ may mắn.

Lúc này hắn cũng nghiến răng ken két, thầm nghĩ mình sao lại xui xẻo đến vậy, đi một chuyến Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn có thể gặp phải vị Diêm La Vương Lý Đại Diêm La này.

Ngươi thật vô dụng.

Tự xưng mình lợi hại như vậy, kết quả thế này thì đúng là cười chết người.

Tiểu thiếp của Hoàng Đại Hanh bên cạnh khinh bỉ nói.

Nghe vậy, Hoàng Đại Hanh hừ lạnh nói: Nếu không phải ở Kinh Đô, ta đã sớm ra tay rồi, ngươi tưởng ta thật sự sợ hắn sao.

Đúng lúc Hoàng Đại Hanh hùng hổ, bên ngoài nhà hát, chỉ thấy một người mặc quân trang, đội nón lính, tướng mạo ngang ngược, trên mặt có vết sẹo, miệng đầy răng vàng đang chửi rủa.

Người này chính là La Lão Oai.

La Lão Oai vốn còn đang chăn gà chọi trên Thường Thắng Sơn, Đà Bả Tử và Chá Cô Tiếu thì đi mộ Đại Hiến Vương, Lý Văn Kiệt thì ở Trường Sa.

Hắn ta, Lão La, bị bỏ lại một cái không, không khỏi cô đơn.

Đúng lúc này, Lão La nghe nói ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có Hoàng Đại Hanh dám khiêu chiến Lý Văn Kiệt.

Gã này vốn tính tình không chịu ngồi yên, ngay sau đó dẫn đầu binh dũng thủ hạ, kỵ binh liên tục mở đường, thổi hiệu lệnh tấn công, trong đêm xuôi nam tiến về Ma Đô.

Các quân phiệt cát cứ ven đường, thấy động tĩnh Lão La lớn như vậy, còn tưởng thằng nhóc này muốn cướp địa bàn.

Không ngờ chỉ là đi Ma Đô, dạy dỗ Hoàng Đại Hanh một chút.

Lúc này mới vội vàng nhường đường.

Hừ, lại có người gây chuyện.

Hoàng Đại Hanh cầm quạt giấy, bụng phệ, dẫn theo mấy tên thủ hạ chân tay, trực tiếp đi ra ngoài nhà hát.

Hắn ta muốn xem thử, là ai không có mắt như vậy.

Ầm ầm.

Vừa bước ra ngoài nhà hát, tiếng vó ngựa dồn dập.

Chỉ thấy một doanh kỵ binh, đội quân mấy nghìn người mở đường, dưới màn đêm, trực tiếp kéo dài thành một vệt đen.

Đằng đằng sát khí, giương cao soái kỳ, trên đó có chữ La.

Ở giữa là một chiếc xe quân đội bọc thép, tiếng động cơ ầm ầm, trên đó có gắn súng máy hạng nặng.

Liên đới đại địa, phảng phất đều đang rung động.

Không ít người trên phố đều đóng chặt cửa sổ, không ai dám ra ngoài, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Một giọt mồ hôi lạnh của Hoàng Đại Hanh chảy xuống.

Con mẹ nó.

Trên xe quân đội, La Lão Oai chân đạp ủng chiến nhỏ, thầm nghĩ cái hàng Anh Quốc này thật sự uy phong.

Bước xuống, hắn ta nhắm thẳng Hoàng Đại Hanh tát một cái: Ngươi có biết ta là ai không.

Hoàng Đại Hanh cứng đờ tại chỗ, người đều tê dại, chỉ có thể lắc đầu: Quân gia, ngài là vị thần thánh phương nào ạ.

Lão tử họ La, Thường Thắng Sơn, ta xếp hạng tư.

Đại ca của ta là Lý Văn Kiệt, nhị ca là Trần Ngọc Lâu, tam ca là Chá Cô Tiếu.

Chương 72

Thứ hạ tiện ngươi, dám trước cửa đại ca ta mà tự tìm phiền phức sao.

Nghe vậy, Hoàng Đại Hanh gần như quỳ xuống, suýt nữa ngất xỉu.

Đây là thật sự chọc nhầm tổ ong vò vẽ.

Chúng ta tạm thời không nhắc đến Lão La, chỉ nói Lý Văn Kiệt và Doãn Tân Nguyệt, Thạch Dao cùng những người khác, rất nhanh đã đến Tân Môn Vệ.

Ba cây cầu nổi hai cửa ải, cuối Cửu Hà là Tân Môn Vệ.

Vừa mới đến Tân Môn Vệ, nơi đây chỉ thấy người người chen chúc, các lão gia thiếu gia tề tựu bên bờ sông, giữa sông dựng một đài lôi.

Chiêng trống vang trời.

Trên đó còn có tiểu thần bà đeo mặt nạ Quỷ Thần, đang tế tự múa.

Đây là đại điển tế sông, cũng là lúc lão Hà Thần tuyển chọn hậu nhân thần sông.

Tại Tân Môn Vệ này, nếu nói đến đại sự số một trong lòng dân chúng, nhất định chính là đại điển bái sông mỗi năm một lần.

Bên bờ sông Thanh Hà, người người chen chúc, chiêng trống vang trời.

Đấu Hà Yêu.

Theo không ít nam tử đeo mặt nạ, nhảy múa điệu na vũ, một bà đồng ở trung tâm, cao giọng nói.

Chỉ thấy một hài nhi mặc áo bào vàng, đã được giơ lên cao.

Tốt.

Dưới đó, không ít bách tính, nhao nhao khen hay.

Phu quân.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, có chút hiếu kỳ hỏi: Đây là đang làm gì.

Đại điển bái sông.

Lý Văn Kiệt giải thích.

Đây là hoạt động có trọng lượng nhất trong lòng người dân Tân Môn lâu năm.

Hiện tại cảnh tượng này, gọi là đấu Hà Yêu.

Chỉ thấy ở trung tâm, một thiếu nữ mặc vũ y phượng hoàng, áo bào son phấn, đeo mặt nạ, trong miệng còn ngâm xướng ca dao cổ xưa thần bí.

Vảy cá phòng này rồng đường, tím bối khuyết này châu cung.

Linh như thế nào này trong nước.

Thừa trắng ngoan này trục văn cá.

Đây là Hà Bá trong Sở Từ a.

Lý Văn Kiệt cũng nhìn qua đại điển bái sông trước mắt.

Theo lời ca dao thần bí của tiểu bà đồng rơi xuống.

Huyền Võ trấn Hà Yêu, bảo đảm thái bình.

Một bà đồng già mặc y phục vu bào màu trắng, cao giọng nói: Quán Hà thần.

Chỉ thấy một con rùa thần khổng lồ buộc sợi tơ đỏ, đã được mời

tới.

Hài nhi bọc áo bào vàng kia, thì được thu hồi lại.

Đây gọi là đấu Hà Yêu.

Tốt.

Phía dưới, dù là Doãn Tân Nguyệt, cũng bị cảm nhiễm, cùng mọi người khen hay.

Thần sông này, là cái gì a.

Nhìn lên trên, không ít hán tử trẻ tuổi, cởi quần áo, chuẩn bị xuống sông.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh dò hỏi.

Thần sông chính là con rùa thần khổng lồ buộc tơ hồng này, chỉ cần có thể bắt được con rùa này, liền xem như mời được thần sông.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nhàn nhạt giải thích.

Trong số những hán tử cởi quần áo này, có một thiếu niên đặc biệt anh dũng.

Rất nhanh đã bắt được rùa thần.

Cũng gây nên một trận tiếng khen vang lên, phía dưới còn có người hô lên cái tên: Tiểu Thần Sông, Quách Đắc Hữu.

Lý Văn Kiệt biết được, đây cũng là Thần Sông trong Tứ Thần.

Tứ Thần.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, dựa theo thiết lập nguyên tác mà nói, chính là bốn người gánh chịu khí vận, ứng kiếp mà sinh.

Phân biệt là Thần Sông Quách Đắc Hữu, Hỏa Thần Lưu Hoành Thuận, Tài Thần Đậu Chiêm Long, Ương Thần Thôi Lão Đạo.

Bốn người này xuất hiện.

Chính là để đối kháng Thiên Ma ngoại đạo, vật này hóa thân thành ba yêu, tồn tại ở mảnh đất Tân Môn Vệ.

Lý Văn Kiệt lần này đi vào Tân Môn Vệ, một là muốn tiện đường, mở mang tầm mắt một chút.

Hai là, Tứ Thần thân mang khí vận, Lý Văn Kiệt cũng muốn xem thử chính chủ, nói không chừng có thể nhiễm một tia khí vận.

Huống chi.

Trong Tứ Thần, Tài Thần Đậu Chiêm Long, chính là người chuyên đi tầm bảo.

Tầm bảo.

Khác với trộm mộ, tầm bảo chính là chuyên môn tìm kiếm thiên linh địa bảo giữa trời đất, bằng phương pháp đặc biệt.

Giống như dưới cửa sông Tam Xoa, truyền thuyết có Phân Thủy Bảo Kiếm.

Tài Thần Đậu Chiêm Long, liền muốn tìm kiếm vật này, nhưng người này phải trải qua cửu tử thập tam tai, cuối cùng bị Phân Thủy Bảo Kiếm đánh chết.

Những thiên linh địa bảo này.

Bàn về công hiệu, năng lực, có thể sánh với chí bảo như Xích Đan, kỳ nhân thiên địa như vậy, có thể tìm ra kiếm thiên linh địa bảo, còn lợi hại hơn nhiều so với Minh khí trong mộ huyệt.

Nếu như có thể tìm tới Tài Thần Đậu Chiêm Long, nếu có thể thu nhận người này dưới trướng.

Sau này mình, Long khí coi như không phải lo.

Xem xong đại điển bái sông, Lý Văn Kiệt mang theo Doãn Tân Nguyệt, Thạch Dao, Lão Thiên Sư cùng những người khác, hỏi thăm

tung tích Đậu Chiêm Long.

Đáng tiếc người này.

Đến vô ảnh đi vô tung, cũng không thể tìm kiếm.

Ngược lại là tại bên cạnh sạp bói toán kể chuyện ở khu phố, gặp được một lão đạo sĩ lôi thôi lếch thếch, đang giơ cao lá cờ nhỏ.

Nước bọt văng tung tóe.

Chư vị, hôm nay chúng ta muốn nói một đoạn này, gọi là Thuyết Nhạc Toàn Truyện.

Nhạc gia gia, đó chính là Kim Sí Đại Bàng chuyển thế, sao mà dũng mãnh.

Nhưng bộ Thuyết Nhạc Toàn Truyện này, người dân Tân Môn đã sớm nghe đến nhàm tai, ai cũng lười biếng dừng chân.

Nhìn qua sạp bói toán không một bóng người.

Lão đạo sĩ này cũng uể oải thu dọn quán, dáng vẻ xui xẻo.

Đừng nhìn người này tướng mạo lôi thôi, bề ngoài xấu xí.

Nhưng người này chính là Ương Thần Thôi Lão Đạo trong Tứ Thần, còn gọi là Thiết Xỉ Cương Nha Thôi Đạo Thành.

Người này danh xưng trên núi Long Hổ, trong Kim Điện Ngũ Lôi, đã đọc ba hàng sách nửa ngày, một thân pháp lực.

Có thể sánh với Khương Tử Nha hưng Chu 800 năm, Trương Lương tạo Hán 400 năm.

Chỉ tiếc phúc duyên cạn mỏng.

Không dám tùy tiện vận dụng pháp lực, lúc này mới rơi vào kết quả như vậy, chỉ có thể bói toán ở khu phố kiếm sống.

Bất quá.

Thôi Lão Đạo này, Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, trong nguyên tác, gã này cùng sư huynh của mình là Đả Thần Tiên Dương Phương, còn là huynh đệ kết bái.

Leng keng.

Hai đồng bạc lẻ, trực tiếp nhét vào bên cạnh sạp bói toán.

Thôi Lão Đạo đang lo miếng cơm manh áo đâu, nhìn thấy đồng bạc, lập tức hưng phấn vội vàng bỏ vào trong túi.

Ngay sau đó nhìn về phía trước mắt.

Cám ơn.

Thôi Lão Đạo thấy Lý Văn Kiệt, một bộ trường bào màu đen, bên cạnh có Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương ăn mặc như người hầu.

Thạch Dao, Doãn Tân Nguyệt hai nữ, cũng ăn vận không tầm thường.

Nghĩ thầm người này, thân phận bối cảnh nhất định không đơn giản, cũng không dám tùy tiện lạnh nhạt, miệng chỉ biết nói lời cát tường chúc phúc, nịnh bợ.

Thôi Đạo trưởng, ngươi có nhận ra thứ này không.

Lý Văn Kiệt nói, lúc này nhàn nhạt lấy ra Mạc Kim phù treo lơ lửng ở giữa cổ.

Nhìn thấy Mạc Kim phù này, thần sắc Thôi Lão Đạo giật mình.

Chương 73

Đừng kinh ngạc, sư phụ ta là Kim Toán Bàn, ta chỉ muốn hỏi ngươi một người, sư huynh của ta bây giờ đang ở đâu.

Lý Văn Kiệt nhíu mày hỏi.

Nguyên lai là sư đệ của Dương huynh.

Thôi Lão Đạo nhìn qua Mạc Kim phù, không chút nghi ngờ.

Năm đó, từ khi Kim Toán Bàn tiến về Long Lĩnh Mê Quật, bặt vô âm tín, Đả Thần Tiên Dương Phương, cũng ôm một bầu nhiệt huyết, bước chân vào giang hồ.

Cùng Thôi Lão Đạo, còn có hai người khác, kết bái làm huynh đệ dị họ, nghe nói đại quân phiệt Lạc Dương Đồ Hắc Hổ, giết người phóng hỏa, độc hại bách tính.

Thế là quyết định, diệt trừ tên này.

Mấy người ngay sau đó, dự định đào mộ tổ Đồ Hắc Hổ, để chặt đứt phong thủy chi địa của nhà hắn.

Không nghĩ tới.

Đồ Hắc Hổ người này, xảo trá vô cùng, mộ tổ kia sớm đã thay xà đổi cột, bên trong không có tổ tông của hắn, chỉ là một bộ Phi Cương.

Phi Cương kia sao mà khó chơi.

Nên biết rằng.

Phi Cương ngàn năm, phi thiên độn địa, cách không hút máu, không phải Trương Thiên Sư trên núi Long Hổ hạ sơn, không thể nào tru diệt.

Thời khắc mấu chốt, Dương Phương phát hung ác, trong lòng bàn

tay Đả Thần Tiên, ngầm khắc Thiên Sư Phục Ma Trấn Thi Chú.

Một roi xuống.

Trực tiếp đem con Phi Cương này rút cho óc vỡ toang.

Nhưng hai huynh đệ kết bái còn lại, cũng đều chết trong miệng phi cương.

Thôi Lão Đạo vốn nhát gan, không dám nhúng tay vào việc này nữa, mà Dương Phương thì một mình, mang theo Đả Thần Tiên, đuổi theo Đồ Hắc Hổ mà đi.

Nói đến chuyện này, trong miệng Thôi Lão Đạo cũng tràn đầy vẻ kính nể.

Lý Văn Kiệt thông qua lời tự thuật của Thôi Lão Đạo, trong lòng cũng suy diễn, hạ lạc hiện nay của Dương Phương, hơn phân nửa hẳn là ở Lạc Dương.

Đoạn này trong nguyên tác.

Tương đương đặc sắc, thành Lạc Dương cổ kính mấy ngàn năm, dưới bùn nước Hoàng Hà.

Kim Đỉnh Bảo Thành, trọng bảo chùa cổ, Hoàng Hà Nữ Quốc, càng có quái ngư khổng lồ ngập trời, phun ra nuốt vào nhật nguyệt.

Trong đó kim ngọc bảo khí, thiên linh địa bảo, đếm mãi không hết.

Đương nhiên —— Tên thủ lĩnh đại quân phiệt Đồ Hắc Hổ này, cũng là một họa, đến lúc đó có thể trực tiếp loại trừ, tăng lớn thế lực.

Lý Văn Kiệt từ miệng Thôi Lão Đạo, biết được tuyến cốt truyện đại khái bây giờ, trong lòng suy nghĩ.

Đợi lo liệu xong chuyện Trương gia, còn có mộ Hiến Vương.

Có thể cân nhắc, ngựa đạp Trung Nguyên, một phương diện xem

có thể tìm tới bóng dáng vị sư huynh tiện nghi này của mình không.

Một mặt khác, cự mộ cổ xa như vậy, Thượng Cổ Nữ Quốc, e rằng phần thưởng cũng phong phú vô cùng.

Tự nhiên không thể bỏ qua.

Lý Văn Kiệt lại cho Thôi Lão Đạo mấy đồng bạc lẻ, khiến lão đạo sĩ vui đến suýt ngất đi.

Tại Tân Môn Vệ này, lại tìm hiểu một chút, thấy chưa tìm tới tung tích Đậu Chiêm Long.

Lý Văn Kiệt cũng không muốn chậm trễ, ngay sau đó trở lại Sa Thành, chuẩn bị bắt đầu tinh luyện thần binh, kiểm kê thu hoạch.

Cát thành.

Lý Văn Kiệt cấp tốc đem thu hoạch lần này từ Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy ra, tiến hành kiểm kê.

Xích Đan, Thanh Đồng Long Phù.

Hai thứ đồ này, Lý Văn Kiệt dự định, tinh luyện thần binh.

Kỳ Lân kiệt, Hươu Hoạt Thảo, Lam Mật Xà, Lý Văn Kiệt thì dự định nghiền thành thuốc, tăng cường thực lực của mình.

Ong.

Rất nhanh.

Trong không gian hệ thống.

Lý Văn Kiệt đã đem Đông Hoàng Chung nguyên bản này lấy ra, vật này hiện tại chỉ là cái phôi thô.

Đem Xích Đan, bày ra trên bàn.

Lý Văn Kiệt liếm liếm môi, ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí, dùng Thần Cơ Bách Luyện tiến hành luyện hóa.

Đại chung, dưới sự dung luyện của Lý Văn Kiệt.

Dần dần bắt đầu thay đổi nhỏ.

Lý Văn Kiệt đem Xích Đan, khảm nạm lên đỉnh Đông Hoàng Chung, bề mặt hạt châu, hỏa hà chảy xuôi.

Phảng phất lửa cháy bừng bừng.

Thử xem nào.

Ong. theo tâm niệm Lý Văn Kiệt chuyển động, chỉ thấy đại chung vù vù một tiếng, gào thét bay ra.

Oanh.

Nện xuống đất.

Mặt đất nứt nẻ, uy lực không tầm thường.

Lửa. theo Lý Văn Kiệt thôi động, trong đại chung, tựa như lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, đại lượng hỏa diễm thiêu đốt.

Hiệu quả cũng khá.

Thần Đồng, trong quan tài xanh ô, tìm thấy cuộn trục cũng có ghi chép, vật này có từ trường đặc biệt, bao phủ phía dưới, có thể sinh ra tâm ma.

Hơn nữa còn có Tu Di chi lực.

Tựa như lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, nhảy vào trong đó, cơ hồ tự thành một phương thiên địa.

Lấy vật này tinh luyện Đông Hoàng Chung, bị trùm vào sẽ cảm giác thế nào, Lý Văn Kiệt không biết.

Nhưng nghĩ đến cũng không tốt hơn.

Thí nghiệm xong Xích Đan, Lý Văn Kiệt cấp tốc lại đem Thanh Đồng Long Phù lấy ra, khảm nạm lên Đông Hoàng Chung.

Thanh Đồng Long Phù, chính là đứng đầu trong Tứ Phù.

Sinh ra cực dương chi lực, vật này một khi tiếp cận cực âm chi địa, giống như dưỡng thi địa, hoặc là thi thể âm khí cực nặng.

Dưới sự giao tiếp của Hỗn Độn Âm Dương nhị khí, liền có thể dẫn dắt sấm sét trên cửu trùng trời.

Uy lực cực lớn.

Khảm nạm hoàn tất, Lý Văn Kiệt liếm liếm môi, dùng Ngự Kiếm Thuật không ngừng sai sử Đông Hoàng Chung, điều khiển như cánh tay.

Cái này nếu để ta một lần nữa đối mặt Tương Tây Thi Vương.

Đại chung này bao phủ xuống.

Trong đó phong hỏa lôi điện chi lực, liền có thể khiến nó tan nát thành năm mảnh.

Lý Văn Kiệt phảng phất cũng có thể tưởng tượng ra.

Trong quan tài, Tương Tây Thi Vương vừa mới phá quan tài mà ra, Đông Hoàng Chung trong nháy mắt bao phủ thi thể nó.

Dẫn dắt phong lôi điện nhiệt điện chi lực.

Dưới sự luyện hóa.

Tư vị này.

Dù lớn dù nhỏ cũng là pháp bảo.

Lý Văn Kiệt đem nó một tay thu vào không gian hệ thống.

Mình bây giờ, cũng có thêm một cái át chủ bài.

Ngoại trừ Đông Hoàng Chung này ra, Lý Văn Kiệt lại đem Ma Đao Thiên Nhận đã hối đoái trước đó lấy ra.

Chương 74

Thân đao tản ra tử mang nhàn nhạt, hình dáng cong lượn, tựa như được lắp ráp từ vạn mảnh vỡ.

Xuy. nhẹ nhàng vung vẩy.

Chỉ thấy một đạo đao khí màu tím, trong nháy mắt bay ra, trực tiếp chém ra một vết tích trên mặt tường.

Đối với uy lực này.

Lý Văn Kiệt cũng tương đương hài lòng.

Thu bảo đao vào vỏ, ném ở một bên, Lý Văn Kiệt để Thạch Dao, đem Hương Hoạt Thảo, Lam Mật Xà, Kỳ Lân kiệt các loại nghiền nhỏ thành bột.

Ngâm thành dược tắm.

Lúc này mới bắt đầu hưởng thụ hấp thu dược lực.

Đêm.

Điện hạ.

Lý Văn Kiệt thay đổi một bộ văn võ bào màu đen, kim qua thiết mã, tướng mạo anh dũng.

Bất Lương Soái quỳ một chân trên đất.

Nhìn qua Lý Văn Kiệt trước mắt, trong lòng cũng sóng lòng cuồn cuộn.

Lúc trước còn tại Tương Âm chi địa, đối phương trong mắt hắn, vẫn còn yếu ớt không chịu nổi, thậm chí ngay cả hóa khí thành tinh.

Đều chưa làm được.

Nhưng bây giờ Lý Văn Kiệt, một bộ áo bào đen, tướng mạo anh dũng, khí thế càng như núi cao vực sâu, khác một trời một vực so với năm đó.

Dưới trướng mình, Bất Lương Nhân Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy.

Tuyệt không một người.

Có thể sánh bằng Điện hạ trước mắt.

E rằng bản soái, dưới tình huống Lý Văn Kiệt dốc hết át chủ bài, không nói có thể thắng được bản soái.

Chí ít cũng sẽ không thua quá thảm hại.

Viên Thiên Cương xuyên qua mặt nạ, cũng liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Văn Kiệt.

Điện hạ tiến bộ thần tốc như vậy, tư chất ngút trời, thật sự là phúc lành giáng xuống Lý Đường hoàng thất vậy.

Có gì phân phó.

Bản soái bên cạnh ôm quyền nói.

Để Bất Lương Nhân Thiên Cương 36 Giáo úy, lập tức tập hợp.

Đêm nay, quan ngoại, Trương gia.

Diệt tộc.

Là.

Bản soái làm việc lôi lệ phong hành, cấp tốc rời đi.

Lý Văn Kiệt thì lúc này, thuận tay lấy ra một chiếc mũ rộng vành, đội lệch, thần sắc băng lãnh.

Ma Đao Thiên Nhận, khoác bên hông.

Một tay cầm đao.

Mở bảng hệ thống.

Dưới sự phục thị của Thạch Dao, Lý Văn Kiệt ngâm Lam Mật Xà, Kỳ Lân kiệt, Hươu Hoạt Thảo cùng các loại thiên tài địa bảo.

Cũng đã có sự lột xác cực lớn.

Chủ nhân: Lý Văn Kiệt Cảnh giới: Đại Thiên Vị Triệu hoán Tùy tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong, Bất Lương Nhân Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy, Lý Thuần Cương.

Công pháp: Thiên Cương Quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Sâu Độc, Ngự Kiếm Thuật, Thần Cơ Bách Luyện.

Vũ khí: Long Tuyền Bảo Kiếm, Ma Đao Thiên Nhận, Đông Hoàng Chung phôi thai.

Không gian hệ thống: Phong Đăng, lương khô.

Long khí: 4130.

Lần trước đạt được Cửu U Huyền Thiên Thần Công lại thêm bây giờ ngâm tắm thuốc, cảnh giới của Lý Văn Kiệt, tựa như đê đập ngăn sông lớn.

Chỉ còn cách một bước.

Bây giờ thời cơ đã đến, tự nhiên là nhất phi trùng thiên.

Đây cũng là lực lượng Đại Thiên Vị thôi.

Lý Văn Kiệt siết siết nắm tay.

Rất nhanh.

Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy, tập hợp hoàn tất, trong tay giơ cao bó đuốc, tất cả đều mặc áo bào đen che kín đầu mặt, đội mũ

rộng vành nghiêng.

Điện hạ.

Trương gia quan ngoại, dám nhòm ngó Long huyết của bản điện hạ.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Trước đó không rảnh phân thân.

Bất Lương Nhân nghe lệnh, theo ta tốc độ lao tới quan ngoại, diệt tộc trưởng Trương gia.

Là.

Rất nhanh.

Ba ngày sau.

Quan ngoại.

Lão trạch Đông Bắc, trăng sao ảm đạm vô quang, mưa to tầm tã.

Đại diện tộc trưởng Trương gia, người mặc một bộ áo khoác vải thô, đang ở trong từ đường Trương gia, thắp một ngọn đèn dầu.

Thiên Trượng.

Ngươi đã lấy được.

Bên cạnh hắn.

Một thiếu niên, quỳ trên mặt đất, lưng đeo hình xăm Kỳ Lân đạp hỏa, hai tay giơ cao Thiên Trượng của Trương gia.

Ước định giữa chúng ta, cũng nên thực hiện.

Đại diện tộc trưởng lạnh lùng nói.

Thân thế của ngươi, ta có thể nói cho ngươi.

Nhưng để trao đổi, ngươi muốn uống rượu độc, lấy thân phận khiêng linh cữu của Trương gia, an táng vào cổ lâu Trương gia.

Lấy Thiên Trượng trong lòng bàn tay ngươi, để đổi lấy một tia hy vọng sống cho tộc trưởng Trương gia.

Lời vừa dứt.

Dù là Tiểu Quan lạnh lùng như băng sơn, lúc này trên mặt thần sắc, cũng hiện ra một tia chấn động.

Đời sau tộc trưởng Trương gia.

Khiêng linh cữu Trương gia, Tiểu Quan.

Là.

Tiểu Quan cúi đầu xuống, mái tóc đen dài, che khuất nửa bên mặt, không nhìn rõ thần sắc.

Ngươi phải suy nghĩ kỹ.

Đại diện tộc trưởng đứng chắp tay, thản nhiên nói: Ngươi lần này đi qua, là đánh đổi bằng cả mạng sống, để đổi lấy một tia hy vọng sống cho tất cả tộc nhân Trương gia.

Coi như ngươi may mắn không chết.

Mang cho ngươi, cũng sẽ là tuyệt thuật quấy nhiễu cả đời, tuyệt thuật, không thuốc nào chữa được.

Vị đại diện tộc trưởng này, mặc dù giọng điệu thương lượng.

Nhưng trong lời nói, mang theo chút bức hiếp, và bắt cóc đạo đức.

Bên cạnh đại diện tộc trưởng, còn có một số tộc lão Trương gia, bọn họ đều đang chờ thiếu niên này đồng ý.

Nếu như đối phương không đồng ý.

Bọn họ cũng có đủ thủ đoạn, để đối phương đồng ý.

Một thế gia ngàn năm to lớn như vậy, Trương gia cổ lão, vậy mà luân lạc tới uy hiếp một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Lấy đại giới tính mệnh, đổi lấy tự do của bọn họ.

Thật sự buồn cười đến cực điểm.

Bên ngoài từ đường Trương gia.

Đèn lồng kết hoa, khung cảnh trang trọng, không ít người trong chính tộc Trương gia, người trong ngoại tộc, đều tụ tập nơi đây.

Trong đó còn có đại diện tộc trưởng, các tộc lão Trương gia.

Tất cả đều tụ tập nơi đây.

Ở trung tâm đang nằm một cỗ quan tài lớn, bên cạnh có một thiếu niên mặc quan bào nhập liệm, thần sắc lạnh nhạt.

Nhìn qua đại diện tộc trưởng Trương gia.

Tiểu Quan.

Canh giờ đã đến.

Đại diện tộc trưởng, thản nhiên nói: Khiêng linh cữu.

Bên cạnh hắn.

Một tên tộc lão Trương gia, đã bưng tới một cái khay, trên đó đặt một chén rượu độc.

Chỉ chờ Tiểu Quan uống vào.

Chương 75

Không cần, Tiểu Quan, đừng uống, đó là rượu độc. một tên nam tử, hô to xông tới.

Nhưng bị mấy tên tộc lão, trực tiếp khống chế lại.

Trương Hải Khách.

Thành viên tiểu đội Thả Dã, Bọ Cạp, bên cạnh hắn còn có Trương Cửu Nhật, Trương Niệm, Trương Hải Hạnh.

Trương Hải Hạnh lạnh lùng như sương, dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, chính là một mỹ nhân phá cách.

Nàng cũng che miệng, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ vừa mới từ Tứ Châu Thành, hoàn thành nhiệm vụ thả dã.

Đồng thời tìm được Thiên Trượng của lão tộc trưởng.

Lúc đầu cứ tưởng, về đến gia tộc sẽ được khen thưởng, không ngờ lại là cục diện này.

Dưới đó.

Còn có không ít người trong chính tộc Trương gia, cũng đang sôi nổi nghị luận.

Uống nhanh đi, thật là giày vò khổ sở, mau chóng nhập quan tài khiêng linh cữu đi, chúng ta liền có thể bài trừ thiên bẩm trên người.

Cái sao chổi này, đang làm phiền cái gì chứ.

Thật là khiến người ta phiền chán.

Ai.

Cũng là không may.

Trước đó người ngoại tộc, Trương Khởi Sơn ở Sa Thành, đã từng gửi thư, nhắc đến việc phát hiện Thương Long Bảo Huyết trên người một thiếu niên.

Đồng thời, huyết mạch này, không bị thiên bẩm đời đời của Trương gia quấy nhiễu.

Đại diện tộc trưởng, vốn định mời thiếu niên này đến, để nghiên cứu huyết mạch, dễ phá giải thiên bẩm đời đời quấy nhiễu chúng ta.

Không ngờ tên vì tư lợi này, không những không đồng ý, lại còn giết người Trương gia chúng ta, thật sự đáng giận.

Thương Long huyết. sau khi nghe vậy, một tên người Trương gia bên cạnh nói: Nghe nói, rất lợi hại a.

Tiểu súc sinh này, quả nhiên là vì tư lợi, bất quá chỉ nghiên cứu một chút mà thôi, không đồng ý còn chưa tính, còn dám giết người Trương gia ta.

Không thể không cho hắn biết chút lợi hại.

Đúng là đúng là.

Đại diện tộc trưởng nói, đợi tiểu quỷ này bài trừ thiên bẩm trên người chúng ta, liền đi Sa Thành xem xét, đi báo thù rửa hận.

Hừ, tiểu tử này dám đắc tội Trương gia, cũng đáng chết không nghi ngờ.

Ngoại trừ tộc nhân Trương gia ra.

Mấy tên tộc lão này, đại diện tộc trưởng, cũng mỗi người đều có mục đích riêng.

Kỳ Lân Bảo Huyết thần bí cổ lão của Trương gia, nguồn gốc xa xưa, tuy thần diệu vô biên.

Có thể trường thọ, đồng thời đạt được sức mạnh bách độc bất xâm, khác hẳn với người thường.

Nhưng cũng có tật bệnh thiên bẩm quấy nhiễu người Trương gia.

Khổ không tả xiết.

Mà trong biến thiên lịch sử này, tộc nhân Trương gia bởi vì thông hôn với ngoại tộc, Kỳ Lân Bảo Huyết.

Cũng đang không ngừng biến dị.

Giống như tộc nhân bộ lạc ẩn cư sâu trong Mặc Thoát Tuyết Sơn, cũng là một bộ phận chi nhánh cổ lão của Trương gia, trên người họ chính là Phượng Hoàng Bảo Huyết biến dị.

Nhân vật đại biểu, chính là áo lam tàng nhân.

Còn có Phật gia ở Sa Thành, cũng là thông hôn với ngoại tộc, cuối cùng Kỳ Lân Bảo Huyết, biến thành Cùng Kỳ huyết mạch.

Hung ác vô cùng.

Mà huyết mạch biến dị đặc thù này, sinh ra hiệu quả, lực lượng khác biệt, cũng thu hút sự chú ý của cao tầng Trương gia.

Thương Long Bảo Huyết của Lý Văn Kiệt.

Thần diệu như thế, thậm chí không chịu sự quấy nhiễu của thiên bẩm, nếu như thông hôn với nữ tử Trương gia.

Kỳ Lân Bảo Huyết + Thương Long Bảo Huyết.

Đời sau.

Huyết mạch được sinh ra sẽ như thế nào, cũng khiến những cao tầng Trương gia này, nảy sinh lòng hướng tới.

Bọn họ dự định, đợi phá giải thiên bẩm, liền tiến về Sa Thành, đích thân bắt Lý Văn Kiệt, tiến hành thí nghiệm nghiên cứu.

Mà cùng lúc đó —— Mưa to xối xả, lôi điện đan xen, ngân xà cuồng vũ.

Dưới bầu trời đêm đen như mực.

Trên xà nhà lão trạch Trương gia, 36 đạo bóng người, tựa như quỷ mị, đầu đội mũ rộng vành, ẩn nấp trong bóng tối.

Rắc.

Một tia chớp giáng xuống.

Chiếu rọi khuôn mặt Lý Văn Kiệt dưới chiếc mũ rộng vành, lúc sáng lúc tối, Ma Đao Thiên Nhận bên hông, tản ra hào quang màu tím nhàn nhạt.

Nước mưa từ chiếc mũ rộng vành đội lệch, trượt xuống.

Sau lưng.

Thiên Khôi Tinh, Đại Soái Viên Thiên Cương, thần sắc nghiêm nghị, đứng tại trên xà nhà lão trạch Trương gia.

Lý Văn Kiệt đem những lời nghị luận bên dưới, cùng tình hình, đều thu vào tai.

Khóe miệng.

Phác họa ra một nụ cười lạnh.

Cái gì mà cường đạo logic, lấy danh nghĩa hoàn mỹ gọi là nghiên cứu một chút.

Bất quá cảnh tượng này, Lý Văn Kiệt cũng nheo mắt lại, trong lòng hiểu rõ.

Hơn phân nửa chính là khoảnh khắc Tiểu Quan từ Tứ Châu Thành trở về, chuẩn bị nhập quan tài khiêng linh cữu.

Người Trương gia, quả nhiên vì tư lợi.

Mục nát không chịu nổi.

Tộc nhân này, tuổi tác cộng lại, đều sắp hơn một ngàn tuổi, lại muốn dựa vào một đứa trẻ 1314 tuổi, uống rượu độc, bước vào cổ lâu Trương gia, giúp các ngươi giải trừ thiên bẩm.

Truyền ra ngoài, thật làm trò cười cho thiên hạ.

Thanh âm băng lãnh, mang theo từng tia từng sợi sát khí.

Dần dần lan tràn ra.

Ai.

Là ai đang nói chuyện.

Giấu đầu lộ đuôi, nơi này chính là Trương gia, không phải là nơi các ngươi có thể giương oai.

Rắc. một tia chớp giáng xuống.

Trên xà nhà, 36 đạo thân ảnh, Lý Văn Kiệt đứng ở trung tâm, mũ rộng vành đội lệch, bảo đao bên hông chậm rãi ra khỏi vỏ.

Trên bảo đao, vết rạn vỡ trải rộng, tử mang hơi bao trùm.

Hắn cởi nửa thân trên.

Chuyên môn đem áo bào đen, thu vào không gian hệ thống, dưới mưa to gió lớn, giọt mưa vẩy xuống lồng ngực.

Chỉ thấy một con Thương Long huyền hắc sắc, sừng đỏ, râu tóc vảy giáp, tựa như đang bơi lượn trên lưng, bề mặt lồng ngực.

Thương Long.

Hình xăm Thương Long.

Đại diện tộc trưởng, bao gồm cả các tộc lão Trương gia, tâm thần đều chấn động.

Không ít người trong chính tộc Trương gia, cũng đồng tử hơi co

lại.

Phật gia, nhắc đến tiểu tử kia.

Phía dưới.

Tiểu Quan khẽ ngẩng đầu, trong khuôn mặt băng sơn vạn năm không đổi, hiện ra một tia ngạc nhiên.

Bên cạnh hắn —— Trương Hải Khách, Trương Cửu Nhật, Trương Niệm.

Trương Hải Hạnh lạnh lùng như sương, thân hình cao gầy, cũng có chút che miệng nhỏ, không thể tưởng tượng nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thương Long.

Thế gian này, ngoài Kỳ Lân Bảo Huyết của Trương gia ta, còn có Thương Long Bảo Huyết sao.

Lý Văn Kiệt sao.

Đại diện tộc trưởng Trương gia, có chút bình phục sự kinh hãi trong lòng.

Lúc này mới lạnh lùng nói: Phật gia, nhắc đến tiểu tử kia.

Thương Long Bảo Huyết trên người ngươi, từ chỗ nào mà đến.

Trương gia ta, chuyên môn điều tra ngươi, ngươi bất quá là Mạc Kim Giáo úy Bắc phái, đứa cô nhi được Kim Toán Bàn nhặt về.

Há có thể có bảo huyết như thế.

Chỉ sợ là từ người Trương gia ta, mà trộm được.

Ngươi tặc tử này, còn có mặt mũi tới Trương gia, hiện tại quỳ gối bên cạnh từ đường tiên tổ Trương gia, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Ha.

Lý Văn Kiệt cười lạnh.

Chụp mũ, võ mồm, là dựa trên điều kiện thực lực đôi bên ngang nhau, đáng tiếc, các ngươi không có thực lực này.

Lý Văn Kiệt cầm Ma Đao Thiên Nhận trong tay, bên ngoài cơ thể, sát khí đen nhạt hiện lên, tựa như hộ thể cương khí.

Đồng tử cũng biến thành màu đỏ máu nhàn nhạt.

Dưới sát khí đen nhạt lượn lờ, Thương Long đen trên cơ thể, tựa như một con Ma Long khổng lồ.

Cơ hồ muốn phá thể mà ra.

Bất Lương Nhân nghe lệnh.

Giết.

Trương gia mạo phạm Thiên Uy, diệt tộc.

Thân hình Bất Lương Nhân tựa như quỷ mị.

Trong nháy mắt bước vào lão trạch Trương gia, đã bắt đầu nhấc lên một trận gió tanh mưa máu.

Chương 76

Người Trương gia, đối với người bình thường mà nói.

Coi như có sức chiến đấu tương đối lợi hại, nhưng đối với Bất Lương Nhân Tam Thập Lục Thiên Cương giáo úy dưới trướng Lý Văn Kiệt mà nói.

Kém xa.

Mưa to gió lớn, xối rửa máu tươi trên lão trạch Trương gia, Lý Văn Kiệt mũ rộng vành đội lệch, cả người đã xuất hiện tại trước mặt đại diện tộc trưởng Trương gia.

Ngươi dám làm việc như thế, không sợ bị thiên khiển sao.

Đại diện tộc trưởng, thấy thủ hạ Bất Lương Nhân của đối phương, giống như cắt cỏ bình thường.

Giết người như ngóe.

Ngay sau đó cũng kinh hãi thất sắc, sức chiến đấu đôi bên, thật sự là kém xa.

Căn bản không phải một cấp bậc.

Kiếp sau đầu thai cho tốt đi.

Sát ý trong lòng Lý Văn Kiệt tiêu tan, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, chỉ giết không độ.

Lấy sát chứng đạo.

Há lại chỉ nói suông mà thôi.

Trong lòng bàn tay bám vào một tầng tử mang nhàn nhạt, Ma Đao Thiên Nhận, hướng về phía trước một đao bổ tới, chỉ thấy một đạo đao mang hình trăng lưỡi liềm.

Hồ quang trong nháy mắt chặt đứt một cánh tay của đại diện tộc trưởng Trương gia.

Kẻ này đau đến nhe răng trợn mắt.

Cũng hiểu biết, mình tuyệt không phải đối thủ của người trước mắt, ngay sau đó cầu xin tha thứ: Thả ta.

Đừng giết ta.

Giữ ta lại, ta có thể dẫn ngươi đi cổ lâu Trương gia, nơi đó chỉ có tộc trưởng mới có thể bước vào cấm địa Trương gia.

Bên trong bảo bối nhiều vô số kể.

Còn có cửa Thanh Đồng, cửa Thanh Đồng dưới Vân Đỉnh Thiên Cung Trường Bạch Sơn, bên trong tồn tại bí mật chung cực, ngươi không muốn biết sao.

Thần sắc hắn dữ tợn nói.

Thấy đối phương, động tác có chút ngừng lại, vội vàng lộ ra hình xăm Kỳ Lân đạp hỏa trên cơ thể mình.

Kỳ Lân Bảo Huyết.

Đây là Kỳ Lân Bảo Huyết của Trương gia ta.

Chỉ cần ngươi nguyện ý, sau này người Trương gia, sẽ vì ngươi mà dùng, ta còn có thể để Trương gia chọn ra, Thánh Nữ có huyết mạch thuần khiết nhất.

Thông hôn với ngươi.

Thử nghĩ xem, Thương Long huyết mạch trên người ngươi, thêm vào Kỳ Lân Bảo Huyết thuần khiết nhất của Trương gia ta.

Đản sinh ra đời sau.

Đây tuyệt đối là thánh hài nhi.

Trên mặt hắn vẻ cuồng nhiệt nói.

Ngươi hẳn là không muốn chứng kiến một chút sao.

Lý Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía, bên cạnh cỗ quan tài cực lớn, Tiểu Quan mặc quan bào nhập liệm, mái tóc đen che khuất khuôn mặt.

Khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh.

Thánh hài nhi Trương gia.

Thánh hài nhi Trương gia đời trước, Tiểu Quan, bây giờ hạ tràng thê thảm, bi thương, từ khi sinh ra đã bị đối xử lạnh nhạt, mỉa mai.

Bây giờ còn muốn lấy đại giới sinh mệnh, đổi lấy tộc đàn này, giải trừ thiên bẩm.

Liền xem như vị tộc trưởng này, lời nói không ngoa.

Quả nhiên là sinh ra hài nhi như vậy, thiên tư phi phàm, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Ngươi còn chưa hiểu sao, bày ra trước mặt ngươi, chỉ còn lại một con đường chết.

Xuy.

Ma Đao Thiên Nhận, trong nháy mắt xuyên thấu lồng ngực kẻ này.

Đại diện tộc trưởng Trương gia, trợn to hai mắt.

Không thể tin.

Thi thể nặng nề, cũng chậm rãi ngã xuống, mưa to gió lớn, bên ngoài từ đường, mùi máu tươi bị mưa to xối rửa.

Tộc nhân Trương gia, nhìn qua cảnh tượng trước mắt này, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, sợ hãi, e ngại, sợ sệt.

Đương nhiên.

Tất cả những điều này bất quá là bọn họ gieo gió gặt bão mà thôi.

Nếu như không phải Lý Văn Kiệt thủ đoạn phi phàm, chỉ sợ bây giờ, hắn đã sớm bị người Trương gia bắt lấy, tiến hành thí nghiệm rút máu tàn khốc.

Bởi vậy trong lòng Lý Văn Kiệt, cũng không một tia thương xót.

Rất nhanh.

Theo đại diện tộc trưởng tử vong, các tộc lão Trương gia còn lại, cũng đều chết trong tay Bất Lương Nhân.

Thả những người khác đi.

Kinh biến như thiên lôi.

Cũng làm cho tuyến cốt truyện nguyên bản của Tiểu Quan, đã lệch hướng, hắn tự nhiên không có uống chén rượu độc kia.

Lúc này nhắm hai mắt mở miệng nói.

Lý Văn Kiệt nhìn qua Tiểu Quan, đối phương thân hình thẳng tắp, khí huyết như khói, Kỳ Lân Bảo Huyết, hai ngón tay thon dài.

Cầm Thiên Trượng trong tay.

Đại diện tộc trưởng những người này vừa chết, có thể nói, người này chính là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia.

Khiêng linh cữu Trương gia.

Chỉ là dựa theo nguyên tác phát triển, hắn bất quá chỉ là một quân cờ trong tay đại diện tộc trưởng Trương gia.

Đợi phá giải Trương Gia Thiên Thuật.

Trương Kỳ Lân liền thuần túy biến thành một cái quang can tư lệnh, căn bản không ai nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Nhưng bây giờ khác biệt.

Cùng đại diện tộc trưởng Trương gia hợp tác, Lý Văn Kiệt không

có gì hứng thú quá lớn, nhưng thông qua tay Trương Kỳ Lân, để đỡ một vị tộc trưởng bù nhìn.

Lý Văn Kiệt vẫn còn chút hứng thú.

Ngừng.

Lý Văn Kiệt quát lên một tiếng.

Bất Lương Nhân dừng lại giết chóc, đao quang máu tươi xối rửa, chảy xuống phía dưới.

Bọn họ có thể vẫn luôn lợi dụng ngươi, ngươi không hận bọn họ sao.

Lý Văn Kiệt khoanh tay, nhìn Tiểu Quan trước mắt thản nhiên nói.

Bọn họ là tộc nhân của ta.

Tiểu Quan hít sâu một hơi nói.

Muốn ta buông tha bọn họ, cũng rất đơn giản.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Trương gia, sau này vĩnh viễn thần phục ta.

Ngươi là tộc trưởng, nghe theo hiệu lệnh của ta.

Thế nào.

Lý Văn Kiệt nhìn qua người trước mắt nói.

Tộc trưởng.

Không thể nào.

Một số người Trương gia, vội vàng hô.

Nhìn qua Lý Văn Kiệt đằng đằng sát khí, Trương Kỳ Lân tự nghĩ, mình cũng không phải đối thủ của đối phương.

Huống chi thủ hạ của đối phương.

Cũng từng cái đều là những kẻ năng chinh thiện chiến, không thể coi thường.

Chỉ là một cái Trương gia, trong mắt đối phương, e rằng cũng không khác gì con kiến.

Được.

Thần sắc hắn lạnh lùng nói.

Phản đồ.

Sao chổi, ngươi thật sự là phản đồ.

Không ít người Trương gia, nhìn Trương Kỳ Lân trong ánh mắt, tràn đầy vẻ cừu hận.

Lý Văn Kiệt cũng đem những lời này, đều thu vào tai.

Hắn liếc mắt nhìn mấy người đang nói chuyện, lập tức mấy người kia sợ đến rụt đầu, không dám nói nữa.

Bất Lương Soái, những kẻ vừa nói chuyện, tất cả đều cắt lưỡi.

Con người có khi là như vậy, không dám nhe răng với kẻ cường đại, có khi người tốt giúp bọn họ, họ ngược lại sẽ oán hận người tốt này.

Thật sự buồn cười.

Xử lý xong chuyện Trương gia nơi đây, Lý Văn Kiệt thì trực tiếp bước vào bên trong lão trạch Trương gia.

Lão trạch Trương gia này.

Chứa đựng cực kỳ phong phú, dù sao Trương gia trong lịch sử, tồn tại ngàn năm lâu, lại lấy trộm mộ mà sống.

Từ những cự mộ Thượng Cổ, cự mộ hoàng lăng cổ đại kia, trộm ra không biết bao nhiêu đan thư dị khí.

Thần diệu pháp bảo.

Những vật này rực rỡ muôn màu, cũng khiến Lý Văn Kiệt mở rộng tầm mắt, trong đó chia làm tàng binh khố, tàng bảo khố, tàng dược khố, phòng chứa thi thể và các khu vực khác.

Giống như trong tàng binh khố này.

Chương 77

Mười tám loại vũ khí, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xiên, còn có các loại trang bị dùng khi hạ đấu, chĩa lốc xoáy, nhuyễn thi hương, trấn thi kính và nhiều thứ khác.

Trong đó còn có một số vật liệu thần diệu.

Giống như vẫn thạch.

Vật này chính là nguyên liệu rèn đúc hắc kim cổ đao, toàn thân đen nhánh như mực, cứng rắn vô cùng.

Trừ cái đó ra.

Lý Văn Kiệt ở chỗ này, cũng tìm được khối vẫn đồng thứ hai, đem nó trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Còn có tàng dược khố.

Bên trong các loại dược liệu, còn có Mạc Kim bí dược chuyên dụng khi hạ đấu, nào là phòng thi độc, phòng thiếu dưỡng, giải độc, các loại chủng loại cái gì cần có đều có.

Trong tàng bảo khố, thì là các loại vàng bạc châu báu, rực rỡ muôn màu.

Nơi đây đơn giản là một ngọn Kim Sơn.

Lý Văn Kiệt không chút khách khí, thu sạch vào túi, cũng coi là chiến lợi phẩm lần này.

Xử lý xong những điều này xong.

Lý Văn Kiệt để hai tên Bất Lương Nhân, lưu lại Trương gia, coi như trông chừng những người Trương gia này.

Sau này, Trương gia cũng thuộc về thế lực dưới trướng của mình.

Trăng khuyết như lưỡi câu.

Lý Văn Kiệt đứng chắp tay, nhìn qua bầu trời đêm, khoảng cách ngày đó từ biệt Nhị đệ Tam đệ ở Sa Thành.

Bây giờ đã hơn tháng.

Đại mộ mở quặng, chiến dịch bảo vệ Sa Thành, năm chén thiên đăng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, diệt Trương gia quan ngoại.

Nhị đệ, Tam đệ, ta tới đây.

Thân ảnh Lý Văn Kiệt, chậm rãi biến mất.

Vùng Điền Nam, xứ Thái Vân.

Nơi đây quanh năm mây mù che phủ, độc chướng bao trùm, dây leo cổ thụ chằng chịt, che khuất cả bầu trời.

Đây là nơi căn cứ của các dân tộc thiểu số, trong đó Thập Vạn Đại Sơn đầy khói mù chướng khí.

Trong núi có vô vàn độc trùng yêu vật, vũng bùn đầm lầy, tùng bách xanh um, đếm mãi không hết.

Tương truyền, tận sâu trong Già Long Sơn, chôn cất vị Thiên tử đầu tiên của Điền Nam Quốc, Hiến Vương, người tinh thông ba đại tà thuật của Điền Nam, đặc biệt là tà thuật nổi tiếng xấu xa nhất.

Kho báu thần bí của Trùng Cốc trong truyền thuyết cũng được chôn giấu tại đây.

Nghe đồn năm đó, Hiến Vương là một kẻ tàn bạo, tự mãn, dốc toàn lực một quốc gia, điều động hàng chục vạn người đốn củi, chỉ vì một mình hắn đắc đạo thăng thiên.

Toàn bộ vàng ngọc châu báu của Điền Nam, kho tàng của cả một quốc gia, đều được chôn vùi tại Thủy Long Choáng sâu thẳm, bao gồm cả viên Thượng Cổ tam đại thần châu Mộc Trần Châu.

Lý Văn Kiệt hành trình gọn gàng, lần này chỉ dẫn theo Thạch Dao, Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương cùng với Bất Lương Nhân, Độc Vương và Cổ Vương.

Hiến Vương tinh thông cổ thuật, nơi đây chính là sân nhà của hai người bọn họ.

Thay một bộ trường sam màu đen, đội mũ mềm, nách kẹp bàn tính, đeo kính râm, trông hệt như một thương nhân.

Ngồi trên xe bò, hắn đã đến vùng Điền Nam.

Xuyên qua con đường núi uốn lượn quanh co, nhìn ra xa, Thập Vạn Đại Sơn nơi đây thế núi kéo dài trùng điệp, ẩn mình trong độc chướng trắng xóa, vô cùng thần bí và quỷ quyệt.

Trong số đó, một ngọn núi lớn, cao hơn ba ngàn mét so với mực nước biển, nổi bật nhất trong dãy núi.

Thế núi hiểm trở, vách đá dựng đứng.

Nhìn từ xa, mây mù trắng che phủ nửa trên, nơi có độ cao lớn hơn mực nước biển phủ đầy tuyết trắng, băng sương bao trùm.

Nửa dưới, tùng bách xanh tươi, dây leo chằng chịt, tựa như một dũng sĩ đội mũ trụ quăng giáp, khoác giáp xanh, trấn thủ bên ngoài Trùng Cốc.

Bên dưới là con sông uốn lượn như rắn bò, rẽ trái lượn phải.

Đại ca.

Cuối cùng huynh cũng đến, chúng đệ chờ lâu lắm rồi.

Trên con đường nhỏ trong núi, các Tá Lĩnh lực sĩ đã sớm được bố trí canh gác tại các lộ tuyến.

Ban đầu, khi nhìn thấy Lý Văn Kiệt mặc áo đen, trông như một phú thương, bọn họ còn định kiểm tra.

Nhưng khi nhìn kỹ, dưới chiếc mũ mềm là khuôn mặt tuấn tú, quen thuộc.

Lập tức, bọn họ sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng thúc ngựa truyền tin tức về Già Long Trại, báo cho Đại đương gia Lý Văn Kiệt, người đứng đầu Thường Thắng Sơn, lão đại của ba Tương bốn nước đã đến.

Chá Cô Tiếu mặc đạo bào, Trần Ngọc Lâu vận bạch y, cả hai nhận được tin liền không ngừng vó ngựa, đã đến con đường nhỏ trong núi để đón Lý Văn Kiệt.

Nhị đệ, Tam đệ.

Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Bên cạnh Chá Cô Tiếu, Hoa Linh mặc đạo bào, thân thể đầy đặn, tóc búi gọn gàng, trông xinh xắn đáng yêu, nép sau lưng sư ca, thỉnh thoảng liếc nhìn Lý Văn Kiệt.

Đại ca lần này uy phong lẫm liệt quá.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, quạt giấy xòe ra, cười nói: Ta sớm đã nghe danh.

Trong trận chiến bảo vệ Cát Thành, một trận tiêu diệt gần mấy vạn tên tiểu quỷ tử.

Hai liên đội lận đấy.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Đô, huynh thắp năm chén thiên đăng, cưới đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt, việc này ở Kinh Đô cũng được truyền tụng khắp nơi.

Đánh bại trùm Sáp Vàng, hạ gục Trương gia Quan Ngoại.

Đại ca, bội phục.

Trần Ngọc Lâu ôm quyền nói, đồng thời trong lòng thầm nghĩ:

Nếu ta cũng có mặt thì thật là náo nhiệt.

Đáng tiếc quá.

Bên cạnh hắn, không ít Tá Lĩnh quần đạo nghe lời Trần Ngọc Lâu nói, nhìn Lý Văn Kiệt với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Đại đương gia không hổ là Đại đương gia, quả nhiên lợi hại, ha ha.

Đúng vậy, cái lão trùm Sáp Vàng kia, với lại lũ tiểu quỷ tử, Trương gia Quan Ngoại gì gì đó, rác rưởi mà dám nhe nanh với Đại đương gia.

Thật là buồn cười.

Ta nói, Đại đương gia chính là Kỳ Lân 500 năm khó gặp, có thể sánh với Hoắc Khứ Bệnh phong lang ở Tư Mã.

Hắc hắc.

Ta còn nghe nói, lão trùm Sáp Vàng kia trở về Ma Đô vẫn không phục, để La Soái đích thân dẫn người đến dạy dỗ một trận nữa.

Ha.

Tam đại hanh ư.

Thứ đồ trứng chim gì đó, cũng dám so số người với Thường Thắng Sơn chúng ta.

Chính là chính là.

Quần đạo bàn tán ồn ào.

Hoa Linh nghe Lý Văn Kiệt đã sớm cưới đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Doãn Tân Nguyệt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia u oán.

Tuy nhiên, thời đại này, đàn ông có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện

bình thường, Hoa Linh cũng không nói gì thêm.

Trước tiên nói về tình hình nơi này đi.

Lý Văn Kiệt hàn huyên xong với mọi người, liền bắt đầu hỏi han.

Trần Ngọc Lâu đeo kính râm, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy trắng, lúc này mới lên tiếng nói: Đại ca, đệ và Tam đệ đã đợi ở đây một tháng rồi.

Tình hình nơi đây, chúng đệ đại khái đã dò la rõ ràng.

Dựa theo ghi chép trên địa đồ da người, vượt qua Già Long Sơn chính là Trùng Cốc, sâu trong Trùng Cốc chính là đại mộ của Hiến Vương trong truyền thuyết của dân bản xứ.

Lão già Hiến Vương kia tàn bạo tự mãn, tâm ngoan thủ lạt, lăng mộ của hắn cũng bố trí canh phòng nghiêm mật.

Muốn vượt qua Già Long Sơn, chỉ có hai cách.

Một là, đi thẳng từ ranh giới tuyết phủ của Già Long Sơn cao hơn ba ngàn mét so với mực nước biển.

Nhưng Già Long Sơn vách đá dựng đứng, trơn nhẵn như mặt gương.

Đại ca thần thông quảng đại, tự nhiên không thành vấn đề, nhưng Tá Lĩnh chúng ta người đông thế mạnh, sợ rằng sẽ tử thương thảm trọng.

Đệ nhiều mặt dò hỏi, dân bản xứ nói có một con sông ngầm, có thể men theo dòng sông mà vượt qua Già Long Sơn.

Để đến Trùng Cốc, chỉ là nghe nói bên trong rất hay có ma quỷ, hung dữ lắm.

Trần Ngọc Lâu nói.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Chúng đệ ở ngoài Già Long Sơn đã cho huynh đệ dò la khắp nơi.

Tìm thấy không ít thạch nhân tượng, xé ra thì bên trong là vô số trứng trùng màu trắng.

Nghe nói Hiến Vương này chính là Vu Vương một đời của Điền Nam, e rằng những trứng trùng trắng này cũng là thủ bút của đông thuật do hắn bày ra.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Dẫn ta đi xem.

Lý Văn Kiệt khoát tay nói.

Vâng.

Hai huynh đệ liền dẫn đường phía trước, ngay sau đó quần đạo chen chúc, mọi người rất nhanh trở lại Già Long Trại.

Già Long Trại là một tiểu trại nguyên thủy dưới chân Già Long Sơn, nơi đây tập trung những di dân bản xứ, sống bằng săn bắn nguyên thủy.

Họ cũng biết một vài vu cổ chi thuật.

Nói đến Già Long Sơn, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, ban đầu dẫn theo 1000 Tá Lĩnh tinh binh, tiến vào ngoại vi Già Long Sơn.

Định nghỉ ngựa tại Già Long Trại, xem nơi đây như cứ điểm, đã cho những di dân bản xứ không ít lương thảo vàng bạc.

Nhưng di dân của Già Long Trại chia làm hai phái.

Một phái do lão tộc trưởng đứng đầu, kiên quyết từ chối người ngoài vào thôn trại, không cho phép ngấp nghé kho báu của Hiến

Vương, thậm chí dùng cung tiễn bắn chết Tá Lĩnh lực sĩ.

Phái còn lại do Bình Ổn dân làm đại diện, không phản đối, thậm chí còn tỏ ra cảm ơn Tá Lĩnh vì lương thực và vàng bạc đã ban cho.

Chuyện này, đặt vào tay người thường có thể có chút khó khăn.

Nhưng đặt vào tay Bánh Lái Trần Ngọc Lâu thì quả thực không khó khăn chút nào.

Hắn trực tiếp cưỡi ngựa xông vào sơn trại, trói lão tộc trưởng lại và giết chết ngay trước mặt mọi người.

Theo lời Trần Ngọc Lâu mà nói, đó chính là: Đại ca, chúng ta là gì.

Chúng ta là thổ phỉ, cường đạo mà.

Đâu phải hòa thượng, đạo sĩ gì.

Không phục thì trực tiếp cưỡi ngựa đạp nát sơn trại, không cần nói nhiều.

Lý Văn Kiệt nghe xong cũng chỉ cười, chỉ vào Trần Ngọc Lâu.

Trong sơn trại, phòng ốc cũ của lão tộc trưởng đã sớm bị Trần Ngọc Lâu cải tạo thành phòng nghị sự.

Chương 78

Trên mặt đất bày mấy cái tượng thạch nhân khổng lồ, đã vỡ vụn, bên trong là những trứng trùng khô cạn màu trắng, dày đặc khiến người ta buồn nôn.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm xuống, nheo mắt nhìn những trứng trùng trắng này, bóp nát một cái trong tay.

Đây là. trứng của Thủy Trệ Phong sao.

Thủy Trệ Phong.

Khi đốt trúng người sẽ vô cùng thống khổ, giống như những con trâu nước lớn ở đồng ruộng, thường xuyên đột nhiên phát điên giữa đồng.

Đó chính là bị Thủy Trệ Phong ẩn nấp.

Thử nghĩ xem, một con trâu nước da dày thịt béo, khổng lồ như thế, để Thủy Trệ Phong ẩn nấp, còn đau đến nhảy múa giữa đồng.

Huống hồ là con người.

Hơn nữa, những Thủy Trệ Phong này, chính là Hiến Vương, chuyên dùng đông thuật cổ xưa, bồi dưỡng trong cơ thể con người mà thành.

So với Thủy Trệ Phong thông thường, chúng đáng sợ hơn nhiều, số lượng lại khổng lồ.

Những trứng trùng này, đừng thấy chúng khô cạn, dường như không có uy hiếp, nhưng một khi gặp nguồn nước, lập tức Thủy Trệ Phong bên trong sẽ phá trứng mà ra.

Vô số Thủy Trệ Phong.

Dù không độc, nhưng số lượng như thế có thể khiến người ta đau đến chết.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, trong nguyên tác, trong Thủy Động Già Long Sơn, vô số thạch nhân tượng treo ngược, hàng ngàn hàng vạn.

Không biết có bao nhiêu Thủy Trệ Phong.

Hơn nữa, những thạch nhân tượng này đều được đúc từ người sống, đều là do đông thuật, lấy nhân thể làm môi giới.

Con người trước khi chết, càng gặp thống khổ kịch liệt, sau khi chết linh hồn càng oán độc.

Và đông trùng được bồi dưỡng trong cơ thể người sẽ hấp thụ những linh hồn oán độc này, trở nên càng thêm cường đại.

Ếch ngồi đáy giếng.

Hiến Vương thật sự là tàn bạo và tự mãn đến cực độ.

Nghe xong Lý Văn Kiệt giới thiệu về Thủy Trệ Phong và đông thuật, các Tá Lĩnh quần đạo còn lại, bao gồm cả hai vị Bánh Lái, đều hít vào khí lạnh.

Lão già Hiến Vương này, thật sự là quá tàn bạo, đồ khốn này đáng đời bị binh sĩ Tá Lĩnh chúng ta đào mồ mả.

Trần Ngọc Lâu nói.

Đại ca, có phương pháp nào phá giải không.

Chá Cô Tiếu bên cạnh hỏi, hắn là người quan tâm nhất chuyện này.

Đối với đông trùng, bọn họ chưa từng đối mặt, cũng không biết uy lực của loại đông thuật cổ xưa thần bí này.

Độc Vương, Cổ Vương.

Điện hạ.

Độc Vương và Cổ Vương, thân mặc quần áo có hình xăm độc trùng, sắc mặt âm tàn.

Hai ngươi xem thử, đông thuật này có thể có phương pháp phá giải.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Nghe vậy, hai người ngồi xổm xuống, nhìn những trứng trùng bên trong thạch nhân tượng.

Độc Vương liếm môi, mắt hơi nheo lại.

Hắn vốn đã đủ tàn nhẫn, nhưng khi thấy tình cảnh này, cùng Cổ Vương liếc nhau, cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Lấy nhân thể làm dẫn, đem trứng trùng trồng vào thể nội, dùng oán khí bồi dưỡng cổ trùng.

Quả nhiên là đông thuật.

Cổ Vương thở hắt ra nói: Tam đại tà thuật, cổ thuật, vu thuật, đông thuật.

Trong đó đông thuật nổi tiếng xấu xa nhất, thần bí cổ xưa.

Không ngờ lại vẫn còn tồn tại.

Điện hạ.

Cổ Vương nói: Cổ thuật, sinh hóa khắc chế.

Thủy Trệ Phong dù hung ác.

Nhưng cũng có thiên địch, Giao mãng chi thuộc, hoặc ẩn mình trong nước sâu, hoặc núp trong thâm sơn, thích nhất loại độc trùng dạng kiến này.

Dùng chúng làm khẩu phần lương thực.

Ta chỉ cần dùng cổ thuật, luyện hóa Giao mãng trong núi này, đông thuật này liền có thể tự sụp đổ.

Tốt.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt gật đầu, đứng chắp tay nói: Nếu đã như vậy, Cổ Vương, chuyện này giao cho ngươi.

Trong vòng ba ngày, luyện hóa Giao mãng.

Ta phái một trăm tinh binh Tá Lĩnh giao cho ngươi điều khiển, tìm kiếm đại mãng Độc Long chi thuộc trong núi.

Ba ngày sau, Nhị đệ, Tam đệ, hãy cho huynh đệ chế tạo bè trúc, vượt sông, tiến vào Trùng Cốc.

Là.

Mấy người ôm quyền, lĩnh mệnh rời đi.

Điện hạ.

Sau khi mọi người rời đi, Độc Vương lúc này mới liếm môi nói: Đông thuật thần bí cổ xưa, lấy linh hồn nhân thể làm môi giới.

Phương thức này.

Tựa hồ có chút tương đồng với mười hai thánh sâu độc quấn cương, binh thần tiên ma quái đàn mà Điện hạ quan tâm nhất.

Ồ.

Lý Văn Kiệt nhìn Độc Vương.

Ta sẽ nghiên cứu đông thuật, có lẽ bằng đông thuật chi pháp, có thể luyện ra thánh sâu độc này.

Độc Vương nói: Chỉ là cần thời gian, và cũng cần nhiều mẫu vật hơn.

Tốt.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Hiện tại ở chỗ lão tổ Hiến Vương, đông thuật sẽ không thiếu mẫu vật.

Rất nhanh.

Mọi việc đã được sắp xếp.

Ba ngày trôi qua vội vã như dòng nước chảy.

Cổ Vương ở trong núi này đã săn bắt được Giao Long, luyện hóa ba con mãng giao khổng lồ.

Chúng đều lớn như thùng nước, phủ đầy vảy giáp, là loại kịch độc.

Đối phó Thủy Trệ Phong dễ như trở bàn tay.

Quần đạo Tá Lĩnh cũng đã chế tạo ra mấy trăm chiếc bè trúc.

Trần Ngọc Lâu vận bạch y, đứng trên một tảng đá lớn, phe phẩy quạt giấy trắng, miệng lưỡi lưu loát nói: Tá Lĩnh các huynh đệ.

Trần mỗ đã dò hỏi khắp nơi, vùng Điền Nam này, Hiến Vương chính là một đời Vu Vương.

Người này khi còn sống đã tàn bạo tự mãn, độc hại di dân bản xứ, dưới sự thống trị tàn khốc, hắn đã trấn sát mấy chục vạn sinh linh bản xứ.

Người người oán trách.

Sau khi chết lại xây dựng Tiên Nhân cung điện, chiếm đoạt Mộc Trần bảo châu, an táng tại Thượng Cổ bảo huyệt Thủy Long Choáng, mưu toan đắc đạo thăng tiên.

Kiểu tác phong như vậy, nếu để hắn thật sự đắc đạo thăng tiên, chẳng lẽ Trời không có mắt sao.

Huynh đệ Tá Lĩnh chúng ta, lòng ôm chính nghĩa, thay trời hành đạo.

Hôm nay Trần mỗ bất tài, nguyện cùng Đại đương gia Lý huynh, Tam đương gia Dương huynh.

Bước vào nội bộ Trùng Cốc, mở long huyệt của Hiến Vương Man Di, lấy vàng bạc trong núi, cứu tế dân chúng thiên hạ gặp tai ương.

Quăng.

Trần Ngọc Lâu thân là Bánh Lái, khẩu chiến hoa sen, đất nở sen vàng, tài ăn nói của hắn quả là tuyệt đỉnh.

Công phu khích lệ lòng người như vậy, sớm đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Chỉ vài câu, đã khiến rất nhiều Tá Lĩnh quần đạo phấn chấn vô cùng, hận không thể lập tức xông vào mộ huyệt Hiến Vương, lôi lão già này ra, thay trời hành đạo.

Đại ca, thế nào.

Trần Ngọc Lâu thấy việc khích lệ lòng người đã xong, liền đắc ý bước xuống.

Cũng có chút tài năng đấy.

Lý Văn Kiệt giơ ngón cái tán dương.

Đó là.

Sau khi khích lệ xong, Lý, Trần, Chá ba vị đương gia, cưỡi một chiếc bè trúc lớn ở giữa.

Bên cạnh đó, các Tá Lĩnh quần đạo, mỗi người bịt mặt bằng vải đen, cõng gùi, vai đeo phù chú chu sa, nhảy lên mấy trăm chiếc bè trúc.

Chúng bày thành hình hoa sen, tay giơ cao bó đuốc, đèn lồng, bao

quanh ba vị đương gia, bảo vệ an toàn.

Bè trúc trùng trùng điệp điệp.

Rất nhanh, mọi người đã tiến vào trong Thủy Động.

Vùng Điền Nam nhiều mưa, vừa mới bước vào Thủy Động, đã có mưa như trút nước.

Nhìn lên trên, mây mù che phủ, Già Long Sơn hùng vĩ, xanh tươi mơn mởn, mưa lớn như xối.

Bước vào trong Thủy Động, tiếng nước dần dần tiêu tán, quần đạo giơ cao bó đuốc, đèn lồng, trùng trùng điệp điệp.

Bên trong Thủy Động của Già Long Sơn này, đa số đều là địa hình nguyên thủy, phía trên mái vòm, rễ cây dây leo cổ xưa sinh trưởng.

Nhưng lờ mờ có thể thấy dấu vết nhân công chế tác.

Càng đi sâu vào, bè trúc đã đi được khoảng một nửa, trước mắt chỉ thấy một tượng đá quái thú khổng lồ dữ tợn, lộn ngược trên mái vòm, miệng rộng đầy răng nanh sắc như lưỡi dao.

Hình dáng hung hãn, dòng lũ trùng trùng điệp điệp, tất cả đều hội tụ vào miệng rộng của quái thú dữ tợn.

Giống như bước qua Quỷ Môn quan.

Trong miệng quái thú này, chỉ thấy trên mái vòm, từng hàng xích đồng thô to, treo ngược vô số nhân dũng bằng đá, dày đặc, hình dáng dữ tợn đáng sợ, tựa như những con quỷ treo cổ.

Cảnh tượng này, quả thật như bước vào đại điện của Sâm La Diêm Vương, nơi mấy vạn ác quỷ đã chờ đợi từ lâu.

Bè trúc chập chờn, đã không còn bị kiểm soát, xông vào trong miệng quái thú dữ tợn này.

Quần đạo tay giơ cao bó đuốc, đèn lồng.

Quan sát gần hơn, những nhân dũng treo ngược trên mái vòm càng đáng sợ.

Những tượng người này, hình dáng không đồng nhất, đủ loại nhân vật đều có, trong đó bao gồm cả người trung niên, thậm chí có cả thiếu niên mười mấy tuổi.

Tất cả đều bị xích đồng thô to trói chặt hai tay hai chân, lộn ngược treo trên mái vòm.

Chương 79

Dưới ánh đuốc chiếu rọi, có thể thấy rõ những khuôn mặt dữ tợn, thống khổ, dường như đã bị hành hạ rất khổ sở trước khi chết.

Bề mặt của những tượng người này còn mọc ra một lớp khuẩn hư thối bám chặt.

Đây chẳng lẽ là một cái hố chôn theo sao.

Sao lại có nhiều tượng người như vậy, thật là kỳ lạ.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, phe phẩy quạt giấy, nhíu mày nói.

Những tượng người này, đều là được chế tác từ người sống.

Lý Văn Kiệt nhìn những nhân dũng treo ngược trên mái vòm, ra lệnh quần đạo tạm thời dừng bè trúc.

Ngay sau đó nói: Hiến Vương chính là Vu Vương vùng biên cương, am hiểu đông thuật.

Thủ đoạn đông thuật này, vốn là lấy linh hồn nhân thể làm môi giới, trước khi chết càng gặp thống khổ sâu sắc, sau khi chết oán khí càng lớn.

Đông trùng sinh ra từ đó, cũng càng thêm hung ác.

Những tượng người này, phần lớn cũng giống như thạch nhân dũng trước đó, đều là công cụ để bồi dưỡng đông trùng mà thôi, treo ở đây.

Cũng là để Hiến Vương chấn nhiếp những kẻ muốn bước vào mộ huyệt của hắn để trộm mộ.

Thì ra là thế.

Trần Ngọc Lâu khẽ gật đầu, thầm nghĩ không hổ là Đại ca, quả

nhiên liệu sự như thần.

Trước khi chưa bước vào Thủy Động Già Long Sơn, huynh ấy đã ngờ tới những chuyện này, đồng thời sớm làm tốt chuẩn bị.

Trần Ngọc Lâu đồng thời quay đầu nhìn Độc Vương, Cổ Vương ở sau lưng Lý Văn Kiệt.

Hắn thầm nghĩ lần này có Đại ca ở bên, e rằng Mộc Trần Châu và kho báu của Hiến Vương, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bảo quần đạo hành sự cẩn thận, nếu có nhân dũng nào rơi xuống nước, lập tức báo cáo.

Tiếp tục tiến lên.

Lý Văn Kiệt dặn dò một câu.

Quần đạo liền tiếp tục điều khiển bè trúc, không lâu sau, bè trúc đột nhiên đâm vào một vị trí dưới nước.

Oanh.

Tựa như đâm vào một loại cơ quan nào đó.

Theo tiếng nổ ầm ầm, Răng rắc răng rắc chỉ thấy những sợi xích đồng thô to treo thạch nhân dũng phía sau.

Lần lượt rơi xuống dòng sông.

Khi những thạch nhân tượng này rơi xuống dòng sông, ngâm trong nước, bề mặt thạch nhân dũng bắt đầu sưng phồng nhanh chóng.

Bề mặt cơ thể hiện ra từng vết nứt, bên trong là vô số trứng trùng khô cạn màu trắng.

Sau khi gặp nguồn nước, chúng nhanh chóng hấp thụ, chỉ một lát sau, một lượng lớn Thủy Trệ Phong đã phá trứng mà ra.

Cần biết rằng, Hiến Vương tàn bạo tự mãn, những tượng người này, chỉ riêng trong Thủy Động Già Long Sơn, số lượng không dưới mấy vạn.

Dày đặc, giống như từng hàng quỷ treo cổ, lúc này rơi xuống dòng sông.

Mỗi một bộ thạch nhân dũng bên trong, ít nhất cũng chứa mấy vạn trứng trùng dày đặc.

Những trứng trùng này, gặp nước thì sống.

Dòng sông trong khoảnh khắc đã xuất hiện không dưới mấy triệu Thủy Trệ Phong.

Số lượng khổng lồ, gần như chiếm hết toàn bộ dòng sông, đầu đuôi nối liền nhau, giống như một con Ác Long trắng khổng lồ.

Chúng gặm cắn hướng về bè trúc của quần đạo.

Cảnh tượng như vậy, nếu đặt vào những kẻ trộm mộ khác, e rằng đã sớm sợ đến tè ra quần, chân tay luống cuống.

Nhưng Lý Văn Kiệt đã sớm nhắc nhở quần đạo, chuẩn bị Giao mãng chi thuộc để khắc chế Thủy Trệ Phong.

Ngay sau đó, hắn ra lệnh một tiếng: Thả Giao mãng.

Cổ Vương bên cạnh đã sớm chuẩn bị, chỉ thấy hắn bóp pháp ấn, đứng cạnh Lý Văn Kiệt.

Dọa.

Dưới lớp áo, ba con cự mãng, thân phủ vảy giáp, miệng rộng đầy răng nanh, đã bơi ra ngoài.

Chúng lao xuống nước điên cuồng nuốt chửng và cắn xé.

Giao mãng chi thuộc vốn yêu thích nuốt chửng côn trùng, những

Thủy Trệ Phong này, đơn giản chính là tự lao vào miệng cọp.

Các quần đạo còn lại, dù không có thủ đoạn như Cổ Vương, nhưng trong gùi cũng mang theo từng con rắn nhỏ đã bắt được.

Lúc này, chúng thi nhau ném xuống dòng nước.

Giao mãng nuốt rồng.

Dưới nước dường như gây ra một trận đại chiến, mấy triệu Thủy Trệ Phong trong dòng sông, chỉ trong khoảnh khắc, đã bị những Giao mãng này nuốt chửng một mảng lớn.

Số Thủy Trệ Phong còn lại cũng thi nhau bỏ chạy.

Quần đạo giơ cao bó đuốc, những đông trùng cổ quái trước mắt, chỉ trong khoảnh khắc, đã bị Giao mãng chi thuộc hóa giải.

Ai nấy không kìm được mà reo lên Màu.

Vẫn phải là Đại đương gia.

Đúng vậy, những đông trùng này hung ác như thế, Đại đương gia nghĩ ra cách này, trong khoảnh khắc đã phá giải được chúng.

Thật sự là bội phục.

Hắc hắc, ta nói, lão già Hiến Vương gặp Đại đương gia, lão già này dù có bày bao nhiêu cơ quan, độc trùng, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Ha.

Quần đạo bàn tán ồn ào.

Trong mắt Chá Cô Tiếu, Hoa Linh, Lão Thiên Sư, cả ba đều lộ vẻ nổi bật.

Cần biết rằng, Dời Núi đạo nhân am hiểu nhất đạo sinh hóa khắc chế, ban đầu ở Bình Sơn, việc dùng gà trống đối phó con rết chính là

do bọn họ nghĩ ra.

Nay chiêu này của Lý Văn Kiệt, dùng Giao mãng chi thuộc đối phó Thủy Trệ Phong, chính là phù hợp với đạo sinh hóa khắc chế của Dời Núi.

Không thể không bội phục bọn họ.

Không nói nhiều lời.

Mấy triệu Thủy Trệ Phong, trong khoảnh khắc, đã bị những Giao mãng chi thuộc cắn xé nuốt chửng hơn một nửa.

Số Thủy Trệ Phong còn lại cũng như chó nhà có tang, thi nhau rút lui về phía sâu hơn của dòng sông.

Ngay lúc này —— Tại sâu trong Thủy Động Già Long Sơn, còn có một con Giao mãng xanh khổng lồ.

Con này dài khoảng hơn chín mét, to bằng vại nước, phủ đầy lớp vảy xanh.

Vốn dĩ nó nghỉ lại trên Già Long Sơn, chỉ vì tham mát nên mới ẩn mình trong Thủy Động để nghỉ ngơi.

Không ngờ, mấy triệu Thủy Trệ Phong này bất ngờ xuất hiện, ngược lại đã quấy rầy giấc nghỉ của nó.

Lúc này, nó mở ra đôi mắt như huyết nguyệt, nhìn ra.

Trong dòng sông, vô số Thủy Trệ Phong dày đặc, bên cạnh chúng là vô số bè trúc.

Trên đó có mấy trăm người, giơ cao bó đuốc, đèn lồng.

Nhất thời, con thanh lân cự mãng này cũng chảy nước dãi trong miệng, những thứ này, đối với nó mà nói, không khác gì một bữa ăn ngon, được dâng đến tận miệng.

Dọa.

Ngay sau đó, nó hú lên quái dị, thân thể di chuyển, trong khoảnh khắc, đụng nát vách đá bên cạnh, kéo theo một loạt bụi vôi.

Dưới ánh lửa chiếu rọi của quần đạo, chỉ thấy con thanh lân cự mãng này, thân hình di chuyển, nâng bụi vôi lên, tựa như mây mù.

Cự mãng tựa Thanh Long, đằng vân giá vũ.

Trong khoảnh khắc, nó mở ra miệng rộng đầy răng nanh, đã bơi ra ngoài.

Rồng.

Thanh Long.

Quần đạo dù đã thân kinh bách chiến, nhưng ai từng thấy loại Thanh Long này, đằng vân giá vũ.

Một số kẻ gan nhỏ, thậm chí trực tiếp sợ đến ngồi sụp xuống bè trúc, không dám động đậy chút nào.

Cái gì Thanh Long, đây chẳng qua là một con thanh mãng mà thôi.

Lý Văn Kiệt lạnh lùng nói.

Trong nguyên tác, con thanh lân cự mãng này quả thực hung hãn vô cùng, tận mắt nhìn thấy, cơ thể nó khổng lồ, thân hình di chuyển, tựa như Giao Long xuất hải.

So với con cự mãng vảy đen ở Bình Sơn trước đó, đơn giản là kém xa.

Con này thân phủ vảy giáp, đầu có hai sừng, quanh năm nghỉ lại nơi đây, e rằng sớm đã hóa thành Giao Long dị thú chi thuộc.

Quần đạo lúc này dưới tiếng quát mắng của Bánh Lái Trần Ngọc Lâu, cũng thi nhau nổ súng bắn phá.

Nhưng đạn bắn vào bề mặt cơ thể con Giao mãng xanh này, bất quá chỉ bắn tung tóe ánh lửa, không hề gây ra chút tổn thương nào cho nó.

Thấy quần đạo không cách nào khống chế được con này, Lý Văn Kiệt chắp hai tay sau lưng, bên cạnh thân hình, hiện ra một chiếc chuông lớn chập chờn, trên đó khảm nạm chu sa đỏ, phù long thanh đồng.

Đông Hoàng Chung.

Chưa từng kiểm nghiệm qua uy lực của ngươi, vậy hãy để con thanh lân cự mãng này làm kẻ đầu tiên đi.

Ông.

Lý Văn Kiệt nhẹ nhàng phất tay, Đông Hoàng Chung bên cạnh hắn, vù vù một tiếng, đã đụng vào thân thể con thanh lân cự mãng này.

Dọa.

Thân chuông vốn nặng nề hùng hồn, đột nhiên đâm vào bề mặt cơ thể nó.

Dù con này mình đồng da sắt, thân phủ vảy giáp, cũng không khỏi kêu thảm một tiếng.

Oanh.

Lý Văn Kiệt một tay hướng xuống, đột nhiên đè ép.

Chỉ thấy Đông Hoàng Chung đột nhiên đập xuống, trực tiếp bao trùm con đại mãng này vào bên trong.

Chương 80

Sau khi Đồng Chung bao trùm con thanh lân cự mãng này, mặc cho nó giãy giụa gầm thét thế nào, cũng khó có thể thoát khỏi sự bao phủ của Đồng Chung.

Lửa.

Phía trên chuông đồng, chu sa đỏ khảm nạm, hào quang chảy xuôi, phong hỏa chi lực, trong nháy mắt xen lẫn bên trong Đồng Chung.

Không ngừng thiêu đốt.

Không cần chốc lát, con thanh lân đại mãng này đã không còn động tĩnh.

Lý Văn Kiệt đưa tay vung lên, Đồng Chung đã trở về trong lòng bàn tay hắn, chỉ thấy bên trong Đồng Chung, chính là con cự mãng đã sớm bị luyện hóa.

Hài cốt tàn phế của nó, đã sớm bị hỏa diễm thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Chỉ còn lại một viên đan châu màu xanh biếc, chính là ngàn năm tu vi của con này hóa thành, phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt.

Lý Văn Kiệt trực tiếp nắm lấy nó trong lòng bàn tay, dùng hộp gấm cất kỹ, cùng với Đồng Chung, cùng nhau thu vào không gian hệ thống.

Lần đầu thử uy lực.

Đông Hoàng Chung này, quả nhiên không hổ là Đông Hoàng Chung, uy lực không tầm thường.

Bất luận sinh vật gì, chỉ cần không thể chịu đựng phong lôi chi

lực, trong khoảnh khắc, liền có thể luyện hóa nó trong Đồng Chung.

Pháp bảo như vậy, nhất định có thể rực rỡ hào quang.

Lộc cộc.

Nhìn thủ đoạn này của Lý Văn Kiệt, chỉ trong khoảnh khắc, Đồng Chung bao trùm, đã triệt để luyện hóa con Giao mãng không ai bì nổi, giống như Thanh Long.

Dù là Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác, cũng không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

Hai vị Bánh Lái liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ lần này gặp lại Đại ca, so với trước đó, phải lợi hại hơn nhiều.

Hơn nữa —— Từ khi bọn họ quen biết Lý Văn Kiệt đến nay, dường như Lý Văn Kiệt chỉ không ngừng tiến bộ, không ngừng cường đại.

Quả nhiên là kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải lau mắt mà nhìn.

Bọn họ biết được, Lý Văn Kiệt sở dĩ có thể đi đến bước này, tuyệt không phải chỉ là may mắn.

Mà là loại tiến bộ thần tốc như trăng non này.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Đồng thời, hai người cũng theo bản năng siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ cũng không thể kéo chân sau của Đại ca.

Cũng muốn học lấy một chiêu nửa thức, để mạnh lên một chút.

Đây là chiêu thức gì vậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong quần đạo, cũng có người lòng đầy kinh ngạc.

Đồng Chung, cái Đồng Chung này, trực tiếp giết chết con đại

mãng kia ư.

Đây là pháp bảo sao.

Có người nói: Ta từng nghe người kể chuyện thoại bản, pháp bảo vừa ra, yêu ma không chỗ che thân.

Thật sự không ngờ, Đại đương gia đã đạt đến trình độ này.

Tê.

Một tràng tiếng hít vào khí lạnh vang lên theo.

Hắc hắc.

Cũng có quần đạo bên cạnh nói: Lão già Hiến Vương kia tinh thông cái gì đông thuật.

Ta ban đầu còn tưởng rằng lợi hại đến mức nào, không phải trời sập thì không thể bước vào Thủy Long Choáng.

Khoác lác ghê gớm, gặp Đại đương gia, hắc hắc, cũng phải chịu thua.

Đúng vậy, đúng vậy.

Quần đạo cũng có người không ngừng phụ họa.

Nhìn Lý Văn Kiệt với ánh mắt đầy vẻ kính nể.

Hiện tại, Thủy Trệ Phong đã được giải quyết, con thanh lân cự mãng cũng đã bị luyện hóa.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó vung tay lên.

Quần đạo trùng trùng điệp điệp, đã vượt qua Thủy Động, ở cuối Thủy Động này.

Tại một bãi bùn khác, còn chất đống một lượng lớn cổ thi, cùng binh khí khôi giáp.

Nơi đây e rằng chính là vùng nháo quỷ mà dân bản xứ đồn thổi.

Cũng chính là nơi tập trung của những thổ phỉ kia.

Chỉ là hiện tại đã hóa thành xương khô, không đáng nhắc tới, Lý Văn Kiệt và những người khác nhìn cũng không thèm nhìn.

Men theo dòng sông, mọi người đã rời khỏi Thủy Động Già Long Sơn.

Bè trúc vừa mới trôi ra khỏi Thủy Động, hiện ra trước mắt là một lượng lớn dây leo cổ thụ, thực vật xanh tốt, cây cổ thụ chọc trời, đầm lầy, muỗi.

Mây mù bao phủ, độc chướng che lấp.

Có thể nhìn thấy, xa xa núi non trùng điệp, dãy núi vờn quanh.

Nơi đây chính là Trùng Cốc Vân Nam, cũng là lối vào mộ Hiến Vương, phía sau là Già Long Sơn cao vút trong mây, bị mây mù bao phủ.

Trước mắt đã đến địa giới Trùng Cốc, Trần Ngọc Lâu bên cạnh lấy ra địa đồ da người, tham khảo địa hình trước mắt nói: Đại ca.

Dựa theo địa đồ da người này, địa thế nơi đây cổ quái, lẫn lộn tùng bách xanh um, vũng bùn đầm lầy, dây leo thay đổi địa hình địa lý.

Càng có thiên thạch từ trên trời rơi xuống, trộn lẫn trong đó, làm thay đổi địa hình.

Chúng ta nếu muốn tìm thấy nơi Hiến Vương an táng năm đó, Thần Đạo bên ngoài mộ huyệt, trước hết phải tìm thấy nơi này.

Trần Ngọc Lâu chỉ vào địa đồ da người, trên đó miêu tả một gốc cổ thụ Thương Thiên, chính là cây si vợ chồng, giống như bánh quẩy, dây dưa vào nhau.

Bên cạnh nó còn có đánh dấu.

Cổ thụ này, chính là huyệt Xương Nát ngoại vi mộ Hiến Vương.

Đại mộ Hiến Vương an táng tại Thủy Long Choáng, chính là long huyệt Thượng Cổ.

Nó giống như minh nguyệt bay lên.

Bên ngoài Thủy Long Choáng, nhất định có tinh vị điểm xuyết.

Nghe đồn Đại Tế Ti dưới trướng Hiến Vương, cũng là người tinh thông Âm Dương kỳ thuật cấp cao.

Chỉ cần tìm được huyệt Xương Nát này, nhất định có thể tìm thấy cửa vào Thần Đạo.

Trần Ngọc Lâu nói.

Tốt.

Lý Văn Kiệt gật đầu, ngay sau đó nói: Đại bộ đội đi đầu chỉnh đốn, đợi trời tối, ta sẽ lấy thiên tượng Bắc Đẩu, tham khảo địa thế.

Tìm kiếm huyệt Xương Nát.

Lý Văn Kiệt nói.

Là.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, lúc này mới hạ lệnh, đại bộ đội chỉnh đốn tại chỗ, đào nồi nấu cơm, hành động vào đêm, không được chậm trễ.

Quần đạo lần này lên núi, hành trang gọn nhẹ, chỉ mang theo lương thực đủ bảy ngày, lúc này đào nồi nấu cơm, đã bắt đầu chỉnh đốn.

Lý Văn Kiệt thì từ trong ngực lấy ra la bàn, hơi nhíu mày, trên la bàn, kim đồng hồ qua lại lắc lư, từ trường nơi đây hỗn loạn, Âm Dương chi thế hỗn loạn không chịu nổi.

Hiến Vương này, chính là một đời Vu Vương.

Đồng thời cũng là kỳ nhân tinh thông kham dư chi thuật, để phòng

Mạc Kim, Tá Lĩnh, chuyên môn dùng thiên thạch bày trận.

Khiến từ trường nơi đây bị quấy nhiễu, muốn dùng tầm long chi pháp tìm thấy lăng mộ, khó như lên trời.

Đúng như ghi chép: Đại mộ Hiến Vương, không phải trời sập thì khó mà phá vỡ bằng ngoại lực.

Hiện tại chỉ hy vọng, máy bay trên trời sớm đã rơi chết.

Bằng không, để Lão Kiếm Thần kiếm mở thiên môn, phá vỡ thế cục phong thủy nơi đây, cũng là có thể.

Rất nhanh.

Sắc trời ảm đạm, đã vào đêm.

Tinh hà xán lạn, Lý Văn Kiệt quan sát Thiên Tinh Bắc Đẩu, dẫn dắt quần đạo, đi đường ban đêm.

Không lâu sau, đã tìm thấy vị trí của huyệt Xương Nát được ghi lại trên địa đồ da người.

Bốn phía nơi đây là tùng bách xanh um.

Ở giữa có một gốc cây si vợ chồng già, đã sinh trưởng mấy ngàn năm.

Riêng phần thân cây, mười mấy người ôm hết e rằng đều khó mà ôm trọn, thân cây dây dưa vào nhau.

Cao hai mươi, ba mươi mét.

Tán cây phía trên cao vút như đóng, cây cao lớn, ở giữa vỡ ra, giống như một thanh bảo kiếm sắc bén, chặt đứt từ đó.

Rễ cây già cuộn lại.

E rằng quan tài của vị Đại Tế Ti này, nằm ngay trong thân cây si vợ chồng.

Trần Ngọc Lâu vuốt ve đường vân nhánh cây già.

Táng Kinh có nói, trước mộ phần trồng cây.

Chỉ là cái này quan tài, chôn trong thân cây đại thụ, thật đúng là chưa từng nghe thấy.

Vị Đại Tế Ti dưới trướng Hiến Vương này, quả thật không hổ là man tộc vùng Điền Nam, thật sự là không tuân theo vương hóa, khiến người ta nghĩ mà bật cười.

Chá Cô Tiếu bên cạnh lắc đầu nói.

Quần đạo đang định cùng nhau tiến lên, đào bới thân cây, lấy vàng bạc quan tài.

Có sơn tiêu này nếu có về, bên trên thân ta này dẫn quân cho nên.

Chương 81

Nếu có người Hề Sơn chi a, bị Bệ Lệ Hề mang cây tùng la.

Âm thanh cổ lão thần bí, mờ mịt, chậm rãi theo gió phiêu lãng, lại từ khe hở trong thân cây trước mắt, phiêu tán ra.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu hai người, trong nháy mắt đồng tử hơi co lại.

Bên trong cây si vợ chồng này, có sơn quỷ.

Tiếng vang chậm rãi phát ra từ bên trong những rễ cây bồ đề cổ thụ, khiến người ta không khỏi rợn người.

Chẳng lẽ Đại Tế Ti này đã sớm hóa thành sơn quỷ ác tiêu rồi sao.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Lý Văn Kiệt, ánh mắt dò hỏi.

Lý Văn Kiệt thì nhìn lướt qua phía sau mình, hai người Lão Thiên Sư và Lý Thuần Cương.

Lý Thuần Cương vẫn thờ ơ như cũ, quấn áo lông da dê, bịt tai lại, chẳng mảy may để ý đến những chuyện này.

Lão Thiên Sư thì đứng chắp tay.

Điện hạ, xin hãy lên cây xem xét trước.

Lão Thiên Sư nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Cặp cây bồ đề này tuy cao lớn sừng sững, nhưng với Tá Lĩnh lực sĩ, việc dựng con rết treo núi bậc thang chỉ là chuyện trong chốc lát.

Khi con rết treo núi bậc thang đã được dựng xong, quần đạo đang chuẩn bị trèo lên cặp cây bồ đề.

Xuy.

Chỉ thấy bốn phía cây bồ đề, vô số sợi tơ máu mảnh như chỉ vươn dài ra, tựa như những con huyết xà, trực tiếp cắm vào thân thể quần đạo.

Bị tơ máu đâm vào thân thể, quần đạo lập tức tử vong, như bị hút khô máu tươi, thi thể khô quắt mà chết.

Toàn bộ cặp cây bồ đề cổ thụ, tựa như một con đại mãng xà, dưới thân nó vô số tơ máu, như huyết mãng, không ngừng dao động.

Phàm những sinh vật nhỏ như rắn, chuột, sâu bọ, hễ muốn đến gần, đều sẽ lập tức bị chúng hút máu mà chết.

Quần đạo trong lòng kinh hãi.

Lão Thiên Sư thậm chí không thèm ngoảnh đầu nhìn lấy một cái: Chút tài mọn.

Hai tay lão bóp ra lôi ấn, chỉ trong chớp mắt, lôi điện dày đặc như mạng nhện, cọ rửa thân cây cổ thụ.

Những tơ máu kia, trực tiếp bị đánh thành màu cháy đen, mất đi động tĩnh.

Triệu hoán thiên lôi.

Rầm rầm.

Quần đạo thấy Lão Thiên Sư ra tay dứt khoát như vậy, cọ rửa đám tơ máu kia gọn gàng, cũng đều dâng lên ánh mắt kính nể.

Ai nấy đều nghĩ thầm, bên cạnh Đại đương gia quả nhiên là cao nhân xuất hiện lớp lớp, không thể xem thường.

Lên.

Ngay sau đó, dưới một tiếng hiệu lệnh của Lý Văn Kiệt, quần đạo như châu chấu tràn đồng, cấp tốc leo lên cây quan.

Tại trung tâm tán cây của cặp bồ đề này, thân cành đã sớm bị lôi điện đánh trúng, từ đó vỡ toác ra, tựa như một thanh thần kiếm bổ đôi.

Các cành nhánh đều bị cháy đen, nhưng trên bề mặt thân cành cháy đen ấy, lại mọc ra những cành non yếu ớt.

Tuy nhiên, trên tán cây không có xác máy bay rơi.

Nghĩ đến, hẳn là dòng thời gian chưa đến thời điểm đó.

Điện hạ.

Lão Thiên Sư ngồi xổm xuống, nhìn qua tán cây cháy đen này, ngay sau đó nói: Người được chôn trong thân cây này, là muốn thành tiên.

Thành tiên.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Lão Thiên Sư.

Ừm.

Lão Thiên Sư thản nhiên nói: Kẻ này ắt hẳn là một vị cao nhân Đạo gia tinh thông âm dương kỳ thuật, am hiểu kham dư phong thủy.

Chôn mình trong thân cây mà không phải nhập mồ mai táng, không tuân theo vương hóa, cũng chẳng theo sách Táng Kinh, điều này chứng tỏ kẻ ấy tâm cao khí ngạo, cho rằng mình đã siêu thoát âm dương ngũ hành lục đạo.

Hơn nữa— Lão Thiên Sư tiếp lời, Trong Đạo gia, thành tiên phân thành mấy loại: vũ hóa, binh giải, Luyện Ngục, cùng trải qua tam tai cửu nạn thập kiếp.

Lôi điện đánh trúng chính giữa tán cây, e rằng mục tiêu chính là cổ thi được an táng tại đây.

Đây chính là lôi kiếp trong thập kiếp.

Còn về việc kẻ này đã đạt đến trình độ nào, chỉ cần tiến vào thân cây xem xét là có thể biết được.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Trong nguyên tác, Hiến Vương đã tấn táng Long huyệt Thượng Cổ, Thủy Long choáng, đoạt Mộc Trần châu, chiếm cứ Tiên Nhân bảo huyệt, Long huyệt Thượng Cổ.

Lão ta còn kiến tạo tam hồn thất phách, nhập Luyện Ngục chịu tra tấn, chính là để vũ hóa siêu thoát, đắc đạo thăng tiên.

Điều này cho thấy, Hiến Vương này cũng si mê văn hóa Đạo gia.

Đại Tế Ti dưới trướng Hiến Vương cũng là một kỳ nhân phong thủy Âm Dương, kẻ này đã xây dựng mộ huyệt theo thế chúng tinh củng nguyệt, bên ngoài Hóa Cốt huyệt của Thủy Long choáng, cũng có ý đồ thành tiên.

Quả nhiên những cổ nhân này chẳng ai tầm thường.

Tán cây đã sớm bị lôi điện bổ ra vết nứt, quần đạo dùng xà beng mở rộng vết nứt đó ra.

Bên trong tán cây, không gian to lớn đã sớm bị đào rỗng.

Dựng con rết treo núi bậc thang, quần đạo thắp phong đăng, đã xuống đến bên trong thân cây.

Lý Văn Kiệt, Lão Thiên Sư, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu cùng những người khác cũng nhao nhao tiến vào trong thân cây.

Bên trong thân cây này, chỉ thấy những rễ cây già vặn vẹo phức tạp, quấn quanh lấy một chiếc thủy tinh huyết quan.

Bề mặt quan tài được chạm khắc hình tượng tiên hạc, chim bay, vẹt, kỳ lân, huyền vũ cùng các loài thụy thú khác, tượng trưng cho việc đắc đạo phi thăng.

Bên trong quan tài, chứa đầy một lượng lớn chất lỏng đỏ tươi như máu, bên trong có một bóng người, chắc hẳn chính là Đại Tế Ti kia.

Đây là Tàng Địa thiên ngọc a.

Trần Ngọc Lâu liếm môi, nhìn chiếc quan tài thủy tinh trước mặt mà nói.

Tàng Địa thiên ngọc là một loại cổ ngọc, giá trị không hề thấp, chỉ riêng chiếc quan tài này thôi đã đáng giá không ít tiền rồi.

Phía dưới thủy tinh huyết quan, rễ cây đan xen, kéo dài xuống tận cùng, hòa làm một thể với toàn bộ cặp cây bồ đề.

Chứng kiến cảnh này, Lão Thiên Sư ở bên cũng vuốt cằm nói: Cao siêu thật.

Điện hạ, người này đã đi con đường thi giải thành tiên.

Theo ghi chép của Đạo môn, sau khi chết nhất định phải trải qua tam tai cửu nạn thập kiếp.

Người bình thường chôn trong đất, khó lòng chịu đựng nhân quả, một tia chớp thôi cũng đủ để thi thể hóa thành bột mịn, hồn phi phách tán, thất bại trong gang tấc.

Nhưng kẻ này, không thể xem thường.

Các ngươi xem.

Lão Thiên Sư nói tiếp: Hắn lấy cây già làm quách, rễ cây đan xen, che giấu thiên cơ.

Tam tai cửu nạn thập kiếp, bất quá chỉ bổ vào bề mặt.

Cây già làm quách có thể chống đỡ được phong hỏa lôi kiếp, huống hồ, kẻ này ắt hẳn cũng tinh thông đông thuật.

Cây già này đã sớm bị kẻ ấy luyện hóa thành một con đông mãng, những tơ máu vừa rồi chính là bằng chứng.

Ngay cả trong tam tai cửu nạn thập kiếp, nếu có kẻ trộm mộ nào nhòm ngó quan tài của người này, cũng sẽ bị tơ máu hút khô máu tươi mà chết.

Thật là một kẻ tâm tư kín đáo.

Chỉ tiếc, kẻ này tính toán không sai sót, ngược lại đã tính sai một điều, ngàn năm sau, chúng ta sẽ đến nơi đây.

Cũng coi như hắn đáng phải chịu kiếp này.

Lão Thiên Sư thản nhiên nói.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, sau đó cười nói: Tam tai cửu nạn thập kiếp, thi giải thành tiên, quả thực là có đại khí phách.

Cho dù chúng ta không đến, kẻ này đã trợ Trụ vi ngược, cùng Hiến Vương lão già kia, tàn khốc thống trị, trấn áp hơn mấy chục vạn dân di cư nơi đó.

Từng đống xương khô oan hồn, há có thể để hắn toại nguyện thành tiên.

Phàm nhân sợ nhân nguyên nhân, Tiên nhân sợ quả kết quả, thế nhân Tam Giới Lục Đạo, cũng khó thoát khỏi hai chữ nhân quả.

Chúng ta không đến, cũng sẽ có hậu nhân phá giải phong thủy cách cục nơi đây, khiến công lao của hắn uổng phí mà thôi.

Nhị đệ, mở quan tài đi.

Vâng.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, thầm nghĩ cuối cùng cũng vào chính đề, hắn Trần Ngọc Lâu chờ khoảnh khắc này đã quá lâu.

Ngay sau đó, hắn vung tay lên.

Quần đạo nhao nhao lấy ra sổ con đen, dò xét âm trảo, cạy mở quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài này, một lượng lớn chất lỏng màu máu tươi chảy xuôi.

Lấy dò xét âm trảo chụp mạnh xuống, bên trong là một lão đầu, mặt bao trùm mặt nạ tế tự hoàng kim sáu thú, mặc liễm phục đỏ tươi, trong tay cầm một cây long hổ vu trượng.

Diện mạo như mới, có thể nói là tươi sống.

Nửa thân trên là người, nhưng từ thắt lưng trở xuống, lại chính là một cái thân mãng xà không da.

Chương 82

Trên thân mãng xà, kèm theo từng sợi tơ máu nhảy nhót.

Vừa lúc thi thể Đại Tế Ti này bị quần đạo lôi ra ngoài, dưới mặt nạ tế tự hoàng kim sáu thú, chỉ thấy lão đầu này miệng mấp máy, dường như đang phun ra bọt khí.

Rắc.

Ầm ầm.

Đại thụ lay động, bên ngoài thân cây, chỉ thấy bầu trời trong nháy mắt trở nên đen kịt như mực.

Dường như đã quấy nhiễu một tồn tại kinh khủng nào đó.

Từ nơi sâu thẳm, thiên địa uy áp như ngục, lôi điện tựa ngân xà, nhảy nhót trong ráng hồng.

Thiên khung đen kịt, như bị vải đen bao phủ, sấm rền vang động, liên tiếp nổ ầm.

Rắc.

Ầm ầm.

Theo tiếng sấm trầm đục, trên bầu trời, lôi đình giáng xuống, đập thẳng vào mặt đất và cành cây.

Cặp cây bồ đề ngàn năm tuổi này, phảng phất bị địa khí cọ rửa, cùng với tiếng sấm rền vang động, rễ cây bị nhổ bật khỏi mặt đất, nghiêng ngả như sắp đổ.

Không tốt rồi.

Cặp cây bồ đề này sắp sụp đổ.

Rút lui mau.

Trần Ngọc Lâu chứng kiến tình hình này, lập tức hô to.

Cổ mộc ngàn năm lung lay sắp đổ, vết nứt lan rộng, bùn đất cuồn cuộn, tựa như Địa Long đang xoay mình.

Thiên khung sấm rền vang động, cảnh tượng tựa như tận thế.

Quần đạo sợ đến hồn phi phách tán, lúc này nghe Tổng Bánh Lái lên tiếng, nào dám trì hoãn, sợ chết trong cổ mộc này.

Lúc này cũng chẳng còn tâm trí vơ vét tài bảo.

Chỉ dùng búa bén bổ ra thân cây, may mắn cặp cây bồ đề ngàn năm này, sớm đã chỉ còn là một bộ vỏ rỗng mà thôi.

Thuần thục, đã bổ ra thân cành.

Quần đạo nương nhờ con rết treo núi bậc thang, cấp tốc di chuyển xuống phía dưới, chưa đợi toàn bộ Tá Lĩnh quần đạo rút khỏi đại thụ.

Rắc.

Một tiếng vang lớn.

Cặp cây bồ đề này cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, bùn đất cuồn cuộn, bị nhổ tận gốc, toàn bộ cự mộc trực tiếp nghiêng đổ.

Phía dưới lập tức xuất hiện một cái hố sâu đen như mực.

Sương mù đen theo đó bốc hơi lên, đây chính là địa khí bị trấn áp ngàn năm, đang hướng lên thiên khung.

Chỉ thấy một tôn cự thú, trực tiếp bị nắm kéo ra, chính là hình tượng Bí Hý, thân mang bia đá, trên đó khắc hình văn tự, bích họa, rồng bay phượng múa.

Cự mộc sụp đổ, kéo theo huyết quan bị rễ cây buộc chặt quấn quanh cũng trực tiếp văng ra.

Chất lỏng màu máu trong quan tài trong chốc lát đã vương vãi hơn phân nửa, thấm vào trong bùn đất.

Kéo theo cả lão đầu kia cũng trực tiếp văng ra.

Lão đầu với mặt nạ hoàng kim sáu thú, ôm pháp trượng Long Hổ, mặc liễm phục đỏ thẫm.

Eo buộc linh lung Cùng Kỳ hung thú sư rất mang dây thắt lưng Cùng Kỳ.

Nửa thân dưới là thân thể đại mãng, lung tung va chạm.

Lúc đó thiên khung đen như mực, chỉ có lôi quang lảng vảng trong tầng mây.

Quần đạo may mắn chạy thoát, sống sót sau tai nạn.

Giơ cao bó đuốc trong tay, uốn lượn tung hoành, tựa như một con Hỏa Long xuất hiện giữa chốn sơn dã này.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy lão đầu thân mãng trước mắt, lại từ trong quan tài như du long, chậm rãi bò lên, cái đuôi không ngừng vẫy loạn.

Dưới thân thể lão, mấy trăm sợi thịt tuyến màu đỏ, dày đặc như mạng nhện, quét thẳng về phía quần đạo bốn phía.

Tiên nhân.

Đại Tế Ti Hiến Vương thành tiên rồi, chạy mau.

Thật sự biến thành thần tiên, cứu mạng.

Quần đạo nào đã từng thấy qua cảnh tượng như vậy, đều kinh hãi run rẩy, dưới ánh lửa chiếu rọi, thi thể Đại Tế Ti trước mắt càng giống quỷ.

Ai trong lòng mà không sợ hãi.

Như thấy quỷ, người chết mấy ngàn năm, làm sao còn có thể động đậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, dù là Trần Ngọc Lâu trong lòng cũng không thể bình tĩnh.

Huống chi, kẻ này không phải dấu hiệu thi biến, cũng không phải cương thi.

Loại tình huống này ứng đối thế nào đây, thực sự là chưa từng nghe thấy.

Hai vị Tổng Bánh Lái, Trần, Chá đều cảm thấy chưa từng nghe thấy, đúng là trong lúc nhất thời chân tay luống cuống.

Trong tình huống ấy.

Ông.

Dưới màn đêm.

Chỉ thấy Thạch Dao yểu điệu thướt tha, đôi chân ngọc thon dài, trong ngực ôm kiếm, kiếm kêu vù vù nhảy nhót.

Chỉ trong chớp mắt, một tiếng gào thét vang lên, quét sạch cửu trọng không trung, kiếm quang tiêu tán, đạo đạo kiếm mang.

Trước mặt ta, ngươi cũng dám giả thần giả quỷ, ta đây có phải là đã cho ngươi quá nhiều mặt mũi, để ngươi thật sự coi mình là Tiên nhân rồi không.

Xoẹt.

Long Tuyền trọng kiếm, trong sát na giáng xuống, vạch ra cửu trọng kiếm mang, đại địa, cây khô, đằng la, thịt tuyến.

Kiếm khí tung hoành khuấy động, đại địa thủng trăm ngàn lỗ, tất cả đều là dấu vết kiếm xẹt qua.

Lý Văn Kiệt tay nắm kiếm quyết, đặt ngang trước môi.

Ngự kiếm.

Tru tà.

Kiếm quang nhảy nhót, chỉ trong chốc lát, chặt đứt thịt tuyến, một kiếm bổ ra thân thể lão đầu này, từ đó cắt đứt.

Kiếm của Điện hạ thật tốt.

Bên cạnh lão, Lý Thuần Cương, bọc áo lông da dê cũ kỹ, móc tai, giơ bầu rượu, chậm rãi nói.

Tam tai cửu nạn thập kiếp.

Mưu toan thi giải hóa tiên, tránh thoát phong hỏa lôi kiếp, đáng tiếc lại tránh không khỏi kiếp trộm cướp này.

Một kiếm chém đứt thân thể.

Thân kiếm vù vù, xẹt qua chân trời, rơi vào vỏ kiếm của Thạch Dao.

Thạch Dao khẽ che miệng nhỏ, nhìn Lý Văn Kiệt thi triển thủ đoạn.

Nàng vươn chiếc lưỡi đinh hương, khẽ liếm đôi môi đỏ mọng: Điện hạ thật là anh tuấn.

Rắc.

Theo thân thể kẻ này bị chém đứt, nhưng thi thể vẫn còn đó, lại đang chậm rãi khép lại.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời, một tia chớp đã tích tụ từ lâu, chuẩn xác giáng xuống.

Oanh.

Cửu tiêu lôi đình, chính là vĩ lực thuần túy của thiên nhiên, tuyệt

không phải thuật pháp thần thông, đại biểu cho sức mạnh chí dương chí cương chân chính.

Lôi đình giáng xuống.

Chỉ một đạo bạch quang, thi thể Đại Tế Ti này hóa thành bột mịn, bay tán loạn giữa không trung.

Còn sót lại đoản trượng Long Hổ, và mặt nạ hoàng kim sáu thú, bị văng bay sang một bên.

Trong không khí, sau đạo lôi quang kinh thiên vừa rồi, tràn ngập một mùi ô zôn vỡ tan thoang thoảng.

Quần đạo kinh ngạc dị thường, cứ thế đứng hoặc quỳ tại chỗ, tất cả đều không biết phải làm gì.

May mà Trần Ngọc Lâu đã ổn định tâm thần.

Lúc này, quạt giấy chợt vung lên: Đại đương gia thần thông cái thế, phi kiếm tru tà, lôi đình diệt tiên.

Kẻ này đã đền tội.

Các huynh đệ, mở quan tài đoạt bảo.

Quăng.

Quần đạo lấy lại tinh thần, hô to một tiếng, giơ cao bó đuốc, như châu chấu tràn đồng.

Vơ vét sạch Tàng Địa thiên ngọc, quan tài thủy tinh, cùng mặt nạ hoàng kim sáu thú, đoản trượng Long Hổ, phàm là thứ đáng giá, đều thu vào túi.

Tác nghiệt đa đoan, lôi đình thiên phạt này cũng là ngươi đáng đời phải chịu.

Lý Văn Kiệt lắc đầu.

Phàm nhân mưu toan thành tiên, bất quá chỉ là nói suông, không biết lượng sức.

Trong thế giới Đạo Mộ này, sức mạnh của Thương Thiên, sức mạnh của nhân quả, không thể xem thường.

Trong Hoàng Bì Tử Phần, lão dê lừa gạt Hồ Bàn huynh đệ, dùng tà thuật, nuốt thanh đồng long phù, đổ thi thể vào hố chôn, mưu toan hóa rồng thành tiên.

Chương 83

Đáng tiếc, một đạo cửu tiêu lôi đình, hóa thành tro bụi.

Hơn nữa, trong nguyên tác, hai huynh đệ Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu này, cũng bởi vì bội bỏ lời thề.

Từ đó một người gãy mất cánh tay, một người mù hai mắt.

Tất cả đều ứng nghiệm lời thề.

Bây giờ sở dĩ không xuất hiện loại tình huống này, chính là vì hai người họ không hề vi phạm lời thề Thường Thắng Sơn, từ đầu đến cuối đồng tâm hiệp lực mà thôi.

Long Khí + 100 Long Khí + 300.

Quần đạo vơ vét xong bảo vật, diện trình Đại đương gia Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt dần dần hấp thu Long Khí.

Trong chốc lát, đã thu thập được 800 điểm Long Khí.

Cộng thêm Long Khí còn dư trước đó, hiện tại Long Khí của Lý Văn Kiệt đã có hơn 5000 điểm.

Đại ca thần thông quảng đại.

Chá Cô Tiếu ở bên khẽ liếm môi nói: Không biết Đại ca có thể ban thưởng pháp cho hai huynh đệ ta không, Tam đệ ta cũng muốn giúp Đại ca một tay.

Chá Cô Tiếu chân thành nói.

Đệ cũng vậy.

Trần Ngọc Lâu thấy thời cơ chín muồi, ở bên cũng ôm quyền nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt nhìn qua hai người, thầm nghĩ Trần và Chá đều là kiêu hùng đương đại.

Huống hồ đã kết bái với mình, trung thành tuyệt đối.

Hai trợ thủ này mà cứ để không dùng, chờ họ dần dần chết già như phàm nhân, há chẳng phải phí của trời sao.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Nếu đã như vậy, cũng tốt, bất quá có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, còn phải xem cơ duyên của các ngươi.

Đa tạ Đại ca.

Hai huynh đệ nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, đều có thể thấy được niềm vui trong mắt đối phương.

Chá Cô Tiếu.

Người này am hiểu dời núi phân giáp thuật, sao Khôi đá đấu, lại trên con đường lục lâm, đơn đả độc đấu, người này có thể xưng là bậc thầy trộm mộ.

Chỉ bằng vào nhục thân, đã gần như thành đạo.

Nhưng đối kháng Tương Tây Thi Vương, thì không thể xem thường.

Người này tính cách tàn nhẫn, sát tâm cực nặng, rất thích hợp với Đại Soái Thiên Cương quyết.

Lý Văn Kiệt nhẹ nhàng điểm vào trán Chá Cô Tiếu.

Tâm pháp Thiên Cương quyết đã truyền vào trong đầu Chá Cô Tiếu.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt búng tay nhẹ một cái.

Viên nội đan của thanh lân cự mãng được phong tồn trong hộp

gấm trước đó, cũng theo đó bay ra, rơi vào lòng bàn tay Chá Cô Tiếu.

Lý Văn Kiệt bây giờ công lực đã đạt đến Đại Thiên Vị.

Trong thế giới Đạo Mộ, những viên yêu đan dị thú bình thường này, đối với hắn mà nói chỉ như hạt cát trong sa mạc, chẳng bằng ban cho Chá Cô Tiếu.

Nương nhờ công pháp này tu hành, sau khi mài nhỏ yêu đan này, phụ trợ thêm dược liệu, nuốt vào để rèn đúc nhục thân.

Đợi khi hóa khí thành tinh, có thể tăng cường long tượng chi lực.

Đến lúc đó, phối hợp với sao Khôi đá đấu của Tam đệ ngươi, đừng nói là Tương Tây Thi Vương, ngay cả Hiến Vương lão bánh chưng này hóa thành thi tiên, ngươi cũng có thể giảo sát kẻ ấy, không cần tốn nhiều sức.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Đa tạ Đại ca.

Chá Cô Tiếu hưng phấn không gì sánh được, cũng hiểu pháp này thần thông quảng đại.

Đạt được pháp này như hổ thêm cánh, ngay sau đó cảm tạ Lý Văn Kiệt, không chút chậm trễ thời gian, cấp tốc bắt đầu tu luyện.

Để Hoa Linh ở bên, phụ tá dược liệu, mài nhỏ yêu đan, bắt đầu rèn đúc thể phách.

Đại ca. vậy còn đệ thì sao.

Trần Ngọc Lâu ở bên, trông mong nhìn Lý Văn Kiệt.

Thầm nghĩ: Đại ca, huynh không thể trọng bên này khinh bên kia chứ, Tam đệ đều có Thiên Cương quyết, Nhị đệ đâu.

Nhị đệ cũng muốn a.

Lý Văn Kiệt nhìn qua Trần Ngọc Lâu, khẽ nhíu mày.

Trần Ngọc Lâu tuy cũng có chút công phu trong người, nhưng nói về khả năng đơn đả độc đấu, thì kém xa.

Huống chi, Tổng Bánh Lái nào lại ra tay đánh nhau.

Trần Ngọc Lâu dựa vào chính là ba tấc không nát miệng lưỡi, chơi chính là lừa dối, thuật miệng độn.

Nhưng mình nơi này, đâu có thuật miệng độn.

Lý Văn Kiệt suy nghĩ thật lâu, lúc này mới nói: Nhị đệ, ngươi có nghĩ làm sao để Tá Lĩnh kéo dài không suy, trăm năm sau chúng ta, vẫn như cũ thần bí cổ lão.

Đương nhiên rồi.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, thần sắc khẽ động.

Thầm nghĩ: Sinh lão bệnh tử, chính là điều không thể tránh khỏi.

Bây giờ đừng nhìn Tá Lĩnh vui vẻ phồn vinh, nhưng một khi hắn Trần Ngọc Lâu chết đi, không nói tan đàn xẻ nghé, thì Tá Lĩnh tấm biển vàng này nhất định cũng nguyên khí đại thương.

Huống hồ, hắn Trần Ngọc Lâu đâu có hậu nhân.

Nhưng Đại ca thì khác, Đại ca có Bảo Huyết a, Bảo Huyết có thể trường thọ a.

Chẳng lẽ. muốn truyền cho mình pháp trường sinh.

Lý Văn Kiệt cũng nhìn ra được, Trần Ngọc Lâu này, một là giỏi lừa người, hai là chỉ huy quần đạo, chính là hảo thủ.

Nói cách khác, rất có năng lực lãnh đạo.

Thiên kim dễ kiếm, một tướng khó cầu, Chá Cô Tiếu dù mạnh đến mấy, bất quá cũng chỉ là binh, mà người như Trần Ngọc Lâu, có thể

làm tướng.

Chỉ cần lão Trần này còn ở đây, mình làm Đại ca hoàn toàn có thể vung tay chưởng quỹ, chẳng cần quản gì cả.

Trần Ngọc Lâu có thể quản lý đám lục lâm cướp đường, Nam phái Cửu Môn này đâu ra đấy, rõ ràng rành mạch.

Đó chính là năng lực của người ta.

Một người như vậy, ban cho hắn một viên Bảo Huyết, để hắn trường sinh, liền có thể kéo dài không suy.

Mình cũng có thể tiêu dao tự tại.

Lý Văn Kiệt bắt đầu lướt qua thương thành hệ thống: Huyết Mạch: Thương Long Bảo Huyết, Huyền Vũ Bảo Huyết, Kỳ Lân Bảo Huyết, Phượng Hoàng Bảo Huyết, Bạch Hổ Bảo Huyết.

Lực lượng huyết mạch đa số không khác biệt mấy: trường thọ, trừ tà.

Nhưng cũng có sở trường riêng trong từng lĩnh vực.

Ví như Huyền Vũ Bảo Huyết này, ngàn năm rùa vạn năm rùa, người có được Huyền Vũ Bảo Huyết chính là loại trường thọ nhất trong các Bảo Huyết.

Hơn nữa lực phòng ngự rất mạnh, máu dày, là một tấm khiên thịt.

Rất phù hợp với tiểu tử Trần Ngọc Lâu này.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó hao phí 300 Long Khí, tiến hành mua sắm.

Hệ thống này có một chỗ tốt, sau khi mua huyết mạch có thể tiến hành chuyển di.

Lý Văn Kiệt trực tiếp chuyển nó sang thân Trần Ngọc Lâu.

Lúc này, trên bề mặt thân thể Trần Ngọc Lâu, một hình xăm Huyền Vũ to lớn dần dần nổi lên.

Hơn nữa gân cốt của hắn cũng như được rèn đúc lại lần nữa.

Lý Văn Kiệt nhẹ nhàng điểm vào trán Trần Ngọc Lâu, lúc này mới nói: Nhị đệ, ta ban thưởng ngươi Huyền Vũ Bảo Huyết.

Đây là Thần Thú Bảo Huyết, có thể bảo vệ ngươi trường thọ không suy, chí ít thọ nguyên có thể đạt tới 500 năm.

Chương 84

Coi chừng mà lợi dụng.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Nghe vậy, trong mắt Trần Ngọc Lâu hiện lên một tia vui mừng: Đa tạ Đại ca.

Đồng thời trong lòng thầm than, Đại ca quả nhiên thần thông quảng đại, chỉ một ngón tay thôi mà có thể ban thưởng pháp.

Thật có chút Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh Đại ca, huynh thật là Tiên nhân.

Quần đạo chứng kiến thủ đoạn này của Lý Văn Kiệt, đều hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nhao nhao quỳ lạy hô to Tiên nhân.

Mặc dù thèm khát, nhưng cũng không có tên quần đạo mù quáng nào dám ở trước mặt Đại đương gia mà đòi hỏi tiên pháp.

Bọn họ cũng đâu phải Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, đã kết bái với Lý Văn Kiệt.

Bằng không, nếu chọc cho Đại đương gia không vui, bóp chết bọn họ cũng chỉ là chuyện một ngón tay thôi.

Chứng kiến hai người đạt được tiên pháp, Lý Văn Kiệt cũng cho quần đạo tạm thời chỉnh đốn, mình thì mở bảng hệ thống ra xem xét: Túc Chủ: Lý Văn Kiệt Cảnh Giới: Đại Thiên Vị Triệu Hoán Tùy Tùng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong, Bất Lương Nhân 36 Thiên Cương giáo úy, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy, Kiếm Thần Lý Thuần Cương.

Công Pháp: Thiên Cương quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Sâu Độc, Ngự Kiếm Thuật,

Thần Cơ Bách Luyện, Cánh Tay Kỳ Lân.

Võ Khí: Long Tuyền Bảo Kiếm, Ma Đao Thiên Nhận.

Hệ Thống Không Gian: Đông Hoàng Hỗn Độn Chuông.

Long Khí: 4729 Trước đó, để đổi Huyền Vũ Bảo Huyết cho tiểu tử Trần Ngọc Lâu này, đã hao phí 300 Long Khí.

Còn lại hơn bốn nghìn Long Khí.

Lý Văn Kiệt lại đại khái lật xem Hệ Thống Không Gian, rất nhanh đã tìm được một món đồ tốt.

Đốn Ngộ Chi Cảnh: 5000 Long Khí Đốn ngộ.

Trên thực tế, trong Đạo môn, Phật môn, thậm chí người luyện võ đều có thể đạt được.

Đây là một loại cảnh giới huyền ảo khó hiểu.

Cao tăng, cao đạo bình thường, cả đời có thể bước vào một lần đã là cơ duyên to lớn.

Nhưng Đốn Ngộ Chi Cảnh trong thương thành hệ thống thì khác.

Chỉ cần mua xong, Lý Văn Kiệt muốn tiến vào Đốn Ngộ Chi Cảnh, lập tức liền có thể bước vào loại cảnh giới huyền ảo khó hiểu này.

Lĩnh ngộ công pháp, tu luyện, làm ít công to.

Lý Văn Kiệt cũng mừng rỡ không thôi, bây giờ công lực của hắn đã sớm đạt đến cảnh giới Đại Thiên Vị.

Đại Thiên Vị tuy mạnh mẽ, nhưng trong mắt Đại Soái, bất quá chỉ là sâu kiến.

Nhưng muốn tiến thêm một bước, thôn phệ yêu đan, phụ trợ dược liệu, sớm đã mất đi công hiệu.

Loại Đốn Ngộ Chi Cảnh này, có thể mang lại tiện lợi cực lớn cho Lý Văn Kiệt.

Trước mắt còn thiếu 300 Long Khí, Lý Văn Kiệt cũng không nóng nảy, đây chính là tại vị trí mộ huyệt của Hiến Vương.

Muốn gom góp Long Khí, quá đơn giản.

Chá Cô Tiếu quả nhiên không hổ là Chá Cô Tiếu, hắn vốn dĩ đã có nền tảng trong người, bây giờ phụ trợ thêm yêu đan, tu luyện Thiên Cương quyết.

Làm ít công to.

Vừa mới nửa ngày công phu, đã hóa khí thành tinh, đạt đến cảnh giới Tiểu Tinh Vị.

Lực có thể khiêng đỉnh, sánh ngang long tượng.

Một quyền có thể đánh chết một con trâu.

Phối hợp với sao Khôi đá đấu, e rằng Hiến Vương lão bánh chưng này, cũng phải bị rút đầu, lúc đó nuốt hận mà thôi.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, hai người đạt được thần thông, cũng vui vẻ không gì sánh được.

Nhao nhao hướng về phía Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía tôn thạch thú vừa rồi từ trong cái hố của đại thụ bay lên.

Mấy vị đương gia tới, quần đạo đã sớm dọn dẹp sạch bùn đất, thảm thực vật và những thứ khác trên bề mặt bia đá của thạch thú này.

Thắp phong đăng, giơ bó đuốc, chỉ chờ ba vị đương gia thẩm tra.

Chỉ thấy tôn thạch thú trước mắt, tương tự Bí Hý.

Trên lưng nó cõng Trấn Lăng Phổ.

Bí Hý cõng bia.

Nhìn qua thạch thú trước mắt, Trần Ngọc Lâu ở bên khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng lay động quạt giấy.

Đây là Trấn Lăng tiêu hình.

Lý Văn Kiệt ở bên nói: Các ngươi nhìn, trên lưng nó chính là Trấn Lăng Phổ.

Tiêu hình trấn trạch, chỉ là tương tự Bí Hý.

Vật này trấn áp bốn phía Vương mộ, nhất định là để trấn áp tà khí, sau khi mộ huyệt hoàn thành thì mai táng nơi đây.

Bây giờ địa khí cọ rửa, lúc này mới đẩy vật này vọt ra.

Lại xem một chút, bên trên nói điều gì.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu gật đầu nói: Vẫn là Đại ca kiến thức rộng rãi.

Mấy người nhìn về phía Trấn Lăng Phổ, mặt trước của Trấn Lăng Phổ chính là văn tự ghi chép, miêu tả toàn bộ quá trình kiến tạo mộ của Hiến Vương.

Hiến Vương.

Mặc dù chỉ là một Thiên tử thảo đầu ở vùng biên cương, nhưng người này tàn bạo phóng túng, dã tâm bừng bừng, để kiến tạo mộ huyệt của Hiến Vương này, trước sau đã hao phí đến hai mươi bảy năm.

Nhân lực đầu tư không dưới mấy chục vạn người, bao gồm cả nô lệ và di dân nơi đó, để xây dựng kiến trúc như vậy mà tử thương vô

số kể.

Quả nhiên là vạn người đốn củi, một người thăng thiên.

Hơn nữa — trên Trấn Lăng Phổ này còn nhắc đến ca ca của Hiến Vương năm đó, chính là Điền Vương.

Từng có cơ duyên xảo hợp mà đạt được Mộc Trần Châu.

Nguyên bản nơi đây, chỉ là quận huyện do Tần Thủy Hoàng thiết lập, nhưng Tần Thủy Hoàng vừa chết, Hán Sở tranh hùng, thiên hạ đại loạn.

Thế là Điền Vương dứt khoát bế quan tỏa cảng, chuyên tâm nghiên cứu bí mật trong Mộc Trần Châu.

Không ngờ, qua mấy chục năm, Hán Võ Đại Đế đăng cơ, thế lực thống trị của Đại Hán cường đại chưa từng có, đánh Hung Nô liên tục bại lui.

Cũng thu Điền Nam này vào dưới trướng.

Đến sau này, Hán Võ Đại Đế già yếu, nghe nói Mộc Trần Châu cất giấu bí mật trường sinh, thế là yêu cầu Điền Vương dâng Mộc Trần Châu.

Điền Vương này, mặc dù cũng tham luyến Mộc Trần Châu, nhưng hắn chỉ là một Thiên tử thảo đầu, làm sao dám khiêu chiến Hán Võ Đại Đế.

Đó chẳng phải là lão thọ tinh tự thắt cổ, chán sống hay sao.

Sợ đến lúc ấy liền muốn đem Mộc Trần Châu hiến cho Hán Võ Đại Đế.

Nhưng vào lúc mấu chốt này, Hiến Vương vốn là Vu Vương biên cương, lại là đệ đệ của Điền Vương, hắn tham luyến trường sinh.

Nghĩ cách trộm đi Mộc Trần Châu, mang theo Đại Tế Ti và nô lệ

dưới trướng, tiến về đất Điền Nam, cũng chính là dưới Che Long Sơn.

Lấy đông thuật tàn khốc, trấn áp dân man di bách tính nơi đó, xây dựng mộ huyệt.

Điền Vương lúc này thấy thế, Hảo tiểu tử, ngươi đã trộm Mộc Trần Châu đi rồi, ta phải làm sao đây.

Nếu Hán Võ Đại Đế không thấy được Mộc Trần Châu, với thế lực thống trị hùng mạnh của Hán, hắn Điền Vương ngày thứ hai liền phải chết.

Dưới tình thế thúc thủ vô sách, Điền Vương chỉ có thể lấy một viên ảnh châu giả mạo Mộc Trần Châu, hiến cho Hán Võ Đại Đế, lúc này mới lừa dối vượt qua kiểm tra.

Nhìn đến đây, Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên niềm vui mừng không thể che giấu.

Hắn nắm chặt tay Hoa Linh.

Lúc này mới vui đến phát khóc nói: Sư đệ, sư muội, Mộc Trần Châu, ngay tại nơi đây, ngay trong mộ Hiến Vương.

Ta đã nói rồi, không thể nào ở trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế.

Hóa ra, đó chỉ là ảnh châu.

Nên biết, Mậu Lăng của Hán Võ Đại Đế, sớm vào năm Xích Mi Quân khởi nghĩa, đã bị quân nông dân cướp sạch.

Kéo theo ảnh châu cũng tung tích không rõ.

Nếu như Mộc Trần Châu cũng mất đi vào lúc đó, đó mới thực sự là mò kim đáy biển, khó lòng tìm kiếm.

Sư ca, chúng ta thành công rồi.

Ba huynh muội cũng vui đến phát khóc, ôm đầu khóc rống.

Chương 85

Quần đạo thấy thế, cũng không dám quấy rầy.

Đa tạ Đại ca đã mang đệ tìm được Mộc Trần Châu, đợi sau khi phá giải lời nguyền Quỷ Nhãn, ba sư huynh đệ muội chúng ta nguyện vì Đại ca mà ra sức trâu ngựa, sinh tử cũng có thể nằm trong tay huynh.

Chá Cô Tiếu thành khẩn nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cũng khẽ gật đầu.

Chá Cô Tiếu quả thật là người có ơn tất báo, mình cũng coi như không nhìn lầm người.

Trấn Lăng Phổ này, mặt trước ghi lại những văn tự vừa rồi, chính là quá trình Hiến Vương kiến tạo mộ huyệt.

Mặt sau, chính là bản đồ tổng quan toàn bộ mộ huyệt Hiến Vương.

Chỉ thấy một tòa Lăng Vân Tiên Cung, gần như được an táng trên mây, khí thế bàng bạc, hùng hồn đại khí.

Trong đó kiến trúc cung điện càng là Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, đài ngắm trăng, núi giả, ao nước, các loại kiến trúc đầy đủ mọi thứ.

Có thể xưng là cực thịnh của thiên hạ.

Một Vương mộ hạng nhất.

Hơn nữa, toàn bộ Đại mộ Hiến Vương, được an táng tại Long huyệt Thủy Long choáng, kiến tạo trên mây, tựa như thần tiên, Hiến Vương được chôn trong đó.

Ngay cả sau khi chết, cũng có thể quan sát toàn bộ Trùng Cốc,

giống như một vị Vương cao cao tại thượng, quan sát giang sơn của mình.

Bởi vậy có thể thấy được, Hiến Vương này đối với quyền lợi có sự cố chấp bệnh hoạn.

Dù là Trần Ngọc Lâu, quần đạo Tá Lĩnh, cùng Chá Cô Tiếu bọn người đã từng trộm không ít đại mộ, trong lúc nhất thời cũng bị chấn nhiếp, có chút không nói nên lời.

Rất lâu sau, Trần Ngọc Lâu lúc này mới nói: Hắc, Đại ca, Hiến Vương này quả thực đã đem cung điện của mình kiến tạo trên trời.

Lão thập tử, thật sự coi mình là thần tiên rồi.

Kẻ này tàn bạo phóng túng, độc hại bách tính, xem mạng người như cỏ rác, thực sự là đồ tội ác tày trời.

Người như vậy, cũng dám mưu toan đàm luận tiên duyên, đúng là trò cười cho thiên hạ.

Tá Lĩnh ta nhất định sẽ thay trời hành đạo.

Trần Ngọc Lâu ở bên nói.

Phàm nhân cầu tiên duyên, bất quá nói suông vọng luận, vết xe đổ của Đại Tế Ti này đã bày ra trước mắt.

Hiến Vương lão già kia, uổng phí tâm cơ, xa hoa cực độ, thực sự có thể sánh với Thương Trụ, Hạ Kiệt thời cổ.

Người không đến báo, ngày qua báo.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Chúng ta, chính là kiếp nạn từ trời giáng xuống, trộm tinh giáng thế, kẻ này, khó thoát kiếp này.

Lấy được Mộc Trần bảo châu, ngàn năm số mệnh của Dời Núi ta, cũng cuối cùng rồi sẽ kết thúc.

Đây là thiên lý vậy.

Chá Cô Tiếu cũng ở bên sục sôi nói.

Tá Lĩnh các huynh đệ, đi theo ta, mở Long Huyệt Hiến Vương, hủy đi cơ duyên thành tiên của hắn.

Đây là thiện ác hữu báo, báo ứng xác đáng.

Hiến Vương lão già kia tàn bạo phóng túng, nên có báo ứng này, Tá Lĩnh ta, hôm nay thay trời hành đạo.

Trần Ngọc Lâu vung tay hô to.

Quần đạo hô to: Quăng.

Trùng trùng điệp điệp, mấy ngàn Tá Lĩnh tinh binh, cầm bó đuốc trong tay, dựa theo địa đồ da người, trước mắt bất quá mấy mét.

Liền hiện ra hai khối cự thạch, bề mặt cự thạch có vẽ hai con mắt mở to, giống như đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, những kẻ trộm mộ xâm nhập Hiến Vương Cấm Địa.

Hai khối cự thạch này, đều là thiên thạch từ trời rơi xuống, ảnh hưởng từ trường nơi đây, cũng đồng thời chính là cửa vào chân chính của Trùng Cốc.

Bước vào trong đó.

Các loại đẳng la ngàn năm, vạn năm, thảm thực vật, cùng một số côn trùng, động vật đã sớm diệt tuyệt, sinh động trong đó.

Đương nhiên—từ trường nơi đây hỗn loạn, bất kỳ dụng cụ điện tử nào cũng đều mất đi công hiệu.

Tại nội bộ Trùng Cốc, rõ ràng có thể nhìn thấy hai bên đứng sừng sững những thạch nhân, chính là di tích Thần Đạo của Đại mộ Hiến Vương.

Dọc theo Thần Đạo đến tận cùng, không thấy bờ.

Xuyên qua những cây tùng bách xanh tốt, có thể nhận thấy, toàn bộ khu vực hạch tâm nhất của Trùng Cốc, nơi đây hẳn là Long huyệt Thủy Long choáng.

Chỉ là bên ngoài, bao phủ lấy một tầng sương trắng độc chướng khổng lồ, che kín toàn bộ Đại mộ Hiến Vương ở trung tâm.

Nên biết, trong nguyên tác, tiểu tử Trần Ngọc Lâu này đã từng mang theo Tá Lĩnh tinh binh đến nơi đây.

Nhưng bọn họ không quan tâm, xông thẳng vào trong độc chướng.

Độc chướng bốc lên, quần đạo nhao nhao chết thảm trong Trùng Cốc.

Dù là Tổng Bánh Lái Trần Ngọc Lâu, trong lòng cơ trí, vội vàng chạy trốn, cũng bị độc chướng làm mù một đôi mắt.

Từ đó, trên giang hồ hắn biến thành Trần Mù, Tổng Bánh Lái ngã xuống, 200000 tên cướp đường của Thường Thắng Sơn cũng tan đàn xẻ nghé.

Tá Lĩnh, từ đó mới trở thành môn phái thất truyền trên giang hồ.

Mà muốn tiến vào, độc chướng kéo dài không dứt, phong tỏa Đại mộ Hiến Vương, như một tấm chắn tự nhiên.

Lại nên làm thế nào để phá giải đây.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu lấy ra địa đồ da người, đối chiếu với vị trí cụ thể trước mắt trên địa đồ.

Trước mắt sương trắng phong tỏa bao phủ, khu vực trung tâm được đánh dấu Thủy Long, e rằng chính là phương vị của Hiến Vương Long Huyệt.

Trần Ngọc Lâu khẽ cau mày nói: Độc chướng này trên địa đồ da người đánh dấu phạm vi cực kỳ rộng khắp.

Cửu trọng Độc Chướng, ba tầng trong ngoài, vây quanh toàn bộ Hiến Vương Long Huyệt cực kỳ chặt chẽ, tựa như Phi Long quấn hộ.

Khó lòng tiến thêm.

Hơn nữa, độc chướng này hẳn là độc tính kịch liệt, sinh linh bình thường không thể bước vào trong đó.

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía sâu trong Trùng Cốc, đặc biệt là biên giới Độc Chướng.

Nơi đây tuy cỏ cây phồn thịnh, cổ mộc san sát thành rừng, nhưng lại không có chút côn trùng kêu vang hay tiếng chim hót.

Rõ ràng đây là một mảnh tuyệt địa.

Điều này cũng xác minh độc tính kịch liệt của mảnh Độc Chướng trước mắt.

Đại ca, chi bằng đợi gió núi quét, làm tan độc chướng rồi chúng ta hãy tiến vào.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nói.

Lý Văn Kiệt lắc đầu: Đợi gió núi quét, một mảnh độc chướng lớn như vậy, phải đợi bao lâu.

Huống hồ, phạm vi độc chướng này bao phủ quá lớn, một khi Tá Lĩnh triển khai đội hình, không bao lâu độc chướng sẽ lại bao phủ tới, e rằng toàn quân bị diệt.

Lý Văn Kiệt nói rồi, lấy ra một bộ kim toán, gỡ hết hạt châu trên đó, rồi tiếp lời: Hiến Vương người này tinh thông kỳ môn phương thuật.

Lăng mộ Hiến Vương này quy mô hùng vĩ, dù đặt trong các đế

vương lăng mộ cũng có thể có tên tuổi.

Một lăng mộ quy mô hùng vĩ như vậy, lại kiến tạo tại Thượng Cổ tiên huyệt, trong Thủy Long Choáng, địa thế phong thủy bốn phía cần phải kiến thiết các huyệt nhãn phụ trợ để bảo vệ Tiên Nhân bảo huyệt.

Nơi đây không thể xem thường, muốn sửa phong thủy, nhất định phải dùng đến Hóa tự quyển trong Mười sáu chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Sửa phong thủy, nhất định phải động đến chín cái huyệt nhãn mấu chốt của nó.

Trong đạo phong thủy kham dư, gọi là Cửu Long Quấn Hộ, có thể bảo vệ huyệt vị phong thủy vạn năm không phá, long huyệt cát địa, đẹp không sao tả xiết.

Trong chín đạo phong thủy huyệt nhãn, chỉ cần tìm được một trong các quan khiếu, liền có thể phá vỡ cách cục phong thủy này, bước vào lăng mộ Hiến Vương.

Bất quá, ảo diệu của mộ Hiến Vương chính là ở chỗ này.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Sâu trong Trùng Cốc, từ trường nhiễu loạn, Đằng La bao trùm, cổ mộc che trời.

Che lấp phong thủy khí vận, địa thế Âm Dương, cho dù Trương Tam Gia tự mình đến đây, e rằng cũng khó tìm ra quan khiếu trong đó, phá vỡ phong thủy thế cục.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và đồng bọn đã gặp phải máy bay rơi, phá vỡ cách cục phong thủy vạn năm quấn hộ nơi đây, tìm ra Thủy Long mạch, cũng chính là cách cục bờ núi uốn lượn chín khúc, từ đó bước vào miếu sơn thần.

Thuận lợi tiến vào Thủy Long Choáng.

Nhưng hiện tại, thời điểm mấu chốt này còn chưa tới, quả nhiên là phải có biến cố bất ngờ mới phá được, ngoại lực khó mà khai thông.

Đại ca, vậy thì.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nhíu mày.

Lần này tuy đã chuẩn bị mặt nạ phòng độc, nhưng Độc Chướng vô biên vô hạn, bao quanh Vương mộ.

Phạm vi quá lớn.

Chương 86

Hơn một ngàn quần đạo Tá Lĩnh, ai biết có chịu đựng nổi không.

Huống hồ, cho dù bước vào phạm vi Độc Chướng, nếu không tìm thấy phong thủy quan khiếu, cũng y như không, e rằng khó lòng đến được điểm cuối.

Thật không ngờ, chỉ là một Hiến Vương mộ, cái vị Thảo Đầu Thiên Tử này lại khó giải quyết đến vậy.

Lão kiếm thần.

Bổ một kiếm.

Nơi đây Đằng La bao trùm, che lấp phong thủy khí vận, tuy không có tai biến bất ngờ.

Nhưng ta có lão kiếm thần đây.

Có thể kiếm khai thiên môn.

Được.

Lý Thuần Cương khoáng đạt gật đầu, chỉ nhàn nhạt vươn tay, vén vạt áo da cừu cũ nát.

Quần đạo không rõ nội tình.

Thấy lão già này tướng mạo lôi thôi, dáng người thấp bé, vốn không để vào mắt.

Nay thấy Đại đương gia bảo người này bổ một kiếm, trong lòng nghi hoặc.

Bổ một kiếm.

Ý gì vậy, chẳng lẽ một kiếm này có thể bổ ra mộ huyệt Hiến

Vương.

Ngươi tưởng Tôn Ngộ Không sao.

Làm sao có thể có chuyện đó.

Bất quá Đại đương gia đã nói vậy, tất có cái lý của Đại đương gia, chỉ là bọn ta không biết được ảo diệu trong đó.

Cứ chờ xem.

Quần đạo nghị luận ầm ĩ.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng trong lòng nghi hoặc, kìm nén tính tình, chăm chú nhìn Lý Thuần Cương biểu diễn.

Kiếm đến.

Theo Lý Thuần Cương một tiếng hô, Long Tuyền trọng kiếm kêu vù vù rung động, đã rơi vào lòng bàn tay lão kiếm thần.

Một kiếm bổ ra.

Đằng La cao lớn, cổ thụ chọc trời, đại địa nứt toác, một đạo vết kiếm như cày đất.

Trong nháy mắt kéo dài ngang dọc.

Dù sương mù dày đặc phong tỏa, thậm chí ngay cả sương mù cũng bị cắt đôi, kéo dài ra một con đường dài hơn hai trăm trượng.

Nơi cuối cùng.

Chỉ thấy thế núi chồng chất, ngân long bay lượn, thác nước treo ngược bay lượn, một đạo Thất Thải Hồng Kiều, hình thành một mảng lớn mây mù che đậy.

Trên vòm trời này.

Thất Thải Hồng Kiều, mây mù nâng đỡ, một tòa cung điện uy nghiêm bậc nhất thiên hạ, tựa như được kiến tạo trên mây.

Tần Chuyên Hán Ngõa, tử trụ kim lương, phi diêm đấu củng, khí thế bàng bạc.

Quả nhiên là Tiên Nhân cung điện.

Tựa như Lăng Tiêu Bảo Điện của Ngọc Hoàng Đại Đế trong thoại bản tiểu thuyết, quần đạo nhất thời đều đứng sững tại chỗ.

Không biết là chấn động trước uy thế khai thiên của Lý Thuần Cương, hay là kinh ngạc trước Tiên Cung Lăng Vân của Hiến Vương.

Hảo kiếm.

Trần Ngọc Lâu lấy lại tinh thần, tán thưởng một câu.

Ngay sau đó.

Lại nhìn về phía cung điện Hiến Vương trên vòm trời, thở dài nói: Không ngờ, Hiến Vương lại thật sự xây cung điện của mình lên trời.

Chẳng lẽ, thế gian này, thật sự có phương pháp thành tiên.

Ông.

Long Tuyền bảo kiếm rơi vào trong ngực Thạch Dao, lão kiếm thần ngáp dài, tựa như kiếm vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lý Văn Kiệt đứng bên cạnh nói: Cái gì trên trời.

Nhị đệ, Tam đệ.

Long Choáng vô hình, Thủy Long vô tượng, loại Long Choáng này vốn là do hơi nước nâng đỡ bên dưới, hiện ra cầu vồng khí, tựa như cầu nối Tiên Nhân, vắt ngang chân trời.

Đây cũng là lý do Thủy Long Choáng được xưng là Thượng Cổ long huyệt.

Bất quá chỉ là cầu vồng khí tụ mà thành, chứ không phải thật sự kiến tạo trên trời, lão kiếm thần một kiếm bổ ra Độc Chướng Trùng

Cốc.

Giờ đây địa thế đã rõ.

Dưới lòng đất này, một đầu Thủy Long mạch nối thẳng đến cuối cùng, nửa đường nhất định sẽ thiết trí đoạn trùng đạo, chỉ cần tìm được tận cùng của Thủy Long mạch này, miếu thờ sơn thần, liền có thể bước vào lăng mộ Hiến Vương.

Các huynh đệ, lên.

Lý Văn Kiệt quát.

Quăng.

Quần đạo nghe vậy, trong lòng kích động, giữa sương trắng phong tỏa, dựa theo chỉ dẫn của Lý Văn Kiệt.

Quần đạo vòng quanh Thủy Long mạch, rất nhanh tìm thấy đoạn trùng đạo được thiết trí trên mặt đất.

Đoạn trùng đạo, trên thực tế, chính là để phòng ngừa Vương mộ bị sâu ăn chuột cắn, gây hư hại, mà chuyên môn bố trí.

Ở cuối đoạn trùng đạo này.

Uốn lượn chín khúc, chỉ thấy một tòa kiến trúc kiểu ẩn mình trong núi, phục mai trong sơn dã, chính là một tòa miếu sơn thần cổ xưa.

Phía trước miếu sơn thần này, còn có một cái hồ lô lửa màu đỏ thẫm khổng lồ, cao bằng người, nằm dưới lớp loạn thảo bao phủ.

Bước vào loạn thảo.

Quần đạo thấy miếu sơn thần ngay trước mắt, trong lòng nóng như lửa, tưởng niệm báu vật Hiến Vương.

Vội vã bước đi.

Định bước vào trong đó, bỗng nhiên từ trong loạn thảo này, một

mùi tanh hôi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Chỉ thấy một con vật dài hơn một trượng, lưng mọc cánh chim, đầu mọc răng nanh, sinh vật dữ tợn, bay lượn từ trong Độc Chướng tới.

Cuốn theo từng trận gió tanh.

Đây là Phi Ngô Công.

Thấy vật này, Trần Ngọc Lâu trong lòng kinh hãi, kêu lớn.

Phi Ngô Công này, trên thực tế không giống như con sáu cánh con rết ở Bình Sơn trước đó.

Đây là một con rết chân chính, tu luyện đắc đạo viên mãn.

Về ghi chép Phi Ngô Công, nổi tiếng nhất là trong Từ Bách Thảo Viên đến Tam Vị Thư Trai.

Phi Ngô Công thích ăn nhất tủy não mỹ nữ rắn.

Thứ này, tướng mạo càng giống linh vật răng lớn, nhưng linh vật răng lớn bình thường nhiều lắm cũng chỉ lớn bằng bàn tay.

Mà con trước mắt này, khổng lồ hơn một trượng.

Lưng mọc hai cánh, bao phủ giáp xác, đầu mọc hai càng, thật sự giống như Phi Thiên Ngô Công.

Lại bay ra từ trong độc chướng.

Không nghi ngờ gì, con này có thể là Hiến Vương dùng đông thuật tế luyện, bình thường ẩn nấp trong độc chướng, thủ hộ Vương mộ.

Nhưng vừa rồi, một kiếm kinh thiên của lão kiếm thần đã làm nó bừng tỉnh, lúc này mới canh chừng mà đến.

Quần đạo thấy Phi Ngô Công này đầu mọc răng nanh, lưng mọc hai cánh, hình thể lại hơn một trượng, biết rõ tuyệt không phải loại

lương thiện.

Đồng loạt từ bên hông rút ra súng hộp.

Cộc.

Đạn bay tán loạn, dốc hết hỏa lực về phía Phi Ngô Công trước mắt.

Phi Ngô Công này, gặp cơn mưa đạn, thân thể đau đớn, hung tính nổi lên.

Miệng rộng đầy răng nanh.

Chương 87

Há to miệng, mùi tanh hôi nồng nặc, từ trong miệng lại phun ra độc chướng màu đen.

Sương độc này lan tràn.

Quần đạo gần nhất, lúc này sùi bọt mép, thân hình run rẩy, ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Thứ này biết phun độc, nhanh đeo mặt nạ phòng độc vào.

Lý Văn Kiệt thấy vậy, trong lòng hơi kinh.

Thứ này trong miệng phun ra lượng lớn sương độc màu đen.

Nhiều cỏ cây thực vật trên mặt đất đều khô héo theo, đủ để thấy độc tính kịch liệt của nó.

Vùng đất Điền Nam, nhiều khói nhiều chướng, quả nhiên độc trùng yêu vật cũng không phải số ít.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, ngoài Phi Ngô Công này, dưới dòng nước còn có một con Hoắc Thị bất tử trùng khổng lồ.

Cũng thuộc loại quái vật khổng lồ.

Đều là thủ đoạn của Hiến Vương.

Quần đạo nghe Đại đương gia nhắc nhở, không dám lơ là, nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc, đeo lên mặt.

Cho dù không có mặt nạ phòng độc, cũng nhanh chóng kéo áo xuống, tẩm nước tiểu, buộc chặt vào miệng mũi để giải độc chướng.

Lý Văn Kiệt thấy Phi Ngô Công độc tính bộc phát, phun ra sương độc, đang định xuất thủ.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: Giết gà sao lại dùng đao mổ trâu.

Cứ để đệ.

Hắn vừa mới đạt được Thiên Cương Quyết mà Lý Văn Kiệt ban thưởng, lại được phụ trợ dược liệu, Yêu Đan.

Hóa khí là tinh.

Huống hồ, hắn vốn là Dời Núi Khôi thủ, thân thủ không tầm thường, tâm cao khí ngạo.

Há có thể mọi chuyện đều để Đại ca xử lý.

Chuẩn.

Lý Văn Kiệt gật đầu, cũng nhìn ra tâm tư của Chá Cô Tiếu, lập tức gật đầu đồng ý.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng ôm quyền nói: Đại ca, đệ đi trợ Tam đệ một chút sức lực.

Hai người một trước một sau.

Chá Cô Tiếu cởi đạo bào trên người, để lộ ra bộ trang phục màu đen, giáp leo núi đào bới bên trong.

Lấy miếng vải đen che mặt, trong miệng ngậm một viên thuốc mê Dời Núi chuyên dùng để giải độc.

Trên mặt sát khí.

Lưng đeo kim cương dù, bàn chân đột nhiên đạp mạnh, lăng không bay lên một cước, thi triển Sao Khôi Đạp Đấu, thẳng hướng Phi Ngô Công mà đi.

Thân thủ của Chá Cô Tiếu vốn đã không tầm thường.

Lại thêm hóa khí là tinh, có Long Tượng chi lực, càng như hổ

thêm cánh, một cước lăng không.

Nhanh như gió như sấm.

Đột nhiên giáng xuống đầu Phi Ngô Công, con vật này hú lên quái dị, nhưng chưa bị thương nặng.

Ngẩng đầu lên liền muốn phun độc.

Chá Cô Tiếu tay chân lanh lẹ, bên hông hai khẩu súng hộp hai mươi viên, trực tiếp nhắm ngay miệng rộng của Phi Ngô Công.

Xạ kích tới tấp như cắt cỏ.

Quần đạo thấy Tam đương gia dũng mãnh phi thường như vậy, thầm nghĩ Chá Cô Tiếu quả thật có tài có gan, dám thừa lúc con vật này phun độc mà xạ kích.

Người bình thường e rằng đã sớm sợ đến vỡ tim gan.

Phi Ngô Công này, thân phủ giáp xác đen nhánh bóng loáng, như khôi giáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Nhưng lúc phun độc, miệng rộng há ra, chính là nhược điểm, đạn dốc xuống, đánh cho miệng nó rách bươm, tiếng kêu rên liên hồi.

Tam đệ, ta đến giúp ngươi.

Nắm lấy cơ hội này.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, một thân áo bào trắng, tay nắm tiểu thần phong, lưng đeo hình xăm Huyền Võ.

Lấy tiểu thần phong, tẩm Huyền Võ bảo huyết.

Lăng không nhảy lên.

Tiểu thần phong đã đâm vào miệng Phi Ngô Công này, hòa lẫn thần huyết, con vật này đau đớn kêu rên liên hồi, đầu đuôi lắc lư.

Chá Cô Tiếu thấy mục đích đã đạt, bung kim cương dù ra, chặn

răng nanh của con vật, nắm lấy Trần Ngọc Lâu, nhảy xuống.

Nhị ca, cho đệ mượn đại phủ, giúp đệ một chút sức lực.

Quần đạo ba người thành hàng, nâng lên khai sơn cự phủ.

Chá Cô Tiếu nắm lấy cự phủ.

Chư huynh đệ, đâm xuyên chẻ nát.

Quần đạo chống ra cỏ thuẫn.

Thấy con vật này nỏ mạnh hết đà, chỉ trong khoảnh khắc, đã mất đi uy phong ban đầu.

Trần Ngọc Lâu hô to một tiếng.

Nhất cổ tác khí.

Chá Cô Tiếu một tay cầm khai sơn rìu, chân đạp cỏ thuẫn của quần đạo, cả người lăng không nhảy lên.

Với Long Tượng chi lực.

Khai sơn rìu, thi triển Nhất Chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Đại phủ rơi xuống, trực tiếp chém Phi Ngô Công thành hai nửa, đầu đuôi tách rời.

Hoàn toàn tử vong.

Bành.

Chá Cô Tiếu một thân y phục đen, rơi xuống đất, đứng sang một bên.

Tam gia uy vũ.

Tam gia quá mạnh.

Tam gia bản lĩnh.

Quần đạo thấy vậy, cũng lớn tiếng hò hét cổ vũ.

Lý Văn Kiệt đứng bên cạnh, khẽ vỗ mu bàn tay, thầm nhủ Chá Cô Tiếu quả nhiên như hổ thêm cánh, dưới trướng mình lại tăng thêm một hổ tướng.

Sau khi xử lý xong Phi Ngô Công này.

Chá Cô Tiếu vứt bỏ cự phủ, Trần Ngọc Lâu bên cạnh, dùng tiểu thần phong giải phẫu thi thể nó.

Phi Ngô Công này, thân hình to như giao mãng.

Trần Ngọc Lâu giải phẫu, ở đầu và chân Phi Ngô Công, khoét ra mấy chục minh châu, tựa như sỏi kết thành trân châu.

Trong đó ở đầu, viên lớn nhất như Nam Hải trân châu, to như long nhãn, toàn thân đen sẫm, khi nắm trong lòng bàn tay.

Toàn thân mát lạnh, tựa như thấm ngọc.

Lại có cảm giác gió lạnh gào thét, người nhẹ như yến, tựa như chỉ cần khẽ đạp, liền có thể bay vút lên trời xanh.

Trần Ngọc Lâu không kìm được vui mừng.

Lập tức nâng viên minh châu lớn nhất, cung kính dâng lên cho Đại ca Lý Văn Kiệt nói: Đại ca.

Tân Môn Vệ Tứ Thần Tam Yêu, Tài Thần Đẩu Chiêm Long, chính là người Miết Bảo.

Miết Bảo nghe đồn, từ xưa đến nay, chuyên đi tìm kiếm thiên linh địa bảo thế gian.

Dân gian cũng gọi là dắt dê.

Tương truyền, con rết đã thành đạo, thể nội nhất định thai nghén một viên Định Phong Châu, đạt được bảo châu này, chính là thiên linh chi thuộc, vô giới chi bảo.

Hồ ly đã thành đạo, thể nội cũng thai nghén Hỏa Vân Đan, cùng Định Phong Châu ngang hàng.

Chương 88

Không ngờ, lần này thu hoạch ngoài ý muốn, lại đạt được Định Phong Châu này, xin hiến cho Đại ca.

Trần Ngọc Lâu nói.

Lý Văn Kiệt tiếp nhận Định Phong Châu.

Vật này do con rết bình thường thai nghén ra, giống như những hạt châu nhỏ lăn lóc trên người, có thể trị các bệnh đau nhức gió.

Còn như Định Phong Châu trước mắt này, nắm trong lòng bàn tay, có thể ngự phong tụ khí, tựa như Phi Ngô Công, gần như có thể đằng vân giá vũ.

Chỉ cần khẽ nhảy lên, tựa như khống chế cuồng phong, quả nhiên là tuyệt không thể tả.

Long Khí + 1000 Quả thật là bảo bối.

Lý Văn Kiệt tự nhủ một câu, rồi bỏ vật này vào túi.

Kể từ đó, 5000 điểm Long Khí đã được gom đủ.

Có thể hối đoái Đốn Ngộ Chi Cảnh.

Hệ thống, mua sắm Đốn Ngộ Chi Cảnh.

Lý Văn Kiệt trong lòng mặc niệm.

Mua sắm thành công.

Rất nhanh.

Lý Văn Kiệt phát giác đầu óc mình một mảnh thanh lương, phảng phất sa vào một cảnh giới huyễn hoặc khó lường.

Đốn ngộ.

Người bình thường, dốc cả đời, nếu có thể bước vào cảnh giới này dù chỉ một hai phút, đã là cầu còn không được.

Nhưng với Lý Văn Kiệt, việc mua sắm Đốn Ngộ Chi Cảnh lại hoàn toàn khác biệt.

Chỉ cần Lý Văn Kiệt tự mình muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Đốn Ngộ Chi Cảnh, bất kể là tu luyện, lĩnh ngộ Công Pháp, cho dù là học tập, đều có thể làm ít công to, công hiệu phi phàm.

Túc Chủ: Lý Văn Kiệt Cảnh Giới: Đại Thiên Vị Triệu Hoán Tùy Tòng: Bất Lương Soái Viên Thiên Cương thời kỳ đỉnh phong, Bất Lương Nhân 36 Thiên Cương Giáo úy, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy, Lý Thuần Cương.

Công Pháp: Thiên Cương Quyết, Cửu U Huyền Thiên Thần Công, Thanh Liên Kiếm Quyết, Hắc Vụ Binh Sâu Độc, Ngự Kiếm Thuật, Thần Cơ Bách Luyện, Đốn Ngộ Chi Cảnh.

Võ Khí: Long Tuyền Bảo Kiếm, Ma Đao Thiên Nhận.

Hệ Thống Không Gian: Đông Hoàng Hỗn Độn Chuông.

Long Khí: 721 Mở bảng hệ thống ra xem một lượt.

Lý Văn Kiệt lúc này chỉ cảm thấy đầu óc mình trở nên linh hoạt hơn hẳn.

Nếu trước đây mình chỉ thông minh mà thôi, thì hiện tại hoàn toàn là một thiên tài tuyệt thế.

Cảm giác thiên tài tuyệt thế này khiến Lý Văn Kiệt cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Lão Thiên Sư.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Lão Thiên Sư bên cạnh nói: Kim Quang Chú, Ngũ Lôi Chính Pháp, xin dạy ta.

Lão kiếm thần, dạy ta Kiếm Khai Thiên Môn.

Dạ, Điện hạ.

Hai người không dám thất lễ, đồng loạt gật đầu.

Trước đó, sở dĩ Lý Văn Kiệt không học, là vì Công Pháp, thủ đoạn của hắn không ít, tham thì thâm, sợ não bộ quá tải.

Huống hồ, hệ thống cũng khác biệt, miễn cho tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng hiện tại, mua Đốn Ngộ Chi Cảnh, thì lại khác, Lý Văn Kiệt hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Hắn hiện tại, đơn giản chính là một siêu cấp thiên tài.

Yên lặng ghi nhớ tâm pháp vận chuyển.

Không nhắc đến Kim Quang Chú, Ngũ Lôi Chính Pháp của Trương Thiên Sư Long Hổ Sơn, trên thực tế trong Bất Lương Nhân cũng từng xuất hiện, chỉ gọi là Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết.

Tên gọi khác biệt, nhưng hiệu quả không kém bao nhiêu.

Lý Văn Kiệt dùng Đốn Ngộ Chi Cảnh, nhanh chóng bắt đầu lĩnh ngộ, cho đến khi bề mặt cơ thể dần nổi lên Lôi Quang mờ mịt vờn quanh.

Nhìn động tác của Lý Văn Kiệt, Lão Thiên Sư bên cạnh con ngươi khẽ co lại, thầm nghĩ ta vừa mới truyền thụ tâm pháp, mà hắn đã nhập môn.

Cái này mẹ nó — so với ngộ tính như Điện hạ, cái gì thiên tài, đơn giản chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

Điện hạ thật là Thần Nhân vậy.

Đồng thời, đạt được Đốn Ngộ Chi Cảnh này, Lý Văn Kiệt cũng có ý thức dung hội quán thông Cửu U Huyền Thiên Thần Công và Thiên

Cương Quyết của Đại Soái.

Trên bề mặt cơ thể, vô hình khí và sát khí màu đen giao hòa lẫn nhau, trở nên càng lăng lệ, cương mãnh.

Ngũ Lôi Chính Pháp, cùng Chí Thánh Càn Khôn Công, dung hòa lẫn nhau, không biết sẽ là phong cảnh như thế nào.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt tự nhủ.

Trong Bất Lương Nhân, Lý Tự Nguyên tên kia đã dung hợp tổng cương không hoàn chỉnh của Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết với Chí Thánh Càn Khôn Công.

Tách ra lôi điện màu vàng.

Dù Lão Lý, Lão Trương hai người cũng không phải địch thủ.

Đủ để thấy uy lực của nó.

Mà giờ khắc này, mình có Lão Thiên Sư tự mình dạy bảo, lại thêm Chí Thánh Càn Khôn Công, vậy chỉ sợ mới thật sự cường hãn.

Huống chi, Đốn Ngộ Chi Cảnh không thể xem thường.

Bốn loại chí cường Công Pháp dung hợp lẫn nhau, lại là phong cảnh ra sao, điều này khiến Lý Văn Kiệt vô cùng chờ mong.

Sau khi quần đạo đánh chết Phi Ngô Công.

Tạm thời chỉnh đốn một lát.

Nghỉ ngơi dưỡng sức xong, lúc này mới bước vào miếu sơn thần.

Miếu sơn thần này chia làm hai tầng nội ngoại.

Sảnh chính bên ngoài, cung phụng một vị Sơn Thần áo bào đen, âm lãnh uy nghiêm, bên cạnh là hai con sơn tiêu, sơn quỷ.

Tay nâng hồ lô, con cóc.

Phân biệt là hai vật mà Sơn Thần yêu thích nhất.

Trong sảnh chính này, quần đạo không tìm thấy gì, liền chuyển sang hậu phương.

Chỉ thấy tại đại sảnh phía sau, tổng cộng xếp hàng chín tượng cóc khổng lồ, chín tượng cóc này được sắp xếp theo số lượng chín khúc uốn lượn.

Đối với Lý Văn Kiệt mà nói, dễ như trở bàn tay, hắn chỉ huy quần đạo nhanh chóng dịch chuyển chín con cóc.

Chỉ một lát sau, đã được sắp xếp chỉnh tề theo số lượng chín khúc uốn lượn.

Rầm rầm.

Theo những con cóc được sắp xếp chỉnh tề.

Bên ngoài miếu sơn thần, một tiếng động kịch liệt vang lên, chỉ thấy tượng đá hồ lô lửa màu đỏ thẫm khổng lồ bên cạnh.

Đột nhiên vang lên một tiếng.

Từ trung tâm, một cánh cửa đá vỡ ra, chậm rãi kéo ra.

Nơi đây, chính là mộ đạo thông tới mộ huyệt Hiến Vương.

Quần đạo trước mắt tìm thấy mộ đạo, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn cuồng nhiệt, đồng loạt hô to: Đại đương gia thần cơ diệu toán, tính toán không bỏ sót.

Đợi đến khi bên trong cửa mộ, yên chướng dần tan hết.

Quần đạo lúc này mới che mặt, cầm đèn gió, men theo cầu thang dưới cửa mộ mà đi.

Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu ba vị thủ lĩnh, cũng được quần đạo chen chúc phía dưới, đi xuống.

Hai bên cầu thang này, là lượng lớn hố chôn theo tế tự, chôn giấu

đại lượng hài cốt, trong đó bao gồm người, ngựa, trâu, gia súc.

Còn có bốn mươi chín bộ xương voi, ngà voi nửa chôn trong đất.

Loại mai táng chi pháp này, chính là tượng trưng cho chủ nhân mộ huyệt một bước lên mây, bước vào cõi tiên, xem ra lão già Hiến Vương này, thật sự là muốn thành tiên đến điên rồi.

Quần đạo thấy hố chôn theo, cũng không chịu bỏ qua, nhanh như chớp, cõng gùi, lôi kéo xương người ngựa súc ra ngoài.

Chương 89

Nghiền nát thi cốt, tìm kiếm đồ vật.

Sau khi vơ vét xong, chen chúc cầm đuốc, men theo cầu thang, đi đến cuối cùng, phía dưới hơi ẩm ướt.

Đó là một hành lang gấp khúc hình chữ T.

Cuối cùng là dòng nước, bùn nước, và những chiếc thuyền đã mục nát từ lâu.

Thật là lạ, mộ đạo Hiến Vương này, lại còn là đường sông.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói.

Các huynh đệ, thử xem nước sâu thế nào.

Trần Ngọc Lâu phân phó một câu.

Quần đạo cầm gậy trúc, thử một phen, nước đường sông ở đây không quá sâu, nhiều lắm chỉ ngang eo.

Thế là cũng bớt công sức đóng bè trúc.

Quần đạo dẫn đầu đi trước, dùng gậy trúc dò nước sâu, mở đường, Lý Văn Kiệt và đồng bọn thì chen chúc ở trung tâm.

Quần đạo giơ cao bó đuốc.

Trong đường sông này, rất nhiều thứ đều cực kỳ cổ lão, nhiều thực vật, đẳng la đã sớm tuyệt chủng, thậm chí còn có một số hóa thạch san hô cổ.

Đều sinh trưởng trên vòm động, và dưới nước.

Hơn nữa, toàn bộ Thủy Động tạo hình đặc biệt, càng đi vào sâu, càng nhỏ lại.

Phần nhỏ nhất ở trung tâm, chính là một lỗ thủng hình tròn, đi ra bên ngoài lại sáng sủa thông suốt.

Tương tự hồ lô.

Trần Ngọc Lâu hít một hơi: Thủy động này, sao lại kiến tạo giống như một cái hồ lô lớn.

Đây là Hồ Lô Động.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nói: Hồ Lô Động, Ngủ Trâu, Thái Cực Đồ, đều là thượng đẳng phong thủy bảo địa.

Lão già Hiến Vương này, đối với phong thủy kham dư, đích thật là một tay hảo thủ, lăng mộ hắn lựa chọn quả nhiên không thể xem thường.

Bên ngoài Trùng Cốc, chín đạo Phi Long Quấn Hộ, dùng Hóa tự quyển sửa phong thủy, thủ hộ cách cục lăng mộ.

Độc chướng thấp thoáng.

Bên trong chính là Hồ Lô Động, cuối cùng chính là Thủy Long Choáng.

Quả nhiên là khí phách phi phàm.

Hồ Lô Động này, nước không quá sâu, trong động quật, tức là phần eo của hồ lô, bên cạnh còn có bãi bùn.

Trên bãi bùn này, có vết tích hoạt động của con người.

Quần đạo ngâm trong nước nửa ngày, cũng đồng loạt leo lên bãi bùn, nhóm lửa đống lửa, lấy lương khô ra.

Tạm thời chỉnh đốn.

Dựa theo lời Lý Văn Kiệt, Hồ Lô Động chính là phong thủy bảo địa, vượt qua phần eo hồ lô này, chỉ cần đến vị trí miệng hồ lô, liền có

thể đến Thủy Long Choáng.

Nơi đây, chính là mộ huyệt Hiến Vương.

Đại gia, các huynh đệ, ở bên cạnh phát hiện một tấm bia đá.

Quần đạo ôm quyền, nói với Lý Văn Kiệt.

Nhị đệ, Tam đệ, đi xem một chút.

Lý Văn Kiệt đứng dậy.

Cạnh bia đá, không ít quần đạo, tay giơ cao bó đuốc, đã sớm dọn dẹp sạch sẽ bia đá, chỉ chờ ba vị đương gia điều tra.

Tấm bia đá này là một nửa tàn bia.

Trên đó khắc họa một chút chữ tượng hình cổ xưa, tạo thành bức họa, ghi chép một vài sự việc cổ xưa.

Thời Thượng Cổ, tiên dân nơi đó hẳn là chưa có văn tự, dùng phương thức này ghi chép, cũng có thể thấy rõ ràng.

Bức họa thứ nhất, chính là các tiên dân mình bọc da thú, đầu cắm lông vũ, cưỡi bè trúc.

Trên bè trúc, buộc chặt một con cóc hình thể to lớn.

Hình ảnh cho thấy, bọn họ định đi vào Hồ Lô Động này, dùng cóc tế tự Sơn Thần, nơi đó thịnh truyền Sơn Thần lão gia thích nhất là thôn phệ cóc.

Bức họa thứ hai, chính là đến phần eo hồ lô, những tiên dân Thượng Cổ này, dùng gậy trúc nhấc cóc lên.

Chỉ thấy một Hắc Diện Thần.

Kẻ này, cùng vị Sơn Thần mặt đen nhìn thấy trong miếu sơn thần trước đó, đơn giản giống nhau như đúc.

Ngay sau đó, khói đen cuồn cuộn, những con cóc này đã bị Sơn

Thần gia thôn phệ toàn bộ.

Ngoài những con cóc hình thể to lớn này, còn có một số đồng nam đồng nữ, đều là tế phẩm tế tự Sơn Thần, mà nơi đây chính là nơi tế tự.

Bích họa rất ngắn gọn.

Đến đây, cũng theo đó kết thúc.

Đại ca.

Nhìn nội dung trên bích họa, Trần Ngọc Lâu quan sát rất tỉ mỉ, bên cạnh nói: Đại ca xem những con cóc này.

Nếu như dựa theo tỉ lệ trên hình, kích cỡ những con cóc này, thậm chí còn muốn to lớn hơn cả con người.

Hơn nữa —— Trần Ngọc Lâu vuốt cằm nói: Từ khi chúng ta bước vào Hồ Lô Động này, thực vật thủy sinh, đằng la, bao gồm một số sinh vật ở đây, dường như cũng to lớn hơn so với bên ngoài.

Sơn Thần gia này, nếu dựa theo tỉ lệ trong hình, ít nhất cũng phải cao hơn ba mét.

Thế gian này, hẳn là thật sự có Sơn Thần, nếu sống đến bây giờ, chẳng phải là vạn năm bánh chưng.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói.

Cho dù thật có vạn năm bánh chưng.

Dám ngăn ta lấy Mộc Trần Châu, Đại ca đoạt bảo, ta Chá Cô Tiếu dùng Sao Khôi Đạp Đấu, tất lấy đầu sọ nó trên cổ.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nói.

Đạt được Thiên Cương Quyết, hóa khí là tinh, Chá Cô Tiếu lúc này lòng tin cũng chưa từng có bành trướng như vậy.

Nhị đệ nói có mấy phần đạo lý.

Lý Văn Kiệt bên cạnh khẽ gật đầu.

Trong Hồ Lô Động này, quả thật rất nhiều sinh vật đều to lớn hơn bên ngoài.

Nếu Lý Văn Kiệt nhớ không lầm, sâu trong Hồ Lô Động này, vẫn còn tồn tại một sinh vật tiền sử.

Đó chính là Hoắc Thị bất tử trùng.

Hình thể to lớn, thân phủ giáp yêu vảy rồng, đeo bộ yên thú sáu mặt bằng vàng, cổ buộc một sợi xích chó bằng đồng xanh.

Bị Hiến Vương buộc trong Hồ Lô Động, sung làm chó giữ nhà.

Giống như loại sinh vật này, vùng thiên địa hiện tại căn bản không thể đản sinh ra.

Nhưng ở Hồ Lô Động này, lại như chuyện thường ngày, nói cách khác, Hồ Lô Động thân là cực phẩm phong thủy bảo địa, cùng Thái Cực Đồ, Ngủ Trâu ngang hàng.

Nơi đây dưỡng khí, độ sung túc chính là gấp mấy lần bên ngoài.

Càng phù hợp hoàn cảnh sinh thái tiền sử.

Nói huyền huyễn một chút, đó chính là linh khí sung túc, có thể đản sinh ra một số tà môn sinh vật, thực vật khổng lồ.

Phong thủy bảo địa.

Lý Văn Kiệt liếm liếm môi, nếu nhớ không lầm, mình còn có một con giận tinh gà.

Hiện tại vẫn đang nằm ở Thường Thắng Sơn kia.

Mảnh phong thủy bảo địa này, há chẳng phải là phong thủy bảo địa để nuôi dưỡng giận tinh gà, nói không chừng có thể hóa thành

Phượng Hoàng.

Sơn Hải Kinh ghi chép, Phượng Hoàng là thần cầm, hoa văn trên đầu là trí, hoa văn trên lông vũ là dũng, hoa văn trên chân là nhân.

Thấy thần cầm này, có thể thiên hạ thái bình, không còn đao binh.

Mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng bây giờ phong hỏa lang yên, Phượng Hoàng xuất thế, nếu thật sự có thể dừng đao binh, cũng là một chuyện tốt.

Sơn Thần e rằng sớm đã không còn tồn tại.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Hiến Vương dùng đông thuật tàn khốc trấn áp man tộc nơi đó.

Đã sớm hóa thành phấn vụn.

Chương 90

Bất quá phía trước, chính là miệng hồ lô, với thủ đoạn tàn nhẫn của Hiến Vương, nhất định sẽ mai phục đông thuật.

Cẩn thận thì hơn.

Quần đạo gật đầu, cũng bắt đầu chỉnh đốn.

Đúng lúc này.

Soạt —— Trong dòng nước, trôi nổi lên một thi thể thiếu nữ, toàn thân bọc y phục trắng nhạt, bề mặt cơ thể nổi lên ánh sáng lạnh màu ngọc lam u ám.

Đập vào mắt.

Tựa như một chữ buồn bã viết kép, đơn thuần chỉ nhìn một cái, cũng cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái.

Thi thể này nổi lềnh bềnh trên mặt đường sông.

Quần đạo thấy đột nhiên có thêm một thi thể trôi, liên tưởng đến thủ đoạn đông thuật của Hiến Vương, cũng không dám lơ là.

Lấy Ngô công treo sơn thê, nhanh chóng kéo thi thể này vào.

Sau khi kéo thi thể vào, quần đạo giơ đuốc lên điều tra, trong nháy mắt hít sâu một hơi.

Chỉ thấy thi thể này, tướng mạo nhiều lắm cũng chỉ là thiếu nữ 16 tuổi.

Nhưng diện mục dữ tợn đến mức thảm liệt, tựa hồ trước khi chết, đã chịu cực kỳ đau khổ kịch liệt.

Hai tay, hai chân nàng đều bị đánh gãy, cưỡng ép bẻ ra phía sau, ở phần lưng bẻ gãy tứ chi.

Ôm một viên trứng màu vàng.

Trong vật hình trứng này, còn có một bóng đen hình hài nhi, tà môn không gì sánh được.

Cái này.

Dù là Trần Ngọc Lâu, vị Khôi thủ kiến thức rộng rãi, trông thấy một màn này, cũng không khỏi đứng sững tại chỗ.

Chưa từng gặp loại thi thể trôi kỳ quái này, chỉ cảm thấy quỷ quyệt khó hiểu, lại khiến người ta trong lòng bất an.

Nam giới còn đỡ, Hoa Linh, Thạch Dao cùng các nữ giới khác, nhìn tình cảnh thảm khốc của thiếu nữ, đặc biệt là vật hình trứng màu vàng kia, càng là toàn thân nổi da gà.

Không dám nhìn thêm lần thứ hai.

Đại ca, đây là vật gì, hẳn là lại là đông thuật mà Hiến Vương làm ra.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói.

Đây là đông hài nhi.

Lý Văn Kiệt nhìn thi thể thiếu nữ trước mắt, trong lòng cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Mặc dù trong nguyên tác đã sớm biết, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn khiến lòng hắn lâu không thể bình tĩnh.

Đông hài nhi.

Quần đạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác, nghe thấy cách gọi này, nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Đây chính là loại đông thuật tà môn nhất, tàn nhẫn nhất, cổ lão thần bí, nổi tiếng xấu xa nhất.

Bị liệt vào hàng cấm thuật.

Ta cũng từng đọc qua trong một vài điển tịch, vốn tưởng đã thất truyền.

Không ngờ, thứ này lại được phát hiện ở vùng đất Điền Nam, trong Đại Mộ Hiến Vương.

Lão già Hiến Vương này, thật đúng là phát rồ.

Đông thuật.

Chính là một trong ba đại tà thuật của Điền Nam.

Đồng thời, đây cũng là loại cổ xưa và thần bí nhất.

Đông thuật lấy linh hồn con người làm môi giới, trước khi chết, oán khí càng lớn, uy lực của đông thuật cũng càng mạnh.

Dựa trên cơ sở này, vật biến thái như đông hài nhi cũng theo đó mà ra đời.

Lý Văn Kiệt vừa nói vừa nhìn thi thể thiếu nữ chết thảm trên mặt đất.

Muốn chế tác đông hài nhi, nhất định phải lựa chọn những thiếu nữ vẫn còn trinh trắng.

Sau khi lựa chọn những thiếu nữ chưa xuất giá, dùng thủ đoạn tàn bạo, cưỡng ép rút ra tử cung của thiếu nữ, dùng dầu nóng đổ vào, cưỡng ép cấy đông trứng vào trong tử cung.

Đợi dầu nóng ngưng kết, hình thành loại đông trứng này.

Lại phong kín thất khiếu, bẻ gãy tứ chi của thiếu nữ đang hấp hối, để nó cõng đông trứng trên lưng.

Cứ như vậy, oán niệm của thiếu nữ trước khi chết sẽ tụ họp toàn bộ vào đông trứng, dùng thủ đoạn này, đông hài nhi được nuôi dưỡng

bên trong sẽ có uy lực cực lớn.

Lý Văn Kiệt nói.

Chuyện này.

Dù là quần đạo, trong chốc lát cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhao nhao líu lưỡi trước sự điên rồ của Hiến Vương.

Thật khó có thể tưởng tượng.

Loại chuyện như vậy, lại có kẻ có thể làm ra được.

Độc Vương một bên, toàn thân xăm độc trùng, cũng có chút giật mình.

Thân là Độc Vương của Vạn Độc Quật.

Kẻ này cũng là loại người tàn nhẫn, nuôi dưỡng binh thần tiên ma quái đàn, các loại độc trùng, coi sinh mạng người trong thiên hạ như cỏ rác.

Vốn tưởng mình đã đủ tàn nhẫn rồi.

Nhưng không ngờ, cường trung hữu cường trung thủ a.

So với Hiến Vương, Độc Vương này quả thực chẳng khác nào tân binh đản tử.

Hai nữ Hoa Linh, Thạch Dao ở một bên, nghe xong cũng đều sắc mặt hơi tái nhợt.

Đang lúc quần đạo kinh hãi.

Rầm rầm —— Ô —— Sâu trong đường sông Hồ Lô Động, chỉ thấy một trận tiếng ma sát của thiết diệp vang lên, kèm theo tiếng ma sát ấy.

Sương độc màu đỏ trong nháy mắt phun ra.

Ngập tràn trong đường sông.

Phía sau màn sương độc đỏ rực đó, một bóng trùng khổng lồ dữ tợn cũng hiện lên.

Thấy sương độc, quần đạo không dám thất lễ, đã sớm chuẩn bị mặt nạ phòng độc và khăn che mặt, nhao nhao che kín miệng mũi.

Theo sương độc lan tràn, toàn bộ đường sông như nước sôi trào, cuốn theo những thi thể nữ giới đã trôi dạt mấy ngàn năm.

Phóng tầm mắt nhìn lại, tất cả đều là nữ thi áo trắng, chết thảm.

Trôi nổi trên mặt sông.

Quy mô của chúng thật khổng lồ, nhìn sơ qua đã thấy vô biên vô hạn, tựa như núi thây biển máu.

Giống như đang lạc vào địa ngục sâm la.

Những nữ thi dày đặc, không dưới mấy vạn.

Phải biết, vào thời Hiến Vương, toàn bộ dân di dời ở Điền Nam chỉ có khoảng 100000 người.

Mà trong đó, thiếu nữ chưa xuất giá lại có bao nhiêu.

Có thể nói, Hiến Vương vì xây lăng mộ mà phát rồ, đem toàn bộ nước Điền Nam mai táng trong đó.

E rằng toàn bộ thiếu nữ của một nước Điền Nam đều đã bị chế tác thành đồng hài nhi như thế này, chôn cùng Hiến Vương, sung làm cơ quan phòng ngự.

Thật khiến người ta toàn thân phát lạnh.

Bẹp bẹp.

Con vực lang sâu dài ẩn mình sau màn sương độc màu đỏ, há cái miệng rộng đầy răng nanh, bắt đầu nuốt chửng những thi thể trôi nổi này.

Đây chính là cơ quan do Hiến Vương chuyên môn chế tạo.

Con vực lang sâu dài này đã sớm bị Hiến Vương dùng xiềng xích đồng buộc chết trong Hồ Lô Động, sung làm chó giữ nhà.

Mấy ngàn năm qua, lợi dụng những nữ thi trôi nổi trong đường sông làm thức ăn, sau khi nuốt chửng, độc tố tích lũy trên thi thể sẽ hội tụ vào phần đuôi của con vực lang sâu dài này.

Phần đuôi của con vực lang sâu dài này đã sớm cùng vách đá Hồ Lô Động sinh trưởng thành một thể, bài tiết ra sẽ hình thành độc chướng màu trắng, bao phủ bốn phía vương mộ.

Đây cũng là bí quyết khiến đại mộ của Hiến Vương quanh năm bị độc chướng màu trắng bao phủ mà không tan.

Quả nhiên là vạn người đốn củi, một người thăng thiên.

Hiến Vương khi mai táng, không chỉ đem toàn bộ tài lực của một nước Điền Nam chôn vào mộ huyệt, mà còn đem mấy chục vạn dân di dời địa phương sung làm vật chôn cùng cho mình.

Tàn bạo vô nhân tính, điên rồ.

Đọc khắp cổ tịch, e rằng kẻ này có thể xưng đứng đầu.

Thật có mùi giết gà lấy trứng.

Huống chi, đế vương bình thường, dù tàn bạo đến đâu, ít nhất cũng đều nghĩ đến đời sau.

Chương 91

Nhưng Hiến Vương vì tư lợi, chưa bao giờ từng cân nhắc cho đời sau.

Tất cả những gì hắn làm, chẳng qua chỉ là vì mình đắc đạo thăng tiên mà thôi.

Rầm rầm.

Đang lúc quần đạo chấn động trước núi thây biển máu này, con vực lang sâu dài ẩn mình sau màn sương độc màu đỏ.

Cuối cùng cũng phát giác được những vị khách không mời mà đến xâm nhập Hồ Lô Động.

Kèm theo tiếng ma sát của thiết giáp, chỉ thấy một bóng trùng khổng lồ xuyên qua sương độc.

Chỉ riêng cái đầu của nó đã lớn vài chục mét, toàn thân bao phủ mặt nạ hoàng kim, con trùng này sinh trưởng cực kỳ đặc biệt.

Mắt độc.

Phía dưới là bốn cánh giác hút, khi há ra để lộ răng nhọn sắc bén.

Phía sau đầu, trên thân thể, lại càng bao phủ vảy rồng yêu giáp, toàn thân được bao bọc bởi áo giáp thanh đồng.

Khi ma sát trên vách đá, hỏa tinh bay tung tóe.

Giống như một Cự Long.

Quái vật.

Đại quái vật, độc trùng thật là lớn.

Gặp quỷ.

Thiên hạ này sao lại có yêu trùng to lớn đến vậy.

Trời đất của ta.

Chớ có kinh hoảng, chúng ta là đồ đệ của Tá Lĩnh, tuân theo thiên ý, thay trời hành đạo.

Một con yêu trùng thôi, không đáng nói.

Các huynh đệ, diệt trùng.

Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng, trong lòng tuy kinh hãi, nhưng cũng hiểu rằng mình tuyệt đối không thể hoảng loạn.

Bằng không, Tá Lĩnh chắc chắn nội chiến.

Quần đạo nghe lời bánh lái nói, trong lòng hơi định, liền dùng súng tiểu liên, hỏa pháo bắn xối xả về phía con vực lang sâu dài trước mắt.

Con vực lang sâu dài này.

Bề mặt cơ thể nó vốn đã bao phủ vảy rồng yêu giáp, kiên cố vô cùng.

Ngay cả một chút chỗ bị áo giáp tàn phá.

Bề mặt cơ thể nó lại tự nhiên hình thành một tầng xoắn ốc tựa như Nữ Thần Mặt Trời, chính là chất bài tiết trong cơ thể hình thành.

Theo thời gian gột rửa, sẽ ngày càng kiên cố.

Trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt, lớp áo giáp này không biết đã hình thành bao nhiêu tầng, hơn nữa, loại quái trùng này là động vật giữa nửa xương sống và không xương sống.

Nói cách khác, dù cho bị đạn pháo bắn tan nát, chỉ cần còn sót lại mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể phục sinh.

Trong Kỷ Băng Hà, nó gần như không có thiên địch.

Trừ khi có sinh vật có hình thể to lớn hơn, nuốt chửng toàn bộ nó,

dùng dịch vị tiêu hóa nó đến không còn chút cặn bã nào, mới có thể triệt để tiêu diệt.

Cũng chính vì vậy, con vực lang sâu dài này, lần đầu được phát hiện, lại được đặt tên là Hoắc Thị bất tử trùng.

Bắn hỏa pháo.

Thấy đạn hoàn toàn vô dụng, Trần Ngọc Lâu cũng sốt ruột, lập tức ra lệnh quần đạo kéo trọng pháo tới, dùng đạn pháo oanh tạc.

Ầm ầm.

Dưới làn đạn hỏa pháo, bề mặt cơ thể vực lang sâu dài chỉ bị tổn hại chút vảy rồng yêu giáp.

Hoàn toàn không hề nhận vết thương trí mạng.

Hơn nữa, loại tổn thương cấp thấp này rõ ràng đã chọc giận kẻ này, nó há cái miệng rộng như chậu máu tanh tưởi, đã nuốt chửng xuống phía dưới.

Quần đạo kinh hãi, tán loạn, từng người phảng phất bị uy hiếp chết chóc bao phủ.

Ngay lúc này —— Hưu.

Một đạo kiếm quang bỗng nhiên xẹt qua Hồ Lô Động, bảo kiếm tựa Long Uyên, như Thần Long vẫy đuôi.

Trên đó điểm xuyết hồ quang lôi điện.

Trong chốc lát giáng xuống.

Chỉ thấy một bóng người chấp chưởng bảo kiếm, hồ quang lượn lờ, trong nháy mắt đánh xuống.

Keng.

Kiếm quang bổ vào đầu vực lang sâu dài.

Tựa như rèn sắt.

Kẻ này rống lên quái dị, há cái miệng rộng tanh tưởi, sâu như vực thẳm, nuốt chửng về phía Lý Văn Kiệt ở phía trên.

Lý Văn Kiệt bấm ngón tay niệm quyết.

Thể có kim quang, che chiếu thân ta.

Kim quang trong nháy mắt bao trùm bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt, hình thành một vòng bảo hộ.

Keng.

Răng nhọn sắc bén chỉ cắn vào bên ngoài Kim Quang Chú.

Hoàn toàn không gây chút phiền nhiễu nào cho Lý Văn Kiệt.

Không ngờ, con vực lang sâu dài này, lực phòng ngự cũng không yếu.

Lý Văn Kiệt vốn nghĩ một kiếm giải quyết trận chiến.

Không ngờ, lớp giáp xoắn ốc bao phủ bề mặt cơ thể kẻ này cũng không tầm thường.

Trên thực tế, đối phó loại sinh vật này, phương thức tốt nhất chính là trực tiếp phá hủy mạng lưới thần kinh của nó.

Mặc dù sẽ không giết chết kẻ này, nhưng sẽ khiến nó tê liệt, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Lý Văn Kiệt dùng Kim Quang Chú ngăn cản răng nhọn của kẻ này, cả người cầm Long Tuyền bảo kiếm, theo dạ dày con vực lang sâu dài trượt thẳng xuống.

Xong rồi, Đại đương gia bị nó nuốt.

Lần này nguy rồi.

Đại đương gia chết rồi.

Một vài người trong quần đạo, tâm trí không vững, liền tùy theo la lên.

Đùng.

Một bàn tay bỗng nhiên tát vào mặt tên Tá Lĩnh lực sĩ kia, trực tiếp đánh bay hai chiếc răng hàm của hắn.

Trần Ngọc Lâu hai mắt đỏ bừng.

Ai nói Đại đương gia chết.

Đại đương gia anh minh thần võ, hùng tài đại lược, làm sao có thể chết ở nơi này.

Kẻ đui mù nào còn ở đây ăn nói lung tung, đừng trách Trần mỗ dưới thương vô tình.

Trần Ngọc Lâu lạnh lùng nói.

Các huynh đệ, cầm vũ khí lên, báo thù.

Trần Ngọc Lâu nghiến răng nghiến lợi nói.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh, đã sớm động thủ.

Duy chỉ có Lão Thiên Sư, không hề có vẻ bối rối, ông biết được uy thế của Kim Quang Chú.

Cũng hiểu rõ, với thực lực hiện tại của Điện hạ, việc từ bên trong con vực lang sâu dài này phá ra chỉ là chuyện nhỏ.

Ước chừng, chưa đầy ba giây.

Oanh.

Con vực lang sâu dài này, như Giao Long náo biển, cơn đau kịch liệt khiến nó kêu rên không ngừng.

Thân thể nó nổi lên.

Bành.

Một phần nào đó trên cơ thể nó, lại như quả bóng bay phồng lên, bỗng nhiên nổ tung.

Chỉ thấy một thiếu niên.

Bên ngoài thân bao phủ kim quang, hồ quang điện lượn lờ, trong tay cầm bảo kiếm, trong nháy mắt phá xác mà ra.

Không nhiễm trần thế.

Oanh.

Con quái vật khổng lồ này, vực lang sâu dài mặc dù hung ác, nhưng lần này, trung khu thần kinh của nó đã bị Lý Văn Kiệt trực tiếp phá vỡ.

Tê liệt trên mặt đất.

Ngã trong đường sông, không còn động tĩnh, chỉ còn lại phần kéo dài hơi tàn.

Mắt thấy Lý Văn Kiệt dũng mãnh phi thường như vậy, thân thể che kim quang, giống như Thần Nhân, xử lý vực lang sâu dài.

Quần đạo trong chốc lát, bị sự đảo ngược bất thình lình làm cho kinh ngạc ngây người tại chỗ.

Mãi một lúc lâu.

Lấy lại tinh thần, lúc này mới ầm ầm quỳ xuống một mảng, nhao nhao cao giọng kêu lên: Thần.

Đại đương gia, quả thực chính là thần.

Thần xin nhận ta cúi đầu.

Đại ca quả nhiên không có việc gì.

Trần Ngọc Lâu lúc này, cũng bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, trong mắt hiện lên một vòng vẻ hưng phấn.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh, thần sắc rõ ràng nói: Ngươi không có việc gì là tốt rồi.

Văn Kiệt ca ca.

Hoa Linh đứng một bên, rõ ràng trên mặt cũng treo một tia ân cần.

Điện hạ dũng mãnh phi thường, thật sự là cái thế hùng tài.

Thạch Dao trong ngực ôm vỏ kiếm, đùi ngọc thon dài.

Chương 92

Lão Thiên Sư, Kiếm Thần Lý Thuần Cương và những người khác bên cạnh cũng phụ họa một câu.

Ta có thể có chuyện gì.

Lý Văn Kiệt tra kiếm vào vỏ, kim quang nhàn nhạt trên bề mặt cơ thể tiêu tán.

Độc Vương, Cổ Vương, trung khu thần kinh của con vực lang sâu dài này đã bị ta phá hủy.

Bây giờ nó đã tê liệt, không chút lực phản kháng.

Việc xử lý hậu quả, giao cho hai ngươi.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng, Điện hạ.

Hai người ôm quyền gật đầu.

Con vực lang sâu dài này cũng được xem là một sinh vật mạnh mẽ, nếu có thể thu phục hóa thành cổ trùng, cũng coi như một sức chiến đấu không tồi.

Quần đạo thấy Đại đương gia không có việc gì, thở phào nhẹ nhõm đồng thời, cũng nhao nhao bước vào đường sông.

Con vực lang sâu dài này.

Khuôn mặt bao phủ mặt nạ hoàng kim, toàn thân khoác vảy rồng yêu giáp, tất cả đều là những thứ phi phàm.

Quần đạo sao có thể bỏ qua.

Nhao nhao bắt đầu nhặt nhạnh chiến lợi phẩm.

Ngay lúc này —— Oa.

Con vực lang sâu dài này, bỗng nhiên há miệng rộng, như nôn mửa.

Kèm theo dịch nhầy màu vàng, một lượng lớn thi thể trôi nổi.

Đều bị nó nôn ra.

Che kín toàn bộ bãi bùn đường sông.

Thậm chí không ít quần đạo, trên đầu đều dính đầy dịch nhầy màu vàng, thật là ghê tởm.

Mà ở giữa những dịch nhầy màu vàng bị nôn ra này.

Chỉ thấy một chiếc hòm gỗ thanh đồng, rộng lớn nặng nề, giống như quan tài, sừng sững giữa đống thi thể.

Cũng cùng bị nôn ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu đứng một bên, cũng đầy vẻ ghét bỏ, tên này thường ngày luôn áo bào trắng, quạt giấy trắng.

Có thể thấy, loại người này rất có chút bệnh sạch sẽ.

Giờ đây, toàn thân dính đầy dịch nhầy màu vàng, hận không thể chết quách đi cho rồi.

Nhưng Trần Ngọc Lâu, nhìn chằm chằm, hảo tiểu tử, con đại trùng này sao lại phun ra một chiếc quan tài đồng.

Nhất thời hưng phấn không thôi.

Ngay cả dịch nhầy màu vàng trên người cũng không buồn lau, liền nói ngay: Các huynh đệ, mau, có quan tài.

Thật là kỳ lạ.

Con đại trùng này sao lại phun ra quan tài, thật chưa từng nghe thấy.

Chắc hẳn bên trong là thần tiên pháp bảo gì.

Cổ đại lưu truyền không ít truyền thuyết, nhiều nhân vật thần kỳ, tướng quân, cùng một số đế vương, đều có những truyền thuyết rằng: chém giết một số đại mãng xà, hoặc dị thú, trong bụng chúng tìm thấy một vài chiếc hộp.

Sau khi mở ra, đều là thần tiên pháp bảo.

Cực kỳ thần kỳ.

Ví như Lỗ Thương Vương kia, chẳng phải đã tìm thấy Quỷ Tỷ trong bụng con mãng xà trắng sao.

Quần đạo nghe xong, cũng không buồn lau dịch nhầy khắp người.

Nhao nhao xúm lại tới.

Cái này nói là quan tài, trên thực tế chính là một chiếc rương lớn, dài bảy tấc ngang chín tấc, còn lộ ra vài chiếc đinh gỗ.

Chính giữa là một lỗ khóa.

Quần đạo ở đây quan sát hòm gỗ thanh đồng, còn Lý Văn Kiệt thì để Độc Vương, Cổ Vương xử lý con vực lang sâu dài khổng lồ.

Quan sát con vực lang sâu dài này.

Thật lâu sau.

Độc Vương, bỗng nhiên sắc mặt hưng phấn, lúc này vội vàng chạy lại, đến bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Ôm quyền nói: Điện hạ.

Đại hỷ a.

Con độc trùng này, sinh mệnh quái dị, thọ nguyên vô tận, dù có bị ám sát, chém vào thế nào, cũng sẽ không tử vong.

Chỉ cần mạng lưới thần kinh còn tồn tại, dù có bị đánh thành

mảnh vỡ, cũng có thể phục sinh.

Loại bảo trùng này, chính là vật liệu tốt nhất để luyện chế Vẫn Sinh Cổ a.

Độc Vương nói.

Điện hạ quả thật phúc duyên thâm hậu, không ngờ có thể gặp được bảo trùng như vậy.

Độc Vương nịnh bợ nói bên cạnh.

Nghe xong, mắt Lý Văn Kiệt cũng sáng lên.

Đúng vậy.

Con vực lang sâu dài này, tên gọi Hoắc Thị bất tử trùng, nếu dùng phương thức luyện chế Vẫn Sinh Cổ.

Cấy nó vào trong cơ thể.

Chỉ cần Hoắc Thị bất tử trùng không bị người giết chết, vậy mình chính là bất tử bất diệt.

Mà muốn giết chết Hoắc Thị bất tử trùng trong cơ thể mình.

Chẳng phải là nói mơ giữa ban ngày sao.

Nghĩ lại, chẳng phải mình sẽ bất tử bất diệt, dù cho bị đạn pháo oanh tạc, bản thân bị thổi bay đến chỉ còn lại một giọt máu, cũng có thể phục sinh.

Này chẳng phải là muốn bay lên trời sao.

Độc Vương, lập tức luyện chế Vẫn Sinh Cổ.

Lý Văn Kiệt nén xuống tâm tình hưng phấn, lập tức ra lệnh.

Vâng, Điện hạ.

Độc Vương cũng không nói nhiều lời, cùng Cổ Vương hai người, cấp tốc bắt đầu bố trí trận pháp, luyện hóa con vực lang sâu dài trước

mắt.

Dự định luyện nó thành Vẫn Sinh Cổ.

Một bên khác.

Trần Ngọc Lâu ở đây, cũng nhìn chằm chằm chiếc hòm gỗ thanh đồng trước mắt, trên đó có lỗ khóa khảm.

Vừa vặn bày ra hình dáng Long Hổ đoản trượng.

Chắc hẳn, Long Hổ đoản trượng mà họ lấy được từ quan tài của Đại Tế Ti trước đó, chính là chìa khóa mở chiếc hòm gỗ thanh đồng này.

Nghĩ rõ mấu chốt trong đó, Trần Ngọc Lâu cũng trong lòng kích động, liền bảo mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ bên cạnh, cấp tốc lấy Long Hổ đoản trượng từ trong bao tải ra.

Đồng thời quát: Mau bảo Đại đương gia cũng tới.

Cùng nhau đoạt bảo.

Vâng.

Tên Tá Lĩnh lực sĩ này nghe vậy, cấp tốc chạy lại bên cạnh Lý Văn Kiệt.

Báo cho hắn chuyện về chiếc hòm gỗ thanh đồng.

Lý Văn Kiệt nghe xong, liền để Độc Vương, Cổ Vương hai người tiếp tục luyện chế Vẫn Sinh Cổ, còn bản thân thì đi đến bên cạnh hòm gỗ thanh đồng.

Nếu Lý Văn Kiệt nhớ không lầm, chiếc hòm gỗ thanh đồng trong bụng con vực lang sâu dài này, ẩn giấu ba kiện Thần khí.

Tất cả đều là những vật phi phàm.

Đồng thời ba loại Thần khí này, mỗi cái đều có công hiệu khác

nhau.

Răng rắc.

Rất nhanh.

Trần Ngọc Lâu ở đây, đã dùng Long Hổ đoản trượng, mở chiếc hòm gỗ thanh đồng này ra.

Chiếc hòm gỗ thanh đồng này.

Có ba tầng trên dưới.

Tầng thứ nhất, trưng bày một tôn ngọc tịnh bình được điêu khắc từ dương chi mỹ ngọc.

Tạo hình và công nghệ hoàn mỹ.

Đặt mắt vào miệng bình mà nhìn.

Có thể nhận thấy, bên trong chiếc ngọc tịnh bình mộc mạc thanh nhã này, đặt một hài nhi được chế tạo từ ngọc tinh khiết.

Hài nhi này đã thoát ly phạm trù hàng mỹ nghệ.

Dưới sự quan sát bằng mắt thường.

Chương 93

Có thể nhận thấy, hài nhi này được điêu khắc có thể xưng sống động như thật, toàn thân trong suốt hoàn mỹ, thậm chí ngay cả mạch máu, phảng phất đều ẩn dưới da thịt.

Thân thể đầy đặn, gần như phục sinh.

Nhất là quần đạo xuyên qua miệng bình mà nhìn, hài nhi trong bình này, dường như đang oa oa khóc nỉ non.

Bên tai phảng phất thật sự truyền đến tiếng khóc nỉ non.

Mấy tên quần đạo gan nhỏ hơn, sợ đến trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Long khí + 3000 Xuyên qua miệng bình, Lý Văn Kiệt cũng chú ý tới sự tồn tại của hài nhi này, sống động như thật, có thể xưng tươi sống.

Quan trọng nhất là, người ngoài có thể không phát hiện, nhưng Lý Văn Kiệt có thể nhận ra, bên trong chiếc ngọc tịnh bình mộc mạc thanh nhã này, phảng phất còn có linh khí mờ mịt nhàn nhạt, hiện ra từng điểm quang mang, lượn lờ quanh hài nhi.

Phiêu diêu bất định.

Phụ trợ hài nhi gần như sống lại.

Thời đại bây giờ, có thể xưng là thời đại linh khí hoang vu, thuyền lớn súng pháo mới là chủ lưu.

Mà Hồ Lô Động, một nơi phong thủy cực phẩm từ mấy ngàn năm trước này, linh khí vốn đã dồi dào.

Kết hợp với hài nhi trong ngọc tịnh bình trước mắt, linh khí của nó

đặc sệt đến mức gần như hóa thành từng điểm chất lỏng, rơi xuống trong bình.

Loại linh khí đặc thù này có thể khiến tử vật, gần như hóa thành vật sống.

Đây cũng là lý do vì sao quần đạo, khi nhìn trộm hài nhi qua miệng bình, lại cảm thấy dường như có tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang lên.

Loại linh khí nhàn nhạt này, bản thân nó nằm ở Hồ Lô Động này, ở vật liệu của ngọc tịnh bình này.

Ngay cả loại tử vật này, cũng có thể sống động như thật.

Nếu như — Đem một số nhân sâm, hoặc là Linh Bảo, nội đan, chứa đựng trong ngọc tịnh bình, dùng linh khí mờ mịt bồi dưỡng.

Có thể trưởng thành đến tình trạng nào.

Điều này khiến Lý Văn Kiệt, cổ họng trào dâng, có chút không dám tưởng tượng.

Thật là linh vật.

Lý Văn Kiệt tán thưởng một câu, không dám thất lễ, liền bảo quần đạo tiếp tục tháo dỡ hòm gỗ thanh đồng.

Ba kiện Linh Bảo.

Kiện thứ nhất đã nghịch thiên như vậy, hai kiện còn lại, thì sẽ như thế nào.

Quần đạo thấy thần sắc của Đại đương gia đặc sắc như vậy, trong lòng cũng biết bảo vật trong hòm gỗ, tuyệt không phải vàng bạc châu báu có thể sánh được.

Đương nhiên, cũng không phải thứ bọn họ có thể biết được, cũng không dám lãnh đạm, cấp tốc tháo dỡ, đã mở ra tầng thứ hai.

Trong tầng thứ hai của chiếc hòm gỗ thanh đồng này.

Được phủ bằng hộp gỗ, niêm phong bằng sáp, trên bề mặt sáp có hình dáng Phi Thiên Dạ Xoa dữ tợn.

Quần đạo cẩn thận từng li từng tí, phá vỡ lớp sáp.

Mở hộp gỗ ra.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy trong hộp gỗ này, một con cóc vàng ba chân nằm lặng lẽ.

Con cóc vàng ba chân này.

Toàn thân óng ánh, dưới ánh lửa chiếu rọi, phát ra lam quang nhàn nhạt.

Không biết được rèn luyện từ vật liệu gì.

Toàn thân màu u lam, như thủy tinh lam thạch.

Hơn nữa công nghệ của nó càng thêm thuần thục, cóc vàng ba chân thần thái dương dương đắc ý, sống động như thật.

Bảng vàng đề tên.

Ngụ ý chính là từng bước cao thăng, trúng trạng nguyên, một bước lên mây.

Trong truyền thuyết thần thoại cổ đại, cũng có nói, Hằng Nga sau khi bay đến Cung Trăng, hóa thành con cóc già.

Loại cóc vàng ba chân này, ngụ ý cũng là một bước lên mây, từng bước cao thăng.

Không nói đến chất liệu của nó.

Riêng bản thân con cóc vàng ba chân này, được điêu khắc thân thể đầy đặn, sống động như thật, thoát khỏi khí tượng của tượng điêu khắc.

Có thể xưng là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đỉnh.

E rằng giá trị bản thân của nó, đã sớm vượt qua một số tượng điêu khắc Michelangelo phương Tây.

Huống chi.

Từ khi con cóc vàng ba chân được lấy ra khỏi hộp gỗ, trong không khí, phảng phất linh khí càng trở nên đặc sệt.

Loại biến hóa đặc thù này, đừng nói Lý Văn Kiệt, Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương và những người khác, dù là Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, cũng đều phát giác được biến hóa rõ rệt.

Khí huyết thông suốt, phảng phất luyện công ở đây, đều có thể làm ít công to.

Thứ này, rất không bình thường a.

Trần Ngọc Lâu nhìn con kim thiềm thần thái tự đắc kia, một bên lay động quạt giấy nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Vật liệu của kim thiềm này, tám phần cũng liên quan đến thiên ngoại vẫn ngọc, không thoát được.

Hồ Lô Động này, từ trường đặc thù, dưỡng khí dồi dào, mới có thể cấu trúc ra một tuyệt địa phong thủy địa hình đặc biệt như vậy.

Theo ta thấy, hơn phân nửa cũng là vật này làm ra.

Thứ này.

Nói huyền huyễn một chút, tựa như là trận nhãn của Tụ Linh trận trong tiểu thuyết huyền huyễn, vật liệu mấu chốt.

Ảnh hưởng từ trường đặc thù.

Có thể tụ gió nạp khí, đừng nói nơi đây là Hồ Lô Động, cho dù nơi

đây là ác địa, hung địa.

Có vật này trấn áp.

Không quá trăm năm, cũng có thể hóa thành cát tường tốt nhất.

Hồ Lô Động này, đơn giản chính là nơi tu hành do trời đất tạo nên, lại đem con cóc ba chân này, trấn áp nơi đây sung làm trận nhãn.

Sửa đổi từ trường.

Bồi dưỡng linh dược, linh thảo, linh thủy, linh sủng.

Phó bản cày ruộng do trời đất tạo nên.

Trong lòng Lý Văn Kiệt, đã là ánh lửa chớp giật, cấu trúc ra một bản lam đồ.

Long khí + 5000 Vật này đặc thù, mang tới Long khí, cũng không thể xem thường.

Trong chớp mắt. 8000 Long khí nhập trướng, Lý Văn Kiệt cũng cổ họng trào dâng, thầm nghĩ lần này đến đại mộ Hiến Vương, quả nhiên không sai.

Quần đạo thấy hai loại pháp bảo trước đó, đã thần diệu phi phàm như vậy.

Nhao nhao đều muốn nhìn trộm pháp bảo ở tầng dưới cùng, lúc này cẩn thận từng li từng tí, giơ cao bó đuốc, dùng dao cạo, cẩn thận bắt đầu làm việc.

Lý Văn Kiệt bỏ ngọc tịnh bình, cóc ba chân vào trong túi.

Đang chuẩn bị tìm hiểu hư thực.

Kiểm tra đo lường linh khí dồi dào, hệ thống thăng cấp, Thương Long Bảo Huyết có thể thăng cấp Thủy Hoàng Huyết Mạch.

Có thăng cấp không.

Thủy Hoàng Huyết Mạch.

Ngầu đến vậy sao.

Thủy Hoàng Huyết Mạch.

Lý Văn Kiệt ánh mắt có chút híp lại, phát hiện sự tình cũng không đơn giản.

Thăng cấp cần điều kiện gì. 5000 Long khí.

Thật sao.

Lý Văn Kiệt bĩu môi, thì ra hệ thống này đến để thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của.

Chương 94

Bất quá lần này thu hoạch cũng khá.

Huống chi, phía trước chính là Thủy Long Choáng, trong lăng mộ Hiến Vương, trân bảo không biết bao nhiêu, cũng không lo ngại vấn đề Long khí.

Thăng cấp.

Thăng cấp thành công.

Nguyên bản Thương Long nối tiếp trên bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt, chậm rãi du đãng hiện ra.

Ở phía sau thân thể.

Tổ Long màu đen, vảy giáp râu tóc, Hắc Long quấn quanh, du đãng bên ngoài cơ thể.

Một đạo hư ảnh.

Long bào màu đen, không thấy rõ khuôn mặt, đầu đội mũ miện, phảng phất có khí tràng chúng sinh quỳ bái.

Chậm rãi hiện ra.

Loại khí tràng có thể xưng quân lâm thiên hạ này, dù là Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương và những người khác, cũng hơi động dung.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, càng là tâm thần đều tùy theo trì trệ.

Quần đạo càng bị uy áp người hoàng này, thậm chí không dám thở mạnh một tiếng.

Loại khí tràng có thể xưng biến thái này, khiến Lý Văn Kiệt sinh ra một loại ảo giác rằng, thiên hạ Cửu Châu muôn phương, chẳng qua

đều là vật trong túi.

Hệ thống xuất phẩm, tất nhiên thuộc tinh phẩm a.

Rốt cuộc là Tổ Long Bảo Huyết, so với bảo huyết bình thường, quả thực không phải vật ở cùng một đẳng cấp a.

Lại còn có Hắc Long hộ chủ.

Trên bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt, Tổ Long màu đen, quấn quanh bên ngoài thân.

Phàm là gặp nguy hiểm, Hắc Long sẽ hiện lên, dưới trạng thái vô ý thức của Lý Văn Kiệt, cũng có thể hộ chủ.

Huống chi, đẳng cấp cũng tràn đầy.

Đại ca thật sự là phi phàm.

Mãi cho đến khi Lý Văn Kiệt thu hồi uy áp nhàn nhạt bên ngoài thân rất lâu, Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Lúc này mới một giọt mồ hôi lạnh trên trán, hơi chảy xuống, ngẩng đầu lên, nhìn về phía đối phương.

Trước đó — Trần Ngọc Lâu còn nghĩ rằng, chỉ cần mình và Tam đệ tu luyện, rút ngắn chênh lệch với Đại ca, chẳng qua chỉ là trong chốc lát.

Bây giờ xem ra.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu liếc mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn ra nụ cười khổ trong mắt đối phương.

Không tu luyện, xem Lý Văn Kiệt như ếch ngồi đáy giếng ngắm trăng.

Tu luyện nhập môn, lại xem Lý Văn Kiệt, giống như một hạt kiến càng nhìn trời xanh a.

Sự chênh lệch trong đó.

Tuyệt không phải vài ba câu có thể bù đắp, đơn giản giống như cách biệt một trời.

Đều chớ ngẩn ra đó, mau mau đoạt bảo, Thủy Long Choáng ngay ở phía trước.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Hắc Long quấn hộ.

Bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt, cũng hiện ra biến hóa nhàn nhạt.

Đôi đồng tử từ màu đen trước đó, dần dần chuyển hóa thành màu vàng nhạt, lúc này ngôn ngữ tuy bình thản.

Dưới ánh lửa chiếu rọi.

Nửa gương mặt thiếu niên, được ánh lửa làm nổi bật, thần sắc bình thản, nửa gương mặt còn lại ẩn nấp trong bóng tối, đồng tử màu vàng, như liệt diễm, nhàn nhạt thiêu đốt.

Khiến người ta không rét mà run.

Vâng.

Quần đạo vội vàng gật đầu, bàn luận với nhau một phen, lúc này mới cạy mở tầng thứ ba của chiếc hòm gỗ thanh đồng này.

Tầng thấp nhất của chiếc hòm gỗ thanh đồng.

Chính là một cái bao tải, quần đạo kéo nó ra, bên trong là ba bộ hài cốt đã sớm nát vụn.

Trực tiếp vứt ra.

Ghép lại hài cốt, có thể nhận thấy, trong đó một bộ hài cốt thân hình cao lớn, khớp xương thô to, khác hẳn với người thường.

Hai bộ hài cốt còn lại, tuy thân hình nhỏ bé, nhưng cũng khác hẳn

với người thường.

Trần Ngọc Lâu so sánh với ánh lửa.

Nhìn ba bộ hài cốt này, một bên nói: Đại ca, xem ra, đây chính là Sơn Thần mà chúng ta trước đó thấy trên một nửa tàn bia.

Hai bộ còn lại, chính là những sơn quỷ ác tiêu đi theo Sơn Thần này.

Dân bản xứ thờ phụng Sơn Thần như thần gió, mỗi năm đều tiến hành cung phụng tế tự trong Hồ Lô Động.

Muốn triệt để phá hủy một dân tộc, chính là phá hủy tín ngưỡng của dân tộc đó.

Hiến Vương lão nhi tàn bạo vô cùng này, đã tàn khốc trấn áp những man di ở đó, dùng đông thuật trấn sát toàn bộ Sơn Thần, sơn tiêu này.

Đem thi thể của chúng đạp nát, trực tiếp ném vào trong bụng con đại độc trùng này.

Hai loại pháp bảo trước đó, chắc hẳn cũng là Thần khí do dân di dời ở đó cung phụng.

Kẻ này thật sự đủ tâm ngoan thủ lạt.

Trần Ngọc Lâu có chút nhíu mày.

Loại Sơn Thần này, e rằng vốn là sơn tiêu ác quỷ, chẳng qua là khi dân địa phương ngu muội mà thôi.

Lão Thiên Sư đứng bên cạnh nói: Hiến Vương giết chết những sơn quỷ ác tiêu này, chẳng phải cũng là làm một chuyện tốt sao.

Thôi đi.

Lý Văn Kiệt đứng một bên khịt mũi khinh thường nói: Lão già này

ngược lại là giết sơn tiêu ác quỷ, miễn trừ mấy đứa đồng nam đồng nữ tế tự.

Nhưng tên này vì xây lăng mộ, dùng đông thuật độc hại giết mấy chục vạn bách tính, sao lại không nói.

So với Hiến Vương, những sơn quỷ ác tiêu này, đơn giản chính là Bồ Tát ăn chay niệm Phật.

Điện hạ.

Đang lúc lúc này.

Độc Vương một mặt hưng phấn, trong tay bưng một con độc trùng nhỏ màu trắng, rõ ràng chính là phiên bản thu nhỏ của con vực lang sâu dài vừa rồi.

Vẫn Sinh Độc Trùng, đã luyện chế hoàn tất.

Dựa theo phương thức của thuộc hạ, Điện hạ có thể luyện hóa vật này, ngày sau, chỉ cần trùng này không chết, Điện hạ chính là vĩnh sinh bất diệt.

Độc Vương ôm quyền nói bên cạnh.

Tốt.

Lý Văn Kiệt một tay bắt lấy độc trùng, khoảnh khắc luyện hóa.

Thử xem sao.

Để kiểm nghiệm uy lực của Vẫn Sinh Độc Trùng này, Lý Văn Kiệt trực tiếp ra lệnh quần đạo Tá Lĩnh.

Dùng súng tiểu liên, bắn phá vào mình.

Đại đương gia đây là làm sao, bảo chúng ta dùng súng bắn hắn.

Chẳng lẽ điên rồi.

Ngươi tiểu tử thật ngu xuẩn, không nghe thấy sao.

Đại đương gia luyện chế ra một loại cổ trùng trường sinh bất tử.

Đại pháo oanh tạc còn không chết được, chỉ là kiểm nghiệm một chút thôi.

Ta đi, Đại đương gia thành tiên rồi.

Bị đại pháo oanh tạc thành bột mịn, đều có thể mỉm cười, trong nháy mắt phục sinh.

Ba người thành hổ.

Những lời đồn đoán càng ngày càng không hợp lẽ thường.

Quần đạo thấy Lý Văn Kiệt cố chấp, cũng chỉ đành dùng súng tiểu liên bắn phá.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Lão Thiên Sư, Thạch Dao, bao gồm Lý Thuần Cương và những người khác bên cạnh, cũng đều chăm chú nhìn nơi này.

Trong lòng có chút khẩn trương.

Độc Vương, Cổ Vương hai người, thần sắc cũng hơi khẩn trương, dù sao cũng là lần đầu tiên luyện hóa.

Đừng để thất bại.

Ở Hồ Lô Động này, để Điện hạ bị súng tiểu liên bắn chết khô, vậy thì thật nực cười.

Bành.

Cơ thể Lý Văn Kiệt, trong nháy mắt bị bắn phá thành tổ ong vò vẽ, nhưng lập tức, Lý Văn Kiệt cũng có thể phát giác được.

Một cỗ sinh mệnh tinh khí mênh mông.

Theo việc luyện hóa Vẫn Sinh Độc Trùng, từ trong cơ thể vực lang sâu dài, cấp tốc lan tràn ra, chữa trị cơ thể và tế bào của mình.

Chỉ trong chốc lát, cơ thể Lý Văn Kiệt, ngoại trừ quần áo bị bắn phá lỗ thủng trước đó, đã khôi phục bình thường.

Thật đúng là không tệ.

Lý Văn Kiệt vỗ vỗ cơ thể, rõ ràng rất hài lòng với biểu hiện của Vẫn Sinh Độc Trùng này.

Chỉ cần không phải đạn hạt nhân, oanh tạc mình thành một đống bột phấn, bất kỳ vết thương trí mạng nào, mình cũng đều có thể khôi phục lại.

Thành.

Lúc này, nhìn thấy sự biến hóa trên người Lý Văn Kiệt, Độc Vương, Cổ Vương hai người, cũng hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

Những người còn lại, thì lại dùng ánh mắt không thể tin nổi, nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Hiện tại Vẫn Sinh Độc Trùng, vực lang sâu dài, bao gồm những Thần khí này đều đã được xử lý xong xuôi.

Quần đạo đang định một mạch vượt qua Hồ Lô Động, tiến về Thủy Long Choáng.

Oa.

Trong Hồ Lô Động, những thi thể trôi nổi bị vực lang sâu dài nôn ra, trên lưng mang đông trứng.

Chậm rãi vỡ tan.

Từ những đông trứng vỡ tan này, bò ra một loại sinh vật nửa người nửa trùng, bốn cánh giác hút.

Giống như dị hình trong phim.

Chương 95

Lúc này tiếng khóc rung trời, gần như mấy vạn đông anh, đồng thời phá trứng mà ra, càn quét toàn bộ Hồ Lô Động.

Mấy vạn Đông hài nhi, cùng lúc đó khôi phục, tiếng gào khóc đơn thuần của chúng chấn động toàn bộ động hồ lô từ trong ra ngoài, tựa như lâm vào Sâm La địa ngục.

Tình cảnh này, có lẽ trong mắt người ngoài sẽ bối rối vô cùng, nhưng Lý Văn Kiệt lại cảm thấy đôi chút hưng phấn trong lòng.

Đến đúng lúc thật, vừa vặn để thăm dò một chút uy thế của Tổ Long bảo huyết này.

Đây quả thực là buồn ngủ thì có người đưa gối.

Lý Văn Kiệt hơi khép đôi mắt vàng óng, sát khí vô biên màu đen lan tràn quanh thân, dần dần bao trùm, quét sạch lên cao, kèm theo kiếm quang sắc lạnh.

Rầm rầm.

Kiếm khí tiêu tán này, thậm chí cả dòng sông trong động hồ lô cũng bị ảnh hưởng, dần dần bắt đầu hiệu ứng hút xoáy.

Một giọt, hai giọt, ba giọt.

Hàng vạn dòng nước sông, bị kiếm khí ảnh hưởng, ngưng tụ giữa không trung, giống như một đạo vòi rồng nước, hình thành một đầu Thủy Long khí thế bàng bạc.

Một kiếm, Tiên Nhân Quỳ.

Trong khoảnh khắc, Thủy Long quét sạch, chớp mắt đã cuốn phăng toàn bộ động hồ lô.

Đại lượng Đông hài nhi vốn còn muốn nhe răng, nhưng dưới sức công phá của đạo Thủy Long này, tất cả đều xương cốt đứt gãy, chết thảm tại chỗ.

Trên dòng sông, nổi lềnh bềnh một tầng thi thể.

Số ít còn sót lại cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Các huynh đệ, mở đường, Thủy Long Choáng.

Thấy Lý Văn Kiệt ra tay, Trần Ngọc Lâu ở bên cũng hô to một tiếng.

Quần đạo đi trước, dùng hỏa pháo oanh tạc mở đường, súng tiểu liên kết thúc công việc.

Chỉ một lát sau, đã dọn dẹp sạch sẽ những Đông hài nhi này.

Nhìn những thi thể Đông hài nhi nổi chi chít trên dòng sông, Trần Ngọc Lâu thầm kinh hãi khiếp vía, nghĩ thầm lăng mộ Hiến Vương, khó trách sách sử ghi chép rằng không trời sập, ngoại lực khó phá.

Nếu không có Đại ca tọa trấn, lại thêm thời đại súng pháo bây giờ, dưới hỏa pháo oanh tạc, ai có thể bước vào Hiến Vương Đại Mộ này.

Cho dù là những đạo mộ lợi hại nhất thời cổ đại, e rằng cũng khó mà tiến thêm một bước.

Quần đạo thấy đã thu dọn xong những Đông hài nhi này, lúc này mới nhao nhao nhảy vào dòng sông, hướng về phía miệng hồ lô mà đi.

Lý Văn Kiệt ở đây lại càng dễ dàng, lấy Định Phong Châu đã thu phục Ngô công ra, cả người tựa như lăng không mà đi, chỉ giẫm trên sóng nước, không nhiễm trần thế.

Thủ đoạn này cũng khiến quần đạo một trận bội phục.

Ít lời nhàn đàm.

Đám người rất nhanh đến vị trí miệng hồ lô, nơi đây chỉ thấy đại lượng dòng nước hội tụ, hình thành một thác nước tự nhiên khổng lồ.

Phía dưới là đầm sâu, thác nước như ngân long tung tóe, đổ ập vào trong đầm sâu.

Lúc này đúng vào giữa trưa, ánh nắng chiếu rọi, sóng nước lấp lánh, cầu vồng rực rỡ hiện ra, bắc ngang giữa không trung.

Thuận theo Hồng Kiều cầu vồng phóng tầm mắt nhìn lên, nơi cuối cùng chỉ thấy hơi nước bốc lên, tựa như mây mù bao phủ, bao trùm một tòa cung điện trang nghiêm khí thế bàng bạc, cùng kỳ thiên hạ tức là không đâu sánh bằng, tựa như bao trùm cả mây trời.

Cần phải có thủ đoạn tiên nhân, chân đạp Hồng Kiều, mới có thể bước vào tiên cung này.

Quần đạo có chút như si như say, thật sự cho rằng đã đắc đạo thăng tiên, nhao nhao khúc khích cười, bước ra khỏi vực sâu thác nước, giẫm lên cầu vồng hư vô mờ mịt, rồi kêu thảm một tiếng, rơi vào đầm sâu.

Tất cả đừng loạn.

Thời khắc mấu chốt, Lý Văn Kiệt quát lớn một tiếng: Rồng choáng vô hình, nơi đây chính là Thượng Cổ long huyệt, Thủy Long choáng.

Cảnh tượng các ngươi nhìn thấy chẳng qua là hơi nước bốc lên, cầu vồng dựng nên, là hư vô mờ mịt mà thôi.

Nhìn kỹ một chút, cung điện của Hiến Vương kia, căn bản chưa kiến tạo trên trời cao.

Xuyên qua làn hơi nước, quần đạo chỉ thấy, phía dưới có Cổ Sạn Đạo đường ván cổ, bao quanh thế núi mà xây, vượt qua đầm sâu, uốn lượn lên cao.

Tòa cung điện đối diện kia chính là dựa vào thế núi mà xây thành một công trình kiến trúc kiểu tiết sơn cỡ lớn, nhưng khí phách phi phàm.

Gạch Tần ngói Hán, cột tía rường vàng, vàng son lộng lẫy, phi diêm đấu củng, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, dưới sự làm nổi bật của vô số cầu vồng, vạn phần là khí tượng thời Đại Tần.

Trong đó các lầu các, khuyết đài, thần tường, bia đình, chòi gác, Hiến Điện, Linh Đài đều có đủ mọi thứ, khiến người ta kinh ngạc.

Thật khó mà tưởng tượng, với trình độ sản xuất thiếu thốn của cổ đại, làm sao có thể xây dựng nên một cung điện khí thế bàng bạc lớn đến vậy.

Quả nhiên là vạn người đốn củi, một người thăng thiên, kỹ thuật không đủ, nhân mạng ra lấp vào.

Lý Văn Kiệt nhìn tòa Lăng Vân Tiên Cung giữa không trung, thầm nghĩ cung điện Hiến Vương này, kết hợp với phong thủy địa thế đặc biệt nơi đây, nếu đặt ở hậu thế, đủ để thành khu danh thắng cấp 5A, thậm chí còn hơn, có thể xưng là kỳ tích thế giới.

Phương Tây từng có Vườn treo Babylon, được liệt vào thần tích, nếu so với Lăng Vân Tiên Cung của Hiến Vương, e rằng cũng chẳng hơn gì.

Đại ca.

Bỗng nhiên thấy tiên nhân cung điện như vậy, Trần Ngọc Lâu cùng bọn thủ hạ làm sao có thể không thích.

Huống chi, từ lâu đã nghe Hiến Vương tàn bạo, năm đó lại cực kỳ xa hoa dâm dật, đem toàn bộ bảo tàng của một nước Điền Nam giấu hết vào Hiến Vương Đại Mộ.

Trong này, bảo tàng nhiều không kể xiết.

Có được bảo tàng này, chẳng phải là phú khả địch quốc sao.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâu sao có thể không kích động, gần như muốn ngất đi.

Phía dưới có sạn đạo, ta để các huynh đệ đi qua, nãi nãi, cũng nên chúng ta Tá Lĩnh phát tài.

Đến lúc đó, phá hủy cung điện, chiếm đoạt tài bảo.

Lại đem cái lão Hiến Vương thối tha này, từ trong quan tài lôi ra ngoài, tra tấn cực kỳ một phen, cũng là để tế tự cho xương cốt của tiên dân mấy ngàn năm trước bị bóc lột.

Tá Lĩnh chúng ta, thay trời hành đạo.

Trần Ngọc Lâu kích động nói.

Nơi đây mới là nơi có Mộc Trần bảo châu, Đại ca, lần này lời nguyền của Dời Núi ta, nhất định có thể kết thúc ở đây.

Chá Cô Tiếu càng thêm vô cùng kích động, hận không thể chắp cánh bay đi.

Lên.

Thấy Nhị đệ, Tam đệ kích động như vậy, Lý Văn Kiệt cũng không ngăn cản.

Quần đạo nghe vậy, nhao nhao đạp lên Cổ Sạn Đạo, giữa hơi nước bốc hơi, hành tẩu trên con đường ván cổ kính này.

Mây mù mịt mờ, cầu vồng làm nổi bật.

Đám người tựa như đăng lâm Tiên Các, phía trên vô số mây mù bao phủ, tiên nhân bảo lâu ở ngay phía trước.

Trong lúc nhất thời, vậy mà nhao nhao cười ngây ngô đứng lên.

Cổ Sạn Đạo chia làm hai đoạn, một đầu thông lên Tiên Cung phía

trên, đầu còn lại thì đứt gãy, thông xuống đầm sâu phía dưới.

Dưới đầm nước lạnh lẽo này, lờ mờ có thể nhận ra bóng đen ẩn hiện, tựa như cự thú ẩn núp.

Lý Văn Kiệt biết được, hài cốt thật sự của lão Hiến Vương được chôn ở dưới đầm nước này.

Đầm nước này mới là nơi đáng sợ nhất, phía dưới có thủy nhãn mắt nước tạo thành hiệu ứng hút xoáy, tương đương với hải nhãn dưới biển sâu.

Mà lối vào lăng mộ Hiến Vương, lại được kiến tạo ngay trung tâm hiệu ứng hút xoáy.

Người bình thường, dù có chuẩn bị kỹ lưỡng đến mấy, một khi bước vào hiệu ứng hút xoáy, cũng khó tránh khỏi bị dòng nước vô tận nuốt chửng xuống vực sâu, không biết tung tích.

Đội Mạc Kim ba người ở hậu thế, những kẻ được mệnh trời chọn, vận khí nghịch thiên, trong chiến tranh thế giới thứ hai, máy bay rơi chết.

Không ít máy bay vận tải đều rơi vỡ trong Thủy Long Choáng này, chìm vào đầm sâu, vừa vặn chặn lại thủy nhãn, mới có thể để ba người họ an ổn bước vào trong đó, nếu không, thần tiên cũng khó nhập.

Hiến Vương này, quả nhiên là tính toán không sai sót.

Nhưng nếu không có hắn Lý Văn Kiệt, thì cho dù Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người có bản lĩnh ngút trời đến mấy, thì cũng thế nào.

E rằng cũng khó mà bước vào lăng mộ Hiến Vương một bước.

Cuối Cổ Sạn Đạo, trước khi bước vào Tiên Cung, đặt song song

chín mươi chín tầng bậc thang cẩm thạch điêu khắc thành hình ngà voi, dẫn thẳng đến trước mặt cung điện.

Bên cạnh là hơi nước mờ mịt bốc lên.

Đặt chân lên bậc thang cẩm thạch, Lý Văn Kiệt cũng không khỏi nuốt nước miếng, lão bánh chưng Hiến Vương này, thật đúng là biết chơi mấy trò hoa dạng.

Nếu như dưới bậc thang bạch ngọc này, là các văn thần võ tướng, Vạn Lý Hà Sơn, thì đó mới thật sự là khí thôn vạn dặm.

Chương 96

Có lẽ như nhìn thấu ý nghĩ của Lý Văn Kiệt, bên cạnh Trần Ngọc Lâu vung tay một cái, quần đạo rầm rộ quỳ gối trên Cổ Sạn Đạo, giữa mây mù mịt mờ.

Lý Văn Kiệt áo bào phấp phới, chân đạp trên bậc thang bạch ngọc.

Điện hạ.

Các ngươi. làm gì vậy.

Các ngươi hại khổ trẫm a.

Cùng quần đạo trong khổ có vui, lúc này mới đạp lên bậc thang bạch ngọc, đi đến cuối cùng.

Đến gần nhìn lại, Lăng Vân Tiên Cung này càng tràn đầy ngàn vạn khí tượng, cửa lâu là điêu lan ngọc thế, độ cao ít nhất hơn mười mét.

Chỉ riêng bậc cửa, đã cao hơn nửa mét.

Người bình thường vóc dáng hơi thấp bé một chút, e rằng phải trèo qua.

Đứng trước Lăng Vân Tiên Cung này, quả thật nảy sinh một ảo giác về sự hùng vĩ của trời đất, và sự nhỏ bé của bản thân.

Bên cạnh cung điện vàng son lộng lẫy, có một pho tượng Bí Hý đá khổng lồ, lưng cõng bia văn, trên đó rồng bay phượng múa, tạo hình bốn chữ lớn: Trên Trời Tiên Khuyết.

Bên cạnh nó còn đặt bàn cờ, chuyên dành cho tiên nhân, trồng tiên tùng, quả nhiên là khí thế của tiên gia.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Ngọc Lâu xì một tiếng: Đại ca, Tam đệ, thật sự không ngờ, lão bánh chưng Hiến Vương này, thật

đúng là có vài trò hoa dạng đặc biệt.

Hắn e rằng còn mơ mộng tiên nhân trên trời có thể giáng xuống cùng hắn đánh cờ uống trà.

Thật có nhã hứng a.

Đáng tiếc, nhã hứng của kẻ này lại xây dựng trên mấy chục vạn sinh mạng người, sự tàn bạo của các đế vương cổ đại, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tiến vào Tiên Cung xem sao.

Lý Văn Kiệt nói: Nơi đây, hơn phân nửa chỉ là minh lâu nhà thờ linh hồn để Hiến Vương tế tự, phúng viếng mà thôi, chứ không phải nơi chôn cất quan tài thật sự.

Két.

Cánh cửa lớn điêu khắc chạm trổ bị quần đạo từ hai bên đẩy ra, một góc Tiên Cung phủ bụi ngàn năm cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Gõ vang Thiên Môn.

Bên trong cửa lớn, chính là Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, cung điện đình đài.

Đập vào mắt là hai hàng đồng thú tạo hình đặc biệt, phân loại hai bên.

Sư tử, rồng, hổ, voi, tiên hạc, hải trãi, cùng các loại thụy thú thú lành khác, sắp xếp liên tiếp đến tận sâu trong đại điện.

Cuối cùng là các văn thần võ tướng được điêu khắc bằng thanh đồng, tất cả đều quỳ gối trong đại điện, giống như quần tinh vây quanh vầng trăng, vây quanh ngai vàng sâu nhất.

Trong bóng tối, lão Hiến Vương đã chết ngàn năm, tựa hồ đang

đoan tọa trên ngai vàng, quan sát vương triều của mình.

Các huynh đệ, tìm kiếm.

Theo Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu ba vị đương gia vừa bước vào cung điện, quần đạo đều mặc áo bào đen, giơ cao bó đuốc, rào rào, như châu chấu bình thường, bước vào nội bộ cung điện.

Đập vào mắt là điêu lan ngọc thế, cột tía rường vàng, cực kỳ xa hoa.

Nhao nhao lấy ra công cụ, nào là lưỡi búa, đao kiếm, cuốc, v. v. bất cứ thứ gì dùng được, đều được lấy ra.

Như châu chấu, bước vào nội bộ cung điện, cắm bó đuốc, đại kỳ phấp phới.

Chỉ cần trong cung điện này, phàm là thứ đáng giá, chớ nói gì vàng bạc đồ châu báu, cho dù là mảnh ngói trên xà nhà, gạch lát trên đất, đều muốn móc xuống mang đi.

Mấy ngàn quần đạo trải rộng ra, quả nhiên là vô biên vô hạn.

Trong toàn bộ nội bộ cung điện, càng cắm đầy bó đuốc, ánh lửa chiếu rọi.

Hiến Vương này không chỉ tàn bạo, mà còn có vài phần nhàn hạ tự tại.

Ngoài việc trưng bày bàn cờ, bàn trà, cây tùng cổ bên ngoài, bên trong, trước ngai vàng, lại có một cái ao kim thủy đã khô cạn, bên trong là hai con cá chép đã chết từ lâu, cùng một chiếc thuyền nhỏ hư thối.

Xem ra, muốn ngồi lên ngai vàng, còn phải đạp thuyền mà đi, thưởng thức cảnh cá chép hóa rồng.

Nhã.

Thật sự là, nhã.

Lão Hiến Vương đâu rồi.

Trần Ngọc Lâu sốt ruột không chờ được, hận không thể hiện tại tìm thấy lão già đó, để nó rớt vàng.

Chá Cô Tiếu càng thêm bồn chồn phát điên.

Nhất là khi biết được Mộc Trần Châu đang nằm trong tay lão Hiến Vương, lúc này ai còn quản cái gì nhàn hạ tự tại, phong vị nhã thú nữa.

Ùa ùn bước vào ao kim thủy, quần đạo thậm chí còn đập nát cả gạch sàn mang đi.

Ngay sau đó cắm bó đuốc, đi đến trước ngai vàng.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy ngai vàng này được làm bằng vàng ròng, trên đó khảm nạm châu ngọc trân bảo.

Dọc mép Long ỷ, khảm nạm một con rồng rỗng ruột bằng thủy ngân, giống như thật, toàn thân màu đỏ, bên trong đổ đầy thủy ngân.

Thân rồng thủy ngân này vô cùng đầy đặn, kỹ thuật tạo hình có thể xưng là số một, gần như muốn đạp Long ỷ bay lên trời.

Nhất là bức bích họa phía sau ngai vàng, càng hòa làm một thể với ngai vàng, điêu khắc Vạn Lý Giang Sơn, Cửu Châu muôn phương, mây mù mịt mờ.

Con rồng thủy ngân rỗng ruột này chỉ là một nửa, nửa còn lại được vẽ bằng bích họa, vị trí tương ứng vừa vặn có thể nối liền.

Nếu nhìn từ xa, tựa hồ con rồng thủy ngân quả thật đã bay vào bích họa, lượn trên Cửu Châu muôn phương, thưởng thức Vạn Lý Hà Sơn.

Dưới con rồng thủy ngân này, thì rõ ràng vẽ cảnh Điền Nam, một

nam tử trung niên mặc Hắc Long bào, đầu đội quan đái, trên trán khảm nạm Mộc Trần Châu, toát ra vương giả chi khí.

Dưới sự chen chúc của văn thần võ tướng, cung nghênh Thần Long hạ phàm, tiếp dẫn hắn lên trời, đắc đạo thành tiên.

Chính là lão tặc Hiến Vương.

Lão Hiến Vương này thật đúng là biết phán đoán, Trần Ngọc Lâu khinh bỉ nói: Giết nhiều người như vậy, Diêm Vương điểm danh, cũng phải để hắn xuống Địa Ngục đi.

Cái này còn bày ra trò Thần Long hạ phàm, tiếp dẫn hắn thành tiên tốt đẹp trên trời.

Ta nói thẳng là quá đáng.

Ngai vàng này ngược lại là bảo bối.

Lý Văn Kiệt sờ soạng mặt ngoài ngai vàng, Long khí hội tụ.

Long khí + 1000 Thu hoạch ngoài ý muốn.

Mộc Trần Châu.

Chá Cô Tiếu thì nhìn Hiến Vương trong bích họa, trên đầu đội quan đái, trong đó khảm nạm bảo châu hình xoáy.

Chính là Mộc Trần Châu mà y ngày đêm mong nhớ.

Lên nào, các huynh đệ, tháo dỡ ngai vàng, mang đi hết.

Trần Ngọc Lâu không chút khách khí.

Quần đạo cấp tốc vận chuyển ngai vàng.

Phía sau ngai vàng này, chính là hậu điện Tiên Cung, trên đó treo bảng hiệu Lăng Vân Tiên Cung.

Bước vào bên trong, toàn bộ hậu điện chỉ trưng bày ở trung tâm một cái đỉnh tròn sáu chân màu đen.

Cái đỉnh đen sáu chân này toàn thân tối đen, không chút ánh sáng, trên đó được phong kín bằng bùn.

Quần đạo phá vỡ lớp niêm phong, có thể ngửi thấy một cỗ mùi thi thối rữa lan tràn ra.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, nhìn cảnh tượng bên trong đại đỉnh, dù là Tá Lĩnh lực sĩ gan dạ nhất cũng kinh hãi thất sắc.

Chỉ thấy bên trong đại đỉnh, thi cốt hư thối chất đống, đều là hài cốt nhân loại, ngâm trong thi dầu sền sệt.

Bên cạnh nó còn có cơ quan.

Ấn xuống cơ quan, phía dưới đại đỉnh, lắp đặt một trận pháp cơ quan chín đầu đồng chế hỏa kỳ lân, có thể trong nháy mắt phun ra liệt hỏa, dùng liệt hỏa nấu nướng thi thể.

Dựa theo bích họa dưới ánh lửa bên cạnh mà nói, đây chính là Hiến Vương sau khi thành tiên, khởi động cơ quan, dùng thủ đoạn nấu thi để hiến tế Cửu Thiên Thần La, nhằm ăn mừng việc hắn phi thăng.

Cảnh tượng bậc này, nếu đổi một người tâm trí không kiên định, e rằng sẽ kinh sợ đến phát điên ngay lập tức.

Lão Hiến Vương này, e rằng còn tưởng rằng thần Phật trên trời cũng giống mình, thích tế tự.

Trần Ngọc Lâu ở bên hừ lạnh một tiếng.

Đỉnh đồng tế tự này, thật sự tà môn, dù là Tá Lĩnh cũng không muốn đụng chạm nhiều.

Bên cạnh đỉnh đồng tế tự này, trên vách tường còn vẽ không ít bích họa, đều là cảnh ca tụng công đức Hiến Vương.

Lý Văn Kiệt tìm kiếm vách tường.

Bành.

Trong đó một khối gạch trống rỗng, gõ mở ra, bên trong cất giữ một mảnh mai rùa.

Chương 97

Long khí + 1000 Xương Rồng Thiên Thư.

Năm đó Chu Văn Vương, bên bờ sông Lạc Thủy, khi thôi diễn hạ lạc của Mộc Trần Châu, đã phân biệt ghi chép lai lịch, hạ lạc và công dụng của Mộc Trần Châu vào hai mảnh mai rùa, đây cũng là lai lịch của Xương Rồng Thiên Thư.

Xương Rồng Thiên Thư ở Long Lĩnh Mê Quật, Tây Hạ Hắc Thủy Thành, chính là ghi lại hạ lạc, lai lịch của Mộc Trần Châu, đều cùng một bộ, chỉ là bị Lý Thuần Phong đời Đường phân thành hai mà thôi.

Còn mảnh mai rùa cùng một bộ khác, chính là mảnh trước mắt này, được Hiến Vương cất giữ, trong đó ghi lại phương pháp sử dụng Mộc Trần Châu.

Trên đó khắc đầy dị văn, lờ mờ có thể nhận ra hai chữ Côn Lôn.

Mộc Trần Châu này chính là Xà Thần Chi Nhãn.

Xà Thần là Cổ Thần, năm đó khi giáng lâm thế giới này, đã sớm vẫn lạc.

Thân thể hóa thành Quỷ Động không đáy, chôn vùi hài cốt.

Độc nhãn hóa thành Mộc Trần Châu, có thể biết trước tương lai, lại có công hiệu thần bí, rơi vào Côn Lôn Sơn thời Viễn Cổ, sản sinh ra Ma Quốc.

Ma Quốc, được mệnh danh là hang ổ yêu ma phương bắc, đời đời đều sẽ chọn ra Thánh Nữ, cũng chính là Ma Quốc Quỷ Mẫu, kế thừa lực lượng vĩ đại của Xà Thần.

Dưới Côn Lôn Sơn này, Côn Lôn Thần Cung chính là đại bản doanh của Ma Quốc, tế đàn dưới Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Chỉ có ở đây, mới có thể thích đáng phát huy ra lực lượng của Mộc Trần Châu.

Hiến Vương năm đó đạt được Mộc Trần Châu, Xương Rồng Thiên Thư, cũng đích thân đi một chuyến Tây Tạng.

Chiêu này của Hiến Vương, cổ lão thần bí đông thuật, chính là có nguồn gốc từ Côn Lôn Ma Quốc ở Tây Tạng.

Nhưng vào thời điểm Hiến Vương đặt chân tới, Ma Quốc đã sớm vẫn diệt, hóa thành thành phố thất lạc, hắn đành lui về không công.

Lúc này mới xây dựng rầm rộ Vương mộ, mưu toan thành tiên.

Bất quá, Xà Thần là một trong những thần linh cổ xưa nhất của thế giới này, Mộc Trần Châu sở hữu năng lực tiên đoán một góc tương lai.

Trong nguyên tác, Hiến Vương đã lợi dụng phương thức này, tiên đoán được đội Mạc Kim ba người ở hậu thế có thể bước vào lăng mộ của hắn, tìm thấy Mộc Trần Châu.

Từ đó đã nhiều lần bố trí.

Bây giờ hiệu ứng hồ điệp, người bước vào lăng mộ Hiến Vương lại là Dời Núi, Tá Lĩnh, cùng Lý Văn Kiệt.

Liệu mộ Hiến Vương này có khác biệt bình thường không.

Hiến Vương liệu còn có chuẩn bị nào khác không.

Lý Văn Kiệt chìm vào trầm tư.

Vừa mới lấy ra Xương Rồng Thiên Thư, trong chốc lát, dưới đỉnh đen, chín đầu đồng chế hỏa kỳ lân bốc lên, phun ra liệt diễm, thiêu đốt thi thể trong đỉnh đen.

Đồng thời — Toàn bộ cung điện rung lắc, từ trên phun ra đại lượng đầu rồng bằng đồng, phun ra từng dòng nước.

Thủy ngân.

Đây là thiết bị tự hủy minh lâu của Hiến Vương, rút lui.

Trần Ngọc Lâu ngửi được mùi nước này, thần sắc kinh biến.

Nghĩ rằng mảnh Xương Rồng Thiên Thư này nhất định ghi chép thông tin cực kỳ mấu chốt.

Hiến Vương lại đem Xương Rồng Thiên Thư và thiết bị tự hủy minh lâu buộc chặt cùng một chỗ.

Chá Cô Tiếu ở bên cũng chú ý tới mảnh Xương Rồng Thiên Thư này, thầm nghĩ nhất định có liên quan đến Mộc Trần Châu, nhưng trước mắt việc thoát hiểm sắp đến, cũng không dám lãnh đạm.

Đi.

Dòng nước phun ra.

Hiến Vương đã thiết trí ít nhất mấy vạn tấn thủy ngân trong minh lâu này, chỉ cần không đầy một khắc, thủy ngân liền có thể thấm đầy toàn bộ Tiên Cung.

Kẻ này không chỉ hung ác với người khác, mà còn hung ác với chính mình.

Lý Văn Kiệt thu Xương Rồng Thiên Thư lại, ánh mắt khép hờ.

Một Tiên Cung lớn như vậy, đầu tư bao nhiêu nhân lực vật lực, nói phá hủy liền phá hủy, quả nhiên là phung phí của trời.

May mắn là lúc này quần đạo đã sớm tìm kiếm và thu gom hết những thứ đáng giá, nghe thấy bánh lái ra lệnh, cấp tốc yểm hộ ba vị bánh lái, chuẩn bị rút khỏi Tiên Cung.

Cạc.

Từ trên Tiên Cung, một tiếng cười bén nhọn, gian xảo truyền đến.

Giọng nữ.

Âm thanh oán độc, cười âm hiểm, khiến người ta không rét mà run.

Theo tiếng kêu nhìn lại, quần đạo dùng ánh lửa ngửa đầu, chỉ thấy trên xà nhà căn phòng này, treo lơ lửng một bộ liễm phục đỏ chót bằng dây thừng, theo gió phiêu đãng.

Liễm phục này trống rỗng, chỉ ở phía trên cùng, một đầu người nữ tử, dưới ánh lửa chiếu rọi, đầu chậm rãi đảo ngược.

Sắc mặt trắng bệch, môi như máu tươi, tiên diễm vô cùng, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng cười quái dị.

Tiếng cười này rất dễ dàng khiến Lý Văn Kiệt nghĩ đến mấy con ma Kẹt.

Áo đỏ hung, mặt cười thi, Quỷ Tiếu Mạc Như nghe quỷ khóc.

Nhìn con nữ quỷ Hồng Y treo trên xà nhà, thần sắc Chá Cô Tiếu khẽ biến.

Nghề đổ đấu này, từ cổ chí kim, lưu truyền vài câu quy tắc bất thành văn, đều là do các đời trộm mộ, trong hung mộ, tổng kết ra bằng cái giá mạng sống.

Giống như áo đỏ hung, mặt cười thi này, chính là đại hung ác quỷ, người bình thường gặp phải, đều có thể quay đầu bỏ chạy.

Không ngờ, Hiến Vương này lại còn chuẩn bị chiêu này.

Trần Ngọc Lâu cũng hít sâu một hơi.

Đây không phải nữ quỷ.

Lý Văn Kiệt bóp ra kiếm quyết, Long Tuyền bảo kiếm trong nháy tức thì ra khỏi vỏ, cắt đứt dây thừng.

Con áo đỏ hung này rơi xuống đất, chỉ là một cái đầu lâu mà thôi, vẫn còn phát ra tiếng cười quái dị cạc cạc.

Lý Văn Kiệt một tay nặn miệng nó ra.

Trong miệng tên này, trên đầu lưỡi còn có một đầu nữ nhân, đây chính là Lưỡi sâu độc.

Nhị đệ, mượn Tiểu Thần Phong dùng một lát.

Thỏa.

Trần Ngọc Lâu đưa Tiểu Thần Phong tới.

Lý Văn Kiệt một tay khoét lấy Lưỡi sâu độc này, ngay sau đó lấy hộp gấm phong tồn, ném vào không gian hệ thống.

Vật này, nếu trồng trên người bình thường, có thể khống chế lời nói của đối phương, rất dễ dàng khiến phe đối phương gây ra nội loạn.

Sau khi giết chết con áo đỏ hung này, quần đạo lúc này mới đâu vào đấy rút khỏi Tiên Cung của Hiến Vương.

Lúc này toàn bộ nội bộ Tiên Cung đã tràn ngập đại lượng thủy ngân.

Quần đạo khóa chặt cửa lớn.

Lúc này mới chưa hết hồn, ngồi dưới đất thở dốc, cũng coi như trở về từ cõi chết.

Ngoài Tiên Cung, lúc này chân trời dần dần trở nên đen kịt, bầu trời xa xăm, một đạo tuyến đen, giống như Hắc Long, dần dần lan tràn về phía nơi này.

Hắc Long lượng sí.

Trần Ngọc Lâu ở bên nhíu mày nói.

Đây là heo đen qua sông.

Lý Văn Kiệt nheo mắt lại, nhìn thiên tượng đằng xa nói: Trong Thanh Ô Kinh, cũng gọi là mưa hầu xâm phạm biên giới, tượng trưng cho việc trong Thủy Long Choáng này, nhất định chôn giấu vạn năm cổ thi.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía đầm sâu vô tận dưới thế núi nói: Phía dưới chính là mộ huyệt thật sự của Hiến Vương.

Vạn năm cổ thi này, chư vị cũng phải cẩn thận.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, ở bên ôm quyền nói: Đại ca, giao cho đệ là được.

Dù cho lão Hiến Vương này thật sự hóa thành vạn năm thi tiên, tiểu đệ cũng có thể một chiêu Sao Khôi đá đấu để nó vươn cổ liền giết, đoạt được Mộc Trần bảo châu.

Các huynh đệ, hạ đấu.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ, vạn năm cổ thi thì có gì đáng sợ chứ.

Trước mặt Đại ca, tính là cái gì.

Huống chi, Tam đệ còn chưa dùng Sao Khôi đá đấu nữa là.

Quần đạo nghe vậy, lập tức lấy ra con rết treo núi bậc thang, nhao nhao lao xuống đầm sâu.

Lúc đến tuy vội vàng, nhưng quần đạo cũng đã chuẩn bị các dụng cụ lặn như nước tiểu heo cua, nhao nhao chuẩn bị xuống dưới đầm sâu.

Dưới đầm sâu này, điểm khó khăn nhất để bước vào cửa vào mộ huyệt Hiến Vương, là cửa vào lăng mộ Hiến Vương được xây dựng ngay trung tâm Thủy Long nhãn.

Dưới đầm sâu này, thủy nhãn sinh ra hiệu ứng hút xoáy dòng

nước, hình thành các mạch nước ngầm, vòi rồng nước.

Người bình thường hơi bất cẩn một chút, liền sẽ bị cuốn vào vòi rồng nước, kéo xuống thủy nhãn, thi thể cũng không tìm thấy.

Hơn nữa, cửa vào mộ huyệt Hiến Vương còn nằm trong vòi rồng nước, muốn bước vào đó khó như lên trời.

Chương 98

Nguyên tác chính là xác máy bay rơi chết, chất đống trong đầm sâu, chặn lại thủy nhãn này.

Hiện nay, tuy không có xác máy bay, nhưng chút chuyện nhỏ này cũng không làm khó được Lý Văn Kiệt.

Thực sự không được, bổ mấy khối cự thạch, cũng có thể chặn lại thủy nhãn.

Huống chi, đây chỉ là hạ sách thôi, trước mắt có Lý Thuần Cương đây, vị này chính là chủ nhân của một kiếm cắt đứt mặt sông.

Một kiếm bổ ra đầm sâu này là được.

Lão Kiếm Thần.

Lý Văn Kiệt ở bên chắp tay đứng thẳng, phân phó: Bổ một kiếm.

Vâng, Điện hạ.

Lý Thuần Cương gật đầu.

Một kiếm chém xuống.

Tựa như Thần Nhân vung bút, đầm sâu vốn yên tĩnh, dòng nước cuồn cuộn hướng hai bên, trung ương trực tiếp lộ ra lục địa.

Theo dòng nước bị bổ ra, phía dưới chỉ thấy một công trình kiến trúc hình rồng, nối tiếp nhau trong đầm sâu.

Long trảo hướng lên trời, chỗ Long khẩu, chính là bên cạnh thủy nhãn màu đen khổng lồ, Long khẩu khảm nạm cửa đồng, chắc hẳn chính là cửa vào mộ huyệt.

Thủ đoạn hay.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi tán thưởng một câu.

Chỉ một kiếm, cắt đứt đầm sâu, thu hết toàn bộ cảnh tượng phía dưới vào mắt.

Kéo theo hiệu ứng hút xoáy dưới đầm sâu này, cũng trở thành trò cười.

Đương nhiên, cảnh tượng như vậy dù sao cũng là do một kiếm bổ ra, không thể duy trì quá lâu, Lý Văn Kiệt cũng không dám chậm trễ thời gian.

Cấp tốc dùng kiếm bổ ra vách núi, lấy ra cự thạch, trực tiếp ném mạnh vào chỗ thủy nhãn, chặn đứng thủy nhãn màu đen này.

Kể từ đó, hiệu ứng hút xoáy cũng không còn tồn tại, dòng nước cuồn cuộn dần dần bắt đầu một lần nữa bao phủ trung ương.

Lên.

Phù.

Theo Lý Văn Kiệt ra lệnh một tiếng, quần đạo như sủi cảo vào nồi, phi tốc xuống dưới đầm sâu.

Dùng nước tiểu heo cua để lấy hơi, cấp tốc lặn xuống dưới đầm sâu.

Lý Văn Kiệt cũng đã dùng Định Phong Châu, triển khai Kim Quang Chú, cấp tốc đi xuống dưới đầm sâu.

Dưới đầm sâu, đen kịt vô cùng.

Dựa theo trí nhớ vừa rồi, quần đạo rất nhanh tìm đến vị trí Long khẩu này, ngay sau đó cạy mở cửa đồng.

Rầm rầm.

Dòng nước hút xoáy, đem mọi người đều hút vào trong lăng mộ.

Một mộ đạo nghiêng lên, đều bị dòng sông rót đầy, bên cạnh trưng bày không ít trấn mộ thú tạo hình đặc biệt.

Thuận theo mộ đạo nghiêng lên này, cứ thế leo đến cuối cùng.

Dòng nước cũng chỉ lan tràn đến đây, đám người vứt bỏ nước tiểu heo cua lấy hơi, một lần nữa lấy ra phong đăng, châm lửa bó đuốc, vắt khô nước đọng trên người.

Lúc này mới bắt đầu dò xét tất cả nơi đây.

Trước mắt chính là một đầu mộ đạo, cuối mộ đạo, là một cánh cổng ngàn cân, cao hơn ba mét, toàn thân màu nâu xanh, gần như kín kẽ, hòa hợp làm một thể với mộ đạo.

Chỉ ở phía trên cánh cổng ngàn cân, còn mở một cái cửa lâu bằng đồng nhỏ, mặt ngoài cửa lâu bằng đồng tạo hình tiên hạc, vẹt, tiên nhân, cùng các thụy thú khác.

Đây chính là cửa thành tiên.

Lý Văn Kiệt nhìn cánh cửa lâu bằng đồng này, nhịn không được cười nói: Lão già Hiến Vương này, mấy trò hoa dạng chơi cũng không tệ lắm.

Cánh cửa mộ này phong kín, Hiến Vương chuyên môn mở một cái cửa thành tiên, chính là vì chờ hắn mấy ngàn năm sau, đắc đạo thành tiên, có thể từ nơi này rời đi.

Biết chơi, thật sự là biết chơi.

Bất quá tên này sẽ không nghĩ tới, cánh cửa lâu thành tiên này, ngược lại là tiện nghi cho chúng ta những kẻ Dời Núi, Tá Lĩnh, Mạc Kim đây.

Từ cửa thành tiên mà đi qua.

Lý Văn Kiệt phân phó.

Đại ca, đệ đến.

Thấy cuối cùng cũng sắp tìm thấy thi thể Hiến Vương, đạt được Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu sao có thể không thích.

Hưng phấn vô cùng, mang theo sư đệ Tây Phương Lão Nhân, sư muội Hoa Linh, dùng Xuyên Trời Thoa, phi tốc đi lên.

Cạy mở tiên môn.

Nhảy lên đã đến phía sau cánh cửa đá ngàn cân.

Lý Văn Kiệt cùng Trần Ngọc Lâu hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có thể thấy ý cười trong mắt đối phương.

Xem ra, Tam đệ vẫn là không giữ được bình tĩnh, sốt ruột rồi a.

Bất quá nghĩ lại cũng phải, ngàn năm lời nguyền sắp đoạn tuyệt, ai mà không hưng phấn.

Quần đạo cũng cấp tốc dựng con rết treo núi bậc thang, thuận theo cửa thành tiên, đã bước vào trong cánh cửa đá này.

Vượt qua cửa đá xong, một cỗ ẩm ướt, hư thối mùi vị, tràn ngập trong toàn bộ mộ đạo.

Mộ đạo này là hình chữ T, hai bên đều là các hố.

Trong hố, được lấp bằng bùn đất, nào là kim ngọc bảo khí, trân châu mã não, kim tôn rượu ngon, phàm là vật đáng tiền, chất đống như núi nhỏ, đại lượng tụ tập trong từng động quật, thậm chí có một số động quật đã sụp đổ, bùn đất còn chôn vùi một phần lớn.

Những bảo bối này, ước tính sơ bộ, riêng vàng bạc ngọc khí đáng tiền đã không dưới mấy vạn món.

Toàn bộ bảo tàng của một nước Điền Nam, đều được chôn cất ở

đây a.

Quần đạo mắt thấy kim ngọc châu báu như vậy, từng người đều thở hổn hển, hai mắt đỏ tươi, ở bên cạnh cắm bó đuốc, phi tốc nhảy vào hố đất.

Bưng lấy vàng bạc, tùy ý cười ha hả.

Diệu.

Thật sự là diệu.

Dù là Trần Ngọc Lâu cũng không thể bình tĩnh nổi, hai tay run run.

Xuyên qua ngàn vạn châu báu này, hắn phảng phất nhìn thấy đại lượng súng pháo, vũ khí hạng nặng, đều đang hướng về hắn mà đến.

Chỉ chiếm cứ vùng Tương Âm, Sa Thành thì có gì tài ba.

Trần Gia ta, muốn chính là thiên hạ này.

Trần Ngọc Lâu dã tâm bừng bừng, hai mắt tỏa sáng, để quần đạo trắng trợn vơ vét kim ngọc châu báu.

Chá Cô Tiếu tâm hệ Mộc Trần Châu, chỉ xem những kim ngọc châu báu này như giấy vụn dán cỏ, nhìn cũng chẳng thèm liếc một cái.

Chân đạp mộ đạo, mang theo sư đệ, sư muội ba người, rất nhanh đến cuối mộ đạo.

Nơi đây chính là một mặt cầu, Ba Thế Cầu, dưới đó còn có dòng nước bùn cát vàng cuồn cuộn.

Đối diện mặt cầu, là một bức tường thạch anh màu trắng, chính là vị trí chủ mộ thất.

Lý Văn Kiệt để quần đạo ở đây chỉnh lý bảo tàng.

Chờ kiểm kê hoàn tất, lại thống nhất hấp thu Long khí, miễn cho mình cũng phải đi theo mà đầu óc choáng váng.

Để lại một trăm Tá Lĩnh lực sĩ ở đây chỉnh lý bảo tàng, Lý Văn Kiệt và Trần Ngọc Lâu hai người, mang theo số quần đạo còn lại, cũng đến cạnh Ba Thế Cầu.

Lý Văn Kiệt nhìn Ba Thế Cầu trước mắt, thản nhiên nói: Cát vàng nước bùn, đại biểu cho Hoàng Tuyền Hà.

Ba Thế Cầu này, Đạo gia coi trọng, ba thế lịch luyện, có thể vũ hóa mà thăng tiên.

Lão bánh chưng Hiến Vương này, cũng là cao nhân nghiên cứu Đạo gia, còn chuyên môn bày ra một cảnh tượng như thế.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu vô cùng kích động, giọng nói run rẩy: Phía đối diện, e rằng chính là chủ mộ thất của lão quái vật Hiến Vương.

Không.

Lý Văn Kiệt lắc đầu: Dựa theo phương thức thành tiên của Đạo gia, Hiến Vương đã chọn Tam Thế Luyện Ngục, bước qua cầu Tam Thế Hoàng Tuyền, từ đó vũ hóa thăng tiên.

Tam Thế Luyện Ngục. tức là trước khi thành tiên, nhất định phải trải qua ba kiếp nạn, chịu mọi tra tấn trong Luyện Ngục mới có thể khổ tận cam lai, công đức viên mãn, vũ hóa thăng tiên.

Nhưng lão Hiến Vương, tính tình bạo ngược, tàn khốc vô cớ, tất nhiên sẽ không để bản thân thảm chịu ba kiếp tra tấn.

Mộ thất phía trước này, chắc chắn là do Hiến Vương bố trí, ba miệng yêu quan tài, tìm ba vị Cổ Điền Vương có mệnh cách, bát tự, thân phận tương xứng với mình, đào từ trong mộ ra.

Bố trí ở đây, lấy ba loại cực hình Luyện Ngục như khoét mắt, moi tim, rút lưỡi, sau khi hạ táng, thay thế ba kiếp của mình, từ đó giúp

bản thân thành tiên.

Lão Thiên Sư, không biết lời ta nói có đúng không.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Lão Thiên Sư bên cạnh mà hỏi.

Điện hạ cao kiến.

Lão Thiên Sư điềm nhiên đáp.

Đại ca nói có lý, lão Hiến Vương này cũng biết bày ra những mánh khóe lạ lùng.

Chá Cô Tiếu gật đầu, dẫn xuống sự nôn nóng trong lòng.

Vậy theo ý Đại ca, thi thể của Hiến Vương được mai táng ở đâu.

Chá Cô Tiếu nhìn Lý Văn Kiệt hỏi.

Lý Văn Kiệt khẽ liếm môi, nhìn qua mộ thất trước mắt: Nếu ba miệng yêu quan tài đại biểu Luyện Ngục, thì phía trên Luyện Ngục chính là Tiên giới.

Chương 99

Hiến Vương nhất định được mai táng ở nơi cao.

Có phải vậy không, nhìn là biết ngay.

Lý Văn Kiệt dứt lời, phất tay một cái.

Mấy tinh binh Tá Lĩnh Lực Sĩ nhanh chóng bước qua cầu Tam Thế, ngay sau đó phá tan cửa mộ.

Đợi không khí trong mộ lưu thông, họ cắm bó đuốc vào khắp các ngóc ngách, lúc này mới báo ba vị bánh lái tiến vào.

Mộ thất này quy mô không nhỏ, tổng thể bày ra hình chữ Về.

Bên cạnh mộ thất, đúng như Lý Văn Kiệt dự đoán, bày ba miệng quan tài.

Ba chiếc quan tài này, hình dáng khác biệt.

Chiếc thứ nhất là một cỗ quan tài đồng, bên trên quấn quanh Cửu Trọng Trọng Tỏa, siết chặt thân quan tài.

Lại dùng xích sắt thô to, treo chiếc quan tài đồng lơ lửng giữa không trung.

Phần đuôi thân quan tài còn khảm nạm một viên pháp kính, đây chính là phương thức chuyên dụng để trấn thi: Đồng Kính Trấn Thi.

Cửu Trọng Trọng Tỏa phong tỏa thân quan tài.

Dùng dây sắt treo lên, để quan tài không tiếp xúc mặt đất, từ đó không thể hấp thu Địa Khí, không thể khiến cổ thi trong quan tài hóa thành cương thi.

Đây đều là thủ bút của Hiến Vương.

Tên này xem ra cũng biết đôi chút pháp môn trấn thi.

Cỗ quan tài đồng này đã đủ phần tà dị.

Bên cạnh quan tài đồng còn có một cỗ quan tài đen nhánh toàn thân.

Trần Ngọc Lâu nhẹ nhàng gõ nắp quan tài, sắc mặt nghiêm trọng: Đại ca, Tam đệ, đây là Ấm Tử Quan a.

Ấm Tử Quan, chính là được chế tác từ tâm gỗ của cây Ấm Tử ngàn năm trong rừng núi.

Nên biết, loại cây Ấm Tử này bản thân đã giá trị liên thành, gần đến thời hiện đại thì đã sớm tuyệt diệt.

Đến cả hoàng đế hạ táng cũng không tìm được.

Huống chi, toàn bộ làm từ tâm gỗ, một chiếc quan tài to lớn như vậy, chỉ riêng chiếc Ấm Tử Quan này đã đủ giá trị liên thành.

Quách Thanh Đồng, Ấm Tử Quan, bát tự không cứng rắn chớ lại gần.

Chá Cô Tiếu đọc lên câu nói này.

May mắn đây không phải quan tài của Hiến Vương, nếu không, thật không biết sẽ xảy ra biến cố kinh khủng nào.

Chá Cô Tiếu cau mày nói.

Ngoài hai chiếc quan tài này, ở một góc khuất còn có một chiếc Thạch Quan thời Chiến Quốc.

Chiếc quan tài này có hình dạng nhỏ nhất, giống như một cái hộp đá, được một con thú đá cõng trên lưng.

Ba miệng quan tài, tất cả đều tà dị vô cùng, chính là ba miệng yêu quan tài.

Theo lời Lý Văn Kiệt, ba chiếc quan tài này đều là Hiến Vương dùng thuật bói toán, tìm ra ba bộ hài cốt của các Cổ Điền Vương có bát tự, mệnh cách, vận mệnh gần như giống mình.

Sau khi đào từ trong mộ ra, lại dùng ba loại cực hình Luyện Ngục như khoét mắt, moi tim, rút lưỡi, lúc này mới hạ táng ở đây, dùng làm Tam Thế Luyện Ngục, tương đương với khôi lỗi của Hiến Vương.

Đại ca, những quan tài này. có nên mở không.

Trần Ngọc Lâu nhìn ba chiếc quan tài, có chút thèm thuồng.

Không nói gì khác, Ấm Tử Quan đã giá trị liên thành rồi.

Huống hồ, chiếc Quách Thanh Đồng nặng nề với Cửu Trọng Trọng Tỏa kia, trời mới biết bên trong còn có bảo tàng gì.

Muốn mở thì giờ mở ngay đi.

Chờ một lát sẽ không còn cơ hội nữa.

Lý Văn Kiệt phất tay nói.

Phía trên mái vòm, chính là lăng mộ chân chính của Hiến Vương.

Kẻ này công tham tạo hóa, tâm tư độc ác, lại còn vận thế nghịch thiên, tìm được những bảo địa phong thủy cực phẩm như Thủy Long Choáng, Hồ Lô Động không nói.

Hắn còn có thể đoạt được Mộc Trần Châu để hạ táng.

Phải biết, Hán Vũ Đế còn chưa đạt được cơ mà.

Điều đáng sợ nhất là tên này không biết từ đâu tìm được một gốc Thái Tuế vạn năm.

Trên thực tế đó là một linh chi, Thái Tuế Tam Nhãn.

Thứ này trải qua vạn năm, sớm đã tiến hóa thành Thiên Linh Chí Bảo, có thể sánh ngang với nhân sâm hài tử trong tiểu thuyết thần ma.

Thậm chí còn sắp tiến hóa ra ý thức của riêng mình.

Nhưng lại bị Hiến Vương, nhờ cơ duyên xảo hợp mà cướp đoạt, sau khi tùy tiện đào rỗng phần thịt quả bên trong linh chi để luyện đan, hắn đã dùng toàn bộ vỏ ngoài của Thái Tuế vạn năm làm lăng mộ cho mình.

Sự ác độc tàn bạo, cùng mức độ vận khí nghịch thiên của Hiến Vương.

Tên này cũng chỉ là ở thế giới Đạo Mộ mà thôi.

Nếu ở thế giới thần ma hay tiên hiệp khác, hắn chính là lão quái vật vạn năm, loại ẩn mình sau màn thao túng, cướp đoạt đạo quả của nhân vật chính.

Ít nhiều cũng là một đại Boss phản diện.

Mà một khi quấy rầy Thái Tuế vạn năm này, nó sẽ hóa thành Thi Quật, thứ này trong nguyên tác vạn pháp bất xâm.

Cho dù bị nghiền nát, cũng có thể phục sinh.

Có thể gọi là lỗi hệ thống, chỉ có thể dùng phong thủy địa thế mới hóa giải được.

Tốt.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, Trần Ngọc Lâu không dám chậm trễ.

Hắn phất tay một cái.

Quần đạo đã chuẩn bị sẵn lưới bắt thi, móng lừa đen, máu chó đen cùng các trang bị khác, dùng búa sắc bổ ra Cửu Trọng Trọng Tỏa bên ngoài quan tài đồng.

Oanh.

Xiềng xích nổ tung.

Chiếc Quách Thanh Đồng nặng nề trực tiếp nện xuống đất, tạo thành một cái hố, phía dưới xem ra còn có động thiên khác.

Quần đạo hoàn toàn không kiêng kỵ, nhanh chóng tưới máu chó đen lên bề mặt quan tài, ngay sau đó chuẩn bị cạy mở quan tài, cướp bảo.

Về phần Lý Văn Kiệt, hắn cẩn thận tháo viên pháp kính khảm nạm ở đuôi chiếc Quách Thanh Đồng nặng nề đó xuống, thổi nhẹ lớp bụi bám trên đó.

Mặt sau gương đồng, hoa văn tạo thành hình tượng một con Pháp Thú Hải Trãi.

Hải Trãi, trong cổ đại là biểu tượng của luật pháp, được vinh danh là Pháp Thú.

Gương đồng này đại biểu pháp khí của Pháp Gia từ ngàn năm trước.

Rất có thể, nó có liên quan đến những người như Thương Ưởng, hay Hàn Phi Tử.

Loại pháp khí của Pháp Gia này, có công hiệu đặc biệt trong việc trấn thi, khu quỷ, trấn trạch. + 1000 Long Khí Lý Văn Kiệt nắm nó trong tay, cũng mang lại 1000 Long Khí, coi như một khoản thu hoạch không tệ.

Thứ này lớn nhỏ cũng có thể xem là một Thần Khí.

Lý Văn Kiệt cất nó vào lòng.

Đúng lúc này, quần đạo vừa mới cạy mở quan tài đồng, chỉ thấy bên trong quan tài, vô số móng tay dài nhọn, đã từ khe hở quan tài thò ra ngoài.

Cương thi.

Cương thi ra rồi.

Quần đạo nhìn thấy từ khe hở chiếc Quách Thanh Đồng này, vô số móng tay điên cuồng thò ra, hoảng sợ kêu lên.

Tư tư.

Đúng lúc này, chỉ thấy bên ngoài thân Lý Văn Kiệt, lôi quang bao quanh, bao trùm trong lòng bàn tay hắn.

Hắn chỉ chờ con cương thi này ra, một phát lôi điện sẽ tiễn nó quy thiên.

Rầm rầm.

Phảng phất cảm nhận được nguồn khí tức kinh khủng của Lý Văn Kiệt, những móng tay kia lại lặng lẽ rụt vào.

Con cương thi này.

Chương 100

cũng biết thức thời đấy chứ.

Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng.

Quần đạo thấy Đại đương gia uy dũng như vậy, không cần ra tay đã có thể chấn nhiếp cương thi, ngay sau đó cũng hô to một tiếng Màu.

Lúc này mới nhao nhao cạy mở quan tài, chỉ thấy bên trong quan tài là một bộ cổ thi đầy lông đen, phía dưới thân còn có không ít kim ngọc châu báu.

Quần đạo thấy cương thi lông đen này dưới uy áp của Lý Văn Kiệt không dám thi biến, liền trực tiếp dùng lưới bắt thi trói chặt, đắp móng lừa đen lên, ném sang một bên, mặc cho nó tự sinh tự diệt.

Ngay sau đó chính là trắng trợn vơ vét vàng bạc trong quan tài.

Đồng thời, hai chiếc quan tài khác cũng lần lượt bị quần đạo mở ra.

Bên trong Ấm Tử Quan là một bộ thi thể Cổ Điền Vương đã thối rữa toàn thân, rõ ràng là chết vì ôn dịch.

Quần đạo không dám chạm vào, dùng liệt hỏa thiêu đốt, thanh lý virus, lúc này mới dám vơ vét vàng bạc.

Trong thạch quan thì là thi cốt bị đánh nát, gấp lại hạ táng.

Không có vật phẩm tùy táng nào đáng giá.

Quần đạo chỉ lớn tiếng mắng một câu xúi quẩy, kéo thi cốt ra, không thèm quan tâm vứt vào bùn đất, mặc vạn người giẫm đạp.

Đúng là phi hoàng quá cảnh.

Lý Văn Kiệt đứng bên cạnh nhìn hành vi của quần đạo cũng thở

dài, có thể suy ra, lát nữa Hiến Vương phải gặp đại tội.

Long Khí + 100 Long Khí + 30.

Các vật phẩm tùy táng mà quần đạo vơ vét được, Lý Văn Kiệt cũng lần lượt hấp thu Long Khí.

Lúc này, bên ngoài cái hố đất, những Tá Lĩnh Lực Sĩ kia cũng đã đại khái sửa soạn xong vật phẩm tùy táng.

Lý Văn Kiệt thống nhất hấp thu.

Long Khí + 8000 Thu hoạch lớn a.

Thượng vàng hạ cám, gộp lại, Long Khí ở đây đạt hơn 10000 điểm.

Huống chi trước đó còn có không ít Long Khí, hiện tại Long Khí của Lý Văn Kiệt sắp đột phá ngưỡng 20000 điểm.

Đại phú đại quý.

Quần đạo vơ vét xong những kim ngọc châu báu này, liền tháo dỡ cả Ấm Tử Quan, quan tài đồng, mang đi toàn bộ.

Ngay sau đó, lúc này mới chuyển ánh mắt xuống cái hố vừa rồi chiếc quan tài đồng nện ra.

Bên dưới cái hố này, có thể thấy đó là một không gian riêng biệt.

Sau khi quần đạo dùng Ngô Công Treo Sơn Thê xuống dưới, ở nơi đó là một cỗ quan tài toàn thân màu xanh lam, tỏa ra châu quang bảo khí.

Chiếc quan tài này tựa như được chế tạo từ đá lam bảo, lộng lẫy vô cùng.

Thật sự là mở rộng tầm mắt.

Trần Ngọc Lâu cũng theo Ngô Công Treo Sơn Thê xuống, vội vàng

đi tới bên cạnh chiếc quan tài này.

Lão quái vật Hiến Vương này, lúc nào cũng có thể bày ra những trò vặt khác người.

Mộ huyệt thông thường, dù là lăng mộ hoàng đế, nhiều lắm cũng chỉ một chiếc quan tài, nếu nhiều hơn thì là mộ hợp táng của vợ chồng.

Cao quý nhất cũng chỉ là quan tài gỗ kim ti nam.

Thứ đó đã đủ giá trị liên thành.

Nhưng lão Hiến Vương này tư duy khác người, ba miệng yêu quan tài phía trên mỗi cái một kiểu, vật liệu đặc biệt, giá trị không thể coi thường.

Còn phía dưới này, lại có một chiếc quan tài khác, vật liệu của nó được rèn luyện từ Thạch Tinh vạn năm, giống như bảo thạch, phát ra lam quang, vô cùng trân quý.

Trần Ngọc Lâu, vị Bánh Lái này, cũng như Lưu bà bà vào Đại Quan Viên vậy, hết lời tán thưởng phục.

Lão Hiến Vương này, tuy tàn bạo, nhưng đồ tốt đúng là không ít.

Mở ra xem một chút, bên trong là bảo bối gì.

Trần Ngọc Lâu nói.

Quần đạo gật đầu, sớm đã không kịp chờ đợi, mở quan tài ra, chỉ thấy bên trong nằm một bộ hài cốt.

Hài cốt này được ghép lại từ nhiều phần, trên thân ghim mấy cây đinh sắt, trên đinh còn tạo hình hoa văn phức tạp, tà dị vô cùng.

Quần đạo không biết đinh sắt là vật gì, cũng không dám tùy tiện chạm vào, đành phải giơ cao bó đuốc, chờ ba vị bánh lái quyết định.

Đây là một bộ Ảnh Xương.

Lý Văn Kiệt lúc này cũng đã đến, nhìn qua thi thể trong quan tài nói.

Ảnh Xương.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nhìn nhau, rồi nhìn Lý Văn Kiệt, chờ đợi hắn giải thích.

Không sai.

Lý Văn Kiệt gật đầu: Các ngươi xem, thi hài trong quan tài này chính là được ghép từ ba bộ thi thể khác nhau.

Đó chính là thi hài của ba vị Cổ Điền Vương ở Tam Thế Luyện Ngục phía trên.

Ba thi thể chắp vá lại, tạo thành Ảnh Xương tương ứng với Hiến Vương Tiên Cung phía trên.

Nơi đây, hẳn chính là Địa Ngục.

Bộ Ảnh Xương này, thay Hiến Vương trải qua gian truân trong Địa Ngục.

Còn có những cây đinh sắt này.

Lý Văn Kiệt cẩn thận rút một cây từ trên thi cốt ra: Đây là một loại tà pháp từ đời nhà Thương đã sớm thất truyền: Đoạt Hồn.

Truyền thuyết dùng loại đinh sắt này đâm vào thân thể tù nhân, sau khi chết hồn phách cũng sẽ chịu tra tấn.

Không ngờ, Hiến Vương lại cũng biết loại phương thuật tà môn này.

Lý Văn Kiệt cẩn thận rút bảy cây đinh sắt lớn ra, dùng khăn lụa bọc lại, ném vào không gian hệ thống.

Đoạt Hồn.

Vẫn là Đại ca kiến thức uyên bác a.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cười nói: Mặc kệ lão Hiến Vương này bày trò gì, cũng khó thoát pháp nhãn của Đại ca.

Bây giờ, Ảnh Xương cũng đã được chúng ta tìm thấy.

Bước cuối cùng này, lão Hiến Vương e rằng cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Ừm.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Ba người vươn tay, nắm chặt quyền chưởng vào nhau, tạo thành một nắm đấm lớn hơn: Thắng.

Bộ Ảnh Xương này không có gì đáng tiền.

Quần đạo chỉ mang chiếc quan tài bằng Thạch Tinh đi.

Thuận theo Ngô Công Treo Sơn Thê rời khỏi đây, mái vòm phía trên đã sớm được quần đạo cạy mở.

Đúng như Lý Văn Kiệt dự liệu, phía trên quả nhiên có động thiên khác, đập vào mắt là một bức tường thạch anh trắng.

Trên bức tường thạch anh này còn có cầu thang uốn lượn.

Vẽ rất nhiều bích họa Thiên Thần trợn mắt, đều cao hơn ba mét, những bức Thiên Thần bích họa khổng lồ này được vẽ sống động như thật.

Hơn nữa, trong hai mắt của những Thiên Thần trợn mắt này còn khảm nạm châu báu, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Loại phương thức đặc biệt này khiến người ta có cảm giác, những Thiên Thần trợn mắt kia, phảng phất lúc nào cũng đang nhìn chằm

chằm những vị khách không mời mà đến dám xông vào Hiến Vương Tiên Cung từ bên ngoài.

Khiến người ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Quần đạo cũng mặc kệ nghệ thuật hay không, trực tiếp lấy xẻng ra, cậy toàn bộ bích họa xuống, rồi mang đi.

Đi quanh cầu thang, rất nhanh đến cuối bức tường thạch anh trắng này, nơi đây chính là một nữ thi, ngăn chặn lối đi.

Nữ thi này mặc liệm phục đỏ chót, đầu đội trâm phượng quan đới, ung dung hoa quý.

Thân phận nàng chính là vợ của Hiến Vương.

Đây vốn là một mộ hợp táng vợ chồng.

Nhưng Hiến Vương âm hiểm độc ác, việc thành tiên, hắn cho rằng một mình mình là đủ, không cần thiết mang theo vợ.

Hắn đã dùng đông thuật luyện hóa vợ mình, khảm nạm thi thể vào lối vào cửa mộ này, dùng làm người gác cổng cho chính mình.

Tại phần bụng, còn gieo trồng rất nhiều thi trùng.

Có thể thấy, kẻ này vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn đến mức khiến người ta phẫn nộ.

Tất cả những người bên cạnh hắn đều chỉ là quân cờ do hắn điều khiển, không hề có chút tình cảm nào.

Người này thật sự là tàn nhẫn đến tột cùng, ngay cả vợ mình cũng không tha.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh hít sâu một hơi nói.

Chương 101

Loại người này, thà chết đi còn hơn.

Nếu thật để hắn tìm được pháp môn gì mà thành tiên, hoặc trường sinh, thì sẽ gieo họa vạn năm mất.

Ừm.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng gật đầu.

Quần đạo thì theo chỉ dẫn của Lý Văn Kiệt, cẩn thận gỡ thi thể vợ Hiến Vương xuống, sau đó dùng liệt hỏa thiêu đốt.

Đốt cháy sạch thi trùng trong phần bụng, lúc này mới bước vào vương mộ.

Thái Tuế vạn năm, Thi Quật vô tận, Mộc Trần Bảo Châu, Hiến Vương tàn bạo, tất cả đều ở trong đó, bộc lộ tài năng.

Giải quyết xong thi thể vợ Hiến Vương trấn giữ cửa, Lý Văn Kiệt cùng mọi người cũng lần lượt bước vào chủ mộ thất của Hiến Vương.

Mộ thất này toàn bộ là tường thạch anh trắng.

Vừa bước vào, đã thấy một cỗ phượng quan.

Nó đã sớm bị mở ra.

Cỗ phượng quan này nguyên bản là nơi an nghỉ của vợ Hiến Vương, nhưng vừa mới hạ táng đã bị Hiến Vương dùng đông thuật luyện chế, dùng để trấn giữ cửa.

Bởi vậy bên trong quan tài trống rỗng, chỉ là một chôn quần áo và di vật.

Bên trong là một bộ liệm phục màu đỏ, mỏng như cánh ve, không

biết được dệt từ vật liệu gì.

Mũ phượng khoác hà, lộng lẫy vô cùng.

Trải qua ngàn năm mà vẫn như mới, cầm trong tay, dù chồng bốn năm lớp, độ dày của nó cũng không vượt quá một ly.

Quần đạo cẩn thận xếp nó lại, rồi đặt vào bao tải.

Ngoài quần áo ra, còn có gối ngọc, kim ngọc tùy táng khí, cũng bị quần đạo vơ vét sạch sẽ.

Lý Văn Kiệt chỉ hấp thu Long Khí, không hề để ý đến những kim ngọc châu báu này.

Đợi quần đạo cắm đầy bó đuốc, lúc này mới nhìn qua chủ mộ thất trước mắt.

Theo nguyên tác mà nói, chủ mộ thất của Hiến Vương này chính là từ xác rỗng của Thái Tuế vạn năm cải tạo mà thành.

Sinh vật Thái Tuế này tự sinh ra huyệt nhãn.

Căn cứ số lượng huyệt nhãn sinh ra mà phân chia trạng thái của nó.

Một mắt, chính là Thái Tuế bình thường.

Loại Thái Tuế phổ biến nhất, không ít nông dân sẽ khai quật được từ trong bùn đất, thường dùng làm linh chi để làm thuốc.

Hai mắt, tên là Thanh Hốt.

Trong đó, phía trên hai mắt này, đản sinh ra Ngũ Quan Nhục Linh Chi, còn gọi là Ô Đầu.

Loại Tam Nhãn, lại sinh ra ngũ quan, thì gọi là Lâu Phế.

Đến cả toàn thân đều là huyệt nhãn, chính là Thiên Tuế.

Thái Tuế một khi đạt đến cấp độ Ô Đầu, Lâu Phế, thậm chí Thiên

Tuế vô cùng thần bí, thì chính là vật đại hung.

Trong cổ đại, truyền ngôn đó là vật được biến thành từ thi thể của hung thần Thái Cổ sau khi ngã xuống.

Trong điển tịch cổ đại ghi chép: muốn tru sát hung thần như vậy, không phải địa thế Ngừng Bút Thanh Long, Bình Phong Cưỡi Ngựa thì không thể hóa giải.

Lão Hiến Vương này vận khí nghịch thiên, toàn bộ thể xác Thái Tuế sinh ra hai cái huyệt nhãn.

Một cái là nơi họ tiến vào, cái còn lại là nơi Hiến Vương hạ táng.

Lại gồm cả ngũ quan, tên là Ô Đầu.

Chiếc Quách Ô Đầu vạn năm này đã sớm thành tinh hóa quái.

Lại thêm Hiến Vương lòng tham không đáy, số di dân còn lại để xây dựng lăng mộ, tính gộp lại cũng lên đến mấy vạn người, đều bị hắn thống nhất đồ sát.

Tất cả đều được an táng trong Quách Ô Đầu, khiến Thi Khí trùng thiên.

Ô Đầu vốn đã dần lột xác thành hung vật, lại thêm mấy vạn thi thể này oán khí trùng thiên, tạo thành hiệu ứng Thi Quật vạn năm khó gặp.

Điện hạ.

Vừa bước vào trong Quách Ô Đầu này, thần sắc Lão Thiên Sư liền hơi biến đổi.

Nơi đây bất ổn, oán khí trùng thiên, tuyệt không phải nơi để ở lâu.

Lấy được vàng bạc rồi cần nhanh chóng rời đi.

Lão Thiên Sư bên cạnh cau mày nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Dù là Lão Thiên Sư cũng có thái độ như vậy, đủ để chứng minh sự hung hiểm nơi đây.

Lão ma đầu Hiến Vương này, chết cũng không bình yên.

Quần đạo cắm đầy bó đuốc trong Quách Ô Đầu, theo chỉ thị của Lý Văn Kiệt, nhanh chóng đào mở huyệt nhãn.

Tranh thủ lúc Quách Ô Đầu này chưa thức tỉnh, nhanh chóng lấy vàng bạc rồi rời khỏi đây.

Đồng thời—— Dưới ánh lửa chiếu rọi, trên bề mặt tường thạch anh trắng hiện ra một bức bích họa, chính là do Hiến Vương tự tay vẽ.

Trên bích họa thể hiện, năm đó sau khi Hiến Vương đạt được Mộc Trần Châu, trên đường xây dựng lăng mộ, để biết được công dụng cụ thể của Mộc Trần Châu, hắn đã tiến về Di Chỉ Ma Quốc Tàng Địa.

Cao nguyên Tuyết Vực, Long Đỉnh Băng Xuyên, Tháp Yêu Chín Tầng, nơi phong thủy cực đỉnh nhất thiên địa.

Long Đỉnh Băng Xuyên.

Tổ Long Địa Mạch.

Trong Táng Kinh ghi chép, Long Mạch Hoa Hạ không ngoài ba đầu Long Mạch Nam, Bắc, Trung, kéo dài tung hoành, bao trùm vạn vật đại địa.

Trong đó Nam Long là một trong ba Long Mạch nhỏ nhất, là Thần Long tiềm hành, khởi nguồn từ núi Nga Mi, chạy dọc Nam Hải.

Cũng chính là Long Mạch xuất hiện trong quyển Nam Hải Quy Khư.

Ngoài ra, Bắc Long, Trung Long là hai đầu Long Mạch lớn nhất, khởi nguồn từ dãy núi Côn Lôn, kéo dài tung hoành.

Bởi vậy có lưu truyền rằng Long Mạch thiên hạ đều xuất phát từ Côn Lôn.

Tại nơi Long Mạch hội tụ này, trong trời đất, chính là phong thủy Tổ Long, danh xưng Long Cốt của thiên địa.

Ngay tại Long Đỉnh Băng Xuyên của núi Côn Lôn này, dưới dòng sông băng vạn năm, đông kết là Tháp Yêu Chín Tầng của Quỷ Mẫu Yêu Phi Niệm Hung Hắc Nhan thời Ma Quốc sơ khai.

Lão Hiến Vương một lòng đắc đạo thành tiên, đã tìm kiếm nơi đây, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Không cam lòng, hắn bèn dùng Mộc Trần Châu xem bói một góc tương lai, muốn biết mình có thành tiên hóa rồng được không.

Trên bức bích họa đó thể hiện: Trong quá trình Hiến Vương xem bói một góc tương lai, ngàn năm sau, tại đất Điền Nam, Mạc Kim, Dời Núi, Tá Lĩnh ba phái hợp nhất, bước vào Trùng Cốc, tru sát Đông Trùng, cuối cùng đi vào lăng mộ của hắn, giúp đỡ thi thể hắn hóa rồng thành tiên, bước vào thiên khung, cuối cùng vĩnh sinh.

Cảnh cuối cùng của bích họa: Hiến Vương mặc một bộ vương bào đen, đầu đội tử kim quan đới, khảm nạm Mộc Trần Bảo Châu, chân đạp Thần Long.

Bên cạnh là Trần Ngọc Lâu áo bào trắng, Chá Cô Tiếu áo bào đen, giống như Đồng Tử Tiếp Dẫn, đưa lão Hiến Vương lên lưng Thần Long, bước vào thiên khung.

Mẹ nó.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, nhìn qua nội dung trên bích họa, trong lòng kinh hãi đến cực độ.

Chiếc quạt giấy vỡ vụn.

Lão quái vật Hiến Vương này, thật đã thành tinh, xem bói ra một góc tương lai, lại còn biết ngàn năm sau chúng ta sẽ bước vào nơi đây.

Con Hắc Long này, e rằng đại biểu cho Long Huyết của Đại ca.

Trần Ngọc Lâu nheo mắt nói.

Việc xem bói mà lại tinh chuẩn đến mức dự đoán ngàn năm sau, không khỏi khiến lòng người bất an.

Chá Cô Tiếu bên cạnh hừ lạnh một tiếng: Trang thần làm quỷ.

Đại ca, Nhị ca, bây giờ chúng ta đã đến lăng mộ của hắn.

Kẻ này lại có thể làm gì được.

Chương 102

Bằng vào thủ đoạn thần thông của chúng ta, tru sát kẻ này, bất quá trong nháy mắt.

Chiếm lấy Mộc Trần Châu, hủy thi thể hắn, để hắn an an ổn ổn mà mơ giấc mộng thành tiên đi.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu, hắn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, quần đạo dùng xẻng đào bới như gió lốc, cuối cùng cũng đào ra huyệt nhãn.

Đào xuống phía dưới, chỉ thấy vô tận nhục chi chen chúc, kẹp lấy một cỗ kim quan.

Đây chính là một cỗ Ngọc Đỉnh Trâm Kim Lân Chỉ Quan Tài hiếm thấy.

Toàn thể bày ra hình người, không khác gì quan tài hình người để hạ táng xác ướp.

Chỉ là toàn thân nạm kim ngọc châu báu, lấp lánh chói mắt, khảm nạm trân bảo ngọc ngà, đẹp không sao tả xiết.

Hơn nữa, châu quang mỹ ngọc còn được tạo hình thành các dạng khác nhau, chính giữa là một vòng xoáy khổng lồ, biểu tượng cho Mộc Trần Bảo Châu.

Quần đạo đột nhiên thấy châu quang bảo khí như vậy, ai nấy đều nín thở ngưng thần, sợ đến không dám thở mạnh.

Trân bảo như vậy khiến quần đạo trong lòng rục rịch, sớm đã mất

đi lý trí, phi thân nhảy xuống, chỉ muốn tranh đoạt.

Đi.

Rút lui ra ngoài trước đã.

Lý Văn Kiệt tiến lên, thấy bề mặt tường thạch anh đã dần phai màu, bên dưới chảy ra chất lỏng sền sệt màu vàng.

Đây là điềm báo Ô Đầu đại hung thức tỉnh.

Nhưng quần đạo lúc này thấy trân bảo mỹ ngọc như vậy, há có thể bỏ cuộc, sớm đã choáng váng đầu óc.

Giống như sủi cảo vào nồi, họ bước vào trong huyệt nhãn, đang định cạy mở quan tài, vơ vét vàng bạc mỹ ngọc.

Gào Trong huyệt nhãn, giống như Địa Ngục Sâm La, tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai.

Vô số cánh tay người trắng bệch, dày đặc chen chúc kéo ra ngoài.

Giống như bước vào mười tám tầng Địa Ngục, ác quỷ gào rít, kéo quần đạo vừa bước vào nơi đây, từng người một xuống Thi Quật vô tận, giống như rơi vào vũng bùn.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng nhấm nuốt không ngừng bên tai, giống như lão quái vật vạn năm đang dần khôi phục.

Mấy trăm quần đạo vừa xuống đã chết thảm tại chỗ.

Quần đạo còn sót lại, đã sớm bị quái vật hung thần như vậy dọa đến mất hết đấu chí, ngã ngồi trên mặt đất, vàng bạc châu báu tản mát khắp nơi.

Đừng hoảng loạn, đừng hoảng loạn.

Bỏ súng xuống, rút lui, tất cả đi đi, đi.

Trần Ngọc Lâu thấy biến cố như vậy, trong lòng đau xót đồng

thời, hai mắt đỏ bừng gào lớn.

Trong lăng mộ, tinh thần căng thẳng.

Trong doanh trại cổ đại, chút âm thanh thô lỗ, gió thổi cỏ lay, liền dễ dàng ủ ra thảm biến nổ doanh.

Nổ doanh, chính là dưới tinh thần căng thẳng mà tự giết lẫn nhau.

Trong quân doanh cổ đại thường xuyên xảy ra chuyện này, gây tổn thất nặng nề.

Giờ đây quần đạo nhốn nháo bước vào trong Thi Quách Ô Đầu.

Hiến Vương vốn là tàn bạo vô cớ, cướp đoạt thiên ý, mưu toan thành tiên.

Từ đầu đến nay, thần diệu huyền cơ, yêu quái đông trùng, cương thi bánh chưng, đại hung quan tài, phong thủy tuyệt địa, không biết bao nhiêu.

Sự thần bí khó lường bao phủ toàn bộ Vương mộ, cả một đời Vu Vương này, chỉ khiến người ta cảm thấy lão quái vật vạn năm này bố trí kín đáo, thần thông quảng đại, coi như thật sự có thể bay lên mây, bước vào con đường thành tiên.

Thế nhưng giờ đây lại thấy trong huyệt nhãn, Địa Ngục gào khóc, vạn thi trùng thiên, ai mà không sợ hãi.

Phòng tuyến trong lòng bị hoàn toàn phá vỡ, tinh thần đứt gãy, chính là nổ doanh.

Quần đạo cũng không phải những bánh lái như Trần, Chá, Lý.

Trong chốc lát, hỗn loạn cả một đoàn.

Trần Ngọc Lâu cao giọng quát mắng, cưỡng ép kéo những kẻ hoảng loạn, thậm chí tức giận đánh chết vài kẻ làm loạn quân tâm, ổn định trận cước.

Hắn lệnh họ nhanh chóng rời khỏi Thi Quách Ô Đầu.

Quay đầu nhìn lại, 1000 tinh binh Tá Lĩnh mà chỉ chạy thoát được hai ba phần mười, thảm liệt vô cùng.

Chiếc Thi Quách Ô Đầu kia, dưới sự kinh biến, đã hoàn toàn khôi phục.

Toàn bộ bên trong Thi Quách Ô Đầu, vạn quỷ kêu khóc, mấy vạn oan hồn, giống như Địa Ngục Sâm La, những cánh tay trắng bệch vô cùng từ dưới đất thi nhau thò ra, kéo đám người phía trên.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng sắc mặt trắng bệch, thần sắc kinh biến.

Bánh lái, cứu chúng ta với.

Dưới Thi Quật vô tận, phảng phất còn có những Tá Lĩnh Lực Sĩ vừa chết thảm, kêu khóc thảm thiết, vươn tay cào về phía Trần Ngọc Lâu.

Đi.

Thấy Trần Ngọc Lâu lúc này cũng đã sụp đổ cảm xúc, Lý Văn Kiệt níu lấy áo bào của Nhị đệ, kim quang bao trùm, hướng phía bên ngoài mà đi.

Chá Cô Tiếu thấy cơ hội trời cho như vậy, há có thể bỏ lỡ.

Hắn vốn là kẻ sát nhân như ngóe trong lục lâm, cảnh tượng thảm liệt nào mà chưa từng thấy.

Trong tay hắn, số người chết, quỷ, cương thi không dưới mấy vạn.

Thấy mấy vạn cánh tay người trắng bệch, vạn quỷ gào khóc, cũng khó có thể ngăn cản tâm hắn đoạt Mộc Trần Bảo Châu.

Hắn chỉ coi tất cả những điều này như những con rối giấy.

Hắn rút hộp pháo ra, giống như cắt cỏ, trong khoảnh khắc đã đập nát những cánh tay trước mắt.

Lấy Xuyên Thiên Toa, đợi Lão Phương Tây và Hoa Linh nắm được.

Thấy cạnh quan tài có ngàn vạn cánh tay người trắng bệch, Địa Ngục Sâm La cũng chỉ đến thế này, Chá Cô Tiếu lòng hung ác, nghiến răng một cái.

Hắn thầm nghĩ: Dù lão Hiến Vương này thật sự được mai táng tại Địa Ngục Tu La, ta Chá Cô Tiếu cũng dám xông vào một lần.

Hắn nhảy xuống ngay lập tức, một tay kéo ra quan tài.

Hiến Vương muốn đoạt lấy thời cơ thành tiên, thậm chí ngay cả nắp quan tài cũng chưa đóng đinh, để thuận tiện cho mình rời khỏi quan tài sau khi thành tiên.

Không ngờ, điều này lại tiện cho Chá Cô Tiếu lấy được bảo tàng.

Chá Cô Tiếu một tay kéo mạnh quan tài ra, trong lòng kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy trong quan tài, thi thể Hiến Vương mặc một bộ vương bào đen, eo thắt đai lưng ngọc áo mãng bào, lộng lẫy uy nghiêm, dưới cằm có sợi râu.

Hai nắm đấm siết chặt.

Đặc biệt là khuôn mặt Hiến Vương, khiến Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi.

Khuôn mặt tên này hầu như không còn ngũ quan, toàn bộ là một tấm mặt phẳng, giống như bị kiếm tiêu diệt, bày ra trạng thái ngọc chất hóa.

Chá Cô Tiếu lòng nóng như lửa đốt, bên tai vạn quỷ gào khóc, biết

nơi đây không thể ở lâu, liền nhanh chóng tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Hắn kéo mạnh nắm đấm của Hiến Vương ra, nhưng chỉ thấy giữa quyền chưởng Hiến Vương nắm chặt là một quả hạch đào, cùng một chiếc nhẫn mười hai mặt.

Ngay sau đó hắn kinh hãi thất sắc, thầm nghĩ cơ hội trời cho như vậy mà vẫn chưa tìm thấy Mộc Trần Châu, lẽ nào Dời Núi nhất mạch của ta quả thật nên tuyệt ở nơi đây.

Lại thấy bên cạnh vạn quỷ gào khóc.

Chá Cô Tiếu người này trong lòng vô cùng lo lắng, vừa nghĩ đến đây, hắn thầm nghĩ lần này không những không tìm được Mộc Trần Châu mà còn hại Đại ca, Nhị ca.

Lập tức khí cấp công tâm, Oa một ngụm máu tươi đã phun thẳng vào khuôn mặt Hiến Vương.

Khuôn mặt ngọc chất hóa của Hiến Vương, trong nháy mắt đã hút máu tươi vào trong đó.

Chá Cô Tiếu chăm chú nhìn lên, lúc này mới lấy lại tinh thần, bình tĩnh một lát mới phát hiện, lão quái vật Hiến Vương này, vậy mà ngậm toàn bộ Mộc Trần Châu trong miệng.

Ngàn năm sau, liền cả toàn bộ đầu lâu cũng theo đó biến thành ngọc chất.

Ngay sau đó, trong lòng hắn cuồng hỉ, một tay liền muốn kéo đầu lâu Hiến Vương xuống, mang toàn bộ ra ngoài.

Răng rắc.

Đột nhiên xoắn một cái, cổ Hiến Vương liền gãy rời cả đầu, đã bị Chá Cô Tiếu nắm trong ngực.

Chương 103

Đúng lúc đang định nắm chặt Xuyên Thiên Toa rời đi.

Tam đương gia, cứu ta.

Trong mấy vạn cánh tay trắng bệch, hiện ra một khuôn mặt, chính là một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ quen mắt.

Hắn vồ lấy cánh tay Chá Cô Tiếu, siết chặt không buông.

Khuôn mặt tràn đầy vẻ đáng thương, u oán, tàn nhẫn: Tam đương gia, cứu tôi với.

Chá Cô Tiếu toàn thân rét run, thầm nghĩ thật sự là gặp quỷ.

Cánh tay tên này như rễ cây cổ thụ quấn chặt lấy cánh tay hắn, khiến hắn không thể thoát ra.

Mấy trăm cánh tay bên cạnh hắn cũng thuận thế túm lấy cánh tay Chá Cô Tiếu, khiến hắn không thể thoát ra.

Mấy vạn bàn tay bên cạnh hắn, cùng với thi thể Hiến Vương kia, phảng phất cũng có chút dị động vào lúc này.

Chút chậm trễ đó sẽ là vạn kiếp bất phục.

Chá Cô Tiếu tàn nhẫn vô cùng, từ bên hông rút ra một thanh yêu đao, quyết định dứt khoát, trực tiếp chặt đứt toàn bộ cánh tay của mình tận gốc.

Lông mày hắn cũng không nhíu lấy một cái.

Sư ca.

Phía trên, Lão Phương Tây và Hoa Linh thấy vậy cũng hô to một tiếng.

Chá Cô Tiếu không dám trì hoãn thời gian, cố nén thống khổ, mang theo Mộc Trần Châu, cả người kéo theo Xuyên Thiên Toa, trực tiếp hướng lên mà đi.

Cùng lúc đó, Lý Văn Kiệt bên này, mang theo Trần Ngọc Lâu đã vung ra khỏi Quách Ô Đầu.

Đưa quần đạo Tá Lĩnh đi trước, ta đi cứu Tam đệ.

Lý Văn Kiệt vận kim quang bao quanh thân, điềm nhiên nói.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh áy náy không thôi, cũng chỉ đành gật đầu.

Bước vào trong Quách Ô Đầu, chỉ thấy Chá Cô Tiếu cụt tay cầu sinh, bước ra từ huyệt nhãn, ôm Mộc Trần Châu.

Lý Văn Kiệt giật mình, thầm nghĩ: Tam đệ a Tam đệ, ngươi vội vàng cái gì, không thể chờ Đại ca tới sao.

Cuối cùng vẫn không tránh khỏi vận mệnh cụt tay sao.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu được Hoa Linh và Lão Phương Tây đỡ, cả người lảo đảo.

Phía dưới, mấy vạn cánh tay người trắng bệch.

Ngự Kiếm.

Lý Văn Kiệt nheo hai mắt, bảo kiếm bay ra, vù vù một tiếng, giống như cắt cỏ.

Nhưng những cánh tay người này, giống như rau hẹ, gốc này tiếp gốc kia.

Lý Văn Kiệt nhân cơ hội này, một tay níu lấy ba người, đang muốn thẳng ra bên ngoài thì ném ra.

Xoạt—— Lúc này—— Toàn bộ Quách Ô Đầu lại từ từ phong bế, huyệt nhãn chậm rãi ép xuống biến mất.

Cùng lúc huyệt nhãn này ép xuống biến mất, dưới ánh lửa chiếu rọi bên cạnh nó, bức bích họa kia chảy xuôi máu tươi, hình dáng dần dần chuyển biến.

Kế hoạch vạn năm của Hiến Vương, lão quái vật vạn năm, bắt đầu lộ rõ mánh khóe.

Sắc thạch anh trên vách bích họa loang lổ máu tươi, bích họa dần dần biến đổi.

Các hoa văn đồ án cũng tùy theo đó mà biến hóa, đây vậy mà lại là một bức bích họa hai tầng.

Phần bích họa bên trong.

Phần phía trước không khác gì so với bích họa lúc trước, đều vẽ cảnh Hiến Vương lao tới Tàng Địa, lấy Mộc Trần Châu xem bói lên đồng, viết ra một góc tương lai.

Nhưng phần phía sau lại khác biệt.

Ở bích họa phía sau, Hiến Vương coi mấy ngàn người Tá Lĩnh như đám ô hợp, lùa họ vào ô đầu quách, khiến tử thương thảm trọng.

Liên đới bánh lái Chá Cô Tiếu cũng tự đoạn một cánh tay.

Nhị đương gia Trần Ngọc Lâu vừa kịp mang theo quần đạo chạy thoát ra khỏi ô đầu quách, thì bên ngoài đã bị mấy vạn đông trùng phục kích, tiêu diệt cả phái Tá Lĩnh.

Các bánh lái đều trực tiếp bỏ mạng.

Đồng thời, huyệt nhãn bị phong bế, bích họa còn miêu tả Lý Văn Kiệt như chó cùng đường, khi Hiến Vương không đầu chậm rãi xuất hiện.

Hắn một tay đè lên vai Lý Văn Kiệt.

Từ trong miệng Lý Văn Kiệt, những giọt long huyết màu vàng nhạt tràn vào thân thể Hiến Vương.

Từ đó.

Hiến Vương đắc đạo, Vũ Hóa Thăng Tiên.

Hiến Vương đây là cố ý bố trí một cái túi, chờ chúng ta chui vào.

Lý Văn Kiệt thần sắc có chút biến đổi.

Kẻ này tâm tư độc ác, bố cục kín đáo, vạn phần chắc chắn.

Giờ đây, cảnh tượng dự đoán vậy mà lại giống hệt như những gì sẽ xảy ra.

Nhị đệ.

Lý Văn Kiệt nhìn ra bên ngoài huyệt nhãn, thầm nghĩ, hẳn là Hiến Vương còn có hậu chiêu, bên ngoài bố trí mấy vạn đông trùng.

Tá Lĩnh Dời Núi, lẽ nào thật sự muốn tuyệt diệt tại nơi đây.

Đúng vào lúc này.

Đưa đầu ta đến.

Két, mấy vạn thi thể chen chúc phía dưới, cứng rắn đẩy xác Hiến Vương không đầu ra ngoài.

Hướng thẳng về phía Lý Văn Kiệt mà tìm tới.

Cạc, theo ta thành tiên, số mệnh của ngươi chính là theo bản vương thành tiên, làm đá đặt chân cho bản vương thành tiên.

Thanh âm của Hiến Vương, không biết từ đâu phát ra, giống như phúc ngữ.

Vờn quanh khắp cả ô đầu quách.

Dù là Lý Văn Kiệt, cũng tâm loạn như ma.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu dù cụt tay, vẫn kịp thời ném Mộc Trần Châu cho lão người Tây và Hoa Linh ở bên cạnh.

Không cần tự loạn trận cước, Hiến Vương lão già này xảo trá như cáo.

Bức bích họa kia, chỉ sợ cũng là thật giả nửa nọ nửa kia, bất quá là để chúng ta tin tưởng, nhất định phải hủy diệt chân tướng tại nơi này mà thôi.

Chá Cô Tiếu nói bên cạnh.

Ta đã hiểu.

Trong mắt Lý Văn Kiệt hiện lên một tia quang mang.

Trong nguyên tác Tinh Tuyệt Cổ Thành , Hồ Bát Nhất cùng đồng bọn, trước đây biết lời tiên đoán trong mộ huyệt cũng bị Thi Hương Ma Dụ xuyên tạc.

Thật giả nửa nọ nửa kia.

Suýt nữa khiến Hồ Bát Nhất cùng đồng bọn tự giết lẫn nhau.

Giờ đây Hiến Vương lão quỷ này, cũng dùng phương thức này, mưu toan công phá phòng tuyến tâm lý của bọn họ.

Kéo bọn họ chôn cùng.

Rầm rầm.

Ma đao Thiên Nhận, lượn lờ ma khí màu tím nhạt, xoay một đường đao hoa, rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Phía sau lưng, trên thân thể Lý Văn Kiệt, Tổ Long màu đen lượn lờ, phát ra tiếng gào thét.

Hôm nay, cho dù ngươi hóa thành thi tiên, cũng nhất định tru diệt ngươi.

Đãng Ma.

Lý Văn Kiệt hai tay cầm đao, cánh tay Kỳ Lân nóng rực đỏ bừng, bỗng nhiên chém mạnh xuống.

Một đạo tử mang to lớn, giống như Gega Tensho, trong nháy mắt gào thét bay ra.

Toàn bộ ô đầu quách dường như đều bị xé nát, liên đới cả thi thể Hiến Vương không đầu cũng trực tiếp bị xung vỡ vụn.

Hắn kêu thảm một tiếng.

Trực tiếp bị vô cùng vô tận nhân thủ trắng bệch, kéo vào trong thi động.

Ô đầu quách bị bổ ra.

Bên ngoài, Trần Ngọc Lâu và mọi người lông tóc không hề tổn hao, dẫn theo quần đạo còn sót lại, đang ứng cứu bên ngoài.

Chương 104

Đại ca, Tam đệ.

Tam đệ, cánh tay của đệ.

Trần Ngọc Lâu hai mắt đỏ hoe nói bên cạnh.

Không sao, Mộc Trần Châu ta đã cướp đoạt, đi.

Chá Cô Tiếu đã sớm lấy quần áo bọc lấy cánh tay cụt, vẻ mặt tàn nhẫn vô cùng, xoay người rời đi.

Đi trước, đợi ra ngoài rồi hãy nói.

Chá Cô Tiếu dù cụt tay, nhưng với những thủ hạ do Lý Văn Kiệt triệu hồi, cùng với thủ đoạn của bản thân hắn.

Không nói khởi tử hồi sinh, nhưng để cánh tay cụt của Chá Cô Tiếu khép lại, vẫn có thể làm được.

Mấy người mang theo Mộc Trần Châu, không chút do dự, rút khỏi ô đầu quách, hướng về phía bên ngoài chạy thục mạng.

Cái ô đầu quách này, vật này có thể xưng Cổ Thần.

Bất tử bất diệt.

Dù là bị Lý Văn Kiệt một đao bổ ra, vẫn như cũ huyết nhục chậm rãi khép lại, lúc này càng đem Hiến Vương thôn phệ.

Thi thể và ý chí của Hiến Vương, càng là cùng toàn bộ ô đầu quách, hòa làm một thể.

Ô đầu quách khổng lồ, giống như một cái tủ thịt khổng lồ, phát ra những lời như Đưa đầu ta đến, đắc đạo thành tiên.

Những nhân thủ trắng bệch phía dưới, chống đất, giống như một

con bò sát khổng lồ, ven đường thôn phệ tất cả mọi vật cản.

Hướng về phía Lý Văn Kiệt và đồng bọn truy đuổi mà đi.

Thứ này thành tinh rồi, làm sao bây giờ.

Trần Ngọc Lâu ở phía trước mở đường, quay đầu nhìn lại, thấy vật này đuổi không ngừng.

Lại thấy mọi vật cản ven đường đều bị cái tủ thịt kia thôn phệ.

Cái này nếu cứ đuổi theo chúng ta về Tương Âm thì, nó sẽ thôn phệ bao nhiêu thứ đây, hắn sẽ không thôn phệ toàn bộ thế giới đấy chứ.

Trần Ngọc Lâu nói bên cạnh.

Vậy thì thật là vô địch rồi.

Lý Văn Kiệt nói bên cạnh Trực tiếp ném Mộc Trần Châu đến chỗ nghê hồng đi, nghê hồng sẽ không nổ sao.

Phía trước cửa vào trùng cốc, chính là địa thế phong thủy ngừng bút Thanh Long, bình phong cưỡi ngựa.

Nơi đây, có thể hóa giải khí thế hung ác của ô đầu, khiến nó hóa thành một tủ thịt, mà không tổn hại gì.

Lý Văn Kiệt nói.

Tốt.

Thấy Đại ca tính toán kỹ càng, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đồng loạt gật đầu.

Đại ca, Nhị ca.

Lần này, vất vả các huynh rồi.

Chá Cô Tiếu ở bên, cũng là mắt rưng rưng nói.

Đều là huynh đệ nhà mình, nói chuyện này làm gì.

Trần Ngọc Lâu nói bên cạnh.

Quần đạo, Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và mọi người, thuận theo địa cung Hiến Vương, nhanh chóng chạy ra ngoài đầm sâu.

Lý Văn Kiệt trực tiếp lấy ra Định Phong Châu.

Để Lão Kiếm Thần một kiếm bổ ra đầm sâu, hướng về phía cổ sạn đạo phía trên mà chạy thục mạng.

Vừa mới leo lên cổ sạn đạo.

Cái ô đầu vạn năm này, trấn áp nơi đây nhiều năm, chính là đè ép vạn năm địa khí, lúc này ô đầu di chuyển vị trí.

Vạn năm địa khí.

Vọt lên tận trời, vừa mới rời khỏi đầm sâu, quần đạo leo lên cổ sạn đạo, chỉ thấy bầu trời như mực, che khuất toàn bộ bầu trời.

Thiên khung đen kịt vô cùng.

Từ chính giữa, vỡ ra một khe hở to lớn, giống như bị Thần Nhân huy kiếm, từ đó bổ ra.

Bầu trời đỏ tươi, từ khe hở kia mà tiết lộ ra ngoài.

Oanh.

Cảnh tượng trời sập chân chính, giống như thương khung, vỡ ra một vết thương, đỏ tươi vô cùng.

Toàn bộ trong đầm sâu.

Càng là từng tiếng vang như sấm, không ngừng bên tai, những vòi rồng nước khổng lồ, hầu như hút cạn nước hồng trong đầm sâu.

Tạo thành từng đạo vòi rồng nước, hút lên trời cao.

Cảnh tượng tráng quan vô cùng.

Cảnh tượng thiên băng địa liệt như vậy, phối hợp với Thủy Long quét sạch thương khung, ô đầu quách dưới đầm sâu.

Cũng bị một trong những vòi rồng nước xé rách, trực tiếp cuốn lên không trung băng liệt.

Trong đó còn kèm theo mấy trăm người Tá Lĩnh chưa chạy thoát, hoặc là vận khí không may.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bị vòi rồng nước cuốn lên trời cao, theo cái tủ ô đầu khổng lồ, hướng về phía thiên khung vỡ ra mà phi thăng.

Thành Tiên Nhân rồi, Hiến Vương lão già này, thật muốn biến thành Tiên Nhân rồi.

Ha.

Trần Ngọc Lâu nhìn những quần đạo Tá Lĩnh khổ tâm gây dựng, một chuyến Hiến Vương mộ, tổn thất gần mấy ngàn người.

Cười thảm một tiếng.

Mang theo các Tá Lĩnh lực sĩ của ta, cùng hắn cùng nhau thành tiên.

Thương khung vỡ ra, ánh nắng đỏ tươi.

Ô đầu khổng lồ, Hiến Vương thần thái tường hòa, bên cạnh mấy trăm quần đạo Tá Lĩnh, tiếng rên rỉ liên hồi.

Giống như đăng lâm Tiên Cung.

Đúng vào lúc này —— Phù phù.

Cuối cùng, ô đầu khổng lồ của Hiến Vương, trực tiếp rơi xuống đầm sâu.

Không tốt.

Hiến Vương lão già, không có Mộc Trần Châu, vẫn không thể thành tiên, hắn muốn đến cướp đoạt Mộc Trần Châu, đi.

Trần Ngọc Lâu hô.

Oanh.

Từ trên sắc trời đỏ tươi bị Thiên Băng liệt mở, theo vòi rồng nước dừng lại, ô đầu vạn năm, cũng theo đó rơi xuống đáy đầm sâu.

Xem ra.

Mất đi Mộc Trần Châu, Hiến Vương lão tiểu tử này, dù có trăm phương nghìn kế, vẫn khó mà hoàn thành đại kế thành tiên.

Chi.

Ô đầu quách này, thấy chưa thành tiên, tay chân cùng dùng, điên cuồng hướng về phía cổ sạn đạo phía trên, nơi Chá Cô Tiếu sư huynh muội đang ở mà lao tới.

Đưa đầu ta đến.

Tiếng như nguyền rủa.

Rút lui.

Lý Văn Kiệt cũng không muốn cùng cái ô đầu quách này, lãng phí thời gian ở đây.

Ô đầu.

Vốn là nhục thể do Thái Cổ hung thần lưu lại, biến hóa đa đoan, lại có được năng lực chữa trị.

Cái đồ chơi này.

Ngay cả khi bị đạn pháo nổ nát, vẫn như cũ có thể khôi phục hình dáng cũ, không có chút ý nghĩa nào, chỉ uổng phí khí lực mà thôi.

Huống chi.

Lối vào Trùng Cốc, chính là địa thế ngừng bút Thanh Long, bình phong cưỡi ngựa.

Có thể tiêu diệt cái ô đầu vạn năm này, khiến nó hóa thành một bộ xác không.

Quần đạo còn sót lại, hầu như chỉ còn mấy chục tinh anh, lúc này cũng đều hồn bay phách lạc, những vòi rồng nước khổng lồ kia, vẫn đang không ngừng quét sạch trong đầm sâu.

Quần đạo mang theo ba vị đương gia, nhanh chóng rút lui, dọc theo cổ sạn đạo, hướng về phía cửa hang hổ lô phía trên mà leo lên.

Cái ô đầu vạn năm kia, giống như quái vật há rộng miệng, trong quá trình bò lên ven đường.

Leo lên vách đá, những khối đá lân tuân, thương tùng đẳng la, tất cả đều bị ô đầu nuốt vào miệng.

Cái ô đầu này cũng trở nên ngày càng to lớn.

Hiển nhiên giống như một cái tủ thịt heo thối rữa khổng lồ, hơn nữa thứ này, dường như còn có năng lực ký sinh.

Lúc này bám vào trên vách đá.

Chương 105

Từ bốn phương tám hướng vách đá này, trong khe hẹp, chỉ thấy vô số nhân thủ tái nhợt, móng tay cào vách đá, điên cuồng muốn kéo mọi người ra ngoài.

Khiến người ta vã mồ hôi lạnh liên tục.

Hiến Vương lão bánh chưng quá nhỏ hung ác.

Trên cổ sạn đạo phía trên, dưới kẽ hở đằng la trên vách đá trước mắt, đều là những nhân thủ trắng bệch, dày đặc.

Cào mà đến.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi biến sắc: Đại ca, lão bánh chưng này, chẳng phải là muốn kéo ba người chúng ta, biến thành thần tiên cho hắn, làm đá đạp chân sao.

Chá Cô Tiếu cụt một tay ôm Mộc Trần Châu, lúc này trong mắt đã hiện ra vẻ hy sinh khẳng khái.

Hắn ở bên cạnh hít sâu một hơi.

Thần sắc tàn nhẫn nói Đại ca, thứ này là nhắm vào Mộc Trần Châu tới.

Thần sắc hắn bi thương nói Hoa Linh, lão người Tây, liền giao cho huynh chăm sóc.

Thời khắc mấu chốt.

Chá Cô Tiếu muốn ôm lấy Mộc Trần Châu, trực tiếp nhảy vào miệng ô đầu vạn năm, để viên mãn tâm nguyện.

Sư ca.

Hoa Linh ở bên cạnh lê hoa đái vũ, lão người Tây càng là gắt gao

túm lấy Chá Cô Tiếu.

Tam đệ, chớ có sốt ruột, sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Cái ô đầu vạn năm này, ta sớm đã có cách đối phó, chúng ta cứ liên tục chạy trốn, chờ đến cửa vào trùng cốc, ta tự sẽ xử lý.

Lão Kiếm Thần, Lão Thiên Sư, bọc hậu.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu.

Dạ, Điện hạ.

Hai lão đầu chắp tay, trên thân thể Lão Thiên Sư, kim quang nhàn nhạt leo lên, ngay sau đó, hầu như là kim quang trùng thiên, khuếch đại nửa bên thương khung.

Hồ quang điện lượn lờ.

Bên cạnh Lý Thuần Cương, dưới chân cũng là kiếm khí bốn phía, vạn tấn nước sông trong đầm sâu, tụ tập hóa thành Thủy Long kiếm khí, hướng về phía bốn phía quét sạch mà đi.

Oanh.

Một đạo Cửu Tiêu Lôi Đình, sát na rơi xuống.

Đập vào trên ô đầu này, cái ô đầu này giống như nổ tung, toàn bộ tản mát trong dòng sông.

Phía Lý Thuần Cương, kiếm khí vô tận quét ngang, những nhân thủ tái nhợt trên vách đá này, đều bị cắt đứt, bay ra ngoài.

Lên.

Lý Văn Kiệt biết rõ, cái ô đầu vạn năm này, nhất định sẽ còn khép lại.

Ngay sau đó phân phó một câu.

Quần đạo không dám bỏ lỡ lương cơ, dựng con rết treo núi bậc thang, nhanh chóng hướng về phía cửa hang hồ lô mà đi.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh, cụt một tay nhô ra, càng là cảm động lệ nóng doanh tròng, không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ có thể là ngửa mặt lên trời thề rằng Hoàng thiên hậu thổ, ta Chá Cô Tiếu ngày sau, tất nhiên không phụ tình nghĩa Đại ca.

Sư huynh muội ba người chúng ta, ngày sau là vì Đại ca đời đời xông pha khói lửa, làm trâu làm ngựa, như vi phạm lời thề này, hãy để ta Chá Cô Tiếu ngũ lôi oanh đỉnh, trời tru đất diệt.

Nên biết.

Trong thế giới Đạo Mộ này, vận mệnh, lời thề, nhân quả, chính là thứ cực kỳ đáng sợ.

Tựa như Trương Tam dây xích Trương Tam Gia, năm đó để ba vị đệ tử, nói Mạc Kim giáo úy hợp tác thì sống, phân thì chết.

Sau này cũng ứng nghiệm lời nói của Trương Tam Gia.

Giờ đây Chá Cô Tiếu có thể lập lời thề độc như vậy, đủ để chứng minh sự thành khẩn trong lòng hắn.

Tam đệ, tâm ý của đệ, Đại ca biết.

Lý Văn Kiệt nói.

Rút lui.

Lấy con rết treo núi bậc thang, quần đạo đồng loạt leo lên vách đá, chuẩn bị bước vào cửa hang hồ lô, rút khỏi lăng mộ Hiến Vương.

Đúng vào lúc này —— Quỷ.

Một tên quần đạo dẫn đầu, thần kinh căng cứng, bỗng nhiên hô to một tiếng: Nữ quỷ.

Nữ yêu quái.

Lý Văn Kiệt cầm trong tay Định Phong Châu, cả người như đằng vân giá vũ, lơ lửng giữa không trung.

Xuyên qua ánh mắt của tên Tá Lĩnh lực sĩ này nhìn lại.

Chỉ thấy trong vách đá, dưới lớp đằng la bao phủ, một người phụ nữ toàn thân trần trụi, toàn thân hiện ra màu xanh lá mạ.

Hơn nữa người phụ nữ này, dường như còn có hơi thở nhàn nhạt.

Vậy mà giống như đang ngủ.

Quần đạo lấy tiểu đao trong tay đụng vào, người phụ nữ này lại hơi bật cười, quả thật giống như tinh quái cỏ cây.

Hơn nữa người phụ nữ này không có hai chân, chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới toàn bộ ở trong một thực vật hình nụ hoa, giống như đóa hoa đang nở rộ.

Hỏi ra không đáp, phủ chi tức cười.

Nhìn vật trước mắt, dù là Lý Văn Kiệt, trong mắt đều hiện lên một tia vui mừng.

Tam đệ, vết thương cánh tay cụt của đệ, được cứu rồi.

Đây là Mộc Nữ.

Vật này truyền thuyết chỉ sinh trưởng tại nơi cực âm, hơn nữa cái này trước mắt, ngũ quan đều đủ, giống như nhân loại.

Đây chính là tượng thành tinh, hóa thành thiên linh chí bảo.

Cái đồ chơi này, trong truyền thuyết thần thoại cổ đại, phải quý hiếm hơn cả nhân sâm oa em bé.

Một giọt chất lỏng, liền có thể tái tạo toàn thân.

Trong mắt Lý Văn Kiệt, cũng hiện ra một tia vui mừng.

Hồ lô động kia, vốn là nơi linh khí dồi dào, huống chi trước đó mình còn từ trong miệng vực lang sâu dài, đạt được hai loại Thần khí.

Đều là lựa chọn tốt nhất để sửa lại trường phong thủy bảo địa.

Bồi dưỡng vật này lên, sau này hóa thành loài tinh quái, nếu thật là hóa thành hình người, đến lúc đó cắn một cái, cho dù ngươi sắp chết, đều có thể từ Diêm La Điện kéo trở lại.

Cùng Hương Lăng không khác biệt mấy.

Lý Văn Kiệt không dám tổn hại loại thiên linh hiếm thấy này, sợ lãng phí của trời, lấy tiểu đao cẩn thận từng li từng tí, quanh quẩn rễ cây.

Toàn bộ bóc tách nó từ khe hở vách đá bùn đất mà ra.

Quần đạo thấy Đại đương gia đều cẩn thận chăm chú như vậy, cũng không dám quấy rầy, chỉ lo hướng về phía cửa hang hồ lô mà leo lên.

Khi Mộc Nữ bị Lý Văn Kiệt toàn bộ móc ra, chỉ thấy người phụ nữ hóa thành hình người này, vậy mà khóe mắt có nước mắt, phảng phất biết được tử kỳ của mình sắp tới.

Lý Văn Kiệt từ trong không gian hệ thống, nhanh chóng lấy ra cái bình ngọc dương chi sạch sẽ trước đó, đem nước trong đó, cẩn thận từng li từng tí nhỏ xuống tại rễ cây Mộc Nữ.

Khuôn mặt của gia hỏa này, lại khôi phục thần thái hồng nhuận phơn phớt bình thường, hướng về phía Lý Văn Kiệt vũ mị cười một tiếng.

Thật sự là tinh quái a.

Lý Văn Kiệt bình luận một câu.

Lại cẩn thận cẩn thận, lấy tiểu đao cắt ra một lỗ hổng, chất lỏng

chảy xuống, Lý Văn Kiệt nhanh chóng đem nó cho vào một cái bình nhỏ.

Ngay sau đó ném cho Chá Cô Tiếu nói Tam đệ, nhanh chóng bôi chất lỏng này lên miệng vết thương cánh tay cụt.

Đợi giải quyết xong cái ô đầu này, Đại ca sẽ cấy ghép cánh tay cho đệ.

Đa tạ Đại ca.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, trong mắt cũng hiện ra một tia vui mừng.

Đem chất lỏng màu xanh lá trong bình nhỏ này, tưới lên miệng vết thương cánh tay cụt.

Cùng đi tới.

Chá Cô Tiếu vẫn luôn lấy quần áo rách nát, quấn quanh miệng vết thương lớn ở cánh tay cụt, chịu đựng đau đớn.

Sắc mặt tái nhợt.

Hắn thật sự là kẻ kiên cường.

Quần đạo đều nhìn mà hoảng sợ run rẩy, lớp quần áo bọc miệng vết thương cánh tay cụt kia, đều bị máu tươi thấm ướt.

Lúc này mấy giọt chất lỏng màu xanh lá vẩy xuống.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy chỗ cụt tay, vừa rồi đau đớn chậm lại, miệng vết thương tê dại, giống như linh đan diệu dược.

Nhanh chóng cầm máu.

Nhất thời không kìm được vui mừng, liền vui vẻ nói: Đa tạ Đại ca, ân tình cứu mạng.

Quần đạo ở bên cạnh.

Thầm than Tam đương gia quả thật là kẻ ngoan cố, đau đớn cụt

tay như vậy, đều có thể chịu đựng, đến mức độ này.

Cái miệng vết thương kia nhìn thấy mà giật mình.

Đổi lại người bình thường, đã sớm mất máu quá nhiều, sống sờ sờ đau chết.

Cũng chỉ có người trước mắt, có thể gánh vác được, quả thật có thể so với Quan Nhị gia năm xưa cạo xương liệu độc.

Đồng thời.

Tại bội phục Tam đương gia, quần đạo nghe được lời nói của Lý Văn Kiệt, trong lòng cũng suy nghĩ.

Chương 106

Đại đương gia còn có thể nối lại cánh tay cụt.

Lợi hại như vậy sao.

Đại ca lại có y thuật như thế.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh cũng âm thầm gật đầu.

Rất nhanh.

Mọi người đã đến vị trí cửa hang hồ lô, nơi đây khắp nơi đều có thi thể đông hài nhi.

Quần đạo không dám chậm trễ một khắc nào, yểm hộ ba vị đương gia, nhanh chóng rút lui.

Cái tủ thịt ô đầu kia.

Cũng vào lúc này, đã sớm khép lại, bám vào khe hở vách đá, đã leo lên đến vị trí cửa hang hồ lô.

Đưa đầu ta đến.

Gia hỏa này giống như giòi trong xương, gắt gao quấn lấy mấy người.

Mở rộng miệng lớn, đi qua ven đường.

Giống như máy ủi đất, mấy vạn thi thể đông hài nhi, xác chết trôi, cùng với nước sông, tất cả đều bị thôn phệ vào.

Cũng khiến cái ô đầu này, trở nên ngày càng to lớn.

Mọi người không dám chậm trễ, chỉ sợ mệt mỏi, thoát khỏi Hồ Lô Động, hướng thẳng đến cửa vào trùng cốc mà đi.

Cái miệng Hiến Vương khổng lồ như máy ủi đất kia, ven đường

cũng không ngừng thôn phệ cỏ cây bùn đất.

Cái đồ chơi này quả thật là một cái máy ủi đất khổng lồ.

May mắn có nhược điểm.

Thanh Long ngừng bút, bình phong cưỡi ngựa, nếu không, để nó cứ thôn phệ như vậy, chỉ sợ toàn bộ vũ trụ đều bị nuốt.

Rốt cuộc là vật sánh ngang Cổ Thần.

Thấy hai khối thiên thạch, gần ngay trước mắt, nơi đây chính là cửa vào trùng cốc, hai bên địa thế chập trùng, núi non trùng điệp.

Sơn thanh thủy tú.

Chính là thế Thanh Long ngừng bút, bình phong cưỡi ngựa, Lý Văn Kiệt từ chỗ Chá Cô Tiếu lấy được Mộc Trần Châu.

Bỗng nhiên đem Mộc Trần Châu ném cao bay ra.

Hưu.

Giống như đường vòng cung, bay thẳng ra trùng cốc, cái máy ủi đất đầu xe tải, ô đầu khổng lồ kia, không màng đến mọi người.

Thẳng đến Mộc Trần Châu mà đi.

Chỉ là vừa mới đến Trùng Cốc Khẩu, trong chốc lát, nó kêu thảm một tiếng, toàn thân bốc hơi ra một lượng lớn khói đen.

Theo những làn khói đen này bốc hơi ra.

Chỉ thấy cái ô đầu quách này, trong nháy mắt, hóa thành một cái vỏ thi thể khổng lồ, quẳng xuống đất, không còn động tĩnh.

Kết thúc rồi.

Quần đạo cũng mệt mỏi, trở về từ cõi chết, tất cả đều mất đi ý thức.

Nằm xuống liền ngủ.

Trong trùng cốc này, cũng là cảnh tượng tráng quan, các Tá Lĩnh lực sĩ, mấy vị bánh lái, nằm ngủ ngổn ngang khắp nơi.

Đôm đốp.

Lửa trại cháy, tia lửa bay lên trời cao.

Điện hạ, ngài tỉnh rồi.

Lão hán bọc áo khoác lông dê cũ kỹ, há miệng cười toe toét với Lý Văn Kiệt, lộ ra hàm răng vàng khè.

Ốc Nhật.

Lý Văn Kiệt ngồi dậy, năng lực của Lão Kiếm Thần không tệ, nhưng hình tượng này, thật sự có cá tính.

Suýt nữa không khiến mình sợ treo ngược.

Điện hạ.

Lão Thiên Sư bên cạnh hắn, cũng đứng chắp tay, nói bên cạnh.

Những người còn lại, thì vẫn chưa thức tỉnh, còn đang ngủ say.

Lý Văn Kiệt thở phào, cuối cùng, lăng mộ Hiến Vương này, đã kết thúc.

Lão quái vạn năm, quả không hổ là lão quái vạn năm.

Hiến Vương gia hỏa này, trong thế giới Đạo Mộ này, ít nhất có thể tính là một đại boss, loại lão ma đầu.

Nếu không phải mình có hack, thật đúng là chưa chắc có thể cướp đoạt Mộc Trần Châu.

Sau đó.

Chính là lúc kiểm kê thu hoạch, Lý Văn Kiệt trong lòng hơi vui, lại đến khâu ta thích nhất.

Phát giác kí chủ trộm mộ Hiến Vương Cự Trủng, có thể rút ra

Chư Thiên tùy tùng một lần.

Lăng mộ Hiến Vương, quản linh cữu và mai táng thiên khung, Thượng Cổ long huyệt, không phải trời sập khác biệt khó lòng phá hoại bằng ngoại lực.

Thu hoạch được đặc thù ban thưởng: Bão Phác Tử thuật luyện đan, Vu Vương Chi Nhận.

Còn có ban thưởng đặc thù a.

Lý Văn Kiệt sờ cằm, cũng coi như không tệ.

Trước rút ra tùy tùng.

Rầm rầm.

Trong tiềm thức Lý Văn Kiệt, hiện ra một cái đĩa quay khổng lồ, lúc này đĩa quay luân chuyển.

Rất lâu —— Kim đồng hồ dừng lại, chỉ thấy một nữ tử, tóc trắng, lãnh ngạo như sương, Đường đao, trên bắp đùi thon dài, buộc chặt dây lụa màu đen.

Sát khí ngưng tụ.

Lãnh ngạo như sương, đôi mắt kia, vậy mà khiến người ta không mảy may sinh ra bất kỳ dục vọng tiết độc nào.

Bạch Nguyệt Khôi.

Điện hạ.

Thiếu nữ ngữ khí thanh lãnh, giống như băng tinh rơi xuống, một đôi đùi ngọc thon dài, châu tròn ngọc sáng, có thể xưng tuyệt sắc.

Bạch Lão Bản a.

Lý Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng.

Sức chiến đấu của Bạch Lão Bản không tầm thường, hơn nữa gia

hỏa này, còn am hiểu nghiên cứu khoa học dược tề, các loại vật chất.

Có thể xưng thiên tài khoa học não học gia.

Huống chi, Bạch Lão Bản, dáng dấp thật sự là xinh đẹp a, đúng rồi, chính là ánh mắt này, cao cao tại thượng, khinh thường nhìn Bản Điện hạ.

Bạch Nguyệt Khôi:.

Khụ khụ.

Sau này nương theo Bản Điện hạ tả hữu, phục thị Bản Điện hạ cuộc sống thường ngày.

Lý Văn Kiệt nghiêm mặt nói.

Dạ.

Eo đeo Đường đao, một đầu tóc bạc trắng như tuyết, Bạch Nguyệt Khôi nhẹ gật đầu.

Bạch Nguyệt Khôi dù thực lực, có thể không sánh bằng Đại soái, Lão Kiếm Thần, Lão Thiên Sư những người này.

Nhưng mức độ đẹp mắt, thật sự là nhất tuyệt a.

Nhất là khi cùng Thạch Dao, đứng song song, một người vũ mị xinh đẹp, trong lòng ôm kiếm, phong vận thành thục.

Một người khác lãnh ngạo như sương, một đầu tóc bạc, bên hông Đường đao, đùi ngọc thon dài.

Đơn giản là hoàn mỹ.

Lý Văn Kiệt thưởng thức một hồi Bạch Nguyệt Khôi, ngay sau đó bắt đầu nghiên cứu ban thưởng đặc thù của mình.

Đầu tiên là Bão Phác Tử , đây chính là tác phẩm do Tứ Đại Thiên Sư, Cát Hồng lưu lại.

Trong đó bao gồm thuật luyện đan.

Tứ Đại Thiên Sư, Cát Hồng chính là Thiên Sư chuyên luyện đan, sau này Lý Văn Kiệt nếu muốn tế luyện kim đan, ngược lại là dễ dàng hơn rất nhiều.

Coi như không tệ.

Lý Văn Kiệt hít sâu một hơi, những kiến thức luyện đan này, đã hội tụ vào trong đầu Lý Văn Kiệt.

Một cái khác.

Chính là Vu Vương Chi Nhận, cái đồ chơi này khi lấy ra, tạo hình quỷ dị đặc biệt, giống như quỷ thủ tái nhợt, làm chuôi đao, thân đao toàn thân đen như mực, giống như Tu La quỷ nha dữ tợn rèn luyện mà thành.

Rất ma tính.

Lý Văn Kiệt thử một chút, mức độ sắc bén của cái đồ chơi này cũng không tệ, nhưng rất ngắn, đại khái tương đương với chiều dài tiểu thần phong.

Chương 107

Có thể coi là yêu đao.

Bất quá khiến Lý Văn Kiệt im lặng là, cái Vu Vương Chi Nhận này, thật giống như quả trứng màu trong trò chơi vậy.

Vung vẩy một chút.

Đều sẽ có tiếng Hiến Vương Lão Tống Tử ngọc âm phóng túng: Đưa đầu ta đến.

Mẹ nó chứ.

Hệ thống trừu tượng như vậy sao.

Hiến Vương Lão Tống Tử: Điện hạ, thích ngọc âm phóng túng của ta sao.

Đem Vu Vương Chi Nhận thu lại, may mắn cái Vu Vương Chi Nhận này, không phải dựa theo đầu Hiến Vương Lão Tống Tử rèn luyện mà thành.

Nếu không.

Lão bánh chưng này chẳng phải buồn nôn chết mình.

Lý Văn Kiệt đem Vu Vương Chi Nhận, cắm ở bên hông, Ma Đao Thiên Nhận, đeo ở trên lưng.

Điện hạ.

Độc Vương, Cổ Vương hai người, ở bên cạnh nhìn thi xác ô đầu vạn năm nói Vật này đã vong.

Chính là thời cơ tốt để luyện cổ, có lẽ có thể khiến nó khởi tử hoàn sinh.

Đi thôi.

Lý Văn Kiệt nghe vậy gật gật đầu, nếu như có thể đem ô đầu vạn năm, luyện hóa thành vật của mình.

Đơn giản là cất cánh.

Dạ.

Hai người ôm quyền rời đi, bắt đầu tinh luyện kim loại đại trận, luyện hóa ô đầu vạn năm.

Lý Văn Kiệt nơi này.

Cũng tới bên cạnh Chá Cô Tiếu, Chá Cô Tiếu lúc này trong ngực còn ôm Mộc Trần Châu.

Lúc này thần sắc tái nhợt, cũng đã tỉnh lại.

Thở dài một hơi, nhìn Mộc Trần Châu trong ngực, trong mắt hiện lên một tia vẻ phức tạp.

Vừa rồi kinh lịch, thật giống như một giấc mộng dài.

Chỉ có cánh tay cụt, còn đang ẩn ẩn đau.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu nhìn Lý Văn Kiệt.

Ngồi xuống trước, ta tới giúp đệ chữa trị cánh tay cụt.

Lý Văn Kiệt tiện thể, đem Mộc Trần Châu cũng cầm trong lòng bàn tay.

Long khí + 8000.

Hảo tiểu tử.

Rốt cuộc là Mộc Trần Châu, không phải tầm thường.

Tạ Đại ca.

Chá Cô Tiếu nói bên cạnh.

Huynh đệ chúng ta, không lời nào cảm tạ hết được chữ.

Lý Văn Kiệt nói, ngay sau đó nắm lấy cánh tay cụt của Chá Cô Tiếu.

Muốn cấy ghép cánh tay cụt.

Kỳ thật rất đơn giản, trong Phong Vân thằng nhóc Bộ Kinh Vân này, chẳng phải gãy mất một cánh tay, di thực cánh tay Kỳ Lân.

Vẫn như cũ lực lớn vô cùng.

Giờ đây Long khí của Lý Văn Kiệt lợi hại như vậy, để cho Chá Cô Tiếu có được một cánh tay Kỳ Lân, vẫn là không nói chơi.

Huống chi.

Cánh tay Kỳ Lân sinh ra, chính là lúc ám sát Thần thú Hỏa Kỳ Lân, lây dính máu Kỳ Lân, mới hóa thành cánh tay Kỳ Lân.

Máu Tổ Long của mình đâu.

Cánh tay Tổ Long.

Lý Văn Kiệt đè lấy vai Chá Cô Tiếu: Kiên nhẫn một chút.

Mua sắm, cánh tay Kỳ Lân.

Lý Văn Kiệt trong lòng mặc niệm, hao phí 3000 Long khí.

Chỉ thấy trên cánh tay cụt của Chá Cô Tiếu, giống như cây già sinh ra mầm thịt mới, chậm rãi một cánh tay phía trên, Kỳ Lân màu xanh đen, leo lên đó.

Một cánh tay Kỳ Lân, rơi vào trên cánh tay của Chá Cô Tiếu.

Chuyển giao cánh tay Kỳ Lân cho Chá Cô Tiếu, Lý Văn Kiệt cũng không dừng lại, vạch rách lòng bàn tay, bảo huyết Tổ Long của mình.

Một giọt máu màu vàng nhạt, nhỏ xuống trên cánh tay Kỳ Lân.

A.

Chá Cô Tiếu cường nhịn đau đớn, chỉ thấy trên cánh tay hắn, dần dần hiện ra một con Thương Long màu đen, leo lên bề mặt.

Mà khi hai thú leo lên đồng thời.

Nguyên bản trên lưng Chá Cô Tiếu, còn có một viên Quỷ Nhãn nguyền rủa, lúc này Quỷ Nhãn nguyền rủa này, chậm rãi hóa thành một con quái rắn độc nhãn.

Vậy mà cũng vặn vẹo bò lên cánh tay.

Hình thành thế chân vạc.

Chá Cô Tiếu cường chống đỡ sống qua thống khổ, ngay sau đó nắm chặt nắm đấm.

Đại gân từng cục.

Giống như Kỳ Lân gầm thét, Thương Long gào thét, còn có tiếng ngâm xướng thấp của Cổ Thần Xà Thần.

Oanh.

Một quyền nện xuống đất, toàn bộ trùng cốc, phảng phất đều tùy theo rung động kịch liệt.

Không ngờ, Xà Thần nguyền rủa, lại còn có công hiệu đặc biệt như vậy.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh, hơi híp mắt, phát hiện sự tình cũng không đơn giản.

Máu Tổ Long của mình tiến vào.

Khiến nguyên bản Xà Thần nguyền rủa, cảm thấy một cây chẳng chống vững nhà, lại cùng cánh tay Kỳ Lân, hình thành thế chân vạc.

Chá Cô Tiếu tiểu tử này, lại là nhân họa đắc phúc.

Cánh tay này, không chỉ có được Kỳ Lân, Tổ Long, càng là có được một bộ phận lực lượng của Cổ Thần Xà Thần.

Lực có vạn quân.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu, cũng có thể phát giác được, sự biến hóa do cánh tay Kỳ Lân phiên bản nâng cấp của mình mang lại.

Trong mắt hiện ra một tia vui mừng.

Lực lượng này, đệ cảm giác, đệ có thể bóp nát đại địa, ném mạnh voi lớn, một cánh tay có vạn quân chi lực.

Lực cực điểm.

Chá Cô Tiếu nhìn cánh tay mình nói.

Rất tốt.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh, cũng khẽ gật đầu, Chá Cô Tiếu bây giờ có thể xưng lực lớn vô cùng.

Chỉ nói về sức mạnh.

Dung hợp lực của tam thần, mình chỉ sợ cũng không sánh nổi.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh trông mong nhìn cánh tay Kỳ Lân của Chá Cô Tiếu, vẻ hâm mộ trong mắt, đều nhanh chảy nước.

Đại ca, đệ bây giờ chặt tay còn kịp không.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh thì thầm.

Nhị đương gia, để thuộc hạ giúp ngài.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ bên cạnh hắn, lấy ra một thanh đại đao nói.

Ấy, ngươi thật chặt à.

Trần Ngọc Lâu vung tay tát mạnh một cái, dạy hắn làm người.

Hiện tại, chỉ còn lại có Quỷ Nhãn nguyền rủa.

Trong mắt Chá Cô Tiếu, hiển hiện vẻ vui mừng nhàn nhạt.

Mộc Trần Châu.

Hắn nói Đại ca, công dụng của Mộc Trần Châu này, trong Thiên Thư xương rồng kia, có từng ghi chép không.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói Tam đệ, đệ xác định bây giờ đệ, còn muốn giải trừ nguyền rủa ngàn năm của Dời Núi sao.

Cánh tay này của đệ, sở dĩ có lực đạo như vậy, chính là nhờ Tổ Long chi huyết của Đại ca, cưỡng ép khiến Cổ Thần chi lực phía sau nguyền rủa này, tiến vào bên trong.

Để đệ trời xui đất khiến, đạt được cự lực như vậy.

Bài trừ nguyền rủa, khả năng lực lượng sẽ không còn a.

Lý Văn Kiệt đứng chắp tay nói.

Đệ Chá Cô Tiếu nghe vậy, thần sắc hơi có phức tạp.

Ngay sau đó.

Quay đầu nhìn sư đệ, sư muội, ánh mắt một lần nữa trở nên kiên định: Đại ca, cho dù ta Chá Cô Tiếu biến thành phế nhân, thì có thể thế nào.

Chỉ cần có thể giải trừ số mệnh ngàn năm của Dời Núi, ta Chá Cô Tiếu, cho dù là chết, cũng sẽ không hối hận.

Chá Cô Tiếu kiên định nói.

Sư ca.

Lão người Tây, Hoa Linh ở bên cạnh, hơi động dung nói.

Hai người họ, cũng hiểu biết đây chính là sự hy sinh sư ca vì họ mà làm.

Chương 108

Chá Cô Tiếu dắt tay nhỏ của Hoa Linh, ngay sau đó đem tay Hoa Linh đè vào tay Lý Văn Kiệt: Đại ca.

Tam đệ biết Đại ca thần thông quảng đại, phong độ bất phàm, không thể coi thường.

Kim lân tuyệt không phải vật trong ao.

Nhưng chúng ta thổ phu tử, quanh năm hành tẩu trên mũi đao, liếm máu cầu sinh, ai biết khi nào liền sẽ chết tại trong mộ, hóa thành xương khô.

Tam đệ chỉ có một yêu cầu quá đáng, Đại ca, nhận lấy tiểu sư muội đi, có huynh chiếu cố, trăm năm sau, đệ cũng an tâm.

Sư ca.

Hoa Linh má đỏ bừng cả khuôn mặt, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Lý Văn Kiệt nhìn Hoa Linh bên cạnh.

Thở dài nói: Tốt, sau này có ta một miếng ăn, sẽ không bạc đãi nàng.

Tạ Đại ca.

Chá Cô Tiếu quỳ trên mặt đất, thần sắc nghiêm túc.

Cảm ơn huynh, Văn Kiệt ca ca.

Trong mắt Hoa Linh, cũng hơi hiện ra vẻ vui mừng.

Cúi cái đầu nhỏ.

Nhìn đôi giày nhỏ cũ nát của mình, đã sớm cũ nát không chịu nổi,

đạo bào dơ bẩn, giày nhỏ rách nát, thậm chí có thể lộ ra ngón chân.

Thật đáng thương.

Đợi lần này về Thường Thắng Sơn, mua cho muội một thân quần áo mới, miễn cho dãi nắng dầm mưa.

Lý Văn Kiệt vỗ vỗ vai đối phương.

Xong việc.

Lúc này Độc Vương, Cổ Vương hai người, cũng đã luyện hóa xong ô đầu vạn năm, trong đó bổ sung không ít cỏ cây thịt quả.

Điện hạ, thành công rồi.

Độc Vương, Cổ Vương, ôm quyền nói bên cạnh.

Điện hạ, thành công.

Độc Vương, Cổ Vương hai người, ôm quyền nói với Lý Văn Kiệt.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt nhẹ gật đầu, trong mắt cũng hiện lên vẻ chờ mong.

Vạn Niên Ô Đầu.

Dựa theo chỉ dẫn của Độc Vương, Cổ Vương, Lý Văn Kiệt nhỏ một giọt Long huyết màu vàng lên Vạn Niên Ô Đầu.

Khi giọt Long huyết màu vàng dần dung nhập vào Vạn Niên Ô Đầu, Lý Văn Kiệt cảm nhận được tâm ý tương thông giữa mình và vật này.

Bước vào Ô Đầu Quách.

Bên trong quan tài Ô Đầu, những cương thi bánh chưng kia đã sớm bị tiêu hao gần hết, chỉ còn lại lượng lớn thịt quả rung rinh.

Những khối thịt quả nhúc nhích này có thể thay đổi hình dạng theo tâm niệm của Lý Văn Kiệt.

Giống như hiện tại.

Theo tiềm thức của Lý Văn Kiệt thay đổi, những khối thịt quả nhúc nhích của Ô Đầu trước mắt dần ngưng tụ thành một ngai vàng khảm hình rồng.

Thứ này, cũng hơi giống dạ dày cóc khổng lồ của Jiraiya.

Lý Văn Kiệt vuốt ve khối thịt quả đang nhúc nhích.

Nếu cưỡng ép kéo người bên ngoài vào trong Vạn Niên Ô Đầu này, khối thịt quả sẽ nuốt chửng họ.

Dù là Phi Cương ngàn năm, e rằng cũng phải nuốt hận.

Hơn nữa, thứ này không thể đánh nát, không thể nổ nát, đơn giản như một cục kẹo da trâu, cực kỳ khó nhằn.

Trừ phi có thể tìm thấy địa thế Ngừng Bút Thanh Long, Bình Phong Cưỡi Ngựa, nếu không thứ này chính là Thái Cổ hung thần bất tử bất diệt.

Tự thành một phương tiểu thế giới.

Lý Văn Kiệt đi ra khỏi Vạn Niên Ô Đầu, thứ này ngũ quan đều đủ, có hai huyệt mắt.

Hắn thu nó vào không gian hệ thống.

Khi nào cần dùng đến, sẽ lại triệu hồi.

Tam đệ.

Lý Văn Kiệt thu hồi quan tài Ô Đầu xong, lấy Xương Rồng Thiên Thư ra khỏi không gian hệ thống.

Ngay sau đó nhìn Thiên Thư nói: Ngày xưa Văn Vương suy diễn hướng đi của Mộc Trần Châu, khối Xương Rồng Thiên Thư này chính là để nói về công dụng của Mộc Trần Châu.

Vật này đề cập, căn nguyên của Mộc Trần Châu nằm ở Tàng Địa Ma Quốc, dưới núi Kích Lôi Đại Hắc Thiên, trong Ác La Hải Thành.

Cởi chuông phải do người buộc chuông.

Ngàn năm nguyền rủa của Dời Núi đạo nhân, nguồn gốc từ hình phạt của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã khi nhìn trộm Quỷ Động, chỉ có tiến về Côn Lôn Ma Quốc, may ra mới có thể tìm được chút hy vọng sống.

Lý Văn Kiệt vừa vuốt Xương Rồng Thiên Thư vừa nói.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu cũng hiện ra một nụ cười khổ.

Thiên tân vạn khổ, trèo non lội suối, tìm đến Thượng Cổ Long huyệt Thủy Long Choáng, cướp đoạt Mộc Trần Châu.

Ai ngờ.

Lại còn cần đi thêm một chuyến Côn Lôn Băng Xuyên.

Việc này không cần lo lắng.

Lý Văn Kiệt nói: Tây Tạng quanh năm băng tuyết bao phủ, núi tuyết ngập trời, mà nhân trạng thái nơi đây không rõ.

Đại bộ đội Tá Lĩnh, muốn trải rộng ra, cực kỳ khó khăn.

Hãy về Tương Âm trước, bàn bạc kỹ hơn.

Lý Văn Kiệt nói.

Tốt, tất cả nghe theo Đại ca.

Chá Cô Tiếu gật đầu.

Trần Ngọc Lâu ở bên cũng nhẹ gật đầu, lần này ở Hiến Vương Đại Mộ, hắn cũng vơ vét được không ít bảo vật.

Đã đến lúc trở về chiêu binh mãi mã.

Mọi người không chậm trễ thời gian, từ Điền Nam, trở về sào

huyệt Tương Âm.

Trần Ngọc Lâu dẫn theo Hoa Mã Lừa, Hồng cô nương, La Lão Oai, Côn Lôn bốn người, cùng ba ngàn tinh binh Tá Lĩnh.

Một lần nữa lao tới Điền Nam.

Trước đó, Tá Lĩnh tử thương thảm trọng, trong Thủy Long Choáng còn tản mát không ít kim ngọc châu báu, chưa vơ vét.

Lần này chính là triệt để vơ vét sạch sẽ.

Lý Văn Kiệt cũng nhìn con Giận Tinh Kê này, nó đã lớn hơn một vòng, toàn thân lông vũ đỏ rực như ráng chiều, dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh.

Mào gà tươi như máu, đuôi phân nhánh như đuôi phượng, ngũ sắc rực rỡ, vỗ cánh phía dưới, thật sự giống như Phượng Hoàng.

Cùng gà trống gia cầm bình thường, sớm đã có sự khác biệt rất lớn.

Lý Văn Kiệt mang theo Giận Tinh Kê, cũng đi theo một lần nữa đến Điền Nam, Hồ Lô Động, nơi đây chính là bảo địa phong thủy để bồi dưỡng Giận Tinh Kê và dược thảo.

Không thể bỏ qua.

Đồng thời, Lý Văn Kiệt cũng mua cho Hoa Linh một bộ quần áo màu xanh nhạt, tiểu cô nương mặc vào như thay đổi hoàn toàn, đeo đồ trang sức, thoa son phấn.

Đôi giày nhỏ thêu hoa khảm châu ngọc, đẹp không gì sánh được.

Cô bé còn đeo một cái gùi thuốc nhỏ.

Hoa Linh bản thân đã có sự nhận biết không nhỏ với dược liệu, lần này mang theo Hoa Linh chuyên để bồi dưỡng dược thảo.

Ở trong Hồ Lô Động.

Cũng tránh được cảnh màn trời chiếu đất, cuộc sống lưỡi đao liếm máu trong Vương Mộ, khỏi phải không cẩn thận mà mất mạng.

Sắp xếp xong.

Đang chuẩn bị lên đường, phía Trường Sa, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng đã đợi sẵn bên ngoài Trường Thắng Sơn.

Cầu kiến Diêm Gia.

Diêm Gia.

Chờ nhìn thấy Lý Văn Kiệt, thiếu niên vận áo xanh, bên cạnh có Bạch Nguyệt Khôi, Thạch Dao, Hoa Linh, mỗi người đều tuyệt sắc.

Khí tràng phi phàm, thân đeo bảo đao, thắt lưng buộc Vu Vương Chi Nhận.

Phía sau là quần đạo Tá Lĩnh, thanh thế rung trời, Trần, Chá hai người, càng không phải hạng người tầm thường.

Binh hùng tướng mạnh.

Thực lực hùng hậu.

Tề Thiết Chủy có chút líu lưỡi, liền nói: Diêm Gia, nhiều năm không gặp, nhớ chết lão Bát ta đây.

Ô.

Tên này xông lên muốn ôm lấy Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt đẩy ra nói: Bát gia, nói chính sự, tiểu tử ngươi, làm trò gì đây.

Một bên Nhị Nguyệt Hồng, trông thấy cảnh tượng này, cũng cười nhạt một tiếng, ôn uyển như ngọc.

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy nói: Hắc hắc, ngài trước đó không phải giao cho ta và Nhị gia, đi Bạch Kiều Trại đoạt khối vẫn đồng thứ hai sao.

Ta và Nhị gia, trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục tại Thung Lũng Người Chết, tìm được khối vẫn đồng này, cố ý chờ Diêm Gia trở về dâng vật quý.

Tề Thiết Chủy nói, lấy ra một khối vẫn đồng màu đen từ trong ngực, đưa cho Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt nhận lấy vật này.

Long khí + 800 Khối vẫn đồng từ trên trời rơi xuống năm đó, giờ đã có đủ ba khối, cũng không tệ.

Hắn ném nó vào không gian hệ thống, trước mắt cũng không có tác dụng lớn, Lý Văn Kiệt cũng không dùng.

Chương 109

Diêm Gia.

Tề Thiết Chủy nói: Đông Bắc Trương gia.

Gần đây dự định hiến cho Diêm Gia ngài một vị Thánh Nữ, nói chính là nữ tử có Kỳ Lân Bảo Huyết thuần khiết nhất của Trương gia bọn họ, muốn cùng Diêm Gia kết thân.

Ngài xem.

Tề Thiết Chủy nói.

Hảo tiểu tử.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, sờ cằm, vấn đề này không giống phong cách của Kỳ Lân tiểu ca.

Chắc là người khác bày mưu tính kế.

Ta nơi này còn có việc, chờ ta về Cát Thành, sẽ định đoạt sau.

Lý Văn Kiệt nói.

Đúng vậy.

Tề Thiết Chủy gật đầu.

Vị này, chính là Diêm Gia sao.

Bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng, một nữ tử đầu đội trang sức, mặc bào phục dân tộc thiểu số, dáng người thon dài.

Khí chất thanh lịch, phong vận vẫn còn.

Tướng mạo xinh đẹp.

Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, anh hùng xuất thiếu niên.

Nữ tử này không ai khác, chính là Đại Thổ ty Bạch Kiều Trại, Lúc Hoài Thiền.

Cũng là một mỹ nhân hiếm thấy.

Chỉ là đã sớm kết hôn, giờ là quả phụ, kẻ mà Tào Tháo yêu thích nhất.

Khách khí.

Lý Văn Kiệt nhàn nhạt ôm quyền.

Cát Thành có thể có thống soái như Diêm Gia, thật là phúc phận của bá tánh, tiểu nữ tử bội phục.

Lúc Hoài Thiền ở bên, đôi mắt đẹp ngóng nhìn Lý Văn Kiệt.

Càng phát giác thiếu niên trước mắt phong độ bất phàm, tựa như cá chép hóa rồng, quả nhiên là điển hình của đại trượng phu.

Kinh động như gặp Thiên Nhân.

Trong lòng cũng lòng như hươu chạy, đáng tiếc bên cạnh đối phương mỹ nữ rất nhiều, cũng không dám đường đột.

Điện hạ.

Lý Văn Kiệt ứng phó xong Tề Thiết Chủy và mọi người, đang chuẩn bị sắp xếp hành trình, trong gian phòng.

Hai tay ôm ngực.

Một người đàn ông mặc võ bào văn, đội mũ rộng vành hơi lệch, che khuất một phần khuôn mặt, thắt lưng đeo khóa kiếm, nheo mắt nhìn Lý Văn Kiệt.

Chính là Đại Soái.

Đại Soái trấn giữ Sa Thành, thoáng chớp mắt, đã nhiều ngày chưa gặp mặt.

Bất Lương Soái có chuyện gì.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Đại Soái.

Bất Lương Soái vui mừng nhìn Lý Văn Kiệt phía sau, binh hùng tướng mạnh, thanh thế như vậy.

Rất vui.

Ta có hai chuyện nhỏ, muốn cùng Điện hạ thương nghị.

Đại Soái nói.

Kể đi.

Lý Văn Kiệt nói.

Ta nhiều mặt tìm hiểu, tra được nơi an táng của lão hữu Lý Thuần Phong năm đó, nơi đây nằm ở Long Lĩnh, chôn sâu đại táng.

Mãi không quên được.

Năm đó cuối Đường, lưu truyền bí mật về Long Tuyền bảo tàng, đoạt được nó, có thể giành được thiên hạ.

Liền ở trong lăng mộ của lão hữu.

Bây giờ Điện hạ cánh chim dần dần cứng cáp, chúng ta binh hùng tướng mạnh, thế lực cường hoành, sao không cướp đoạt Long Tuyền bảo tàng, để thực hiện nghiệp vương bá.

Bất Lương Soái nói đến đây, giọng nói có chút kích động run rẩy.

Hắn lúc này quỳ gối xuống, ôm quyền nói: Điện hạ, từ khi chư hùng Đường mạt đặt song song, hoàng thất suy vi, đến nay đã ngàn năm dài.

Thời cuộc rung chuyển, ai không nhớ sự hùng tráng của Đại Đường thịnh thế.

Điện hạ thân là hậu nhân Lý Đường, ta nguyện tận tâm phò tá, nếu

cướp đoạt Long Tuyền bảo tàng, liền có thể thừa thế mà làm, hiệu lệnh quần hùng, không dám không theo, trợ Điện hạ vinh đăng cửu ngũ, tái tạo Đại Đường hưng thịnh, há chẳng phải là đẹp lắm sao.

Bất Lương Soái nói.

Kế sách này của Bất Lương Soái rất hay, rất hợp ý ta.

Loạn thế như vậy, là dành cho những người có thể làm chủ, đồ vô vi tầm thường, đáng đời làm nền tranh.

Làm việc bá đạo, sát phạt quả cảm, ngàn dặm khoái hoạt, ta hận không thể giết hết thiên hạ ác nhân, ác đồ.

Há có thể vô vi trong lúc này, Bất Lương Soái hãy cứ thả lỏng tinh thần, ta tuyệt không phải kẻ tầm thường vô vi, cứ nghe ta định đoạt là được.

Giọng Lý Văn Kiệt sục sôi, trong mắt dã tâm hiện rõ.

Bây giờ thế giới Đạo Mộ này, lăng mộ Lý Thuần Phong.

Lý Văn Kiệt cũng không biết, liệu có trùng hợp hay không, đây chính là kỳ nhân, nói không chừng còn lưu lại lời tiên đoán.

Cũng tốt để giúp đỡ mình.

Điện hạ.

Đại Soái lúc này kích động, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Loạn thế như vậy, há có thể vô vi.

Nói hay lắm.

Đại Soái kích động đứng dậy nói: Ba mươi sáu Thiên Cương Giáo úy Bất Lương Nhân, nguyện vì Điện hạ xông pha khói lửa, vạn lần chết không chối từ.

Nói chuyện khác đi.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Đại Soái nói.

Ách Bất Lương Soái trầm mặc rất lâu, lúc này mới nói: Điện hạ, khai chi tán diệp, mới là chính đồ.

Thánh Nữ của Trương gia kia, huyết mạch không thể so sánh với tầm thường, vừa vặn có thể vì Điện hạ lưu lại Long huyết, thật diệu thay.

Đại Soái nói.

Bất Lương Soái sao lại giống một lão tẩu tử vậy, còn thúc giục sinh đẻ nữa.

Lý Văn Kiệt bĩu môi.

Ngay sau đó nói: Ta đã biết, chờ ta làm xong, trở về sẽ định đoạt sau.

Là.

Bất Lương Soái gật đầu, không quấy rầy Lý Văn Kiệt nữa, thân hình chậm rãi biến mất.

Xử lý xong những chuyện này.

Lý Văn Kiệt lúc này cùng quần đạo, một lần nữa lao tới Điền Nam.

Vượt qua Già Long Sơn, cuối cùng đi vào Hồ Lô Động, nơi đây dưỡng khí dư dả, linh khí tràn đầy, liền với thượng cổ Long huyệt Thủy Long Choáng, bên ngoài chính là Hiến Vương Cửu Long quấn hộ.

Chính là cực điểm phong thủy bảo địa.

Lý Văn Kiệt từ không gian hệ thống, lấy ra Cóc Ba Chân, trấn áp thứ này tại một phong thủy huyệt nhãn.

Sửa chữa từ trường.

Tàng phong tụ khí, khiến linh khí nơi đây ngưng tụ không tan, đợi một thời gian, nơi đây sẽ không khác gì động thiên phúc địa.

Ngay sau đó.

Ném Giận Tinh Kê đến đây.

Ha.

Giận Tinh Kê vô cùng hưởng thụ, chân gà cào mặt đất, nằm khò khò.

Ngay sau đó.

Lý Văn Kiệt lại lấy ra một cây mộc thần thái tường hòa, nụ hoa chớm nở, hỏi ra không đáp, phủ chi tức cười.

Thiếu chút linh thổ.

Lý Văn Kiệt tra cứu không gian hệ thống.

Linh điền một khối 10m: 7000 Long khí.

Mua.

Lý Văn Kiệt không chậm trễ, bồi dưỡng bảo dược, linh sủng, không bỏ ra chút vốn liếng sao được.

Sào huyệt Hiến Vương.

Sau này sẽ là động thiên phúc địa, đường lui của mình, đại bản doanh.

Trong Hồ Lô Động, thoáng qua hiện ra một khối Linh điền, linh khí mờ mịt, ngưng tụ không tan.

Cóc vàng ba chân trấn áp bên cạnh Linh điền.

Lý Văn Kiệt cẩn thận từng li từng tí, trồng cây mộc thần vào giữa Linh điền, ngay sau đó lấy ra Dương Chi Ngọc Tịnh Bình.

Thứ này có hiệu quả đặc biệt, Lý Văn Kiệt cũng đã tìm hiểu ra.

Có thể hội tụ linh khí.

Hấp thu Nguyệt Hoa.

Biến thành một chút thanh thủy, cũng có thể gọi là linh dịch, loại linh dịch này, chữa thương, tăng cường thể phách, bồi dưỡng linh dược, linh sủng.

Đều có hiệu quả.

Lý Văn Kiệt đổ linh dịch bên trong vào rễ cây mộc thần, cô bé này vô cùng hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Đợi một thời gian, nhất định có thể hóa thành hình người.

Xong việc, Lý Văn Kiệt đặt Ngọc Tịnh Bình này vào Linh điền, để nó hấp thu linh khí.

Hoa Linh.

Tiểu Hoa Linh, giống như một con hồ điệp, lúc này xuyên qua trong Linh điền, cẩn thận từng li từng tí trồng những hạt giống dược liệu trong gùi nhỏ.

Linh dịch trong Ngọc Tịnh Bình này chính là phân bón tốt nhất.

Con cẩn thận sử dụng.

Biết rồi, lang quân.

Hoa Linh ở bên mỉm cười ngọt ngào.

Nơi này, ta sẽ để Nhị đệ lưu lại một ngàn tinh binh Tá Lĩnh, để phong tỏa nơi đây, một mặt bảo hộ con an toàn, một mặt khai khẩn xuống, làm sào huyệt của chúng ta.

Nếu gặp nguy hiểm.

Lý Văn Kiệt nói: Con cứ nói, phu quân của con chính là Bánh Lái

Ba Tương Bốn Nước Lý Văn Kiệt, nếu ai dám nhe răng, còn lại cứ để ta giải quyết.

Ân a.

Hoa Linh ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Ngọc Lâu đang không ngừng chỉ huy quần đạo vận chuyển tài bảo, đem tất cả vận chuyển về sào huyệt Trường Thắng Sơn ở Tương Âm.

Chiêu binh mãi mã.

Chương 110

Trải qua ba tòa đại mộ Bình Sơn, Tây Hạ Hắc Thủy Thành, Hiến Vương Đại Mộ, kim ngọc châu báu nhiều vô số kể.

Thế lực của Tá Lĩnh bây giờ, chưa từng có sự hưng thịnh như vậy.

Trong lúc nhất thời, người nghe danh mà đầu nhập vào, giống như gió cuốn, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, người cắm hương tụ nghĩa ở Trường Thắng Sơn đã lên tới bảy trăm ngàn người.

Quan Ngoại.

Từ đường Trương gia, đèn hoa rực rỡ, lụa đỏ treo đầy, đèn đuốc sáng trưng.

Thiếu nữ mắt sáng như tinh quang, uyển chuyển như nước thu, môi như thoa son, mày như mực vẽ, tóc mai như búi tóc.

Đuốc cắm khắp bốn phía.

Một bộ áo cưới đỏ rực, đầu đầy châu ngọc, đôi giày nhỏ thêu hoa màu đỏ.

Tộc lão.

Một người Trương gia nói: Tộc trưởng không có mặt, chúng ta làm như vậy có thích hợp không.

Ngu xuẩn.

Tên tộc lão này nói: Đây chính là vì sinh sôi huyết mạch Trương gia ta.

Kết hôn cùng Lý Văn Kiệt, sinh ra nhất định chính là Thánh Anh.

Huyết mạch như vậy.

Công tại đương đại, lợi tại thiên thu, nhất định có thể khiến Trương gia ta, đi tới đỉnh phong mới.

Tộc trưởng nhất định cũng sẽ vỗ tay khen hay.

Tộc lão thản nhiên nói.

Ân.

Người Trương gia này gật đầu, tân nương tử lên kiệu, tiến về Sa Thành.

Ánh nến chiếu rọi.

Thiếu nữ trên đầu che khăn lụa đỏ, ánh nến lung linh, cúi đầu thẹn thùng không nói.

Đại Soái mặc một bộ võ bào văn, đội mũ rộng vành lệch, đứng trên xà nhà, nhìn Lý Văn Kiệt say khướt bước vào phòng.

Điện hạ, cuối cùng cũng có hậu duệ.

Trong mắt hắn, hiện lên vẻ vui mừng.

Sáng sớm hôm sau.

Sa Thành.

Lý Văn Kiệt dùng bột đánh răng xong, liền ra đường tiện thể đi dạo một vòng.

Bây giờ nhàn rỗi.

Cũng thật nhàn nhã.

Côn Lôn Thần Cung, địa hình phức tạp, mấy tên hảo thủ Tá Lĩnh đi trước khảo sát địa hình, cũng không cần vội vã.

Trên đường phố.

Diêm Gia.

Diêm Gia dậy sớm, bánh bao hấp mới ra lò, mang về cho phu nhân đi.

Cá sạo mới ra, Diêm Gia, lấy một con đi, không cần tiền.

Nam bắc qua lại, tiểu thương rất nhiều.

Nhìn thấy Lý Văn Kiêm, đều cung kính, Lý Văn Kiệt chỉ khoát tay gật đầu ra hiệu.

Rất nhanh.

Hắn đi đến một quán bói.

Trên quán bói, chữ Tôn viết: Âm Dương Nhãn, tính toán tường tận thiên hạ quẻ tượng.

Thật đại khí phách.

Lý Văn Kiệt ngồi xuống bên quán bói.

Sáng sớm, ta liền nghe Bát gia nói, Sa Thành này có một vị tiên sinh chấm hoàng kim, so với Kỳ Môn Bát Toán của lão Tề nhà hắn còn lợi hại hơn nhiều.

Tiện đường mà đến.

Thì ra là Sư thúc.

Lý Văn Kiệt chắp tay nói.

Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ, đệ tử nhỏ nhất của Trương Tam Gia, chưa được trao Mạc Kim Phù, chỉ được nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Người này tinh thông phong thủy tướng thuật, Kỳ Môn Độn Giáp, thậm chí còn có chút thần thông.

Trong nguyên tác.

Tổ phụ của Hồ Bát, Hồ Quốc Hoa, tên tiểu tử này, bị Thi Ma

Mười Ba Dặm Trang mổ tim gan, nuốt vào bụng.

Chính là Tôn Quốc Phụ đã cứu.

Bất quá Tôn Quốc Phụ xưa nay không hạ đấu, dù sao không được trao Mạc Kim Phù, chỉ sống bằng nghề xem bói.

Đối phương mỉm cười.

Tay vuốt râu nói: Mạc Kim Phát Khâu, chung quy không phải chính đồ, nhớ năm đó sư tôn trao tặng ba viên Mạc Kim Phù, ba vị sư huynh, kết cục đều không ra hồn.

Ngược lại là sư chất, chúng mục bất phàm, ngược lại có phong thái của sư tôn năm đó.

Tôn Quốc Phụ tán thưởng nói.

Nên biết rằng.

Trong Mạc Kim, Phát Khâu, Dời Núi, Tá Lĩnh, người vang danh nhất, tất cả những người làm nghề đổ đấu, không ai sánh bằng Trương Tam Gia.

Cao thủ lay rồng cuối nhà Thanh.

Người này tuy là đệ tử Mạc Kim, nhưng được lão quỷ trong rừng điểm hóa, một tay thuật Miêu Cộng Thủ xuất thần nhập hóa.

Không chỉ đổ đấu.

Gặp loạn thế, lại bình định Giang Nam, được triều đình sắc phong, đi theo Tả đại nhân, thu phục Tây Vực.

Chiến công hiển hách.

Thọ hết chết già.

Làm sao ta dám cùng sư công đánh đồng.

Lý Văn Kiệt khiêm tốn nói.

Cần gì khiêm tốn.

Tôn Quốc Phụ nói: Sự tích của ngươi, ta nghe qua, không phải tầm thường.

Sư thúc nếu đã đến Sa Thành này, về sau không cần màn trời chiếu đất, làm cái gì tiên sinh chấm hoàng kim, sống bằng nghề xem bói nữa.

Đến Trường Thắng Sơn của ta, cắm hương tụ nghĩa, há chẳng phải là đẹp lắm sao.

Lý Văn Kiệt nói.

Ta đã quen nhàn tản.

Tôn Quốc Phụ cười cười nói: Lần này đến Sa Thành, chính là vì một người.

Ta trên đường, gần đây nhìn thấy một kẻ chết sống lại, hắn không có trái tim.

Bị một con Thi Ma ăn.

Ta định cứu hắn.

Tôn Quốc Phụ nói.

Chẳng lẽ là Hồ Quốc Hoa.

Lý Văn Kiệt nheo mắt lại, đoạn kịch bản này, lại dính liền đến đoạn Mười Ba Dặm Trang.

Tổ phụ của lão Hồ a.

Cả nhà lão Hồ, cũng là người tài ba xuất hiện lớp lớp, hậu thế Hồ Bát là thiên mệnh chi tử, lão cha Hồ Vân Tuyên, cũng là đại quan.

Đáng để lôi kéo.

Huống chi.

Mười Ba Dặm Trang, nơi đây cũng coi như một tòa hung phần, con Thi Ma kia hung mãnh vô cùng, sau khi hàng phục.

Chắc hẳn cũng có ban thưởng.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó đánh nhịp nói: Sư thúc, ta nguyện cùng người cùng đi.

Vậy rất tốt.

Tôn Quốc Phụ gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ tán thành.

Sắc trời rất nhanh vào đêm.

Hoàng hôn bao phủ trời xanh, chỉ thấy một kẻ nghiện thuốc phiện, đầu đội mũ chỏm, thân mặc áo vải thô, gầy trơ xương, rõ ràng là bị thuốc phiện làm rỗng thể cốt.

Chính là Hồ Quốc Hoa.

Kéo một chiếc xe đẩy nhỏ, trên đó còn có một đại cô nương, tay chân thô kệch, mặc áo gai vải thô.

Nhưng dáng người cũng rất tuấn tú.

Sư phụ.

Hồ Quốc Hoa kiên trì, kéo xe đẩy nhỏ đến nói: Đây là dâu mới của con, Tiểu Thúy, sư phụ, sau đó nên làm cái gì ạ.

Con Thi Ma kia Hồ Quốc Hoa nói đến đây, hai chân run rẩy nói: Cũng quá hung dữ lợi hại.

Không thì, cứ mặc kệ nó đi.

Hồ Quốc Hoa cúi đầu nói.

Hồ ngôn loạn ngữ.

Tôn Quốc Phụ nói: Ngươi nhưng có biết lai lịch con Thi Ma kia không.

Người này là phụ nhân tân hôn chết oan cuối thời Đại Minh, oán khí sâu nặng.

Trải qua trăm năm, tại khô mộ tuyệt địa, tu luyện thành Thi Ma tinh quái, moi gan móc tim, hung ác vô cùng.

Nàng nuốt trái tim ngươi, bất quá là muốn lợi dụng ngươi, tìm chín chín tám mươi mốt nữ tử, vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, nuốt trái tim.

Đến lúc đó, e rằng không phải Trương Thiên Sư điện Ngũ Lôi Long Hổ Sơn xuống núi, không thể nào trừ bỏ kẻ này.

Hiện nay, chính là thời cơ tốt nhất để giết chết tên này, ngươi phải y kế hành sự.

Huống chi, bây giờ sư chất ta, Sa Thành người xưng Diêm Gia, cũng sẽ cùng chúng ta cùng đi, không cần phải lo lắng.

Tôn Quốc Phụ thản nhiên nói.

Nghe vậy.

Hồ Quốc Hoa nhìn về phía Lý Văn Kiệt, nghĩ thầm đây cũng là Diêm Gia danh tiếng lẫy lừng ở Sa Thành a, thật sự là khí vũ phi phàm.

Lần này được cứu rồi.

Để Tiểu Thúy rời đi trước.

Tôn Quốc Phụ nói, dựa theo dáng vẻ Tiểu Thúy, nhanh chóng dùng kéo cắt người giấy.

Ngay sau đó thổi một hơi.

Chỉ thấy một người phụ nữ giống hệt, đã xuất hiện trên xe cải tiến hai bánh.

Tôn Quốc Phụ lại lấy móng lừa đen, sung làm trái tim của cô gái người giấy này, để che đậy con Thi Ma kia.

Chương 111

Lý Văn Kiệt ở bên nhìn động tác của sư thúc.

Nghĩ thầm Tôn Quốc Phụ này cũng không đơn giản, đây coi như là pháp lực sao.

Người khác còn chưa từng xuất hiện.

Có chút giống yêu thuật người giấy của Quan Sơn Thái Bảo.

Thông qua Tôn Quốc Phụ biết được, năm đó Trương Tam Gia thiên vị hắn nhất, dạy cho Phi Thiên Nghê, Thiết Ma Đầu, Kim Bàn Tính.

Đa số đều là tầm long điểm huyệt, hoặc là ngạnh khí công, võ công các loại.

Nhưng Tôn Quốc Phụ không hạ đấu.

Bởi vậy Trương Tam Gia đã dạy cho Tôn Quốc Phụ, những Thượng Cổ vu thuật có được trong mộ huyệt, rất nhiều thuật pháp cắt giấy hóa người kiểu này.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Nghĩ thầm không hổ là sư công, rất khó tưởng tượng, người này, năm đó đến đến cỡ nào thần thông quảng đại.

Thật muốn nhìn một chút.

Tôn Quốc Phụ đặt người giấy nữ lên xe cải tiến hai bánh, để Hồ Quốc Hoa y kế hành sự.

Để bảo toàn mạng nhỏ.

Hồ Quốc Hoa đành phải kiên trì, kéo người giấy nữ trên xe cải tiến hai bánh, đi vào bãi tha ma Mười Ba Dặm Trang.

Lý Văn Kiệt, Tôn Quốc Phụ hai người thì ẩn mình, tiềm phục ở bên cạnh.

Bãi tha ma Mười Ba Dặm Trang này, khắp nơi là thi thể, khô mộ khắp đất, chó hoang ăn thịt người chết cũng không ít, hai mắt đỏ tươi, âm phong trận trận.

Trong đó một ngôi mộ, bên cạnh bia tàn.

Chỉ thấy một nữ tử, mặc bộ liễm phục đỏ rực, sắc mặt tái nhợt như cương thi, tóc búi.

Thấy Hồ Quốc Hoa tới.

Cạc cạc cười lạnh nói: Ta còn tưởng rằng ngươi không tới chứ.

Tiên gia phân phó, không dám không đến.

Hồ Quốc Hoa nhắm mắt nói: Đây là nữ nhân ta vừa mua, tên là Tiểu Thúy, rất phù hợp điều kiện của tiên gia.

Con Thi Ma này không có nhiều kiên nhẫn như vậy, nói: Sao mới có một người, trong bốn mươi chín ngày, tìm không đủ tám mươi mốt nữ nhân, ngươi cứ chờ chết đi.

Lời vừa dứt.

Con Thi Ma này há miệng khẽ hút, vươn móng vuốt sắc nhọn, trực tiếp móc trái tim Tiểu Thúy ra, nhét vào miệng.

A.

Vừa mới nhét vào miệng.

Chỉ thấy trái tim của Tiểu Thúy chính là móng lừa đen chế tác, nó kêu thảm một tiếng, hai mắt đỏ tươi, nhìn chằm chằm Hồ Quốc Hoa.

Ngươi dám đùa giỡn ta.

Trong chốc lát, âm phong gào thét, nữ thi này vươn quỷ trảo, thẳng

đến đầu Hồ Quốc Hoa mà vồ tới: Ta muốn ngươi chết.

Ta muốn ngươi chết.

Con Thi Ma này hung tính đại phát, thấy nuốt phải trái tim là móng lừa đen.

Tức giận đến bốc hỏa.

Vươn quỷ trảo, liền muốn xé Hồ Quốc Hoa thành mảnh nhỏ.

Hưu.

Tôn Quốc Phụ đang ẩn mình trong bụi cỏ, lấy ra ba chi pháp tiễn từ trong ngực.

Trên đó buộc phù lục.

Chính là loại phù chú chuyên khắc chế tà túy, cương thi.

Nó ghim vào ngực nữ thi ma, bắn tung tóe ra một loạt hỏa hoa, kẻ này kêu thảm một tiếng.

Cương thi bình thường.

Trúng kế của Tôn Quốc Phụ, nuốt móng lừa đen, lại thêm trúng ba chi pháp tiễn này.

Không cần một khắc.

Lập tức liền sẽ bốc khói đen, hóa thành một bộ thi thể, đến lúc đó phong nhập quan tài, dùng Mặc Đấu Tuyến trấn.

Một mồi lửa đốt sạch sẽ.

Cũng liền xong việc.

Nào ngờ con Thi Ma trăm năm này hung dữ lợi hại, dù nuốt móng lừa đen, vẫn không có dấu hiệu tử vong.

Ngược lại áo bào phần phật, toàn thân tóc dựng thẳng như kim cương.

Cả người thẳng đến nơi ẩn thân của Tôn Quốc Phụ mà phiêu đãng đến, tốc độ cực nhanh, âm phong gào thét.

Không tốt.

Tôn Quốc Phụ thấy dấu hiệu như vậy, cũng vội vàng xoay người bỏ đi: Sư chất, kẻ này đạo hạnh không cạn, móng lừa đen cũng không thể khắc chế.

Trước tránh né mũi nhọn.

Lý Văn Kiệt hơi nhíu mày, còn tưởng rằng sư thúc còn có cái chuẩn bị gì ở sau.

Nửa ngày liền chỉ có chút tài năng này.

Bất quá con Thi Ma trăm năm này, đối với người bình thường mà nói, có thể tương đương khó giải quyết.

Nhưng đặt trong mắt Lý Văn Kiệt.

Có lẽ thật sự không đáng kể.

Đừng nói Lý Văn Kiệt, cho dù cái còi tới, lấy Sao Khôi đá đấu, trực tiếp liền có thể đem đầu nữ thi này giảo xuống.

Khó trách trong nguyên tác, Tôn Quốc Phụ tuy giết chết Thi Ma, nhưng người cũng bị trọng thương, không đến hai năm liền một mạng quy thiên.

Nhìn ta.

Lý Văn Kiệt nhảy lên đứng ra, tháo Vu Vương Chi Nhận từ bên hông: Còn dám đuổi, ta cho ngươi hồn phi phách tán.

Con Thi Ma này, giữa không trung dừng thân ảnh.

Nhìn thiếu niên trước mắt, thiếu niên này khí độ phi phàm, có chút không tầm thường, trong lúc nhất thời không đoán được nội tình, cũng

không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại thấy thiếu niên này.

Từ bên hông lấy ra một thanh chủy thủ, nhỏ bé nhanh nhẹn, dài bằng bàn tay, thật sự không mấy thu hút.

Nhất là vung một cái.

Còn giống như đồ chơi trẻ con, âm thanh của Vu Vương Chi Nhận vang lên: Đưa đầu ta đây.

Lại phối hợp một ít hiệu ứng đầy màu sắc.

Đơn giản chính là một thanh đồ chơi trẻ con ba mươi đồng hiện đại.

Cạc.

Con Thi Ma trăm năm này cười đến gần như không đứng thẳng được, cười quái dị nói: Tiểu lang quân, đây chỉ là con dao mổ gà nhà ngươi đi.

Cạc, đồ chơi nhỏ này, cũng muốn tạo thành tổn thương cho ta, giao trái tim ngươi ra đi.

Dung mạo ngươi đẹp trai như vậy, chắc hẳn trái tim, cũng rất mỹ vị.

Con Thi Ma này liếm liếm môi.

Vươn quỷ trảo, quét thẳng đến Lý Văn Kiệt.

Sư chất.

Thấy trạng thái như vậy, Tôn Quốc Phụ giật mình, Hồ Quốc Hoa càng là không dám thở mạnh, sợ đến tè ra quần.

Ta cho ngươi cười.

Vu Vương Chi Nhận trong lòng bàn tay, bỗng nhiên vung lên.

Thanh đoản đao này.

Chuôi đao là quỷ thủ tái nhợt, giống như vạn quỷ kêu khóc, địa ngục sâm la, núi thây biển máu.

Thân đao toàn thân đen như mực.

Chỉ một đao chém xuống, trong mắt nữ thi ma này, giống như rơi xuống mười tám tầng Địa Ngục, vạn hồn kêu khóc, đinh tai nhức óc.

Trong vạn hồn ác quỷ này, dưới âm khí ngập trời.

Một lão quái không đầu mặc vương bào đen, trong miệng phát ra âm điệu băng lãnh, giống như âm thanh vang lên từ Địa Ngục: Đưa đầu ta đây.

A.

Dưới một đao đó, đầu con Thi Ma này trực tiếp bay tứ tung ra ngoài, bị Vu Vương Chi Nhận nuốt chửng.

Chỉ còn lại một bộ thân thể tàn phế, vứt trên mặt đất.

Không còn động tĩnh.

Bảo bối tốt.

Lý Văn Kiệt thưởng thức một hồi Vu Vương Chi Nhận trong lòng bàn tay, so với Hiến Vương ai âm hiểm hơn.

Tiểu tử ngươi nghĩ sao.

Con Thi Ma trăm năm này, nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu quái vật tu luyện trăm năm, ngẫu nhiên ăn mấy cái trái tim mà thôi.

So với Hiến Vương loại lão quái vạn năm, giết người như ngóe.

Chương 112

Đơn giản là tiểu vu gặp đại vu.

So với Hiến Vương, nữ thi ma này đơn giản là mi thanh mục tú.

Xùy.

Kéo ra một đường đao hoa, Lý Văn Kiệt trực tiếp cắm Vu Vương Chi Nhận vào bên hông.

Đến cùng là Diêm La Sa Thành.

Tôn Quốc Phụ, ở bên nhìn bóng lưng Lý Văn Kiệt, cũng khẽ gật đầu.

Nghĩ thầm chính mình vẫn là lo lắng thừa thãi.

Thiếu niên này, e rằng Phi Cương vạn năm, cũng có thể trực tiếp tàn sát.

Thi Ma trăm năm, trong mắt hắn, bất quá chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Xử lý Thi Ma trăm năm.

Tôn Quốc Phụ nhanh chóng tiến lên, một mồi lửa đốt sạch sẽ thân thể tàn phế của con Thi Ma này, ngay sau đó trong hài cốt.

Tìm thấy một viên hồng tâm lớn bằng mắt gà.

Há miệng.

Kéo Hồ Quốc Hoa qua, một tay ném hồng tâm này vào miệng Hồ Quốc Hoa.

Hồng tâm này, chính là trái tim của Hồ Quốc Hoa.

Hồ Quốc Hoa nuốt hồng tâm, sắc mặt khôi phục hồng nhuận, cũng

không còn là bộ dạng hành thi khô hốc như trước.

Lúc này cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống nói: Đa tạ sư phụ.

Đa tạ sư huynh.

Hắn ngược lại là biết thuận nước đẩy thuyền, nói theo vai vế, gọi Lý Văn Kiệt một tiếng sư huynh, cũng không sai.

Về sau phải từ bỏ thuốc phiện, an tâm cùng Tiểu Thúy sinh hoạt.

Tôn Quốc Phụ nói.

Ân.

Hồ Quốc Hoa gật đầu.

Mười Ba Dặm Trang, Thi Ma trăm năm, phát động ban thưởng đặc biệt.

Thi Ma Luyện Tâm.

Đạo cụ đặc biệt: Thi Ma Quỷ Trảo.

Lúc này trong không gian hệ thống của Lý Văn Kiệt, xuất hiện thêm một viên quỷ trảo toàn thân đen kịt, hình dáng tương tự Thi Ma Quỷ Trảo.

Thứ này chuyên môn moi tim.

Khi vươn ra, người phàm tục bình thường, trái tim có thể trực tiếp bị đào ra, bóp nát trong quỷ trảo.

Thi Ma Luyện Tâm.

Cũng không tệ lắm.

Cũng coi là thu hoạch ngoài ý muốn.

Lý Văn Kiệt tự nói trong lòng, Mười Ba Dặm Trang này, chỉ là một bãi tha ma mà thôi.

Thậm chí không bằng tòa hung phần Nam Tống bên ngoài bụi trưởng lão.

Tự nhiên kém xa.

Nhưng có thể phát động ban thưởng đặc biệt, cũng coi là không tệ, đây cũng là hiệu ứng đặc biệt mà hệ thống thăng cấp mang lại từ lăng mộ Hiến Vương.

Sư chất.

Tôn Quốc Phụ nói: Lần này đa tạ giúp đỡ.

Ngày sau, sư đồ hai ta, cũng sẽ ở lâu tại Sa Thành, có chuyện gì, cũng có thể tìm đến sư thúc thương nghị.

Tôn Quốc Phụ nói.

Ân.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Đúng rồi.

Lý Văn Kiệt nhíu mày, nghĩ đến một chuyện: Sư thúc có thể xem bói một chút, sư huynh của ta, bây giờ tình huống thế nào.

Lạc Dương Kim Đính, Hoàng Hà Quái Ngư, ngàn năm cổ thành, Hoàng Hà xua đuổi thần dịch bệnh.

Lý Văn Kiệt cũng muốn biết tung tích sư huynh Đả Thần Tiên Dương Phương.

Có cơ hội, hoàn toàn có thể tới một trận Ngựa Đạp Trung Nguyên, đối phó quân phiệt Đồ Hắc Hổ này.

Mở rộng thế lực, còn có thể thu hoạch được ban thưởng hệ thống, một công ba việc.

Nơi đây cũng không phải là nơi nói chuyện, về Sa Thành trước, sẽ

định đoạt sau.

Tôn Quốc Phụ nói.

Hồ Quốc Hoa ở bên cũng đẩy xe đẩy nhỏ, dẫn theo Tiểu Thúy, sư phụ, cùng Lý Văn Kiệt và mọi người.

Nhanh chóng trở về Sa Thành.

Tại Sa Thành, Tôn Quốc Phụ khởi bói diễn, hồi lâu không thốt một lời.

Lý Văn Kiệt kiên nhẫn đứng đợi bên cạnh.

Vị sư huynh không cùng huyết thống của Lý Văn Kiệt, Đả Thần Tiên Dương Phương, có thân thế xuất sinh bao phủ một tầng sắc thái thần bí.

Tương truyền, trước khi Dương Phương đản sinh, phụ thân hắn mộng thấy một kim đỉnh đại điện vàng son lộng lẫy, một Kim Long ngự trị bên trong, trong lòng ôm một con ly miêu mù.

Kim Long ấy thốt lời người, hỏi phụ thân Dương Phương: Con ly miêu này, ngươi có muốn nhận làm nhi tử không.

Phụ thân Dương Phương nghe vậy, lập tức bó tay, thầm nghĩ, mộng cảnh như vậy, ta còn tưởng Thần Long giáng thế, con ta là rồng cơ.

Ai dè lại ban cho con mèo già mù lòa.

Lập tức từ chối: Ai thèm thứ này làm con trai chứ.

Thần Long nghe xong, bèn dùng vuốt rồng, lưu lại hai viên long nhãn trong đại điện, trực tiếp khảm nạm vào hai mắt con ly miêu mù.

Trong khoảnh khắc, con ly miêu mù ấy đôi mắt sáng như tuyết, tựa hai lưỡi dao sắc bén, lóe hàn quang.

Ngay sau đó, phụ thân Dương Phương tỉnh giấc, khi tỉnh dậy, vợ hắn đã sinh một đứa trẻ, đôi mắt sáng như tuyết, hệt như con ly miêu trong mộng.

Từ đó, Dương Phương trên chốn giang hồ, vang danh hiệu Tái Ly Miêu.

Đôi mắt Dương Phương tựa điện, tương truyền hắn trời sinh bất phàm, Mạc Kim giáo úy tầm thường còn cần Thiên Can Địa Chi, tầm long định huyệt.

Hắn chỉ cần quét mắt qua, liền có thể định ra phong thủy long huyệt, đêm tối lại có thể nhìn thấu vạn vật, vô cùng kỳ diệu.

Cộng thêm sư phụ Kim Toán Bàn tặng một cây Đả Thần Tiên, càng như hổ thêm cánh, trên đạo lục lâm, danh hào không hề kém cạnh cao thủ Chá Cô Tiếu.

Sau này cùng thảo đầu Thái Tuế Mạnh Bôn, Thần Trộm Khoái Thủ Phùng Điện Thần, Thiết Chủy Bá Vương Thôi Lão Đạo, kết bái dị tính huynh đệ, cùng tiến về Lạc Dương, đối phó đại quân phiệt Đồ Hắc Hổ.

Đồ Hắc Hổ này cũng là kẻ cát cứ một phương, lòng tham không đáy, thủ đoạn tàn nhẫn vô song.

Để bảo toàn bản thân, hắn đã đào vỡ đê Hoàng Hà Khẩu, khiến vô số nạn dân dọc đường phiêu bạt khắp nơi, vong mạng dưới hồng thủy mãnh thú.

Cũng chính vì bối cảnh này, Dương Phương tới Lạc Dương đối phó Đồ Hắc Hổ, còn Kim Toán Bàn để cứu vớt nạn dân hai bờ Hoàng Hà, đã tiến vào Long Lĩnh Mê Quật, khai mộ của Lý Thuần Phong, rồi cũng vong mạng trong lăng mộ.

Tôn Quốc Phụ thôi diễn hồi lâu, lúc này mới mở mắt nói: Dương

Phương này hiện đang ở Lạc Dương, chỉ là vận thế không tốt, cần có người tương trợ.

Lý Văn Kiệt nghe vậy khẽ gật đầu.

Sau khi an bài chu toàn cho Tôn Quốc Phụ và mọi người, hắn mới tiến về Thường Thắng Sơn, triệu Nhị đệ, Tam đệ đến, cùng nhau thương nghị việc này.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, phe phẩy quạt giấy nói: Đồ Hắc Hổ này, đệ cũng đã từng nghe danh.

Kẻ này cũng xuất thân thổ phỉ, thừa cơ loạn thế mà phát tích, cát cứ một phương, chiếm cứ Lạc Dương, thế lực không nhỏ.

Lại nghe nói kẻ này hai mắt nhiều tròng trắng, theo lời xiếc miệng mà nói, tướng mạo bậc này chính là tướng gian hùng.

Nếu không trừ khử, lâu ngày tất thành họa lớn.

Thường Thắng Sơn của chúng ta, nay dưới sự dẫn dắt của Đại ca, phồn thịnh chưa từng có, tín đồ cắm hương không dưới 700000 chúng, chiếm cứ ba Tương bốn nước, Sa Thành.

Đặt vào thời cổ đại, cũng xứng được phong hầu.

Không bằng thế này, đệ sẽ điều La Soái dẫn dăm vạn tinh binh, theo Đại ca chinh phạt kẻ này, ý Đại ca thế nào.

Trần Ngọc Lâu nói.

Thế này đi.

Lý Văn Kiệt chắp tay sau lưng nói: Tam đệ, Nhị đệ, hai người các ngươi theo ta, giả dạng thương nhân, đi trước Lạc Dương, dò la tình hình.

La Lão Oai.

La Lão Oai trong bộ nhung trang, kinh sợ đứng cạnh nói: Đại ca.

Đã dặn ngươi bao nhiêu lần, khi làm việc phải xứng với chức vụ.

Lý Văn Kiệt nhìn La Lão Oai nói.

Dạ, Đại ca.

La Lão Oai kinh sợ đáp.

Hắn cũng hiểu rõ, bản thân có được ngày nay, Lý Văn Kiệt chính là mấu chốt.

Ngươi dẫn 10000 tinh binh, phải chọn những tay thiện chiến, những kẻ đầu đường xó chợ, nhút nhát yếu bóng vía, chớ cho chúng bước vào.

Đóng quân hai bờ Hoàng Hà, chôn nồi nấu cơm, không được chậm trễ, đợi ta cùng Nhị đệ, Tam đệ xác minh tình hình, rồi sẽ liên lạc.

Dạ.

La Lão Oai vội vàng gật đầu, không dám chút nào chậm trễ.

Tam đệ, đệ cũng đừng sốt ruột.

Lý Văn Kiệt nhìn Chá Cô Tiếu nói: Chờ giải quyết xong quân phiệt Đồ Hắc Hổ này, xác minh địa phận Côn Lôn, chúng ta sẽ lập tức triển khai, giúp đệ phá giải lời nguyền.

Vâng.

Chá Cô Tiếu gật đầu.

Lại nói Lý Văn Kiệt bên này, giả dạng thành thương nhân buôn bán dạo, khoác bộ lụa đen, đầu đội mũ mềm, đeo kính râm đen, eo buộc bảo đao.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu bên cạnh, cũng đã đổi sang trang

phục khác.

Lão Kiếm Thần, Lão Thiên Sư, Bạch Nguyệt Khôi, Thạch Dao bốn người thì đều giả dạng thành tùy tùng, đi theo tả hữu, cùng tiến về Lạc Dương.

Chương 113

Thời cổ, đất Dự Châu này được xưng là Trung Nguyên.

Là cố đô của sáu triều đại, nội tình phong phú.

Người chiếm được Trung Nguyên, có thể xưng bá thiên hạ, nhìn khắp Cửu Châu, xưng vương xưng bá.

Dọc đường, chỉ thấy Hoàng Hà nước tràn không ngớt, tiếng nước ầm ầm, vô số nạn dân xanh xao vàng vọt, thần sắc chết lặng.

Có kẻ coi con là thức ăn, bán con trai con gái, chỉ để đổi lấy lương thực chống đói.

Dọc đường, xương khô trải rộng, quả nhiên loạn thế nhân mạng như cỏ rác, khiến người ta bùi ngùi không dứt.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, nhìn cảnh thảm trạng này, cũng mắng: Đồ Hắc Hổ này, quả thật không phải thứ tốt lành gì.

Nghe nói kẻ này tác chiến với một quân phiệt khác, đánh mãi không xong, lúc này mới vỡ đê Hoàng Hà Khẩu, dùng phương thức thủy công chiếm đoạt.

Mấy vạn vạn sinh mạng bách tính này, quả thật gặp tai ương.

Hưng cũng bách tính khổ, vong cũng bách tính khổ thay.

Lý Văn Kiệt thở dài.

Dọc đường, Trần, Chá hai người, cũng theo ý Lý Văn Kiệt, phân phát lương thực, tiền bạc, có thể giúp được chút nào hay chút đó.

Chẳng bao lâu, đã tới Khai Phong Phủ, trong thành bão cát khắp nơi, gió lớn gào thét, có câu: Thiên phát sát cơ, di tinh dịch túc.

Nhân phát sát cơ, thiên địa lật đổ.

Giờ đây loạn thế rung chuyển, quân phiệt hỗn chiến, đối ứng Nhân phát sát cơ, long xà khởi lục, thiên địa lật đổ.

Bước vào trong thành, chỉ cần hỏi thăm một chút, đã biết được tiền căn hậu quả.

Đại Soái phủ của Đồ Hắc Hổ kia, ngay tại trung tâm Khai Phong Phủ, chỉ là giờ đây Đồ Hắc Hổ vẫn chưa có mặt trong soái phủ.

Dưới Hoàng Hà Lạc Dương, bùn nước ngàn năm, lưu truyền không ít Kim Môn bảo tàng.

Trong đó, Đại Hộ Quốc Tự lại càng nổi danh, tương truyền dưới Khai Phong Phủ, có một cổ thành chôn vùi, Đại Hộ Quốc Tự chính là kiến trúc còn sót lại từ thời Bắc Tống.

Nơi đó có một tượng cự phật trời ban, thiên thủ thiên nhãn, toàn thân khảm nạm trân châu mỹ ngọc, đúc từ hoàng kim, giá trị liên thành.

Đại quân phiệt Đồ Hắc Hổ, giờ đây đã là đốc quân, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng lúc loạn thế rung chuyển, thiên hạ không biết có bao nhiêu quân phiệt lớn nhỏ.

Đơn cử như Trần Ngọc Lâu và đám người, cũng xuất thân thổ phỉ, chiếm cứ Thường Thắng Sơn, thanh thế hùng mạnh, trên dưới xưng có 700000 chúng.

Nghe nói chính là nhờ khai quật cự mộ Thượng Cổ, trộm được vàng bạc, mới có thể có thanh thế như vậy.

Đồ Hắc Hổ làm sao có thể không thèm muốn.

Giờ đây nghe nói Đại Hộ Quốc Tự, cùng Hoàng Hà Cổ Thành này, với cự phật thông thiên, hắn như mèo già gặp mùi tanh, toàn thân ngứa ngáy, sớm đã dẫn mấy ngàn binh lính, tiến về bến đò cổ Hoàng Hà, đến đào bới Đại Hộ Quốc Tự.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, cũng không chậm trễ, cấp tốc truyền một phong thư, bảo La Lão Oai tụ tập binh mã, trước chiếm Đại Soái phủ của Đồ Hắc Hổ.

Binh phát, Lạc Dương.

Tá Lĩnh giờ đây binh hùng tướng mạnh, La Lão Oai lần này, cũng mang theo toàn bộ những tinh binh hãn tướng trong số 700000 chúng, sát khí đằng đằng, đều là những kẻ ngoan cố bò ra từ đống xác chết.

Theo La Soái, ngựa đạp Trung Nguyên.

Mặc dù thủ hạ của Đồ Hắc Hổ này cũng không thiếu kẻ dũng mãnh, nhưng đốc quân hiện không ở trong thành, đã sớm đi đào bới Đại Hộ Quốc Tự.

Trong thành trống rỗng, rắn mất đầu, đành phải tước vũ khí đầu hàng.

Lý Văn Kiệt cũng nhân cơ hội này, điều đại quân phân ra 1000 tinh binh, tiến về bến đò cổ Hoàng Hà, một đường truy sát Đồ Hắc Hổ.

Hoàng Hà quốc gia ấy, cự phật thông thiên, nơi đây tất là danh sách cự mộ Thượng Cổ.

Tại bến đò cổ Hoàng Hà này, sóng lớn ngập trời, bão cát ồn ào, sát ý lan tràn, vô biên vô hạn.

Đốc quân.

Một tên phó quan bên cạnh Đồ Hắc Hổ cười lạnh nói: Dương Phương đó là hạng người gì chứ, lũ giang hồ lùm cỏ mà cũng dám va chạm với chúng ta, chẳng qua là lấy trứng chọi đá thôi.

Giờ đây chúng ta không chỉ tìm được vị trí Đại Hộ Quốc Tự, còn vây khốn tên tặc này, thật là trời giúp ta, trời muốn trợ giúp Đốc quân đại nhân, lấy vàng bạc của nó, xưng bá thiên hạ a.

Tên phó quan bên cạnh điên cuồng nịnh nọt.

Ở giữa là một nam tử, cưỡi trên tuấn mã cao lớn, toàn thân mặc áo giáp đen, chân đi giày da nhỏ màu đen, bên hông treo mã đao, hai mắt có nhiều tròng trắng.

Đúng là tướng gian hùng, không thể coi thường.

Lúc này hắn hừ lạnh một tiếng: Chẳng qua là lũ giang hồ lùm cỏ, bản đốc quân há có thể để vào mắt.

Đốc quân.

Tên phó quan bên cạnh nói: Nhưng ta nghe nói, sư đệ của Dương Phương này, Lý Văn Kiệt, giờ đây thanh thế vô lượng, đã kết bái cùng bánh lái Trần Ngọc Lâu, kẻ chiếm cứ Thường Thắng Sơn Tương Âm.

Thế lực lan rộng ba Tương bốn nước, binh hùng tướng mạnh, không thể coi thường.

Chúng ta có nên chăng, tha cho hắn một mạng.

Hừ.

Đồ Hắc Hổ khinh thường nói: Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu.

Đó là thứ gì, chẳng qua là đám thổ phỉ đạo tặc mà thôi.

Ta nhìn chúng chẳng khác cỏ rác, mà cũng dám cùng bản đốc quân khiêu chiến ư.

Phải, phải, phải.

Đúng lúc mấy người đang nịnh hót.

Báo.

Đốc quân đại nhân.

Trong đó một tên lính liên lạc, như chó nhà có tang, vội vàng từ trên lưng ngựa ngã xuống mà hô: Đốc quân phủ đã thất thủ.

Cái gì.

Lý Văn Kiệt, La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu và đám người đó, như gió lốc biến ảo, đã chiếm lĩnh đốc quân phủ, còn mang theo 1000 tinh binh, đang đuổi tới.

Bành.

Đồ Hắc Hổ một phát súng bắn chết tên lính này.

Ngay sau đó hắn lộ vẻ mặt dữ tợn nói: Tốt.

Đám thổ phỉ đạo tặc Thường Thắng Sơn này, bản đốc quân không trêu chọc các ngươi, các ngươi ngược lại đến trêu chọc ta ư.

Đốc quân, cái này. phải làm sao đây.

Tên phó quan nịnh nọt bên cạnh, thần sắc hoảng loạn nói.

Đồ Hắc Hổ đảo đảo tròng mắt.

Ngay sau đó khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười lạnh: Một đám ô hợp chi chúng mà thôi, có gì đáng sợ.

Truyền quân lệnh của bản đốc quân, trước tiên giả vờ không địch lại, dụ địch xâm nhập.

Với đám ô hợp Tá Lĩnh này, tài bảo Kim Đính Lạc Dương, Đại Hộ Quốc Tự ngay trước mắt, nhất định sẽ khiến chúng tranh đoạt.

Đến lúc đó, chờ chúng nội loạn, khi đổ đấu, chúng ta lại ngư ông đắc lợi, tự nhiên có thể giết chúng không còn mảnh giáp.

Đồ Hắc Hổ thản nhiên nói.

Phải nói, kẻ này có thể đứng vững gót chân trong loạn thế này, tuyệt không phải nhờ hai chữ may mắn.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của hắn chính là Lý Văn Kiệt.

Đã có Định Phong Châu, Lý Văn Kiệt tựa như cưỡi mây đạp gió,

sớm đã đến nơi này.

Lúc này đã thu hết mưu kế của Đồ Hắc Hổ vào tai.

Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười nhạo khinh thường.

Mấy ngàn binh dũng của Đồ Hắc Hổ trải rộng ra, tựa bầy kiến, Lý Văn Kiệt nói với Lão Kiếm Thần bên cạnh: Lão Kiếm Thần, xuất một kiếm.

Dạ, Điện hạ.

Nhắm thẳng vào kẻ cầm đầu mà bổ.

Kiếm đến.

Hướng xuống mà huy kiếm, chỉ một kiếm, đã cắt đứt sóng lớn ngập trời của Hoàng Hà, nước sông tràn lan đều bị chém đứt từ đó.

Mặt đất càng theo đó vỡ ra một vết kiếm, tựa một khe rãnh.

Đồ Hắc Hổ và đám người ở trung tâm, chẳng qua như bầy kiến, chết không thể chết hơn.

Biến cố kinh hoàng như vậy, dù là những binh dũng còn sống sót, từ lâu đã sợ đến hồn phách rời thể, tinh thần thất thường.

Dương Phương trốn sau cự thạch, lúc này thò đầu ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong ánh mắt hiện lên vẻ chấn động.

Trời có mắt rồi cho ta Dương Phương, để ta có thể vượt qua nan quan như vậy.

Sư huynh.

Lý Văn Kiệt lúc này, cũng mang theo Định Phong Châu, chậm rãi hạ xuống.

Sau lưng, mấy ngàn tinh binh, sớm đã dưới sự dẫn dắt của Trần Ngọc Lâu, đến nơi này, thanh thế lan rộng ra.

Những binh dũng còn sót lại của Đồ Hắc Hổ, cũng chỉ có phần không chiến mà đầu hàng.

Sư đệ.

Nhìn người trước mắt, Dương Phương gần như cho là ảo giác.

Nam tử trước mắt, thân hình cao lớn, đôi mắt như truyền thuyết, đen thẳm mà sáng rực, tựa hai lưỡi dao hàn quang.

Tay cầm một thanh Đả Thần Tiên làm từ đồng, trường tiên bốn cạnh bảy đốt, tựa trường xà, phần chuôi roi bọc vảy rồng, âm khắc Phục Ma Trấn Thi Chú.

Nam tử này khí huyết như khói, sắc mặt như hổ, thân hình uy nghi như núi, quả nhiên là hảo hán tử.

Đơn thuần mà nói về đơn đả độc đấu, có thể sánh ngang với Chá Cô Tiếu khi chưa được tăng cường.

Sư huynh đệ gặp mặt, không tránh khỏi một trận hàn huyên.

Từ Lý Văn Kiệt biết được, sư phụ Kim Toán Bàn đã qua đời, rồi sau đó là những chuyện tiếp nối.

Dương Phương cũng bùi ngùi không dứt.

Ai.

Chương 114

Thật không ngờ, sư phụ lại bặt vô âm tín, e là đã vong mạng dưới Long Lĩnh.

Ta nếu có thể cùng sư phụ đi cùng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Dương Phương đau lòng nói.

Sự tình đã xảy ra, bi thương vô dụng.

Có cơ hội, chúng ta sẽ đi Long Lĩnh một chuyến vậy.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng.

Dương Phương hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc, khẽ gật đầu.

Đồng thời nhìn thấy Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và mọi người bên cạnh Lý Văn Kiệt, sư đệ lại có thể lăn lộn đến tình cảnh như vậy, thật sự khiến hắn vô cùng bất ngờ, có thể so với năm đó sư công Dương Tam Liên.

Sư huynh, chúng ta lần này đến, không chỉ để tru sát quân phiệt Đồ Hắc Hổ này.

Giờ đây thời cuộc rung chuyển, sư phụ cũng có nghĩa cử khai mộ bảo tàng, cứu tế thương sinh trong loạn thế.

Ta dự định noi gương sư tôn, vậy cự phật thông thiên của Đại Hộ Quốc Tự dưới bến đò cổ Hoàng Hà này, không biết ở đâu.

Lý Văn Kiệt nói.

Nghe vậy, Dương Phương khẽ gật đầu, hắn quét mắt qua, phối hợp với Đả Thần Tiên trong tay, đã định ra phương vị long huyệt.

Ngay sau đó hắn dùng Xúc Lạc Phong, chốc lát đã đào ra một cái hang trộm.

Nơi đây chính là đất sống.

Bên dưới địa động vô biên vô hạn, chính là di chỉ Đại Hộ Quốc Tự này, vàng bạc châu báu hiện ngay trước mắt.

Đám quần đạo cũng vô cùng hưng phấn, hô to một tiếng: Quăng.

Chọn phong đăng, bịt lỗ mũi, vai buộc chu sa, đã hướng về phía hang trộm mà đi xuống.

Lý Văn Kiệt, Dương Phương, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và mọi người cũng theo đó đuổi theo.

Dưới địa động này, chưa đi hai bước, trước mắt đã thấy một tôn phật điện to lớn, cổ xưa lão cũ, mạng nhện dày đặc, vô cùng xúi quẩy.

Hơn nữa, kích thước phật điện này to lớn, đơn giản vượt quá sức tưởng tượng của người ở đây, vô biên vô hạn, tượng trưng cho phật pháp vô biên.

Khách quan mà nói, Đại Hùng Bảo Điện của Thông Thiên Đại Phật Tự tại Hắc Thủy Thành Tây Hạ năm xưa, đơn giản không thể sánh bằng.

Đại Hộ Quốc Tự này chính là được đúc thành vào thời Bắc Tống.

Bắc Tống vốn có tài lực hùng hậu, Phật giáo cường thịnh, trong Đại Hùng Bảo Điện vô biên vô tận trước mắt này, đám quần đạo chọn phong đăng, hướng về phía trước mà nhìn.

Dưới ánh nến phong đăng chập chờn, chỉ thấy một tôn hư ảnh khổng lồ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, lập tức tất cả đều đứng sững tại chỗ, dù là đám người đã từng trải không ít sự đời, cổ mộ cự mộ, cũng vô cùng kinh ngạc.

Trước mắt chỉ thấy một tôn cự phật, hình thể to lớn, tựa như núi cao, đơn giản cũng gần như với Lạc Sơn Đại Phật.

Trên thân cự hình đại phật, tạo hình 108 mắt, phật nhãn vô biên, có thể nhìn rõ Tam Giới Lục Đạo.

Càng có 42 cánh tay, là chân chính đại phật thiên thủ thiên nhãn.

Tay cầm đủ loại pháp khí phật môn, thần thái nghiêm túc uy mãnh, toàn thân cự phật kim quang lấp lánh, trân bảo khảm nạm, cao quý không tả xiết, tựa như thần tích thượng cổ, còn sót lại thế gian.

Tôn cự phật thiên thủ thiên nhãn trước mắt, lớn như núi cao, thần thái tường hòa.

Dưới ánh phong đăng chiếu rọi, có thể nhận thấy, bên cạnh thân cự phật, hai hàng đều là tượng Kim Chú La Hán, tượng Bồ Tát.

Nơi đây không giống Đại Hùng Bảo Điện dưới Thông Thiên Đại Phật Tự, mà càng giống một phục ma đại điện.

Những La Hán kim cương này, tất cả đều trợn mắt tròn xoe, tay cầm pháp khí, chĩa thẳng xuống mặt đất, phảng phất như để trấn áp đại yêu ẩn mình vạn năm.

Dương Phương lúc này bước vào phật điện.

Từ trong ngực hắn lấy ra một đầu người còn dính máu, chính là đầu của kết bái huynh đệ, Thảo Đầu Thái Tuế Mạnh Bôn.

Lúc này Đồ Hắc Hổ đã chết, Dương Phương cũng đã giải quyết xong một mối thù, trong phật điện, hắn đốt đầu người của vị huynh đệ kết bái này, để y được nhập thổ vi an.

Đám quần đạo giơ cao phong đăng, mắt thấy nơi đây vàng son lộng lẫy, cự phật số lượng khổng lồ, tượng phật thuần kim, cũng không kìm được vui mừng, đua nhau bắt đầu vơ vét.

Trong lúc đám quần đạo vơ vét, Dương Phương ở bên cạnh, cũng đại khái kể lại những chuyện dọc đường cho Lý Văn Kiệt nghe.

Lúc trước khi Dương Phương mới vào Khai Phong Phủ, đã gặp Đồ Hắc Hổ ngay tại đốc quân phủ.

Vốn định dùng Đả Thần Tiên trong tay, hung hăng một roi quất chết đại quân phiệt tác họa một phương này.

Nhưng nào ngờ, thời khắc mấu chốt, lại bị Thôi Lão Đạo ngăn lại.

Thôi Lão Đạo kia, danh xưng Thiết Chủy Bá Vương sống Tử Nha, chỉ vài ba câu, đã thuyết phục Dương Phương thay đổi ý định.

Lúc này cùng ba vị huynh đệ kết bái, tiến về mộ tổ của Đồ Hắc Hổ, dự định đào mộ tổ kẻ này để hắn vận thế không còn.

Người thời đó đều rất mê tín, cho rằng hậu đại có tiền đồ, hoặc gặp phải điều đại hung nào đó, chính là do mộ tổ lựa chọn phong thủy bảo địa.

Chỉ cần đào mộ tổ, phong thủy bảo địa bị phá vỡ, kẻ này về sau tất nhiên sẽ gia đạo sa sút, cùng đồ mạt lộ.

Nào ngờ Đồ Hắc Hổ này lại là kẻ gian trá vô cùng.

Hắn đã sớm đề phòng có người theo dõi mộ tổ của mình, đã sớm di chuyển quan tài tổ tông đến nơi khác.

Dưới mộ tổ trên mặt đất, trong quan tài, Dương Phương và mọi người đào mở ra xem, phủ bên trong chính là một cái hộp đồng.

Bên trong chính là một con Phi Cương ngàn năm.

Nói đến con cương thi này, còn có chút lai lịch, gia hỏa này chính là cương thi Mang Sơn, năm đó thời Đại Tống, từ dưới bùn nước Hoàng Hà thối rữa, bò ra tác họa một phương.

Sau này triều đình biết được, phái cao nhân đến trấn áp, phong nó

trong hộp đồng, trấn áp dưới bùn nước Long Môn.

Nào ngờ lại để Đồ Hắc Hổ đào lên, bố trí trong mộ tổ.

Đào ra Phi Cương ngàn năm, tử thương thảm trọng, sau này một đường xóc nảy, cũng liền rơi vào kết cục như vậy, nhắc đến đây, cũng khiến người ta cảm khái thổn thức.

Dương Phương nhìn cách làm việc của Tá Lĩnh, quả nhiên là không để lại một ngọn cỏ, thầm nghĩ Tá Lĩnh lực sĩ, không hổ là xuất thân từ sơn phỉ đạo tặc trong Tứ đại môn phái, danh xứng với thực.

Lại nghĩ đến truyền thuyết cổ thành ngàn năm nơi đây, lúc này Dương Phương nói: Sư đệ, ta ở đây, từng nghe dân bản xứ kể rằng, dưới thành Khai Phong này, bùn nước chồng chất, tầng tầng lớp lớp, ít nhất chôn vùi bảy tầng cổ thành.

Dưới đó có động thiên khác, sớm nhất thậm chí có thể truy nguyên đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, nơi đây tên là Đại Lương, sau này hồng thủy tràn lan, bị bùn nước vùi lấp, các triều đại sau cũng tầng tầng lớp lớp, kiến tạo ở phía trên, hình thành loại cảnh quan đặc biệt này.

Đại Hộ Quốc Tự này, năm đó hoàng đế Bắc Tống sở dĩ kiến tạo ở đây, chính là để trấn ma.

Tôn đại phật thiên quân này, năm đó chính là vì trấn áp tà túy dưới Hoàng Hà, chuyên môn kiến tạo nơi đây.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt bên cạnh, cũng khẽ nhíu mày, thầm nghĩ những người cổ đại này, rõ ràng thần thông quảng đại, có bản lĩnh diệt trừ những tà túy này, chứ không phải lại trấn áp.

Cứ như trong tiểu thuyết tiên hiệp, những tòa khóa yêu tháp kia.

Đây chẳng phải là không có việc gì tự tìm phiền phức sao.

Vấn đề này, ta cũng từng nghe nói qua.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh gấp quạt giấy lại nói: Nghe nói cự phật này trấn áp tà túy, chính là một con lão long dưới đáy sông.

Đồng thời vàng bạc châu báu, nhiều vô số kể, đến nơi đây, có thể trường sinh.

Lão hoàng đế Bắc Tống này, thật là phiền phức.

La Lão Oai bên cạnh lẩm bẩm nói: Giết lão long, cướp đoạt trường sinh không phải hay sao, còn muốn bày ra cái trò này.

Không giống đâu.

Dương Phương bên cạnh giải thích: Năm đó nơi đây, từ dưới bùn nước Hoàng Hà thối rữa, lúc đầu là những người đào đường sông, đào ra một cổ quan ngàn năm.

Sau đó, liền có không ít sinh vật loại cương thi, từ dưới bùn nước Hoàng Hà thối rữa bò lên ra ngoài.

Những vật này, không sợ ánh nắng, mà lại gặp người liền cắn xé.

Lúc đó đều đồn rằng, dưới Hoàng Hà có một lão long, những vật này, chính là những người cổ đại ăn thịt lão long, trường sinh bất tử.

Tin đồn này, không biết vì sao, lại truyền đến tai hoàng đế Bắc Tống.

Vị đế vương Bắc Tống lúc đó, si mê tu Đạo trường sinh, tự xưng Đạo Quân hoàng đế, há có thể buông tha kỳ ngộ như vậy.

Thế là hạ lệnh, cho người phong tỏa nơi đây, thỉnh cao tăng, cao đạo tới, muốn bắt lão long.

Nhưng lúc đó dân gian, đều lưu truyền lão long này chính là Hoàng Hà Long Vương, tùy tiện bắt đi, tất nhiên sẽ khiến Hoàng Hà tràn lan, tử thương vô số.

Để tránh gây nên dân gian khủng hoảng, hoàng đế lúc đó, đành phải áp dụng phương thức điều hòa, kiến tạo Đại Hộ Quốc Tự trấn áp lão long, cùng những cương thi này.

Trên thực tế là dự định bí mật đi bắt lão long, không ngờ chẳng bao lâu sau, Kim Binh xuôi nam, việc này cũng liền không giải quyết được gì.

Dương Phương nói.

Nói như vậy.

Lý Văn Kiệt bên cạnh liếm liếm môi nói: Phía dưới này, thật có Hoàng Hà Long Vương sao.

Dưới bùn nước Hoàng Hà thối rữa cổ xưa, thứ thần bí gì cũng có.

Những tin đồn quỷ dị lưu truyền, nhiều vô số kể.

Chương 115

Con người vốn có một sự hướng tới đặc biệt với những thứ thần bí, đám quần đạo nghe vậy, cũng có chút ngẩn người mê mẩn.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói: Nếu thật sự có Hoàng Hà Long Vương, với thần thông thủ đoạn của Đại ca, cũng có thể ngay tại chỗ tru sát.

Hành động lần này trên hợp thiên thời, giải quyết nghiệt long, tạo phúc cho bách tính một phương.

Bên dưới, cũng có thể cực kỳ nghiên cứu, diệu pháp thành tiên thành phật này.

Trần Ngọc Lâu nói.

Đúng vậy a.

La Lão Oai bên cạnh nói: Đặc nương xâu, phía dưới nhất định bảo bối rất nhiều, phát tài rồi.

Chá Cô Tiếu thì không bày tỏ thái độ, toàn bộ tâm tư hắn đều dồn vào Trần Châu, lời nguyền quỷ nhãn.

Vậy thì nhìn xem sao.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Dưới này, Kim Đính Cổ Thành, bùn nước chồng chất, thần bí cổ lão, Lý Văn Kiệt đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Hắn bảo mấy tên quần đạo, đẩy lá sen dưới thân cự phật ra.

Theo một trận tiếng cơ quan, một huyệt động đen kịt hiện ra, sâu không thấy đáy.

Các huynh đệ Tá Lĩnh đều nghe kỹ đây, nếu ai tìm thấy Hoàng Hà lão long trước, bản Tổng Đem Đầu, sẽ tự mình thưởng cho hắn trăm lượng hoàng kim.

Trần Ngọc Lâu nói.

Có trọng thưởng tất có dũng phu.

Đám quần đạo cũng bốc phong đăng, mặc kệ có quỷ dị hay không, như sủi cảo vào nồi, nhao nhao hướng về phía hang động bên dưới mà đi.

Lý Văn Kiệt, Dương Phương và mọi người cũng theo sát phía sau.

Bị đám quần đạo chen chúc ở giữa, dưới chân đều là bùn cát chồng chất, càng đi sâu vào, càng có loại cảm giác bất an, tâm thần bất định.

Khai Phong này, chính là nước trên trời, thành dưới đất.

Từ ngàn năm nay, Hoàng Hà bị bùn nước chồng chất, dòng sông ngày càng cao, dưới đó vùi lấp những cổ thành qua các triều đại thay đổi, cũng nhiều vô số kể.

Bởi vậy những cổ thành dưới mặt đất này, lại còn thấp hơn dòng sông, lúc này mới đạt được danh hiệu này.

Đám quần đạo dưới sự dụ hoặc của hoàng kim, chọn phong đăng, cầm mã đao, rất nhanh đã đến cuối hang.

Trước mắt chỉ thấy là một hố cát khổng lồ chồng chất cát vàng.

Dưới cát vàng chồng chất của dòng sông vô tận, chính là di tích cổ thành bị chôn nửa, không biết từ niên đại nào.

Đám quần đạo khảo nghiệm chất lượng không khí.

Thấy nơi đây không khí lưu thông, nhao nhao treo phong đăng ở chỗ dễ thấy, La Lão Oai lại ra lệnh một tiếng.

Mấy tên binh sĩ, trực tiếp mang theo máy phát điện kiểu cũ, cấp tốc đạp xe đạp, tiến hành phát điện.

Trong chốc lát, trong toàn bộ Đại Sa Động, đèn đuốc sáng trưng, thành trì cổ lão bị cát vàng chôn nửa, dưới ánh đèn chiếu rọi, chỉ thấy tòa cổ thành này, khí thế bàng bạc, mái cong đấu củng, khí thế nổi bật.

Hơn nữa dưới ánh đèn chiếu rọi, chỉ thấy những ao ngói vảy rồng, sừng vểnh của cổ thành này, vậy mà đều được chế tác từ hoàng kim, chính là một tòa Kim Đính cổ thành cổ lão.

Cần biết rằng, vừa rồi trong Đại Hộ Quốc Tự kia, mặc dù Kim Phật La Hán nhiều vô số kể, nhưng cự phật thông thiên ấy, đám quần đạo sau một hồi dò xét, mặc dù lớn như núi cao, lại không phải được chế tạo thuần kim, chỉ là bên ngoài phủ lá vàng, bên trong là làm bằng đồng.

So sánh thua kém, tòa Kim Đính cổ thành này, quả nhiên khiến đám quần đạo miệng đắng lưỡi khô, nhao nhao cho rằng đã bước vào cung điện Tiên Nhân.

Hơn nữa bước vào trong cổ thành, có thể thấy, trên mặt đất còn nằm không ít cương thi cổ lão, những tên này, sắc mặt trắng bệch, trên người mặc phục sức cổ lão, rõ ràng chính là những Địa Tiên trong truyền thuyết, đã ăn thịt lão long.

Xem ra, lão long dưới đáy sông này, chẳng qua chỉ là nghe lầm đồn bậy mà thôi.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh thản nhiên nói.

Kim Đính cổ điện này, mới là chân thực, triều đình Bắc Tống, dùng Đại Hộ Quốc Tự, phong tỏa nơi đây, chẳng qua là để phong tỏa mảnh thành trì Kim Đính này, để sau này đào móc trân bảo.

Các huynh đệ, lấy dầu hỏa đổ bê tông, thiêu khô những cương thi

trên mặt đất này.

Bổ ra cổ thành, chất gọng gàng, mọi thứ không cần thiết đều vứt xuống, chỉ chất hoàng kim.

Trần Ngọc Lâu cao giọng nói.

Đám quần đạo chỉ đáp một tiếng: Quăng.

Chia làm hai đội, một đội xử lý những Hoàng Hà thịt tiên này, đội còn lại, dùng búa bén bổ ra Kim Đính cổ thành, chứa đựng hoàng kim.

Đúng lúc đám quần đạo khí thế ngất trời.

Động.

Hoàng Hà thịt tiên sống lại.

Đúng lúc này, không biết ai hô một tiếng.

Lão long, con Hoàng Hà lão long kia ra rồi.

Dưới ánh đèn sáng rực, đám quần đạo nhất thời đại loạn.

Chỉ thấy dưới Đại Sa Động chồng chất bùn nước này, giống như một cái phễu, dưới cát vàng bị chôn nửa, một cái đầu cá khổng lồ nhô ra.

Đầu cá này to bằng thành trì, vảy thô miệng quái dị, toàn thân hiện ra chi chít lỗ thủng, vô cùng buồn nôn.

Nếu như nhìn không rõ ràng, thật sự sẽ cho rằng đó chính là Hoàng Hà lão long.

Con cá lớn quái dị này, há miệng phun một cái, chính là một lượng lớn hơi nước, tràn ngập khắp toàn bộ cung điện Kim Đính.

Đám quần đạo ở gần đó, sau khi ngửi thấy những hơi nước này, lại như phát điên, trên mặt hiện lên vẻ cười ngây dại, chủ động hướng về phía miệng con cá này mà đi vào.

Con quái ngư Hoàng Hà này, hà hơi thành mây, đơn giản như lão quái vạn năm, đám quần đạo bị nó nuốt vào, đều sẽ biến thành sinh vật loại cương thi, từ trong lỗ thủng bò ra, hai mắt đỏ tươi, nhìn thấy người liền sẽ cắn xé.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, thấy thế cũng hơi nheo mắt lại.

Trộm mộ cổ mộ rất nhiều.

Ngay cả Hiến Vương Lão Tống Tử, loại quái vật này cũng từng gặp, nhưng con cá lớn cổ quái dưới Hoàng Hà này, vẫn khiến người ta không khỏi rung động.

Tá Lĩnh quần đạo đông người thế mạnh, chỉ riêng bước vào hố cát to lớn này, ít nhất đã có mấy ngàn nhân mã.

Nếu như đều bị con cá lớn vảy thô miệng quái dị này, dùng phương thức hà hơi thành mây, biến thành mấy ngàn cương thi, vậy thì thật sự gây ra đại loạn.

Lý Văn Kiệt giải quyết dứt khoát, không chút chần chờ, bảo Lão Kiếm Thần bên cạnh quay đầu nhắm thẳng vào đầu con cá lớn này mà xuất một kiếm.

Đồng thời bảo đám quần đạo còn lại nhanh chóng tản ra, để tránh ngộ thương.

Kiếm ý của Lão Kiếm Thần mặc dù hung ác.

Nhưng con cá lớn này, là chủng loại quái dị không biết từ niên đại nào, tựa như đã sớm sinh ra linh trí, cũng hiểu rõ uy lực của bảo kiếm này.

Toàn thân nó ẩn mình dưới bùn cát thối rữa, kiếm khí cũng như trâu đất xuống biển, mặc dù bổ ra một vết kiếm, nhưng rất nhanh

cũng sẽ tự động khép lại.

Con cá già này chuyên môn hướng về phía chỗ đông người hỗn tạp mà đi, lại trong chốc lát không thi triển được.

Những Tá Lĩnh lực sĩ biến thành thịt tiên kia, cũng hung hãn lợi hại, cho dù là đạn bắn xuyên qua đầu lâu, cũng vẫn như cũ tiếp tục hành tẩu, giống như cái xác không hồn.

Trong đó mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ tiến tới, Dương Phương thấy thế, đồng tiên trong tay bỗng nhiên hất lên, như trường long, thế đại lực trầm.

Sau khi rơi xuống, trực tiếp quất cho mấy cái thịt tiên này nát bét.

Nhưng phương thức này, không khác uống rượu độc giải khát, chỉ cần con cá lớn kia còn đó, sẽ không ngừng phun ra sương trắng, chế tạo ra thêm thịt tiên mới.

Nhất là giờ đây, Lão Kiếm Thần hai đạo kiếm khí đánh xuống, bùn nước cát vàng ở bến đò cổ, sớm đã có chút chao đảo không chừng.

Phía trên mái vòm, vạn tấn Hoàng Hà sớm đã không ngừng rò rỉ ra.

Nếu để vạn tấn Hoàng Hà giáng xuống, tuyệt đối chính là tử cục.

Huống chi, dù cho có thể trốn thoát, để con quái ngư khổng lồ này, nếu như chạy thoát vào lưu vực Hoàng Hà, chẳng khác gì thả hổ về rừng.

Kẻ này phun ra nuốt vào sương trắng, những lưu dân bách tính ven đường này, số lượng mấy vạn vạn, đến lúc đó e rằng đều nhanh biến thành nguy cơ Zombie.

Nhị đệ, Tam đệ, đi theo ta.

Lý Văn Kiệt bóp ra Kim Quang Chú, bảo vệ đầu chân, cả người nhảy vọt hướng về phía con quái ngư này mà đi.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, nghe vậy sau đó, cũng theo đó đuổi theo.

Sơ tán đám quần đạo.

Con quái ngư kia vẫn như cũ thừa cơ, di chuyển dưới cát vàng, muốn di chuyển đến chỗ đám quần đạo dày đặc, mở rộng miệng, tiếp tục phun ra sương mù màu trắng.

Hưu.

Lý Văn Kiệt bóp ra một kiếm quyết, Long Tuyền Bảo Kiếm, trong nháy mắt tuốt khỏi vỏ, bay đến giữa không trung, kiếm khí lượn lờ.

Lý Văn Kiệt lại bóp ra một Lôi Ấn.

Chỉ thấy trên bảo kiếm, lượn lờ hồ quang điện màu trắng nhạt.

Chương 116

Hưu.

Bảo kiếm lượn lờ hồ quang điện, trong nháy mắt hướng về phía con cá lớn dưới cát vàng mà đi.

Rống.

Một tiếng quái khiếu, con cá lớn này bị Long Tuyền Bảo Kiếm, cưỡng ép bức ra từ dưới cát vàng.

Nhân cơ hội này, Lý Văn Kiệt đem con rùa vạn năm trong không gian hệ thống này, trực tiếp lấy ra, một ngụm nuốt chửng con cá lớn này vào trong bụng.

Rùa vạn năm, giống như một tủ thịt khổng lồ, sau khi nuốt chửng nó, Lý Văn Kiệt nhắm mắt lại.

Trong lòng hắn suy nghĩ, giờ đây muốn xử lý con quái ngư Hoàng Hà này cũng đơn giản, chỉ cần để con rùa vạn năm này từ từ tiêu hóa, sớm muộn cũng sẽ khiến nó thối rữa hóa thành hư không.

Bất quá thứ này, hà hơi thành mây, có thể chế tạo ra một lượng lớn thịt tiên, đây chẳng phải là bảo bối tốt để tạo ra binh đoàn tiên ma quái vật sao.

Thấy Lý Văn Kiệt lấy vạn năm ô đầu, trong nháy mắt khống chế được Hoàng Hà quái ngư này, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều nhẹ nhàng thở ra.

Họ thầm nghĩ hữu kinh vô hiểm, cũng xem như vạn hạnh.

Nếu Lý Văn Kiệt cũng trúng sương trắng của con cá lớn này, biến thành cái gọi là thịt tiên, thì thiên hạ này ai còn có thể địch nổi hắn.

Vô địch.

Đồng thời, Lý Văn Kiệt cũng đang suy tư.

Theo miêu tả trong nguyên tác, Hoàng Hà quái ngư này thực chất không phải cương thi.

Nó phun ra sương trắng, loại sương trắng này khiến con người sinh ra ảo giác, không tự chủ tiến vào miệng nó.

Bên trong thân thể quái ngư, tiềm ẩn vô số trứng cá.

Những trứng cá này sẽ nhân cơ hội ký sinh vào cơ thể người, khiến người đó biến thành quái vật chỉ biết giết chóc, một cái xác không hồn.

Đó chính là nguyên lý.

Dùng phương pháp này chế tác binh thần tiên ma quái đàn, quả là tuyệt đỉnh.

Lý Văn Kiệt để vạn năm ô đầu phong tỏa nó, ngay sau đó trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Chờ đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ để Độc Vương và Cổ Vương tiến hành luyện hóa.

Giải quyết xong quái ngư này, quần đạo cũng không còn lo lắng, điên cuồng vơ vét, lần này thu hoạch khá lớn.

Sau đó, họ rời khỏi đây.

Tại bến đò Hoàng Hà cổ kính, Dương Phương đã chôn cất những vật thân thiết của mấy vị huynh đệ kết bái trong một ngôi mộ chôn quần áo và di vật.

Sau khi dập đầu mấy cái, mới coi như xong.

Ngay sau đó, nhìn cảnh lưu dân trắng trợn hai bên bờ Hoàng Hà,

hắn cũng bùi ngùi không thôi nói: Sư đệ, hôm nay thiên hạ náo động, bách tính ăn ngủ không yên.

Ta định tìm kiếm phương pháp cứu tế bách tính.

Ta đi đây.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh từng bước hướng dẫn nói: Không bằng nhập ta Thường Thắng Sơn, cắm hương tụ nghĩa, cùng nhau thương nghị lương phương cứu tế thiên hạ, thế nào.

Hắn cũng nhìn ra, Dương Phương quả là một nhân tài.

Ai, hay là không được.

Dương Phương lắc đầu nói: Sư đệ, sẽ có một ngày, ta sẽ đi một chuyến Long Lĩnh, để sư phụ an táng.

Tốt.

Lý Văn Kiệt thấy Dương Phương đã quyết định đi, cũng không cưỡng ép giữ lại, ôm quyền.

Mấy người cũng mỗi người một ngả.

Lần này thu hoạch không nhỏ, Lý Văn Kiệt để Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ở lại đây, kiểm kê thu hoạch, tiện thể tọa trấn Đồ Hắc Hổ Đốc Quân Phủ.

Thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Bên cạnh có Thạch Dao và Bạch Nguyệt Khôi đi theo, Lý Văn Kiệt đứng trên một vách núi, nhìn ngắm Trung Nguyên đại địa.

Thiên hạ Cửu Châu, dòng sông mênh mông.

Giang sơn như thử đa kiều, dẫn vô số anh hùng phải khom lưng a.

Trở lại Thường Thắng Sơn, Lý Văn Kiệt để Độc Vương, Cổ Vương bắt tay luyện chế binh thần tiên ma quái đàn, lấy Hoàng Hà

quái ngư này làm căn bản.

Lúc này, quần đạo đang giẫm đĩa cũng đã tìm hiểu kha khá về tình hình cụ thể của Côn Lôn Thần Cung.

Cuối cùng, đến trạm cuối cùng, Lý Văn Kiệt để Chá Cô Tiếu mang theo Mộc Trần Châu, lại tự mình điểm tướng một ngàn hảo thủ.

Sau đó, chuẩn bị bước vào Tàng Địa.

Trước khi bước vào Tàng Địa, Lý Văn Kiệt lại đi một chuyến đến quan ngoại Trương gia.

Trương Kỳ Lân mặc một bộ quần áo màu đen, thần sắc băng lãnh hờ hững, không thể nhớ rõ những gì đã trải qua.

Lý Văn Kiệt biết, bối cảnh thân thế phụ mẫu của Trương Kỳ Lân, chỉ cần tìm được Đức Nhân Đại Lạt Ma, liền có thể rõ ràng chân tướng.

Đức Nhân Lạt Ma Miếu cũng nằm trên vùng núi tuyết chồng chất, lần này tiện đường, sẽ đưa hắn đi luôn.

Đi thôi.

Lý Văn Kiệt mặc áo xanh, thắt Vu Vương Chi Nhận bên hông, đội mũ mềm.

Gỡ mũ xuống, thản nhiên nói.

Đi đâu.

Trương Kỳ Lân ngẩng đầu, nhìn về phía đối phương.

Đưa ngươi đi tìm thân thế của ngươi.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Giờ khắc này, Trương Kỳ Lân dường như cảm thấy, Lý Văn Kiệt trước mắt, giống như Ma Vương giết người bình thường, trên người

lại có một vầng thần huy màu vàng nhạt bao phủ Tàng Địa hoang vắng, nơi đây có rất nhiều truyền thuyết thần bí xa xưa, bầu trời trong xanh thẳm, sa mạc hoang vu, núi tuyết kéo dài.

Từ nơi sâu xa, dường như có tiếng ngâm xướng truyền vào tai.

Tìm người dân Tạng bản địa dẫn đường, lại thuê không ít bò Tây Tạng, Lý Văn Kiệt cưỡi trên bò Tây Tạng, dẫn theo quần đạo, rất nhanh đã đến chân núi Côn Lôn.

Theo ký ức, muốn tìm được Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhất định phải tìm được Long Đính Băng Xuyên, nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh sống lưng rồng.

Nơi này được người dân Tạng gọi là tai nạn chi hải, truyền thuyết mấy vạn năm trước, nơi đây chính là đại dương, nơi yêu ma tụ họp.

Sau đó, Phật Tổ Phật Giáo dùng đại thủ đoạn hàng phục yêu ma, khiến nó hóa thành sông băng.

Một yêu nữ Ma Quốc cũng bị đông cứng dưới vạn năm sông băng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của người dân Tạng bản địa, Lý Văn Kiệt và đoàn người đã đến chân núi Côn Lôn.

Phóng tầm mắt nhìn tới, Côn Lôn Tuyết Phong, núi tuyết kéo dài, tuyết trắng mênh mang, tuyết đọng vạn tấn, giống như một con Thương Long màu trắng, ẩn mình trên đại địa.

Nơi đây chính là tổ địa phát nguyên long mạch, trong đó che giấu vô số bí mật lịch sử.

Dưới những dãy núi tuyết kéo dài vô tận, dường như có long mạch vắt ngang tung hoành, cuồn cuộn như sông lớn, không ngừng nghỉ.

Quả nhiên là thiên hạ long mạch xuất từ Côn Lôn a.

Lý Văn Kiệt cảm khái một câu.

Không chậm trễ thời gian, người dân Tạng dẫn đường, quần đạo cưỡi bò Tây Tạng, dọc đường là sa mạc, vùng đất hoang vu.

Độ cao so với mặt biển ở đây dần dần tăng lên.

Tuy nhiên, lần này mang theo đều là tinh binh hãn tướng, nên cũng không sao.

Dọc theo sa mạc, đi đến cuối cùng, chỉ thấy một di tích thành cổ đổ nát.

Theo lời người dân Tạng bản địa, nơi đây tên là Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều.

Chính là nhánh Ma Quốc năm xưa, nơi tụ họp của Luân Hồi Tông.

Dưới tòa thành cổ bị bỏ hoang này, che giấu không ít hang động dưới lòng đất.

Bên trong kim ngọc châu báu vô số kể, cũng thu hút không ít nhà thám hiểm nước ngoài trắng trợn bước vào đây, tìm kiếm tàng bảo quật.

Thấy sắc trời dần về đêm, Lý Văn Kiệt hạ lệnh cho quần đạo tạm thời chỉnh đốn đóng quân tại thành cổ bỏ hoang này, nhóm lửa trại, chôn nồi nấu cơm.

Đồng thời lại phái ra mấy chục hảo thủ đi tìm kiếm xung quanh thành cổ xem có di tích tàng bảo quật nào không.

Dù sao, cũng tốt hơn là để đám nhà thám hiểm nước ngoài vơ vét hết sạch.

Chá Cô Tiếu bên cạnh, sờ Mộc Trần Châu, trong lòng cũng suy nghĩ ngàn vạn.

Còn Kỳ Lân tiểu ca bên kia, thần sắc lạnh nhạt, cũng suy nghĩ ngàn

vạn.

Chương 117

Trước đây hắn muốn đi Tứ Châu Thành để cướp thiên trượng, là vì đã ước hẹn với đại diện tộc trưởng, rằng sẽ nói cho hắn biết bí mật thân thế.

Đáng tiếc, đại diện tộc trưởng đã chết.

Bây giờ Lý Văn Kiệt nói có thể dẫn hắn đi tìm thân thế, sự chờ mong trong lòng hắn e rằng không nhỏ hơn Chá Cô Tiếu.

Lửa trại bập bùng, quần đạo đang nuốt lương khô.

Không lâu sau, mấy tên quần đạo đi dò đường đã trở về.

Đại đương gia, một tên gỡ lĩnh lực sĩ nói, Chúng ta đã tìm kiếm kha khá.

Dưới tòa thành cổ này, ẩn giấu một vạn thi quật, bên dưới hôi tanh ngút trời, không có chút trân bảo nào.

Ngoài ra, còn có ba khu vực có khả năng tồn tại tàng bảo quật, đều đã được chúng ta ghi nhớ.

Ngoài ra, tại trung tâm nhất của tòa thành cổ này, tức là trong vương cung điện, còn có một trấn tà quật động, chúng ta phát hiện một tôn ngân nhãn phật tượng, dường như trấn áp một thứ tà túy nào đó.

Chưa từng dám hành động thiếu suy nghĩ, xin Đại đương gia định đoạt.

Lý Văn Kiệt để quần đạo vẽ bản đồ toàn bộ Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, đánh dấu vị trí tàng bảo quật lên đó.

Ngay sau đó, chia quần đạo dưới trướng thành ba nhóm, lần lượt

do Chá Cô Tiếu, Trương Kỳ Lân và những người khác dẫn đầu, tiến về ba vị trí tàng bảo quật.

Quần đạo cầm bó đuốc, bịt lỗ mũi, đã nhanh chóng trải rộng ra khắp di tích Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, cấp tốc bắt đầu vơ vét vàng bạc.

Dưới di tích Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, các tàng bảo quật, vạn thi quật, che giấu vô số bí mật.

Quần đạo cũng thu hoạch không ít, trắng trợn vơ vét, thu vào trong bao tải cũ nát.

Long khí + 100 Long khí + 80 Trong tàng bảo quật không có trân bảo Thần khí gì, nhiều lắm cũng chỉ là vàng bạc vật phẩm thông thường.

Nhưng cũng mang lại cho Lý Văn Kiệt không ít Long khí.

Sau khi vơ vét xong toàn bộ ba tàng bảo quật này, dưới sự dẫn dắt của người dân Tạng bản địa, mọi người giương cao bó đuốc, uốn lượn tung hoành, trong màn đêm như Hỏa Long án ngữ, hướng về thần điện vương tộc trung tâm.

Tại Tây Tạng này, tồn tại không ít người có thiên bẩm.

Cái gọi là thiên bẩm ở đây khác với thiên bẩm của Trương gia.

Thiên bẩm của người dân Tạng nghĩa là một ngày nào đó, đột nhiên, họ tiếp nhận một cỗ ký ức khổng lồ, có thể đọc ngược trôi chảy trường thiên sử thi Anh Hùng Cách Tát Nhĩ Vương.

Đây được gọi là thiên bẩm.

Cách Tát Nhĩ Vương, còn được gọi là Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, là một nhân vật truyền kỳ trong sử thi Tàng Địa.

Năm xưa, ông đã dẫn dắt nhân dân Tàng Địa đánh giết yêu ma, càn

quét sào huyệt yêu ma, hủy diệt Ma Quốc, giúp dân chúng địa phương an cư lạc nghiệp.

Trong ca khúc Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, cũng ghi chép về quá trình hủy diệt sào huyệt yêu ma phương bắc, tức Ma Quốc.

Ma Quốc cực kỳ tàn bạo, dưới sự thống trị áp bức của Ma Quốc, Anh Hùng Cách Tát Nhĩ Vương đã liên hợp Liên Hoa Sinh Đại Sư cùng Liên Quân Tam Thập Lục Quốc, phá hủy Ma Quốc.

Trước khi phá hủy Ma Quốc, bọn họ đã tìm cách lừa Mộc Trần Châu đi ra.

Đại Tế Ti Ma Quốc mất Mộc Trần Châu, cũng mất đi Cổ Thần chi lực vĩ đại của Xà Thần.

Từ đó, sự thống trị của Ma Quốc triệt để suy bại, chỉ còn lại chín tầng yêu tháp bị vạn năm sông băng bao phủ, chôn giấu Quỷ Mẫu Ma Quân của Ma Quốc.

Người dân Tạng bản địa hết lòng tin rằng những Ma Quân quỷ mẫu này cuối cùng sẽ có ngày phục hồi từ lăng tẩm Ma Vương của chúng.

Bởi vậy, nghe Lý Văn Kiệt và đoàn người đang tìm kiếm chín tầng yêu tháp, lăng tẩm Ma Quân, đồng thời phá hủy nó đi, đây chính là một đại công đức.

Những người dân Tạng có thiên bẩm này mới nguyện ý dẫn đường.

Không nói thêm lời thừa thãi, quần đạo Ô Ương Ô Ương rất nhanh bước vào thần điện.

Nơi đây chính là khu vực quan trọng nhất của toàn bộ Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, độc quyền dành cho nhân viên thần chức

mới có thể bước vào, tức là nơi của Đại Tế Ti.

Trong Luân Hồi Tông, thần quyền áp đảo vương quyền, bởi vậy ngay cả giáo chủ Luân Hồi Tông cũng không thể tùy tiện bước vào thần điện Đại Tế Ti này.

Ở đây sắp xếp sáu cây trụ cột, bên cạnh vẽ không ít bích họa mật tông song tu, quy mô lớn, khiến người ta mặt đỏ tía tai.

Quần đạo cắm bó đuốc xuống đất.

Phía sau bức tường này sớm đã sụp đổ, lộ ra một huyệt động, đây chính là nơi phát hiện ngân nhãn phật tượng.

Thuận ánh lửa nhìn lại, trong huyệt động trước mắt, đè một tôn phật tượng, mi tâm khảm nạm một viên con ngươi màu bạc.

Dưới tòa sen, câu kết một sợi xiềng xích thô to, buộc chặt vào cánh cửa sắt phía sau.

Trên cánh cửa sắt còn dán không ít phù lục Lục Tự Chân Ngôn, giống như trấn áp một loại yêu ma nào đó.

Đại đương gia, một tên gỡ lĩnh lực sĩ bên cạnh ôm quyền nói: Nơi này chính là khu vực thần bí nhất, không giống với tàng bảo quật thông thường.

Có phật tượng trấn áp, theo lời người dân Tạng bản địa, phía sau cánh cửa sắt có khả năng trấn áp một loại yêu ma cường đại.

Có nên đi qua hay không, xin Đại đương gia định đoạt.

Lên.

Lý Văn Kiệt vung tay lên, cái gì yêu ma, có thể hung bằng ta.

Có thể hung bằng Hiến Vương Lão Quái.

Vu Vương Chi Nhận, sẽ dạy hắn làm người.

Quần đạo nghe vậy không chậm trễ, cắm bó đuốc vào lối đi, cấp tốc dùng búa bén bổ thẳng vào xiềng xích.

Ngân nhãn phật tượng này, toàn thân tỏa ánh sáng lung linh, được chế tác bằng bí thuật hợp luyện ngũ kim, phương thức tinh luyện kim loại này sớm đã thất truyền.

Đây chính là bí pháp của Luân Hồi Tông, không thể phá vỡ.

Quần đạo cẩn thận từng li từng tí nhét nó vào bao tải, ngay sau đó kéo cửa sắt ra.

Soạt —— Một trận khí tức âm sâm tràn ngập ra.

Chỉ thấy phía sau cánh cửa sắt này, hiện ra hai đạo ánh mắt đỏ tươi, ngay sau đó là một cái đầu lâu dữ tợn khổng lồ.

Ngay sau đó, cả đạo thân ảnh dần dần hiện ra trước mắt mọi người dưới ánh lửa chiếu rọi.

Tên này, toàn thân lông trắng, hình thể giống chó, to lớn vô cùng, dài ít nhất ba mét.

Đầu lâu giống báo săn, cái đuôi như roi thép, thân thể bao phủ lông màu trắng, hai con ngươi đỏ tươi, hơi giống ác khuyển bò ra từ Địa Ngục.

Đây là Thực Tội Ba Lỗ, không ngờ loại sinh vật này lại thật sự tồn tại.

Người dân Tạng dẫn đường bên cạnh nói.

Thực Tội Ba Lỗ, thực tế, trong các bích họa Mật Tông Tàng Địa cũng có ghi chép.

Loại sinh vật này có nguồn gốc từ Địa Ngục, là một loại hung thú chuyên trừng phạt tội phạm.

Đây là một loại sinh vật được Luân Hồi Tông chuyên dùng để

giam giữ.

Bọn họ sẽ ném những tội phạm xuống từ giếng trời phía trên, phía dưới bị giam cầm Thực Tội Ba Lỗ sẽ nuốt chửng những tội phạm đó.

Nói cách khác, thực chất phía sau cánh cửa sắt này chính là nơi Luân Hồi Tông giam cầm tội phạm.

Tam đệ, thứ này giao cho ngươi.

Lý Văn Kiệt bên cạnh thản nhiên nói.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu gật đầu.

Hắn ở trong lăng mộ Hiến Vương đã đứt lìa cánh tay trái, nhưng được Lý Văn Kiệt cấy ghép cánh tay Kỳ Lân.

Dung hợp một phần lực lượng Tổ Long và Xà Thần, càng có thể xưng là sức mạnh cực điểm.

Còn chưa thử nghiệm, bây giờ vừa vặn tiểu thí ngưu đao.

Thực Tội Ba Lỗ này, có lẽ đối với người bình thường là thứ khó giải quyết.

Nhưng đối với Chá Cô Tiếu hiện tại, bất quá chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu nắm chặt nắm đấm, trên cánh tay cường tráng, gân lớn cuồn cuộn như rồng có sừng vặn vẹo vào nhau.

Uống.

Trong tiếng hít thở, đột nhiên nhảy lên, Chá Cô Tiếu cả người đã đến giữa không trung.

Chương 118

Ngay sau đó một quyền hung hăng nện vào đầu lâu Thực Tội Ba Lỗ.

Chỉ thấy đầu Thực Tội Ba Lỗ này, sọ đầu cứng rắn cũng trong nháy mắt vỡ vụn như dưa hấu.

Chá Cô Tiếu thần sắc lãnh đạm, rơi xuống một bên.

Tam đương gia uy vũ.

Quần đạo bên cạnh, thấy Chá Cô Tiếu một chiêu đã giải quyết con quái vật khổng lồ này, ngay sau đó cũng quần tình xúc động đứng lên, giương cao bó đuốc trong tay.

Người dân Tạng dẫn đường bên kia, ánh mắt cũng hiện lên một vòng kinh hãi, đạo bào Chá Cô Tiếu này thật đúng là hung mãnh.

Trương Kỳ Lân, khuôn mặt vốn như băng sơn, cũng vào lúc này có chút động dung.

Hắn đã từng gặp qua thực lực của Lý Văn Kiệt khi Lý Văn Kiệt diệt tộc trước đó.

Lại không ngờ, đây chẳng qua chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Giải quyết xong Thực Tội Ba Lỗ này, quần đạo cũng như ong vỡ tổ, bước vào lồng giam sau cánh cửa sắt.

Nơi đây thực chất chính là nơi Luân Hồi Tông trừng phạt tội phạm năm xưa.

Vừa mới bước vào, chỉ thấy bên trong xương khô khắp nơi trên đất, mùi thối ngút trời.

Quần đạo cũng không chê, trực tiếp dùng búa bén, thậm chí là chày cán bột, nghiền nát thi hài trên mặt đất.

Tương đối tinh tế, một tơ một hào cũng không chịu buông tha.

Đồ chơi đáng tiền thông thường, quần đạo liền trực tiếp nhét vào bao tải, cũng không cần bẩm báo Đại đương gia.

Tuy nhiên, bọn hắn rất nhanh trong đống tạp vật, tìm thấy một quyển tọa độ đồ da lông cổ quái, trên đó còn có văn tự cổ lão.

Trong quần đạo, không ít người có kiến thức, cũng biết vật này không thể xem thường, lúc này một tay nắm chặt, vội vàng chạy đến trước mặt Đại đương gia, quỳ trên mặt đất, diện trình vật này.

Lý Văn Kiệt thấy thế, cầm tấm da lông cổ lão này trong tay.

Tấm da lông này toàn thể màu đen, không biết là da lông của động vật gì, âm trầm cổ lão.

Trên da lông, vẽ rất nhiều văn tự Bồ Đào Nha, còn có một số tọa độ cổ lão.

Lý Văn Kiệt ước lượng một chút, đã biết được vật này thực chất chính là cương thi da.

Dùng cương thi da làm phương thức ghi chép thông tin văn tự, thật đúng là suy nghĩ khác người.

Đương nhiên, loại tình huống này cũng là để chủ nhân ghi chép việc này phòng ngừa thông tin tiết lộ.

Cương thi da nhiễm thi độc.

Người bình thường nếu đạt được mà không biết hàng, cũng sẽ nhiễm thi độc, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Cho dù biết được bí mật trong đó, cũng không có cách nào thực hiện.

Điều này cho thấy, thứ ghi lại trên cương thi da này tương đối quan trọng.

Đương nhiên, chút thi độc này, đối với Lý Văn Kiệt mà nói, cũng không đáng kể gì.

Hắn đã giết qua ngàn năm cổ thi, vạn năm cổ thi không biết bao nhiêu trong mộ huyệt.

Tổ Long huyết mạch trong cơ thể hắn sớm đã loại bỏ chút thi độc không đáng nói đến này.

Ngay sau đó, cẩn thận phân biệt.

Trên cương thi da này, ghi lại là một thần phụ Bồ Đào Nha, bước vào Tàng Địa, muốn tuyên dương văn hóa giáo phái của bọn họ.

Nhưng vô tình, dưới vạn năm sông băng Côn Lôn Sơn, ông ta phát hiện chín tầng yêu tháp.

Ông ta cho rằng đây là một phát hiện cực lớn, thế là khẩn cấp ghi lại tọa độ cụ thể của yêu tháp này lên cương thi da.

Muốn về nước tổ chức nhà thám hiểm đến vơ vét.

Không ngờ, chưa kịp về nước, ông ta gặp người của Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, Luân Hồi Tông lúc bấy giờ, trực tiếp xem ông ta như tội phạm, ném vào lồng giam này, để Thực Tội Ba Lỗ nuốt chửng không còn một mảnh, chỉ còn lại tấm cương thi da này.

Lý Văn Kiệt nắm tấm cương thi da này, thầm nghĩ quả là trời cũng giúp ta.

Trên sông băng cổ lão, sống lưng rồng Tổ Long, Côn Lôn Ma Quốc.

Muốn phân kim định huyệt quả là khó như lên trời.

Có tấm cương thi da cổ lão này, ghi lại tọa độ cụ thể, hoàn toàn có

thể không tốn chút sức lực nào, tìm thấy chín tầng yêu tháp.

Hắn cáo tri thông tin này cho Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, trong mắt cũng hiện ra một vòng vui mừng.

Điều này có nghĩa là bọn họ sắp tìm thấy phương pháp có thể phá giải lời nguyền.

Ngàn năm tâm nguyện của Dời Núi, cuối cùng sắp thực hiện trong tay Chá Cô Tiếu.

Điều này cũng khiến Chá Cô Tiếu không khỏi lệ nóng doanh tròng.

Không nói thêm lời thừa thãi.

Sau khi vơ vét xong phế tích Cổ Lạp Nghiên Cứu Vương Triều, đoàn người cũng không dừng vó ngựa, sáng sớm hôm sau, đã theo bò Tây Tạng, tiến về Sâm Cách Tàng Bố.

Theo lời người dân Tạng dẫn đường, muốn bước vào mảnh tai nạn chi hải kia, nhất định phải xuyên qua Thần Loa Câu Băng Xuyên trước, mới có thể đến Long Đính Băng Xuyên.

Muốn bước vào Thần Loa Câu Băng Xuyên, liền cần đến Sâm Cách Tàng Bố.

Nơi đây tồn tại không ít tộc nhân Khang Ba Lạc, sống du mục bằng cách dựng nhà bạt.

Người bản xứ cũng hiếu khách, vừa múa vừa hát.

Quần đạo cũng lúc này tạm thời đóng quân.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, tộc nhân Khang Ba Lạc của Mặc Thoát Tuyết Sơn thủ hộ bí mật Dạ Vương, phải chăng có liên quan đến tộc nhân Khang Ba Lạc ở đây.

Khó mà suy nghĩ.

Tại Sâm Cách Tàng Bố, chỉnh đốn một đêm, sáng sớm hôm sau, liền lên đường.

Người dân Tạng bản địa, nghe nói là đi phá hủy lăng tẩm Ma Quốc, cũng xung phong nhận việc, đồng ý dẫn đường, cưỡi bò Tây Tạng, mang theo tàng đao, cung săn và các trang bị vũ khí khác.

Muốn bước vào Thần Loa Câu Băng Xuyên, phương thức tốt nhất là vượt qua Ca Thanh Pha, xuyên qua từ Tàng Cốt Câu bên dưới.

Tây Tạng, không ít ngọn núi, hồ đặc biệt đều có những truyền thuyết cổ xưa đặc biệt.

Bọn họ tin tưởng vững chắc, đây đều là do Thần Minh tạo ra.

Ví dụ như khe sông băng xoắn ốc Cổ Thần kia, trong truyền thuyết Tàng Địa, chính là một thần xoắn ốc khổng lồ.

Vào thời Thượng Cổ, nó làm hại một phương.

Sau đó, được Phật Đà cảm hóa, tự nguyện hóa thành địa hình sông băng cỏ cây, thai nghén mấy vạn sinh mệnh, để chuộc lại tội lỗi của mình.

Còn Tàng Cốt Câu cũng tương tự có truyền thuyết như vậy.

Truyền thuyết Tàng Cốt Câu này, mỗi khi đêm trăng tròn, đều có gấu ngựa cùng bò Tây Tạng và các sinh vật khác trực tiếp tự sát nhảy núi từ bên trên.

Dẫn đến mấy vạn năm qua, trong Tàng Cốt Câu này, xương khô chất chồng, ngổn ngang, cũng nhận được danh hiệu này.

Quần đạo rất nhanh đến bên cạnh Ca Thanh Pha.

Đến Ca Thanh Pha, đưa tay như muốn bắt lấy trời.

Nơi đây độ cao so với mặt biển không thấp, ít nhất khoảng 4000 mét.

Bầu trời trong xanh ngói lam, tường vân nhàn nhạt bồng bềnh.

Quả nhiên là cảnh đẹp nhân gian.

Chương 119

Người dân Tạng dẫn đường, từ bên hông lấy ra trường tiên, quăng ba lần bên cạnh.

Đây là một nghi thức đặc biệt, tế tự Sơn Thần.

Thuận Ca Thanh Pha, rất nhanh đã đến đỉnh chóp, nơi đây phản ứng cao nguyên rất mãnh liệt.

Trong quần đạo, một số người thể lực không chống đỡ nổi, đã lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Trước Ca Thanh Pha này chính là yển thú đài.

Thuận yển thú đài nhìn xuống dưới, mây mù mịt mờ, giống như vực sâu vạn trượng, khiến người ta hồn bất phụ thể.

Phía dưới yển thú đài này chính là Tàng Cốt Câu.

Đồng thời nơi đây cũng là nơi không ít sinh vật nhảy xuống, đây cũng là lý do Tàng Cốt Câu tồn tại.

Đoàn người không chậm trễ thời gian, rất nhanh đã thuận Ca Thanh Pha, đi xuống Tàng Cốt Câu.

Nơi đây xương khô trải rộng.

Ngoài những đống xương khô này, hai bên vách đá như bị đao bổ rìu chém, toàn thể hiện ra một cấu trúc Nhất Tuyến Thiên.

Bước vào trong đó, có thể chú ý thấy, trên mặt đất còn có không ít tam nhãn đồ đằng, đây chính là dấu vết tế tự của Luân Hồi Tông để lại.

Lý Văn Kiệt để quần đạo nổi lửa trại ở đây, tạm thời chỉnh đốn.

Đồng thời ngồi xổm xuống, điều tra những tam nhãn đồ đằng này

nói: Tam đệ.

Những tam nhãn đồ đằng này, cho thấy đây là dấu vết tế tự của Luân Hồi Tông.

Nơi đây chính là một hình rồng chết theo rãnh.

Chín tầng yêu tháp kia nhất định ở cách đó không xa.

Táng Kinh ghi chép, cấu trúc mộ táng hình tháp tương tự, bên cạnh nó nhất định có hai hình rồng chết theo rãnh vờn quanh.

Tàng Cốt Câu này chính là một trong số đó.

Tốt.

Nghe vậy, trong mắt Chá Cô Tiếu cũng hiện ra một vòng thần thái.

Ngàn năm lời nguyền, cuối cùng sắp hạ màn kết thúc.

Điều này cũng khiến Chá Cô Tiếu không khỏi bùi ngùi mãi thôi, thầm nghĩ ta có được ngày hôm nay, đều là Đại ca một tay đỡ nâng, ngày sau ổn thỏa xông pha khói lửa.

Sau khi chỉnh đốn, quần đạo cũng không chậm trễ thời gian, dọc theo Thần Loa Câu Băng Xuyên, băng qua những cổ lão băng sơn hóa thạch này.

Sau bảy ngày hành tẩu trong Thần Loa Câu Băng Xuyên, cuối cùng đã gặp được Long Đính Băng Xuyên kia.

Chỉ thấy trung tâm là sông băng cổ lão, bao phủ bởi Vạn Niên Huyền Băng nặng nề.

Trên mái vòm, chồng chất là vạn năm tuyết đọng.

Bốn bên bao quanh là bốn ngọn núi tuyết hùng vĩ mạnh mẽ.

Núi tuyết vờn quanh, giống như quần tinh củng nguyệt, vây quanh tổ địa long mạch Côn Lôn, nơi sống lưng rồng.

Long huyệt cát nước toàn thể, thế dùng thuốc lưu thông khí huyết, sinh sôi không ngừng, cuồn cuộn bất tuyệt.

Thấy cuối cùng đã đến nơi, quần đạo cũng từ sự mệt mỏi mà hiện ra một vòng kích động, nhao nhao hô to: Quăng.

Mang theo Hạo phá băng chuyên dụng, áo bông chống lạnh, đã nhao nhao đạp lên sông băng.

Những người dân Tạng dẫn đường kia, nghĩ rằng hủy diệt Yêu Tháp của Ma Quốc là một đại công đức, đến đây cũng không chịu rời đi, gia nhập vào đội ngũ quần đạo.

Họ cũng định cùng nhau phá hủy lăng tẩm Ma Quốc này.

Vạn năm sông băng này nặng nề vô cùng, cho dù là lợi khí sắc bén nhất nện vào cũng chỉ để lại một vệt trắng mà thôi.

Mà lớp tuyết phủ núi này, cũng không dám tùy tiện sử dụng thuốc nổ mở động.

Tuy nhiên, vạn năm tương sinh tương khắc, đối phó Vạn Niên Huyền Băng, tự có thứ như nước gừng.

Có thể làm tầng băng hư thối, dần dần phá đi.

Bây giờ chỉ cần dựa theo tọa độ trên cương thi da trước đó, định ra phong thủy huyệt vị, liền có thể để quần đạo trải rộng ra, vơ vét yêu tháp.

Lý Văn Kiệt biết vạn năm sông băng này, trong đó hồ đóng băng, băng thể lọt, khe băng vô số kể, môi trường tự nhiên ác liệt.

Muốn so với cơ quan trong mộ huyệt, hiểm trở gấp vạn lần.

Nhất là nhân số rất nhiều, sau khi trải rộng ra, không dễ khống chế.

Lý Văn Kiệt để quần đạo lấy một sợi dây thừng khổng lồ, trải

rộng ra như trường long, rơi ở phía sau.

Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu, Trương Kỳ Lân ba người dẫn đầu, kéo dây thừng, tiến lên trong phong tuyết.

Không lâu sau, Rắc.

Tầng băng phía trước, quét ra tuyết đọng, đột nhiên vỡ vụn, phía dưới trong nháy mắt lộ ra một hồ đóng băng khổng lồ.

May mắn đoàn người kéo dây thừng, không có ai bị tụt lại phía sau.

Lúc này thấy hồ đóng băng xuất hiện, quần đạo trong lòng nảy sinh kỳ vọng, nhưng cũng không dám vọng động, chỉ chờ Đại đương gia lên tiếng.

Đại ca, ta xuống dưới xem trước một chút.

Chá Cô Tiếu bên cạnh ôm quyền nói.

Vạn nhất phía dưới hồ đóng băng này còn có manh mối, dấu vết để lại, bỏ lỡ há không đáng tiếc.

Ân.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Cẩn thận là hơn.

Biết.

Chá Cô Tiếu gật đầu, phi thân xuống dưới, nhảy vọt đã đến phía dưới hồ đóng băng.

Thân thủ tuấn tiếu lợi hại.

Ngay sau đó từ trong ngực lấy ra cây châm lửa, thuận thế nhìn một cái, nhất thời quá sợ hãi.

Chỉ thấy dưới hồ đóng băng bị băng phong này, bốn bề bao quanh một vòng, trong Vạn Niên Huyền Băng, băng phong đều là đại lượng

cổ nhân mặc áo bào cổ lão.

Họ đang cúi đầu nhìn xuống phía dưới, với một tư thế ngóng nhìn vực sâu, quỷ quyệt khó hiểu.

Băng mai táng.

Chá Cô Tiếu báo cáo tình hình nơi đây cho Lý Văn Kiệt ở phía trên.

Đến mấy hảo thủ, cùng ta xuống dưới.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, biết nơi này hẳn là mộ huyệt giáo chủ Luân Hồi Tông trong nguyên tác.

Cần biết rằng, nơi Ma Quốc sơ đại quỷ mẫu hạ táng sống lưng rồng có ý nghĩa phi phàm, giống như Hiến Vương lão quái táng ở Thủy Long Choáng.

Bên cạnh nó nhất định sẽ như chúng tinh củng nguyệt, hạ táng không ít giáo chủ Luân Hồi Tông.

Những lăng mộ giáo chủ Luân Hồi Tông này, tất cả đều áp dụng phương thức băng mai táng.

Đầu và chân của họ liên kết phía dưới, hình thành một trục trung tâm, vừa vặn hội tụ ở tiêu điểm trung ương, tức là vị trí chín tầng yêu tháp.

Tọa độ tinh vị điểm trên cương thi da cũng minh xác biểu thị tình huống này.

Quần đạo nghe Đại đương gia lên tiếng, biết bên dưới nhất định có thu hoạch ngoài ý muốn, chắc hẳn còn có trân bảo lăng mộ.

Ngay sau đó, chọn lựa kỹ càng mấy chục hảo thủ, nắm chặt đai lưng, bịt kín miệng mũi, mang theo nước gừng, phá băng Hạo, mã đao, phong đăng, dây thừng và các trang bị khác.

Họ theo Đại đương gia Lý Văn Kiệt, đã thả xuống dưới hồ đóng

băng.

Quần đạo còn lại cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhao nhao trên hồ đóng băng này cắm gỡ lĩnh đại kỳ, trong gió tuyết theo gió phiêu diêu.

Ngay sau đó xây dựng cơ sở tạm thời, nhanh chóng đốt lửa trại, kiểm kê nhân số, đâu vào đấy.

Xuống đến phía dưới hồ đóng băng, những cổ nhân bị băng phong trong tầng băng này đều đầu hướng xuống dưới, nhìn về khu vực trung tâm.

Điều này phù hợp với phong tục của Ma Quốc, tôn trọng vực sâu.

Tầng băng trung tâm, vẽ một đồ đằng mắt khổng lồ, phía dưới lờ mờ, dường như có thể nhìn thấy một bộ cổ thi bị băng phong bên trong.

Lý Văn Kiệt để quần đạo cấp tốc phun ra một lượng lớn nước gừng.

Đợi đến khi tầng băng hư thối, lúc này mới dùng công cụ, cấp tốc cắt ra tầng băng, ngay sau đó chỉ thấy thi thể phía dưới đã được phơi bày ra.

Thi thể này, toàn thể giống như một cái kén màu vàng khổng lồ.

Chương 120

Cái kén màu vàng này sớm đã vỡ tan một chút, từ đó rò rỉ ra hài cốt màu vàng, bộ hài cốt màu vàng này cuộn mình thân hình, giống như hài nhi trong thai mẹ.

Phía dưới câu kết với cơ quan tầng băng.

Đây là vật gì.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nhíu mày, chỉ cảm thấy đã gặp không ít lăng mộ, chưa bao giờ gặp thi thể hạ táng như vậy.

Sau khi đến Côn Lôn này, chỉ cảm thấy những chuyện thần diệu dị thường quả nhiên là vô số kể.

Xác ướp Kim Thân núi tuyết.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nói: Tam đệ, ngươi có biết, Ma Quốc Côn Lôn vạn năm trước đó thịnh hành băng mai táng.

Thi thể của nó cũng khác biệt, hồ đóng băng ở đây, thứ đáng giá nhất thường thường không phải vàng bạc chết theo.

Mà là bản thân thi thể.

A.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Cứ lấy xác ướp Kim Thân núi tuyết này làm ví dụ, muốn để thi thể biến thành loại hình thái này, nhất định phải trải qua ngũ trọng trình tự công việc cực kỳ phức tạp.

Hơn nữa còn cần môi trường tự nhiên đặc biệt mới có thể hình thành loại Kim Thân xác ướp hiếm thấy này.

Giá trị của loại Kim Thân xác ướp này, so với hoàng kim còn đáng

tiền không ít.

Hơn nữa còn rất có giá trị nghiên cứu.

Lý Văn Kiệt bên cạnh thản nhiên nói.

Nghe Lý Văn Kiệt nói lời này, cái gì mà còn đáng tiền hơn hoàng kim, quần đạo bên cạnh cũng là ma quyền sát chưởng, nói: Đại đương gia, không bằng đào thi thể, chiếm Kim Thân, trở về bán lấy tiền tiêu xài.

Đừng có gấp.

Lý Văn Kiệt ngăn cản mấy tên gỡ lĩnh lực sĩ này nói: Xác ướp Kim Thân núi tuyết này giá trị hiếm thấy, chính là thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông.

Hắn tự nhiên cũng biết, sau khi chết nhất định có người ngấp nghé thi thể.

Dưới thi thể hắn, câu kết chính là trận cơ quan độc ác âm tàn nhất của Tàng Địa.

Một khi tùy tiện di chuyển thi thể, nhất định sẽ dẫn phát thiên hỏa.

Chết không có chỗ chôn, mà xác ướp Kim Thân cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, quần đạo cũng hai mặt nhìn nhau, lau một vệt mồ hôi lạnh.

Thầm nghĩ, lần này may mắn có Đại đương gia ở đây, nếu không tùy tiện đi qua, không biết lại phải tăng thêm mấy mạng người.

Đại đương gia, có kế sách thần diệu nào, có thể giúp các huynh đệ chúng ta đoạt được pho Kim Thân xác ướp này trên núi tuyết không.

Quần đạo ở bên cạnh thèm thuồng nói, Kiếm được món hời lớn thế này, chi phí hoa tiêu cũng thật ít ỏi.

Bọn thảo khấu sơn tặc vốn dĩ luôn xem trọng lợi lộc, có tiền là phải xơi thịt lớn uống rượu say.

Nếu không, trong thời loạn thế này, ai nguyện ý liều mạng vì ngươi chứ.

Lý Văn Kiệt cũng hiểu rõ tâm tư của đám Tá Lĩnh Lực Sĩ này.

Y suy nghĩ một lát rồi nói: Thôi được, các ngươi hãy chờ nghe ta hiệu lệnh, kéo pho Kim Thân xác ướp này ra ngoài.

Còn lại cứ để ta lo liệu.

Lý Văn Kiệt dứt lời.

Đại đương gia uy phong lẫm liệt.

Quần đạo nghe vậy, hùa nhau tâng bốc vài câu, rút mã đao ra.

Bọn chúng cẩn thận từng li từng tí, phá vỡ lớp băng liên kết phía dưới pho Kim Thân xác ướp.

Quăng.

Theo Lý Văn Kiệt ra lệnh một tiếng.

Ba tên Tá Lĩnh Lực Sĩ lập tức kéo pho Kim Thân xác ướp ra.

Xoẹt.

Khi pho Kim Thân xác ướp bị Tá Lĩnh Lực Sĩ kéo ra, một cột lửa màu lam bỗng nhiên vọt thẳng lên trời.

Cột lửa màu lam này chính là một loại cơ quan cổ lão thần bí ở Tàng Địa, tên là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Nhiệt độ cao đến đáng sợ.

Phàm là người thường, chỉ cần bị cột lửa này bắn trúng một chút, e rằng sẽ bị thiêu cháy tại chỗ mà chết, chịu hết mọi tra tấn.

Thấy cột lửa dâng trào, Lý Văn Kiệt không chút do dự, từ trong

không gian hệ thống lấy ra Hỗn Độn Đông Hoàng Chung.

Chuông đồng màu đen tức khắc bay ra, bao phủ lấy cột lửa.

Cột lửa màu lam trong nháy mắt bị thu nạp vào trong đó, hóa thành hư không.

Lý Văn Kiệt vung tay lên.

Chung đồng sau khi thu nạp xong Vô Lượng Nghiệp Hỏa, lại một lần nữa bay về lòng bàn tay Lý Văn Kiệt, nhấp nhô lên xuống.

Đại đương gia quả nhiên thủ đoạn cao siêu, có thể sánh ngang thần tiên.

Một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ đứng bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ khâm phục nói.

Có Đại đương gia dẫn đầu, chúng ta nhất định sẽ vươn tới đỉnh phong.

Quăng.

Quần đạo cao giọng hô vang.

Thấy trận cơ quan Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã phá, quần đạo vội vàng cẩn thận từng li từng tí cho Kim Thân xác ướp vào bao bố.

Phía dưới Vô Lượng Nghiệp Hỏa, chính là một động quật, nhìn xuống, có một động thiên khác.

Quần đạo không chịu bỏ qua dù chỉ một chút lợi lộc, nhao nhao xuống dưới hầm băng.

Giơ Phong Đăng lên, mượn ánh sáng chập chờn của Phong Đăng mà nhìn.

Chỉ thấy dưới lớp băng này.

Một tòa Linh Tháp ba tầng được cấu trúc bằng đá thủy tinh, đỉnh

tháp và cửa lớn đều chế tác bằng hoàng kim, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lăng tẩm của Ma Quốc từ trước đến nay đều là kiến trúc hình tháp.

Quần đạo cạy mở cửa lớn, bước vào bên trong Linh Tháp.

Bên trong bày biện không ít khí cụ Mật Tông Phật Môn, còn có một số hoàng kim, mã não, đá thủy tinh.

Tầng cao nhất.

Trên kim đỉnh có một bức bích họa vẽ một nữ tử lấy tay che mặt, khuôn mặt nàng mang một nỗi đau thương khó hiểu.

Quần đạo bước vào Linh Tháp bên trong, cướp bóc sạch sành sanh, không bỏ sót mảy may.

Trong đó một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ, nhìn bức bích họa nữ tử che mặt trên kim đỉnh phía trên, nói: Mẹ kiếp, cô nương này đúng là xinh đẹp, che mặt làm gì chứ.

Chẳng lẽ là vợ của giáo chủ Luân Hồi Tông đó sao.

Ha.

Lời lẽ thô tục không chịu nổi.

Lý Văn Kiệt đứng chắp tay, dẫn theo mấy tên chim chàng vịt canh gác, cũng bước vào Linh Tháp.

Một mặt y hấp thu Long Khí, đồng thời hơi nhíu mày nói: Hồ ngôn loạn ngữ cái gì đó.

Cái gì mà vợ giáo chủ Luân Hồi Tông.

Kim đỉnh đại điện kia miêu tả chính là Sơ Đại Quỷ Mẫu của Ma Quốc, trong lịch sử được mệnh danh là yêu nữ Niệm Hung Hắc Nhan.

Người này trong truyền thuyết có một đôi Vô Giới Yêu Đồng.

Mật Tông Tàng Địa coi trọng ngũ nhãn lục thần thông, nhưng Ma Quốc lại cho rằng trên ngũ nhãn của Phật Môn, còn có con mắt thứ sáu áp đảo Phật Nhãn, chính là Vô Giới Yêu Đồng.

Phật nhãn vô biên, Yêu Đồng vô giới.

Quỷ mẫu kia hung danh lừng lẫy, phàm là người nào nhìn thấy chân diện mục của nàng đều sẽ biến mất vô tung vô ảnh, bị đày vào Địa Ngục sâm la.

Bởi vậy, việc nàng lấy tay che mặt chính là biểu tượng của Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Truyền thuyết, Sơ Đại Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan này, vì tác nghiệt quá nhiều, khi về già mắc phải một loại quái bệnh, toàn thân biến thành khối băng, tạo nên một pho Băng Sông Thủy Tinh Thi vạn năm hiếm thấy.

Nếu tìm được vật này, giá trị có thể mấy trăm cái Kim Thân xác ướp cũng không sánh nổi.

Lý Văn Kiệt nói.

Nghe lời Đại đương gia nói, quần đạo đều khô miệng há hốc, thầm nghĩ pho Kim Thân xác ướp kia đã đủ quý hiếm rồi, cái thứ Băng Sông Thủy Tinh Thi này lại còn hơn cả.

Giá trị của nó e rằng không dám nghĩ nhiều.

Huống chi, trong Linh Tháp của cái giáo chủ Luân Hồi Tông bé nhỏ này, đã có thứ giá trị như vậy, vậy thì trong Cửu Tầng Yêu Tháp kia, e rằng càng không thể xem thường.

Quần đạo trong lòng sinh lòng hướng tới.

Một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ dẫn đầu giơ ngón cái nói: Đại đương gia thật sự là uyên bác.

Bọn chúng em thô tục không chịu nổi, vốn chỉ là bọn thảo khấu sơn tặc tụ tập mà thành, tự nhiên không thể sánh với ngài, mong Đại đương gia thứ lỗi.

Ừm.

Lý Văn Kiệt hừ nhẹ một tiếng.

Đợi đến khi quần đạo cướp bóc xong xuôi trong Linh Tháp, bọn chúng mới rút khỏi.

Mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ ở lại dọn dẹp hiện trường.

Toàn bộ Linh Tháp.

Những Tá Lĩnh Lực Sĩ này cũng không chịu buông tha, trực tiếp đập nát rồi nhao nhao mang đi.

Ngay sau đó.

Dựa theo tọa độ của nó, cùng với trục trung tâm tọa độ của Kim Thân xác ướp, Lý Văn Kiệt rất nhanh đã xác định được phong thủy bảo huyệt.

Y đã nhìn thấu nơi long mạch này, chính là Cửu Tầng Yêu Tháp bị đóng băng vạn năm dưới sông băng.

Chương 121

Quần đạo ở bên cạnh cắm đại kỳ, xây dựng căn cứ tạm thời.

Đợi khi Đại đương gia xác định được phong thủy long huyệt, đồng loạt hô to một tiếng Quăng.

Dùng nước gừng phun lên lớp băng, nhanh chóng cạy mở tầng Huyền Băng Vạn Niên đầu tiên.

Chỉ thấy một tầng tháp cổ xưa đã lộ ra.

Ngọn tháp được rèn đúc từ Kỳ Liên Viên Bách, khảm nạm trân bảo mỹ ngọc, toát lên vẻ trang nghiêm mà không phô trương.

Đập vỡ ngọn tháp, đập vào mắt chính là tầng thứ nhất của toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp, bên trong trưng bày một lượng lớn xương bò Tây Tạng, linh dương, cùng thi cốt cả người lẫn vật, dùng làm vật bồi táng.

Chính giữa bày biện một cái cối xay băng tròn, xuyên qua mặt băng, có thể thấy rõ những hoa văn trên lớp băng này.

Chúng tạo thành hình một chiến tướng đầu sói thân người, tay cầm chiến mâu, bay vọt xuống, hùng dũng oai phong, bễ nghễ thiên hạ, không ai sánh bằng.

Chiến tướng đầu sói này không phải ai khác, chính là một trong hai đại yêu nô của Ma Quốc, Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn, năm đó bị Liên Hoa Sinh Đại Sư phong ấn trong lớp băng.

Nghe đồn Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn này chính là thần tuyết lở.

Vạn năm sau, nếu có kẻ nào tùy tiện phá vỡ phong ấn băng của nó, yêu nô Ma Quốc sẽ phá băng mà thoát ra, gây ra trận tuyết lở rung

chuyển vạn năm.

Hàng vạn tấn tuyết đọng tụ tập trên đỉnh long mạch băng sông, sẽ cuồn cuộn đổ xuống, cho đến khi nuốt chửng mọi thứ.

Quần đạo thấy bên trong Yêu Tháp không phải trân bảo, không khỏi mất hứng, chỉ chăm chăm đập nát tấm băng hình tròn, muốn bước vào nội bộ Yêu Tháp để nhìn trộm trân bảo.

Đúng lúc này.

Gào. gào.

Bông tuyết bay lất phất, trên lớp Huyền Băng Vạn Niên này, giữa tiếng gió tuyết gào thét, xen lẫn một trận tiếng sói tru.

Trên mặt tuyết trống trải, chỉ thấy một con Lang Vương lông trắng to lớn như sư tử, toàn thân lông trắng muốt bay phất phơ theo gió, uy phong vô cùng.

Bên cạnh nó, hàng trăm con sói đang nhe nanh múa vuốt, gắt gao nhìn chằm chằm đám quần đạo đang dòm ngó trân bảo trong Yêu Tháp.

Trong đống tuyết, đại kỳ Tá Lĩnh đón gió phấp phới, mấy ngàn quần đạo đóng quân trong Tuyết Vực.

Thấy tiếng sói tru vang lên, không khỏi nhìn nhau.

Người Tạng dẫn đường lúc này đã rút Tàng Đao từ bên hông ra nói: Chư vị huynh đệ, phải cẩn thận.

Truyền thuyết sau khi yêu nữ Ma Quốc chết, hai đại yêu nô của Ma Quốc, trong đó có Lang Vương lông trắng, đã dẫn đàn sói canh giữ bốn phía lăng mộ.

Đàn sói này cực kỳ xảo quyệt, chớ có khinh thường.

Quần đạo nghe vậy, thấy chỉ là đàn sói thôi, lòng hơi thả lỏng,

thầm nghĩ đã cùng Đại đương gia đi khắp nơi, đấu không biết bao nhiêu cương thi, ác quỷ, yêu thú vạn năm trong cổ mộ.

Chỉ là đàn sói thì làm sao có thể để vào mắt.

Chẳng qua là lũ chó đất gà sành mà thôi, cho dù đàn sói xảo trá, giờ đây trên Băng Nguyên phong tuyết này không hề có chỗ che chắn.

Quần đạo trải rộng ra, đông như châu chấu, số lượng còn nhiều hơn cả đàn sói.

Có thể hung hãn đến mức nào chứ.

Chẳng qua hiện giờ đang ở trên núi tuyết, quần đạo cũng không dám tùy tiện dùng thổ pháo, thuốc nổ và các loại vũ khí khác.

Chỉ dám rút yêu đao ra, giữa phong tuyết mà giằng co với lũ sói này.

Gào ú.

Thấy Yêu Tháp đã bị đào ra, Lang Vương dẫn đầu cũng sốt ruột hộ lăng, tru lên một tiếng như ra lệnh.

Đàn sói lao tới trong gió tuyết mênh mông, trong nháy mắt chém giết cùng quần đạo.

Máu thịt vương vãi.

Chỉ thấy trên cao nguyên Tuyết Vực, trong một chớp mắt, từng đốm, từng đốm bông tuyết đỏ tươi nở rộ.

Quần đạo giết đến hăng say, tàn sát đàn sói.

Những con sói hung ác này cũng biết sự hung hãn của Tá Lĩnh Lực Sĩ, bỏ lại mấy bộ xác sói, cụp đuôi liền vội vàng chạy trốn.

Quần đạo thấy vậy, đâu chịu bỏ qua, thầm nghĩ chuyện nhỏ này không cần làm phiền Đại đương gia.

Ngay sau đó xông ra bãi tuyết, giẫm đạp lên ngọc nát quỳnh tan, đuổi theo đàn sói.

Sói vốn dĩ trời sinh tính xảo hoạt.

Nhất là con Lang Vương lông trắng dẫn đầu kia, toàn thân lông trắng muốt, hầu như hòa làm một thể với bãi tuyết xung quanh.

Ở Tàng Địa có một truyền thuyết cổ xưa: Phàm là vật gì thành tinh, lông tóc trên người đều sẽ biến thành màu trắng, lông càng thuần trắng, không tạp một chút màu nào, thì chứng tỏ mức độ thành tinh của súc sinh đó càng sâu.

Lúc này, những đàn sói này chính là dùng kế dụ địch, dẫn dụ quần đạo bước vào sâu trong cao nguyên Tuyết Vực mênh mông, rời xa nơi căn cứ tạm thời đã dựng.

Phong Đăng trong tay quần đạo trở thành ánh sáng đom đóm, giữa đêm tối bao phủ bởi vô vàn bông tuyết, hầu như không còn ý nghĩa gì.

Trong bóng đêm mịt mùng này.

Gào. gào.

Con Lang Vương lông trắng dẫn đầu ngửa đầu tru lên một tiếng, đôi mắt xanh biếc.

Mượn màn đêm che khuất, chỉ thấy hàng ngàn hàng trăm bóng đen đạp trên phong tuyết, nương bóng tối che giấu, xông thẳng vào đại quân Tá Lĩnh, mở rộng miệng cắn xé.

Con Lang Vương lông trắng dẫn đầu kia, thân hình lại càng quỷ mị, phàm là xông vào giữa đám người, từng bộ thi thể lại đổ xuống.

Quả nhiên là hung tàn vô song.

Một bên khác, Lý Văn Kiệt đang sai mấy chục hảo thủ Tá Lĩnh cạy mở lớp băng, định nhanh chóng tìm đến Ác La Hải Thành phía

dưới Yêu Tháp.

Việc này tốt để Tam đệ phá vỡ lời nguyền, cũng là tốt để rời khỏi nơi quỷ quái này.

Chỉ thấy một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ vội vàng như chó nhà có tang, một cánh tay bị đàn sói cắn đứt, ngã vào trong Yêu Tháp.

Đại đương gia, không xong rồi.

Đàn sói, mấy ngàn con sói đều giết tới.

Chúng em đuổi theo, không ngờ Lang Vương xảo quyệt, tử thương thảm trọng.

Tên Tá Lĩnh Lực Sĩ đó nói.

Ai bảo các ngươi đuổi.

Lý Văn Kiệt khẽ híp mắt, sát khí trên người y lập tức khiến tên Tá Lĩnh Lực Sĩ này sợ đến đứng không vững.

Đại ca, sao phải tức giận với những lính quèn này chứ.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh khuyên lớn: Chính sự quan trọng.

Đệ lên xem một chút, nếu thật có đàn sói, diệt sạch chúng là được.

Hừ.

Lý Văn Kiệt hừ nhẹ một tiếng, thầm nghĩ từ lần trước Tá Lĩnh mở rộng, bảy mươi vạn quân, cắm hương tụ nghĩa ở Thường Thắng Sơn.

Nhìn thì phong quang vô hạn, cát cứ một phương, kỳ thực không biết bao nhiêu kẻ đục nước béo cò, hạng người bại hoại đã trà trộn vào đội ngũ Tá Lĩnh.

Hơn nữa, Tá Lĩnh vốn chỉ là chơi kiểu tụ nghĩa đường, bộ Lương Sơn hảo hán, bọn thảo khấu lục lâm mà thôi.

Chẳng khác gì quân khởi nghĩa nông dân trong lịch sử.

Trật tự lỏng lẻo, lòng người khó đoán, một khi rắn mất đầu, chính là tan đàn xẻ nghé.

Ban đầu khi Tá Lĩnh ít người, ba vị Bánh Lái còn có thể quản thúc.

Giờ đây Tá Lĩnh ngày càng lớn mạnh, vấn đề của nó lại càng sâu nặng.

Lý Văn Kiệt cảm nhận sâu sắc tệ nạn trong đó, phức tạp như vậy, e rằng bên trong tất sẽ sinh ra họa, giống như quân Hoàng Cân Lực Sĩ của Trương Giác.

Sớm muộn gì cũng không thoát khỏi kết cục diệt vong.

Ngay sau đó, y một bàn tay tát chết tên Tá Lĩnh Lực Sĩ này tại chỗ, rồi lạnh lùng nói: Ngày sau không có hiệu lệnh của ba vị đương gia, kẻ nào dám tự tiện chủ trương, lập tức trị tội, giết không tha.

Loạn thế trọng điển.

Thấy Lý Văn Kiệt hung hãn như vậy, mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại đều câm như hến, nhao nhao không dám đáp lại.

Ngay sau đó tạm thời gác lại Yêu Tháp, y suất lĩnh số quần đạo còn lại leo lên mặt băng.

Đại kỳ Tá Lĩnh vẫn như cũ đón gió phấp phới, có thể thấy từ đằng xa.

Trên mặt băng, xác sói, xác người hầu như đan xen, thảm liệt vô cùng.

Chương 122

Con Lang Vương lông trắng kia cũng thừa dịp màn đêm che khuất, lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi một đòn chí mạng.

Lý Văn Kiệt lại sai mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ đem những tên Tá Lĩnh Lực Sĩ trước đó tự tiện đuổi theo đàn sói ra xử bắn, để dựng nên uy nghiêm.

Lúc này y mới tiếp tục suy tư phương pháp tiêu diệt đàn sói.

Đàn sói này xảo quyệt vô cùng, đặc biệt là con Lang Vương lông trắng dẫn đầu, đã hiểu đạo lý bắt giặc phải bắt vua.

Một đôi mắt sói xanh biếc từ chỗ bí mật nhìn chằm chằm Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu.

Lý Văn Kiệt cùng mọi người thương nghị một lát, thầm nghĩ súc sinh cuối cùng cũng chỉ là súc sinh.

Chi bằng bán một cái sơ hở.

Chỉ để lại mấy chục quần đạo ở phía trên canh chừng, còn mình thì tự mình suất lĩnh số Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại, tiếp tục đổ đấu Cửu Tầng Yêu Tháp.

Đàn sói nhất định không kìm nén được cơ hội như vậy, sẽ dốc toàn bộ lực lượng giết tới đây.

Đến lúc đó, ta mang theo Định Phong Châu, đằng vân giá vũ, dùng phi kiếm là có thể tru diệt Lang Vương.

Lang Vương vừa chết, số đàn sói còn lại chẳng qua chỉ là dê con đợi làm thịt mà thôi, không chút nào phải để tâm.

Quần đạo thầm nghĩ Đại đương gia quả nhiên có chân tài thực

học, trong lòng bội phục đồng thời, cũng không dám tự tiện chủ trương nữa, an tâm nghe Đại đương gia sắp xếp.

Chỉ để lại hơn mười người ở trong doanh trại phía trên, số người còn lại toàn bộ xuống Yêu Tháp bên trong, cướp bóc vàng bạc.

Lang Vương kia xảo trá đa nghi, đoán được cảnh này tám chín phần mười là kế sách dụ địch của đối phương.

Nhưng bất đắc dĩ, sứ mệnh của đàn sói vốn là thủ hộ Yêu Tháp, giờ đây thấy Yêu Tháp sắp bị phá hủy, há có thể từ bỏ ý định.

Chỉ có thể là biết rõ núi có hổ, vẫn phải xông vào hang hổ.

Dưới màn đêm che khuất, Lang Vương lặng yên không một tiếng động, ẩn mình trên vai một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ, đang chuẩn bị mở rộng miệng cắn xé cổ họng, giết chết hắn.

Xùy.

Trong đêm tối, một tiếng phi tiễn vang dội trong nháy mắt gào thét lên không, bỗng nhiên nổ tung.

Theo tiếng hiệu lệnh nổ tung, Quăng. , trên băng nguyên mênh mông, mấy ngàn quần đạo Tá Lĩnh chen chúc kéo ra như kiến, tay cầm yêu đao, hình thành một vòng vây khổng lồ.

Lang Vương kia biết đã trúng mưu kế, tru lên một tiếng, hai mắt đỏ tươi, thế tất phải giết ra một đường máu để thoát thân.

Con Lang Vương lông trắng này đôi mắt đỏ tươi, nhất định phải giết ra một đường máu.

Nhưng trong mắt Lý Văn Kiệt, nó chẳng qua chỉ là ngoan cố chống cự mà thôi, y không chút nào để tâm.

Lúc này, y tay cầm Định Phong Châu, như thể đằng vân giá vũ, bay lên trên lớp băng.

Ngay sau đó y bóp ra một đạo kiếm quyết.

Bảo kiếm bên hông trong chốc lát xé toang bóng đêm, tạo thành một đạo hàn quang, tức thì chém đứt cái đầu sói to lớn của con Lang Vương lông trắng này.

Lang Vương vừa chết, số đàn sói còn lại chẳng qua chỉ là đàn cừu non chờ làm thịt mà thôi.

Quần đạo vây quanh, chỉ trong một thời ba khắc đã tàn sát sạch chúng.

Xác sói nằm ngổn ngang trên đất, còn xen lẫn không ít thi thể Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Máu tươi nhuộm đỏ bãi tuyết.

Lý Văn Kiệt phất phất tay, dặn quần đạo đợi trời sáng thì mai táng thi thể các huynh đệ vào trong tuyết, cũng là để được an táng yên ổn.

Cùng lúc đó —— Đại đương gia.

Một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ trong đó sắc mặt hoảng sợ nói: Thi thể, thi thể đều không thấy.

Chỉ thấy nơi xa, thi thể của đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đầu tiên giao chiến với đàn sói đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, dường như vốn dĩ chưa từng tồn tại.

Lý Văn Kiệt khẽ híp mắt, ngay sau đó như thể nghĩ ra điều gì, lập tức quát: Đào.

Đào xuống dưới.

Quần đạo không dám thất lễ.

Bọn chúng phun nước gừng, nhanh chóng đào mở lớp tuyết đọng.

Dưới lớp tuyết đọng, chỉ thấy lớp băng tạo thành một vết nứt to

lớn.

Dùng Phong Đăng chiếu rọi.

Dưới khe nứt, chỉ thấy lít nha lít nhít những bóng đen, chính là đám quần đạo Tá Lĩnh đã chết trước đó.

Bọn chúng lại như côn trùng, bám vào vết nứt dưới sông băng, lúc này đang bò lổm ngổm trên lớp băng.

Có lẽ là phát giác được có người dòm ngó phía trên, những quần đạo này lại quay đầu một trăm tám mươi độ về phía đám người.

Quả nhiên là khiến người ta không rét mà run.

Đại.

Đại đương gia, Tam.

Tam đương gia, bọn chúng biến thành quỷ.

Những Tá Lĩnh Lực Sĩ kia, thấy tình hình như vậy, làm sao có thể không sợ.

Huống chi, niên đại này con người vốn dĩ tương đối mê tín, hơn nữa quần đạo ở trong mộ huyệt cũng đã nhìn thấy không ít cương thi bánh chưng, dọa đến ngồi phịch xuống đất.

Cái quỷ gì, đó là Tuyết Di Lặc.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên y không nhớ nhầm.

Trên đỉnh long mạch băng sông này, vẫn còn tồn tại một lượng lớn Tuyết Di Lặc.

Cái thứ Tuyết Di Lặc kia.

Trên thực tế, đó là một loại sinh vật ký sinh vạn năm trước, sinh tồn trong lòng biển.

Sau này nơi đây hóa thành sông băng, Tuyết Di Lặc liền ký sinh trong lớp băng, trong tuyết đọng.

Một khi có thi thể xuất hiện, những Tuyết Di Lặc này sẽ ký sinh vào trong thi thể, hơn nữa nếu không được kiểm soát, chúng sẽ càng lúc càng lớn, cho đến khi biến thành một con quái vật khổng lồ.

Hiện giờ Tá Lĩnh Lực Sĩ, bao gồm xác sói, tử vong nhiều như vậy, không phải đơn giản chỉ có một Hàn Thục Na như trong nguyên tác.

Với một lượng lớn Tuyết Di Lặc ký sinh, vậy coi như là ủ thành đại họa rồi.

Trương Tam, Lý Tứ, hai người các ngươi xuống dưới xem một chút, cần phải thấy rõ phương vị cụ thể của những Tá Lĩnh Lực Sĩ này.

Những người còn lại, cắm bó đuốc, đóng nham đinh, nhất định không thể để những quái vật này chạy thoát.

Lý Văn Kiệt quát.

Chúng em ư.

Trương Tam, Lý Tứ nghe vậy, mặt mày như ăn phải phân.

Thầm nghĩ thứ đồ chơi âm gian như vậy mà bắt chúng ta đi qua.

Sao.

Một tên Tá Lĩnh thủ lĩnh trong đó ở bên cạnh mắng: Ngươi tiểu tử không xuống, còn muốn để Đại đương gia, Tam đương gia tự mình xuống sao.

Nghe vậy, hai người này tuy là lầm bầm chửi bới, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Lấy nham đinh cắm trên lớp băng, kéo dây thừng, cẩn thận từng li từng tí đi xuống.

Số quần đạo còn lại thì nhanh chóng trải rộng Ngô Công Treo Sơn Thê, treo trên khe nứt.

Từ Đại đương gia, bọn chúng biết được những Tuyết Di Lặc này e ngại lửa.

Nhao nhao quấn nhựa thông và các vật dễ cháy khác lên bó đuốc, châm lửa, tạo thành một con Hỏa Long khổng lồ.

Trương Tam Lý Tứ kia, trong lòng run sợ.

Vừa xuống dưới trong khe nứt, Kẽo kẹt kẽo kẹt, dưới khe băng đen như mực, căn bản không biết có thứ gì tồn tại.

Từ trong bóng tối.

Chỉ truyền ra một trận âm thanh cào móng tay, chỉ thấy lít nha lít nhít bóng đen, đều bị hai người này hấp dẫn, phi tốc bò tới.

Hai người này cũng dọa đến bỏ mạng chạy trốn.

Các ngươi nghe ta hiệu lệnh, canh giữ miệng vết nứt, ta nói Ném, các ngươi liền ném.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu.

Đối phó những Tuyết Di Lặc này, phương thức tốt nhất chính là lửa.

Quần đạo cầm bó đuốc nhựa thông, mấy chục hảo thủ canh giữ ở miệng vết nứt, giơ cao bó đuốc gật đầu đáp lời, bịt kín miệng mũi, sắc mặt đằng đằng sát khí.

Ném.

Thấy Trương Tam Lý Tứ đã hấp dẫn mấy trăm Tuyết Di Lặc, như bóng đen, đến gần vết nứt.

Chương 123

Lý Văn Kiệt quyết định thật nhanh, quát lên một tiếng.

Xoạt.

Mấy chục bó đuốc ném vào vực sâu.

Oanh.

Lửa bùng nổ, nhất thời mấy chục con Tuyết Di Lặc kêu thảm một tiếng, hóa thành nước đọng, không còn động tĩnh.

Phía sau, bó đuốc.

Phía sau, Tá Lĩnh Lực Sĩ nhanh chóng đưa bó đuốc đã được chuẩn bị sẵn cho hàng đầu.

Ném.

Lại một vòng nữa.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ trong vài vòng, những Tuyết Di Lặc này đã chết triệt để, không thể chết hơn.

Chỉ còn sót lại hai ba con lớn nhỏ, số còn lại Lý Văn Kiệt đích thân mang Định Phong Châu xuống dưới, dùng bó đuốc tìm ra rồi giải quyết hết toàn bộ.

Giải quyết xong những nỗi lo này, y mới dùng tuyết đọng đắp lên vết nứt, rồi đi vào trong Yêu Tháp.

Tầng thứ nhất của Yêu Tháp này chỉ là hố bồi táng.

Cạy mở lớp băng, bước vào tầng thứ hai, chỉ thấy lít nha lít nhít bày biện không ít đá cuội, trên đó khắc những văn tự cổ lão phức tạp của Ma Quốc, như thể một lời nguyền tế tự.

Nơi đây càng giống một trường tế tự.

Quần đạo chỉ mửi thầm xúi quẩy, vốn tưởng đến đây là Kim Sơn Ngân Sơn, nào ngờ chỉ là những đá cuội cũ nát, xương bò Tây Tạng này.

Liên tiếp xuống đến tầng thứ tám, chỉ thấy mười tám cỗ cổ thi thân hình cao lớn, mặc trang phục Đại Tế Ti Ma Quốc, cúi đầu nhìn xuống tầng thứ chín dưới cùng của Yêu Tháp.

Điều này cho thấy, phía dưới chính là nơi mai táng Niệm Hung Hắc Nhan.

Quần đạo cẩn thận từng li từng tí cạy mở lớp băng, liên tiếp xuống dưới.

Chỉ thấy ở tầng thứ chín này, chính giữa là một pho tượng quái xà bằng đồng to lớn.

Chính giữa là một bộ thi sàng chế tác từ hàn băng vạn năm.

Trong thi sàng này, phong tồn một pho Băng Sông Thủy Tinh Thi mấy ngàn năm, thi thể này toàn thân như được chế tác từ lớp băng.

Phần bên trong trong suốt, chính là trái tim và mạch máu được làm từ mã não, lại còn hơi nhúc nhích, phảng phất như đang sống.

Một tay che mặt, che đôi mắt, miệng đóng chặt, trên ngực ôm một khối tấm băng.

Trên tấm băng, khắc hình Lang Vương Yêu Tướng đầu sói thân người.

Đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn chân chính, trên đó phù điêu hình thành từng tầng từng tầng hoa văn.

Một khi đập nát tấm băng phù điêu, sẽ sinh ra một loại sóng hạ âm đặc biệt.

Loại sóng hạ âm này tuy uy lực không lớn, nhưng sẽ ảnh hưởng đến hàng vạn tấn tuyết đọng trên đỉnh long mạch băng sông Côn Lôn, từ đó dẫn phát trận tuyết lở lớn có tính hủy diệt.

Nhưng muốn cướp đoạt Băng Sông Thủy Tinh Thi, cũng chỉ có con đường cạy mở tấm băng thi sàng này.

Đây chính là một tử cục.

Lộc cộc.

Nhìn pho Băng Sông Thủy Tinh Thi có thể nói là hoàn mỹ trước mắt, quần đạo ở sâu trong Yêu Tháp, chèn bó đuốc vào.

Cổ họng bọn chúng sôi trào.

Không cần nghĩ nhiều cũng biết pho thủy tinh thi hoàn mỹ này giá trị liên thành.

Mức độ bảo tồn của nó, có thể nói là hoàn hảo.

Huống chi.

Cần biết rằng, trong mộ huyệt, thi thể bất hủ ngàn năm của vương công quý tộc còn đáng giá hơn cả vàng ngọc trân bảo.

Giống như Đại Mộ số 1 Mã Vương Đôi ở Sa Thành, đào được phu nhân Tâm Truy đó, có thể xưng là quốc bảo.

Pho Băng Sông Thủy Tinh Thi này, chính là Sơ Đại Quỷ Mẫu của Ma Quốc phương Bắc.

Thi thể của nàng được chế tác bằng băng phong, đặc thù vô song.

Tạng phủ, mạch máu như mã não, đỏ tươi vô cùng, trải qua ngàn năm vẫn bất hủ, còn đang ong ong nhúc nhích.

Chỉ riêng thứ này thôi.

Nếu được mang đi đặt trong quầy kính băng phong, trưng bày ở

bảo tàng, tiền vé vào cửa thôi cũng đủ ăn không hết rồi.

Đại đương gia.

Một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ bên cạnh, run rẩy hai tay nói: Chúng em có cần phá băng ngay bây giờ, lấy thi thể ra không.

Đừng hoảng.

Lý Văn Kiệt khoát tay ngăn lại nói: Các ngươi nhìn tấm băng hình đầu sói thân người trên bề mặt thi thể này, đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Đập nát nó sẽ dẫn phát tuyết lở.

Nghe vậy, quần đạo cũng liếc mắt nhìn nhau, nuốt nước miếng.

Thế này đi, Lý Văn Kiệt mở miệng nói: Mấy người các ngươi hãy lên trước, bắt đầu phong kín từ tầng tháp thứ nhất.

Cửu Tầng Yêu Tháp này nằm sâu trong lòng băng sông, chôn sâu cực độ, phong kín chín tầng lại, phía trên dù có tuyết lở cũng không thể ép xuống đến đây.

Sau khi đoạt được bảo vật, đến lúc đó ta sẽ mở một đường hầm đạo mộ, đi giúp Tam đương gia tìm kiếm tế đàn để bài trừ lời nguyền quỷ nhãn.

Lý Văn Kiệt nói.

Dạ, Đại đương gia.

Quần đạo nghe vậy, không chậm trễ, nhanh chóng leo lên Yêu Tháp, bắt đầu phong kín lớp băng.

Đợi đến khi quần đạo phong kín lối vào, Lý Văn Kiệt mới cẩn thận từng li từng tí, từ trong ngực lấy ra Vu Vương Chi Nhận, xé toạc lớp băng này.

Lớp băng bị xé toạc, vỡ vụn như đậu phụ.

Theo khoảnh khắc lớp băng vỡ vụn, một trận sóng hạ âm cũng nhanh chóng truyền đến toàn bộ Côn Lôn Tuyết Sơn.

Oanh.

Hàng vạn tấn tuyết đọng trên núi Côn Lôn trong khoảnh khắc, gây nên trận tuyết lở khổng lồ, theo đó đổ ập xuống.

Cả tòa Yêu Tháp đều rung động ầm ầm vào lúc này.

Tuyết đọng tuôn rơi, theo các khe hở từng tầng từng tầng mà xuống, thẳng đến tầng thứ chín sâu nhất.

Tuyết đọng đã ít đi rất nhiều, hầu như không gây ra uy hiếp gì, chỉ là rơi xuống mấy mảnh bông tuyết mà thôi.

Tuyết đọng mênh mông bao trùm, quần đạo cũng sợ run cả tim gan, mãi đến khi hàng vạn tấn tuyết đọng này hoàn toàn không còn động tĩnh gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên là Đại đương gia có cao chiêu.

Đúng vậy, nếu không, bằng vào chúng em, muốn mò được pho Băng Sông Thủy Tinh Thi này, e rằng còn kém xa lắm.

Đó là đương nhiên, Đại đương gia thần thông quảng đại, có gì mà không làm được chứ.

Hắc hắc.

Thấy đã giải quyết xong Thủy Tinh Tự Tại Sơn này, quần đạo mới cẩn thận từng li từng tí, nhìn pho thủy tinh thi đã phá vỡ lớp băng.

Sương lạnh lượn lờ.

Thủy tinh thi một tay che mặt, nằm thẳng trong lớp băng, hoàn mỹ

không tì vết.

Lý Văn Kiệt biết rõ các đời Quỷ Mẫu, đặc biệt là Sơ Đại Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan với Vô Giới Yêu Đồng là đáng sợ nhất.

Y nhanh chóng bẻ gãy cánh tay che mắt của nàng, để lộ ra đôi mắt.

Chỉ thấy hai mắt của Quỷ Mẫu này trống rỗng, một đôi Vô Giới Yêu Đồng đã sớm bị người đào đi.

Lý Văn Kiệt khẽ híp mắt.

Xem ra, nơi đây đại khái giống như trong nguyên tác, trong nguyên tác, đôi Vô Giới Yêu Đồng của Sơ Đại Quỷ Mẫu này, bao gồm cả bộ não to lớn, đều đã bị những phần tử cuồng nhiệt của Luân Hồi Tông đào đi.

Bọn chúng sau khi cướp đoạt Yêu Đồng và đại não của Quỷ Mẫu, trên di tích Ác La Hải Thành trước đó, lại một lần nữa dùng sức mạnh của ảo cảnh huyễn hóa, xây dựng nên một tòa thành ảo ảnh giả lập, mưu toan khôi phục sự thống trị tàn khốc của Ma Quốc năm xưa.

Ác La Hải Thành kia, được xưng là thành của mười tội ác, chính là kinh đô của Ma Quốc.

Năm đó, cùng với sự hủy diệt của Ma Quốc, tòa Ác La Hải Thành thần bí này cũng đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Răng rắc.

Trong lúc Lý Văn Kiệt suy nghĩ.

Chỉ thấy miệng Quỷ Mẫu hơi mở ra.

Lúc này từ trong miệng Quỷ Mẫu hé mở, lại có mấy con tiểu trùng mờ ảo vỗ cánh bay ra.

Côn trùng này như thể được điêu khắc từ sương tuyết, đẹp đẽ vô cùng.

Sau khi vỗ cánh bay ra, chúng tức thì lao về phía mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ gần nhất.

A.

Một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ trong đó không kịp tránh né, để con tiểu trùng quái dị này xông vào thể nội.

Chỉ trong nháy mắt, tên Tá Lĩnh Lực Sĩ này đã biến thành một bức tượng băng sống động như thật, ngay sau đó, tượng băng vỡ vụn, hóa thành một đống bột phấn.

Chương 124

Quái trùng.

Quần đạo thấy vậy, lập tức hoảng loạn, cầm bó đuốc bắt đầu lung tung xua đuổi lũ quái trùng này.

Két.

Lý Văn Kiệt thì ở bên cạnh, lấy ra một cái ly pha lê, trực tiếp bắt nó vào trong ly rồi phong kín lại.

Đạt Phổ Quỷ Trùng, chính là Thần Nghèo Băng đó mà.

Lý Văn Kiệt nhìn con tiểu trùng trong ly pha lê, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Đây chính là bảo bối.

Loại Đạt Phổ Quỷ Trùng này, đồng dạng cũng là một trong các yêu nô của Ma Quốc, cùng với Thủy Tinh Tự Tại Sơn, Lang Vương lông trắng, được đặt ngang hàng.

Chúng có hai loại hình thái khác nhau, chính là Thần Nghèo Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Thần Nghèo Băng, đúng như tên gọi, chỉ cần chạm vào quái trùng này, bất cứ sinh vật gốc carbon nào cũng lập tức hóa thành tượng băng rồi chết.

Còn Vô Lượng Nghiệp Hỏa, chạm vào sẽ lập tức tự thiêu.

Hai loại quái trùng này, gọi chung là Đạt Phổ Quỷ Trùng, hầu như không có nhược điểm, trừ phi dùng ly pha lê để bắt.

Hơn nữa, chúng căn bản không thể giết chết được.

Loại côn trùng này sẽ phân liệt, sau khi bị giết chết lại biến thành

hai con sống lại.

Cứ thế mà suy ra.

Có thể nói, thứ đồ chơi này nếu không ai biết nhược điểm của nó, mà ném vào chiến trường, thì uy lực còn lớn hơn cả đạn pháo.

Lý Văn Kiệt lung lay vật nhỏ trong bình pha lê, ngay sau đó thu nó vào không gian hệ thống, chờ trở về Thường Thắng Sơn sẽ để Độc Vương, Cổ Vương tiến hành luyện hóa.

Thấy nguy hiểm đã được loại trừ.

Quần đạo hô to một tiếng Bánh lái uy phong.

Lúc này mới bắt đầu cẩn thận từng li từng tí bọc pho Băng Sông Thủy Tinh Thi này lại, rồi vác vào gùi.

Thấy nơi đây đã cướp bóc xong xuôi.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh, trực tiếp đá văng một tấm ván gỗ.

Tấm ván gỗ bị đá văng ra, bên trong chính là một đường hầm đạo mộ, chính là do Luân Hồi Tông năm xưa lưu lại.

Chỉ cần thông qua đường hầm đạo mộ này, liền có thể tìm thấy di tích Ác La Hải Thành năm đó, từ đó tìm thấy tế đàn dưới Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn để bài trừ lời nguyền Xà Thần.

Lý Văn Kiệt một mình đi đầu, đã thuận đường hầm đạo mộ mà tiến.

Quần đạo cũng theo sát phía sau.

Chá Cô Tiếu thấy vậy, trong lòng cũng bùi ngùi không thôi.

Thầm nghĩ một đường bôn ba kỳ hồ, trèo non lội suối, cuối cùng cũng chỉ còn kém chút xíu nữa thôi.

Nàng vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Thuận đường hầm đạo mộ, đám người rất nhanh đã đi đến cuối cùng, cuối cùng chính là một gian thạch thất vuông vức.

Trên vách tường, còn vẽ không ít bích họa.

Trước mắt chỉ thấy một gian thạch thất.

Trong thạch thất này, trên mái vòm vẽ một bức bích họa hình người nữ tử lấy tay che mặt, chính là bích họa quỷ mẫu.

Quần đạo không chút hứng thú với bích họa, dò xét khắp nơi một phen cũng không tìm thấy vàng bạc châu báu gì.

Lập tức mất hứng, liền rời khỏi thạch thất.

Bên ngoài thạch thất chính là thác băng hùng vĩ, tạo thành cảnh quan đặc biệt.

Dưới thác băng là một dòng sông uốn lượn như dải lụa ngọc, trong dòng sông dường như có không ít sứa và sinh vật phù du sống dưới nước, điểm xuyết trong dòng nước càng thêm lung linh, tựa như dải Ngân Hà trên trời, với vô số vì sao lấp lánh.

Cảnh đẹp đặc biệt như vậy, ngay cả quần đạo cũng phải ngây người.

Tương truyền Ác La Hải Thành chính là trong một đêm đột ngột biến mất.

Đa số các nền văn minh cổ xưa đều phát nguyên từ dòng sông.

Chỉ cần men theo dòng sông này mà đi, chắc chắn có thể tìm thấy Ác La Hải Thành.

Trong Truyện Ký Đại Vương Chế Địch Bảo Châu của thế gian này cũng từng ghi chép rằng, dù là dòng sông dài dằng dặc, đi đến tận cùng trời đất Sẽ thấy cánh tai nạn chi môn cao tới mấy trăm trượng do Ma Quốc kiến tạo.

Vượt qua tai nạn chi môn, chính là Ác La Hải Thành.

Tam đệ, quỷ nhãn nguyền rủa của đệ, chính là ở trong Ác La Hải Thành, liền có thể thuốc đến bệnh trừ.

Lý Văn Kiệt nói.

Nghe Lý Văn Kiệt nói, Chá Cô Tiếu ở bên cạnh khẽ liếm môi, nói: Như vậy thật sự là quá tốt.

Số mệnh của bộ tộc Dời Núi chúng ta, rốt cục sắp kết thúc tại đây rồi.

Tất cả điều này, đều may mắn nhờ đại ca.

Huynh đệ chúng ta không cần khách khí như vậy.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Quần đạo dựng thang con rết treo núi.

Chỉ lát sau đã hoàn tất.

Ngay sau đó, men theo thang con rết, rất nhanh đã xuống đến dòng sông phía dưới, men theo dòng sông tiếp tục đi.

Ước chừng đi không bao lâu, bên bờ sông này, có thể thấy một cái động quật khổng lồ, trên đó đặt một đài đá, bên dưới còn có một số đồ đằng ba mắt.

Nơi đây chính là một địa điểm tế tự của Luân Hồi Tông, còn gọi là Hắc Hổ Huyền Đàn.

Đi sâu vào trong Hắc Hổ Huyền Đàn, chỉ thấy bên trong là một đài tròn khổng lồ, cây cỏ xanh tốt.

Dưới lớp cây cỏ là một bộ cổ thi to lớn.

Ngoài ra, còn có một con chó con mù, đang nhảy nhót giữa đám cây cỏ.

Bên cạnh nó là một khối thi thể thủy tinh khổng lồ, đè lên một quan tài gỗ lim lớn.

Lý Văn Kiệt thấy vậy, trong mắt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Nơi đây thực chất chính là Huyền Vũ cự thi chi địa trong phong thủy, giống như con chó con mù này chính là rùa lột xác.

Bên cạnh nó, cái mai rùa của nó, là bảo dược chữa thương.

Sau khi nghiền thành bột, có công hiệu kỳ diệu, dù chỉ đem ra bán, cũng là vật phẩm sánh ngang hoàng kim.

Lý Văn Kiệt trực tiếp dùng phi kiếm, một kiếm chém chết con chó con mù.

Ngay sau đó, hắn lệnh quần đạo nhanh chóng xuống dưới, bắt đầu càn quét.

Quần đạo nóng lòng.

Thấy bên dưới khối thi thể thủy tinh khổng lồ này dường như đè ép một quan tài gỗ lim, liền chuẩn bị bắt đầu càn quét.

Quần đạo giơ đuốc.

Nhìn gần mới thấy, vật kia nào phải quan tài gỗ lim gì, mà chính là một chiếc mai rùa nền đỏ vằn đen khổng lồ.

Lại nghe Đại đương gia Lý Văn Kiệt nói, chiếc mai rùa nền đỏ này chính là trân quý bảo dược, giá trị còn cao hơn cả hoàng kim.

Lập tức, tất cả đều hớn hở ra mặt, không dám thất lễ, nhanh chóng đóng gói chiếc mai rùa này và nhét vào bao tải.

Lý Văn Kiệt cũng nhìn khối đá thủy tinh trước mắt.

Khối đá thủy tinh này, thực chất chính là một góc bị tông môn kia cưỡng ép đào xuống từ Tai Nạn Chi Môn của Ma Quốc.

Đặt ở đây chính là để Luân Hồi Tông ăn mừng chiến thắng vĩ đại của mình.

Đồng thời, bên trong khối đá thủy tinh này chia làm năm tầng, mỗi tầng được mài giũa thành các hình dáng khác nhau, dựa theo địa vị của Ma Quốc.

Tầng dưới cùng, tức là tầng có địa vị thấp nhất trong Ma Quốc, điêu khắc là cổ thuật, cũng chính là cổ thuật của Hiến Vương lão bánh chưng.

Địa vị cao nhất thì là một con mắt hình xoáy ốc, đại diện cho Xà Thần Chi Nhãn, cũng chính là Mộc Trần Châu.

Sau khi quần đạo càn quét sạch hết trân bảo trong huyệt động này, công việc mới coi như kết thúc.

Hắc Hổ Huyền Đàn như vậy, bất quá chỉ là một nơi tế tự của Luân Hồi Tông năm xưa, cũng không phải cổ mộ hay cự mộ gì.

Có thể thu hoạch được bảo vật như rùa lột xác đã là tương đối hoàn mỹ.

Chương 125

Quần đạo mang theo chiến lợi phẩm.

Sau khi Đại đương gia Lý Văn Kiệt hấp thu hết Long Khí, mọi chuyện mới xem như kết thúc.

Ngay sau đó, họ rời khỏi Hắc Hổ Huyền Đàn.

Men theo dòng Thủy Tinh Hà uốn lượn tiến về phía trước, đi khoảng vài trăm mét.

Ở cuối dòng sông này, một cánh Thủy Tinh Môn khổng lồ cao tới mấy trăm trượng đã hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Cánh cửa thủy tinh này, trong Truyện Ký Đại Vương Chế Địch Bảo Châu của thế gian được xưng là Tai Nạn Chi Môn, là một thần tích do Ma Quốc tạo ra.

Độ cao của nó gần như chim bay cũng khó mà vượt qua.

Quần đạo đứng dưới Tai Nạn Chi Môn này, chỉ cảm thấy một sự nhỏ bé khó tả dâng lên trong lòng, tựa như một đàn kiến.

Tương truyền, chỉ cần vượt qua Tai Nạn Chi Môn này, liền có thể tiến vào Ác La Hải Thành.

Thật khó mà tưởng tượng, một cánh Thủy Tinh Môn hùng vĩ như vậy rốt cuộc đã được chế tạo ra như thế nào.

Ma Quốc thời Viễn Cổ đã chế tác nó ra sao.

Quả nhiên là khiến người ta chấn động.

Lý Văn Kiệt nhìn Thủy Tinh Môn trước mắt, vật này có thể xưng là thần lai chi bút, có thể sánh với cửa lớn đồng xanh dưới Vân Đỉnh Thiên Cung.

Đại đương gia, phá đi. một tên Tá Lĩnh lực sĩ lên tiếng.

Trong Tứ đại môn phái, Tá Lĩnh lấy sức mạnh để phá vỡ, dùng phương thức đạo mộ kiểu trâu kéo ngựa túm, thuốc nổ phá núi, bất chấp thủ đoạn.

Lên.

Lý Văn Kiệt vung tay lên.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ tinh nhuệ nhanh chóng tiến lên, đặt thuốc nổ dưới Thủy Tinh Môn.

Ngay sau đó, châm ngòi nổ.

Oanh.

Theo tiếng nổ dữ dội vang lên, dưới cánh Thủy Tinh Môn trước mắt đã bị nổ tung một khe hở.

Thấy Tai Nạn Chi Môn đã bị nổ tung, quần đạo lúc này mới ồ ạt bước vào sau Tai Nạn Chi Môn.

Lý Văn Kiệt không giống Trần Ngọc Lâu, cũng không có tài ăn nói hoa mỹ, chỉ vung tay cao giọng nói: Các huynh đệ, chúng ta cùng nhau đi đến, ngàn khó vạn hiểm Bất quá cũng chỉ vì Tam đương gia tìm kiếm phương pháp phá giải quỷ chú.

Thứ hai, cũng là nghĩa cử của Thường Thắng Sơn ta, thay trời hành đạo, phá hủy sào huyệt yêu ma.

Lên.

Quăng.

Quần đạo giật giọng hô lớn một tiếng, chen chúc lao tới.

Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu cũng lần lượt đuổi theo.

Từ khe nổ tung, rất nhanh đã đến phía sau Tai Nạn Chi Môn.

Ở phía sau cánh cửa này, một mặt hồ phong hóa to lớn, ngói xanh tĩnh lặng hiện ra trước mắt mọi người.

Mặt hồ này chính là Phong Thực Hồ.

Dưới mặt hồ, có thể thấy rõ ràng vết tích hoạt động của một số sinh vật khổng lồ, rất giống cự mãng hoặc cự ngạc.

Men theo mặt hồ này, nhìn ra xa, chỉ thấy trong rừng rậm không xa, một tòa cổ thành hình tổ ong khổng lồ sừng sững.

Một vệt hào quang nhàn nhạt bao phủ tòa thành này.

Nghĩ đến đây, chính là Bóng Ảnh Chi Thành do Luân Hồi Tông chế tạo từ đại não quỷ mẫu và Vô Giới Yêu Đồng.

Lý Văn Kiệt tự nhủ trong lòng.

Lại nhìn kỹ, tìm thấy Vô Giới Yêu Đồng và đại não quỷ mẫu, cũng là vô giới chi bảo.

Sao có thể bỏ lỡ.

Ngay sau đó, hắn vung tay lên, quần đạo đã chen chúc lao tới, bước vào trong thành trì.

Tòa Bóng Ảnh Chi Thành cổ kính này dường như mãi mãi bị bao phủ trong một tầng ánh chiều tà nhàn nhạt.

Quần đạo bước vào, chỉ thấy di tích thành trì cổ kính rêu phong, nhưng không có chút hơi người nào.

Toàn bộ thành trì tựa như một cảnh tượng dừng lại trong bức ảnh cũ, thời gian dường như đều ngừng lại ở nơi đây.

Lại liên tưởng đến lời của Lý Văn Kiệt.

Tòa Bóng Ảnh Chi Thành này bất quá chỉ là được chế tác từ đại não của quỷ mẫu sơ đại và Vô Giới Yêu Đồng.

Tất cả đều kinh ngạc không thôi.

Thầm nghĩ cái gì mà mắt mẹ con quỷ, đại não lại lợi hại đến vậy, chẳng phải có thể sánh ngang với thần thông thuật pháp trong thoại bản tiểu thuyết sao.

Nếu có thể tìm được bảo vật như vậy, tiền tài đáng là gì.

Ngay sau đó, quần đạo phân tán, mấy ngàn người bước vào trong thành trì, trắng trợn tìm kiếm.

Chá Cô Tiếu cũng lòng nóng như lửa đốt, ôm Mộc Trần Châu, nhưng cũng không nói gì, chỉ chờ đại ca quyết đoán.

Rất nhanh, quần đạo đã có phát hiện.

Đại đương gia. một tên Tá Lĩnh lực sĩ vội vàng chạy tới nói: Dưới thành trì hình tổ ong trung tâm, phát hiện địa động, có càn khôn khác.

Chúng em nghi ngờ, phía dưới có thể là địa phương gì đó như Vương Mộ, xin Đại đương gia định đoạt.

Tên Tá Lĩnh lực sĩ này ôm quyền nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cũng khẽ gật đầu, hắn biết đức tính của đám Tá Lĩnh quần đạo này, xem ra sự chấn nhiếp trước đó của mình đã có tác dụng.

Nếu không, đã sớm phóng hỏa chém giết, tùy ý cướp bóc rồi.

Ngươi đi bảo quần đạo, không cần vọng động.

Bóng Ảnh Chi Thành này vốn là hư giả, cũng không phải chân thực.

Ta bây giờ liền đi qua nhìn một cái.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng.

Tá Lĩnh lực sĩ gật đầu, lập tức rời đi để truyền đạt ý của Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt cùng Chá Cô Tiếu đã đi tới trung tâm cổ thành hình tổ ong khổng lồ này.

Toàn bộ thành trì vô cùng quỷ dị.

Bởi vì chỉ là Bóng Ảnh Chi Thành, mọi thứ ở đây đều là một tòa ký ức chi thành được Luân Hồi Tông chế tác từ mảnh vỡ đại não quỷ mẫu.

Bởi vậy, ở đây, thời gian hoàn toàn không có ý nghĩa.

Thậm chí có thể nhìn thấy một chút thịt trâu đã nấu ngàn năm, cùng một viên đầu trâu ngàn năm bất tử.

Màu sắc sặc sỡ.

Ma Quốc tôn trọng vực sâu, bởi vậy Cổ Thành trung ương tổng thể hiện ra hình tổ ong, giống như ổ kiến, lún sâu dưới lòng đất.

Càng đi xuống, càng gần khu vực hạt nhân bí mật của toàn bộ Vương Thành.

Lý Văn Kiệt và mọi người rất nhanh đã đến bên trong cổ thành hình tổ ong này, cửa đá phía trước đã sớm bị quần đạo cạy mở.

Lúc này, đuốc nhựa thông cháy sáng, chỉ chờ bánh lái ra lệnh một tiếng, lập tức chen chúc bước vào trong cửa đá.

Bên trong cửa đá là một cầu thang nghiêng hướng xuống.

Men theo cầu thang đi đến cuối cùng, trước mắt chỉ thấy một gian thạch thất.

Trong thạch thất này, trung tâm là một pho tượng đá quỷ dữ tợn, toàn thân đen kịt, trong tay còn nâng một cái khay.

Trong khay là hai viên mắt thủy tinh.

Đôi mắt thủy tinh này toàn thân có màu hơi trong suốt, giống như mắt rắn, yêu dị vô cùng.

Chính là Vô Giới Yêu Đồng của quỷ mẫu.

Quần đạo nhanh chóng tiến lên, tháo đôi mắt thủy tinh này khỏi khay.

Ngay sau đó cẩn thận lau sạch sẽ, rồi diện trình lên bánh lái Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt tiếp nhận vật này, nhìn đôi Vô Giới Yêu Đồng trong tay, hơi thưởng thức một chút.

Thầm nghĩ, vật này cũng là Thần Khí.

Chỉ là trước mắt, vẫn chưa biết công dụng thế nào.

Hắn ước lượng nó hai lần, liền đặt vào không gian hệ thống.

Nhưng Lý Văn Kiệt và mọi người không hề hay biết, từ khi cầm được Vô Giới Yêu Đồng, đôi yêu đồng này đã dần dần biến sắc.

Chương 126

Đoạt được yêu đồng.

Phía trước lại là một cánh cửa đá.

Quần đạo kéo nó ra, đốt đuốc bước vào.

Bên trong là một tế đàn khổng lồ.

Trên đó bày những đầu Tam Sinh Ngũ Súc đẫm máu.

Bên cạnh trên vách tường, rất nhiều tấm da người dán vào, trên da người vẽ lịch sử lâu đời của Ma Quốc.

Ngoài ra, ngoại trừ những tấm da người cổ xưa này, bên cạnh tế đàn còn có mấy viên đá thủy tinh.

Quần đạo thấy toàn là những vật tà môn này, liền kêu xúi quẩy.

Chỉ tháo mấy viên đá thủy tinh này xuống, bỏ vào bao tải.

Thấy không còn gì để càn quét, họ chuẩn bị rời đi.

Rống.

Từ sâu bên trong cổ thành, đột nhiên truyền ra một trận gầm giận dữ kinh thiên.

Ngay sau đó, chỉ thấy vài con sinh vật hình dáng giống cự ngạc, toàn thân hai màu đen trắng, xông vào bên dưới cổ thành hình tổ ong này, phát động tấn công quần đạo.

Những sinh vật này chính là những con Vẫn Giao hung ác tàn bạo, vốn sinh sống dưới Phong Thực Hồ.

Sau khi phát hiện Bóng Ảnh Chi Thành này, liền đặt hang ổ của mình ở trong Bóng Ảnh Chi Thành.

Bây giờ tùy tiện gặp kẻ xâm nhập, đương nhiên là nghĩa bất dung từ, bắt đầu điên cuồng tàn sát.

Quần đạo thấy số lượng lớn Vẫn Giao xâm nhập, liền điên cuồng rút súng ống ra, bắt đầu bắn phá, đại chiến với Vẫn Giao.

Lý Văn Kiệt thì trực tiếp điều khiển phi kiếm.

Dưới đao quang kiếm ảnh, từng con Vẫn Giao có hình thể khổng lồ đã toàn bộ chết đi.

Những con Vẫn Giao này tuy nghèo hung cực ác, lại số lượng phong phú, nhưng lần này các Tá Lĩnh quần đạo đi theo cũng là những kẻ bưu hãn, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Phối hợp với Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu, càng như hổ thêm cánh.

Không quá nửa giờ, lượng lớn Vẫn Giao đã bị giết đến run rẩy tim gan, không dám quấy nhiễu đối phương nữa.

Thấy những con Vẫn Giao này sợ hãi.

Lý Văn Kiệt cũng lười quần nhau với chúng, lệnh quần đạo đóng quân bên cạnh Bóng Ảnh Chi Thành, đào bếp nấu cơm.

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi lấy lại sức xong, họ mới một lần nữa trở lại bên Phong Thực Hồ.

Tòa cổ thành ngàn năm kia, Ác La Hải Thành thần bí, thực chất là nằm dưới Phong Thực Hồ này.

Chỉ cần lặn xuống đó, liền có thể tìm thấy Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cùng tòa tế đàn cổ xưa kia, thuận lợi phá vỡ nguyền rủa ngàn năm của Xà Thần.

Số mệnh ngàn năm của Dời Núi cũng sẽ kết thúc tại đây.

Nơi này chính là trạm cuối cùng.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh, mang theo Mộc Trần Châu nói: Cảm tạ huynh đã vì đệ bỏ ra nhiều như vậy.

Đoạn đường này lang bạt kỳ hồ, màn trời chiếu đất, rốt cục sắp kết thúc.

Chá Cô Tiếu khẽ nhắm mắt nói: Chặng cuối cùng này, cứ để đệ tự mình hoàn thành đi.

Hiền đệ quá khách sáo, huynh đệ ta đã kết bái, không cần khách khí.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói: Huống chi, việc đã đến nước này, há có lý nào lùi bước.

Các huynh đệ Tá Lĩnh.

Chuẩn bị kỹ càng bóng hơi bụng heo và cua, những người có thủy tính tốt hãy xuất hàng, những người còn lại tạm thời chỉnh đốn ở bên bờ, chờ chúng ta đi ra.

Theo ta, cùng Tam đương gia, xuống nước, tìm kiếm tế đàn.

Bài trừ quỷ nhãn nguyền rủa.

Quăng.

Quần đạo cao giọng nói.

Lần lặn xuống Phong Thực Hồ này, Lý Văn Kiệt chỉ cho phép những Tá Lĩnh quần đạo có thủy tính tốt, mang theo bóng hơi bụng heo và cua cùng các thiết bị lấy hơi khác đi theo.

Men theo Phong Thực Hồ, lặn xuống.

Lặn xuống đến dưới mặt hồ, đập vào mắt là một mảng đen kịt, cùng dòng nước chảy xiết.

Một số sinh vật hình thể quái dị thỉnh thoảng bơi lượn qua.

Thời đại này không giống như hậu thế, có kính bơi, dụng cụ lặn, và Poseidon Chi Huyễn để chiếu sáng bóng tối dưới nước.

Quần đạo đều lấy một sợi dây thừng, dắt Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu để tránh bị phân tán.

Trong Phong Thực Hồ này, họ mò mẫm tiến lên.

Lý Văn Kiệt ở phía trước, cũng chỉ có thể đại khái nhìn thấy hình dáng, xác định di tích Ác La Hải Thành dưới Phong Thực Hồ.

Thầm nghĩ, nếu lần này Nhị đệ, Trần Ngọc Lâu tiểu tử kia cũng có thể đi theo, ngược lại sẽ thuận tiện không ít.

Trần Ngọc Lâu có Thiên Sinh Dạ Nhãn, cho dù ở dưới mặt hồ đen như mực này, vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, giảm bớt không ít phiền phức.

Nhưng trước mắt nói nhiều cũng vô ích, đành phải mò mẫm tìm kiếm.

Phong Thực Hồ này chính là một địa điểm phong thủy tạo hóa tự nhiên độc lập bên ngoài Long Tích Băng Xuyên, ít ai lui tới.

Không ai quấy rầy, tự nhiên cũng không có lão câu cá nào quấy rầy sự an toàn của những con cá lớn ở đây.

Hơn nữa, nơi đây nằm bên cạnh Long Tích Băng Xuyên.

Bàn về phong thủy tạo hóa, có thể sánh với Hồ Lô Động bên đại mộ Hiến Vương, bởi vậy dưới mặt hồ này cũng sinh ra không ít kỳ vật.

Chỉ riêng dư quang của quần đạo cũng có thể lướt thấy, dưới mặt hồ đen như mực này, dường như có quái vật khổng lồ, làm lay động sóng nước, thân to như rồng, ẩn mình trong làn nước sâu.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc đuôi rồng tựa ngân long, lay động dòng nước, xé rách gợn sóng, ẩn mình trong làn nước sâu này.

Ngân Long.

Quần đạo cũng kinh ngạc vô cùng.

Ai có thể nghĩ tới, dưới Phong Thực Hồ này lại có thể nhìn thấy sinh vật như vậy.

Lý Văn Kiệt chỉ lệnh quần đạo hành động nhẹ nhàng, không nên tùy tiện quấy rầy.

Sinh vật ngân long khổng lồ kia, thực chất chỉ là một con cá râu bạc già, chỉ là con sinh vật này đã sinh tồn trong Phong Thực Hồ quá lâu.

Con cá lớn này, riêng về hình thể, đã đạt đến chiều dài hơn chục mét.

Đuôi cá lúc lắc, dưới mặt hồ đen như mực này, thật sự giống như ngân long khổng lồ vẫy đuôi, uy phong không thôi.

Quần đạo không dám tùy tiện quấy rầy sinh vật dưới nước này.

Men theo đường đi lặn xuống.

Lấy bóng hơi bụng heo và cua để lấy hơi, rốt cục đã đến chỗ sâu nhất của Phong Thực Hồ.

Nơi đây có thể nhìn thấy một tòa di tích cổ thành bỏ hoang, toàn bộ chìm dưới nước.

Trên đó là một đồ đằng lớn hình con mắt.

Chính là Ác La Hải Thành đã biến mất một cách bí ẩn.

Bước vào di tích cổ thành này, ở trung tâm dưới cổ thành hình tổ

ong, lặn xuống mật thất phía dưới.

Phía dưới lại là một cảnh tượng khác.

Ở phương này, tạo thành một kỳ quan tự nhiên đặc biệt, chính là kỳ cảnh hồ trung hồ.

Cả đoàn đặt chân lên đất liền.

Trên đầu là mặt hồ khổng lồ, như bị ngăn cách bên ngoài, ngưng đọng trên vòm đá.

Phía dưới thì là một mặt hồ khác, chỉ có một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ, trông giống miệng núi lửa.

Bên cạnh nó còn có một con Hỏa Diễm Cự Tích tuần tra.

Cảnh quan đặc biệt như vậy cũng khiến quần đạo nhất thời sợ hãi đến mức không nói nên lời, chỉ cảm thấy nơi đây quỷ thần khó lường.

Quả nhiên là mở rộng tầm mắt.

Ngay sau đó, họ đốt lửa trại, hong khô quần áo, rồi lại châm lại đuốc nhựa thông.

Chương 127

Sau đó, Đại đương gia Lý Văn Kiệt đích thân kiểm kê nhân số.

Lần hạ Phong Thực Hồ này, quần đạo có thủy tính tốt đại khái chỉ có vài trăm người, những người lạc đường khoảng mấy chục.

Cũng không nhiều.

Quần đạo còn lại, thấy Đại đương gia kiểm kê xong, lúc này mới leo lên hòn đảo nhỏ giữa hồ trung tâm.

Săn giết thẳng con Hỏa Diễm Cự Tích khổng lồ kia, nướng trên lửa trại.

Trực tiếp làm một bữa tiệc nướng nhỏ.

Trên hòn đảo nhỏ giữa hồ này, còn có một cánh cửa đá.

Trên cửa đá khắc một con mắt đẫm máu.

Nhưng con mắt này lại nhắm nghiền.

Bên cạnh con mắt này còn có bích họa hình tinh vân, cấu kết với nhau, tạo thành hình dáng một con Ngũ Trảo Kim Long, hướng về phía đông.

Đại đương gia.

Quần đạo giơ đuốc nhựa thông, nhìn cánh cửa đá trước mắt nói: Hẳn là nơi đây chính là tế đàn Ma Quốc, có thể giúp Tam đương gia phá giải nguyền rủa sao.

Lý Văn Kiệt ở bên gật đầu nói.

Nơi này, nếu Lý Văn Kiệt không nhớ lầm, chính là Long Đỉnh chi địa dưới Long Tích Băng Xuyên, sinh khí cuồn cuộn không dứt.

Đồng thời cũng là nơi ở của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cũng chính là nơi tế tự của Ma Quốc, nơi phá giải quỷ nhãn nguyền rủa.

Là nơi này, không sai.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu.

Vậy còn chờ gì nữa.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, hớn hở ra mặt, ôm Mộc Trần Châu nói: Đại ca, lên đi.

Đừng vội.

Lý Văn Kiệt nhìn con mắt đang nhắm nghiền trên cửa đá nói: Các ngươi nhìn xem.

Con mắt này nhắm chặt.

Phía sau nó là một đường hầm mỏ tinh quặng khổng lồ.

Trong đó ẩn giấu âm thanh tinh quặng thần bí trong truyền thuyết của Tàng Địa, Tà Thần Đại Hắc Thiên.

Tà Thần Đại Hắc Thiên này, chỉ cần ngươi mở mắt ra, nhìn vị Tà Thần này, liền sẽ bị đánh dấu ấn.

Sinh ra sự cộng hưởng tinh thần đặc biệt.

Người thường không cần một khắc liền sẽ hóa thành bột phấn, không còn trên đời.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói.

Nghe vậy, quần đạo phía sau mồ hôi lạnh ứa ra, thầm nghĩ cái Tàng Địa này quả nhiên tà môn, nhiều thần linh cổ quái như vậy.

Trước đó có Tuyết Lở Chi Thần, Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Bây giờ còn có một vị Tà Thần Đại Hắc Thiên, quả nhiên khiến người ta không biết phải làm sao.

Thế này đi.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói: Để có thể thuận lợi bước vào trong đó, các ngươi tìm vải đen, bịt hai mắt lại.

Lấy dây thừng buộc chặt, chúng ta cùng nhau bước vào trong đó.

Được.

Quần đạo nghe vậy gật đầu, nhao nhao dùng vải đen che mắt, trong tay nắm chặt dây thừng, để tránh bị tụt lại phía sau.

Lý Văn Kiệt và Chá Cô Tiếu vẫn dẫn đầu, cũng dùng vải đen bịt mắt, dắt dây thừng.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, lúc này mới đẩy cửa đá ra.

Két —— Dưới cửa đá là trục đá hình tròn.

Bên trong đập vào mắt là một đường hầm màu trắng.

Hai bên đều là mỏ thạch anh màu trắng.

Bên trong uốn lượn chằng chịt, kéo dài đến chỗ sâu nhất.

Quần đạo vừa mới bước vào trong đường hầm màu trắng.

Đông.

Âm thanh của nó, giống như tiếng trống, lại giống như tiếng bước chân của một cự thú nào đó, liên tiếp không ngừng vang lên trong đường hầm này, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Lý Văn Kiệt biết, âm thanh này chính là âm thanh rung động của tinh quặng.

Hắn lệnh quần đạo không nên hoảng loạn, chỉ lo đi về phía trước.

Ước chừng đi được một nửa, bên trong đường hầm màu trắng này, chi chít, dày đặc đại lượng quái xà màu đen quỷ dị.

Loại quái xà này, trong Tàng Địa gọi là chỉ toàn gặp A Hàm, giữa

đỉnh đầu chúng có một bướu thịt màu đen.

Nọc rắn của chúng vô cùng hung ác, có thể xưng kiến huyết phong hầu.

Nhưng những quái xà này chỉ chiếm cứ trong đường hầm màu trắng, phun xà tín tử, nhìn quần đạo qua lại.

Cũng không hề phát động tấn công, mặc cho quần đạo bước vào sâu nhất đường hầm, bên cạnh một tế đàn.

Quần đạo rất nhanh đã tìm đến cuối đường hầm màu trắng này.

Trước mắt chỉ thấy một giếng thẳng.

Thấy đã bước qua đường hầm này, quần đạo lúc này mới tháo miếng vải đen che mắt xuống.

Chỉ thấy dưới giếng thẳng này, mây mù mịt mờ, xuyên qua mây mù mịt mờ là những tinh quặng khổng lồ.

Nơi đây tinh quặng san sát, chi chít.

Lý Văn Kiệt ra lệnh một tiếng, quần đạo đã dắt dây thừng, đi xuống phía dưới tinh quặng.

Xuống đến dưới tinh quặng.

Mỏ quặng ở đây tạo thành các mỏ đá, một tòa nối tiếp một tòa.

Phía trên mỏ quặng trước mắt, chỉ thấy còn có một Thông Thiên Vân Lương.

Giữa mây mù che phủ, Vân Lương kéo dài đến tận cùng, phía dưới đè ép một viên cự thạch, hình thành hình dáng Long Đan.

Nơi cuối cùng là vài pho thạch nhân khổng lồ, tạo hình chắc nịch, màu trắng tinh, trong tay còn nâng bát.

Bên cạnh nó là một thứ giống như đồng hồ cát.

Cuối cùng là một nơi tế tự tràng khổng lồ, trên đó chi chít các rãnh máu, cắm một cây thập tự giá.

Viên Long Đan kia thực chất chính là Long Tích Băng Xuyên, vạn năm tụ tập Long Khí, hình thành một viên long châu.

Chính là tác phẩm cực đoan của phong thủy tạo hóa.

Quần đạo men theo Vân Lương, đi đến bên cạnh tế tự tràng.

Những thạch nhân màu trắng cao lớn kia, trong tay nâng bát, chính là một loại công cụ hành hình.

Tội phạm sau khi bị móc hai mắt ra, sẽ đặt vào chén nhỏ.

Bên cạnh tế đàn kia còn có hai ao nước trong.

Chá Cô Tiếu ôm Mộc Trần Châu, nhìn những nội dung vẽ trên bích họa bên cạnh tế tự thập tự giá.

Trên bích họa ghi lại nội dung rất đơn giản.

Chính là những gì còn sót lại từ Đại Tế Ti Ma Quốc năm xưa.

Người Ma Quốc hết lòng tin theo sức mạnh của cơ thể người, nguồn gốc từ hai mắt.

Bởi vậy, mở ra kênh tế tự, triệu hoán sức mạnh của Xà Thần quỷ nhãn nguyền rủa.

Cũng cần sức mạnh của con mắt.

Sức mạnh của thế gian này, giống như Thái Cực Âm Dương Bát Quái, phân Âm Dương.

Đại Tế Ti Ma Quốc cho rằng, sức mạnh của Xà Thần đại nhân cổ xưa, đối lập với Dương gian chi lực này, là sức mạnh của Âm.

Bởi vậy có thể tạo ra không gian độc lập, giống như tạo ra Bóng Ảnh Chi Thành như Ác La Hải Thành vậy.

Đây cũng là một Âm một Dương đối lập.

Xà Thần đại nhân thuộc về lực lượng Âm, bởi vậy Xà Thần Chi Nhãn, Mộc Trần Châu thuộc về Âm.

Đặt vào trong ao nước Âm.

Chương 128

Mà hai mắt con người thuộc về lực từ trường Dương.

Đem hai loại lực lượng này quấn quýt với nhau, liền có thể khởi động nghi thức tế tự, triệu hồi ra vĩ lực của Xà Thần.

Thực chất, cũng chính là nguyền rủa.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc thất thần, nhìn bích họa trước mắt, ngay sau đó nói: Nguyền rủa này, rốt cuộc phá giải thế nào.

Triệu hoán sức mạnh của Xà Thần.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh, đối chiếu với bích họa trước mắt nói: Tam đệ, chuyện nào có đáng gì.

Trong nhận thức của Ma Quốc, thế giới chia Âm Dương.

Âm Dương có thể sinh ra nguyền rủa sức mạnh của Xà Thần, chính là nguyền rủa đời đời của các ngươi Dời Núi.

Muốn ngăn trở loại sức mạnh nguyền rủa này cũng rất đơn giản.

Chúng ta cần một phản tế tự.

Phản tế tự.

Chá Cô Tiếu nhíu mày, nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Không sai.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh gật đầu nói: Đem mắt người đại diện cho Dương, ném vào ao nước Âm.

Đem Mộc Trần Châu đại diện cho Âm, ném vào ao nước Dương.

Âm Dương nghịch chuyển, liền có thể phong kín nguyền rủa sức mạnh của Xà Thần.

Hóa giải sức mạnh nguyền rủa.

Nhưng kể từ đó, vị thần linh cổ xưa Xà Thần cũng sẽ bị phong kín hoàn toàn, Tam đệ, sức mạnh đặc biệt này của đệ cũng sẽ tiêu tán không ít.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh thản nhiên nói.

Chỉ cần có thể phá giải nguyền rủa, đệ cái gì cũng có thể chấp nhận.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh kiên định nói.

Đã như vậy, vậy cứ dùng mắt của đệ đi.

Chá Cô Tiếu thấy việc tế tự cần hai mắt người.

Hắn vốn luôn quả cảm tàn nhẫn, trong đại mộ Hiến Vương, tự chặt đứt cánh tay mình mà lông mày không hề nháy mắt một chút.

Đủ để nhìn ra đây là một nhân vật hung ác với người khác, mà càng tàn nhẫn với bản thân.

Bởi vậy lúc này không chút do dự, liền trực tiếp chuẩn bị móc xuống hai mắt, chuẩn bị tế tự.

Ấy, không được.

Lý Văn Kiệt vội vàng ở bên cạnh ngăn lại.

Thầm nghĩ Chá Cô Tiếu tiểu tử này thật đúng là người nóng tính.

Chẳng phải mình ở đây đã có sẵn một đôi Vô Giới Yêu Đồng, có thể tiến hành tế tự sao.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Đại ca, Vô Giới Yêu Đồng không thể coi thường, tội gì phải dùng bảo bối quý giá như vậy.

Đệ Chá Cô Tiếu vốn dĩ đã coi như nửa người chết.

Nếu không phải đại ca ra tay giúp đỡ, e rằng sớm đã không biết co

quắp ở địa phương nào, ảm đạm chờ chết rồi.

Bây giờ tổn thất một đôi mắt, đáng là gì.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh dứt khoát kiên quyết nói.

Lý Văn Kiệt thần sắc hơi động.

Huynh đệ chúng ta tình cảm đáng giá ngàn vàng, một đôi Vô Giới Yêu Đồng mà thôi, không cần như vậy.

Lý Văn Kiệt nói, lập tức muốn từ không gian hệ thống lấy ra Vô Giới Yêu Đồng.

Một khi lấy ra, thần sắc hắn sững sờ, cặp Vô Giới Yêu Đồng kia lại biến mất.

Chứa đựng trong không gian hệ thống Vô Giới Yêu Đồng, còn có thể biến mất ư.

Lý Văn Kiệt thần sắc biến đổi.

Mấy trăm quần đạo bên cạnh, sớm đã nhận ra thần sắc không ổn của hai vị đương gia.

Lúc này đến gần, nghe nói nguyên lai là vì chuyện này mà khó khăn.

Trong đó một tên quần đạo, trực tiếp đi đến bên bờ ao, dùng hai ngón tay đào một cái, chỉ thấy hai viên tròng mắt đẫm máu trực tiếp bị móc lên.

Hắn không hề kêu một tiếng.

Chỉ dùng vải đen băng bó xong, cắn răng gằng gượng nói: Đại đương gia, Tam đương gia, chẳng phải chỉ là tròng mắt thôi sao.

Chúng em theo các ngài, dãi nắng dầm mưa, thu hoạch không biết bao nhiêu vàng bạc.

Bây giờ loạn thế này, đã sớm xem tính mạng như đã vứt đi rồi.

Một đôi mắt, lại tính là gì.

Ngươi đây là tội gì chứ.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng vỗ vỗ vai tên Tá Lĩnh lực sĩ này.

Ngay sau đó nhanh chóng từ trong ngực lấy ra bảo dược, giúp hắn cầm máu.

Mau, đưa hắn xuống dưới nghỉ ngơi.

Việc đã đến nước này.

Lý Văn Kiệt từ bên cạnh, tránh qua Mộc Trần Châu trong ngực Chá Cô Tiếu, ném vào ao nước Âm.

Rầm rầm —— Chỉ thấy, hai ao nước phía dưới này, hình thành dạng xoáy ốc.

Từ từ —— Dường như từ nơi sâu thẳm, có một cỗ sức mạnh đặc biệt, đang dần dần tiêu vong.

Kéo theo đó, quỷ nhãn nguyền rủa trên người Chá Cô Tiếu cũng dần dần biến mất vào lúc này.

Nguyền rủa của đệ.

Chá Cô Tiếu lệ nóng doanh tròng, quỳ xuống đất không đứng dậy nổi.

Chính lúc tất cả đều vui mừng.

Cảnh tượng này, dưới tuyết sơn thiên phong, một đôi mắt rắn màu trắng nhạt phản chiếu những hình ảnh này.

Từ từ, những hình ảnh này, giống như máy chiếu ảnh lưu niệm.

Lý Văn Kiệt và mọi người một lần nữa quay về điểm xuất phát

của Cửu Tầng Yêu Tháp, tuyết lở, bước vào Bóng Ảnh Chi Thành.

Các cảnh tượng dần dần diễn biến.

Vô Giới Yêu Đồng, một trong sáu đại năng lực của Cổ Thần, Đi Cảnh Huyễn Hóa.

Loại sức mạnh đặc biệt này không thuộc về huyễn cảnh, mà là lực lượng Âm, không ngừng trình diễn.

Thời gian trôi nhanh.

Thương hải tang điền.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm.

Rốt cục, trong Thiên Sơn tuyết núi mênh mông, một mặt trời đỏ treo cao.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo khoác vải đen, đeo kính râm, trên vai xăm hình Huyền Vũ.

Chống cây gậy trúc, đi đến dưới lớp tuyết lớn bao phủ.

Lạch cạch.

Đột nhiên một cước đạp xuống, một đôi Vô Giới Yêu Đồng, giống như mặt gương, vỡ vụn.

Tại Quan ngoại Trương gia, tuyết phủ trắng xóa, sương đao lạnh tựa kiếm, giữa ngày đông giá buốt.

Một thiếu niên thân hình oai hùng, vận một bộ áo đen, lưng hổ eo ong, dáng đi tựa sói săn mồi, đầy vẻ thèm khát.

Hắn như một lưỡi dao vừa thoát vỏ, sát khí bức người khiến không ai dám nhìn thẳng.

Tóc đen che khuất khuôn mặt, lạnh lẽo thấu xương.

Lúc này, hắn quỳ gối bên từ đường tổ tông Trương gia.

Bên cạnh hắn, một tộc lão Trương gia lạnh lùng cất lời: Ngươi là Thánh hài nhi của Trương gia.

Chính là do lão tổ tông, dùng đại kế mưu mà cho ngươi ra đời.

Ngươi chính là nhân vật truyền thuyết.

Ta biết rồi.

Thiếu niên quỳ gối bên từ đường, ánh mắt ngập tràn sát ý, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Sát ý của hắn ngưng kết, gần như khiến mấy vị tộc lão Trương gia đứng cạnh đều kinh hãi tột độ.

Trên bề mặt cơ thể thiếu niên, những vằn đen trải rộng, hình dáng dữ tợn, tạo thành một hình xăm Diêm La Ma Thần đen kịt, dữ tợn và chói mắt vô cùng.

Ngươi có biết, kẻ địch của Trương gia là ai không.

Tên tộc lão thản nhiên hỏi.

Uông Gia.

Thiếu niên đáp.

Sai.

Tên tộc lão nheo mắt nói: Còn có một người, kẻ này năm đó đã diệt Trương gia, phò trợ một tộc trưởng bù nhìn.

Cưỡng ép cướp đoạt Thánh Nữ Trương gia, tội ác tày trời, kết bái với đạo tặc, độc hại thiên hạ.

Giờ đây đang ở Côn Lôn, tung tích bất minh.

Người này, chính là kẻ địch của Trương gia ta, Lý Văn Kiệt, kẻ xưng Lý Đại Diêm La ở Sa Thành.

Tên tộc lão lạnh lùng nói.

Ta. biết.

Ngữ khí của thiếu niên khẽ run rẩy.

Rất tốt.

Tên tộc lão thản nhiên nói: Ngươi biết mình nên làm gì rồi đấy.

Ngay sau đó, thiếu niên nâng hai tay lên, một thanh ô kim cổ đao đen nhánh toàn thân rơi vào lòng bàn tay hắn.

Chương 129

Đó là Hắc kim cổ đao của Trương gia.

Đồng thời còn có một viên linh đang to lớn, tựa sừng trâu, toàn thân được chế tác bằng thanh đồng.

Ba loại Thánh khí của Trương gia: Thanh đồng linh đang, Thiên trượng, và Song vang vòng.

Viên Thanh đồng linh đang này chính là tổ linh, kích thước bằng sừng trâu, có thể điều khiển những viên thanh đồng linh đang khác, cực kỳ lợi hại.

Đi thôi, làm điều ngươi nên làm.

Thời loạn thế phong vân biến ảo, khói lửa chiến tranh ngập trời, anh hùng hào kiệt xuất hiện lớp lớp, vô số quân phiệt lớn nhỏ san sát.

Trước đó, Lý Văn Kiệt vững vàng ngồi giữ chức trọng tại Thường Thắng Sơn, tụ nghĩa kết bái cùng bảy mươi vạn cường đạo giang hồ.

Hắn tru sát Phật gia, đứng vào hàng Cửu Môn Đề Đốc.

Giết Đồ Hắc Hổ, chiếm giữ Trung Nguyên, thanh thế vô lượng.

Sau đó, xuất hiện một Trương Tiểu Diêm La, thủ đoạn càng hung tàn, hình xăm Diêm La dữ tợn, cực kỳ lợi hại.

Phong vân biến ảo mấy năm như vậy.

Thường Thắng Sơn sớm đã hóa thành lịch sử, Cửu Môn bị diệt sát sạch sẽ, người này cũng nhờ chiến công hiển hách mà đạt được chức Thiếu tướng quân.

Một ngày, khi người này cùng cấp trên uống rượu, vô tình tiết lộ

rằng, năm đó tại Thường Thắng Sơn, thời khắc tụ nghĩa, có một kỳ nhân tên Lý Văn Kiệt, mang trong mình Thương Long chi huyết, có thể trường sinh bất lão, phi thiên độn địa, không gì không làm được.

Kể từ đó, tin tức lan truyền như cháy rừng.

Thời gian trôi nhanh, Côn Lôn Sơn tuyết phủ, ba người lại tụ họp.

Một đôi vô giới yêu đồng bị trực tiếp giẫm nát, tựa như một giấc mộng dài, dưới Đại Hắc Thiên kích Lôi Sơn.

Vòng tuần hoàn tử vong của Cổ Thần này, cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn.

Lý Văn Kiệt như vừa tỉnh sau một giấc mộng dài.

Bên cạnh, Tam đệ Chá Cô Tiếu, sau mấy vạn lần lệ nóng doanh tròng, giờ đây nước mắt đã cạn, giọng khàn khàn nói: Cỏ, cái của nợ này.

Đại ca, ta thật sự phục rồi.

Ta cũng phục.

Lý Văn Kiệt đứng cạnh, có chút im lặng đáp.

Lực lượng của Cổ Thần này quả nhiên không thể xem thường.

Lý Văn Kiệt đau răng nói, may mắn không chậm trễ quá lâu.

Đại ca.

Ngay lúc này, trên mỏ quặng Đại Hắc Thiên kích Lôi Sơn, một bạch bào công tử ca rơi xuống, nước mắt chảy dài dưới cặp kính râm.

Cuối cùng cũng để ta tìm thấy tung tích của Đại ca rồi.

Đại ca.

Nhị đệ.

Tam đệ.

Ba vị đương gia tụ họp.

Trần Ngọc Lâu dù sao cũng có Huyền Vũ huyết mạch, vẫn như cũ không thấy vẻ già nua.

Hai bên kể lại những kinh nghiệm đã qua, đại khái rườm rà một phen.

Nghe xong, Lý Văn Kiệt khẽ nhíu mày, Đặc nương, sao lại là cái kịch bản rút máu này, đây là lấy kịch bản của Phật gia ra sao.

Ai.

Trần Ngọc Lâu ở bên thở dài nói: Thật sự là phong vân biến ảo, khó mà suy xét a.

Ai biết kẻ này lòng lang dạ thú.

Nếu như không phải rất nhiều huynh đệ liều chết bảo vệ ta thoát ra, chỉ sợ đệ cũng khó thoát cảnh bị cầm tù, đợi làm thịt như cừu non vậy.

Trần Ngọc Lâu ở bên thở dài nói.

Hoa Linh đâu, những người còn lại đâu.

Lý Văn Kiệt hỏi.

Các huynh đệ Thường Thắng Sơn đã di chuyển hang ổ, may mắn năm đó Đại ca thần cơ diệu toán.

Giờ đây, chư vị huynh đệ, cùng với thê tử của Đại ca, đều đang hoạt động tại Hồ Lô Động, vùng Hiến Vương Mộ.

Nơi đó ít dấu vết người, hoang vắng.

Cũng là không ngại.

Vậy thì tốt.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, chỉ là thêm một kẻ giống Phật gia, hắn

cũng chẳng bận tâm.

Chỉ là cái hình xăm Diêm La này, cũng thật hiếm lạ.

Lý Văn Kiệt tặc lưỡi, cũng không để vào mắt.

Vậy chúng ta về Hồ Lô Động trước, rồi bàn bạc tiếp đi.

Lý Văn Kiệt nói, dùng đại thần thông, trực tiếp tháo viên Long Châu này xuống.

Vật này chính là Long Tích Băng Xuyên phía dưới, Long Châu đã trải qua vạn năm, thu nạp Long khí phong thủy, đẹp không sao tả xiết, trấn tại Hồ Lô Động, như gấm thêm hoa.

Tốt.

Quần đạo, Trần Ngọc Lâu cùng mọi người gật đầu.

Hệ thống kiểm tra: Kí chủ đã hoàn thành Côn Lôn Thần Cung.

Có thể rút ra một lần tùy tùng.

Rút ra.

Lý Văn Kiệt thầm niệm trong lòng, nghĩ thầm Côn Lôn Thần Cung lần này không phải nhỏ, chắc hẳn bảo bối ban cho cũng không tệ.

Chỉ thấy đĩa quay không ngừng chuyển động.

Rất nhanh, kim đồng hồ dừng lại trên một nhân vật.

Như là nhân gian hàng ma chủ, thật sự là nhân gian thái tuế thần.

Chỉ thấy một hành giả, cao lớn vạm vỡ, thân thể cao hơn ba mét, bàn tay lớn như quạt hương bồ.

Hung ác như hổ báo, sói lang.

Một cú đấm này xuống, e rằng một con hổ cũng khó thoát khỏi cái chết ngay lập tức.

Người thường đứng trong lòng bàn tay người này, càng giống như gà con, không chịu nổi một kích.

Đó là Thiên thương tinh Võ Tùng.

Điện hạ.

Chỉ thấy Võ Tùng lúc này quỳ xuống bên cạnh, hướng về phía Lý Văn Kiệt khẽ ôm quyền.

Lý Văn Kiệt khẽ vuốt cằm.

Võ Tùng, mặc dù không thể sánh bằng Đại soái bọn người, nhưng cũng coi là một trợ thủ không tồi.

Ngay sau đó mang theo binh mã, mọi người đã trở về Hồ Lô Động.

Trong Hồ Lô Động, Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt cùng mọi người, nhờ được linh khí tẩm bổ, lại thêm uy lực bảo huyết của tiểu tử Trần Ngọc Lâu, giờ đây vẫn như hai tám phương hoa, uyển chuyển tươi tắn.

Bên cạnh còn có Thạch Dao, Bạch Nguyệt Khôi và những người khác.

Bất Lương Soái, Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương mấy người cũng đang ở bên, ngồi tu luyện.

Lý Văn Kiệt ở bên, nghe những thay đổi của mấy năm nay xong, cũng không để trong lòng.

Chỉ là một tiểu nghiệt chướng mà thôi, biến mất là được.

Nếu không phải Đại soái bọn người ngại mặt mũi, chưa ra tay, kẻ này đã sớm chết không thể chết hơn được nữa.

Giờ đây, nhận được tướng lệnh của Lý Văn Kiệt, Đại soái bọn người cũng không còn lo lắng, ngay sau đó đích thân điểm tướng ba mươi sáu Thiên Cương Giáo úy của Bất Lương Nhân.

Lúc này mới chuẩn bị đi báo thù.

Ngoài chuyện nơi đây ra, theo lực lượng Xà Thần Âm khép lại, dần dần, vùng thiên địa này cũng theo đó phát sinh chút biến hóa.

Trong Hồ Lô Động, Lý Văn Kiệt đang thưởng thức Mộc Trần Châu.

Bảo vật này được mệnh danh là Xà Thần Chi Nhãn, quả là một báu vật phi phàm.

Vừa vuốt ve Mộc Trần Châu, Lý Văn Kiệt vừa suy tư: chỉ riêng Quỷ Mẫu Chi Nhãn đã có kỳ hiệu đến thế, còn Vô Giới Yêu Đồng cũng vậy.

Viên Mộc Trần Châu này, e rằng còn khủng khiếp hơn.

Huống hồ, trong thế giới Đạo Mộ này, tồn tại tám đại Cổ Thần, mỗi vị đều là những tồn tại có thể phá vỡ vũ trụ.

Cổ Thần Xà Thần chính là một trong số đó.

Xà Thần giáng lâm vùng thiên địa này từ thuở sơ khai, và đã sớm vẫn lạc.

Xà Thần Chi Nhãn hóa thành Mộc Trần Châu.

Còn xương rắn thì hóa thành Quỷ Động không đáy, ẩn mình trong cát vàng ở Tháp Khắc Lạp Mã Can.

Nếu có thể gom góp toàn bộ thân thể Xà Thần, với Thần Cơ Bách Luyện trong tay, liệu hắn có thể chế tạo ra một khôi lỗi cấp bậc Cổ Thần hay không.

Điều này khiến Lý Văn Kiệt trong lòng nảy sinh một ý tưởng đặc biệt.

Đại ca.

Nguyền rủa Quỷ Nhãn trên người Chá Cô Tiếu đã được bài trừ, cùng với ông già phương Tây và Hoa Linh, cả hai đã sớm khôi phục bình thường.

Thấy Lý Văn Kiệt cầm Mộc Trần Châu, dường như đang suy tư điều gì đó, Chá Cô Tiếu ở bên nói: Có chuyện gì, Đại ca không ngại nói ra để chúng đệ nghe một chút.

Huynh đệ nhà mình, cũng dễ bề giải quyết.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt gật đầu, sau đó cầm Mộc Trần Châu nói: Nhị đệ, Tam đệ, ta dự định đi một chuyến Tháp Khắc Lạp Mã Can, cũng chính là nơi khởi nguồn tộc nhân của Tam đệ.

Các đệ có bằng lòng cùng ta đi không.

Lý Văn Kiệt hỏi.

Chá Cô Tiếu ở bên đáp: Nguyện vì Đại ca xông pha khói lửa.

Nếu nguyền rủa Quỷ Nhãn chưa được bài trừ, có lẽ Chá Cô Tiếu còn không dám tùy tiện bước vào Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã.

Dù sao, thiết lập nguyền rủa của Xà Thần chính là: khoảng cách Quỷ Động càng gần, thời gian phát tác càng ngắn.

Chương 130

Đây cũng là lý do tại sao trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu phải rời xa bờ biển phía bên kia đại dương, vì bên đó cách sa mạc vạn dặm, có thể trì hoãn nguyền rủa phát tác, mới có thể thuận lợi kéo dài huyết mạch.

Ta cũng nguyện ý đi.

Trần Ngọc Lâu ở bên gật đầu nói: Bây giờ Đại ca đã trở về, tứ phương đạo chích tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có Đại ca ra tay, đoạt lại địa bàn, chỉ là trong nháy mắt.

Đi một chuyến sa mạc, lại có gì khó xử.

Trần Ngọc Lâu gật đầu nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Vậy thì tốt.

Vài câu đàm luận rõ ràng xong, trong Hồ Lô Động này, linh khí dư dả.

Lý Văn Kiệt đã mang Long Châu từ địa Long Tích trên Côn Lôn Sơn về, trấn áp tại Hồ Lô Động, khiến linh khí nơi đây càng thêm sung túc.

Trong Hồ Lô Động lúc này đã hoàn toàn biến thành một động thiên phúc địa độc lập, trong linh điền, một vùng rộng lớn mới được trồng không ít bảo dược quý hiếm, linh dược trân quý.

Linh khí vẩy xuống như mưa.

Phượng Hoàng Lửa giận dữ, sớm đã hóa thành Phượng Hoàng lông gấm, kéo theo bộ đuôi phượng thất thải dài thướt tha, không còn

vẻ tầm thường như trước, sớm đã đầy khí tượng.

Lần này xâm nhập sa mạc, sa mạc khô hạn vô cùng, Lý Văn Kiệt dùng không gian chứa đựng, mang theo một lượng lớn nước ngọt và lương khô.

Sa mạc không giống những nơi khác, điều kiện tự nhiên khắc nghiệt vô cùng, không thể xem thường.

Mang nhiều người, ngược lại sẽ vướng chân vướng tay.

Lý Văn Kiệt chỉ dẫn theo Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, lại điểm tướng thêm mấy chục hảo thủ, Lão Thiên Sư, Lý Thuần Cương cùng mọi người cũng theo đó mang đi.

Lúc này mới lao tới Tây Vực.

Tây Vực cát vàng, bụi bay ngập trời, Tháp Khắc Lạp Mã Can được mệnh danh là Tử Vong Chi Hải.

Nơi đây chính là sa mạc lưu động lớn thứ hai thế giới.

Người bình thường bước vào đó, có thể nói là có đi không về.

Nhưng môi trường tự nhiên khắc nghiệt ấy, Lý Văn Kiệt tự nhiên không để vào mắt.

Phải biết, trước đó sóng to gió lớn, thậm chí là băng sơn Côn Lôn, hắn đều đã vượt qua.

Huống chi chỉ là đại sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu ở bên, vận bộ áo bào trắng, phe phẩy quạt giấy nói: Nghe nói trong Tháp Khắc Lạp Mã Can năm đó, cũng là nơi phát nguyên của nền văn minh Tây Vực rực rỡ.

Có ba mươi sáu tiểu quốc Tây Vực.

Trong đó, cổ lão Tinh Tuyệt quốc là nhất, vàng bạc tơ lụa, lăng la tài bảo, đếm mãi không hết.

Có thể xưng là tuyệt nhất.

Huống hồ, lại có Thiên Tinh Phong Thủy thuật của Đại ca làm chỗ dựa, đổ đấu cổ mộ cũng chỉ trong nháy mắt.

Trần Ngọc Lâu hưng phấn nói.

Đúng vậy a.

Chá Cô Tiếu ở bên cũng nhẹ gật đầu.

Quần đạo nghe nói có vàng bạc châu báu, trong lòng không khỏi cũng nổi lên chút vẻ chờ mong.

Nghĩ thầm, đi theo Đại đương gia, quả nhiên là ăn sung mặc sướng.

Lần này lại là một chuyến thu hoạch lớn.

Quần đạo cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và mọi người, theo Lý Văn Kiệt, một đường trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng đi tới bên cạnh đại sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can.

Trước mắt có thể nhìn thấy, biển cát vô tận này, trải dài miên man, đến tận cuối tầm mắt.

Quần đạo lần này cũng mang theo đại lượng túi nước, thay đổi áo bào đen trên người thành bào phục màu trắng giải nhiệt, để tránh bị phơi nắng trong sa mạc mà xảy ra vấn đề.

Đồng thời lại ở đó, thuê một người dẫn đường địa phương, tìm mấy chục lạc đà, lúc này mới trùng trùng điệp điệp, lao vào biển cát.

Muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, cần tìm ra dấu vết con sông ngầm Tư Độc trong biển cát này.

Đám người một đường đi theo Lý Văn Kiệt, từ Bác Cổ Tư Đằng Hồ xuất phát, men theo cổ sông Khổng Tước, tiến sâu vào sa mạc.

Bác Cổ Tư Đằng, trong văn tự Tây Vực, có thể dịch là đứng yên.

Lý Văn Kiệt thì thay một bộ trang phục chuyên dụng, đầu đội mũ mềm để che nắng, trên sống mũi kẹp kính râm.

Cưỡi trên lưng lạc đà, thân hình thẳng tắp, cũng tuấn tú thoát tục.

Trên lưng lạc đà treo đầy túi nước, cùng với yêu đao, xẻng và các trang bị khác.

Sau khi bước vào sa mạc, mặt trời chiếu rọi cát vàng, có thể thấy, màu vàng của sa mạc, giống như một thành phố vàng được đắp lên từ mấy vạn khối hoàng kim.

Gió cuốn theo những hạt cát nhỏ, bay lượn giữa không trung.

Sa mạc quả thực đẹp đến nao lòng.

Trước mắt mấy vạn khối cát vàng chồng chất, trong cát vàng này còn có từng dãy Hồ Dương vàng óng, tựa như những con Thương Long đang bay lên, mọc giữa sa mạc.

Trần Ngọc Lâu vận áo bào trắng, đeo kính râm, cưỡi trên lưng lạc đà, phe phẩy quạt giấy nói: E rằng năm đó ở Thường Thắng Sơn, đệ chưa bao giờ từng nghĩ tới, sẽ có một ngày có thể tới Tây Vực này, đổ đấu cổ mộ.

Ha.

Tất cả đều là nhờ ơn Đại ca ban tặng.

Trần Ngọc Lâu ở bên nói: Đệ nghe nói, ngoài Trung Nguyên chúng ta ra, phương Tây cũng không ít trân bảo, di tích tiền sử, cổ mộ.

Nếu Đại ca có rảnh, đệ thấy sau này chúng ta trực tiếp đi khắp thế giới, chẳng phải sung sướng hơn sao.

Nhị đệ có kế hay đó.

Lý Văn Kiệt ở bên cũng cười cười nói.

Nhị đương gia nói đúng, nhớ năm đó Canh Tý, liên quân tám nước hỏa thiêu Viên Minh Viên, cướp đi bao nhiêu bảo bối.

Cũng nên chúng ta Tá Lĩnh Lực Sĩ, cướp lại của bọn chúng một phen.

Quần đạo ở bên cũng nói phụ họa.

Tháp Khắc Lạp Mã Can đại sa mạc, vô biên vô hạn.

Quần đạo vừa theo Đại đương gia Lý Văn Kiệt bước vào sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can, còn cảm thấy tươi mới, ngươi đuổi ta đuổi, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng sa mạc có độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cực lớn, ban ngày mặt trời thiêu đốt cát vàng, đi trên mặt đất, chân đều nóng rát, tựa như đang luyện hóa trong lò nung.

Chờ đến ban đêm, lại như bị ném vào hầm băng, lạnh người run lập cập.

Thật đúng là sớm mặc áo da, trưa mặc sa.

Khiến người ta khổ không tả xiết.

Quần đạo cũng giống như cà tím bị sương đánh, đã sớm ỉu xìu đi, chỉ là trong sa mạc, lác đác lại gặp không ít di tích cổ thành.

Ngẫu nhiên có thể khơi dậy hứng thú của quần đạo.

Sa mạc Tây Vực có rất nhiều cổ thành, những bức tường xiêu vách nát trong cát vàng này, đều là từng mảng tường đất ngói vỡ.

Quần đạo cho dù bước vào đó, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mang theo một nắm cát vàng rời đi, hùng hùng hổ hổ.

Trần Ngọc Lâu có tài ăn nói lưu loát, lúc này, thường xuyên đều là sở trường của Trần Ngọc Lâu.

Chỉ thấy hắn cưỡi trên lạc đà nói: Các huynh đệ, đừng nên nản chí ủ rũ.

Đi theo Đại đương gia, sợ gì không có thịt ăn chứ.

Bây giờ chỉ là bên ngoài sa mạc, đợi đến khi bước vào bụng sa mạc, những kim ngọc châu báu kia, e rằng chúng ta đếm mãi không hết.

Nghe Trần Ngọc Lâu nói xong, quần đạo cũng miễn cưỡng lên tinh thần, tiếp tục đi theo đội lạc đà, tiến sâu vào sa mạc.

Cứ như vậy liên tiếp bảy ngày.

Ngày hôm đó, quần đạo đang đóng quân nghỉ ngơi tại chỗ, ăn chút lương khô, uống chút nước trong, tiện cho việc đi đường tiếp theo.

Lý Văn Kiệt thì ngồi trên một tấm đệm, nhắm mắt an tâm đả tọa.

Sa mạc này, độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, giống như lò lửa, điều kiện khí hậu tự nhiên đặc biệt như vậy, thích hợp nhất để ma luyện tâm linh.

Thường thường chỉ có người chịu đựng gian nan trắc trở, mới có thể chân chính đạt tới một cảnh giới viên mãn, đạt tới tầng thứ cao hơn.

Bởi vậy, dù là trong hoàn cảnh điều kiện tự nhiên cực kỳ tàn khốc này, Lý Văn Kiệt vẫn như cũ ngồi xếp bằng tu luyện, không chút phân tâm.

Quần đạo lúc này nhìn Lý Văn Kiệt hành động, cũng nhao nhao cảm khái: Thật không hổ là Đại đương gia.

Trong môi trường tự nhiên tàn khốc như vậy, vẫn có thể lòng

không vướng bận, chuyên tâm tu luyện.

Đặt ở người bình thường, e rằng căn bản không làm được a.

Đúng vậy a, thủ đoạn của Đại đương gia như vậy, ta thật sự bội phục a.

Quần đạo bàn tán xôn xao với nhau.

Đang lúc này, Lý Văn Kiệt mở mắt, ánh mắt nhìn ra xa, chỉ thấy bầu trời ở phía cuối chân trời, lúc này đỏ tươi như máu.

Bình minh không ra khỏi cửa, ráng chiều đi vạn dặm.

Bây giờ chính là lúc sáng sớm.

Bình minh như vậy, đỏ rực tiên diễm, giống như máu tươi, đây tuyệt đối là điềm không may.

Đồng thời, theo cái ánh bình minh đỏ rực này, Lý Văn Kiệt dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy ở cuối chân trời, một đoàn bão cát đen khổng lồ xoay quanh, đang cuộn tới.

Đây là loại khí hậu tự nhiên đáng sợ nhất trong sa mạc, bão cát đen.

Bão cát tới rồi, các huynh đệ, mau tìm chỗ trú ẩn, tránh né bão cát.

Thấy bão cát đen kéo đến, Lý Văn Kiệt không dám thất lễ, cấp tốc hô lên một tiếng, cưỡi trên lưng lạc đà, dẫn quần đạo tìm đường rút.

Quần đạo biết rõ sự lợi hại của bão cát, ngay sau đó cũng không nói nhảm, cấp tốc thu dọn trang bị, cùng Nhị đương gia, Tam đương gia đã cưỡi lên lạc đà, cấp tốc đi theo Lý Văn Kiệt.

Hô.

Bão cát đen kia nhanh đến mức nào chứ.

Chỉ trong chốc lát, cả vùng thiên địa đã là cát bụi điên cuồng đập

vào người mọi người.

Những hạt cát nhỏ đánh vào mặt khiến người ta đau nhức, gần như không thể mở mắt ra được.

Chương 131

Cả vùng thiên địa, phảng phất đều hóa thành tối đen như mực.

Quần đạo thậm chí ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Trong cảnh cùng đường khốn cảnh như vậy, Lý Văn Kiệt thét lên: Đeo bịt mắt, bịt mũi, đừng để bão cát lọt vào.

Nắm chắc dây thừng, đừng nới lỏng, để tránh bị tụt lại phía sau.

Tiếng Lý Văn Kiệt như hồng chung, dù vậy bão cát gào thét, cũng có thể vô cùng rõ ràng truyền vào tai quần đạo.

Quần đạo nghe vậy, cũng không dám lơ là, cấp tốc làm theo chỉ lệnh của Lý Văn Kiệt, nắm chặt dây thừng, bịt mũi bịt mắt.

Đồng thời thầm nghĩ, Tháp Khắc Lạp Mã Can này, không hổ là Tử Vong Chi Hải, quả nhiên kinh khủng lợi hại.

Lần này nếu không có Lý Văn Kiệt ở đây, đơn thuần chỉ dựa vào bọn họ những người này, e rằng chắc chắn phải chết.

Tam đệ Chá Cô Tiếu, Nhị đệ Trần Ngọc Lâu trong lòng cũng thầm bội phục, nghĩ thầm Đại ca không hổ là Đại ca, gặp nguy không loạn như vậy.

Quần đạo mặc dù bịt mũi bịt mắt, nhưng bây giờ thế bão cát càng lúc càng lớn, bão cát khổng lồ gào thét giữa thiên địa.

Uy lực như vậy, thậm chí ngay cả lạc đà cũng đã tuyệt vọng đến cực điểm, chỉ chịu núp vào hố cát mà chờ chết, chứ không chịu tiếp tục đi.

Trong tình huống như vậy, không khỏi khiến lòng người nảy sinh tuyệt vọng.

Trong cảnh cùng đồ mạt lộ như vậy, dù là những Tá Lĩnh lực sĩ này đều đã từng xông pha sóng to gió lớn, cũng không khỏi nảy sinh tuyệt vọng.

Lúc này phòng tuyến trong lòng đều theo đó có chút sụp đổ.

Cũng coi như trời không tuyệt đường người, đang lúc này, chỉ thấy trong gió cát, một bóng trắng theo đó xuất hiện giữa cơn cuồng phong gào thét.

Đó là Bạch Lạc Đà.

Bạch Lạc Đà này, truyền thuyết chính là Hồ Đại sứ giả, trong sa mạc lớn nhỏ cũng coi như một Thần thú.

Là Bạch Lạc Đà.

Quần đạo trước khi bước vào Tháp Khắc Lạp Mã Can, phần lớn đều đã nghe qua những truyền thuyết nơi đó.

Thấy Bạch Lạc Đà xuất hiện, trong lòng nghĩ rốt cục được cứu rồi, không khỏi hưng phấn trong lòng.

Bạch Lạc Đà này, cần phải có người khống chế, mới có thể mang chúng ta rời khỏi mảnh đất chết chóc này.

Nhưng trăm ngàn năm qua, chưa từng có ai nghe nói có người có thể chân chính khống chế Bạch Lạc Đà này.

Chúng ta e rằng không có hy vọng.

Có người nói.

Ngu xuẩn.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ khác nói: Đại đương gia chẳng phải đang ở đây sao.

Đại đương gia thần thông quảng đại như vậy, chỉ là Bạch Lạc Đà,

lại coi là gì.

Nhất định có thể hàng phục.

Trước mắt trong cục diện bế tắc như vậy, cũng chỉ có Lý Văn Kiệt mới có thể đứng ra, tìm ra một chút hy vọng sống.

Lý Văn Kiệt thấy vậy, từ trong ngực lấy ra Định Phong Châu, cả người như đằng vân giá vũ, trong nháy mắt đi đến bên cạnh Bạch Lạc Đà, trực tiếp cưỡi lên lưng Bạch Lạc Đà.

Bạch Lạc Đà này, vốn dĩ còn muốn tránh thoát, nhưng phát giác được lực lượng khổng lồ trong cơ thể Lý Văn Kiệt, làm sao có thể tránh thoát được.

Ngay sau đó cũng nhao nhao từ bỏ giãy dụa, chỉ có thể tùy ý Lý Văn Kiệt khống chế.

Thấy Lý Văn Kiệt thực sự hàng phục được Bạch Lạc Đà này, quần đạo cũng hô vang một tiếng.

Có Bạch Lạc Đà dẫn đường phía trước, những lạc đà còn lại tự nhiên không cần nói nhiều, nhao nhao đuổi theo.

Trong bão cát này, rất nhanh đã tìm được một tòa thành trì cổ xưa đổ nát.

Quần đạo nhao nhao buộc lạc đà xong, theo Đại đương gia đã bước vào trong thành trì này, chuẩn bị tránh né bão cát.

Thành trì này đổ nát vô cùng, không biết để lại từ niên đại nào, bên trong tường xiêu vách nát, nhưng may mắn vẫn có thể che chắn bão cát.

Bây giờ sự tình gấp gáp, vừa vặn mượn tạm nơi đây để tránh gió cát.

Quần đạo buộc chặt lạc đà, tiến vào trong thành trì bỏ hoang này

để tránh bão cát.

Quy mô bão cát không nhỏ.

Toàn bộ các phòng ốc bên trong, gần như chứa đầy hơn nửa bụi cát.

Quần đạo nhóm lửa trại, ánh lửa xua tan đi một chút sợ hãi và bất an.

Mấy người các ngươi, ra ngoài trấn giữ, tránh cho gió cát vùi lấp nơi đây.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ nghe vậy gật đầu, đã đến lối vào, bắt đầu trấn giữ.

Gió cát gào thét.

Trần Ngọc Lâu tháo một túi rượu từ bên hông, ực một hớp vào miệng, sau đó đưa cho Lý Văn Kiệt nói: Đại ca.

Lý Văn Kiệt cũng ực một hớp.

Cũng không biết bão cát này lúc nào mới ngừng, thật sự là không may.

Trần Ngọc Lâu ở bên lắc đầu nói.

Chắc hẳn sẽ không quá lâu.

Hai vị hiền đệ, cứ thoải mái tinh thần chờ đợi là được.

Lý Văn Kiệt nói: Sa mạc này có không ít chỗ cổ quái.

Uống vài ngụm rượu, Lý Văn Kiệt liền đưa cho Tam đệ Chá Cô Tiếu.

Dưới mắt gió cát gào thét, cũng không thể đi đường được.

Quần đạo liền ngồi bên cạnh đống lửa, nghe ba vị đương gia

khoác lác.

Đàn ông tụ họp một chỗ, tự nhiên là khoác lác về những chiến tích đã qua.

Tam đệ Chá Cô Tiếu ở bên, kể lại trước khi đổ đấu Bình Sơn, mình đã từng hạ không ít cổ mộ gì đời Đường, Đại Tống, đời nhà Thanh mấy lần.

Khiến quần đạo cũng liên tiếp lớn tiếng khen hay.

Lý Văn Kiệt thì thuận thế, kể một đoạn chuyện Trương Tam Dây Xích, cũng khiến quần đạo trong mắt dị sắc liên tục.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu ở bên nói: Nhớ năm đó, Trương Tam Gia, Trương Tam Dây Xích, đã từng cũng cắm hương ở Thường Thắng Sơn chúng ta, kết bái huynh đệ khác họ với lão Tổng đương gia.

Hôm nay huynh đệ chúng ta hành động, cũng coi như bắt chước tổ tiên.

Đúng vậy a.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Đang lúc mọi người nói về chuyện đã qua, Ấy u.

Trong đó một tên Tá Lĩnh lực sĩ, dưới ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy tại trong hố cát này, xuất hiện một viên đầu người đen kịt.

Có đầu người.

Rầm rầm.

Nghe câu này, quần đạo nhất thời toàn bộ xúm lại, chỉ thấy bị chôn nửa dưới trong cát vàng, một viên cự đồng ảnh hình người màu đen xuất hiện dưới ánh lửa.

Đây không phải đầu người.

Lý Văn Kiệt ở bên nhìn cái cự đồng ảnh hình người này, nói tiếp: Thứ này, gọi là cự đồng ảnh hình người.

Nó phải có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tinh Tuyệt Quốc có nguồn gốc từ Côn Lôn Ma Quốc, chính là tộc Quỷ Động, họ sùng bái nhất là lực lượng của đôi mắt.

Những cự đồng ảnh hình người này, cũng chính phù hợp đặc điểm này.

Lý Văn Kiệt nhấc nhấc cự đồng ảnh hình người này lên nói.

Xem ra, năm đó phạm vi thống trị của Tinh Tuyệt Quốc không nhỏ, đây bất quá chỉ là một tiểu quốc vô danh ở Tây Vực, cũng có cự đồng ảnh hình người, cũng đủ để nói rõ đạo lý.

Lý Văn Kiệt ở bên thản nhiên nói.

Hay là Đại ca kiến thức uyên bác.

Trần Ngọc Lâu ở bên tán thưởng một câu.

Nghĩ thầm vật này nếu móc nối với Tinh Tuyệt Cổ Thành, coi như không phải là trân bảo gì, ít nhất cũng có liên quan.

Ngay sau đó liền để quần đạo, cấp tốc nhét nó vào bao tải, đào lên toàn bộ.

Vừa đào lên, chỉ thấy hố cát phía dưới trực tiếp sụp đổ xuống, lộ ra một cái tổ kiến khổng lồ.

Không ít kiến quân đội sa mạc tùy theo phun ra ngoài.

Những kiến quân đội sa mạc này đều là kiến đỏ kích cỡ cực lớn, tính tình tàn bạo, kết thành đàn, thậm chí có thể nuốt chửng cả nhân loại.

Tổ kiến.

Quần đạo thấy thế, trên mặt cũng không vẻ bối rối, nhao nhao dùng bó đuốc xua đuổi.

Chỉ là hố cát phía dưới, theo diện tích sụp đổ dần tăng lớn, phạm vi tổ kiến này cũng trở nên càng ngày càng lớn.

Lý Văn Kiệt ý thức được không đơn giản, liền bảo quần đạo đừng tiếp tục động thủ đào, chỉ cho đống lửa khu trục kiến, đợi bão cát ngừng, rồi tính tiếp.

Nghĩ đến đây chính là một tổ kiến quân đội sa mạc khổng lồ, bây giờ bão cát đang hoành hành, cũng không cần thiết lãng phí thời gian ở đây.

Quần đạo nghe lời phân phó của Đại đương gia, cũng cảm thấy có lý, nhao nhao không dây dưa nữa.

Chỉ để lại hai người mang bó đuốc thủ vệ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, bão cát bên ngoài sớm đã tạm ngừng.

Thấy bão cát tạm ngừng, quần đạo cũng không kìm được sự nghi ngờ trong lòng.

Mang theo bó đuốc nhựa thông, đào mở hố cát trên mặt đất, chỉ thấy cát toàn bộ theo đó sụp đổ xuống, hình thành một cái tổ kiến khổng lồ.

Lít nha lít nhít kiến quân đội sa mạc, cơ hồ là hàng ngàn hàng vạn, chồng chất như núi, dâng lên mà ra.

Lý Văn Kiệt ở bên, cũng đã sớm chuẩn bị.

Để quần đạo đem dầu hỏa đã chuẩn bị sẵn, cấp tốc đổ vào tổ kiến, ngay sau đó một mồi lửa đốt đi sạch sẽ.

Chương 132

Tiếng lốp bốp không ngớt bên tai.

Đợi một canh giờ, đại hỏa lúc này mới cháy sạch, thuận theo tổ kiến sụp đổ, mọi người hướng xuống dưới tìm tòi.

Tổ kiến này có động thiên khác.

Không gian phía dưới lớn đến kinh người, vậy mà như liên kết với một tòa mộ huyệt.

Quần đạo cũng nóng lòng không đợi được, không đợi Đại đương gia phân phó, đã nhao nhao nhảy xuống dưới, tìm kiếm trân bảo.

Vừa mới xuống dưới, chỉ thấy trong đường hành lang này, một con kiến chúa khổng lồ, hình thể to lớn như con dê nhỏ, chiếm cứ sâu trong mộ huyệt.

Lúc này thấy quần đạo xâm nhập tổ kiến, ngay sau đó từ trong miệng phát ra một tiếng quái khiếu, sau đó chấn cánh hướng về phía này bay tới.

Hưu.

Thấy con kiến chúa này khí thế hung hăng, Lý Văn Kiệt ở bên, khẽ bóp ra một kiếm quyết.

Vỏ kiếm trong ngực Thạch Dao rung động, trong một chớp mắt, bảo kiếm bay ra, trực tiếp đánh chết con kiến chúa này.

Quần đạo hô to một tiếng.

Chen chúc mà vào.

Mộ huyệt này cực kỳ đơn sơ, thậm chí căn bản không giống như một mộ huyệt, mà giống như một hang bảo vật.

Nơi sâu nhất chính là một Thạch Đài, trên đó trưng bày một cái hộp gỗ.

Quần đạo tìm tòi tiến lên, thấy không có cơ quan cạm bẫy gì, lá gan cũng lớn hơn không ít, tháo hộp gỗ xuống.

Mở ra, chỉ thấy bên trong là một khối ngọc bội hình lục giác, trên đó còn mài dũa một vài văn tự cổ Tây Vực.

Ngay sau đó dâng lên cho ba vị Đại đương gia xem xét.

Lý Văn Kiệt tiếp nhận ngọc bội hình lục giác này, cầm trong tay nhìn một chút, đây không phải chính là khối ngọc bội Vương Bàn Tử đeo trước ngực trong nguyên tác sao.

Cái đồ chơi này, chính là một đạo cụ mấu chốt, có thể mang ánh mắt ngọc thạch xuống, cũng là một bảo bối không tồi.

Lý Văn Kiệt cầm nó trong tay, thưởng thức một lúc, liền bỏ vào túi.

Quần đạo lại giơ bó đuốc, nhìn quanh bốn phía một vòng, thấy không còn đồ vật gì khác để vơ vét, lúc này mới nhao nhao rời khỏi tổ kiến này.

Lúc này bên ngoài bão cát sớm đã ngừng, quần đạo cưỡi lên lạc đà, Lý Văn Kiệt cũng lúc này, thu thập chỉnh tề, cưỡi lên con lạc đà trắng kia.

Dựa theo lộ tuyến đã định trước, hướng về phía trung tâm sa mạc, vùng sa mạc đen mà đi.

Đoạn đường này, đã đi tới trời tối nhập nhoạng đêm.

Trước mắt trong cát vàng này, lại xuất hiện một tòa thành trì cổ xưa.

Trên đó những văn tự Tây Vực không trọn vẹn, lờ mờ có thể phân

biệt: Tây Dạ Cổ Thành.

Dưới mắt sắc trời đã tối, vừa vặn đến chỗ này, Lý Văn Kiệt bảo rất nhiều quần đạo, tạm thời xây dựng cơ sở tại Tây Dạ Cổ Thành này.

Đồng thời Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, phía dưới Tây Dạ Cổ Thành này, dường như còn có một cái mộ của Cô Mặc Vương Tử.

Quần đạo dưới trướng đang nghỉ ngơi tìm niềm vui.

Giờ đây giữa sa mạc khô cằn sỏi đá, nhiều lắm cũng chỉ có thể uống rượu ăn thịt, nào có mấy hoạt động giải trí.

Bỗng nhiên nghe Lý Văn Kiệt nhắc đến, dưới phế tích Tây Dạ Cổ Thành này vẫn còn tồn tại một tòa lăng mộ vương tử, lập tức tinh thần tỉnh táo hẳn.

Đại ca, làm sao mà biết.

Nghe nói có mộ, Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng phấn chấn tinh thần, lúc này hưng phấn nói.

Các ngươi xem.

Lý Văn Kiệt chỉ lên các vì tinh tú trên trời mà rằng, Cửa Lớn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh, tam tinh lập lòe, bày ra hình tam giác chính xác.

Trên trời tinh phong nước cuốn có mây.

Tượng tinh tú như vậy, có thể xưng Càn Cát Kim Giáp tinh, bên dưới tất có một đầu Thủy Long mạch, có cổ mộ chôn sâu trong đó.

Tây Dạ Cổ Thành này, nếu có giếng nước loại công trình, dưới đó nhất định có một tòa vương mộ.

Lý Văn Kiệt ung dung nói.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng liếm môi một cái, gật đầu nói: Không hổ là Đại ca, thủ đoạn quan sát tinh tượng trên trời như vậy, quả nhiên là thần hồ kỳ kỹ.

Không thể khinh thường.

Các huynh đệ, vào di tích cổ thành tìm kiếm giếng nước.

Trần Ngọc Lâu phất tay áo bào.

Nghĩ thầm, tuy chưa đến Tinh Tuyệt cổ thành, nhưng trước mắt có được món khai vị này cũng không tệ.

Huống chi, trong sa mạc tồn tại không ít di tích thất lạc, có những trân bảo mà ngay cả lăng mộ đế vương Trung Nguyên cũng khó mà thấy được.

Không khỏi cũng lòng sinh khát vọng.

Quần đạo mang theo bó đuốc, rất nhanh đã bước vào di tích cổ thành, trong những bức tường đổ nát xiêu vẹo này.

Chẳng mấy chốc tìm thấy một cái giếng nước.

Tòa thành cổ này không biết đã hoang phế bao nhiêu năm, nhưng giếng nước chưa khô cạn, vẫn lạnh lẽo vô cùng, bốc lên hơi nước.

Nếu ngôi mộ huyệt này ngay dưới giếng nước.

Quần đạo cũng không chậm trễ thời gian, buộc dây thừng, men theo giếng cổ đi xuống.

Lý Văn Kiệt cũng lúc này, lấy ra Định Phong Châu, men theo giếng nước đi xuống, như đằng vân giá vũ vậy, từ từ hạ xuống.

Quần đạo giơ cao bó đuốc, chỉ thấy thành giếng này quả nhiên đúng như lời Đại đương gia.

Nơi đây tách ra một không gian độc lập.

Trước mắt là một cánh cửa đá, khe cửa đá được bọc da thú, đây chính là cơ quan chuyên môn thiết trí để ngăn lăng mộ bị hơi nước ăn mòn.

Quần đạo vén da thú lên, cạy mở cánh cửa lớn, bước vào trong lăng mộ, cảnh tượng trước mắt chính là một sân hành hình khổng lồ.

Lượng lớn thập tự giá, phân biệt sừng sững bốn phía, buộc chặt không ít thây khô.

Những thây khô này, đa số đều có hình thái dữ tợn, dáng vẻ chết thảm thiết, rõ ràng là trước khi chết đã chịu không ít tra tấn.

Quần đạo cũng không phải đến khảo cổ, trong lòng chỉ muốn vàng bạc, bước vào trong lăng mộ, ở những vị trí dễ thấy bốn phía, cắm bó đuốc chiếu sáng.

Ngay sau đó trực tiếp dùng búa bén bổ những thi thể bị buộc chặt trên thập tự giá, vơ vét vàng bạc.

Nhưng vơ vét một vòng, những thây khô này, dù là bị quần đạo dùng chày nghiền nát thành tro bụi, trong thi thể cũng không có bất kỳ cổ vật giá trị nào.

Khiến quần đạo hùng hổ chửi bới.

Cái nơi quái quỷ gì thế này, sao ngay cả một món bảo bối cũng không có.

Thật là một đám quỷ nghèo.

Tà môn, lăng mộ này quy cách cũng không nhỏ, sao lại rác rưởi đến vậy.

Ta còn định trộm thêm hai cái mộ nữa về cưới vợ đâu.

Thằng nhóc ngươi là vì đi câu lan tìm thêm hai hồi gái nhỏ chứ gì.

Có người cười trêu.

Đều đừng ồn ào.

Trần Ngọc Lâu cau mày nói: Nơi này rõ ràng chỉ là một sân hành hình mà thôi.

Vương mộ Tây Vực, cách mai táng khác biệt với Trung Nguyên.

Thường thường tầng trên chính là vương cung cung điện, tầng dưới mới là lăng mộ thật sự.

Đều tìm cho ta, đào sâu ba tấc đất cũng phải tìm cho ta lối ra.

Trần Ngọc Lâu trong bộ bạch bào, khua quạt giấy nói.

Quần đạo nghe Tổng Đem Đầu nói, cũng không dám lãnh đạm, ngay sau đó quát địa ba thước, tìm kiếm lối vào cổ mộ.

Trần Ngọc Lâu nói: Đại ca, trước khi đến, Nhị đệ ta cũng đã điều tra không ít tư liệu.

Trên tư liệu nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương của Tây Vực không thể khinh thường, chính là một đời yêu nữ ở sâu trong đại mạc, nghe đồn phàm là kẻ nào ngấp nghé tài bảo của nàng, đều bị chôn vùi trong bão cát vô tận.

Không thể khinh thường.

Trần Ngọc Lâu nói với vẻ nghiêm trọng.

Nhị ca nói có lý.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng gật đầu nói: Đạo nhân Dời Núi ta, khởi nguyên từ Trát Cách Lạp Mã bộ tộc.

Năm đó từ khi Trát Cách Lạp Mã bộ tộc bị hủy diệt, Tinh Tuyệt Quốc liền di chuyển đến nơi đây.

Bởi vì chiếm cứ bên cạnh quỷ động, thờ phụng Quỷ Nhãn thần dưới quỷ động, được xưng là quỷ động bộ tộc.

Tộc nhân phần lớn tôn trọng con mắt.

Nhất là Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, càng có năng lực thần quỷ khó lường, phàm nhân bình thường, chỉ cần mắt thấy chân dung của nàng, liền sẽ bị trục xuất vào Địa Ngục vô tận, khó mà siêu thoát.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu nói, Người này, có điểm giống như Quỷ Mẫu mà chúng ta tìm được dưới Băng Sơn Ma Quốc trước kia.

Không sai.

Lý Văn Kiệt gật đầu nói: Tinh Tuyệt Nữ Vương này, chính là mạt đại Quỷ Mẫu của Ma Quốc.

Quỷ Động tộc, chính là một trong những chi nhánh sau khi Ma Quốc bị hủy diệt năm đó, di chuyển đến gần Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn, thành Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Phải cẩn thận.

Nghĩ đến trước kia bị Vô Giới Yêu Đồng vây khốn không ít, cũng khiến Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu hai người vẻ mặt nghiêm túc hơn nhiều.

Tìm được rồi.

Ngay lúc này, một tên Tá Lĩnh lực sĩ, một tay cạy mở sàn nhà, chỉ thấy bên dưới chính là một thông đạo dốc nghiêng xuống.

Nơi đây chính là Cô Mặc vương tử lăng mộ.

Thấy đã tìm được lăng mộ, ba vị Tổng Đem Đầu lúc này mới thản nhiên bước vào trong đó, các Tá Lĩnh lực sĩ phía sau cũng chen chúc đi theo.

Cô Mặc Vương Tử Mộ này không lớn.

Toàn bộ bày ra hình tứ phương, trên vách tường vẽ một chút bích họa cổ xưa.

Chỉ ở chính giữa mộ huyệt là một chiếc quan tài hình vuông, góc tường chất đống một số minh khí, như kim tệ, bầu rượu Còn có một số lụa Hán cổ xưa, cùng lượng lớn nho khô, dưa hấu, những loại trái cây cổ xưa này sớm đã khô quắt hóa thành hóa thạch.

Quần đạo cắm bó đuốc.

Trên bích họa kia vẽ là chuyện Cô Mặc vương tử năm đó ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Câu chuyện miêu tả có chút giống cảm giác Kinh Kha.

Năm đó Tinh Tuyệt Nữ Vương, nắm giữ sức mạnh Xà Thần, tự nhiên là không ai có thể địch, với lực thống trị cường đại, Tinh Tuyệt Cổ Quốc bao trùm toàn bộ Tây Vực, ý đồ chiếm đoạt 36 tiểu quốc Tây Vực.

Để ngăn ngừa Cô Mặc bị Tinh Tuyệt chiếm đoạt, thế là Cô Mặc vương tử lúc bấy giờ, được vinh dự Thái Dương Chiến Thần, lấy danh nghĩa bái kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương, bước vào cung điện Tinh Tuyệt Nữ Vương, đồng thời chuẩn bị rượu độc, gà độc, hiến cho Nữ Vương.

Chương 133

Dự định sau khi hạ độc chết Tinh Tuyệt Nữ Vương, sẽ một đao chặt đầu nàng.

Chỉ cần Tinh Tuyệt Nữ Vương yêu nữ đại mạc này vừa chết, khi đó Tinh Tuyệt Quốc liền không đáng sợ nữa.

Đáng tiếc hành động thất bại.

Trên bích họa ghi lại, khi Cô Mặc vương tử định hạ sát Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn vô tình phát hiện Tinh Tuyệt Nữ Vương này căn bản không phải người, mà là một yêu quái.

Trên bích họa miêu tả rất kỹ càng.

Cô Mặc vương tử, vốn định dùng rượu độc giết chết Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng đến trên đại điện sau đó, liền gặp được một yêu nữ có thể xưng tuyệt sắc, vũ mị vô cùng, thân thể thon dài, dáng vẻ thướt tha mềm mại, có thể xưng nhân gian tuyệt sắc.

Đơn thuần cấp độ dáng người kia, cũng khiến người ta huyết mạch phẫn trương.

Mà khuôn mặt xinh đẹp kia, lại che một tấm mạng che mặt màu vàng nhạt, khiến người ta không thấy rõ chân dung.

Cùng lúc đó, lính gác Tinh Tuyệt Quốc mang theo một tên tù phạm đi tới trên đại điện, tên tù phạm này là kẻ tội ác tày trời.

Để trừng phạt tên tù phạm này, Tinh Tuyệt Nữ Vương tự mình vén mạng che mặt, chỉ nhìn thoáng qua đối phương, tên tù phạm này lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh tượng vô cùng huyền huyễn.

Cô Mặc vương tử mắt thấy cảnh tượng như vậy, sợ đến hồn bay phách lạc, nghĩ thầm Tinh Tuyệt Nữ Vương này tuyệt đối không phải người, chính là yêu quái hóa hình.

Hơn nữa lại vũ mị xinh đẹp, nóng bỏng thon dài như vậy, nhất định chính là xà nhân sa mạc, ngay sau đó sợ đến không dám ám sát.

Đành phải đem chuyện này khắc vào trên bích họa, u buồn mà chết.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nhìn bích họa kia nói: Nhìn như vậy thì, năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương này, đại khái giống với Niệm Hung Hắc Nhan của Quỷ Mẫu.

Đều là nguồn gốc từ một đôi Vô Giới Yêu Đồng.

Xem ra, chỉ cần chúng ta không tùy tiện mở quan tài, đụng phải hai mắt của nàng, liền có thể toàn thân trở ra, đạt được vàng bạc.

Chá Cô Tiếu nói.

Ừm.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng nhẹ gật đầu, mặc dù có chút đáng tiếc không thể mắt thấy vị tuyệt sắc đệ nhất đại mạc này.

Nhưng chỉ cần có thể cướp đoạt tài bảo là được.

Không đơn giản như vậy.

Lý Văn Kiệt ung dung nói: Có lẽ, Tinh Tuyệt Nữ Vương này còn chưa chết.

Chưa chết.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người liếc nhau, ngay

sau đó miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: Đại ca, đừng nói đùa.

Cái này nếu không chết, chẳng phải thật sự thành yêu quái thần tiên rồi sao.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nói: Nhị đệ, ngươi cũng đừng quên, đừng nói là nhân vật như Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chính là Trương gia, đều có thể bởi vì một giọt Kỳ Lân bảo huyết mà trường thọ mấy trăm năm.

Ta ban cho ngươi Huyền Vũ bảo huyết, càng có thể trường thọ hơn năm trăm năm, mà khí huyết không suy, đặt ở trong mắt người khác, cho dù không phải yêu quái, cũng không sai biệt lắm.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu có chút như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu thì ở bên cạnh nói: Cũng không cần lo lắng như vậy, Niệm Hung Hắc Nhan của sơ đại Quỷ Mẫu mai táng trong Cửu Tầng Yêu Tháp, lại có thể thế nào.

Vẫn không phải để chúng ta, trộm mộ đến trống trơn.

Chỉ là Tinh Tuyệt Nữ Vương, so với Niệm Hung Hắc Nhan, e rằng kém xa chứ.

Không giống vậy, hiền đệ.

Lý Văn Kiệt nói, Dựa theo lẽ thường mà nói, sơ đại Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan không thể khinh thường.

Chính là người gần nhất với Cổ Thần, Xà Thần.

Nhưng căn cứ ghi chép trong truyện ký về đại vương Chế Địch Bảo Châu của thế giới, Ma Quốc kia làm nhiều việc ác, làm tức giận Thiên Thần.

Chính vì vậy, Niệm Hung Hắc Nhan này sinh ra một loại bệnh đặc biệt, toàn thân hóa thành huyền băng, lúc này mới sinh ra thủy tinh thi băng giá vạn năm khó gặp.

Nàng đã sớm chết.

Sau đó, lại bị Luân Hồi Tông móc xuống đại não, Vô Giới Yêu Đồng không có chút nào uy hiếp.

Dù vậy, chúng ta vẫn vì đôi Vô Giới Yêu Đồng này mà chịu nhiều đau khổ.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương khác biệt, người này chưa hóa thành cái gọi là thủy tinh thi, hơn nữa thân là mạt đại Quỷ Mẫu, chính là một nữ tử gần nhất với sức mạnh Xà Thần.

Trong sáu đại năng lực của Xà Thần, có trường tồn bất diệt, nói cách khác, người này rất có thể còn sống.

Lý Văn Kiệt ung dung nói.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, Trần Ngọc Lâu cũng nuốt khan một ngụm nước bọt, lúc này mới nói: Đại ca nói như thế, vậy bọn ta nên làm thế nào.

Một yêu nữ mấy ngàn năm, chúng ta tùy tiện bước vào nơi đây, chẳng phải chịu chết sao.

Đừng nóng vội.

Lý Văn Kiệt nói, Nếu quả thật dựa theo suy đoán của ta, người này ngàn năm bất hủ, nhất định không thể khinh thường.

Nhưng vẫn luôn chưa rời khỏi sa mạc, chắc hẳn nhất định cũng có cấm chế đặc thù, nhất định có biện pháp ứng đối.

Chúng ta chỉ cần không thể phớt lờ là được.

Lý Văn Kiệt nói.

Vâng.

Trần Ngọc Lâu gật gật đầu.

Rất nhanh, chiếc quan tài này cũng đã bị quần đạo cạy mở, chỉ thấy trong quan tài nằm một bộ thi thể.

Quần đạo trực tiếp ném thi thể ra ngoài, vơ vét vàng bạc.

Ngoài thi thể ra, những minh khí dưới đó cũng không phải số ít, trong đó còn có một huân chương Thái Dương Văn, tượng trưng cho danh hiệu Thái Dương Chiến Thần của Cô Mặc vương tử.

Quần đạo đạt được những bảo bối này, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng, nhao nhao cho vào bao tải.

Lý Văn Kiệt hấp thu Long Khí của nó dần dần.

Thấy đã đổ đấu xong, ngay sau đó cũng không nán lại lâu, rời khỏi Cô Mặc vương tử lăng mộ.

Đại mạc cát vàng.

Quần đạo chỉnh đốn một đêm, sáng sớm hôm sau, đã tiếp tục lên đường, hướng về khu vực trung tâm sa mạc, Sa Mạc Đen.

Sa Mạc Đen, chính là trung tâm của toàn bộ khu vực sa mạc, đồng thời nơi đây cũng là một địa phương nguy hiểm, được xưng là vùng đất bị Thần Minh ruồng bỏ.

Dưới lớp cát vàng vô tận này, không biết đã che giấu bao nhiêu nền văn minh Tây Vực cổ xưa rực rỡ, cùng kim tệ bảo tàng.

Truyền thuyết không biết bao nhiêu nhà thám hiểm mộ danh mà đến.

Nhưng Sa Mạc Đen này, phảng phất giống như một địa phương bị nguyền rủa, chỉ cần là nhà thám hiểm nào bước vào Sa Mạc Đen, không một ai, dù có thể mang ra một đồng kim tệ từ Sa Mạc Đen này,

bọn họ đều sẽ bị cát vàng vô tận triệt để thôn phệ.

Điều kiện khí hậu trong Sa Mạc Đen càng thêm khắc nghiệt và thay đổi thất thường.

May mắn lần này, Lý Văn Kiệt trong hệ thống không gian mang theo lương khô và tài nguyên nước cực kỳ phong phú, cũng giải quyết không ít vấn đề.

Một ngày nọ, ngay lúc đang cưỡi lạc đà đi trong sa mạc.

Đại đương gia.

Phía trước, mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ do thám chạy nhanh đến nói: Các huynh đệ ở phía trước, đã tìm thấy dấu vết của Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn.

Đúng như lời Đại đương gia nói, ngay ở phía trước.

Quần đạo giật giọng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Văn Kiệt cũng sáng lên, cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người liếc nhau.

Ngay sau đó nhìn theo hướng quần đạo chỉ.

Chỉ thấy ở cuối đại mạc cát vàng này, nối tiếp nhau một đầu Thương Long khổng lồ màu đen, chính là một tòa dãy núi.

Dãy núi màu đen này, từ trung tâm bị cắt đứt, hình thành một sơn cốc, lõm hình chữ, kéo dài giữa cát vàng.

Tốt.

Nhìn Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn ở cuối cát vàng trước mắt, Lý Văn Kiệt trên mặt lộ vẻ vui mừng nói: Cuối cùng cũng tìm được, xem ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương này, cũng là cao nhân tinh thông gió nước kham dư.

Nhị đệ, Tam đệ mời xem.

Phong thủy kham dư có nói, Long mạch cũng chia cát hung, ví như đầu Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn trước mắt này.

Chính là một đầu Hắc Long, Hắc Long chính là điềm dữ, người táng nhập nơi đây, ngược lại sẽ bị phản phệ.

Nhưng người này cũng có năng lực sửa phong thủy, nàng vậy mà lại cắt đứt Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn này từ giữa.

Hắc Long này, bị cắt đứt từ giữa, liền khiến đầu Hắc Long này đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Nó không cách nào gây sóng gió, đành phải an an ổn ổn, canh giữ ở trước lăng mộ, thật sự là cao siêu.

Lý Văn Kiệt ung dung nói.

Đã như vậy, chúng ta đi lên đi.

Trần Ngọc Lâu nói.

Tốt.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Quần đạo xua đuổi lạc đà, hướng về Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn mà đi, có câu nói là nhìn núi làm ngựa chết.

Chờ đến gần Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn, trời đã mờ tối.

Bên cạnh sơn cốc này, những lạc đà kia, dù thế nào cũng không chịu bước vào nửa bước.

Phảng phất gặp phải thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp vậy.

Lý Văn Kiệt biết được, chính là do gặp phải loài rắn A Hàm này, loại rắn này kiến huyết phong hầu, cực kỳ hung mãnh, nhưng lại sợ ánh sáng.

Lý Văn Kiệt để quần đạo mang theo bó đuốc, liên tục đi giữa sơn cốc tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã giết sạch những con rắn A Hàm ẩn nấp trong sơn cốc này.

Như vậy, những lạc đà này mới cuối cùng chịu bước vào trong đó.

Quần đạo chen chúc theo Tổng Đem Đầu, cưỡi trên lưng lạc đà, rất nhanh bước vào trong sơn cốc.

Lại là trọn vẹn một đêm công phu.

Sáng sớm hôm sau, quần đạo buộc lạc đà ở bên cạnh, lúc này ánh bình minh vừa ló rạng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, chỉ thấy quang mang vạn trượng.

Sa mạc bao trùm trước mắt, chỉ thấy một tòa thành trì cổ xưa cũng theo đó phản chiếu mà ra.

Cát vàng cuồn cuộn, giống như hoàng kim.

Di tích Tinh Tuyệt cổ thành này, dưới ánh nắng chiếu rọi, giống như một tòa thành vàng rực rỡ.

Quả nhiên là chiếu rọi khiến mắt người hoa loạn.

Giữa những bức tường đổ nát xiêu vẹo này, còn có một tòa thành trì cao nhất, trên đó sừng sững một đồ đằng con mắt khổng lồ.

Nơi đây chính là vương cung của toàn bộ Tinh Tuyệt cổ thành.

Cũng là nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương hạ táng.

Lý Văn Kiệt chia ra hai tên quần đạo, ở đây trông coi lạc đà, đây chính là phương tiện quay về.

Đừng để lạc đà mất đi.

Những người còn lại, thì lên đường gọn gàng, đem tài bảo cũng chất đống ở bên, nhao nhao không đeo gùi, mang theo trang bị.

Đi theo ba vị Tổng Đem Đầu, đã đến trước vương cung.

Cát vàng nửa chôn, tòa thành trì khổng lồ trước mắt này, chính là do đá xanh khổng lồ chất đống mà thành.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, vẫn ẩn ẩn phát ra lãnh quang.

Phía trước là hai cánh cửa lớn đóng chặt, chính là đá xanh nặng nề đúc thành, cửa lớn ít nhất cao ba trượng, nặng nề rộng lớn.

Chương 134

Mấy tên quần đạo bên cạnh muốn cạy mở cửa lớn, nhưng giống như kiến càng lay cây, đường cùng, muốn dùng thuốc nổ nổ tung cửa lớn.

Đừng hoảng hốt.

Lý Văn Kiệt ngăn lại động tác của quần đạo.

Trên cánh cửa lớn này, chỉ thấy còn có một lỗ khảm hình lục giác, lúc này hắn lấy ra ngọc bội hình lục giác trước đó.

Ngay sau đó, đem nó khảm nạm vào chỗ lỗ khảm.

Bỗng nhiên vặn một cái.

Răng rắc rắc.

Chỉ thấy cánh cửa lớn trước mắt này, từ từ hé ra một khe hở, bên trong u tối thần bí cổ xưa.

Nơi này xem ra, không thay đổi nội dung.

Lý Văn Kiệt trong lòng suy tư.

Để mấy tên quần đạo, dẫn đầu giơ bó đuốc, đi vào dò đường.

Bước vào bên trong cánh cửa lớn, nơi đây chính là đại điện vương tộc trống trải, bên cạnh chất đống lượng lớn tượng đá.

Quần đạo thấy chất lượng không khí đạt tiêu chuẩn, ngay sau đó cắm bó đuốc ở chỗ dễ thấy, ngoắc để đại bộ đội còn lại cũng theo đó theo vào.

Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu ba tên Tổng Đem Đầu, cũng theo đó theo vào.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, đại điện vương cung này tương đương khí phái, toàn bộ đều là những khối gạch đá xanh lớn lát thành.

Hai bên trái phải, chính là lượng lớn tượng đá, điêu khắc thành hình dáng tướng mạo người khác nhau, đồng thời cũng tượng trưng cho những người có địa vị khác nhau trong Tinh Tuyệt cổ thành.

Bên dưới cùng, là nô lệ, đây là loại người có địa vị thấp nhất trong Tinh Tuyệt cổ thành.

Trên đó, là bình dân.

Sau bình dân, là một số thủ vệ thân rắn đầu người, bao trùm giáp trụ, những tên này chính là thần hộ mệnh của Tinh Tuyệt Quốc.

Lên cao hơn, chính là Đại Tế Ti của Tinh Tuyệt Quốc, sau đó là một khoảng không.

Khoảng không này, không phải biểu tượng không có gì cả, mà là quỷ động của Tinh Tuyệt Quốc, trên thực tế cũng chính là không gian ảo.

Sâu nhất, chính là một ngai vàng sừng sững ở trung tâm, ngai vàng này điêu khắc khảm nạm kim ngọc, lộng lẫy vô cùng.

So với ngai vàng của Hiến Vương lão nhi, còn muốn hoa mỹ hơn không ít, tương đương khí phái.

Hẳn là ngai vàng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đồng thời cũng tượng trưng cho người có địa vị cao quý nhất trong toàn bộ Tinh Tuyệt Quốc.

Áp đảo Xà Thần phía trên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Từ đây cũng có thể thấy, Tinh Tuyệt Cổ Quốc, trên thực tế mặc dù là chi nhánh của Ma Quốc, nhưng lý niệm lại khác với Ma Quốc.

Phải biết, trong Ma Quốc, Quỷ Mẫu nhiều lắm chỉ là áp đảo Đại Tế Ti phía trên, thân là người phát ngôn của Xà Thần đi lại nhân gian.

Địa vị của nàng, nhất định phải thấp hơn quỷ động, Mộc Trần Châu, bản thân Xà Thần, kém xa.

Thậm chí có một số Quỷ Mẫu, như những Quỷ Mẫu chưa thức tỉnh Vô Giới Yêu Đồng, có lẽ địa vị ngay cả Đại Tế Ti cũng không bằng.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương khác biệt.

Lực thống trị và địa vị của nàng, trong toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Quốc, thậm chí áp đảo Xà Thần, không gian ảo phía trên.

Chính là Nữ Vương đại mạc chân chính, không ai có thể lay chuyển.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, cung điện vương cung cổ xưa này, ngoài những tượng đá biểu tượng địa vị này ra.

Bên cạnh ngai vàng, còn có hai cái tế đàn, phân loại hai bên.

Trên một cái tế đàn, hiện ra một viên con mắt ngọc thạch khổng lồ.

Thứ này, trên thực tế chính là một viên ảnh châu mô phỏng Mộc Trần Châu.

Một cái tế đàn khác, trên đó thì là một thanh quyền trượng, quyền trượng này toàn thân hoàng kim đúc thành, cuối quyền trượng bày ra dung mạo hình rắn.

Đỉnh cao nhất chính là miệng rắn Xà Khẩu há to, Xà Khẩu dữ tợn, vừa vặn có thể khảm nạm con mắt ngọc thạch vào đó.

Đây chính là Quyền Trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đáng tiếc, không phải Mộc Trần Châu.

Lý Văn Kiệt trong lòng suy tư, nếu không, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật đúng là vô địch.

Ngoài hai cái tế đàn này, một bên khác, dùng Thiết Tác buộc lại một chiếc quan tài gỗ mun nặng nề, treo lơ lửng giữa không trung.

Không biết trong đó mai táng người thế nào.

Quần đạo lúc này mắt thấy ngai vàng khảm nạm trân châu mỹ ngọc, đúc bằng hoàng kim, lập tức không kìm được vui mừng.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, lại thấy trên tế đàn, phảng phất đều là thần khí trân bảo, ngay sau đó không chút khách khí, cấp tốc đi đến bên cạnh ngai vàng, bắt đầu gõ ngai vàng, vơ vét trân bảo.

Trên tế đàn kia, trưng bày quyền trượng hình rắn, toàn thân hoàng kim đúc thành, quần đạo đem nó cẩn thận từng li từng tí gỡ xuống, cũng không dám vọng động.

Trên đó tạo hình không ít quỷ động văn tự, xem xét chính là thần binh lợi khí.

Ngoài quyền trượng hình rắn này ra, một bên khác, con mắt ngọc thạch kia, toàn thân chính là ngọc thạch điêu khắc thành, khổng lồ vô cùng.

Hơn nữa điêu khắc giống như đúc, trong đó cấu tạo mắt, quả nhiên là vô cùng kỳ diệu, thậm chí ngay cả tơ máu mắt, con ngươi, đều sinh động như thật.

Quần đạo biết được là trân bảo, cũng không dám lãnh đạm, cẩn thận từng li từng tí, đem hai loại thần khí lấy xuống sau, đang chuẩn bị hiến cho Tổng Đem Đầu thì — Răng rắc.

Ngay lúc này, chiếc quan tài giữa không trung kia, bỗng nhiên vỡ vụn.

Đại đương gia.

Quần đạo hưng phấn không thôi, một tay nâng hai loại trân bảo, dâng trình Tổng Đem Đầu Lý Văn Kiệt.

Bây giờ Thường Thắng Sơn, Lý Văn Kiệt ngồi vững vàng trên ghế Tổng Đem Đầu này, phóng nhãn hồ Động Đình tám trăm dặm trùng trùng điệp điệp, cũng coi là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Lý Văn Kiệt tiếp nhận con mắt ngọc thạch.

Thứ này, chính là ảnh châu ngụy tạo của Trát Cách Lạp Mã bộ tộc, chính là vật này đã mở ra ngàn năm nguyền rủa của bộ tộc Dời Núi.

Long khí + 500 Vật này mặc dù là ảnh châu giả tạo, nhưng có thể triệu hoán rắn A Hàm, nhưng bây giờ đã có Mộc Trần Châu chân chính.

Lý Văn Kiệt cũng lười nhìn nhiều, để quần đạo nhét vào bao tải, đến lúc đó đổi vàng bạc là được.

Ngoài ra, chính là cây quyền trượng hình rắn kia, toàn thân hoàng kim đúc thành, lỗ khảm Xà Khẩu trên đó, vừa vặn có thể khảm nạm con mắt ngọc thạch vào.

Trên đó khắc đầy lít nha lít nhít quỷ động văn tự.

Mặc dù xem không hiểu, Lý Văn Kiệt thưởng thức một hồi, không tìm hiểu rõ công dụng của vật này, liền cắm ở bên hông.

Nghĩ đến cũng là đồ vật không tầm thường.

Đang lúc lúc này — Oanh.

Treo trên không trung, chiếc quan tài lớn treo bằng xiềng xích, bỗng nhiên vỡ vụn.

Chỉ thấy trong chiếc quan tài này, một bóng đen, mặt nạ hoàng kim

hình rắn, người khoác áo bào vu màu đỏ chót, khuôn mặt tiều tụy, giống như cương thi Dạ Xoa.

Thân hình tựa như ác quỷ từ Địa Ngục bò ra, khí thế hung ác lăng nhiên.

So với Thi Vương Bình Sơn kia, thiếu đi mấy phần tà khí âm u, lúc này từ trong quan tài bò ra.

Thân hình giống như treo lơ lửng, vững vàng đứng giữa không trung.

Dáng vẻ như vậy, chính là Đại Tế Ti trong Tinh Tuyệt cổ thành này, kẻ này toàn thân tràn ngập thi khí, tản mạn ra.

Ít nhất cũng là một đầu Phi Cương ngàn năm.

Phi Cương kia, trong đó cũng có truyền thuyết điển cố, trong Tử Bất Ngữ ghi chép, cương thi như vậy, có thể phi thiên độn địa, miệng há ra, chính là phương viên mấy mét.

Sinh vật cả người lẫn vật, máu tươi đều sẽ bị hút cạn.

Có người đã từng đụng phải cương thi bay trên trời như vậy, chỉ trốn trong quan tài, mặc cho vật này móng tay cào.

Đợi đến hừng đông sau đó, gà trống một tiếng gáy, liền hóa thành một bộ thây khô, không động đậy được nữa.

Lại là cương thi, các huynh đệ, lên lưới bắt thi, mang cho ta xuống đây.

Trần Ngọc Lâu cao giọng hô.

Chương 135

Quần đạo nghe vậy, cũng không chậm trễ.

Chỉ thấy một chiếc lưới lớn, ngâm máu chó đen, bay thẳng đến Phi Cương giữa không trung kia.

Đồng thời quần đạo, để phòng ngừa Phi Cương này hại người.

Cái gì nước tiểu trẻ con, phân chó, tất cả đều tạt về phía cương thi này, nhất thời toàn bộ mộ thất thối không ngửi được.

Chá Cô Tiếu vốn còn muốn ra tay, dùng Sao Khôi Đá Đấu dạy kẻ này làm người.

Nhưng trước mắt cương thi này toàn thân lấm lem phân, ai còn muốn qua.

Rống.

Cương thi này quái dị vô cùng, cũng không thôn phệ máu tươi nhân loại, bị bắt trong lưới, lúc này hú lên quái dị.

Đeo mặt nạ hình rắn, con mắt độc dạng bướu thịt ở trung tâm, phát ra quang mang.

Đôm đốp.

Chỉ thấy giữa không trung, bay lượn ra vô số trứng rắn, trong những trứng rắn này, chính là lít nha lít nhít rắn A Hàm, vô cùng kinh khủng.

Nếu người bình thường nhìn thấy tình huống như vậy, e rằng phải kinh hồn bạt vía, loại rắn độc này vốn đã cực kỳ khó chơi, huống chi số lượng lại phong phú như vậy.

Tru.

Lý Văn Kiệt bóp ra pháp ấn, tiếng gió rít gào, trong chốc lát, chỉ thấy một đạo lôi quang bay qua.

Hai bên vách tường, nhất thời lít nha lít nhít, hiện ra màu cháy đen bị lôi điện tẩy lễ.

Những trứng rắn ở giữa, trực tiếp theo đó nổ tung.

Diệt.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt đưa tay hướng xuống đột nhiên ấn xuống, chỉ thấy Long Tuyền bảo kiếm, trong nháy mắt tuốt ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo bạch quang.

Sát na rơi xuống, liền đem Đại Tế Ti của Tinh Tuyệt Quốc này, từ đó bổ ra, chỉ hóa thành hai nửa.

Không còn động tĩnh.

Bang.

Bảo kiếm thu nhập trong vỏ kiếm, vẫn còn vù vù rung động.

Chỉ là tiểu cương thi, cũng dám ngăn ta.

Lý Văn Kiệt chẳng thèm ngó tới, để quần đạo một mồi lửa thiêu hủy thi thể này.

Loại thần thông thuật pháp này, cũng khiến quần đạo, lòng sinh sùng bái.

Nhìn Lý Văn Kiệt ánh mắt, cũng không khỏi hiện ra vẻ sùng bái, kính sợ.

Thu thập xong thi thể Đại Tế Ti này, quần đạo lại trực tiếp đi vào trong quan tài, đem vàng bạc vơ vét không còn gì.

Lúc này mới cạy mở gạch vương cung.

Phía dưới chính là một thông đạo hướng xuống, vừa vặn có thể

thông đến mộ thất của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Quần đạo giơ cao bó đuốc, hướng phía bên trong chen chúc mà tới.

Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác, cũng theo đó đuổi theo.

Trong quá trình bước vào mộ đạo này, Lý Văn Kiệt mơ hồ có thể phát giác được, trong bóng tối phảng phất thêm ra một con mắt, đang nhìn trộm bọn họ.

Biết được đây có lẽ, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, Lý Văn Kiệt cũng không nói gì, chỉ lo trực tiếp hướng về nơi sâu nhất của mộ huyệt mà đi.

Cuối ám đạo này, chính là một đạo Đoạn Long thạch ngàn cân, quần đạo nổ tung Đoạn Long thạch, thuận theo bên trong mò mẫm mà đi.

Ước chừng đi không quá mười mấy mét.

Trước mắt chỉ thấy bày ra một hố tùy táng hình vuông khổng lồ, quy mô của nó đạt tới kích thước một sân bóng đá.

Dưới hố tùy táng hình vuông này, quần đạo cắm bó đuốc, dưới ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy lít nha lít nhít kim tệ, chất đống như núi.

Kim tệ chất đống như núi.

Ngoài ra, còn có châu báu mỹ ngọc, bầu rượu trân bảo, Tinh Tuyệt Nữ Vương kia vốn là Nữ Vương cuối cùng một đời của Tinh Tuyệt Quốc.

Cùng toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành, đều mai táng dưới cát vàng.

Có thể nói, toàn bộ tài bảo của một nước Tinh Tuyệt Quốc, gần như đều mai táng nơi đây, đơn giản khiến mắt người hoa loạn.

Có thể so với quy mô hố tùy táng của Hiến Vương mộ.

Quần đạo hưng phấn quỳ trên mặt đất, lấy tay bưng lấy kim tệ, lượng lớn tung lên giữa không trung, si ngốc ngây ngô.

Trần Ngọc Lâu cũng bùi ngùi mãi thôi, bên cạnh khua quạt giấy nói: Chỉ hận lần này, mang theo quần đạo quá ít.

Tài bảo như vậy, có thể xưng một ngọn Kim Sơn, cũng không đủ.

Làm sao vận chuyển rời đi, e rằng chỉ có thuật Tu Di của Đại ca, mới có thể vận chuyển vàng bạc, rời khỏi sa mạc.

Chá Cô Tiếu đối với vàng bạc không có hứng thú gì, bên cạnh cũng không nói gì.

Trước mắt, còn mang không đi.

Lý Văn Kiệt ung dung nói: Nhị đệ, Tinh Tuyệt Nữ Vương này, cùng Hiến Vương lại khác biệt.

Trong Đại Đường Tây Vực ký ghi chép.

Yêu nữ sâu trong sa mạc, cùng bảo tàng của nàng, đều bị cát vàng vô tận nuốt hết.

Kẻ tham lam, bước vào Sa Mạc Đen, tìm kiếm bảo tàng Nữ Vương.

Mà mỗi một đồng kim tệ trên đó, đều dính lời nguyền của Nữ Vương, bất luận kẻ nào cũng không thể mang ra dù chỉ một đồng kim tệ.

A.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Ngọc Lâu biến hóa, nghĩ thầm quy mô kim tệ như vậy, nếu không mang đi được, chẳng phải để đó Kim Sơn không dùng sao.

Cái này chẳng phải muốn lỗ chết hắn Trần Ngọc Lâu.

Đại ca, cái này.

Trần Ngọc Lâu gấp đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hiền đệ đừng vội.

Lý Văn Kiệt nói, Lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương này, bản chất không khác gì lời nguyền Quỷ Nhãn trên lưng Tam đệ năm đó.

Thậm chí còn kém không ít.

Đợi khi tìm được quan tài Nữ Vương, có lẽ có thể tìm được cách hóa giải lời nguyền, đến lúc đó tự nhiên có thể mang ra Kim Sơn bảo tàng.

Tốt.

Nghe vậy, trên mặt Trần Ngọc Lâu cũng hiện ra một vòng vui mừng.

Nghe lời Lý Văn Kiệt nói xong, bọn Tá Lĩnh lập tức không còn tham luyến vàng bạc trong hố bồi táng, nhanh chóng tiến ra ngoài.

Bên ngoài hố bồi táng là một cây cầu, đi hết nơi này, không gian trước mắt theo đó trở nên thông suốt sáng sủa.

Toàn bộ hiện ra là một hang đá tự nhiên khổng lồ, bày ra hình dạng xoắn ốc.

Trung tâm là một quỷ động đen nhánh khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Phía trên quỷ động này, chỉ thấy một xà ngang kéo dài đến giữa quỷ động, trên xà ngang, một chiếc quan tài được buộc chặt bằng xích sắt.

Quan tài này càng giống như một đoạn gỗ, trên đó còn mọc một gốc thực vật cổ quái có màu sắc tiên diễm, cao bằng người, màu sắc rực rỡ, phảng phất có độc.

Thực vật này chính là Thi Hương Ma Dụ, danh xưng Hoa ác ma thủ hộ bảo tàng của Sorrell, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác.

Cực kỳ cổ quái.

Khi hoa nở, nó không màu không mùi, nhưng lại ảnh hưởng đến thần kinh con người, mà lại với phạm vi cực lớn.

Trần Ngọc Lâu nhìn đoạn quan tài được buộc chặt bằng xích sắt trên xà ngang, không khỏi nuốt nước bọt.

Đây là Đại ca, đây là quan tài chế tác từ Côn Lôn Thần Mộc, trời ạ.

Hắn nói.

Nên biết rằng, Côn Lôn Thần Mộc chính là một trong Tam đại Thần Mộc Thượng Cổ, truyền thuyết loại vật liệu gỗ này, dù thoát ly ánh nắng, thổ nhưỡng, nguồn nước, vẫn như cũ có thể sinh trưởng.

Mà lại có công năng giữ tươi cực mạnh.

Đem người táng nhập trong đó, truyền thuyết thi thể có thể vạn năm bất hủ, sinh động như thật, tựa như đang ngủ say.

Trần Ngọc Lâu có chút kích động nói: Năm đó đệ còn ở Thường Thắng Sơn, đọc qua cổ tịch, đã thấy qua loại vật này.

Truyền thuyết Côn Lôn Thần Mộc này chỉ sinh trưởng tại nơi sâu thẳm của Côn Lôn Sơn, cực kỳ hiếm thấy.

Năm đó Tần Thủy Hoàng hạ táng còn muốn tìm kiếm loại vật liệu gỗ thần diệu này để sung làm quan tài, đáng tiếc đều không tìm được.

Thật sự không ngờ, Tinh Tuyệt Nữ Vương này thế nào, bất quá chỉ là một tiểu quốc liên bang Tây Vực thảo đầu Thiên tử, sao có thể sánh bằng Hiến Vương được.

Vậy mà có thể tìm được loại vật tạo hóa như vậy.

Không thể tưởng tượng nổi a, thật sự là không thể tưởng nổi.

Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu, sau đó bật cười lớn.

Đại ca, thật là trời xanh có mắt.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh nói: Côn Lôn Thần Mộc này, trăm năm sau huynh đệ ta cũng có thể dùng làm quan tài.

Thi thể ngàn năm bất hủ bất nát.

Trần Ngọc Lâu đã bắt đầu huyễn tưởng.

Đến lúc đó, đem lăng mộ thiết trí tại Thủy Long Choáng của Hiến Vương, lấy Côn Lôn Thần Mộc làm quan tài, lấy Mộc Trần Châu làm vật bồi táng.

Diệu thay, diệu thay a.

Trần Ngọc Lâu hưng phấn nói.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh thản nhiên nói: Sau đó lại để kẻ trộm mộ mở quan tài, lục lọi thi thể, trộm đi trân bảo, thi thể hóa thành bùn đất.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Ngọc Lâu cứng đờ, ngay sau đó cười gượng hai tiếng nói: Đệ thật sự là không nghĩ tới điều này.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh thở dài nói: Nhị đệ, đệ thật sự là nghĩ quá xa xôi, giờ đây còn bắt đầu suy tính chuyện lăng mộ.

Huynh đệ ta cả ngày đổ đấu mưu sinh, có thể như Trương Tam Gia mà có kết cục yên bình cũng đã tốt lắm rồi.

Thấy chủ đề bị kéo xa, Lý Văn Kiệt khoát tay áo, bảo hai người đừng nói nữa, chủ đề này sao mà càng ngày càng Âm gian vậy.

Đại ca, bất kể nói thế nào, trước hãy chiếm lấy Côn Lôn Thần Mộc, cũng tốt ngắm dung nhan kiều diễm của tiểu nương tử Tây Vực kia.

Trần Ngọc Lâu nói: Nghe nói nàng ta là đệ nhất tuyệt sắc Tây Vực.

Chưa từng thấy, đến lúc đó phá quan, phá lời nguyền, rồi chiếm lấy trân bảo về sơn trại, luận công ban thưởng, xẻ thịt uống rượu.

Để khỏi phải chịu cái thứ tội chim này ở sa mạc.

Trong bọn Tá Lĩnh, mấy tên háo sắc càng thêm kích động, nhất là khi biết nàng ta là đệ nhất tuyệt sắc Tây Vực, một yêu nữ mang cả danh tiếng diễm lệ lẫn hung ác.

Bọn chúng vội vã không thể chờ đợi, hận không thể lập tức xé toang quan tài, xem tiểu quỷ Tây Vực này rốt cuộc ra sao, để rồi thưởng thức một phen.

Dù sao Côn Lôn Thần Mộc khiến thi thể vạn năm bất hủ, tựa như vừa mới hạ táng.

Lý Văn Kiệt chỉ vào Thi Hương Ma Dụ mọc trên quan tài Côn Lôn Thần Mộc nói: Sốt ruột cái gì.

Chương 136

Thứ này chính là Thi Hương Ma Dụ.

Lại gần, nhất định sẽ kinh động loại thực vật này, sinh ra ảo giác, khiến chúng ta tự chém giết lẫn nhau.

Chờ Đại ca ta đây, trước chặt cái Thi Hương Ma Dụ này, rồi hãy ngắm sắc đẹp của tiểu nương tử kia, có gì phải vội vàng chứ.

Hắn rút kiếm chỉ ra.

Xoẹt một tiếng, Long Tuyền Kiếm đã tuốt khỏi vỏ, xẹt qua một đạo kiếm quang.

Kiếm khí lập tức vạch phá không ít vết kiếm trên vách đá hai bên.

Xuy.

Bảo kiếm trực tiếp chặt đứt ngang Thi Hương Ma Dụ.

Loại yêu hoa này thật đáng sợ.

Lý Văn Kiệt cũng không muốn bị ảo giác quấy nhiễu.

Chặt đứt Thi Hương Ma Dụ xong, lập tức dùng Long Tuyền bảo kiếm băm nát nó thành bùn nhão.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Văn Kiệt biết rõ đức hạnh của bọn Tá Lĩnh, sợ bọn chúng hủy hoại thi thể Nữ Vương này, hoặc lại gây ra phiền phức gì.

Hắn bảo bọn Tá Lĩnh tạm thời án binh bất động.

Chính mình cầm bảo kiếm, trước tiên bước lên xà ngang, mở quan tài, sau đó bàn bạc cũng chưa muộn.

Bọn Tá Lĩnh nghe vậy, đành phải nén tính tình, ở phía sau yểm trợ

cho Lý Văn Kiệt.

Bước lên xà ngang, Thi Hương Ma Dụ trước mắt đã sớm bị quét sạch không còn, Lý Văn Kiệt cũng không còn gì lo lắng.

Hắn ba chân bốn cẳng, nhanh chóng đi đến bên cạnh quan tài Côn Lôn Thần Mộc.

Côn Lôn Thần Mộc này thật sự thần diệu vô biên.

Quỷ động này quanh năm tối tăm không mặt trời, vậy mà nó vẫn sinh trưởng, giống như một đoạn cây non bình thường.

Hầu như hòa làm một thể với toàn bộ xà ngang.

Trên đó còn lan tràn ra không ít cành cây.

Đồng thời, dưới sự sinh trưởng như vậy, ngay cả khe hở quan tài cũng được bít kín, toàn bộ trở thành một khối gỗ lớn liền mạch.

Nếu gặp phải kẻ không biết hàng, e rằng còn tưởng đây là một đoạn gỗ mục, chẳng phải uổng phí của trời sao.

Lý Văn Kiệt nghĩ đến đây, dùng bảo kiếm chém đứt từng sợi xích sắt đang buộc chặt nó.

Ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí, dùng dao cạo từ từ cạy khe hở ra, làm việc cực kỳ tỉ mỉ, ước chừng mất một canh giờ.

Đợi đến khi khe hở được cạy ra, Lý Văn Kiệt lau mồ hôi trên trán.

Hắn ngưng thần bài trừ uế khí, lấy ra dò xét âm trảo nhét vào khe hở, đột nhiên kéo một cái, toàn bộ nắp quan tài đều bị kéo ra một khe hở.

Đông.

Khi mở quan tài Hiến Vương, tuyệt đối không kích thích đến mức này.

Dù sao lão già Hiến Vương kia có gì đáng xem, huống hồ quan tài Hiến Vương đều là do Chá Cô Tiếu mở.

Liên tưởng đến tiểu nương tử đệ nhất tuyệt sắc có cả hung danh và diễm danh song song ở sâu trong sa mạc này.

Thêm vào thân phận quỷ mẫu cuối cùng của triều đại, cùng với một đôi vô giới yêu đồng, càng không thể coi thường.

Trong lòng Lý Văn Kiệt cũng đập thình thịch.

Hắn nháy mắt về phía Trần Ngọc Lâu và những người khác ở phía sau, ý rằng nếu nơi này gặp bất trắc, lập tức phải cứu viện, tránh để bị vô giới yêu đồng mang đi lần nữa.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt hít một hơi thật sâu, đột nhiên kéo dò xét âm trảo, đang định trực tiếp lật nắp quan tài này lên thì.

Cạch.

Một bàn tay nhỏ trắng nõn, trơn mượt như rắn nhỏ, đột nhiên túm lấy cổ tay Lý Văn Kiệt.

Bàn tay nhỏ trắng nõn túm chặt cổ tay Lý Văn Kiệt, lập tức khiến đầu óc hắn trống rỗng.

Mặc dù hắn từng nghĩ Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể chưa chết, nhưng Lý Văn Kiệt cho rằng nhiều lắm cũng chỉ là linh hồn trường tồn bất diệt.

Nhưng trước mắt, một bộ thi thể vậy mà lại túm lấy cổ tay hắn.

Cảm giác lạnh buốt, tựa như bị rắn cắn một miếng, Lý Văn Kiệt đột nhiên vung cổ tay, cả người nhanh chóng lùi về sau, một đạo kiếm quang bất chợt bắn ra.

Xuy.

Rắc.

Vách đá đối diện lập tức xuất hiện một vết kiếm khổng lồ.

Lý Văn Kiệt quát lớn: Yêu nghiệt phương nào.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu thấy vậy, vội vàng tiến lên hỏi: Đại ca, chuyện gì xảy ra vậy.

Lý Văn Kiệt cau mày nói: Mẹ kiếp, không biết có phải là ta ảo giác không, nữ nhân này vừa rồi túm ta một cái.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh suy tư nói: Tinh Tuyệt Nữ Vương này lại tà môn đến thế sao.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: Đại ca, để đệ đi.

Cùng lắm thì bỏ một cái mạng, chúng ta ngay cả mộ Hiến Vương còn phá được, thì sợ gì Tinh Tuyệt Nữ Vương này.

Lý Văn Kiệt quát lớn: Tam đệ.

Nhưng Chá Cô Tiếu không quay đầu lại, một cú diều hâu xoay người đã đứng bên cạnh quan tài.

Trong mắt hắn hiện lên một tia tàn khốc.

Hắn tung một cước, chỉ thấy nắp quan tài trực tiếp văng ra như ngăn kéo.

Trong quan tài, chỉ thấy một nữ tử mặc bộ liệm phục đỏ tươi.

Bộ liệm phục đó có hình dáng đặc biệt, mỏng manh như lụa sa, tựa như áo lụa mỏng.

Nữ tử có dung nhan nhu hòa, thân thể mềm mại linh lung, khí thế nổi bật.

Dưới lớp liệm bào, nàng tựa như Phượng Hoàng hạ phàm, như đế vương ngự kim loan.

Cổ tay trắng nõn như tuyết, eo thon tay trắng, thân thể kiều diễm,

đầy đặn quyến rũ, đôi chân thon dài.

Quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân Tây Vực.

Chỉ riêng vóc dáng này thôi, ai cũng không dám nghĩ, nếu ôm vào lòng thì sẽ hưởng thụ biết bao.

Dung mạo nàng không rõ ràng, che một tầng mạng che mặt.

Nhưng xuyên qua mạng che mặt, cũng có thể nhận thấy dung nhan tuyệt sắc này, tuyệt không phải phàm trần.

Trên đầu gối ngọc, ôm một viên xà nhân binh phù ấn tín, bên cạnh đều bày biện những vật mà Nữ Vương yêu thích khi còn sống.

Bàn tay ngọc vừa rồi kia, bất quá chỉ là một cơ quan, dùng một cây gậy nhô lên mà thôi.

Thật ra là đã làm Đại ca giật mình một chút.

Khóe miệng Chá Cô Tiếu hiện lên một ý cười, thầm nghĩ Đại ca ta thật sự trải qua mưa gió, tựa như quá giang long, vậy mà lại bị một chút chuyện nhỏ này làm giật mình.

Bất quá Nữ Vương này quả nhiên không phải người phàm tục, mang theo một vẻ đẹp phong vị Tây Vực.

Mạng che mặt của nàng càng câu dẫn người, muốn vén tấm mạng che mặt của tiểu nữ tử này lên để thấy dung nhan thật sự.

Hận không thể thơm một cái.

Chá Cô Tiếu cũng không phải kẻ háo sắc tham tiền, hắn chỉ lướt nhìn qua một cách hờ hững, rồi lười biếng không xem lần thứ hai.

Hắn chỉ một cú diều hâu xoay người đáp xuống.

Chắp tay nói: Đại ca, quan tài đã mở.

Lý Văn Kiệt xấu hổ, thầm nghĩ thằng chó này thật là Tam Lang

liều mạng mà, ngay cả mạng cũng không cần sao.

Thật sự là hung mãnh.

Ngay sau đó hắn ba bước thành hai bước đi qua.

Bọn Tá Lĩnh cũng chen chúc lại gần với bó đuốc, đột nhiên nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc như vậy.

Bọn chúng chỉ cảm thấy hô hấp dường như ngưng trệ.

Giống như tiên nữ trên trời giáng trần, lại khiến người ta sinh lòng tàm uế, chỉ cảm thấy từ trước đến nay chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp đến vậy.

Dù chết trong lòng người phụ nữ này, cũng là một chuyện tốt.

Trong tình huống này, bọn Tá Lĩnh thậm chí ngay cả tài bảo cũng không để ý tới, chỉ lo ngơ ngác đứng tại chỗ, si ngốc nhìn di thể Nữ Vương mà cười ngây dại.

Chương 137

Lý Văn Kiệt hô lớn: Tất cả đừng ngây người ra đó, đoạt bảo, mang thi thể này ra.

Hắn thầm nghĩ nơi này tuyệt đối không phải nơi có thể ở lâu.

Há chẳng phải đã nghe, hoa hồng càng kiêu diễm thì gai độc càng nhiều sao.

Chậm trễ thời gian quá lâu, nhất định sẽ sinh biến.

Bọn Tá Lĩnh nghe lời Đại đương gia ra lệnh, nhao nhao lưu luyến nhìn thoáng qua tiểu mỹ nhân này.

Ngay sau đó cúi đầu xuống, đang định vơ vét vàng bạc thì.

Phần phật.

Trong ngôi mộ này, tự dưng nổi lên một trận yêu phong tà môn.

Trận yêu phong tà môn này thổi, tấm mạng che mặt nhàn nhạt vốn bao phủ trên khuôn mặt Nữ Vương dần dần bị vén lên.

Một đôi gò má có thể gọi là hoàn mỹ liền xuất hiện.

Một đôi mắt rắn, lạnh ngạo như sương, cao cao tại thượng, giống như Phượng Hoàng trên trời nhìn xuống loài chim sâu.

Đôi mắt rắn như sương tuyết, trắng nhạt.

Lạnh ngạo như tuyết, băng lãnh như sương, dường như sống động, trực tiếp nhìn chằm chằm bọn Tá Lĩnh đang vơ vét trước mắt.

Lý Văn Kiệt thấy thế giật mình mạnh: Cúi đầu, đừng nhìn vào mắt nàng.

Nhưng đâu thể kịp.

Nữ tử trước mắt này, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, đôi mắt rắn băng lãnh, giống như ác ma thôn phệ người.

Bọn Tá Lĩnh chỉ thấy trời đất quay cuồng, nhất thời không tìm thấy đông tây nam bắc.

Cảnh tượng trước mắt chồng chất, tựa như tường kính vỡ vụn.

Trong bóng tối vô tận này, một đôi mắt rắn u lãnh hiện ra, đôi mắt độc lớn vô cùng, tựa như quái vật.

Theo đôi mắt rắn nổi lên.

Xuy.

Hàng ngàn mũi tên nỏ xung quanh, tựa như châu chấu, đột nhiên bắn phá tới.

Đinh đinh đang đang.

Bọn Tá Lĩnh động tác chậm một chút liền bị đâm thành con nhím.

Chá Cô Tiếu thì ở bên cạnh giương kim cương dù, cản lại lượng lớn phi tiễn.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Đại ca, mẹ kiếp, lại vào huyễn tượng quỷ mẫu nữa sao.

Điều này khiến đệ nhớ lại trước đó dưới núi tuyết Côn Lôn, chỉ vì khóc mà đã khóc hơn ngàn lượt.

Mẹ kiếp, nước mắt đời này sắp cạn khô rồi.

Cái này ai chịu nổi chứ.

Lý Văn Kiệt bóp ra một pháp ấn, Kim Quang Chú bao phủ bên ngoài thân nói: Không giống như vậy.

Cái niệm hung hắc nhan huyễn hóa kia, càng giống là một vòng tuần hoàn vô tận, không phá vỡ vô giới yêu đồng thì sẽ không dừng.

Sẽ tuần hoàn đến tận cùng thời gian.

Tuyệt đối không có chút nào nhược điểm.

Nhưng nơi này trước mắt, lại giống như một cái ảo cảnh.

Ta nghĩ, các đời quỷ mẫu tuy đều kế thừa vô giới yêu đồng của Xà Thần, nhưng sức mạnh trong đôi mắt thức tỉnh lại khác biệt.

Cái này giống như là thiên phú vậy.

Đôi vô giới yêu đồng của Tinh Tuyệt Nữ Vương này, tuyệt đối không phải vô giới yêu đồng viên mãn.

Lý Văn Kiệt nói rồi đột nhiên chém ra một kiếm.

Kiếm quang rơi vào trong bóng tối.

Ong.

Bên cạnh Lý Văn Kiệt, vô tận kiếm khí tạo thành hàng chục vạn 8000 đạo kiếm quang.

Dày đặc phủ xuống bốn phía, dường như muốn trực tiếp hủy diệt huyễn cảnh trước mắt.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Thế này không được, Đại ca, để đệ thử xem.

Chá Cô Tiếu nói rồi lấy Mộc Trần Châu từ trong ngực ra, chỉ thấy Mộc Trần Châu trong lòng bàn tay vậy mà phát sáng, giống như đang dẫn đường.

Chá Cô Tiếu thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nói: Đuổi theo.

Đại ca, cho dù thế nào, lực lượng của bọn chúng cũng đều bắt nguồn từ Mộc Trần Châu này.

Có Mộc Trần Châu dẫn đường, thì vô giới yêu đồng đáng là gì

chứ.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Lý Văn Kiệt giơ ngón cái nói: Tốt, Tam đệ.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh cũng nói: Làm tốt lắm.

Bọn Tá Lĩnh đi theo Chá Cô Tiếu, Lý Văn Kiệt thì bọc hậu, giương Kim Quang Chú để tránh sinh vật không hiểu trong bóng tối lao ra.

Nương tựa vào Mộc Trần Châu, đi ước chừng không lâu sau, trước mắt chỉ thấy một đạo bạch quang chiếu rọi tới.

Dưới bạch quang này, chính là một nữ tử, băng lãnh như sương tuyết, má ngưng tân lệ, lấn sương che tuyết, thân khoác một bộ vương bào đỏ thẫm, trên đó vẽ dày đặc các ấn ký mắt.

Nàng nắm váy dài, đôi chân ngọc thon dài, đi chân trần giẫm trên mặt đất, đầu đội kim trâm phượng khảm nạm châu báu, giống như Phượng Hoàng bay lên, trấn áp vạn quỷ.

Nhìn từ xa, lại tựa như hình thành một đồ đằng ấn ký mắt xoáy tròn.

Eo buộc một dây lưng vàng kẹp lông phượng, thân khoác trăm hoa Phượng Hoàng bào, hông là binh phù ấn tín.

Trong tay cầm hoàng kim quyền trượng, dài hơn một mét, tổng thể bày biện hình rắn.

Đầu rắn độc ngửa ra nuốt miệng, trong đó cắn một viên ngọc thạch mắt, viên ngọc thạch mắt đó khảm nạm trong quyền trượng hình rắn.

Tựa như đã phục hồi bình thường, con ngươi bên trong vậy mà không ngừng xoay chuyển.

Xuy.

Quyền trượng hình rắn trong lòng bàn tay nữ tử này khẽ động, ngay sau đó đột nhiên vung xuống, từng đốm sáng vàng vẩy ra.

Chết trong huyễn tượng của bản vương đi, đây là cái giá phải trả vì quấy rầy giấc ngủ say của bản vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này, quyền trượng trong lòng bàn tay đặt trước người.

Ông.

Một tiếng vù vù.

Trong bóng tối, từng mảng trứng rắn theo đó rơi xuống, bày ra trạng thái lơ lửng không quy tắc.

Rắn độc ngập trời.

Trò vặt.

Lý Văn Kiệt cười nhạo một tiếng, chẳng thèm để ý, tiện tay vung lên, liền là một đạo kiếm khí vung vẩy như múa.

Trong bóng tối, từng đạo kiếm khí ngút trời, nương theo Lôi Quang mờ mịt, chỉ trong nháy mắt, vô số trứng rắn đều vỡ vụn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương kia.

Thấy thuật pháp như vậy không được, cũng hiểu rõ người trước mắt lợi hại, một đôi mắt rắn trở nên nguy hiểm.

Nàng thầm nghĩ bản vương chỉ là còn không có nhục thân, lấy linh hồn ký gửi trong vô giới yêu đồng.

Lực lượng bị cắt giảm trắng trợn.

Nếu không, chỉ là ba lạng trộm mộ khấu này, chỉ cần vén mạng che mặt lên, trục xuất xuống Quỷ Động phía dưới, thần tiên cũng khó

thoát.

Bất quá, thấy hàng chục Tá Lĩnh chen chúc, ở giữa là ba vị Bánh Lái, bên trái bên phải là Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Một người mặc áo bào trắng, giống như công tử ca.

Một người khác mặc giáp mềm màu đen bên trong đạo bào, mũi cao mắt sâu, trên mặt đầy sát khí, hung dữ lợi hại.

Thiếu niên ở giữa.

Dưới bào phục, là một bộ hoa văn, ngưng tụ thành hình rồng đen, nối tiếp trên bề mặt cơ thể.

Đôi mắt nhiễm ánh kim nhạt.

Không hề tầm thường, trong lúc giơ tay, chính là lôi chớp điều khiển, kiếm khí quét ngang, quả nhiên là thần thông thuật pháp, không phải loại cường đạo tầm thường.

Khuôn mặt tuấn lãng, quả nhiên tuấn tú.

Khóe miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương phác họa ra một nụ cười lạnh, ngay sau đó một đôi mắt rắn, trực tiếp nhìn chằm chằm Mộc Trần Châu trong ngực Chá Cô Tiếu.

Mộc Trần Châu.

Đôi mắt không chút rung động nào, hiện lên một tia vừa sợ vừa mừng.

Chương 138

Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh lùng nói: Các ngươi lũ giặc cỏ đạo tặc này.

Quấy nhiễu lăng mộ của bản vương, vốn nên thiên đao vạn quả, chết ở đây.

Nhưng chỉ cần các ngươi để lại Mộc Trần Châu kia, bản vương có thể ban cho các ngươi một con đường sống.

Thế nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với đôi mắt rắn xen lẫn ý cười, tựa như mèo vờn chuột.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh nói: Đại ca, giết nàng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ lạnh một tiếng: Không biết tốt xấu.

Đã thấy lúc này, Chá Cô Tiếu đã lướt qua thân hình.

Hộp pháo trong lòng bàn tay hắn bóp cò.

Tựa như cắt cỏ vậy, hai mươi phát đạn dược trong khoảnh khắc đã đánh nhục thân Tinh Tuyệt Nữ Vương thành cái sàng.

Có thể động thủ, tuyệt đối không nói nhiều.

Tính cách của Chá Cô Tiếu luôn là như vậy, cùng lắm thì bỏ một cái mạng, không hề nửa phần e ngại.

Dưới làn đạn xối xả, nhục thân Tinh Tuyệt Nữ Vương bị đánh nát, nhưng chỉ trong chốc lát, liền chậm rãi tái tạo, hóa thành dung mạo nguyên bản.

Nàng thè chiếc lưỡi hồng nhuận liếm môi một cái: Ở nơi đây, bản vương bất tử bất diệt.

Sức mạnh của Xà Thần vĩ đại có thể khiến ta trường tồn bất diệt.

Đã các ngươi không biết tốt xấu như vậy, vậy thì giết sạch các ngươi, chiếm Mộc Trần Châu, bản vương có lẽ có thể mượn trợ bảo châu này mà trùng sinh.

Lời vừa dứt.

Quyền trượng trong lòng bàn tay nàng đột nhiên đập xuống, hoàng kim quyền trượng dường như hóa thành một con rắn độc thật sự, thè lưỡi.

Kèm theo đó, vị Nữ Vương trước mắt này phảng phất cũng biến thành xà nhân sâu trong đại mạc.

Rống.

Trong bóng tối, chỉ thấy một con mắt rắn khổng lồ, từ phía sau Tinh Tuyệt Nữ Vương, từ từ dâng lên mở ra như mặt trời.

Sức mạnh như vậy khiến người ta run rẩy.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương này, tựa như lún vào vũng bùn, chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Biến mất.

Lý Văn Kiệt hơi híp hai mắt: Ảo cảnh.

Lời còn chưa dứt.

A.

Một tiếng hét thảm, trong bóng tối, chỉ thấy một tên Tá Lĩnh lực sĩ trong đó, miệng phun máu tươi.

Quyền trượng hình rắn lòi ra từ ngực hắn.

Chết.

Lý Văn Kiệt đột nhiên vung ra một đạo kiếm quang khổng lồ.

Nhưng thân thể Nữ Vương này lại như quỷ mị, chậm rãi lún vào trong bóng tối, rồi lại tiêu tán.

Trần Ngọc Lâu có thính lực kinh người, nghe gió nghe sấm.

Lúc này cũng cảm thấy rùng mình, thầm nghĩ nữ tử này đúng là ác quỷ Dạ Xoa, đến vô ảnh đi vô tung, cho dù là có đôi mắt nhìn đêm, cùng thính lực, cũng khó mà xác định phương vị của nàng.

Lý Văn Kiệt quát lớn: Tất cả tụ lại.

Đôi đồng tử màu vàng của hắn dần trở nên băng lãnh, thầm nghĩ từ khi ra khỏi Đại mộ Hiến Vương, ngoại trừ Thái Cổ hung thần vạn năm Ô Đầu, thì Tinh Tuyệt Nữ Vương này là hung hiểm nhất.

Nữ Vương này xảo trá như quỷ, lại với một đôi vô giới yêu đồng, linh hồn trường tồn bất diệt, ký sinh trong mảnh không gian quỷ mị này.

Nàng nắm giữ sức mạnh không gian.

Không thể sánh bằng người thường, mà lại ở nơi đây, trường tồn bất diệt, có thể xưng là thân thể bất tử.

Quả nhiên là không thể nào tìm được.

Hắn bảo bọn Tá Lĩnh tụ lại bên cạnh, bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt trong chốc lát hình thành một đạo hào quang vàng trăm trượng, giống như chuông lớn, bao trùm xung quanh.

Kim Quang Chú.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh trầm ngâm nói: Đại ca, Nữ Vương này quỷ thần khó lường, mà nơi đây lại là chủ trận của nàng, chúng ta ở đây chịu nhiều trở ngại.

Dù Đại ca thần thông quảng đại, e rằng cũng khó mà kiên trì lâu được.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh nói: Trước tiên tìm ra nhược điểm.

Vạn vật trên đời này, đều khó thoát khỏi hai chữ tương sinh tương khắc.

Cương thi sợ gà gáy, mực bút, móng lừa đen.

ác quỷ e ngại người đọc sách có lời chính khí.

Ngũ Độc e ngại gà trống.

Ô Đầu vạn năm kia hung ác lợi hại, chẳng phải cũng e ngại thế phong thủy Thanh Long ngừng bút, Bình Phong cưỡi ngựa sao.

Nhất định sẽ có cách giải quyết.

Không cần thiết bối rối, trước tiên ngưng thần tĩnh khí.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Đại ca nói có lý.

Nếu như có thể tìm được cách giết yêu nữ này, đoạt lấy tài bảo của nàng, tiểu đệ nguyện liều mình vì đó.

Bọn Tá Lĩnh cũng hiểu rõ yêu nữ này xuất quỷ nhập thần, lúc này nhao nhao tụ lại trong phạm vi Kim Quang Chú của Đại đương gia.

Vô tận kim quang bao phủ.

Rống.

Đúng lúc này, xà trượng màu vàng lơ lửng trong bóng tối, giống như ngọn đèn, ngọc thạch mắt trên đó chuyển động loạn xạ.

Xoạt.

Kim quang trong nháy mắt tiêu tán.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này nắm giữ sức mạnh không gian, không gian biến ảo.

Mặc dù không cách nào trục xuất, nhưng không gian biến hóa đã trực tiếp khiến bọn Tá Lĩnh, Lý Văn Kiệt và những người khác dịch

chuyển ra khỏi phạm vi kim quang.

Yêu nữ này tâm tư kín đáo, không phải tầm thường.

Vừa mới dịch chuyển ra khỏi phạm vi ánh sáng, chỉ trong nháy mắt, một trận làn gió thơm ập tới.

Một trận làn gió thơm mềm mại.

Cái xác rùa đen kia cũng không tệ, đáng tiếc ở đây không có tác dụng lớn.

Tiểu lang quân, tử kỳ của ngươi đến rồi.

Một con rắn độc, gần như trong nháy mắt, đã cắn xé vào cổ Lý Văn Kiệt.

Xuy.

Lý Văn Kiệt một tay giật con rắn độc ra khỏi cổ.

Vẫn Sinh Cổ vẫn còn đó.

Chỉ cần đối phương không biết nội tình của hắn, không thể giết con vực lang sâu dài trong cơ thể hắn, thì hắn cũng là nhân vật bất tử bất diệt.

Cơ hội tốt này.

Lý Văn Kiệt vươn tay, chính là một đạo kiếm quang đột nhiên bay ra.

Xuy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương giật mình: Ngươi cũng không chết.

Trong nháy mắt, nàng bị kiếm quang chém thành hai nửa, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng lại khép lại như cũ.

Ta đã nói rồi, bản vương cũng là bất tử bất diệt.

Thật sự không ngờ, ngàn năm trôi qua, lại còn có nhân vật như

vậy đến.

Ngoan ngoãn giao Mộc Trần Châu ra đây.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này, hồn phách trường tồn bất diệt, bất tử bất diệt, quả nhiên là vô cùng khó giải.

Thấy nàng lại khép lại, Lý Văn Kiệt cũng hơi nhíu mày.

Thầm nghĩ kẻ này sao mà biến thái đến vậy.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh thấp giọng nói: Đại ca, phái Dời Núi đệ chú trọng con đường sinh hóa khắc chế.

Nhưng bây giờ mảnh không gian này, dường như hoàn toàn không có cách khắc chế.

Dời Núi đạo nhân chúng đệ, từng khi đổ đấu, nếu gặp phải chuyện gì khó giải quyết, liền lấy cùng một phương thức để ứng phó chuyện này.

Bởi vì cái gọi là đá núi khác có thể mài ngọc, đệ nghĩ, có thể đối phó Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng chỉ có chính nàng.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt hai mắt sáng rực, thầm nghĩ Tam đệ a Tam đệ, thằng nhóc đệ đầu óc cũng không hề kém cạnh đâu.

Chiêu này gọi là gì.

Sư di trường kỹ dĩ chế di Lấy sở trường của kẻ địch để chế phục kẻ địch.

Có thể đối phó Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ có chính nàng mới được.

Lý Văn Kiệt lập tức hỏi: Nên làm thế nào.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nói: Đại ca, Nữ Vương này nắm giữ sức mạnh không gian của vùng này, linh hồn trường tồn.

Chương 139

Đối phó sức mạnh không gian, chúng ta sao không dùng không gian mạnh mẽ hơn để phản chế nàng.

Mộc Trần Châu này, xưng là Mắt Xà Thần.

Nếu sức mạnh của quỷ mẫu đều bắt nguồn từ Xà Thần, nếu chúng ta có thể lợi dụng được Mộc Trần Châu này để đối phó Tinh Tuyệt Nữ Vương, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Chá Cô Tiếu từng bước hướng dẫn.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh gật gật đầu: Kế hay.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh cũng vỗ quạt giấy nói: Tam đệ, ta cứ tưởng đệ cũng là kẻ lỗ mãng, không ngờ trong thô có tinh tế đấy chứ.

Mộc Trần Châu.

Rất nhanh rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Mộc Trần Châu này, tổng thể hình thành một dạng vòng xoáy, giống như một viên mắt rắn khổng lồ, được nâng trong bàn tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cười nói: Tiểu lang quân, đã nghĩ kỹ chưa.

Giao ra đây.

Rầm rầm.

Chỉ trong nháy mắt, thanh hoàng kim xà hình quyền trượng đã lấy được từ đại điện trước đó, đã bị Lý Văn Kiệt lấy ra.

Lý Văn Kiệt trực tiếp muốn khảm Mộc Trần Châu này vào quyền trượng.

Nữ Vương này xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn thông thiên, hoàn toàn nhờ vào quyền trượng kia, viên ngọc thạch mắt kia mà thôi.

Muốn lợi dụng Mộc Trần Châu, Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, quyền trượng này cũng là vật không thể thiếu.

Không cần.

Thấy vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương giật mình, thân hình gần như trong nháy mắt, lao về phía Lý Văn Kiệt.

Phong thái như vậy càng chứng minh suy nghĩ của Lý Văn Kiệt.

Hắn không chút do dự, vung tay liền là mười đạo kiếm khí, hồ quang điện lượn lờ, đánh xuống Tinh Tuyệt Nữ Vương, không cho nàng lại gần.

Rắc.

Theo quyền trượng cắn vào, chỉ thấy Mộc Trần Châu được khảm nạm vào đó.

Nó giống như một lỗ đen khổng lồ, trong nháy mắt bay lên giữa không trung, chỉ trong chớp mắt, hồn linh Nữ Vương này đã bị thu nạp vào trong.

Vô thanh vô tức.

Mà huyễn tượng trước mắt cũng theo đó trực tiếp vỡ tan, giống như thủy tinh.

Chỉ thấy trước mắt chính là xà ngang, Côn Lôn Thần Mộc, cùng thi thể tiểu nương tử kia nằm trong đó.

Mọi thứ vừa rồi, giống như một giấc Hoàng Lương, duy chỉ có Mộc Trần Châu rơi xuống đất, nhắc nhở rằng vừa rồi cũng không phải là giấc Nam Kha.

Bảo bối tốt.

Lý Văn Kiệt nhanh chóng bỏ Mộc Trần Châu vào túi.

Thầm nghĩ quả nhiên là chí bảo.

Tiểu nương tử Tây Vực kia, nhục thân như bảo ngọc, được chứa trong quan tài, tươi sống như còn sống.

Bọn Tá Lĩnh khô miệng khát lưỡi.

Ở bên cạnh tâm thần xao động, thầm nghĩ tiên nữ như vậy, dù là thi thể thì có sao, nếu thật sự có thể lên được, thật sự là mười đời cũng không đổi.

Ngay sau đó có mấy tên Tá Lĩnh nhanh tay lẹ mắt đã bắt đầu tháo dây lưng quần.

Cộp.

Trần Ngọc Lâu nhanh tay lẹ mắt, vả một cái vào mặt một tên Tá Lĩnh lực sĩ trong đó.

Mắng: Thứ hèn nhát.

Muốn chơi gái, lúc nào mà không được, hết lần này đến lần khác lại ở nơi tà môn thế này.

Ngươi muốn chết thì đừng có liên lụy huynh đệ.

Lục soát tài bảo, mang theo quan tài, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tuyệt đối không phải nơi có thể ở lâu.

Bọn Tá Lĩnh nghe vậy, cũng không dám lên tiếng, chỉ chuyên tâm vơ vét vàng bạc, lượng lớn trân bảo đều một mạch chứa vào bao tải.

Lý Văn Kiệt bóp một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con quỷ nhỏ này.

Cười lạnh một tiếng.

Hắn chỉ đưa tay túm một cái, một đôi vô giới yêu đồng đã bị Lý

Văn Kiệt lấy vào lòng bàn tay.

Thầm nghĩ thứ đồ chơi này, không giống Uchiha Sharingan mà có thể cấy ghép được.

Hắn một cước giẫm nát bét nó.

Để tránh xuất hiện nhiễu loạn khác, giẫm nát vô giới yêu đồng, lục soát vàng bạc, liền cả Côn Lôn Thần Mộc cũng cùng một chỗ mang đi.

Một mồi lửa đốt đi thi thể Nữ Vương này.

Lời nguyền kia, đã sớm theo vô giới yêu đồng của Nữ Vương biến mất, không còn sót lại chút nào.

Bọn Tá Lĩnh chiếm được tài bảo, rực rỡ muôn màu, thầm nghĩ bảo bối như vậy, lần này phát tài rồi.

Lý Văn Kiệt lại đi tới hố bồi táng vừa rồi, chỉ phất tay một cái, liền đem những Kim Sơn Ngân Sơn này cho vào không gian hệ thống.

Lần nữa đi đến bên cạnh xà ngang, trước mắt chỉ thấy một mảng tối như mực, phía dưới giống như quỷ động vực sâu không đáy.

Nơi đây đồn rằng là nơi Xà Thần vẫn lạc, thi cốt của nó liền giấu kín trong đó.

Mộc Trần Châu này lại thần thông quảng đại đến thế sao.

Nếu chiếm được Xà Thần chi cốt, thiên hạ này, lại có ai có thể ngăn bước chân ta.

Lý Văn Kiệt trong lòng suy tư.

Hận không thể lúc này xuống dưới, vơ vét một phen.

Nhưng liên tưởng đến Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa rồi, chỉ là một Nữ Vương đã khó giải quyết tà môn như vậy, thật khó tưởng tượng

sự tồn tại của Xà Thần nên khủng bố đến mức nào.

Đại ca.

Có lẽ nhìn ra ý nghĩ của Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh nói: Nơi đây tuyệt không phải nơi có thể ở lâu.

Nữ Vương kia vừa chết, các huynh đệ lại chiếm được vàng bạc, ở lâu ở đây, tất sẽ sinh tai họa.

Không bằng huynh đệ chúng ta mau rời khỏi nơi đây, về sơn trại luận công ban thưởng, xẻ thịt uống rượu, cũng tốt khao một phen.

Chá Cô Tiếu thì ở bên cạnh nói: Đại ca, nếu huynh thật sự muốn xem Xà Thần này ra sao.

Nhị đệ nguyện liều mình xuống dưới, nếu thật có loài rắn thần tiên ma quái chim gì, cũng sẽ dẫn huynh đến xem, chỉ cần đệ còn sống.

Lý Văn Kiệt ở bên cạnh thu hồi ánh mắt nói: Huynh đệ, cớ gì nói ra lời ấy.

Ta làm sao có thể để huynh đệ ta xuống dưới mạo hiểm.

Đã như vậy, rút lui.

Lý Văn Kiệt quay người, bọn Tá Lĩnh mang theo trọng bảo vàng bạc, quay người liền muốn rời đi.

Đúng lúc này, không biết là lời nguyền cuối cùng của Nữ Vương sau khi chết, hay là do Xà Thần, toàn bộ hang động vô cớ chấn động.

Giống như Địa Long trở mình.

Dưới sự rung chuyển của hang động, núi lở đất nứt, cự thạch rơi xuống.

Từ quỷ động vô cùng tận phía dưới, và cả vị trí hố bồi táng, gần như hiện ra mấy trăm vạn con rắn độc đen kịt, dày đặc quét sạch về

phía nơi này.

Lý Văn Kiệt vung tay bắn ra mấy đạo kiếm quang.

Nhưng là vô ích, quy mô như vậy, nếu thật sự triển đấu xuống dưới, sẽ không chiếm được nửa phần lợi thế.

Đúng lúc này, gặp phải vách núi sụp đổ, trên mái vòm, pho tượng thần voi lớn thủ hộ Tinh Tuyệt quốc cũng sụp đổ xuống.

Cánh tay cụt của pho tượng chỉ về một hướng bên trong.

Chỉ thấy sơn cốc vỡ ra một khe hở, pho tượng thần thủ hộ đầu rắn thân người, thần sắc quỷ dị, rất giống quỷ.

Quả nhiên là kỳ lạ đến khó tin.

Thạch nhân quỷ dị này, tạo hình ly kỳ, ngón tay vừa vặn chỉ thẳng vào vết nứt.

Vết nứt này lại đúng lúc vừa mới xuất hiện.

Quả nhiên là huyễn hoặc khó hiểu, phảng phất từ nơi sâu xa, có một đôi đại thủ, đang điều khiển mọi chuyện trước mắt.

Lý Văn Kiệt khẽ nhíu mày, thầm nghĩ, trong nguyên tác, ba vị tổ sư Mạc Kim đã đến lăng mộ của tiên tri và thoát nạn.

Chắc hẳn vị tiên tri này, ngay lúc này, đã sớm tiên liệu được sự việc hiện tại, bằng phương thức có thể sánh với Hiến Vương sao.

Hiện tại chưa rõ họa phúc.

Chương 140

Nhưng lùi bước thì không có đường lui, trừ phi một mình hắn rời đi, còn lại tất cả mọi người sẽ chết tại đây.

Đi.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, ắt hẳn có sự sắp đặt.

Ngay sau đó vung tay.

Quần đạo ồn ào bước vào khe nứt, vừa mới bước vào, chấn động dần dần ngừng lại.

Bầy rắn kia cũng tựa hồ vờn quanh bên ngoài khe nứt, không bước vào trong.

Thật sự là kỳ lạ, Trần Ngọc Lâu bên cạnh nhíu mày nói, Đại ca, giống như trong lòng Trát Cách Lạp Mã Từ Sơn này, có thứ gì đó cố ý an bài, chờ đợi chúng ta vậy.

Cứ xem xét rồi hãy nói, là phúc thì chẳng phải họa, là họa thì khó tránh khỏi.

Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ, phía trước giơ cỏ thuẫn, buộc chặt bó đuốc, dò đường.

Lý Văn Kiệt cùng các vị bánh lái, đi ở giữa.

Cuối khe nứt, đi chừng trăm mét, nơi đây bày ra một gian thạch thất cổ lão.

Trong thạch thất, có hai bộ thi thể.

Thi thể quá đỗi cổ xưa, đã hóa thành hóa thạch, thần thái an hòa, bên cạnh đặt một thanh Tùng Văn cổ đồng bảo kiếm.

Trong tay một bộ có nắm một cuộn da cừu, đã sớm ố vàng cũ kỹ.

Các Tá Lĩnh lực sĩ giơ bó đuốc, lấy cuộn da cừu này, ngay sau đó đưa cho Lý Văn Kiệt.

Trên cuộn da cừu, vẽ vài đồ án, truyền thuyết từ xa xưa, bên cạnh Quỷ Động sa mạc đen, hưng thịnh chính là bộ tộc Trát Cách Lạp Mã.

Bộ tộc Trát Cách Lạp Mã này, chính là tiền thân của Dời Núi đạo nhân.

Tộc nhân Trát Cách Lạp Mã, hưng thịnh bên cạnh Quỷ Động, bầu ra Đại Tế Ti, ngày đêm trông coi Quỷ Động không đáy.

Họ thầm nghĩ bên dưới đó, ắt có bí mật.

Để dò xét cơ mật của Quỷ Động, Đại Tế Ti bèn mô phỏng bụi châu trong lịch sử, tạo ra một viên ảnh châu.

Trên thực tế, chính là con mắt ngọc thạch kia.

Con mắt ngọc thạch này, dù chỉ là một viên ảnh châu, nhưng cũng có lực lượng đặc biệt.

Đại Tế Ti của tộc Trát Cách Lạp Mã, muốn đạt được lực lượng Xà Thần, lợi dụng ảnh châu giả mạo bụi châu.

Hiến tế Xà Thần dưới Quỷ Động, mưu toan nắm giữ vĩ lực của Xà Thần.

Nhưng nào ngờ, chuyện này bốc lên bụi châu, bị Xà Thần khám phá, chẳng những không ban xuống bảo vật gì.

Ngược lại giáng xuống thần phạt.

Tộc nhân tiếp cận Quỷ Động, bao gồm cả Đại Tế Ti, tất cả đều thống khổ mà chết, máu huyết khắp người hóa thành bùn cát.

Dáng chết dữ tợn vô cùng.

Mà những tộc nhân còn lại, cũng trên người, lưu lại ấn ký Quỷ

Nhãn nguyền rủa, từng tộc nhân không sống quá 40 tuổi, máu chảy ra hóa thành bùn cát mà tử vong.

Lại còn đời đời di truyền.

Bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, cho rằng đây chính là vì va chạm với thần linh dưới Quỷ Động, bèn bắt đầu tìm kiếm chân chính bụi châu, muốn chuộc lại tội nghiệt.

Đây cũng là khởi nguyên của Dời Núi đạo nhân.

Mà trong quá trình bộ tộc Trát Cách Lạp Mã hưng thịnh, truyền thuyết trong tộc nhân xuất hiện hai vị Tiên Thánh.

Có thể xem bói tương lai quá khứ, vô cùng kỳ diệu.

Thông hiểu thiên cơ.

Sau khi chết, liền táng nhập vào sâu bên trong Trát Cách Lạp Mã Từ Sơn, trước mắt hai bộ này chính là.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nhìn bản ghi chép trên cuộn da cừu.

Sắc mặt không buồn không vui, thầm nghĩ thì ra là tộc nhân tham lam, mới chiêu mời đại họa như thế.

Đồng thời thở dài.

Hai đầu gối quỳ xuống, đối với hai bộ thi thể Tiên Thánh trước mắt mà quỳ: Hậu bối Chá Cô Tiếu, đã phá giải Quỷ Nhãn nguyền rủa.

Tộc nhân, có thể an nghỉ.

Vừa mới quỳ xuống.

Rắc chỉ thấy một vị Tiên Thánh há miệng, một viên châu xanh xoay tròn ngậm trong miệng, rơi xuống đất.

Quần đạo nhao nhao lấy làm kỳ, nhặt bảo châu lên.

Lau sạch sau đó.

Nhưng không ai biết, có công dụng thế nào.

Dù là ba người Lý Văn Kiệt, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, cũng không nắm chắc được.

Đúng lúc này.

Cây đuốc trong tay quần đạo, chiếu rọi hạt châu màu xanh trước mắt, ảnh chiếu lên vách tường, vậy mà tựa hồ có hình ảnh.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó bảo quần đạo, đem tất cả bó đuốc lại gần.

Thầm nghĩ hạt châu này, hóa ra là vật chiếu đồ án, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã này thật sự không tầm thường.

Hình ảnh chiếu lên vách tường.

Trên vách tường, miêu tả rất rõ ràng, chính là cảnh quần đạo bước vào Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn.

Tìm kiếm vàng bạc châu báu, hủy thi thể yêu nữ.

Vô cùng kỹ càng.

Bởi vì biết được năng lực Chiêm Bặc của Hiến Vương, quần đạo cũng không kinh hãi, chỉ ngưng thần tĩnh khí, tiếp tục quan sát xuống dưới.

Đồ án này tiếp tục chiếu xuống.

Nói rằng yêu nữ kia, cũng không triệt để tử vong, sau khi theo vào trong huyệt động, sẽ nhập thân vào ai đó, Sát Quang tất cả mọi người nơi đây.

Mắt thấy bích họa như vậy.

Quần đạo cũng hai mặt nhìn nhau, trong mắt đối với người nhà mình, tăng thêm vài phần cảnh giác.

Lý Văn Kiệt hơi suy tư.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, vị Tiên Thánh này trước mắt mà nói, rốt cuộc là tốt hay xấu, vẫn chưa rõ.

Vạn nhất lời tiên đoán này, giống như Hiến Vương lão già kia, chỉ là để bọn hắn nảy sinh sợ hãi, từ đó tự giết lẫn nhau thì sao.

Nội dung phía dưới.

Dần dần ly kỳ hơn.

Nói rằng, sau khi yêu nữ Sát Quang tất cả mọi người, một trong số đó, có được năng lực bất tử bất diệt.

Hắn sẽ không chết, sẽ phục sinh.

Nhưng yêu nữ kia, vô cùng lợi hại, nàng sẽ khiến bão cát vô tận, thôn phệ toàn bộ Tinh Tuyệt cổ quốc.

Đem nó phong ấn trong sa mạc, vĩnh cửu chôn vùi.

Mà nếu muốn phá giải lời tiên đoán này, trên bích họa nhắc đến, cần giúp hai vị Tiên Thánh này làm một chuyện.

Nội dung bích họa tiếp theo.

Càng quá đáng.

Đại tai hàng thi, Ba Thục Vu Hạp, bên trong Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bao gồm một ngàn năm thi tiên, bất hủ bất diệt.

Năm đại loạn, liền có thể xuất thế, độc hại nhân mạng.

Chương 141

Khi tên tặc này đã thành tựu, liền như Hỗn Thế Ma Vương, thiên hạ không thái bình.

Duy chỉ có người ứng kiếp, mới có thể phá hủy sào huyệt, tiêu diệt thi tiên.

Dưới bích họa kia, vẽ một viên có hình dạng đầu cá, đục mở vách đá, đạt được một viên Thanh Đồng Cá Phù.

Bích họa nói rõ, bốn phù tụ tập, tìm tới Quy Khư Địa Kính Đồng, liền có thể tìm tới Địa Tiên Thôn.

Đáp ứng cần ba quỳ chín lạy, lập lời thề ngay lúc này, nếu không, yêu nữ Sát Quang đám người, sa mạc vô tận thôn phệ cổ thành.

Trăm năm sau, còn sẽ có người, bước vào nơi đây, đến lúc đó, người này chính là một người ứng kiếp khác.

Lý Văn Kiệt bất giác tin tưởng hai điểm.

Hắn thầm nghĩ trăm năm sau, chẳng phải là nhóm người Hồ Bát Nhất đó sao, bước vào cổ thành, tìm tới mộ huyệt của tiên tri.

Dựa theo nguyên tác mà nói, sớm muộn cũng sẽ phá hủy sào huyệt thi tiên.

Thầm nghĩ vị Tiên Thánh này thật sự cực kỳ cao minh, lại thần cơ diệu toán như vậy, bố cục tinh diệu.

Nếu như không dựa theo lời hắn nói, e rằng thật sự sẽ bị yêu nữ Sát Quang.

Chỉ là.

Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, hẳn là thật sự chưa tử vong sao.

Lý Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía quần đạo, quần đạo đều lộ vẻ mộng bức.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, vị Tiên Thánh này tuy cao minh, nhưng cũng nói quá sự thật, cho dù quần đạo bị yêu nữ phụ thể, bằng vào thân thủ của mình, đối phương lại có thể làm gì được mình.

Nhưng suy tư một lát, thầm nghĩ đối phương nói chắc như đinh đóng cột như vậy, huống hồ tiến về sào huyệt thi tiên.

Bản thân cũng không tính thiệt thòi.

Ngay sau đó y theo lời Tiên Thánh, quỳ xuống lập lời thề, vừa mới dứt lời thề trong sát na đó.

Bên cạnh vị Tiên Thánh kia, Tùng Văn cổ đồng kiếm, chỉ trong một chớp mắt, một đạo kiếm quang liền rơi xuống trước mặt Lý Văn Kiệt.

Tốc độ nhanh chóng, khó mà tránh né.

Mà cũng trong chớp mắt này, Lý Văn Kiệt có thể nghe được trong cơ thể mình, một tiếng kêu thảm quái lạ của phụ nhân.

Hôi phi yên diệt.

Trong một chớp mắt, con ngươi Lý Văn Kiệt hơi co lại, đầu đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ hóa ra yêu nữ này, chính là phụ thể ta Lý Văn Kiệt.

Nếu thật là như vậy.

Ta Lý Văn Kiệt bị yêu nữ khống chế, những người còn lại làm sao tránh né, lại lấy bão cát thôn phệ Tinh Tuyệt cổ quốc, phong ấn nơi đây.

Bản thân còn tưởng thật sự là ứng nghiệm lời bích họa nói vậy.

Trong nhất thời, đối với hai bộ thi thể Tiên Thánh trước mắt này,

Lý Văn Kiệt cũng cam tâm phục tùng, ngay sau đó lại quỳ lạy một hai.

Lúc này mới mang theo Nhị đệ, Tam đệ, trực tiếp rời đi.

Quần đạo mang theo vàng bạc.

Lần này tại sa mạc, thu hoạch khá tốt, nào dám chậm trễ thời gian tại chỗ cũ, ngựa không dừng vó, đã trở về Hồ Lô Động.

Năm đó ở Thường Thắng Sơn, khi chiếm núi xưng vương, dựa vào chính là nơi hiểm yếu của Hồ Động Đình tám trăm dặm, mênh mông cuồn cuộn.

Bây giờ Hồ Lô Động này, bên ngoài Trùng Cốc, Già Long Sơn, càng chính là chiếm cứ nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, Hồ Lô Động kia, trên Già Long Sơn, ngày đêm đều có phục binh trấn giữ.

Cũng là an ổn.

Quần đạo trở lại bên ngoài Hồ Lô Động, nơi đây sớm đã dựng trại, chính là Tặc Tổ, đem vàng bạc lần này mang đến, tất cả đều lấy ra.

Giữa sơn cốc, chỉ thấy kim quang lấp lánh, quả nhiên là làm người ta hoa mắt, không khỏi khiến người ta nín thở.

Đơn thuần những vật vàng bạc này, cung cấp cho người sơn trại, chi phí ăn mặc, năm năm trở lên, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là, ngoài Hồ Lô Động này, Trùng Cốc tuy thế núi hiểm trở, chiếm cứ nơi hiểm yếu, nhưng đất Điền Nam rừng thiêng nước độc, không gian phát triển cũng không lớn.

Trong Tụ Nghĩa Đường, quần đạo cũng là ngoạm miếng thịt lớn uống rượu, vô cùng náo nhiệt, bày tiệc ăn mừng.

Lại luận công ban thưởng.

Lần này theo tới còn sống sót các Tá Lĩnh quần đạo, bao gồm Trần

Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, đều được phong thưởng không ít tài bảo.

Say ba ngày ba đêm, lúc này mới khôi phục bình thường.

Cùng lúc đó, tại thời điểm này, Đại soái cũng mang theo ba mươi sáu Thiên Cương Giáo úy, trở về Hồ Lô Động.

Điện hạ, sự tình Trương gia, đã xử lý hoàn tất.

Bất Lương Soái bên cạnh, một gối quỳ xuống tâu.

Nghe vậy xong.

Lý Văn Kiệt đứng chắp tay, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Đứng trên đỉnh đồi núi, xuyên qua dãy núi, thảm thực vật xanh tươi, Lý Văn Kiệt nhìn về phía thiên không.

Sao Vũ Khúc lấp lánh sáng tỏ.

Bất Lương Soái, trước mắt chuyện luyện binh, ngươi cùng Tam đệ cùng một chỗ, thao luyện một nhóm bộ binh, thủy binh, đi thôi.

Lý Văn Kiệt phất phất tay nói.

Vâng.

Đại soái gật gật đầu, trực tiếp rời đi.

Bỏ qua những chuyện này không nói.

Lại trong Hồ Lô Động, chỉnh đốn một tháng, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến khi lấy lại tinh thần.

Lý Văn Kiệt lại mang theo mấy chục tinh anh Tá Lĩnh hảo thủ, đem Nhị đệ, Tam đệ mang theo, vẫn như cũ là Đại soái bọn người tọa trấn sơn trại.

Rời Hồ Lô Động.

Đại ca, cưỡi thuyền nhỏ, vượt qua Thủy Động Già Long Sơn, đi

vào bên ngoài Già Long Trại.

Trần Ngọc Lâu nói: Chúng ta lần này, định đi đâu.

Ba Thục ư.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nói, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, đất Ba Thục Vu Hạp, chính là địa bàn của Quan Sơn Thái Bảo.

Ta đã từng nghe nói qua.

Nơi đây thế núi hiểm trở, Thục đạo khó khăn, khó lên trời, nếu lần này muốn đi Ba Thục, Chá Cô Tiếu bên cạnh nói, Đại ca, binh cốt ở tinh nhuệ không ở số đông, cần lựa chọn một nhóm Tá Lĩnh hảo thủ trường kỳ leo núi ở sơn lĩnh mới được.

Ừm.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng nhẹ gật đầu, biểu thị đồng ý với cái nhìn này của Chá Cô Tiếu.

Các ngươi nói đi đâu, Lý Văn Kiệt bên cạnh nói, Đất Ba Thục Vu Hạp kia, không nói thế núi hiểm trở.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, có thể xưng là thập tử vô sinh cơ quan.

Tùy tiện đi qua, chẳng phải là để các huynh đệ chịu chết uổng sao.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, cần đợi mười hai năm một lần năm Tý, đây là cơ hội duy nhất, mới có thể bước vào trong đó.

Lần này, ta nhiều mặt tìm hiểu, biết được một chỗ, chính là một lăng mộ thời Chiến Quốc ở đất Tề Lỗ.

Trong lăng mộ kia, chôn cất một vị chư hầu vương thời Chiến Quốc, truyền thuyết bên cạnh hắn có một kiện pháp bảo chôn theo, có thể triệu hoán âm binh.

Nhị đệ, Tam đệ, nếu như đạt được pháp bảo như vậy, lại đi Ba

Thục Vu Hạp, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Lý Văn Kiệt bên cạnh nói.

Tốt.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người cũng theo đó gật đầu.

Đại ca, đất Tề Lỗ, nhiều vùng núi gò đồi, bàn về cảnh vật nơi đây, so với sa mạc sông băng, tốt hơn không biết bao nhiêu.

Ta điểm 300 người, lần này tùy hành đi qua, chúng ta nhất định có thể thắng ngay từ trận đầu.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói.

Chuẩn.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Rất nhanh, Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu cùng quần đạo tùy hành, đã gấp rút lên đường đến đất Tề Lỗ.

Nơi đây đúng như lời Trần Ngọc Lâu nói trước đó.

Nơi đây nhiều vùng núi đồi, chính là lãnh địa của Lỗ Quốc vào thời Xuân Thu Chiến Quốc năm đó.

Đến nơi đây sau, để quần đạo cải trang ăn mặc, hóa thành khách thương qua lại, dọc đường dò la tin tức, rất nhanh đã tìm được vị trí cụ thể.

Quần đạo làm theo y chang, rất nhanh đã đến bên cạnh một mặt hồ.

Đại đương gia, trong đó một tên Tá Lĩnh lực sĩ dò đường, bên cạnh ôm quyền nói: Chúng ta nhiều mặt nghe ngóng.

Trong núi này, quả thực tồn tại một tòa cổ mộ.

Dân bản xứ thịnh truyền, đó chính là mộ huyệt thần tiên, bên trong

chôn giấu pháp bảo thần tiên chinh chiến năm đó, có thể triệu hoán Thiên Binh Thiên Tướng.

Rất lợi hại.

Lý Văn Kiệt bên cạnh gật gật đầu, thầm nghĩ đây chắc chắn chính là Lỗ Thương Vương.

Địa thế nơi đây rất quái lạ, một tên Tá Lĩnh lực sĩ khác bên cạnh nói, Muốn bước vào trong núi, tìm tới mộ huyệt này.

Có hai phương pháp, một là đi đường sông, vượt qua mặt hồ này, nửa đường phải đi qua một cái Thủy Động.

Thủy Động kia, dân bản xứ truyền thuyết có yêu quái ăn thịt người, vô cùng hung hiểm.

Một phương pháp khác, trực tiếp trèo đèo lội suối, vượt qua sơn lĩnh, liền có thể đến.

Tá Lĩnh lực sĩ nói.

Nghe vậy xong, Lý Văn Kiệt nhìn qua sơn lĩnh bên cạnh, dưới đêm tối, thế núi trải dài chằng chịt, bao phủ cỏ cây dây leo, căn bản không có đường đi.

Huống hồ, bọn hắn không có Địa Nhân dẫn đường, tùy tiện đại bộ đội bước vào trên núi, nhất định sẽ lạc đường.

Còn cần mở đường.

Chương 142

Chậm trễ không ít thời gian.

Nơi đây dù sao không phải hang ổ, chậm trễ thêm một phần thời gian, chính là thêm một phần nguy hiểm.

Nhìn qua nguyên tác, Lý Văn Kiệt tự nhiên biết rõ, Thủy Động trước mắt kia, trên thực tế chỉ là một cái tích thi địa mà thôi.

Không tạo thành uy hiếp gì quá lớn.

Ngay sau đó phất tay, để quần đạo chặt trúc, chế tạo bè trúc, đồng thời nhóm lửa bó đuốc nhựa thông.

Lại mang theo đại lượng máu chó đen, móng lừa đen các thứ, để trừ tà.

Đạp lên bè trúc, quần đạo nghe Đại đương gia nói, phía trước chính là một mảnh tích thi địa, cũng giữ vững tinh thần.

Trần Ngọc Lâu thì bên cạnh nói: Huynh đệ chúng ta, ngay cả Hiến Vương lão già kia, Già Long Sơn, Hồ Lô Động đều đã xông xáo qua.

Huống chi một mảnh tích thi địa, còn gì phải sợ.

Khiến quần đạo lập tức kích động không ít.

Rất nhanh, bè trúc đã đi tới bên cạnh Thủy Động thấp bé, nơi đây hang động rất thấp, cần cúi thấp thân thể mới có thể bước vào trong.

Hơn nữa, những người ở đây phần lớn là người của Dời Núi Tá Lĩnh, vừa nhìn liền nhận ra.

Nơi đây trước mắt, trên thực tế chính là một đường hang trộm, hoạt động trộm mộ này, từ thời cổ đại đã có, gặp được hang trộm cũng không kinh ngạc.

Quần đạo cúi thấp thân thể, tiến vào Thủy Động sau, lấy bó đuốc nhựa thông chiếu sáng.

Tại sâu bên trong Thủy Động này, có thể chú ý tới, còn có từng đợt tiếng rầm rầm vang lên.

Đúng lúc này, dưới ánh lửa của quần đạo chiếu rọi, chỉ thấy dưới đường sông này, lố nhố, một đoàn lớn vật màu đen đang trôi nổi qua.

Trời đất của ta.

Nhìn qua trong đường sông, một mảng lớn bóng đen lững lờ trôi đi, quần đạo cũng nhao nhao lộ vẻ sợ hãi trên mặt.

Đây là thứ gì.

Thân thể lớn như vậy, cái này e rằng phải là quái vật khủng khiếp nào đó đi.

Lão thiên gia của ta a.

Đám người chúng ta này, e rằng cho thứ này, nhét kẽ răng còn không đủ đâu.

Quần đạo cũng ầm ĩ bàn tán.

Đều đừng hoảng hốt.

Lý Văn Kiệt nghe vậy xong, bên cạnh nói.

Thứ này, bất quá chỉ là thi biệt thôi.

Lý Văn Kiệt nói, vung tay nhắm thẳng đường sông, chính là một đạo kiếm quang rơi xuống.

Chỉ thấy mấy chục thi biệt, bị đánh chết.

Ngay sau đó trực tiếp bị ném lên, chỉ thấy đây là một con trùng đen lớn, khuôn mặt dữ tợn, mồm miệng sắc bén.

Tướng mạo hình thù kỳ quái.

Thi biệt.

Nghe vậy xong, quần đạo cũng giơ bó đuốc, nhìn qua quái trùng trước mắt này nói.

Quả nhiên tướng mạo không giống như là côn trùng tốt lành gì.

Xem ra, phải cùng mảnh tích thi địa phía trước kia có quan hệ.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng trầm ngâm nói.

Nên biết, loại quái trùng thi biệt này, danh như ý nghĩa, sống bằng thịt thối, tham luyến nhất chính là thi thể.

Nếu nơi đây tồn tại một cái tích thi địa, chắc hẳn, những thi biệt này, cũng là từ mảnh tích thi địa này sinh ra mà ra.

Quần đạo cũng hơi ổn định lại.

Lúc này mới hướng về phía sâu bên trong tiếp tục trượt bè trúc, thầm nghĩ mảnh tích thi địa trước mắt này, nhất định có quy mô không nhỏ.

Nếu không, cũng không đến nỗi, chiêu nạp nhiều thi biệt như vậy.

Ngay sau đó trong mắt, cũng hiện ra một vòng vẻ cảnh giác.

Rất nhanh, bè trúc chập chờn, quần đạo đã đến cuối cùng của Thủy Động này.

Trong cuối Thủy Động này, có thể chú ý tới, một trận xanh mơn mởn quang mang, từ cuối Thủy Động nổi lên.

Xoạt.

Chờ đến cuối cùng sau, bè trúc, cũng bỗng nhiên chuyển một cái, cảnh tượng trước mắt, cũng theo đó sáng tỏ thông suốt.

Mà cảnh tượng trước mắt, các loại triệt để ánh vào tầm mắt đám người sau, dù là quần đạo, cũng không nhịn được có chút kinh hãi

đứng lên.

Cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy chính là một cái nham động tự nhiên cực lớn.

Nơi đây không gian, trở nên rộng lớn hơn nhiều, tại hai bên đường sông, chính là bãi bùn nhàn nhạt.

Trên bãi bùn, có thể chú ý tới, chất đống đại lượng thi thể, những thi thể này chồng chất như núi, cơ hồ hình thành một tòa tiểu thi sơn.

Đống thi thể tích cùng một chỗ, tản ra xanh mơn mởn quang mang, bề mặt những thi thể này, chồng chất quá lâu, tự nhiên hình thành một loại vật chất tương tự màng bảo quản.

Bao trùm toàn bộ bề mặt thi thể.

Trong những thi thể này, còn có đại lượng thi biệt, từ khe hở thi thể, hoặc là trong hốc mắt, bò vào leo ra.

Quả nhiên là kinh hãi vô cùng.

Đại đương gia, quần đạo lúc này, chỉ về một phương hướng bên trong nói, Mau nhìn.

Chỉ thấy bên cạnh vách đá, trên vách đá nhô ra, còn khảm nạm một chiếc quan tài, quan tài này toàn thân chính là thủy tinh đúc thành.

Khảm nạm ngay giữa núi đá.

Bên trong bày ra hơi mờ, nằm một bộ nữ thi, thi thể mặc vũ y trắng thời Tây Chu.

Bên kia cũng có, quần đạo chỉ về một phương hướng khác.

Chỉ thấy tại vách đá bên khác này, đồng dạng xuất hiện một chiếc quan tài giống nhau như đúc.

Chỉ là thi thể trong quan tài thủy tinh này, lại biến mất không thấy.

Mắt thấy dáng vẻ như vậy.

Quần đạo cũng nhao nhao nhíu mày, đôi đêm mắt của Trần Ngọc Lâu, đặc biệt nhạy bén, hắn sớm đã nhìn thấy nơi không bình thường.

Lạnh lùng nói: Các huynh đệ, chuẩn bị sẵn máu chó đen, móng lừa đen.

Xem ra, thi thể kia đã biến thành cương thi.

Trong tiếng nói chuyện của Trần Ngọc Lâu.

Trước mắt, chỉ thấy một nữ tử mặc vũ y trắng thời Tây Chu, tóc rất dài, cơ hồ che phủ hơn nửa khuôn mặt.

Cả người, giống như một chữ buồn bã viết đậm.

Đứng trên bãi bùn hai bên.

Vô cùng băng lãnh.

Quần đạo mắt thấy như vậy, ngay sau đó cũng kinh hãi, nhao nhao đem từng thùng lớn máu chó đen, trực tiếp đổ lên đầu nữ thi này.

Nhưng không có chút tác dụng nào.

Nữ thi này, vẫn như cũ lạnh lùng đứng bên cạnh thi thể, thần sắc vô cùng băng lãnh.

Đây không phải ngàn năm cương thi, thứ này, gọi là thi khôi, máu chó đen, không có tác dụng gì đâu.

Tam đệ, Lý Văn Kiệt bên cạnh nói, Giao cho đệ xử lý.

Vâng.

Chá Cô Tiếu nghe vậy xong, cũng đối với Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Cả người, cơ hồ là trong nháy mắt, đã đến trên bãi bùn.

Với thân thủ của Chá Cô Tiếu, thật sự không nhất thiết, phải để mắt đến thi khôi ngàn năm trước mắt này.

Chỉ thấy hắn đi qua sau.

Một cước Sao Khôi Thạch Đẩu, đã trực tiếp đá tới đầu nữ thi này.

Rống.

Nữ thi này hú lên quái dị.

Duỗi lợi trảo, hướng thẳng ngực Chá Cô Tiếu, trực tiếp bắt xuống.

Chá Cô Tiếu mắt thấy kẻ này hung hãn lao tới, lăng không một cước, đã đá vào lợi trảo của nữ thi này.

Đẩy lùi nó hai ba bước sau.

Ngay sau đó nhân cơ hội này, hai tay bỗng nhiên vặn xoắn hai tay nữ thi này, sau đó một tay níu lấy đầu nữ thi này.

Bỗng nhiên một lần phát lực.

Sao Khôi Thạch Đẩu.

Chương 143

Chuyên môn gỡ cương thi Đại Chùy.

Khiến Chá Cô Tiếu chỉ cần áp sát, cho dù là thi tiên, cũng khó thoát vận mệnh nuốt hận.

Lúc này bỗng nhiên khẽ đẩy.

Nữ thi này cơ hồ không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, kêu thảm một tiếng, toàn bộ đầu, liền cùng xương sau cổ.

Trực tiếp bị Chá Cô Tiếu tháo xuống.

Vứt đầu xuống.

Chá Cô Tiếu phủi tay, không chút nào để thi nữ nhỏ bé này vào mắt, quần đạo thấy thế.

Bên cạnh cũng cao giọng hô hoán danh hào Tam đương gia.

Nhao nhao hò hét trợ uy.

Làm tốt lắm.

Lý Văn Kiệt cũng nhẹ gật đầu, đúng lúc này, chỉ thấy từ trong đường sông này.

Rầm rầm.

Một con thi biệt xanh lớn với hình thể khổng lồ, toàn thân bóng loáng vô cùng, càng sắc bén.

Nhảy vọt mà ra.

Hướng thẳng đến Lý Văn Kiệt cùng bọn người đánh giết mà đi.

Mắt thấy con thi biệt lớn này tới, Lý Văn Kiệt cũng không hoảng hốt, vung tay chính là một đạo kiếm quang.

Trong một chớp mắt, con thi biệt lớn này, đã kêu thảm một tiếng, từ đó vỡ ra, hóa thành hai nửa.

Tại phần đuôi của thi biệt này, còn rơi một viên Thanh Đồng Linh Đang, quần đạo kéo nó xuống sau đó, cấp tốc hiến cho Lý Văn Kiệt.

Lý Văn Kiệt tiếp nhận linh đang.

Thanh Đồng Linh Đang này, trên thực tế, chính là đồ vật của Trương gia, lay động xuống, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Số lượng một khi biến nhiều, đại lượng linh đang lay động, cho dù là người tâm thần kiên định đến mấy, cũng sẽ bị nhiễu loạn tâm thần, cuối cùng biến thành kẻ điên.

Lối vào cổ lâu Trương gia, liền bố trí đại lượng Thanh Đồng Linh Đang, bởi vậy cũng thành cấm địa trộm mộ.

Lý Văn Kiệt cầm linh đang này, cũng không dám tùy tiện lắc lư.

Đem nó thu nhập vào không gian hệ thống.

Hắn thầm nghĩ, trước đó bản thân lấy vẫn đồng, chế tác ra một cái Hỗn Độn Chung, nhưng công hiệu không quá tốt.

Trước đó tại Tàng Địa, gặp được loại vật như Cửu Tầng Yêu Tháp này.

Một ý tưởng, sớm đã hiện lên trong đầu Lý Văn Kiệt, có lẽ, có thể đem thứ này, chế tạo ra hình dạng yêu tháp.

Mỗi một tầng yêu tháp, đều khảm nạm bảo vật khác nhau, tựa như tháp của Thác Tháp Lý Thiên Vương vậy.

Đại biểu cho những đại khủng bố khác nhau.

Sâu nhất là bụi châu, tầng thứ hai là hồng đan, tầng thứ ba là Thanh Đồng Long Phù, tầng thứ tư là Thanh Đồng Linh Đang.

Còn lại đợi định.

Bị bao phủ tiến vào trong yêu tháp, ai còn có thể rời đi.

Giải quyết xong thi khôi này, các Tá Lĩnh quần đạo cũng cảm thấy nơi đây xui xẻo, lười biếng đi tìm kiếm, chỉ đem kim ngọc khảm trên thân nữ thi này xé rách xuống.

Đựng vào bao tải.

Vận chuyển bè trúc, một đường rời khỏi Thủy Động này.

Thừa dịp trong quá trình rời khỏi Thủy Động, Lý Văn Kiệt tiện thể kiểm tra một lát thương thành hệ thống.

Liên tiếp hạ đấu, Long Khí đã tích góp rất nhiều, vừa vặn có thể tiêu phí một chút.

Đại khái xem xét một phen.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết: 10000 Long Khí.

Lý Văn Kiệt sờ cằm.

Chiêu số này, đã vượt qua đến cảnh giới tiên hiệp, cũng coi như không tệ.

Lý Văn Kiệt không chút do dự, trực tiếp lấy Long Khí, mua Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết này.

Mua được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết sau, Lý Văn Kiệt yên lặng nhắm mắt, bắt đầu lĩnh ngộ pháp thủ đoạn trong đó.

Rất nhanh —— Dưới bè trúc lắc lư, đã rời khỏi Thủy Động Tích Thi Địa này.

Bè trúc, vừa mới rời khỏi Thủy Động.

Bên ngoài, gió tuyết thật lớn, thiên không như bị mực nhuộm, hơi có vẻ trầm thấp, bông tuyết bay tán loạn, từng mảng lớn rơi xuống.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, bọc lấy quần áo nói: Đại ca, tuyết lớn thật.

Tuyết lớn ngập núi, vừa vặn thuận tiện huynh đệ chúng ta hành động, chiếm cái đồ bỏ Quỷ Tỷ kia, thuận tiện Đại ca đối phó thi tiên kia.

Tuyết bay thật lớn.

Chá Cô Tiếu bên cạnh, cũng ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong mắt hiện lên một vòng vẻ cảm khái.

Lên bờ.

Bè trúc rất nhanh cập bờ.

Đối diện chính là khói bếp lượn lờ, một thôn sơn, quần đạo dưới sự ước thúc của Lý Văn Kiệt, cũng không làm gì chuyện cướp bóc.

Bè trúc lại gần bờ.

Chỉ ở bên ngoài sơn thôn, xây dựng trại tạm thời.

Dân thôn trong núi, cũng tự nhiên không dám trêu chọc quần đạo, bình an vô sự.

Quần đạo xây dựng trại tạm thời, cũng phân biệt thay đổi trang phục, Lý Văn Kiệt thay một bộ áo khoác lông chồn, giữa cổ, treo lủng lẳng hai viên Mạc Kim Phù.

Trong đại trướng.

Các loại quần đạo dò đường sau khi trở về, lại vẽ địa đồ.

Xác minh hình dáng trong núi xong, lúc này mới nhổ trại chuyển trại, một đường giẫm lên quỳnh ngọc vỡ nát trên mặt đất, tiến vào sâu trong núi.

Nơi đây có ít dấu tích người qua lại.

Cho dù có dã thú, đại bộ phận cũng ngủ đông.

Lý Văn Kiệt giẫm trên mặt tuyết, nhìn qua dãy núi xa xa, tuyết đọng bao phủ địa hình, một mảnh trắng xóa, chỉ có thế núi chằng chịt.

Đại ca, có phát hiện gì không.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nhíu mày nói.

Nhị đệ, Tam đệ, Lý Văn Kiệt chỉ về phía trước dãy núi nói, Các ngươi nhìn xem, trong dãy núi này có một ngọn núi.

Các ngươi nhìn ngược lại, giống như Hỏa Hồ há miệng rộng, dãy núi trước mắt này, toàn thân bày ra hình tròn, giống như Hỏa Hồ nuốt đan.

Cỏ cây thịnh vượng, sớm đã trưởng thành.

Đây là phong thủy bảo địa trời đất tạo nên.

Lý Văn Kiệt nói, nhìn về phía sau lưng Chá Cô Tiếu nói: Tam đệ, đệ thả mấy phát đi.

Ừm.

Chá Cô Tiếu gật gật đầu, lấy ra hộp pháo bên hông, nhắm thẳng sơn lĩnh trống trải trước mắt, chính là mấy phát bắn ra.

Tiếng súng trong sơn lĩnh trống trải, không ngừng quanh quẩn.

Chiêu bài tuyệt học của Trần gia, chính là thuật nghe gió nghe lôi, cái gọi là thuật nghe lôi.

Dựa vào tiếng sấm trong núi, tạo thành tiếng vọng.

Căn cứ vào những biến hóa khác nhau mà âm thanh mang tới, để phỏng đoán trong núi có tồn tại cổ mộ hay không, một môn tuyệt học.

Người gánh vác, chính là Trần Tổng Đem Đầu.

Hắn ngũ giác thông linh, thậm chí có thể thông qua tiếng vọng, suy

đoán ra cấu tạo đại khái của mộ huyệt, tương đương lợi hại.

Lúc này dưới tiếng vọng của đạn.

Trần Ngọc Lâu có chút nhắm chặt hai mắt, ngay sau đó nói: Đại ca, phía trước thế núi Hỏa Hồ kia trống rỗng, chính là khai sơn lập lăng, toàn bộ trong núi, tiếng vọng âm thanh lố nhố không ngừng.

Mộ huyệt này, e rằng lớn đến đáng sợ, trong đó hành lang, mộ đạo không biết bao nhiêu, cấu tạo phức tạp.

Long Nhãn bảo huyệt của nó, hẳn là ở tại phần bụng của Hỏa Hồ kia.

Ta để các huynh đệ đi qua xúc bên dưới, đào bảo bối rồi hãy nói.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu.

Trong tay cầm một cây lệnh kỳ màu vàng đất, nhẹ nhàng vung lên, quần đạo phía sau lưng, đã sớm bị chia ba đội.

Trong đó một đội quần đạo, chính là Chá Cô Tiếu dẫn đầu, lúc này cấp tốc tiến lên, đi vào phần bụng của Hỏa Hồ này.

Chương 144

Dời Núi.

Dời núi lấp biển, từ danh hào này, cũng có thể nhìn ra được, không tầm thường.

Bản lĩnh của Dời Núi đạo nhân, chính là đạo sinh hóa khắc chế, Chá Cô Tiếu từ trong gùi, lấy ra một viên tê tê.

Quần đạo đều muốn nhìn xem thủ đoạn của Tam đương gia.

Cũng nhao nhao mở to hai mắt nhìn, Chá Cô Tiếu định ra phương vị mộ huyệt, ngay sau đó để tê tê.

Vứt bỏ tuyết đọng, thuận bùn đất, nhất thời đất mảnh tung bay, bất quá chỉ là một chén trà không đến công phu.

Đã xuất hiện một cái hố nhỏ.

Theo cái hố nhìn lại, phía dưới chính là một cái cửa mộ.

Mở hang trộm, chuẩn bị hạ đấu.

Chá Cô Tiếu thu lại tê tê, khua tay nói.

Quần đạo cấp tốc lấy ra xẻng công binh, khí thế ngất trời làm việc.

Rất nhanh, một cái hố đất hình vuông, bị đào lên, phía dưới chính là một tòa cửa mộ, nghề đổ đấu này, lưu truyền một câu vè thuận miệng.

Mộ Xuân Thu thẳng từ trên xuống dưới, đa phần chồng chất đá xanh.

Quần đạo nhảy vào hố đất, đập mở cửa mộ, bên cạnh cửa mộ, cửa mộ này chính là đá xanh đúc thành, trên đó còn có mặt thú nuốt

đầu, dữ tợn vô cùng.

Đập mở cửa mộ, đập vào mắt, chính là một tòa thạch thất.

Quần đạo nín thở, vây quanh Đại đương gia Lý Văn Kiệt ở trung tâm, đi vào bên cạnh cửa mộ vừa đập mở.

Lý Văn Kiệt lấy ra một cái lệnh kỳ khác, nhẹ nhàng vung lên.

Đây chính là đội cảm tử, ý dò đường, một đội quần đạo khác, ước chừng mười người, tổ kiến thành.

Giơ cỏ thuẫn, sờ soạng vào trong thạch thất.

Giẫm đạp cơ quan bẫy rập.

Các loại xác định trong mộ huyệt bình yên vô sự sau đó, lại lấy khẩu lệnh làm hiệu, những người còn lại lúc này mới bước vào trong mộ huyệt.

Thạch thất trống trải, chia trên dưới hai tầng.

Dọc theo cầu thang đi xuống, bên cạnh trưng bày chính là hai trấn mộ hình thú Cùng Kỳ, Kỳ Lân Đại.

Đặt ở bên cạnh một bức tường gạch.

Tại bên cạnh bức tường gạch này, còn có một cái mương thoát nước.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh, co rúm lỗ mũi, liền phát giác không đúng, nhíu mày nói: Đại ca, bức tường gạch phía trước này, e rằng mai phục cơ quan axit sulfuric.

Mùi vị quá đậm.

Đi.

Lý Văn Kiệt bên cạnh gật gật đầu, vung vẩy lệnh kỳ, đội cảm tử đã tiến lên, giơ cỏ thuẫn, hình thành một cái bình chướng.

Ngay sau đó Chá Cô Tiếu bên cạnh, tiếp nhận một cái thiết chùy cực lớn.

Bỗng nhiên một đập.

Tường gạch trực tiếp lõm xuống.

Chỉ thấy tại phía sau bức tường gạch này, chính là một bức tường sáp màu đỏ, trong đó tất cả đều bổ sung chính là luyện đan Phàn Toan.

Cực kỳ âm tàn.

Thiết chùy rơi xuống, liên đới tường sáp cũng đập nát vụn, mảng lớn Phàn Toan, sớm đã bài tiết ra.

Quần đạo thấy thế, lấy cỏ thuẫn đem Chá Cô Tiếu che chắn ở phía sau.

Những Phàn Toan này, rơi vào trên cỏ thuẫn, chỉ là bốc hơi lên sương mù trắng xóa, cũng không gây hại.

Đợi đến khi Phàn Toan triệt để bốc hơi xong.

Quần đạo bịt lỗ mũi, để tránh bị khí độc bốc hơi của Phàn Toan làm choáng váng, lúc này mới vung tay, mấy tên tinh anh quần đạo.

Cấp tốc tiến lên, đem tường gạch triệt để tháo dỡ đập ra.

Chống bó đuốc nhìn lại, trước mắt chính là một cái mộ thất, trên mặt đất trải những viên gạch hình thoi lớn.

Hình thành một dạng Cửu Cung Bát Quái.

Trung ương chính là một bộ quan tài đá, bên cạnh nó còn có một tôn đại đỉnh thanh đồng hình vuông.

Quần đạo thấy trong mộ thất không có cơ quan bẫy rập, lập tức cắm đuốc vào bốn phía.

Châm nến trường sinh.

Đợi đến khi ánh nến chiếu sáng hoàn toàn phía sau mộ thất, Lý Văn Kiệt cùng mọi người, lúc này mới dưới sự chen chúc của quần đạo, bước vào mộ thất.

Chậc chậc.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, nhìn qua đỉnh đồng thau trước mắt nói: Đại ca, đỉnh đồng thau này, bên trên có vân lôi văn, cao cỡ một người.

Hơn nữa, trên đó vẽ nhiều tà môn phương thuật, hơn phân nửa chính là pháp khí tế tự thời Tây Chu.

Cái mộ huyệt này không đơn giản a.

Đại ca nói đây là một ngôi mộ Chiến Quốc, nhưng cỗ thạch quan này, cùng đỉnh đồng thau tùy táng, rõ ràng là sản phẩm thời Tây Chu.

Nếu không phải chúng ta hạ đấu sai, thì chủ nhân ngôi mộ này cũng là kẻ đạo mộ, đã dùng đồ tùy táng thời Tây Chu làm vật tùy táng của hắn.

Các huynh đệ, mau chiếm Bảo Đỉnh.

Quần đạo nhao nhao giơ đuốc, tiến vào trong đỉnh đồng vuông.

Bên trong tế tự không ít thi thể người và súc vật.

Một thi thể bị quần đạo kéo ra, dùng chày cán bột nghiền nát để lấy trang sức trên thân.

Không bỏ sót dù chỉ một tơ một hào.

Ngay sau đó, ngay cả chiếc đỉnh tế tự hình vuông này cũng được bỏ vào túi, lúc này mới coi như xong.

Lý Văn Kiệt đứng bên cạnh nói: Nhị đệ quả nhiên nhạy bén.

Đoán không sai.

Chủ nhân mộ huyệt này, ta từng điều tra qua, tên là Lỗ Thương Vương.

Nghe đồn có thể triệu hoán âm binh quỷ tướng, hiệp trợ tác chiến.

Vào thời Chiến Quốc năm đó, hắn xưng bá một thời.

Các tướng lĩnh dưới trướng hắn, có nhiều phong thái của Tào Tháo, trên đường hành quân đánh trận, thường trộm các mộ huyệt, lấy vàng bạc trong mộ để bổ sung lương bổng.

Gia hỏa này là tu hú chiếm tổ chim khách, thậm chí toàn bộ mộ thất Tây Chu đều biến thành mộ huyệt của hắn.

Lý Văn Kiệt giải thích.

Hảo tiểu tử.

Trần Ngọc Lâu nói: Nói như vậy, cũng coi như người trong đồng đạo.

Cũng coi là vậy.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Ngay sau đó vung vẩy lệnh kỳ.

Mấy chục hảo thủ tinh anh, mang theo máu chó đen, bắt thi lưới, móng lừa đen cùng các trang bị khác, xoay người đi đến bên cạnh cỗ thạch quan này.

Ngay sau đó, bỗng nhiên đẩy mạnh một cái.

Thạch quan đã bị kéo ra, chỉ thấy bên trong thi khí nồng đậm, không thể khinh thường.

Quần đạo sớm đã có chuẩn bị, quay đầu đổ mấy chậu lớn máu chó đen vào trong thạch quan.

Con cương thi trong quan tài kêu thảm hai tiếng, đầu đầy máu chó

đen, chỉ thấy nó toàn thân máu tươi, như một người bị lột da.

Thân hình cao lớn, hai mắt đỏ tươi.

Trên thân khoác một bộ long bào đen đỏ, bên trong là y phục màu vàng, trên đó khắc dấu ấn.

Bên hông buộc một đai lưng hình rồng, tôn quý không tả nổi.

Chỉ là hình dáng dữ tợn, như một con cương thi bị tước đoạt, toàn thân rỉ máu, dù là máu chó đen cũng khó lòng làm gì được kẻ này.

Vừa mới xông ra quan tài, quần đạo sớm đã chuẩn bị sẵn, giương bắt thi lưới, trực tiếp trùm nó vào lưới.

Chương 145

Đôm đốp.

Như một tràng pháo, nổ tung trên thân huyết thi.

Khiến nó kêu rên liên hồi.

Quần đạo còn lại giơ đuốc, chen chúc quanh ba vị đương gia, nhìn qua con cương thi đang kêu rên liên hồi trước mắt.

Đây là huyết thi a.

Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi nói: Đất mang máu, thi mang kim.

Nãi nãi, huyết thi ác liệt.

Các huynh đệ, mau chóng thối lui.

Ngàn năm huyết thi hung mãnh không thua Bình Sơn Thi Vương, lại toàn thân nhiễm kịch độc.

Đạo mộ bình thường không thể cận thân, hơn nữa còn có xương đồng da sắt, quái lực vô tận, không thể khinh thường.

Các đạo mộ khác, nhìn thấy huyết thi này đều là quay đầu bỏ chạy.

Quần đạo nghe vậy, các bánh lái lên tiếng, cũng hiểu rõ huyết thi này tuyệt đối không phải mình có thể đối phó, liền vứt bắt thi lưới xuống.

Quay đầu liền đi.

Đại ca, để đệ.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh, nheo mắt lạnh lùng nói.

Ấy.

Lý Văn Kiệt khoát tay nói: Tam đệ lui ra, huyết thi này toàn thân kịch độc, sao Khôi đá đấu của đệ cần cận chiến mới có hiệu quả.

Hay là xem thủ đoạn của đại ca.

Lý Văn Kiệt nói, bóp ra kiếm quyết, chỉ trong khoảnh khắc.

Chỉ thấy Thạch Dao ôm Long Tuyền bảo kiếm trong ngực, vù vù một tiếng, kiếm đã rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Bảo kiếm rơi vào lòng bàn tay Lý Văn Kiệt.

Hắn vung ra một kiếm hoa.

Vừa vặn, liền lấy đầu huyết thi này, để thử uy lực của Thần kiếm ngự lôi chân quyết của ta.

Cửu Thiên Huyền sát, hóa thành thần lôi.

Hạ.

Tiếng nói vừa dứt, toàn thân áo bào Lý Văn Kiệt phồng lên, thiên khung như mực, một đạo thần lôi giáng xuống.

Bổ toang vòm mộ thất, giáng xuống trên bảo kiếm.

Oanh.

Một đạo lôi quang bỗng nhiên vãi ra, đá, gỗ, cỏ ven đường đều bị khuấy động tung bay.

Chính giữa trực tiếp hình thành một khe rãnh.

Đạo lôi quang này giáng xuống thân huyết thi, mặc cho nó xương đồng da sắt, bản lĩnh ngập trời.

Cũng chỉ có thể kêu thảm một tiếng, tại chỗ nuốt hận.

Chết không thể chết hơn được nữa.

Quần đạo cũng bị chiêu này dọa đến chết sững tại chỗ, lúc này mới hoàn hồn, nhao nhao hô to một tiếng Đại đương gia uy phong.

Lúc này mới chia nhau tiến lên, vơ vét bảo bối trong quan tài.

Trong quan tài này hầu như không có đồ tùy táng, dù sao mộ huyệt này vốn là của Chu Mục Vương.

Sau đó Lỗ Thương Vương tu hú chiếm tổ chim khách, kéo Chu Mục Vương ra ngoài, để ông ta trấn thủ đại môn.

Bởi vậy, trong thạch quan, chỉ có một thanh Xích đồng bảo kiếm tùy táng, rút ra sau đó, chỉ thấy bảo kiếm trải qua ngàn năm mà không hề gỉ sét.

Hàn quang che mặt, đồng đỏ như lửa.

Quả nhiên là hảo kiếm.

Nhẹ nhàng bắn ra, còn có tiếng ngân trong trẻo vang vọng.

Hảo kiếm.

Quần đạo cũng không dám lãnh đạm, loại bảo vật cấp bậc này, tự nhiên không dám thu vào bao tải.

Lúc này trình diện ba vị khôi thủ.

Trần Ngọc Lâu nhìn qua bảo kiếm này, trong mắt cũng hiện lên một vòng vui mừng nói: Chúc mừng Đại ca.

Nếu đệ đoán không lầm, thanh kiếm này tên là Côn Ngô.

Ngày xưa, khi Chu Mục Vương chinh chiến Tây Nhung, đại bại Tây Nhung Man Di, thủ lĩnh Tây Nhung vì cầu hòa, thế là tại Côn Ngô Sơn, rèn đúc thanh Côn Ngô bảo kiếm này.

Tương truyền thanh Côn Ngô Kiếm này, chính là vạn kiếm chi tổ, cắt sắt đoạn ngọc, không gì làm không được.

Bảo kiếm như vậy, rơi vào tay Đại ca, chỉ sợ là như hổ thêm cánh a.

Trần Ngọc Lâu tán dương nói.

Lý Văn Kiệt cầm thanh Côn Ngô Kiếm này vào lòng bàn tay.

Đồng đỏ như lửa, thổi lông tóc ngắn, hàn quang che mặt.

Ta đã có Long Tuyền bảo kiếm.

Lý Văn Kiệt cân nhắc Côn Ngô Kiếm, tùy ý thưởng thức một hồi.

Ngay sau đó cả vỏ kiếm, ném cho Trần Ngọc Lâu nói: Nhị đệ cầm lấy dùng đi.

Trần Ngọc Lâu cũng vui vẻ không thôi, chắp tay nói: Đa tạ Đại ca ban thưởng bảo vật.

Năm đó, thanh Tiểu Thần Phong của Trần gia hắn, trộm được từ hoàng lăng Nam Tống.

Bây giờ lại có thêm thanh Côn Ngô Kiếm này, như hổ thêm cánh.

Trần Ngọc Lâu thưởng thức một hồi, vui vẻ không gì sánh được, đem nó thắt ở bên hông, cùng Tiểu Thần Phong đặt song song làm tín vật của Tá Lĩnh.

Quần đạo vơ vét xong thạch thất này xong, phía sau thạch quan, còn có một con đường mộ, giơ đuốc, men theo đường mộ tiếp tục đi về phía trước.

Con đường mộ này nghiêng xuống phía dưới.

Cuối cùng, là một cánh cửa đá cẩm thạch lớn, trên cánh cửa điêu khắc phù điêu hai ác quỷ.

Một ác quỷ trong lòng bàn tay nắm một Quỷ tỷ đen kịt, diện mạo dữ tợn vô cùng.

Một ác quỷ khác thì nắm một vuốt quỷ đen kịt, đều hung ác vô cùng, cũng tượng trưng cho hai chí bảo mà Lỗ Thương Vương đã có.

Quần đạo tiến lên, đánh nổ một lỗ hổng ở cánh cửa đá cẩm thạch này, tiến vào bên trong dò đường.

Sau khi bình an vô sự, lúc này mới đánh nổ hoàn toàn cánh cửa, đập nát nó, để ba vị đương gia cũng có thể bước vào trong đó.

Mộ huyệt trước mắt, càng giống là một chủ mộ thất, tổng thể dở dở ương ương, rõ ràng là phong cách lăng mộ thời Chiến Quốc.

Chính giữa trưng bày bảy cỗ quan tài, tất cả đều chế tác từ gỗ mun âm trầm, phân biệt sắp xếp theo số lượng Bắc Đẩu trong mộ thất.

Phía sau quan tài, là một tấm bia đá khổng lồ, trên đó khắc chữ Lỗ Quốc, giống như một loại mộ chí minh.

Quần đạo ở chỗ dễ thấy, nhao nhao cắm đuốc chiếu sáng, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh Tê một tiếng, nhìn qua bảy cỗ quan tài trước mắt nói: Đại ca, thật sự là kỳ lạ.

Chủ mộ thất này, vậy mà trưng bày bảy cỗ quan tài.

Chẳng lẽ Lỗ Thương Vương này, cũng bắt chước Hiến Vương Chi Đồ, bảy cỗ quan tài này, chẳng qua chỉ là vật thay thế hắn thành tiên.

Trần Ngọc Lâu nói.

Đạo gia thì có pháp môn ba kiếp thành tiên, chứ chưa từng nghe nói qua bảy kiếp thành tiên.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói: Đây là Thất Tinh nghi quan.

Đại ca nói không sai.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nói: Cái Thất Tinh nghi quan này, năm đó đệ Dời Núi đạo nhân, khi trộm các hoàng lăng cự mộ, đã từng gặp phải.

Thiết kế lăng mộ kiểu này, hơn phân nửa chủ nhân mộ huyệt, cũng là người hạ đấu xuống mộ.

Chuyên môn dùng phương thức này, mê hoặc đạo mộ.

Trong bảy cỗ quan tài, chỉ có một cỗ mai táng chân chính chủ nhân mộ huyệt.

Các quan tài còn lại, nhất định thiết trí cơ quan, như là độc tiễn, axit sulfuric, cát chảy, vô số kể, có thể xưng cửu tử nhất sinh.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Thật không ngờ, Lỗ Thương Vương này vậy mà giảo hoạt như thế.

Trần Ngọc Lâu nói: Bảy cỗ quan tài này, hình dạng y hệt nhau, làm sao tìm được quan tài chính xác.

Đại ca, Nhị ca.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh ôm quyền nói: Không cần khó khăn.

Nhất mạch Dời Núi đệ, am hiểu nhất phá giải loại Thất Tinh nghi quan này.

Kỹ xảo tổ tiên năm đó truyền lại, chỉ cần đào một lỗ nhỏ dưới quan tài, dùng móc câu vào bên trong.

Móc ra được thứ gì thì biết là thứ đó, có thể xác minh thật giả bên trong quan tài, hơn nữa còn sẽ không kinh động cơ quan.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu nói: Để tiểu đệ đi qua, giúp Đại ca lấy Quỷ tỷ.

Cũng tiện mau chóng đến Ba Thục Vu Hạp, giải quyết nhân quả.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Chương 146

Cẩn thận là hơn.

Lý Văn Kiệt vỗ vỗ vai Chá Cô Tiếu nói.

Thất Tinh nghi quan này, Lý Văn Kiệt biết đều là giả.

Bất quá trong nguyên tác, chưa từng mở bảy cỗ quan tài này, nói không chừng bên trong có bảo bối gì.

Huống chi, Dời Núi đạo nhân chuyên phá Thất Tinh quan tài, thật cũng không cần thiết ngăn cản.

Chá Cô Tiếu gật gật đầu, thân hình lướt đi, đã đến dưới một cỗ quan tài.

Ngay sau đó dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, đục mở một lỗ nhỏ.

Chỉ dùng Dò Xét Âm Trảo luồn vào, bỗng nhiên móc một cái.

Chỉ thấy một đoạn móng vuốt, đã bị Chá Cô Tiếu hoàn toàn mang ra ngoài, móng vuốt này sắc bén như đao, bao phủ lông đen, giống như dã thú.

Vừa mới mang ra móng vuốt, chỉ thấy trên móng vuốt này, móng tay điên cuồng tăng vọt, lông đen càng là vô khổng bất nhập, điên cuồng tràn ngập trong quan tài.

Lông đen sát.

Chá Cô Tiếu gặp mà không sợ hãi, biết đây chính là quan tài sai, liền đánh dấu một chút, để quần đạo xử lý.

Thi biến trong mộ huyệt, thường thấy nhất chính là hắc hung, bạch sát, hai loại cương thi, đừng nói Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu

cùng quần đạo Tá Lĩnh, cũng không biết đã giết bao nhiêu.

Bởi vậy không chút nào để trong mắt.

Chá Cô Tiếu một cái xoay người đi ra, một cước đá văng nắp quan tài, quần đạo bên cạnh sớm đã chuẩn bị sẵn máu chó đen.

Quay đầu đổ vào trong quan tài.

Chỉ nghe tiếng kêu rên liên hồi, lông đen trong quan tài không còn sinh trưởng, hóa thành một bộ thi thể khô cứng, không còn động tĩnh.

Quần đạo mang ra, một mồi lửa đốt đi sạch sẽ.

Chỉ là trong quan tài, cũng không có vàng bạc tùy táng, quần đạo bổ đôi quan tài gỗ mun, gỗ mun ngàn năm này, cũng là vật liệu gỗ đáng tiền.

Thu vào bao tải không nói chơi.

Chá Cô Tiếu bắt chước làm theo, tiếp tục trượt xuống dưới quan tài, thăm dò đồ vật bên trong.

Trần Ngọc Lâu thì nhìn qua bia đá trước mắt.

Tổng đương gia dù sao gia học uyên thâm, vẫn hiểu rõ một chút chữ Lỗ Quốc, lúc này từng câu từng chữ phiên dịch.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu nói: Trên tấm bia đá này, ghi lại chính là cuộc đời của Lỗ Thương Vương.

Nói rằng người này, có một viên Quỷ tỷ, khi hành quân tác chiến, có thể triệu hồi âm binh âm tướng, bách chiến bách thắng.

Lại quân đội ngày đêm hành quân, không ở nơi mộ phần hoang tàn.

Dưới chiến công hiển hách, bị quốc quân nước Lỗ thời bấy giờ,

phong làm Lỗ Thương Vương, sau đó dập đầu, tọa hóa, mai táng ở chỗ này.

Đây đúng là một nhân vật.

Trần Ngọc Lâu bình phẩm.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu, cũng không nói gì.

Rất lâu sau đó, chỗ Chá Cô Tiếu, đã thăm dò rõ ràng cỗ quan tài cuối cùng, sắc mặt thoáng có chút không vui.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu nói: Thật sự là tà môn, bảy cỗ quan tài này, không phải cương thi, thì là nỏ, axit sulfuric cùng các cơ quan khác.

Không có một cỗ là quan tài thật sự.

Chỉ sợ Lỗ Thương Vương này xảo trá như cáo, đây là cố tình bày nghi trận ở đây, quan tài thật sự của hắn, còn ở nơi khác.

Chá Cô Tiếu cười nói.

Nghĩ đến mộ thất này, nhất định còn có cơ quan khác.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó đi vào nhĩ thất.

Hai nhĩ thất này, bày không ít tượng gốm, bình đất, quần đạo cũng từng cái vơ vét vào bao tải.

Răng rắc.

Một trong số những tượng gốm, vừa mới mang ra, chỉ thấy gạch mộ phía dưới, bỗng nhiên lún xuống.

Phía dưới vậy mà lại là một thạch thất.

Lên.

Lý Văn Kiệt thấy thạch thất phía dưới xuất hiện trước mắt, ngay sau đó vung lên lệnh kỳ.

Quần đạo cũng hiểu rõ.

Chỉ sợ mộ huyệt thật sự của Lỗ Thương Vương, còn ở phía dưới.

Phía trên chẳng qua chỉ là một nghi mộ, mê hoặc đạo mộ.

Ngay sau đó mắng một câu Lỗ Thương Vương này giảo hoạt.

Ngay sau đó, từ trong quần đạo, tách ra mấy chục hảo thủ, đều có chút võ công bản lĩnh, bên hông cài chuồng bồ câu, yêu đao, hộp pháo.

Trong tay cầm đèn gió, khiên cỏ.

Một diều hâu xoay người, mấy chục quần đạo, đã xuống phía dưới, chỉ thấy trong chuồng bồ câu, bồ câu vẫn nhảy nhót tưng bừng, cho thấy chất lượng không khí đạt tiêu chuẩn.

Quần đạo chọn đèn gió, cẩn thận từng li từng tí, giơ khiên cỏ, tạo thành trận hình, giống như một con rùa đen khổng lồ.

Đề phòng va chạm cơ quan, xuất hiện mũi tên axit sulfuric.

Hướng bốn phía dò xét.

Đây là một thạch thất Tây Chu trống trải, bốn bề bày đại lượng thạch nhân thạch tượng, tất cả đều vẽ vân lôi văn thời Tây Chu.

Tăng thêm vài phần sắc thái thần bí cổ xưa.

Đặt chân một lát, thấy không có cơ quan, lúc này mới ra tín hiệu lên trên, đại quân lập tức đi theo.

Thạch thất Tây Chu này trống trải cổ xưa.

Đi không bao lâu, những con bồ câu trong chuồng bồ câu, nhảy nhót lên xuống, phảng phất gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ.

Tắc xoạt.

Tại khe hở góc thạch thất này, Thi Biệt đen kịt, lít nha lít nhít như thủy triều, chen chúc kéo tới.

Số lượng lớn Thi Biệt, như thủy triều, từ khe hở, lít nha lít nhít chen chúc kéo tới.

Cảnh tượng này, khiến Trần Ngọc Lâu không tự chủ được, nghĩ đến hiểm nguy dưới Bình Sơn, bất quá may mắn những Thi Biệt này không có độc.

So với những con ngô công kia, ngược lại ít đi không ít uy hiếp.

Quần đạo tự động tổ kiến ra một Hỏa Long trận, đổ dầu hỏa xuống đất, hình thành một vòng tròn trận.

Rầm rầm.

Hỏa Long bùng lửa, một chuỗi dài, trực tiếp kinh hãi những Thi Biệt này, không dám tiến lên.

Lý Văn Kiệt thì nhẹ nhàng vung tay.

Một con gà trống mào đỏ rực, lông vũ ngũ sắc sáng chói, oai vệ, nhảy lên ra.

Ó o o.

Một tiếng gáy to rõ ràng, khàn giọng xé vải, gà trống một tiếng gáy, thiên hạ bừng sáng.

Những Thi Biệt này, nào còn dám lưu lại, nhao nhao thối lui, để lại đầy mặt đất thi thể.

Vẫn là Thần kê của Đại ca uy vũ.

Trần Ngọc Lâu tán dương một câu, để quần đạo dập tắt Hỏa Long.

Ngay sau đó giơ đuốc, đi về phía cuối mộ huyệt.

Ngôi mộ Tây Chu này sâu thẳm vô cùng, bên trong đường mộ phân nhánh rất nhiều, giống như mê cung tổ ong, chỉ có thể nương theo bản năng hành tẩu.

Để phòng ngừa phân tán, quần đạo cũng là lẫn nhau dắt lấy một sợi dây thừng, tránh cho tụt lại phía sau.

Không bao lâu, đã đi tới cuối cùng của mộ huyệt Tây Chu này, nơi đây chính là một cửa hang lấp đầy đá vụn.

Cảnh tượng trước mắt, khiến người ta chấn kinh.

Chương 147

Mọi người đang ở một miệng huyệt động, mà những miệng huyệt động tương tự như vậy, trên toàn bộ vách đá dựng đứng, lít nha lít nhít mấy ngàn mấy vạn cái.

Giống như bị súng máy bắn phá.

Hơn nữa mỗi một cửa hang huyệt động, đều đối ứng một con đường mộ rẽ, lăng mộ Tây Chu này to lớn, làm người ta sợ hãi thán phục.

Đương nhiên, rất nhiều cửa hang còn lại, cũng có thể chỉ là hang trộm mà đạo mộ lưu lại mà thôi.

Địa hình nơi đây, giống như vực sâu.

Đối diện cũng là một vách đá núi, chính giữa là một vết nứt, dưới khe nứt là một chủ mộ thất trống trải to lớn.

Có chừng hai sân bóng lớn nhỏ.

Ánh trăng từ dưới khe nứt, chiếu rọi đến, tại chính giữa chủ mộ thất này, là một cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ.

Cây này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm trong mộ huyệt này.

Cây cao lớn, tán rộng, gốc cây như rồng cuộn, thân cành to lớn như ngôi nhà, hơn mười người ôm cũng khó mà ôm xuể.

Trên thân cành, lít nha lít nhít, toàn bộ là dây leo, như từng con rắn độc, treo đầy xương khô, thây khô.

Giống như cây tử thi vậy.

Độ cao của nó, tán cây cao ngất, hầu như đã sinh trưởng đến bên

ngoài vết nứt, che khuất một chút ánh trăng, làm người ta rung động.

Dưới Cửu Đầu Xà Bách, là một bàn tế bằng ngà voi điêu khắc, trên bàn đá khắc hình rồng, voi, hạc bay, hải trãi, hươu cùng các loài tường thụy khác.

Chính giữa là một giường thi bằng thủy tinh.

Dưới bóng cây che phủ, nằm hai bộ thi thể, một nam một nữ, thi thể đều ngàn năm bất hủ, không phải bình thường.

Quần đạo thấy cảnh thần tích như vậy, tất cả đều kinh hãi không dám lên tiếng.

Chỉ có tiếng nuốt nước bọt ừng ực, liên tiếp không ngừng vang lên.

Nghĩ thầm Táng Kinh có câu, trước mộ phần trồng cây, đây cũng là một phong tục, nhưng chưa từng nghe nói qua trồng cây bên cạnh trong mộ phần.

Huống chi, nơi đây hiếm thấy mặt trời, chỉ có vết nứt có thể chiếu rọi xuống một chút ánh trời, cự mộc như vậy, làm sao sinh trưởng đến tình trạng như thế.

Hơn nữa trên Cửu Đầu Xà Bách, treo lơ lửng lít nha lít nhít xương khô, thây khô, nếu như cẩn thận đi xem, có thể chú ý tới.

Trên thân cành tán cây này, giống như kiến, bò đầy lít nha lít nhít không dưới mấy trăm vạn Thi Biệt trùng.

Nhao nhao đều đang gặm ăn thây khô.

Đây rõ ràng là một mối quan hệ cộng sinh, Cửu Đầu Xà Bách dùng dây leo buộc chặt những người dám bước chân vào lăng mộ, treo xâu trên thân cành.

Lại để Thi Biệt thôn phệ.

Phân và nước tiểu mà Thi Biệt bài tiết ra, có thể làm chất dinh dưỡng cho Xà Bách, lâu ngày, không ngừng tẩm bổ.

Thật khiến người ta nhìn mà than thở.

Hơn nữa Xà Bách thuần âm, thời gian dài, thi thể dưới tán cây che lấp, giống như tủ lạnh ướp lạnh vậy.

Những âm khí này, cũng có thể tẩm bổ thi thể phía dưới, khiến nó bất hủ bất hoại.

Thật sự là đại thủ bút.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nhìn hiếm lạ, nghĩ thầm trí tuệ cổ nhân quả nhiên vô cùng vô tận.

Thường xuyên xuống mộ, mọi loại phương thức bảo tồn thi thể quái dị, cùng pháp môn đắc đạo thành tiên, đều đã từng nhìn thấy.

Ngay sau đó phất tay, để quần đạo lấy ra Ngô công treo sơn thê, dự định từ vách đá này xuống dưới, đi lấy viên Quỷ tỷ của Lỗ Thương Vương.

Cũng tiện xem một chút, phải chăng thật sự có thể triệu hồi âm binh âm tướng gì, để các huynh đệ cũng mở mang tầm mắt.

Quần đạo đang định lấy Ngô công treo sơn thê, để đi xuống thì.

Hưu.

Chỉ thấy trên cây Cửu Đầu Xà Bách kia, ngàn vạn dây leo, giống như rắn độc, lúc này nhao nhao bao phủ tới, hướng về phía quần đạo buộc chặt mà đi.

Quần đạo giật mình, nhao nhao lấy đuốc ra xua đuổi, dây leo này giống như tồn tại sinh mệnh lực, lại chiếm cứ ở cạnh cửa hang.

Thứ này là Cửu Đầu Xà Bách.

Lý Văn Kiệt nói: Dây leo trên cành cây như rắn, sẽ buộc chặt người sống, để Thi Biệt cắn xé.

Thật là ứng đối làm sao.

Quần đạo nghe vậy đều trái tim băng giá, lại thấy trên tán cây kia, quả nhiên xương khô trải rộng.

Nhao nhao nhìn về phía Đại đương gia, hy vọng được lĩnh giáo một chiêu phá địch.

Một đội làm tiên phong, phân ra mười người, lấy đuốc làm vũ khí, xua đuổi dây leo Xà Bách, đi đầu xuống dưới.

Bàn tế màu trắng kia, chính là chế tác từ Thiên Tâm Nham, Thiên Tâm Nham chuyên môn xua đuổi Xà Bách.

Chính vì vậy, hai bộ thi thể này, không bị Xà Bách, Thi Biệt tai họa.

Mười người một tổ, xuống.

Lý Văn Kiệt phân phó một câu.

Quần đạo nhao nhao gật đầu, treo ra năm cái Ngô công treo sơn thê, giống như năm con rết khổng lồ, chiếm cứ trên vách đá dựng đứng.

Giơ đuốc, leo lên Ngô công treo sơn thê, mười người một tổ, liên tiếp đi về phía dưới.

Lý Văn Kiệt thì cầm Định Phong Châu trong tay, giống như đằng vân giá vũ, treo lơ lửng giữa không trung, lấy phi kiếm trợ trận.

Dù vậy tuy phiền phức, nhưng chỉ trong một chén trà thời gian, quần đạo đã nhao nhao lợi dụng Ngô công treo sơn thê, đi tới bên cạnh bàn tế.

Cuối cùng là thoát ly nguy hiểm.

Chỉ có mấy kẻ xui xẻo, từ trên Ngô công treo sơn thê ngã xuống chết.

Bàn tế màu trắng này, trên giường thi có hai bộ thi thể, bất hủ bất hoại, một nam một nữ.

Nam toàn thân phủ khôi giáp, tất cả đều là sản phẩm thời Chiến Quốc, bên hông buộc một thanh cổ đao, trên đó khắc minh văn.

Trên gương mặt, đeo một tấm mặt nạ hồ ly bằng đồng xanh, hai tay ôm trước ngực, ôm một cái Bát bảo trọng hàm.

Bên hông buộc một đai lưng ngọc, trên đó âm khắc bốn chữ lớn Âm Tây Bảo Đế.

Bên cạnh thi thể nam này, nằm bộ nữ thi kia, thì lãnh diễm vô cùng, nhắm chặt hai mắt, môi anh đào, miệng nhỏ, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Thần sắc có chút thống khổ, một bộ quần áo màu trắng, miệng hơi nhếch lên, phảng phất ngậm lấy thứ gì.

Quần đạo thấy vậy, cũng không khách khí, một tay lấy Bát bảo trọng hàm từ tay thi thể hồ ly mắt xanh, cùng với khôi giáp, cổ đao, chỉ cần là thứ đáng giá, đều cướp bóc đi.

Nữ thi áo trắng kia, miệng hơi nhếch lên, phàm là đạo mộ có chút kinh nghiệm, cũng biết trong miệng nhất định có bảo châu ngọc ngậm.

Một tay nặn ra môi anh đào, chỉ thấy trong miệng ngậm lấy một viên chìa khóa màu đồng cổ, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Vị trí chuôi chìa khóa, còn khảm nạm một viên bảo châu, chính là một viên Định thi đan.

Quần đạo thấy chuôi chìa khóa trong miệng nữ thi này tỏa ra ánh sáng lung linh, biết đó là bảo thạch, nhao nhao giật lấy.

Đừng động.

Trần Ngọc Lâu thấy phần bụng nữ thi này phồng lên, biết rằng từ đầu đến giờ, cũng không thấy cơ quan nào.

Chắc hẳn cơ quan này, nhất định ẩn chứa trong bụng nữ thi.

Tùy tiện chạm vào, nhất định sẽ sinh họa loạn, sau khi quát đám quần đạo, hắn để năm tên hảo thủ tinh anh, dùng khiên cỏ chắn trước người.

Chỉ dùng lưỡi câu, ôm lấy chuôi chìa khóa này, bỗng nhiên kéo một cái.

Răng rắc.

Chìa khóa này vừa mới bị kéo ra, chỉ thấy bụng nữ thi phồng lên, giống như một túi da vậy, trong khoảnh khắc, khô quắt xuống.

Cả khuôn mặt đều theo đó khô quắt, giống như quả quýt.

Trong bụng nữ thi này, chính là cơ quan nỏ đã lên dây.

Trong chốc lát, mấy chục mũi tên nỏ, bay vút qua, cắm trên khiên cỏ.

Chương 148

Quần đạo cũng bóp một cái mồ hôi lạnh, nghĩ thầm nếu không phải Nhị đương gia nhạy bén, lần này còn phải tổn binh hao tướng.

Quần đạo lấy chìa khóa.

Lại đem khôi giáp, Bát bảo trọng hàm, đai lưng, cổ đao trên thân thi thể hồ ly mắt xanh, có thể mang đi, toàn bộ lột xuống.

Để phòng ngừa thi thể hồ ly mắt xanh này dùng ảo giác hại người, Lý Văn Kiệt đã để quần đạo một đao chém xuống đầu, một mồi lửa đốt đi sạch sẽ.

Cái Bát bảo trọng hàm này, trên thực chất càng giống là một phiên bản cổ đại của khóa mật mã.

Tổng thể sắp xếp theo số lượng, từ 1 9, tổ hợp sắp xếp rất nhiều, chỉ có biết được mật mã trong đó, mới có thể phá giải Bát bảo trọng hàm này.

Một khi nhập sai mật mã, quá ba lần, toàn bộ Bát bảo trọng hàm, liền sẽ triệt để khóa chặt, tiêu hủy bảo vật bên trong.

Tương đương kín đáo.

Chiếc chìa khóa trong miệng nữ thi kia, trên thực tế chính là khóa Bát bảo trọng hàm, chứ không phải mở Bát bảo trọng hàm.

Trần Ngọc Lâu nhìn qua Bát bảo trọng hàm này nói: Đại ca, Bát bảo trọng hàm này, nghiêm mật như vậy, chắc hẳn, bên trong nhất định chính là Quỷ tỷ đi.

Chỉ là Lỗ Thương Vương này, tướng mạo thật sự là đặc biệt, giống như hồ ly, thật là quái lạ quá đi.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói.

Đó là mắt xanh hồ thi, chỉ là tùy táng cho Lỗ Thương Vương.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Đem Bát bảo trọng hàm này, thu vào không gian hệ thống nói: Về phần bảo bối trong Bát bảo trọng hàm này, cũng không phải Quỷ tỷ, mà chính là Xà Mi Đồng Ngư.

Xà Mi Đồng Ngư này, tổng cộng ba viên, khởi nguyên hiển nhiên là Quỷ thủ thần tàng, Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải năm đó phụng mệnh, tại Trường Bạch Sơn xây dựng Đông Hạ Hoàng Lăng, Vân Đỉnh Thiên Cung, phát hiện bí mật khó lường, liền đem bí mật này ghi lại trong Xà Mi Đồng Ngư.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Năm đó đệ cùng sư phụ, sư huynh hai người, vào Nam ra Bắc, cũng từng nghe nói qua.

Thì ra là thế.

Trần Ngọc Lâu nói: Uông Tàng Hải, người này đệ cũng đã từng nghe nói.

Đây chính là Đại Minh phong thủy đại sư a.

Năm đó Hồng Vũ Đại Đế, sắc phong Quan Sơn Thái Bảo, đốc tạo hoàng lăng, sau đó Phong Sư Cổ cùng những người khác, phát giác Đại Minh sắp diệt vong, ẩn cư tại Ba Thục Vu Hạp một vùng.

Phong thủy đại sư, cũng đã thành Uông Tàng Hải này.

Không ngờ, người này vậy mà cùng nơi này có thể móc nối.

Trần Ngọc Lâu nói.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Thu Bát bảo trọng hàm, ngay sau đó lại đem đai lưng mà quần đạo vơ vét kia, đem giáp phiến chính giữa.

Âm Tây Bảo Đế, một tay bóc đến.

Giáp phiến Âm Tây Bảo Đế này, chính là chế tác từ Kỳ Lân Kiệt, Kỳ Lân Kiệt chính là một loại dược liệu màu nâu đen, có thể ngăn ngừa thi thể hư thối.

Người sống nuốt vào, có tỷ lệ nhất định, huyết mạch trong người, có thể biến dị hóa thành Kỳ Lân bảo huyết.

Thứ đồ chơi này, đối với Lý Văn Kiệt hiện tại mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao.

Ném cho Chá Cô Tiếu nói: Tam đệ, Kỳ Lân Kiệt này, chính là dược liệu, nuốt vào sau đó, có thể thức tỉnh Kỳ Lân huyết, chí ít có thể bách độc bất xâm.

Nghe vậy, trong mắt Chá Cô Tiếu, cũng hiện ra một vòng vui mừng.

Nghĩ thầm hạ đấu khó giải quyết nhất, chính là những độc trùng kia, có được Kỳ Lân bảo huyết này, tuyệt đối là không sai.

Huống chi, mình kể từ đó, cũng có thể cùng Đại ca, Nhị ca giống nhau, người mang đặc thù bảo huyết.

Ngay sau đó cảm ơn Lý Văn Kiệt, tiếp nhận giáp phiến, rửa sạch sẽ xong, tự mình nuốt đi.

Quần đạo chỉ vơ vét vàng bạc châu báu sạch sẽ, khe hở cũng không bỏ sót.

Nhưng từ đầu đến cuối chưa tìm thấy thi thể Lỗ Thương Vương, cùng Quỷ tỷ.

Đây mới là lạ.

Trần Ngọc Lâu nói: Đại ca, chẳng lẽ Quỷ tỷ này, mộ huyệt Lỗ Thương Vương, còn có càn khôn khác.

Nơi này vẫn như cũ chỉ là một tòa nghi mộ mà thôi.

Lỗ Thương Vương kia cũng là dã tâm bừng bừng, truy cầu con đường trường sinh hóa tiên.

Lý Văn Kiệt nói: Nhị đệ, Tam đệ, còn nhớ năm đó ở mộ Hiến Vương, chúng ta nhìn thấy thi thể Đại Tế Ti, mai táng ở đâu không.

Nghe vậy, hai người đều không phải là người ngu, liếc mắt nhìn nhau, đã đồng thanh nói: Chẳng lẽ, Lỗ Thương Vương này mai táng tại chính cây Cửu Đầu Xà Bách này.

Oanh.

Lý Văn Kiệt bỗng nhiên đẩy giường thi trước mắt.

Theo một trận cơ quan vang động, chỉ thấy cây Cửu Đầu Xà Bách trước mắt, từ chính giữa bỗng nhiên vỡ ra, giật ra tám đạo xiềng xích.

Xiềng xích buộc chặt một cỗ quan tài lớn chính giữa.

Quan tài này toàn thân chế tác từ đồng xanh, buộc chặt bằng dây sắt, treo lơ lửng giữa không trung.

Trên đó tạo hình hoa văn mặt quỷ âm tướng.

Chính là quan tài của Lỗ Thương Vương.

Theo Cửu Đầu Xà Bách giật ra, tán cây to lớn trên đó, cũng theo đó vỡ ra, tán cây kình thiên này, vốn che chắn khe hở bên ngoài vết nứt, sớm đã bao phủ một tầng sương tuyết dày đặc.

Bây giờ giáng xuống, ngàn vạn sương tuyết bay xuống, thật sự là một mảnh trắng xóa, bên ngoài vết nứt, thiên khung cũng toàn bộ bại lộ giữa tầm mắt.

Ánh trăng treo cao, tuyết lớn đầy trời, rơi vào dưới khe nứt, bao phủ trong làn áo bạc, thật sự là tuyết lành lớn.

Quần đạo không kịp thưởng thức cảnh đẹp, tiến đến bên cạnh quan tài, nghĩ thầm trong quan tài đồng này, nhất định trấn áp huyết thi.

Cũng vô cùng cẩn thận.

Đập ra xích sắt buộc chặt trên đó, xốc lên nắp quan tài xong, bên trong chính là một bộ quan tài khảm ngọc.

Nhỏ nhắn xinh đẹp.

Mặt ngoài quan tài khảm, khảm nạm đại lượng trân châu mỹ ngọc, hình thành một bộ y phục, kết bằng tơ vàng, chỉ bạc.

Quần đạo cũng hiểu rõ đây là bảo bối.

Không dám đường đột.

Để Trần Ngọc Lâu tiến lên, lấy ra Tiểu Thần Phong, cẩn thận từng li từng tí thăm dò, sau khi bóc xuống bộ Ngọc Khảm Sáo hoàn chỉnh này, nhét vào bao tải.

Lúc này mới cạy mở quan tài, chuẩn bị tìm kiếm Quỷ tỷ.

Chưa kịp cạy mở quan tài, trong quan tài này, bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết của người sống.

Âm thanh rõ ràng vô cùng, vang vọng bên tai quần đạo, trong lúc nhất thời kinh động quần đạo cũng nhao nhao thối lui.

Quan tài trước mắt, chỉ thấy chậm rãi bay lên, tạo hình giống như hoa sen, xảo đoạt thiên công.

Từ chính giữa lật ra, lại khiêng ra một bộ thi thể, phía sau thi thể là một cây gậy, trực tiếp chống đỡ nó ngồi dậy.

Thi thể này toàn thân phủ một tầng khôi giáp màu đen, trên thực tế chính là Kim lũ ngọc y, lâu ngày, biến thành màu đen.

Thứ này vô cùng trân quý.

Toàn thân chế tác từ tượng ngọc, nghe đồn người trốn trong đó, có thể trường sinh bất tử.

Dưới vách quan tài, thì lít nha lít nhít, toàn bộ là lớp da người mà thi thể này đã lột ra.

Đặc biệt là lớp khôi giáp đen kia, bao bọc lấy thi thể, nhìn kỹ lại thì vẫn còn chút hơi thở.

Phía dưới mũi vẫn còn khí ẩm.

Đây lại là một người sống.

Thấy tình cảnh như vậy, đám quần đạo nhất thời, đầu óc cơ hồ muốn nổ tung.

Nên biết, những mộ huyệt tà môn đến đâu, bọn họ đều đã đi qua, ví như đại mộ của Hiến Vương, Tinh Tuyệt Nữ Vương. tất cả đều là lão quái vạn năm.

Song, từ lâu đã thoát ly phạm trù nhân loại, không còn hơi thở, bằng không cũng là chấp niệm tác quái, hoặc là linh hồn trường tồn.

Đều đã chết từ lâu.

Thế nhưng Lỗ Thương Vương này, lại vẫn còn trong phạm trù nhân loại, hơn nữa còn sống.

Chương 149

Điều này quả thực vượt qua giới hạn mà người thường có thể lý giải.

Đám quần đạo không dám thở mạnh, cứ thế đứng nguyên tại chỗ, lại quên mất mình nên làm gì.

Đổ đấu.

Chủ nhân ngôi mộ còn sống, đây thật là chuyện quái lạ ngàn năm chưa từng thấy.

Truyền ra ngoài, e rằng sẽ kinh động thiên hạ.

Các ngươi vội vàng cái gì.

Lý Văn Kiệt đẩy đám quần đạo ra, đứng chắp tay, nhìn qua thi thể sống trước mắt.

Kẻ này lấy cây làm quách, Cửu Đầu Xà Bách này vốn là quái thụ, tương đương với địa mạch Điền Nam.

Gốc cây chúng ta nhìn thấy kia, sớm đã bị Đại Tế Ti của Hiến Vương luyện hóa thành vợ chồng cây gừa.

Thụ rắn bách này, ngàn năm qua đã dụ bắt các đạo sĩ trộm mộ, phi cầm tẩu thú, sâu kiến rắn rết qua lại, trói chặt vào dây leo, hấp thu dưỡng chất để tẩm bổ nhục thân kẻ này trong quan tài.

Gã này, trên thân phủ khôi giáp đen, chính là kim lũ ngọc y, dùng ngọc tượng đúc thành.

Ngọc tượng kia, có nguồn gốc từ Tây Vương Mẫu Quốc Tháp Mộc Đà, truyền thuyết là ngọc trang sức rơi từ thiên ngoại xuống.

Vật này có từ trường đặc biệt, có thể ảnh hưởng tế bào của con

người, khiến nó ngàn năm cũng trường tồn bất diệt.

Cả hai tương hỗ gia trì, mới tạo nên kẻ chết sống lại trước mắt này.

Lý Văn Kiệt nói.

Trong quan tài trước mắt này, chôn giấu kẻ chết sống lại.

Thực chất chính là Thiết Diện Sinh, trạng thái của y, thực tế không khác mấy người thực vật, không thể cử động, không thể nói chuyện.

Chỉ có thể duy trì những đặc tính sinh mệnh cơ bản nhất.

Nên biết, người thực vật bình thường nằm viện mười năm tám năm đều đã không chịu nổi, cảm thấy còn không bằng chết.

Thế mà Thiết Diện Sinh kia, lại nằm trọn vẹn hơn ngàn năm trong Cửu Đầu Xà Bách, điều này e rằng còn khó chịu hơn cả xuống Địa Ngục.

Thì ra là như vậy.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nghe xong, khẽ gật đầu.

Vẫn là Đại ca kiến thức uyên bác.

Các huynh đệ, nếu chỉ là một kẻ chết sống lại nhỏ bé, hà tất phải sợ hãi, hãy lột lấy kim lũ ngọc y, để Đại ca tìm Quỷ Tỷ.

Trần Ngọc Lâu lớn tiếng nói.

Đám quần đạo nghe vậy, cũng không khách khí.

Nhanh chóng tiến lên, nhìn Thiết Diện Sinh trước mắt vẫn còn chút hơi thở, liếc nhìn nhau.

Ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

Một đao trực tiếp cắt cổ, sau đó mới bắt đầu tháo dỡ kim lũ ngọc

y.

Trên vách quan tài kia, vẫn còn không ít vết lột da người, đám quần đạo ghê tởm trong lòng, cũng không dám chạm vào.

Trên vách quan tài này, tìm được hai vật.

Một là hộp ngọc tử kim, mở ra bên trong là một quyển lụa vàng khắc chữ.

Minh Công Lỗ Thương Vương Sách.

Chữ viết chi chít, ghi chép lại sau khi hạ táng và cuộc đời của Lỗ Thương Vương.

Lại có một quyển lụa vàng khác, trên đó chữ nhỏ chi chít, bao bọc một cái ấn tỉ.

Ấn tỉ này vuông vức, trên đó khắc vô số hình dạng tiểu quỷ.

Nhìn từ xa, những tiểu quỷ này lại tạo thành một hình tượng Kỳ Lân đạp lửa, hơn nữa trên đó hình thành ba lỗ khảm.

Các lỗ khảm vừa vặn hình thành một dáng vẻ Quỷ Trảo.

Bên cạnh nó chính là một cái Quỷ Trảo màu đen nhánh.

Đám quần đạo thấy hai pháp bảo này, không dám thất lễ, vội vàng quỳ xuống trước mặt Lý Văn Kiệt: Đại đương gia xin mời xem qua.

Lý Văn Kiệt nghe vậy.

Nhẹ nhàng cầm hai vật vào lòng bàn tay.

Vật này, hẳn là Quỷ Tỷ kia.

Trần Ngọc Lâu thấy thế, nhìn về phía Lý Văn Kiệt hỏi.

Chính là vật này.

Lý Văn Kiệt cầm Quỷ Tỷ, Quỷ Trảo hai pháp bảo, hơi thưởng thức một lúc.

Ngay sau đó nói: Đáng tiếc không phải ngọc tỷ truyền quốc.

Vâng mệnh trời đã đến Vĩnh Xương.

Quyển lụa vàng khắc chữ này, ghi lại điều gì.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh hỏi.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm xuống.

Nhìn những chữ nhỏ trên lụa vàng, mở miệng nói: Trên đó đều là cuộc đời của Lỗ Thương Vương.

Vật này, có lẽ chỉ có Chá Cô Tiếu là tương đối hứng thú.

Còn lại đám quần đạo, bao gồm Trần Ngọc Lâu và những người khác, ai thèm để ý những thứ lụa vàng, thẻ tre loại này.

Thời đại này, những kẻ trộm mộ trực tiếp vứt bỏ mấy thứ này như rác rưởi.

Chá Cô Tiếu đối với vàng bạc tài bảo không có hứng thú, liền tiện đường nghe một chút, coi như nghe kể chuyện xưa.

Trần Ngọc Lâu chỉ huy đám quần đạo cẩn thận tháo dỡ kim lũ ngọc y.

Đồng thời cũng tiện đường nghe một chút, dù sao cũng không có việc gì làm.

Lỗ Thương Vương này, Lý Văn Kiệt nhìn quyển lụa vàng khắc chữ mà nói.

Năm đó không có danh tiếng gì, bản thân chỉ là một tiểu tướng lĩnh, đánh trận mở rộng quân nhu.

Dứt khoát dọc đường đổ đấu, đào ra vàng bạc châu báu để bổ sung quân phí.

Về sau, Lỗ Thương Vương này hạ một ngôi cổ mộ không rõ niên

đại, mở quan tài ra.

Bên trong là một con mãng xà trắng khổng lồ.

Lỗ Thương Vương một đao chém chết mãng xà này, từ trong bụng mãng xà mà có được hai pháp bảo.

Khi đêm nằm mơ, y mộng thấy một lão đầu râu bạc, nói mình chính là con mãng xà ban ngày, tu đạo ngàn năm trong cổ mộ trên núi, đều sắp hóa rồng.

Thế nhưng bị Lỗ Thương Vương một đao, hủy hoại nhân quả tu vi, muốn tìm Lỗ Thương Vương báo thù.

Thế nhưng Lỗ Thương Vương này, tâm ngoan thủ lạt, trong mộng cảnh lại còn chế phục được con đại bạch xà này, vung vẩy bảo kiếm, liền muốn giết.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nhếch mép nói: Đại ca, con rắn tinh này cũng thật là phế vật.

Đúng vậy chứ, đám quần đạo đứng bên cạnh nói, Tu đạo ngàn năm, lại đánh không lại một tướng quân trộm mộ.

Như vậy mà còn muốn hóa rồng sao, thiên tai lôi kiếp e rằng cũng không chịu nổi.

Phế vật.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nói, Đại ca, vậy về sau thế nào.

Về sau lão đầu râu bạc này khẩn cầu Lỗ Thương Vương, nói rằng nếu mình bị giết lần nữa, sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Khẩn cầu Lỗ Thương Vương tha cho mình một con đường sống, đổi lại sẽ nói cho Lỗ Thương Vương công dụng của hai pháp bảo kia.

Lỗ Thương Vương nghe vậy, nghe công dụng của pháp bảo, trong

lòng rất vui vẻ.

Hơi thăm dò một chút, chỉ thấy âm phong gào thét, âm binh âm tướng không thể xem thường, thầm nghĩ pháp bảo như vậy, chỉ có trời biết đất biết, ngươi biết ta biết.

Ngay sau đó một đao, liền chém chết bạch xà này.

Hai pháp bảo này, e rằng chính là Quỷ Tỷ, Quỷ Trảo đây.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nói, Không ngờ, trong đó lại còn có đoạn nguồn gốc như vậy.

Đại ca, nhanh thử xem, nếu Quỷ Tỷ này thật sự có thể triệu hoán âm binh âm tướng, chẳng phải là pháp bảo thần tiên chân chính sao.

Lý Văn Kiệt cũng không sốt ruột.

Quỷ Tỷ này vẫn chưa biết cách dùng.

Ngay sau đó tiếp tục dịch nói: Lỗ Thương Vương có được hai pháp bảo, hành quân đánh trận, mọi việc đều thuận lợi.

Chiến công hiển hách.

Về sau liền được phong làm Lỗ Thương Vương, nhưng kẻ này giết người quá nhiều, lúc về già bị ma chướng quấn thân, sợ hãi xuống Địa Ngục.

Thế là tìm một quân sư bên cạnh y, tên là Thiết Diện Sinh, để tìm phương pháp trường sinh.

Thiết Diện Sinh này cũng là một đại nhân vật đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, thông hiểu cổ kim, ngay sau đó chỉ điểm Lỗ Thương Vương, đi vào lăng mộ Chu Thiên Tử, tìm kiếm xem có phương pháp trường sinh hay không.

Thế là, Lỗ Thương Vương tìm tới quan tài của Chu Mục Vương, trên đó ghi chép, Mục Vương năm đó ngồi dưới Cửu Đầu Xà Bách,

toàn thân phủ ngọc tượng, lột xác trường sinh.

Chương 150

Lỗ Thương Vương đại hỉ.

Chiếm lấy ngọc tượng, một lần nữa xây dựng mộ huyệt, đem mình an táng vào trong bụng rắn bách, lại ra lệnh cho hai tên hầu cận, giết sạch tất cả những người biết chuyện này, rồi uống thuốc độc tự sát, đó chính là Hộ Thi Mắt Xanh, cùng nữ thi áo trắng kia.

Thiết Diện Sinh này xảo trá như vậy, e rằng sẽ không chết dưới tay Lỗ Thương Vương phải không.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, đứng bên cạnh hỏi.

Đương nhiên sẽ không chết.

Lý Văn Kiệt nói, Bởi vì trên sách lụa này ghi chép, kẻ bước vào kim lũ ngọc y sau đó, trên thực tế chính là Thiết Diện Sinh.

A.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Thiết Diện Sinh kia lúc đó, lấy một bộ thi thể ăn mày, giả mạo thi thể của mình, sau đó lại đi vào mộ huyệt này.

Diễn một màn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đáng tiếc Lỗ Thương Vương này hao tổn tâm cơ, ngược lại lại là làm áo cưới cho kẻ khác.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Thật là âm mưu quỷ kế.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh chép miệng nói.

Bỏ quyển lụa vàng khắc chữ này vào túi.

Lý Văn Kiệt lúc này mới bắt đầu nghiên cứu Quỷ Tỷ trước mắt.

Trên Quỷ Tỷ này có ba lỗ khảm, các lỗ khảm bày ra dáng vẻ quỷ trảo.

Lý Văn Kiệt lấy cái Quỷ Trảo màu đen nhánh bên cạnh nó, hướng về Quỷ Tỷ mà cắm vào, vừa vặn khớp với các lỗ khảm.

Trực tiếp cắm vào trong Quỷ Tỷ.

Đây là hai pháp bảo hợp nhất.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt nhìn quyển lụa vàng khắc chữ màu vàng đất bao bọc Quỷ Tỷ, trên đó có những chữ nhỏ li ti.

Đây đều là phương pháp sử dụng Quỷ Tỷ, hệt như một quyển sách hướng dẫn.

Lý Văn Kiệt nắm Quỷ Tỷ, hướng lên mà hô: Âm gian địa phủ, mười vạn tiểu quỷ, nghe ta hiệu lệnh.

Quỷ Tỷ quang mang lưu động.

Một giọt máu tươi xuyên vào trong Quỷ Tỷ.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy bên cạnh Lý Văn Kiệt nổi lên không ít âm binh Quỷ Tướng, đều vô cùng hung mãnh.

Thu.

Những âm binh Quỷ Tướng này liền biến mất vô tung vô ảnh.

Bảo bối tốt.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nói: Chúc mừng Đại ca có được pháp bảo này, sau này chính đồ nhất định thuận buồm xuôi gió.

Ừm.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Đem pháp bảo này thu vào không gian hệ thống, như vậy mới xem như hoàn tất.

Không nói nhiều lời.

Đám quần đạo rất nhanh cướp bóc xong kim lũ ngọc y trên người Thiết Diện Sinh, cũng cẩn thận bỏ vào túi.

Lúc này mới thuận theo Cửu Đầu Xà Bách, chuẩn bị rời đi.

Trước khi rời đi, trong Cửu Đầu Xà Bách bị nứt ra này, còn có một hạt giống nhỏ phát sáng.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, đại thụ này có thể trồng trong Hồ Lô Động, ngay sau đó cũng một tay bỏ nó vào túi.

Lúc này mới phân biệt rời đi.

Không nhắc đến việc Lý Văn Kiệt cùng mọi người rời khỏi Lỗ Vương Cung.

Tại Hồ Lô Động, vẫn như cũ là luận công ban thưởng, bày tiệc yến.

Lý Văn Kiệt đem hạt giống Cửu Đầu Xà Bách này cũng trồng vào Linh Điền.

Có thể làm một tấm bình phong bảo vệ.

Sau khi sắp xếp xong xuôi những thứ này, ba ngày ba đêm, Lý Văn Kiệt luôn chỉnh đốn trong Hồ Lô Động, trồng Cửu Đầu Xà Bách.

Đồng thời rèn đúc Yêu Tháp.

Lấy đồng vụn cũ rèn đúc lại thành hình dạng Yêu Tháp chín tầng.

Sau khi rèn đúc hoàn tất, đã là hơn một tháng thời gian.

Bỏ những vật này vào túi, lần trước từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, cho tới bây giờ là Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Hai lần rút thưởng đều chưa có tùy tùng, Lý Văn Kiệt trực tiếp thực hiện hai lượt rút liên tiếp.

Chúc mừng ký chủ rút ra được Thiên Tướng Quân Trương Giác.

Khúc Lôi Điện, Lôi Công trợ ta.

Thái Bình Yếu Thuật.

Thủ lĩnh Khăn Vàng Quân, Thiên Tướng Quân Trương Giác.

Chỉ thấy một nam tử, trong tay cầm Cửu Tiết Trượng, một bộ áo bào vàng quấn trên người.

Thần sắc hơi lạnh lùng.

Chính là Trương Giác.

Trương Giác chính là giáo chủ Ngũ Đấu Mễ Giáo, tinh thông Thái Bình Yếu Thuật, có bản lĩnh hô phong hoán vũ, khúc lôi điện.

Điện hạ.

Trương Giác đứng bên cạnh chắp tay nói.

Không tệ.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, thầm nghĩ đội ngũ cũng càng ngày càng lớn mạnh.

Chúc mừng ký chủ, rút ra Khăn Vàng Quân ba mươi sáu phương Cừ soái.

Lần thứ hai rút ra.

Trực tiếp rút ra ba mươi sáu phương Cừ soái, vừa vặn có thể quy nạp dưới trướng Trương Giác.

Hoàng Cân Lực Sĩ.

Cừ soái.

Đám người lớn mạnh, thanh thế bất phàm.

Lý Văn Kiệt liền ngày đêm nghỉ ngơi lấy sức trong Hồ Lô Động này, chờ đợi năm Chuột giáng lâm, tiến về vùng Ba Thục Vu Hạp.

Trong lúc rảnh rỗi, vừa vặn Đại Soái cũng đã xác minh chuyện Long Lĩnh Mê Quật.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ.

Chi bằng tiện thể đi một chuyến Long Lĩnh Mê Quật, một mặt để nhập liệm tiện nghi sư phụ Kim Toán Bàn.

Mặt khác, cũng tốt xem Lý Thuần Phong của thế giới này, đã để lại bảo bối gì.

Ngay sau đó điểm tướng Trương Giác, ba mươi sáu phương Cừ soái, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác cùng đi.

Tiến về Long Lĩnh.

Long Lĩnh Mê Quật này nằm ở Cổ Lam Huyện, vùng Tam Tần.

Vùng Tam Tần.

Đặc biệt là Hàm Dương Tây An, Thập Tam Triều Cổ Đô, cổ mộ phía dưới có thể nói là chồng chất lên nhau.

Người ta đều nói, phía dưới Tây An, người còn nhiều hơn cả bên trên.

Hơn nữa nơi đây xuất hiện nhiều đại mộ.

Lăng mộ Thủy Hoàng Đế nổi tiếng, còn có Càn Lăng của Võ Tắc Thiên, đều được mai táng dưới vùng đất Tam Tần này.

Đám quần đạo cũng đã mong ngóng từ lâu.

Vừa vặn lần này đi theo Đại đương gia ra ngoài để mở rộng tầm mắt.

Bởi cái gọi là, Tám trăm dặm Tần Xuyên văn võ thịnh địa, ba mươi triệu già Thiểm cùng rống Tần xoang.

Nơi đây di tích lịch sử cổ không ít.

Ở đó cũng là lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước, đào móc cổ mộ chi phong, nhiều vô số kể.

Chương 151

Trong quá trình Lý Văn Kiệt tiến về vùng Tam Tần.

Đúng lúc gặp lưu vực Hoàng Hà, hồng thủy tràn lan, từ trong Hoàng Hà nhảy ra một đầu Long Vương khổng lồ.

Con Long Vương kia, trên thực tế chính là một con quái ngư to lớn.

Quái ngư này đầu lớn như xe tải, được vinh dự là Thiết Đầu Long Vương, thích thú khi hồng thủy tràn lan, quấy nhiễu hai địa phương.

Để đối phó Thiết Đầu Long Vương này.

Người dân Cổ Lam Huyện nơi đó, chuyên môn mời thầy phong thủy đến đây trảm yêu phục ma.

Đêm.

Yên lặng như tờ.

Giữa núi non trùng điệp, Hoàng Thổ Cao Pha, mấy trăm hương dân, trong tay giơ cao bó đuốc, hình thành một Hỏa Long.

Đại sư.

Bên cạnh lão, một trưởng thôn Cổ Lam Huyện đứng bên cạnh nói, Thiết Đầu Long Vương này, quấy phá khiến hai nơi đều không yên bình, ngài xem nên đối phó thế nào.

Thầy phong thủy này, hơi bấm đốt ngón tay một phen, ngay sau đó thản nhiên nói: Đây chính là Hoàng Hà Thủy Quỷ tác quái.

Ở chỗ này, đào ra Thủy Quỷ, sau khi giết nó, Thiết Đầu Long Vương kia sẽ tự sụp đổ.

Trưởng thôn kia nghe vậy, lập tức lệnh hương dân bên cạnh bãi

bùn thối Hoàng Hà, bắt đầu dùng xẻng cuốc đào bới.

Nói cũng kỳ.

Khi bắt đầu đào, trăng sáng sao thưa, thời tiết trong xanh mát mẻ, nhưng vừa mới hạ cuốc, trên bầu trời đã mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Rắc.

Một hương dân trong số đó, một xẻng rơi xuống, chỉ nghe thấy một tiếng kim thiết giao minh thanh vang lên.

Ngay sau đó lập tức gọi những hương dân còn lại.

Rất nhiều hương dân, thuận theo nơi này, đào xuống phía dưới lớp bùn.

Vừa đào xuống thì thật bất ngờ.

Chỉ thấy dưới lớp bùn này, lại đào ra một con Thiết Long làm bằng đồng, trên thân buộc xích sắt.

Xích sắt uốn lượn.

Thuận theo dây sắt, lại đào ra một cỗ Long Quan, trên đó có một con thủy mãng đã chết từ lâu quấn quanh.

Đây là một hung quan.

Quan tài vừa mới hiện ra dưới ánh mặt trời, sấm sét vang dội, mưa to tầm tã, hương dân đều bất an trong lòng.

Trưởng thôn đi tìm thầy phong thủy kia.

Nào ngờ thầy phong thủy kia đã sớm cuộn gói chạy trốn.

Chỉ còn lại mình trưởng thôn này chửi mắng om sòm, không ai dám tiếp cận hung quan tà môn kia.

Đợi đến ban đêm.

Hương dân nằm mơ thấy một lão đầu râu bạc, chỉ điểm bọn họ, muốn đem Long Quan lựa chọn thổ nhưỡng tốt nhất để hạ táng lại.

Nếu không, hồng thủy sẽ tràn lan, vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

Nói như vậy.

Lý Văn Kiệt ngồi trên ghế, uống một ngụm trà nói: Các ngươi đã chôn lại cỗ Long Quan kia ư.

Còn nữa, lão đầu râu bạc kia, nói mình tên là Lý Thuần Phong.

Lý Văn Kiệt nhíu mày.

Nhìn về phía bên cạnh.

Một nam tử đầu đội mũ rộng vành, mặc văn vật bào, chính là Đại Soái.

Hình như là hắn làm việc này.

Đại Soái đứng bên cạnh, giọng khàn khàn nói.

Ai.

Hương dân này thở dài nói: Nếu thật sự làm theo lời Lý Thần Tiên kia thì tốt rồi.

Hắn mắng một câu: Trưởng thôn quá tham.

Cứ cho là trong quan tài kia nhất định có bảo bối, bọn hắn mới đào quan tài đó lên.

Trăng tàn treo cao.

Bất kể nó là Long Quan hay Quỷ Quan.

Trưởng thôn liếm môi một cái nói: Cạy mở quan tài, bên trong khẳng định có vàng bạc bảo bối.

Chiếm được bảo bối, đâu còn cần lo ăn uống.

Bên cạnh lão, mấy tên hương hán cũng nuốt từng ngụm nước bọt, thầm nghĩ trưởng thôn nói cũng không sai.

Bây giờ thời cuộc biến động, bá tánh dân chúng lầm than, khắp nơi đều là thổ phỉ, quân phiệt, còn không bằng kiếm lời một khoản.

Nếu thật sự chôn quan tài này đi, về sau còn chơi bời gì nữa.

Tham lam, chiến thắng sợ hãi.

Mười tráng hán thân hình tinh anh, lấy dụng cụ nâng, trên đó kẹp một cái ròng rọc.

Lấy dây thừng chắc khỏe, liên kết với móc câu.

Móc vào quan tài này.

Ngay sau đó ở một bên khác, mười mấy người kéo dây thừng, dưới ánh đuốc soi rọi, chỉ thấy quan tài từ trong lớp bùn, từng chút từng chút bị kéo ra ngoài.

Theo quan tài này từ trong lớp bùn thối dưới Hoàng Hà kéo ra, chỉ thấy dưới lớp bùn dưới quan tài này, hiện ra mấy cái mặt nạ hình mặt người dữ tợn, khiến lòng người rét lạnh.

Hương dân để lòng tham che lấp nội tâm, nào còn quản nhiều đến vậy, kéo quan tài đến giữa không trung.

Liên đới con Thiết Long kia.

Trực tiếp dùng lưỡi búa, chém đứt xiềng xích ở giữa, xiềng xích kia, lại chính là thanh đồng đúc thành.

Người thời đó cũng đều hiểu khái niệm thanh đồng, thanh đồng thời cổ đại thưa thớt, nhất là trước Tiên Tần, đều là quốc chi trọng khí, là đỉnh kim loại tinh luyện, danh xưng Cát Kim.

Ai lại có nhiều thanh đồng như vậy, để dùng làm xích sắt buộc chặt quan tài, còn có con Thiết Long kia, bong từng mảng gỉ sét, lại

cũng là thanh đồng đúc thành.

Sáng loáng, xanh biếc tựa như ngọc bích, dưới ánh lửa, sống động như thật, không khác gì vật sống.

Dưới vảy rồng, trên thân thể, còn khắc đại lượng cổ minh văn.

Hương dân ngu muội vô tri, thầm nghĩ Thiết Long này là điềm không may, lại ném vào trong bùn thối Hoàng Hà.

Chỉ để lại quan tài.

Quan tài kia, gõ nhẹ mới phát hiện, đồng dạng cũng là thanh đồng đúc thành.

Tạo hình tổng thể đặc biệt, từ trong bùn kéo ra toàn bộ mới phát hiện, càng giống như một cây thanh đồng thụ tạo hình.

Hương dân dùng dao búa bổ tới tấp.

Khó khăn lắm mới đập vỡ được cỗ quan tài đồng này, lòng tràn đầy vui vẻ, cho rằng bên trong hẳn là vàng bạc châu báu.

Đều nhao nhao tiến lên quan sát.

Dưới ánh lửa, chỉ thấy trong quan tài này, chính là từng vết máu lỗ khảm, căn bản không có thi thể.

Trên các vết máu lỗ khảm, từng tấm mặt nạ đều là mặt nạ hình mặt người, dáng vẻ dữ tợn, hơn nữa còn biết di động.

Giống hệt Ôm Mặt Trùng.

Trực tiếp nhào tới mặt hương dân, không lâu sau, dân làng này liền chết.

Lập tức đại loạn.

Sau chuyện này, về sau từ trong bùn thối Hoàng Hà, lại xông ra một cỗ thi hài Thiết Đầu Long Vương thối rữa.

Dân bản xứ không dám kinh động vật này, mặc cho nó nằm thối rữa bốc mùi bên cạnh Hoàng Hà, cho đến khi một thương nhân từ nơi khác tới, lấy xương cá rèn đúc một miếu xương cá.

Lúc này mới xem như yên tĩnh.

Sắc mặt Lý Văn Kiệt hiện lên một tia dị thường.

Chương 152

Nhìn về phía Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu hai người bên cạnh, thầm nghĩ mình mới đến vùng Tam Tần.

Truyền thuyết cổ xưa thật đúng là nhiều vô số kể, còn muốn bắt đầu đổ đấu, không ngờ lại nghe được nhiều chuyện quái lạ đến vậy.

Hai vị hiền đệ.

Đợi lão hán kia đi rồi, Lý Văn Kiệt lúc này mới gõ bàn nói: Hai hiền đệ thấy chuyện này thế nào.

Thiết Đầu Long Vương kia, hơn phân nửa chẳng tính là gì.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nói, Hẳn là chỉ là cá lớn trong nước hóa thành tinh quái mà thôi.

Với thủ đoạn của Đại ca, chỉ trong chốc lát, liền có thể tiêu diệt nó.

Bất quá cỗ Long Quan thanh đồng kia, ngược lại là kỳ quái, nếu có thể xem xét minh văn, ngược lại có thể phỏng đoán được một hai.

Nhưng chuyện này, lời đồn thất thiệt, vô cùng kỳ lạ, đúng là quái tai.

Dưới Hoàng Hà còn có thể mai táng người, chưa từng nghe nói qua.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh lắc đầu nói.

Thủy táng ta cũng đã từng nghe qua.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nói, Dời Núi nhất mạch của đệ, từ khi bắt đầu tìm kiếm Mộc Trần Châu, bất luận là mộ táng Trung Nguyên, hay là mộ táng chôn dưới biển cả ở hải ngoại, đều đã từng

đọc qua.

Tiên tổ cũng đã khai sáng ra thuật Dời Núi Lấp Biển.

Chuyện này kỳ quái nhất chính là, không có thi thể, cỗ Long Quan hình cây làm bằng thanh đồng kia, sau khi cạy mở, bên trong đều là những mặt nạ cổ xưa.

Đây mới là nơi quỷ dị nhất.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nói, Đại ca, có lẽ, đó căn bản không phải một cỗ quan tài.

Tựa như lúc trước, cỗ quan tài bằng đồng xanh dị dạng mà Vực Lang Sâu Dài phun ra trong Hồ Lô Động, trên thực tế, chỉ là một cái rương lớn chứa đựng vật phẩm mà thôi.

Tam đệ nói có lý.

Lý Văn Kiệt gật gật đầu, đứng lên nói: Mặc kệ nó là cái gì.

Cứ đi xem trước đã.

Vốn chỉ muốn đi Long Lĩnh Mê Quật, không ngờ nơi đây lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Điều này cũng khiến Lý Văn Kiệt có chút bất ngờ.

Ngay sau đó cùng đám quần đạo, nhanh chóng cưỡi bè tre, chuẩn bị vượt qua Hoàng Hà, tiến về Cổ Lam Huyện.

Xem xét cỗ Long Quan Hoàng Hà nơi này.

Hoàng Hà đục ngầu vô cùng, sóng gió cực lớn, dưới lớp bùn thối này, mai táng không ít bảo bối.

Trên bè tre, đám quần đạo nhao nhao bước qua Hoàng Hà, khi chuẩn bị tiến về bờ bên kia Cổ Lam Huyện thời khắc.

Oanh.

Trên bầu trời, bỗng nhiên một tiếng sấm vang lên.

Ngay sau đó, mưa to tầm tã, khoảnh khắc rơi xuống.

Theo trận mưa to tầm tã này, chỉ thấy trong sóng nước tràn lan, một cái đầu cá màu xanh đen to lớn, chậm rãi hiện lên trong bọt nước ngập trời.

Đầu cá này lớn bằng đầu xe tải, quả nhiên là Thiết Đầu Long Vương.

Hướng thẳng đến bè tre của đám quần đạo, bỗng nhiên va chạm tới.

Đám quần đạo nhìn thấy Thiết Đầu Long Vương này xuất hiện, cũng giật mình la hoảng lên, nhao nhao ném ra lưới đánh cá, móc sắt, hỏa thương để đối phó Thiết Đầu Long Vương này.

Thấy kẻ này hung ác vô cùng, Lý Văn Kiệt vung tay bay ra một đạo kiếm quang, trực tiếp bổ nó làm đôi.

Thầm nghĩ kẻ này đến thật đúng lúc.

Sau khi đánh chết Thiết Đầu Long Vương này, từ trong thi thể nó, theo bọt nước nổi lên mặt nước, một viên hạt châu nhỏ.

Hạt châu này toàn thân trắng như tuyết, châu tròn ngọc sáng, vậy mà trong làn sóng dữ dội này, không chút nào bị sóng gió quấy nhiễu.

Chá Cô Tiếu hiểu biết về vật dưới nước, trong mắt vui mừng, lấy móc đột nhiên hất lên, vớt hạt châu này lên.

Trên mặt hiện ra vẻ vui mừng nói: Đại ca, chúc mừng.

Đây chính là Tị Thủy Châu, tất cả tinh quái thành tinh trong nước, trong cơ thể đều sẽ thai nghén một viên Tị Thủy Châu.

Nắm giữ vật này, không sợ bị sóng gió tấn công quấy rối, nhập vào giang hải cuồn cuộn, giống như đất bằng vậy.

Chá Cô Tiếu vớt Tị Thủy Châu kia lên, cẩn thận lau sạch sẽ, nắm trong tay.

Ngay sau đó, lại bảo đám quần đạo lấy ra một chậu nước trong.

Đem Tị Thủy Châu này đặt vào trong chậu nước, chỉ thấy theo hạt châu xuyên vào trong chậu nước, nước hai bên nhanh chóng lùi tán tránh đi.

Thanh quang uyển chuyển tiêu tán mà ra.

Ha.

Chá Cô Tiếu ngửa mặt lên trời cười ha hả nói: Đại ca, chí bảo như vậy, cũng chỉ có người phúc duyên thâm hậu như Đại ca mới có thể chấp chưởng.

Nói rồi, Chá Cô Tiếu đem Tị Thủy Châu này đưa cho Lý Văn Kiệt.

Nắm Tị Thủy Châu, Lý Văn Kiệt lặp đi lặp lại thưởng thức một lúc, mãi cho đến khi bè cập bờ.

Lúc này mới nói: Hai vị hiền đệ, trước hãy chờ ta một lát ở bên bờ.

Nếu con Thiết Long kia, bao gồm cả cỗ Long Quan thanh đồng cổ quái kia, đã bị thôn dân một lần nữa nhấn chìm xuống lớp bùn thối Hoàng Hà, hóa thành bí ẩn.

Người bình thường muốn tìm kiếm, e rằng khó như lên trời.

Nhưng bây giờ, cũng là cơ duyên xảo hợp, trời có mắt rồi, không để Minh Châu Mông Trần, lại giáng xuống viên Tị Thủy Châu này.

Chắc hẳn là muốn Lý Văn Kiệt tìm kiếm bí mật trong đó.

Đại ca, nhất định phải cẩn thận.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người nghe vậy, đã biết Lý Văn

Kiệt định làm gì.

Ngay sau đó đứng bên cạnh nói.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt lại mang theo một sợi dây thừng nói: Hai vị hiền đệ cứ yên tâm, ta tìm được Thiết Long Hoàng Hà và Long Quan kia rồi, sẽ dùng dây thừng buộc chặt lên đó.

Đến lúc ấy, hai hiền đệ cứ để các huynh đệ kéo dây thừng, liền có thể kéo Long Quan và Thiết Long kia ra khỏi lòng sông Hoàng Hà.

Cũng tiện để tìm tòi nghiên cứu cho rõ ràng, rốt cuộc là bí mật gì.

Lý Văn Kiệt nói.

Được.

Đám quần đạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu ba người, cũng đều phân biệt gật đầu.

Lý Văn Kiệt cầm Tị Thủy Châu trong tay, chậm rãi đi về phía dòng Hoàng Hà đang chảy mạnh mẽ này.

Nước Hoàng Hà tung bọt, theo Tị Thủy Châu trong lòng bàn tay Lý Văn Kiệt, thanh quang nhàn nhạt tiêu tán mà ra.

Giống như trên bề mặt thân thể Lý Văn Kiệt, hình thành một tầng che chắn tránh nước vô hình.

Mặc cho sóng gió bốn phía có lớn đến mấy, cũng không cách nào đánh trúng Lý Văn Kiệt.

Đồng thời cho dù hành tẩu dưới Hoàng Hà này, đã như đi trên đất bằng, mắt có thể nhìn thấy mọi vật.

Thiết Long Hoàng Hà kia, chính là thứ vừa mới được kéo lên không lâu.

Chắc hẳn cũng sẽ không bị nước cuốn trôi đi đâu xa.

Lý Văn Kiệt chỉ ở bốn bề, khắc thuyền tìm kiếm gươm, không bao lâu, đã ở dưới lớp bùn thối, tìm được cái hố đã đào mở trước đó.

Nơi đây bùn nước bị đào thành một cái hố cực lớn, bên cạnh nó còn có dây sắt bị rìu lớn sắc bén chém đứt.

Trên mặt đất còn có một số thi thể với khuôn mặt dữ tợn, đều mặc quần áo hương dân.

Chắc hẳn chính là do những mặt nạ cổ quái kia, bám lên mặt mà thành.

Lý Văn Kiệt cũng không thèm để ý.

Tiếp tục tìm kiếm, trong lòng sông Hoàng Hà này, nghĩ đến hai vật kia cũng sẽ không rơi quá xa.

Quả nhiên, ước chừng ở vị trí khoảng ba, năm mét, Lý Văn Kiệt đã tìm thấy cỗ Long Quan thanh đồng chìm trong bùn thối.

Cùng với bên cạnh nó, một con Thiết Long làm bằng thanh đồng, rỉ sét loang lổ.

Lý Văn Kiệt thầm nghĩ, quả nhiên là ở ngay đây, dưới mắt sóng cả mãnh liệt, thân ở lòng sông Hoàng Hà.

Tồn tại không ít loài cá cổ quái.

Cũng không phải lúc để nghiên cứu tỉ mỉ, Lý Văn Kiệt ngay sau đó, cầm dây buộc quấn quanh Thiết Long, cùng trên cỗ Long Quan kia.

Ngay sau đó đột nhiên kéo một cái.

Vừa định gọi đám quần đạo kéo quan tài này và Thiết Long lên, Rầm rầm.

Bốn phía, một trận dòng nước lay động, chỉ thấy trong lòng sông đen kịt này, một mặt nạ cổ quái dữ tợn, theo dòng nước lay động, hướng thẳng đến mặt Lý Văn Kiệt mà ập tới.

Lý Văn Kiệt giật mình, nhưng động tác cực nhanh, vung tay chính là một đạo kiếm quang, trực tiếp chém mặt nạ này thành hai khúc.

Đồng thời lòng còn sợ hãi.

Chương 153

Thầm nghĩ mặt nạ này là thứ gì, mà phía dưới lại còn có những bàn chân li ti giống loài trùng.

Giống hệt con rết.

Hơn nữa rõ ràng mặt nạ này là hình tròn, tổng thể bày ra tư thái Ôm Mặt Trùng, hệt như một bản phóng đại của trùng ẩm ướt trong trời đầy mây.

Thật sự là buồn nôn.

Liên tưởng đến lời lão nông trước đó, trong quan tài này không có thi thể, chính là từng con Ôm Mặt Trùng.

Lý Văn Kiệt càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiện tay đem con Ôm Mặt Trùng bị chém thành hai khúc trên mặt đất, nhét vào trong túi, ngay sau đó theo dây thừng.

Rất nhanh đã bị đám quần đạo kéo đến bên cạnh bến cảng Hoàng Hà.

Đám quần đạo ở bến cảng Hoàng Hà, sớm đã nhàn rỗi, bắt đầu kéo dây, lúc đó sắc trời dần dần nhập nhoạng.

Đám quần đạo cũng đã nhóm lửa thắp đuốc lên.

Phân biệt đứng bên cạnh bến cảng, Trần Ngọc Lâu một thân quần áo trắng, bị chen chúc ở giữa.

Hắc hưu.

Theo một trận kéo mạnh, hai vật này, cuối cùng từ trong lớp bùn thối này, bị kéo ra.

Lý Văn Kiệt cũng vào lúc này, từ dưới Hoàng Hà đi ra, từ trong

túi, vứt xác Ôm Mặt Trùng kia xuống đất.

Ngay sau đó nói: Quái trùng trong cỗ Long Quan kia đã hại chết những hương dân kia, chính là thứ này.

Đám quần đạo nghe vậy, đều nhao nhao xích lại gần, cầm bó đuốc nhìn.

Chỉ thấy thứ này trên mặt đất, sớm đã bị Lý Văn Kiệt chém thành hai khúc, lật lại sau, chắp vá một chút.

Mặt chính của vật này là một mặt nạ cổ quái phức tạp, hơi giống mặt nạ Na của thời cổ đại, chỗ miệng mũi là một cái ống lớn, có thể trực tiếp cắm vào miệng mũi con người.

Dưới đó là những chi tiết li ti của loài trùng, trong đó còn xen lẫn một chút trứng trùng.

Nói cách khác, loại Ôm Mặt Trùng quái dị này, sau khi bám lên mặt người để hấp thụ, sẽ theo cái ống, đưa trứng trùng vào trong miệng người.

Nghĩ đến thôi cũng khiến người ta toàn thân rét run.

Đám quần đạo nhất thời cũng không nghĩ ra, không biết thứ này rốt cuộc là cái gì.

Lý Văn Kiệt liền dưới ánh lửa, nhìn thứ bị chém thành hai đoạn trên mặt đất này, bỗng nhiên trong đầu, một tia chớp chợt lóe qua.

Đây là.

Thanh Đồng Thần Thụ.

Ly Cổ.

Ly Cổ này ẩn náu trong Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh thâm sơn, chính là vật phẩm chuyên môn dùng để tế tự của những người bái xà ở Khố Quốc.

Đem loại mặt nạ này, bao phủ lên mặt Vu Sư tế tự.

Trứng trùng theo miệng mũi, có thể phá hoại thần kinh đại não, sinh ra cảm giác hưng phấn đặc thù, sẽ tạo ra các loại ảo giác.

Đây cũng là lý do người bái xà cho rằng loại Ly Cổ đặc biệt này, có thể tế tự thượng thiên, đạt được sự ưu ái của Chân Thần.

Đã như vậy.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía cỗ Long Quan thanh đồng được gọi là trước mắt này, quả nhiên, Long Quan này dưới ánh lửa.

Nói là Long Quan, căn bản không giống quan tài, bề mặt quan tài bày ra các loại rãnh máu, hình dạng kỳ dị hiển nhiên chính là một đoạn rễ Thanh Đồng Thụ.

Cũng chỉ có người bái xà, mới có công trình tinh luyện kim loại thanh đồng to lớn đến vậy.

Lý Văn Kiệt trước đó đã phỏng đoán không ít khả năng, nhưng không ngờ, Long Quan, Thiết Long nơi đây, lại liên quan đến Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh thâm sơn.

Thanh Đồng Thần Thụ kia, trong đó mai táng các loại bí mật khác nhau, rất khó phân tích ai đã kiến tạo, còn có cái kén thi cổ lão thần bí kia, Chúc Cửu Âm.

Cùng loại năng lực đặc thù có thể nghĩ đến chuyện đó.

Quả nhiên là khiến người ta khó mà phân trần.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm xuống, nhìn những minh văn cổ lão phức tạp trên Thiết Long kia, đó căn bản không phải văn tự Trung Nguyên, mà là văn tự của người bái xà.

Đối với những chữ viết trên Thiết Long, Lý Văn Kiệt không nghiên cứu nhiều, chỉ đại khái nhìn qua, nhưng căn bản không thể

hiểu được.

Bất quá, Thiết Long này tựa hồ là bị người cố ý mang ra, ngoài những ký tự cổ xưa thần bí của Bái Xà Nhân, trên đó còn có một số văn tự cổ đại khác.

Những văn tự cổ đại này gần với chữ hiện đại, giống một loại chữ phồn thể, chỉ viết một câu: Long văn hộp đá.

Long văn hộp đá, Lý Văn Kiệt cau mày suy tư.

Manh mối này cũng tương tự, xuất phát từ sâu trong Tần Lĩnh, nơi có thanh đồng thần thụ.

Tương truyền, hoàng tộc Mãn Thanh từng tiến hành đào bới tại đây.

Khi đào đến chỗ sâu nhất, họ chỉ tìm thấy một cái long văn hộp đá, sau đó được đưa về hoàng cung.

Đợi đến khi long văn hộp đá được mở ra, vị hoàng đế đương thời đã che giấu bí mật, giết chết tất cả những người biết nội tình bên trong hộp đá.

Điểm này rất thú vị.

Lý Văn Kiệt xoa cằm, thầm nghĩ Thiết Long, Long quan này rốt cuộc từ đâu mà ra.

Nếu thật sự là từ thâm sơn Tần Lĩnh, vậy việc nó xuất hiện giữa dòng nước bùn đục ngầu của Hoàng Hà có công dụng gì.

Suy tư thật lâu mà không có manh mối, Lý Văn Kiệt liền thu Thiết Long vào không gian hệ thống, ngay sau đó vung tay lên, dẫn quần đạo tìm một khách sạn ở Cổ Lam Huyện để tạm nghỉ.

Một mặt để thăm dò địa bàn Long Lĩnh, mặt khác, Lý Văn Kiệt cũng kết hợp ký ức kiếp trước của mình, không ngừng suy nghĩ về

chuyện này.

Rất lâu sau đó, một ý tưởng táo bạo nảy lên trong đầu Lý Văn Kiệt.

Bí mật này chính là sự trường sinh, và Trương gia.

Long văn hộp đá này chính là vật Mục Vương để lại năm xưa, nguyên tác từng đề cập, sau khi mở ra, bên trong là một hài nhi đã ngàn năm chưa từng chết.

Hài nhi này được xưng là Thánh Hài Nhi của Trương gia.

Nó sẽ mang đến một tia hy vọng sống cho Trương gia đang hấp hối, sắp sụp đổ.

Vì sao Trương gia lại làm như vậy.

Trên thực tế, rất rõ ràng, kể từ khi Uông Tang Hải xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, và gặp được bí mật cuối cùng ẩn sau cánh cửa thanh đồng, hắn đã tìm mọi cách để cướp đoạt bí mật này.

Vì thế, hắn không tiếc công sức kiến tạo cơ cấu Uông gia này để đối kháng Trương gia.

Vì sao phải đối kháng Trương gia.

Lý do rất đơn giản, Trương gia đời đời lấy việc thủ hộ cánh cửa thanh đồng làm nhiệm vụ của mình, chỉ cần khiến Trương gia sụp đổ, không còn người Trương gia thủ hộ bí mật cánh cửa thanh đồng, thì bí mật cuối cùng của cánh cửa thanh đồng này sẽ bị Uông gia đoạt được.

Bởi vậy, dưới sự tan rã của Trương gia, kể từ thời Đại Minh, Trương gia đã dần dần lộ rõ đà suy vong.

Cho đến khi hoàng tộc Mãn Thanh nhập quan, Trương gia lúc này đã có điềm báo sụp đổ.

Khi chứng kiến lực lượng của Uông gia, Uông gia ở thế công khai, đã có không ít người nắm quyền trong triều đình.

Trên thực tế, Trương gia cũng đã chứng kiến lực lượng của triều đình.

Để Trương gia lúc bấy giờ không rơi vào vực sâu, bị Uông gia công hãm hoàn toàn, Trương gia đã nghĩ ra một biện pháp, chính là cái gọi là Thánh Hài Nhi của Trương gia.

Thánh Hài Nhi của Trương gia, trên thực tế là một bí mật mà tầng lớp cao cấp của Trương gia đã tốn bao công sức dựng nên.

Bọn họ ngụy tạo thân phận Trương Kỳ Lân, đóng gói thành một thánh anh trường sinh bất tử có thể sống qua ngàn năm, vẫn giữ nguyên trạng đông cứng.

Đồng thời, bí mật này vô tình được tiết lộ cho hoàng thất Mãn Thanh.

Và do chính tộc trưởng Trương gia lúc bấy giờ tự mình mở long văn hộp đá, tiết lộ những bí mật này.

Trường sinh, chính là giấc mộng mà các đế vương lịch đại truy cầu, nhất là trường sinh khi còn sống, chứ không phải bị chôn vùi trong lăng mộ, giống như Hiến Vương lão quái, làm ra một số thứ lòe loẹt.

Chương 154

Hoàng tộc Mãn Thanh đương nhiên không chịu từ bỏ.

Như vậy, Trương gia tự nhiên có thể dựa vào bí mật trường sinh này để nắm giữ hoàng quyền.

Đáng tiếc là, chuyện sau đó ai cũng biết, Trương gia không thể che đậy kín bí mật này, khiến bí mật thánh hài nhi bị bại lộ hoàn toàn.

Hành động khờ dại này lại càng làm gia tốc sự diệt vong của Trương gia.

Đây cũng là lý do vì sao, dù là Trương gia hay Đại Phật gia, khi nghe nói còn có những bảo huyết trường sinh khác, những bí mật trường sinh khác, đều sục sôi theo đuổi một cách cuồng nhiệt.

Từ đó, Lý Văn Kiệt có một phỏng đoán táo bạo: từ cổ chí kim, tất cả bách tính và hoàng tộc đều tương đối tin vào thiên ý.

Cuối nhà Nguyên đầu nhà Minh, từng có câu Người đá một mắt, khuấy động Hoàng Hà, thiên hạ phản loạn.

Thực chất, đây chính là một màn kịch do quân khởi nghĩa nông dân tự biên tự diễn.

Hay như Trần Thắng Ngô Quảng, từ bụng cá đào ra một mảnh giấy viết chữ Trần Thắng Vương.

Đây đều là những vở kịch tự biên tự diễn để bách tính, hoàng tộc và người trong thiên hạ đều tin rằng đó là thuận theo thiên ý.

Nếu xét từ góc độ này, Thiết Long, Long quan bị chôn sâu trong bùn nước đục ngầu của Hoàng Hà, lại còn rõ ràng như vậy, thậm chí xuất hiện chữ phồn thể, đặc biệt chú thích là long văn hộp đá, rất có thể chính là một màn kịch do người Trương gia tự biên tự diễn để gây

sự chú ý của hoàng tộc lúc bấy giờ.

Chỉ tiếc là, chưa đến lúc này thì bí mật thánh anh đã bị vạch trần.

Lý Văn Kiệt cũng xoa cằm, tự khen ngợi suy đoán thông minh của mình, thầm nghĩ: Ta mẹ nó quả nhiên là một thiên tài tuyệt thế.

Ngoài ta Lý Văn Kiệt ra, ai còn có thể suy đoán ra những thứ này.

Cho dù Trương Tam Dây Xích Trương Tam Gia có sống lại, gặp chuyện này, e rằng cũng phải bó tay chịu trói.

Nghĩ rõ then chốt trong đó, Lý Văn Kiệt không còn suy tư nữa, thầm nghĩ lần này tiện thể đi đến Tam Tần chi địa, đến lúc đó có thể tiện đường ghé thăm Tần Lĩnh thâm sơn, tìm kiếm thanh đồng thần thụ.

Dưới thanh đồng thần thụ này ẩn giấu không ít bí mật thượng cổ, Lý Văn Kiệt cũng muốn tìm hiểu hư thực.

Trong lúc Lý Văn Kiệt đang suy nghĩ, quần đạo đã trở về sau khi thăm dò địa bàn, báo cáo tình hình đại khái.

Long Lĩnh được mệnh danh là Bàn Xà Phá, địa thế vô cùng hiểm ác, là dạng địa hình karst dung nham đặc biệt.

Bên dưới lớp vỏ đất, ẩn chứa lượng lớn động đá vôi.

Những động đá vôi này đan xen chằng chịt, giống như mê cung, tứ tung ngang dọc.

Dân địa phương đồn đại dưới động đá vôi còn có quái vật ăn thịt người, nên gọi là Mê Quật.

Dần dà, Mê Quật Long Lĩnh này cũng không còn người bản xứ nào dám đặt chân đến.

Thâm sơn lão lâm chính là cơ hội tốt để Tá Lĩnh ra tay.

Hơn nữa, theo ý Lý Văn Kiệt, quần đạo cũng đã tìm thấy tòa Ngư Cốt Miếu ẩn sâu trong núi.

Ngư Cốt Miếu này không phải do người ngoài xây, mà chính là di vật của sư phụ tiện nghi Lý Văn Kiệt Kim Toán Bàn.

Xây dựng miếu thờ chỉ là để che mắt người, thực chất là vì ngôi mộ lớn bên dưới.

Đã có sẵn đường hầm trộm mộ, tự nhiên công việc nhẹ nhàng đi không ít.

Lý Văn Kiệt ra lệnh quần đạo kiểm tra trang bị, chỉnh tề xong xuôi, lúc này mới lao tới Long Lĩnh Mê Quật.

Trạm đầu tiên chính là đi sâu vào Long Lĩnh đến Ngư Cốt Miếu, nương theo Ngư Cốt Miếu này tìm ra đường hầm trộm mộ mà Kim Toán Bàn để lại năm xưa.

Một mặt có thể bước vào mộ Lý Thuần Phong, mặt khác cũng có thể tìm thấy di thể của sư phụ năm xưa, để người an táng nhập thổ vi an.

Ngư Cốt Miếu này được xây dựng tại khe núi hoang dã, bốn phía đều là đồi đất vàng, vạn ngàn khe rãnh đan xen kéo dài.

Quần đạo nhanh chóng tiến vào Ngư Cốt Miếu.

Ngư Cốt Miếu đã phong trần dãi dầu mưa gió, mục nát loang lổ, cửa lớn được đúc bằng miệng cá của Thiết Đầu Long Vương.

Bên trong, có thể thấy bày một pho tượng Long Vương.

Bốn phía đều là tàn hương tro bụi.

Lý Văn Kiệt vái pho tượng Long Vương một cái, ngay sau đó ra lệnh quần đạo di chuyển pho tượng Long Vương trước mắt.

Chỉ thấy phía sau pho tượng Long Vương, chính là một đường

hầm trộm mộ đen sì, thẳng xuống mộ huyệt bên dưới.

Kim Toán Bàn năm xưa vì nạn dân hai bờ Hoàng Hà mà trộm mộ lớn đời Đường dưới Long Lĩnh, đã chuyên môn xây dựng Ngư Cốt Miếu này để che mắt người.

Hơn nữa, những Mạc Kim Giáo Úy đời sau đều có thủ đoạn khác nhau khi hạ đấu.

Ví như Phi Thiên Nghe, khinh công tuyệt đỉnh, đi lại như bay, gặp vách đá vực sâu cũng như đi trên đất bằng, vô cùng cao minh.

Thiết Mài Đầu thì luyện một thân khổ luyện công phu, ngạnh khí công, thậm chí có thể chống đỡ đao kiếm búa rìu, chính là khiên thịt của ba người trong tổ Mạc Kim.

Còn Kim Toán Bàn thì tính cách khiêm tốn, thích dùng khí tài, trong tay một thanh tính bàn bằng vàng ròng, có thể tính toán Thiên Can Địa Chi, tìm kiếm lăng mộ.

Ba người này hợp tác, thiên hạ mộ huyệt nào mà không thể đi.

Chính vì vậy, năm xưa khi Trương Tam Gia qua đời, từng nói Mạc Kim Giáo Úy hợp tác với người lạ thì chết.

Đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, ba người này không thể mãi mãi hợp tác.

Hiện tại đã có sẵn đường hầm trộm mộ, quần đạo cũng đỡ công sức không ít, bên hông buộc lồng chim thăm dò chất lượng không khí, thắp phong đăng, tay cầm mã đao, đã nhao nhao thuận đường hầm trộm mộ mà đi xuống.

Lý Văn Kiệt cùng mọi người cũng theo đó đuổi kịp.

Đường hầm trộm mộ này đào cực kỳ vuông vắn, lại có điểm rơi chính xác, vừa vặn tránh qua những viên gạch đá cứng nhất của lăng

mộ đời Đường, thẳng xuống khu vực cốt lõi của toàn bộ lăng mộ.

Điều này cũng khiến Trần Ngọc Lâu không ngừng xuýt xoa tán thán, thầm nghĩ Mạc Kim Giáo Úy quả nhiên danh bất hư truyền.

Công trình đào hầm đạt tiêu chuẩn như vậy, Tá Lĩnh quần đạo chưa từng thấy ai có thể làm được.

Thuận đường hầm trộm mộ, rất nhanh đã đến cuối cùng.

Nơi đây là một vùng động đá vôi rộng lớn, đan xen chằng chịt.

Xuống đến động đá vôi sau đường hầm, quần đạo giương bó đuốc.

Động đá vôi này vô cùng trống trải, bên cạnh nó là một Phương Đỉnh tế tự bằng đồng to lớn, cực kỳ cao lớn.

Trong lăng mộ, ít nhất cũng cao hơn mười mét, chỉ riêng một chân đỉnh đồng đã cao lớn như cột trụ.

Bên cạnh đỉnh đồng này, còn có một hố đất lõm xuống.

Quần đạo giương phong đăng, nhìn xuống hố đất.

Chỉ thấy dưới hố đất là một bộ bạch cốt kinh hoàng.

Ngay sau đó, lập tức báo cáo tình hình này cho ba vị Tổng Đem Đầu.

Ba vị Tổng Đem Đầu nghe vậy, sắc mặt đều có sự khác biệt.

Chá Cô Tiếu ở bên thở dài, đại khái đã đoán được thân phận của người chết trong hố.

Thầm nghĩ đào mộ quật mộ, cuối cùng cũng hao tổn âm đức, rốt cuộc vẫn không thoát khỏi kết cục này.

Trần Ngọc Lâu ở bên nhẹ nhàng khuyên bảo: Đại ca, sinh tử đều có thiên mệnh, không nên quá đau buồn.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu, ra lệnh quần đạo cẩn thận mang bạch cốt này ra.

Bộ bạch cốt này, đỉnh đầu bị một loại binh khí cùn nào đó đập một lỗ, thực chất chính là nạn nhân của nhện mặt người dưới Mê Quật Long Lĩnh.

Toàn thân bị hút thành thịt khô.

Bên cạnh còn có một bách bảo nang, mở ra bách bảo nang, bên trong là di vật của Kim Toán Bàn: móng lừa đen, Phi Hổ Trảo, Thám Âm Trảo, Nhuyễn Thi Hương, Giày Thủy Hỏa và các trang bị khác.

Ngoài ra, trên cổ bộ bạch cốt này, còn treo một viên Mạc Kim Phù.

Ba viên Mạc Kim Phù, đây là viên cuối cùng.

Lý Văn Kiệt cẩn thận tháo viên Mạc Kim Phù này xuống, rồi đeo cả ba viên Mạc Kim Phù lên thắt lưng.

Chương 155

Sư phụ, đồ đệ Lý Văn Kiệt tới.

Lý Văn Kiệt quỳ xuống, dập đầu xong, ngay sau đó ra lệnh quần đạo cẩn thận gói bạch cốt này lại, dự định sau khi về Hồ Lô Động sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa để an táng Kim Toán Bàn.

Trần Ngọc Lâu sai quần đạo tìm kiếm lối vào mộ huyệt Lý Thuần Phong đời Đường, đồng thời quay sang Lý Văn Kiệt nói: Đại ca, năm xưa Mạc Kim Thái Đẩu chấn long, Trương Tam Gia chính là đeo ba viên Mạc Kim Phù.

Người đời xưng Trương Tam Dây Xích, nổi danh trên giang hồ.

Bây giờ đại ca, thành tựu thanh xuất vu lam, thật sự khiến đệ bội phục.

Trần Ngọc Lâu ở bên nịnh hót nói.

Ta sao có thể sánh bằng sư công.

Lý Văn Kiệt ở bên khoát tay cười nói.

Thanh đồng tế tự Phương Đỉnh kia chính là vật tế tự, Lý Văn Kiệt biết rõ bên trong là sào huyệt của nhện mặt người.

Hắn liền ra lệnh quần đạo dùng lửa đốt sạch, cũng coi như báo thù cho sư phụ.

Lúc này mới thu vật này vào không gian hệ thống.

Không bao lâu, quần đạo đã tìm thấy lối vào mộ huyệt Lý Thuần Phong đời Đường, ngay sau đó gọi Lý Văn Kiệt cùng mọi người đi qua.

Thuận theo động đá vôi, rất nhanh, trước mắt chỉ thấy một cánh

cửa đá, trên cánh cửa đá này bao phủ mạng nhện tựa bông gòn, che kín toàn bộ.

Bên cạnh cánh cửa đá này còn có một cơ quan Cửu Cung Bát Quái.

Lý Văn Kiệt nhanh chóng phá giải cơ quan này, ra lệnh quần đạo dùng bó đuốc tiêu diệt mạng nhện, sau đó mở cửa đá.

Đập vào mắt là một lối đi hành lang, mặt đất hành lang được lát bằng những khối gạch đá Tây Chu lớn.

Hai bên lối đi bày những thạch nhân khổng lồ, tạo hình quỷ dị, tất cả đều đầu to bất thường, vẻ mặt quái dị như yêu quỷ.

Quan sát kỹ sẽ phát hiện, vẻ mặt, ngũ quan, và những hoa văn trên lưng của những thạch nhân này lại giống hệt với nhện mặt người.

Từ đó có thể thấy, thời Tây Chu, loài nhện mặt người này được sùng bái tương đối, thậm chí còn được coi là vật tổ để tế bái.

Quần đạo không hứng thú thăm dò những thứ này, thẳng tiến đến cuối Minh Điện.

Trần Ngọc Lâu ở bên nói: Đại ca, theo lý mà nói, nơi đây hẳn là mộ huyệt của Lý Thuần Phong đời Đường.

Nhưng mộ huyệt này, phong cách tổng thể lại giống như lăng mộ Tây Chu.

Thật sự là cổ quái.

Trần Ngọc Lâu ở bên bĩu môi nói: Cũng hơi giống với cái đấu chúng ta từng hạ trước đây, Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Chắc hẳn, Lý Thuần Phong này cũng giống Lỗ Thương Vương, là kẻ chim khách chiếm tổ chim cúc cu.

Trần Ngọc Lâu nói.

Cũng hơi tương tự.

Lý Văn Kiệt ở bên khẽ gật đầu.

Quần đạo thuận theo lối đi lát gạch Tây Chu, rất nhanh đã đến cuối Minh Điện.

Minh Điện này, trời tròn đất vuông, tổng thể bày ra hình dáng khung lò, phù hợp với nhận thức về thiên địa của người cổ đại.

Bốn phía Minh Điện đều là lượng lớn bích họa đời Đường, vẽ những quan viên đời Đường và phong tục tập quán.

Trung ương không có quan tài, chính là một tế đàn to lớn, trên tế đàn là một Hỗn Thiên Nghi khổng lồ, rất có phong cách của Lý Thuần Phong.

Quần đạo cầm bó đuốc, nhìn những đồ án trên bích họa, chỉ nhìn hai ba lần, một tên Tá Lĩnh lực sĩ đã cao giọng nói: Tam đương gia, mau lại đây xem, đây hình như là Long Văn Thiên Thư a.

Chá Cô Tiếu nghe vậy, liền tiến đến nhìn bích họa trước mắt.

Chỉ thấy trên bích họa vẽ là phù điêu của Thái Sử Lệnh Lý Thuần Phong, quan viên tòng ngũ phẩm đời Đường.

Lý Thuần Phong tay cầm một cây bút lông, tay còn lại thì đè một viên mai rùa.

Viên mai rùa này chính là Long Văn Thiên Thư.

Đúng là Long Văn Thiên Thư.

Nhìn bích họa trước mắt, Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu.

Đại ca, huynh cũng tới nhìn một cái.

Long Văn Thiên Thư này, không ngờ lại có một viên trong mộ huyệt Lý Thuần Phong đời Đường.

Nhìn Long Văn Thiên Thư trước mắt, Lý Văn Kiệt lấy cây bút lông trong tay Lý Thuần Phong xuống.

Cây bút lông này chính là chìa khóa mở quan tài Lý Thuần Phong.

Đồng thời nói: Đây đích xác là một viên Long Văn Thiên Thư khác.

Năm xưa, Lý Thuần Phong trong cơ duyên xảo hợp, đạt được một viên mai rùa.

Sau khi giải mã, biết được vật này chính là Long Văn Thiên Thư.

Hắn biết những dị văn trên Long Văn này là thiên cơ.

Một khi tiết lộ, nhất định sẽ gây ra thiên hạ đại loạn.

Thế là hắn chia Long Văn Thiên Thư thành hai, trong đó một viên hiến tặng cho hoàng thất đời Đường.

Thực chất chính là viên chúng ta lấy được ở Hắc Thủy Thành Tây Hạ, còn viên còn lại thì nằm trong mộ huyệt của hắn.

Lý Văn Kiệt ở bên liếm liếm môi nói.

Bất quá bây giờ, đối với chúng ta đã không có gì đại dụng.

Chá Cô Tiếu ở bên cũng khẽ gật đầu.

Đúng lúc Lý Văn Kiệt lấy cây bút lông xuống, chỉ thấy bức tường này từ từ mở ra.

Phía sau bức tường là một chiếc quan tài đời Đường, tạo hình vô cùng tinh xảo.

Quần đạo vốn không tìm thấy quan tài Lý Thuần Phong, ngay sau đó tiến đến bên cạnh quan tài nói: Đại đương gia, đây hẳn là quan tài của Lý Thuần Phong sao.

Không bằng hiện tại, liền trực tiếp cạy mở quan tài, chiếm lấy tài

bảo đi.

Đừng lộn xộn.

Lý Văn Kiệt ở bên khoát tay nói.

Quan tài này không phải quan tài của Lý Thuần Phong, mà là quan tài cơ quan thủy ngân do Lý Thuần Phong thiết kế ở đây.

Mở ra, thủy ngân tiết lộ, chúng ta khó lòng thoát khỏi tai họa.

Lý Văn Kiệt ở bên nói.

Nghe lời Lý Văn Kiệt nói xong, quần đạo cũng vô cùng kinh hãi, thầm nghĩ may mắn có Đại đương gia nhắc nhở, nếu không, e rằng lần này thủy ngân tiết lộ, bọn họ đều phải chôn cùng ở đây.

Đúng lúc này.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu ở bên, cũng có phát hiện đặc biệt, mở miệng nói: Huynh nhìn xem, đây có phải là Ấn Lưng Hình đời Đường không.

Lý Văn Kiệt tiến lại gần.

Dưới ánh lửa, chỉ thấy trên vách tường là một bộ Ấn Lưng Hình hoàn chỉnh.

Ấn Lưng Hình, tương truyền do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương đời Đường hợp lực suy diễn mà thành, có thể dự đoán sự việc trong tương lai mấy ngàn năm.

Chỉ là những bản Ấn Lưng Hình lưu truyền trên thế gian đa số đều tàn khuyết không đầy đủ, lại khó lòng giải mã, trúc trắc.

Nhưng Ấn Lưng Hình trước mắt này lại là 64 tượng hoàn chỉnh.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó ra lệnh Trần Ngọc Lâu cùng mọi người lấy bản Ấn Lưng Hình này xuống.

Thứ này cũng là đại dụng.

Sau khi lấy bản Ấn Lưng Hình này xuống, trong Minh Điện không còn vật gì khác nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Ngọc Lâu ở bên cau mày nói: Đại ca, mộ Lý Thuần Phong này nếu thật sự tương tự với Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Chắc hẳn, mộ Lý Thuần Phong thật sự vẫn còn ở phía dưới này.

Chúng ta phải tìm cơ quan mới được.

Trong Minh Điện này, đệ thấy cơ quan này hẳn là Hỗn Thiên Nghi.

Trần Ngọc Lâu nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt ở bên cũng khẽ gật đầu.

Hỗn Thiên Nghi này khắc Thiên Can Địa Chi, Thiên Can Địa Chi chính là mật mã.

Chỉ cần tìm được mật mã, liền có thể phá giải cơ quan dẫn đến mộ huyệt Lý Thuần Phong.

Lý Văn Kiệt nhớ kỹ, mật mã này chính là năm Lý Thuần Phong nhậm chức Thái Sử Lệnh, ngay sau đó ra lệnh quần đạo nhanh chóng di chuyển Hỗn Thiên Nghi.

Chỉ trong chốc lát, Hỗn Thiên Nghi đã di chuyển xong.

Theo Hỗn Thiên Nghi di chuyển xong, Rắc.

Chỉ thấy Hỗn Thiên Nghi này dần dần chìm xuống dưới.

Dưới Hỗn Thiên Nghi là một cầu thang, dẫn thẳng xuống dưới.

Đại ca quả nhiên thần cơ diệu toán.

Thấy lối đi thông đến mộ huyệt Lý Thuần Phong đã được mở ra,

Trần Ngọc Lâu ngay sau đó ở bên, cũng giơ ngón cái tán dương một câu.

Ngay sau đó vung tay lên.

Quần đạo dàn hàng một bên, nhanh chóng giương bó đuốc, phong đăng, đi xuống cầu thang.

Cầu thang này, tạo hình cực kỳ đặc biệt, hai bên là vực sâu không thấy đáy.

Quần đạo giương bó đuốc, thắp phong đăng.

Ánh lửa phảng phất đều bị bóng tối nuốt chửng hoàn toàn.

Vòng quanh cầu thang, quần đạo cứ đi vòng quanh, dò đường qua lại, nhưng dù đi thế nào cũng đều quay về điểm xuất phát.

Đừng hòng đi.

Lý Văn Kiệt đứng trên Treo Hồn Bậc Thang, sớm đã khám phá huyền cơ trong đó.

Lập tức nói: Cầu thang này tên là Treo Hồn Bậc Thang.

Trong Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thư có ghi chép, nó tương ứng với Mười Sáu Quẻ Thiên Dịch của Chu Dịch, trong đó 386 hào, tương ứng với 386 cái cầu thang.

Không tìm ra được sinh môn, chúng ta sẽ phải chết cứng ở trên Treo Hồn Bậc Thang này.

Lý Văn Kiệt nói.

Đại đương gia.

Trong quần đạo, một tên nam tử sốt ruột lập công, buộc bó đuốc cháy lên cánh tay nói: Chuyện này có đáng là gì.

Nghĩ đến cái thứ gọi là Treo Hồn Bậc Thang này cũng chỉ là

chướng nhãn pháp mà thôi.

Để ta xuống dưới, tìm đường.

Nói xong, tên Tá Lĩnh lực sĩ này, không đợi Lý Văn Kiệt mở miệng, trực tiếp giơ bó đuốc, từ vực sâu hai bên nhảy xuống.

Thoáng chốc.

Lý Văn Kiệt bĩu môi, thầm nghĩ: Ngươi tiểu tử này, trước đợi ta nói hết lời đã chứ.

Treo Hồn Bậc Thang này, cần tìm được sinh môn, nhảy xuống từ bên cạnh mới có thể rời khỏi nơi đây.

Nhảy xuống ở những chỗ khác, e rằng hài cốt cũng chẳng còn.

Ngươi đây không phải tự tìm phiền phức sao.

Ngay sau đó lắc đầu nói: Những người khác đừng động, ta trước tìm ra sinh môn.

Lý Văn Kiệt ngồi xổm xuống, đối chiếu cầu thang này với Mười Sáu Quẻ Thiên Dịch của Chu Dịch, từng bước dần dần đi qua.

Rốt cục, dừng lại ở một bên cầu thang: Đây chính là sinh môn.

Ai nguyện ý là người đầu tiên xuống dưới dò đường.

Đại đương gia, để ta.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ trong đó không chút do dự, nhảy lên mà ra, từ trên cầu thang nhảy xuống.

Chương 156

Chỉ trong một chớp mắt, đã rơi xuống mặt đất phía dưới, ngay sau đó cao giọng nói: Đại đương gia thần cơ diệu toán.

Phía dưới quả nhiên là sinh lộ, mau xuống đây.

Quần đạo nghe vậy, cũng hô to một tiếng Quăng.

Thuận cầu thang này, nhanh chóng nhảy xuống phía dưới, chỉ trong nháy mắt, lượng lớn Tá Lĩnh quần đạo đã nhảy xuống.

Lần này bên cạnh cũng là cầu thang, nhưng không phải Treo Hồn Bậc Thang như trước, không còn có gì hấp dẫn.

Dưới đó là một động đá vôi tự nhiên.

Bên cạnh cầu thang, trên vách động đá vôi còn vẽ lượng lớn bích họa.

Trên bích họa vẽ một Hỗn Thiên Nghi khổng lồ, và phương pháp thiết kế Treo Hồn Bậc Thang.

Nghĩ đến đây cũng là nơi đặt cơ quan.

Còn phía trước, là một Minh Điện khổng lồ, chính là nơi đặt mộ huyệt thật sự của Lý Thuần Phong.

Quần đạo nhanh chóng xuống Treo Hồn Bậc Thang.

Dưới Treo Hồn Bậc Thang là một động đá vôi khác, nhưng có dấu vết xây dựng nhân tạo.

Cuối động đá vôi này, dưới ánh lửa của quần đạo, có thể thấy hai cánh cửa đá khổng lồ đóng chặt hoàn toàn mộ huyệt.

Loại cửa đá này đều do thợ thủ công điêu khắc liền khối, lấy đá xanh nặng nề làm vật liệu chính, vô cùng nặng.

Bên dưới là thiết kế đối trọng.

Khi cửa đá đóng lại, quả cầu đá phía sau sẽ khóa chặt hoàn toàn cửa lớn.

Trên cửa đá, mài dũa những hoa văn tinh xảo, trên đó là Lang Phường mái hiên, ngói đá Hán, phi diêm đấu củng, vô cùng xa hoa.

Quần đạo ở bên thử đẩy hai lần cửa đá.

Phong kín.

Một tên Tá Lĩnh quần đạo nói: Đây là cửa đá đối trọng.

Tổng đem đầu, cho nổ đi.

Tá Lĩnh quần đạo nói.

Lý Văn Kiệt phất phất tay.

Quần đạo nhanh chóng bố trí lượng lớn thuốc nổ vào cửa đá, ngay sau đó trốn vào trong động đá vôi, kéo kíp nổ.

Oanh.

Thuốc nổ đột nhiên phá tan cửa đá, toàn bộ cửa đá đều theo đó sụp đổ.

Sau khi phá tan cửa đá, quần đạo giương bó đuốc, nhanh chóng bước vào trong.

Lý Văn Kiệt cùng mọi người cũng theo đó đuổi kịp.

Chỉ thấy bên trong cửa đá này, là một không gian lăng mộ khổng lồ, ít nhất bằng một sân bóng đá.

Thiết kế của nó càng giống một tiền thất.

Trung ương là lối đi lát gạch đá xanh, hai bên là lượng lớn thạch nhân, Thạch Mã và các đồ vật khác.

Hai bên nhĩ thất cũng được phong kín bằng cửa đá.

Ngoài ra, trong tiền thất này còn có một công trình nhỏ giống suối phun, nước suối ào ào chảy ra.

Nhìn tình hình trước mắt, Trần Ngọc Lâu ở bên nói: Đại ca, Lý Thuần Phong này thật sự biết chơi một số trò hoa dạng.

Trong mộ thất mà còn làm ra suối phun nhỏ.

Cũng thật thú vị.

Trần Ngọc Lâu ở bên cười nói.

Đây không phải suối phun.

Lý Văn Kiệt nhìn cảnh tượng trước mắt nói: Thứ này gọi là Nội Tàng Oan, còn gọi là Quan Tài Tuôn Chảy.

Có thể sửa đổi phong thủy.

Nói như vậy, có loại phong thủy Quan Tài Tuôn Chảy này, an táng một đại quan lớn thì quá dư dả.

Thì ra là thế, vẫn là Đại ca kiến thức rộng khắp.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, ở bên gật đầu nói.

Trong mắt quần đạo cũng hiện lên một tia bội phục.

Lối mộ đạo lát gạch đá xanh này kéo dài đến cuối cùng, là một cánh cửa đá.

Nơi đây hẳn là Minh Điện trưng bày quan tài.

Quần đạo đang định tiến vào cướp bóc một phen thì Két két.

Đúng lúc này, trong mộ thất nghe thấy một trận tiếng kêu quái dị, âm thanh này giống như tiếng côn trùng nào đó kêu.

Quần đạo nghe thấy âm thanh, liền ngẩng đầu lên, giương bó đuốc nhìn lên trên.

Chỉ thấy trên đỉnh mộ thất, cảnh tượng khó tin cũng theo đó hiện

ra trước mắt mọi người.

Một con nhện khổng lồ, hoa văn trên lưng giống hệt mặt người, dữ tợn mà đáng sợ.

Thể hình con nhện này đã to lớn đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, giống như một tòa nhà lớn.

Tựa như cự thú tiền sử.

Chân nhện cường tráng, giống như từng cây cột khổng lồ, trên đó còn mọc đầy lượng lớn lông đen như gai thép.

Nó chuẩn bị đứng dậy.

Con nhện này phun ra tơ nhện, có phẩm chất dây gai, lúc này đang từ trên mái vòm chậm rãi hạ xuống.

Ta dựa vào.

Đây là vật gì.

Đây là Trái Đất ư.

Con nhện này, lại có thể sinh trưởng đến kích thước khổng lồ như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Quần đạo lúc này ngẩng đầu nhìn lên trên mái vòm, con nhện có thể hình to lớn kia, nhao nhao kinh ngạc tại chỗ, đều vô cùng khó tin.

Con nhện có thể hình to lớn như vậy, đã đến cảnh giới yêu tà.

Ta đi.

Lúc này cũng nhao nhao tản ra.

Oanh.

Chỉ thấy con nhện khổng lồ này cũng theo đó rơi xuống đất, tám con mắt to tròn, giống như tám cái chén nhỏ.

Lúc này lạnh lùng nhìn chằm chằm những vị khách không mời mà

đến này.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu ở bên, lúc này trên trán cũng hiện ra một tia mồ hôi lạnh.

Con nhện lớn như vậy, chúng ta đây là xâm nhập hang tơ nhện rồi sao.

Thứ này làm sao đối phó.

E rằng ngay cả pháp tương sinh tương khắc cũng khó lòng đối phó.

Chá Cô Tiếu ở bên, trong mắt cũng hiện ra một tia vẻ lạnh lùng.

Ngũ Độc thông thường, gà trống là có thể khắc chế nó.

Nhưng thứ này, thể hình khổng lồ như thế, gà trống bình thường e rằng chỉ là mồi nhử mà thôi.

Cho dù là con gà dữ kia, e rằng cũng không phải đối thủ.

Gia hỏa này, đơn giản đã siêu việt phạm trù nhận thức của nhân loại.

Để ta chiếu cố nó.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, cho dù đối mặt với con nhện khổng lồ trước mắt, trong mắt cũng không có mảy may vẻ sợ hãi.

Con nhện này tuy đáng sợ, nhưng trong mắt Lý Văn Kiệt, cũng chỉ đến vậy.

Điện hạ.

Đúng lúc Lý Văn Kiệt muốn ra tay, bên cạnh hắn, nam tử khoác khăn vàng, tay cầm cửu tiết trượng tiến lên nói: Hay là bần đạo ra tay đi.

Trời tướng quân Trương Giác.

Tốt.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Từ khi triệu hoán Trương Giác đến bây giờ, hắn còn chưa cho thấy thần thông, vừa vặn cũng nhân tiện xem thủ đoạn của Trương Giác.

Chỉ thấy Trương Giác tay cầm cửu tiết trượng, đối mặt với Thủy Tổ Cự Nhện trước mắt, trên mặt cũng không có mảy may vẻ sợ hãi.

Dựa vào chân khí của ta, hợp với tạo hóa của thiên địa.

Lôi Công giúp ta.

Theo tiếng Trương Giác vừa dứt, cửu tiết trượng trong lòng bàn tay đột nhiên cắm xuống đất.

Rầm rầm.

Trong một chớp mắt, thiên không như mực, lôi điện dày đặc, mây đen bao phủ chân trời.

Chợt, một đạo thiên lôi, trong nháy mắt giáng xuống.

Thủy Tổ Cự Nhện kia, thể hình to lớn, vốn chiếm cứ ở nơi đây, được Lý Thuần Phong giữ lại để thủ hộ lăng mộ, vô cùng mãn nguyện.

Nhưng không ngờ, tấm khăn vàng này lại có thể triệu hoán lôi đình.

Nên biết, thuật lôi hỏa này, trên thế gian không có thứ gì có thể kháng cự.

Trong chốc lát, một đạo thiên lôi giáng xuống, đánh xuyên mái vòm mộ huyệt, đột nhiên đánh trúng Thủy Tổ Cự Nhện.

Kẻ này bị đau, gầm rú một tiếng, còn muốn chạy trốn.

Nhưng chỉ riêng đạo lôi đình này, cũng đã khiến kẻ này hồn xiêu phách lạc, thân hình tan biến, hóa thành một đống đất khô cằn, không còn động tĩnh.

Quả không hổ là mãnh tướng dưới trướng đại ca, thật sự phi phàm.

Lúc này thấy Trương Giác thi triển tài năng, Trần Ngọc Lâu ở bên, cũng giơ ngón cái, không tiếc tán dương.

Thiên lôi.

Thuật thiên lôi này thật sự lợi hại, không thể coi thường a.

Đúng vậy a, đơn giản không phải người bình thường có thể sánh được.

Quần đạo lúc này, cũng ở bên nghị luận ầm ĩ, dùng ánh mắt kính sợ nhìn Trương Giác trước mắt.

Điện hạ.

Trương Giác tru diệt kẻ này xong, hướng về phía Lý Văn Kiệt ôm quyền.

Chương 157

Thấy thế, Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Lúc này Thủy Tổ Cự Nhện đã hoàn toàn chết.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó vung tay lên.

Quần đạo chen chúc tiến tới, nhanh chóng đi đến cửa vào Minh Điện, sau khi cạy mở cánh cửa đá này.

Đập vào mắt là một Minh Điện đời Đường khổng lồ, trung ương bày đặt quan tài của Lý Thuần Phong.

Rất nhanh, quần đạo đã cạy mở cửa lớn.

Trong minh điện này, chỉ thấy một cỗ quan tài đời Đường được bày ra.

Cỗ quan tài này là một cỗ thạch quan nặng nề, to lớn.

Trên đó tựa như mái hiên nhà ngói gạch, che phủ phía trên quan tài đá.

Bốn phía đều là những bức bích họa được phác thảo.

Quần đạo xông vào lăng mộ, cũng chẳng khách khí, trắng trợn vơ vét minh khí, nhao nhao bỏ vào bao tải.

Minh khí nơi đây cũng khá hậu hĩnh.

Trên mặt quần đạo đều hiện rõ vẻ vui mừng.

Sau khi vơ vét hết những minh khí này, liền bắt đầu mở quan tài.

Thạch quan này kín kẽ, được chế tác bằng kết cấu góc nối đặc biệt, phối hợp thành một thể.

Nó gần như là một tảng đá khổng lồ.

Muốn tìm ra khe hở để cạy mở quan tài, gần như là khó như lên trời.

Quần đạo đứng bên cạnh cũng chỉ biết sốt ruột vò đầu bứt tai.

Lý Văn Kiệt đẩy quần đạo ra.

Trên thạch quan này, ngoài những hoa văn điêu khắc trên bề mặt, trung tâm còn có một lỗ khảm nhỏ.

Lỗ khảm này vừa vặn có hình dạng một cây bút lông.

Lý Văn Kiệt tháo cây bút lông đã lấy được từ bích họa trước đó xuống, rồi khảm nạm vào lỗ khảm này.

Rắc.

Theo một tiếng cơ quan vang lên.

Chỉ thấy bên cạnh cỗ quan tài đá này, chậm rãi hiện ra một bàn cờ nhỏ tinh xảo.

Trên bàn cờ bày ra một ván cờ tàn, ván cờ này sát phạt vô cùng thảm liệt.

Hơn nữa, bên cạnh nó chỉ có một quân cờ, chính là cờ đen.

Điều này cho thấy ý của Lý Thuần Phong là muốn người ta đặt quân cờ đen này vào vị trí đặc biệt để phá vỡ ván cờ tàn này, như vậy mới có thể phá vỡ cơ quan trước mắt.

Quần đạo đều là những người dốt đặc cán mai, làm gì biết chút tài đánh cờ nào.

Chỉ có thể trố mắt nhìn nhau.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, nhìn ván cờ trân lung trước mắt rồi nói, Xem ra, Lý Thuần Phong này muốn chúng ta phá giải ván cờ

tàn này thì mới có thể lấy được bảo vật a.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh liếm môi một cái, rồi nói: Đại ca, ván cờ này chính là một ván cờ tàn nổi tiếng trong lịch sử.

Đương nhiên, vào cái thời đại của Lý Thuần Phong, ván cờ như thế này rất khó phá giải.

Nhưng vào cái thời đại hiện nay, chỉ cần ở chỗ này, thì có thể phá giải toàn bộ ván cờ tàn.

Chá Cô Tiếu nói.

Ừm.

Lý Văn Kiệt gật đầu.

Ngay sau đó, hắn cầm lấy quân cờ đen trên bàn cờ, suy nghĩ một lúc rồi đặt xuống đúng vị trí vừa nãy.

Quân cờ đen vừa mới rơi xuống.

Rắc.

Chỉ thấy từ trung tâm bàn cờ, một cái hộp gỗ bật lên.

Trong hộp gỗ hiện ra một viên mai rùa, chính là Xương Rồng Thiên Thư.

Ngoài ra, các bức tường xung quanh cũng xoay chuyển, trên vách tường vẽ đầy những bức bích họa lớn.

Trên bích họa, ngoài vàng bạc châu báu, còn có vài cuốn kiếm phổ.

Kiếm phổ này chính là Thất Tinh Quyết.

Thật đúng là liên động.

Lý Văn Kiệt bĩu môi nói khi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đồng thời, cỗ thạch quan kia cũng theo đó chìm xuống, dần dần biến mất.

Quần đạo đứng đó nhìn nhau, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Cầm tài bảo rồi rời khỏi mộ thất đi.

Lý Văn Kiệt nói, Lý Thuần Phong này là một kỳ nhân phong thủy đời Đường, chắc hẳn đã sớm tính toán đến bước này rồi.

Những vàng bạc châu báu này, cứ để chúng ta thấy tốt thì lấy, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt.

Bằng không, ngược lại là rước họa vào thân.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Quần đạo nghe vậy cũng gật đầu.

Mặc dù lòng ngứa ngáy khó nhịn, muốn nổ tung thạch quan để xem cho rõ, nhưng đã Đại đương gia lên tiếng thì liền lập tức thu tâm.

Nhanh chóng mang theo bao tải, thu vàng bạc châu báu vào.

Lý Văn Kiệt thì đứng bên cạnh, nhanh chóng khắc ghi những Thất Tinh Kiếm Quyết được chép trên bích họa vào trong đầu.

Thu vàng bạc châu báu.

Đem Thất Tinh Kiếm Quyết này, cũng bỏ vào trong túi.

Chúc mừng Đại ca, lại được bảo thuật.

Trần Ngọc Lâu là người thông minh, đứng bên cạnh nhìn vài lần đã hiểu rõ tình huống.

Ngay sau đó ôm quyền nịnh nọt nói.

Chỉ là một chút tiểu thuật không đáng kể mà thôi.

Lý Văn Kiệt mỉm cười, tỏ vẻ xem thường.

Quần đạo sau khi tìm kiếm bảo vật xong, tự nhiên là rút khỏi Long Lĩnh Mê Quật, mang theo thi thể Kim Toán Bàn, nhanh chóng trở về hồ lô động.

Luận công ban thưởng.

Ngay sau đó, thi thể Kim Toán Bàn cũng được chọn một khối phong thủy bảo địa để hạ táng.

Việc này xem như đã kết thúc.

Lý Văn Kiệt sau khi tu luyện Thất Tinh Kiếm Quyết đến mức lô hỏa thuần thanh.

Hiện tại, quần đạo cũng đã chỉnh đốn gần xong trong hồ lô động này.

Lần trước, tại Cổ Lam Huyện, khi tìm thấy thiết long quan, đã biết được Tần Lĩnh Thần Thụ nằm không xa.

Lý Văn Kiệt cũng đã động tâm tư.

Hiện tại đã chỉnh đốn gần xong, tự nhiên sẽ không nhàn rỗi.

Hắn lệnh quần đạo thu thập trang bị, ngay sau đó lần thứ hai tiến về Tam Tần chi địa để tìm kiếm Tần Lĩnh Thần Thụ.

Theo như ký ức, cần xuất phát từ Trần Thương, men theo đường núi Tần Lĩnh, một đường đến Gia Lăng Giang.

Qua Gia Lăng Giang, trong núi sâu Tần Lĩnh chôn cất không ít vương hầu tướng lĩnh, cổ mộ đế vương.

Lần này không cần nhiều người, Lý Văn Kiệt chỉ dẫn theo hơn mười người, thu thập giả dạng một phen thành khách thương.

Ngay sau đó đã đến Trần Thương.

Chương 158

Tại đó, tìm một chiếc xe, lung lay sắp đổ, đã đi theo đường đèo Bàn Sơn.

Đến Gia Lăng Giang.

Trong núi sâu Tần Lĩnh.

Thế núi Tần Lĩnh trải dài ngang dọc, quanh co, hùng vĩ bao la, nghìn núi vạn khe.

Cổ mộc san sát thành rừng, xanh um tươi tốt, tùng bách xanh rì.

Thiên Hoàng sâu thẳm.

Trong dãy núi Tần Lĩnh, từ xưa đến nay cũng không ít những chuyện truyền thuyết.

Nơi đây là khu vực không người, hiếm dấu chân người.

Ầm.

Vừa đến trong thâm sơn, liền nghe thấy tiếng nổ núi vang lên.

Dân bản xứ đều thờ ơ.

Lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước.

Cổ mộ Tam Tần rất nhiều, một bộ phận lớn dân bản xứ sống dựa vào việc trộm mộ.

Ở Tần Lĩnh này, nổ núi rất nhiều chính là nổ mộ.

Đương nhiên, đối với loại hành vi nổ núi lung tung, không chút kỹ thuật nào này, Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đều không có chút hứng thú nào.

Chỉ là nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi đến khi vào đến trong thâm sơn, đường đèo Bàn Sơn đã đến cuối cùng, lúc này mới xuống xe.

Ngay sau đó, dựa vào đôi chân của mình, họ tiến vào sâu trong núi.

Lại để cho mấy tên quần đạo lập tức giẫm đĩa, rất nhanh đã thu được không ít tin tức.

Dân bản xứ đều thịnh truyền rằng, trong thâm sơn Tần Lĩnh này tồn tại một mảnh cổ chiến trường.

Cứ hễ trời mưa sấm sét, liền có tiếng đao binh chém giết vang lên, vô cùng khủng bố.

Truyền thuyết nơi này chính là nơi ở của Bắc Ngụy Bất Ngữ Kỵ.

Hơn nữa, ở sâu trong cổ chiến trường này, qua một địa hình Nhất Tuyến Thiên, chính là khu vực không người thực sự.

Nơi đây được truyền thuyết là thông đến U Minh Địa Phủ, Địa Ngục Hoàng Tuyền chi địa.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, trong mắt cũng hiện ra vẻ hài lòng.

Lần này muốn đi đến Tần Lĩnh Thần Thụ, chính là ở chỗ được thịnh truyền là U Minh Địa Phủ này.

Chỉ cần bước qua địa hình Nhất Tuyến Thiên này, liền có thể tìm thấy Tần Lĩnh Thần Thụ.

Thâm sơn Tần Lĩnh này núi cao nặng nề, khe rãnh chằng chịt, ven đường không thiếu những ngôi mộ cũ nát.

Rất nhiều mộ huyệt đều đã bị đào xới sạch.

Dọc đường đi qua, khi leo lên một con dốc cao nhất, nhìn ra xa phía trước.

Tại tầm nhìn rộng mở của dốc núi này, hoàn toàn có thể nhận ra,

trước mắt chính là một địa thế kết cấu Nhất Tuyến Thiên khổng lồ.

Toàn bộ tạo thành một sơn cốc rộng lớn.

Chắc hẳn nơi đây chính là địa bàn của Tần Lĩnh Thần Thụ dọc đường.

Lý Văn Kiệt cũng không chậm trễ, dẫn theo quần đạo, nhanh chóng tiến vào khu vực sơn cốc trước mắt.

Địa thế nơi đây rất cổ quái.

Giống như một thanh bảo kiếm chém đôi từ đó, hai bên địa thế hiểm trở, vách đá nhô ra, quái thạch lởm chởm.

Quần đạo nhìn địa thế trước mắt, thầm nghĩ lần này may mắn là đi đổ đấu.

Nếu không, cổ đại hành quân đánh trận, loại địa thế đặc thù này chính là đại húy kỵ.

Nếu có phục binh mai phục hai bên sơn cốc, cho dù là mười vạn binh mã cũng phải chôn vùi nơi đây.

Dọc theo sơn cốc đi sâu vào.

Ầm ầm.

Trên bầu trời dần dần vang lên tiếng sấm.

Tiếng sấm khổng lồ vang lên, tiếng vọng ầm ầm trong vách đá sơn cốc, trở nên ngày càng lớn.

Hơn nữa, trong những thung lũng này, hai bên quái thạch lởm chởm, những tảng đá nhô ra này tạo thành một bức tường hồi âm đặc biệt.

Những bức tường hồi âm này, trong quá trình không ngừng quanh quẩn tiếng sấm, dần dần khiến tiếng sấm vang dội trong sơn cốc này.

Giống như thiên quân vạn mã đang giao chiến sôi trào vậy.

Quần đạo thân ở giữa sơn cốc, dù biết đây chỉ là tiếng sấm vang vọng, nhưng vẫn kinh hồn bạt vía.

Phảng phất đặt mình vào cổ chiến trường ngàn năm trước, đang không ngừng giao chiến.

Lý Văn Kiệt đứng bên cạnh, cũng nghe những âm thanh đó.

Ngay sau đó thản nhiên nói: Nhị đệ, Tam đệ, xem ra, cái điều dân bản xứ thịnh truyền là ma quỷ gì đó.

Hẳn là do địa thế cổ quái này, cùng tiếng sấm quanh quẩn tạo thành.

Đúng vậy.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh cũng khẽ gật đầu nói: Tất cả những truyền thuyết cổ xưa và thần bí.

Đều có dấu vết mà lần theo, chỉ là xem cách giải thích thế nào thôi.

Lý Văn Kiệt nhẹ gật đầu.

Quần đạo tuy kinh hồn táng đảm, nhưng thấy ba vị Bánh Lái đều vững như bàn thạch, nên không còn sợ hãi.

Men theo con đường Nhất Tuyến Thiên sơn cốc này, rất nhanh đã đến sâu trong đại núi.

Địa thế nơi đây cổ quái.

Trước mắt chỉ thấy đá vụn trải rộng, che kín một quái vật khổng lồ.

Nó chắn ngang con đường phía trước.

Trong đống đá vụn này, có thể nhận thấy một bàn tay cực lớn, từ đó vươn ra.

Quần đạo nhất thời đứng sững tại chỗ, có chút kinh hãi.

Đừng sợ.

Thấy quần đạo kinh hãi, cảnh tượng trước mắt quả thực có chút khó tin.

Lý Văn Kiệt lập tức tiến lên, mở miệng nói: E rằng là một vài tượng đá khổng lồ bị sụp đổ vỡ nát, nên mới dẫn đến hiện tượng này.

Nơi đây nhất định có đại mộ, cự mộ.

Dọn dẹp đá vụn.

Nghe Lý Văn Kiệt nói trong núi này nhất định có cổ mộ, cự mộ, quần đạo liền lập tức hăng hái như điên.

Nhanh chóng tiến lên, dọn dẹp sạch sẽ những đá vụn này.

Dưới đống đá vụn quả nhiên chỉ thấy, chính là một cái đầu tượng đá khổng lồ, cao ba mét, thần sắc âm lãnh.

Điêu khắc vô cùng tinh mỹ.

Nó đã bị sụp đổ xuống.

Sau khi dọn dẹp xong những đá vụn này, quần đạo nhìn theo hướng sụp đổ.

Chỉ thấy phía trên đống đá vụn này, dựa theo thế núi mà xây dựng một pho tượng đá khổng lồ.

Pho tượng đá này được xây dựng dựa vào thế núi.

Hiện tại do sụp đổ, chỉ còn lại nửa thân, nhưng vẫn cao lớn vô cùng, giống như Đại Phật Lạc Sơn trong thâm sơn, khiến người rung động.

Chương 159

Trong núi này, vậy mà xây dựng pho tượng khổng lồ như thế, thật sự là cổ quái.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ quạt giấy vào lòng bàn tay rồi nói.

Thật không biết đây là lăng mộ của ai.

Ngay sau đó, hắn hơi nheo mắt lại nói: Đại ca, vừa rồi lúc sấm sét vang dội.

Dựa vào tiếng sấm vang vọng trong núi này, đệ đã đại khái nghe rõ, e rằng trong núi này nhất định có một hành lang.

Vô cùng trống trải.

Lăng mộ này, phần lớn là ở chỗ này.

Trần Ngọc Lâu nói, nhìn về phía nửa trên của tượng đá nhân.

Nửa thân tượng đá nhân này.

Hướng sụp đổ, phía sau chỉ thấy một cái huyệt động, chỉ là bị đá vụn che giấu.

Quần đạo ngay sau đó hô lên một tiếng Quăng.

Nhanh chóng tiến về phía hang động bị đá vụn che giấu này.

Chá Cô Tiếu cũng đứng bên cạnh, lên tiếng nói: Đại ca, năm đó đệ đổ đấu đại mộ đời Đường nhiều nhất.

Lăng mộ đời Đường, nhất là cổ mộ đế vương, đứng đầu các triều đại, khai sơn làm lăng, thời thời khắc khắc đều toát ra phong thái ta là độc tôn, thiên triều thượng quốc.

Đời Đường sùng bái Phật giáo, thường sẽ tạo hình một số tượng Phật khổng lồ giữa quần sơn vạn khe.

Những pho tượng lớn này hoặc là đại biểu tín ngưỡng, hoặc là đại diện cho một nhân vật quan trọng nào đó.

Chắc hẳn pho tượng lớn này, nhất định chính là một nhân vật quan trọng nào đó.

Chá Cô Tiếu nói.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Rất nhanh, quần đạo đã dọn dẹp xong đá vụn, trước mắt chỉ thấy một hang động sâu thẳm hiện ra.

Đúng lúc định bước vào trong đó.

Chít chít.

Trong thâm sơn này, chỉ thấy một lượng lớn khỉ chạy đến.

Đàn khỉ này có tính công kích cực mạnh, điên cuồng ném đá trong tay về phía Lý Văn Kiệt và những người khác.

Trong đàn khỉ này, có một con vượn già cao hơn hai mét, lại còn cầm một cây quyền trượng, trên mặt bao phủ mặt nạ đồng xanh.

Chiếc mặt nạ này, tạo hình hơi tương tự với chiếc mặt nạ ôm mặt trùng trên quan tài Thiết Long trước đó.

Đàn khỉ này chính là yêu thú canh giữ những mộ huyệt này.

Thấy đàn khỉ không ngừng quấy rối, điên cuồng ném đá xuống, quần đạo lập tức cũng nổi hỏa.

Không đợi ra tay.

Đoàng.

Chỉ có hai mươi tiếng súng vang lên, chính là Chá Cô Tiếu đã xuất

thủ.

Hộp pháo hai mươi viên đạn này, tựa như cắt cỏ, có thể xưng bách phát bách trúng, thậm chí có tình huống một phát xuyên qua hai ba con khỉ đều xảy ra.

Lập tức hàng chục con khỉ đã chết thảm dưới làn đạn.

Đàn khỉ còn lại, dù còn sống cũng sợ hãi đứng sững tại chỗ, thậm chí có vài con còn tè ra quần.

Lập tức tan tác.

Về sau ở vùng Tần Lĩnh, có truyền thuyết rằng đàn khỉ con này, phàm là thấy người mặc đạo bào, thân hình cao lớn, nhất định sẽ sợ hãi run lẩy bẩy, không dám đến gần.

Đó chính là uy phong do Chá Cô Tiếu lập ra ở đây.

Bỏ qua những lời nhàn rỗi.

Quần đạo tìm đến hang động, đốt bó đuốc, Lý Văn Kiệt và những người khác cũng nhanh chóng tiến lên.

Huyệt động này không giống mộ huyệt, càng giống một hang đá tự nhiên.

Bước vào trong đó, chỉ có một vài dấu vết cần thiết của con người tạo hình.

Trên vách tường vẽ một cây cổ thụ khổng lồ, vùi lấp trong lòng đất.

Chắc hẳn chính là thanh đồng thần thụ kia.

Sau khi bước vào huyệt động này, phía dưới chính là dòng nước.

Dòng nước nơi đây không phải mạch nước ngầm gì cả, chính là nước mưa tích tụ quanh năm trong huyệt động này, dù sao cũng hơi

âm trầm.

Vừa vặn có thể ngập đến đầu gối người.

Quần đạo giơ bó đuốc, rất nhanh bước vào đường sông này.

Nước sông vừa mới ngập đến đầu gối, chắc hẳn cũng sẽ không xuất hiện sinh vật cổ quái gì.

Tất cả chớ động.

Thấy quần đạo muốn bước vào đường sông, Lý Văn Kiệt lập tức mở miệng nói: Trong con sông này, có thực nhân ngư.

Các ngươi hãy đóng một cái bè trúc rồi hãy qua sông.

Nghe vậy, mấy tên Tá Lĩnh quần đạo nhìn nhau, rồi mở miệng nói: Đại đương gia, người cũng quá cẩn thận một chút rồi.

Đúng vậy, đây chẳng qua là nước mưa tích tụ, hình thành một cái hang động nước đọng thôi.

Nơi đây làm sao có thể có thực nhân ngư.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt cười lạnh một tiếng, rồi nói: Các ngươi không tin.

Ngay sau đó, Lý Văn Kiệt lấy từ trong túi ra một sợi dây thừng, dính một chút huyết nhục lên đó.

Rồi.

Vút.

Sợi dây thừng trong nháy mắt ném vào trong nước.

Ùm ùm.

Theo sợi dây thừng vừa mới ném vào nước.

Chỉ thấy trong dòng nước này, trong nháy tức thì sôi sục như nước sôi, nổi lên một lượng lớn bong bóng.

Ngay sau đó không ít con cá lớn, trực tiếp há to hàm răng miệng rộng, cắn nuốt, trực tiếp cắn nát sợi dây.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, quần đạo lập tức cũng nuốt nước miếng ừng ực, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Rõ ràng là không ngờ rằng, trong hang động nước đọng này, lại còn có những thực nhân ngư này tồn tại.

Đại đương gia, người thật sự là thần, loại địa phương này làm sao lại có thực nhân ngư chứ.

Đúng vậy, may mắn Đại đương gia cẩn thận, nếu không, chúng ta tùy tiện bước vào, e rằng bây giờ đã sớm biến thành phân cá rồi.

Quần đạo nhìn Lý Văn Kiệt, trong mắt hiện rõ vẻ kính nể.

Đây không đơn giản chỉ là nước mưa, nơi đây còn kết nối với sông ngầm dưới lòng đất.

Lý Văn Kiệt nói.

Những thực nhân ngư này, từ sông ngầm dưới lòng đất du đãng mà đến.

Từ lúc ta vừa mới tiến vào, ta đã chú ý thấy, những vũng nước này căn bản không phải nước đọng, mà là luôn lưu động, nên ta sinh nghi.

Hơn nữa, dưới mặt nước này vẫn luôn có tình trạng sủi bọt, lúc này mới kết luận, nơi đây tất nhiên không hề đơn giản.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Nghe Lý Văn Kiệt phân tích xong, quần đạo đều vui lòng phục tùng.

Ngay sau đó nhanh chóng chế tạo bè trúc, dùng bè trúc nhanh chóng vượt qua khu vực nước đọng này.

Bên kia bờ bày ra một cầu thang đi xuống.

Thuận theo cầu thang này đi xuống, hiện ra trước mắt là một thạch thất.

Nội bộ thạch thất khá chật hẹp.

Trung tâm bày một cỗ quan tài đá, bốn phía trống rỗng, thậm chí ngay cả minh khí cũng không có.

Quần đạo cũng không chậm trễ.

Trực tiếp cạy mở cỗ quan tài đá này, trong thạch quan chỉ nằm một bộ xương đã hư thối.

Không có chút vàng bạc nào.

Quần đạo mắng to một tiếng xúi quẩy.

Ngay sau đó trực tiếp vứt thi thể ra ngoài quan tài, rồi lục soát trong ngoài cỗ quan tài này một phen.

Thấy quả thật không có gì, liền trực tiếp đạp nát toàn bộ quan tài để trút giận.

Chương 160

Không ngờ, vừa mới đạp nát cỗ quan tài đá trước mắt này, chỉ thấy dưới thạch quan lại có một càn khôn khác.

Chính là một hang động đi xuống.

Phía dưới từng trận gió lạnh, còn có tiếng sông chảy, chắc hẳn chính là nơi sông ngầm dưới lòng đất.

Quần đạo nhìn nhau, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Lý Văn Kiệt đẩy quần đạo ra, nhìn xuống hang động phía dưới, biết được men theo huyệt động này xuống sông ngầm dưới lòng đất, liền có thể tìm thấy Tần Lĩnh Thần Thụ.

Ngay sau đó vung tay lên nói: Xuống thôi.

Quần đạo men theo hang động, dùng con rết treo núi bậc thang, nhanh chóng đi xuống phía dưới.

Dưới huyệt động này, chính là một khu vực sông ngầm dưới lòng đất.

Sông ngầm nơi đây không giống bình thường, tựa như nằm cạnh miệng núi lửa.

Có một mùi lưu huỳnh, hơn nữa nước sông có chút nhiệt độ.

Quần đạo rơi vào dòng sông, nhao nhao cảm thấy như đang rơi vào suối nước nóng.

Sâu trong dòng sông.

Trước mắt còn có một cột nước khổng lồ, thỉnh thoảng lại phun ra ngoài, giống như cá voi phun cột nước.

Quần đạo nhao nhao từ trong sông ngầm lên hai bên bờ, rồi vắt

khô quần áo.

Kiểm kê nhân số.

Thấy không có gì trở ngại, Lý Văn Kiệt lúc này mới bắt đầu chú ý tình hình xung quanh.

Trên vách tường sau sông ngầm, dưới dạng bích họa, vẽ một số nội dung.

Kết hợp với một vài truyền thuyết cổ xưa của dân bản xứ, có thể tổng hợp được một số tin tức.

Con sông ngầm dưới lòng đất trước mắt này, chính là U Minh Hoàng Tuyền Hà mà dân bản xứ thịnh truyền.

Dưới Hoàng Tuyền Hà này, còn có một sợi xiềng xích to lớn.

Chỉ cần tìm được sợi xiềng xích này, liền có thể men theo dây xích, đi thẳng vào Âm Tào Địa Phủ.

Quần đạo vốn là những kẻ gan to bằng trời, vì tiền không cần mạng.

Tự nhiên không sợ Âm Tào Địa Phủ gì cả.

Nắm lấy xích sắt, men theo dòng sông, định đi sâu vào bên trong.

Trung tâm dòng sông này còn có một cột nước, cứ cách năm phút đồng hồ lại dâng trào một lần.

Phía dưới chính là một nơi giống như tuyền nhãn, cột nước phun ra có thể đạt đến nhiệt độ nước sôi.

Trong nháy mắt có thể nướng chín con người.

Cũng bởi vậy, xung quanh sông ngầm này, hầu như không thấy sinh vật còn sống.

Quần đạo cũng không dám lơ là.

Sợ biến thành bị cột nước này trực tiếp nướng chín, họ tìm cách lách qua cột nước này, lợi dụng khoảng cách năm phút đó.

Trực tiếp vượt qua.

Men theo xích sắt, một đường dọc dòng sông, rất nhanh đã đến nơi cuối cùng.

Cuối cùng, tiếng oanh minh đinh tai nhức óc.

Nơi đây vậy mà chính là một dòng nước có hình dạng giống miệng hồ lô, cuối cùng là một thác nước khổng lồ đổ xuống.

Phía dưới là một đầm sâu lớn.

Quần đạo dựng con rết treo núi bậc thang, men theo cạnh thác nước, nắm chặt con rết treo núi bậc thang, sợ bị thác nước cuốn trôi.

Ngay sau đó dọc theo con rết treo núi bậc thang, một đường đi xuống phía dưới.

Sợi xích sắt kia, ở phần trung tâm đã bị đứt gãy kéo dài, vừa vặn có thể từ trung tâm thác nước mà bước vào bên trong.

Dù sao cũng có chút ý tứ của Hoa Quả Sơn.

Cuối cùng sợi xích sắt là một cánh cửa đá khổng lồ, bị bao trùm dưới tiếng oanh minh đinh tai nhức óc của thác nước.

Trên cửa đá này, tạo hình Phi Thiên Dạ Xoa, Hắc Bạch Vô Thường, phù điêu thần du lịch ngày đêm.

Bên cạnh nó còn có tạo hình dữ tợn, giống như ác quỷ trấn mộ thú.

Thật giống như lối vào Địa Ngục Diêm La.

Quần đạo cũng không khỏi có chút sợ run tim gan, nhưng lòng tham vẫn chiến thắng nỗi sợ hãi.

Đập tan cửa đá.

Bên trong càng là có một động thiên khác, chính là một hang đá tự nhiên khổng lồ, giống như là cưỡng ép đào rỗng cả ngọn núi vậy.

Bên trong chính là nội bộ của cả tòa đại núi Tần Lĩnh.

Trước mắt bày ra một cái hố cực lớn, mà trong cái hố này, lít nha lít nhít, chất chồng như núi.

Chính là đại lượng núi thây biển máu, hài cốt khắp nơi trên đất.

Đây là một cái hố chôn theo vạn người chết.

Thi thể nơi đây chất chồng như núi, hơn nữa được bày ra cực kỳ cổ quái, từng đống xương khô.

Tựa như được sắp đặt thành một trận pháp kỳ lạ.

Diện tích bao phủ cực kỳ rộng khắp.

Giống như bước vào trong Địa Ngục Diêm La.

Cho dù quần đạo đã đổ đấu không ít cổ mộ, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy tình huống như vậy trước mắt, vẫn không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt lớn.

Người chết được chôn cùng nơi đây thật sự quá nhiều, đơn giản không giống một cổ mộ nào cả, càng giống như bước vào trong Diêm La Điện.

Tổng đem đầu, chúng ta sẽ không, thật sự đến đại điện Diêm La Vương rồi chứ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tá Lĩnh quần đạo cũng là nuốt nước miếng ừng ực.

Trong lòng không khỏi có chút run rẩy.

Thật là lạ.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, cũng tặc lưỡi nói: Đại ca, người chết này không khỏi quá nhiều một chút.

Chôn theo thì đệ cũng từng nghe nói qua, nhưng có thể đạt tới quy mô như vậy thì thật sự chưa từng thấy.

Hiến Vương lão nhi kia tuy đủ tàn bạo, nhưng so với cảnh tượng trước mắt này, thật đúng là tiểu vu gặp đại vu a.

Trần Ngọc Lâu bĩu môi nói.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt thì thản nhiên nói bên cạnh: Nơi đây, chính là lăng mộ của người Khố nước vào thời cổ đại.

Năm đó quân Hán công thành đoạt đất, đã từng giết đến nơi đây, những núi thây biển máu này, chính là dấu vết lưu lại năm đó.

Lý Văn Kiệt nhìn cảnh tượng trước mắt, từ tốn nói.

Thật sự là không ngờ, lại còn có một đoạn nguồn gốc như thế.

Trần Ngọc Lâu cũng đứng bên cạnh khẽ gật đầu.

Quần đạo vốn là phường tham lam.

Trước mặt bày ra núi thây biển máu, chỉ khiến họ hơi chấn kinh một chút, cũng không có quá nhiều biểu cảm.

Lúc này dưới sự kích thích của lòng tham, họ vẫn xông vào thi trận trước mắt, chuẩn bị tìm kiếm quan tài.

Những thi trận này, đúng như lời Lý Văn Kiệt nói, trên thân quần áo phục sức căn bản khác biệt, dây dưa hỗn loạn.

Một bộ phận chính là quân Hán năm đó, trên thân còn có khôi giáp đã tàn phá, phần khác thì là người Khố nước.

Chỉ là những thi thể này đã sớm hóa thành từng đống xương khô, trên thân căn bản không có vật gì đáng tiền, quần đạo cũng lười nhìn

nhiều.

Chương 161

Trước đó, mọi người ở Nhất Tuyến Thiên từng nghe nói nơi đó chính là cổ chiến trường, Bắc Ngụy Bất Ngữ Kỵ từng giao chiến tại đây.

Bây giờ nghĩ lại, e rằng mục tiêu của những Bắc Ngụy Bất Ngữ Kỵ đó cũng là Tần Lĩnh Thần Thụ được chôn vùi trong thâm sơn Tần Lĩnh này.

Quần đạo hành tẩu trong thi trận này.

Nhưng nơi đây kỳ quái phức tạp, giống như trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp thời cổ đại, mảy may không tìm thấy lối ra nào.

Đi trong thi trận này nửa ngày, thấy căn bản không tìm thấy lối ra, Lý Văn Kiệt vung tay lên, rồi nói: Đừng đi nữa.

Nơi đây có chỗ quái dị.

Lý Văn Kiệt nhìn những thi sơn chồng chất thành từng khối đường đi xung quanh, rồi nói: Các ngươi nhìn kỹ.

Những thi sơn này, hình dạng chồng chất lẫn nhau căn bản khác biệt, hình thành những con đường phức tạp rối rắm.

Đây rõ ràng chính là một thi trận.

Thi trận ư.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh nhíu mày.

Đại ca, chẳng lẽ. hắn thông minh một chút đã hiểu ra điều gì.

Ừm.

Lý Văn Kiệt thì gật đầu bên cạnh nói: Thi trận, cũng chính là trong

đó hàm chứa Bát Quái trận, Kỳ Môn Độn Giáp và các trận pháp khác.

Đem thi thể bày ra nơi đây, hình thành một trận pháp đặc biệt để giam chúng ta ở trong đó.

Lý Văn Kiệt mở miệng nói.

Thật sự là không ngờ, những người cổ đại này vậy mà tinh thông đạo trận pháp đến thế.

Nghe Lý Văn Kiệt nói xong, Trần Ngọc Lâu cũng đứng bên cạnh nhẹ gật đầu.

Thầm nghĩ khó trách mọi người bị vây trong thi trận này, nửa ngày đều khó mà đi ra ngoài.

Hóa ra thi thể nơi đây lại tạo thành một trận pháp đặc biệt.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh cau mày nói: Đại ca, đã như vậy thì tính sao đây.

Hay là thế này, đệ để các huynh đệ, một mồi lửa thiêu hủy nơi đây tính.

Trần Ngọc Lâu nói.

Lý Văn Kiệt liếc Trần Ngọc Lâu, rồi nói: Ngươi muốn cho chúng ta biến thành gà nướng à.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, cũng ngượng ngùng cười một tiếng.

Chuyện nhỏ này, không cần dùng lửa, ta một kiếm bổ ra là được.

Lý Văn Kiệt nói.

Thi trận trước mắt này tuy phức tạp.

Nhưng loại vật như trận pháp này, trong thế giới Đạo Mộ, không giống như trong tiểu thuyết tiên hiệp mà tà dị đến mức thần thông gì cũng không phá vỡ được.

Chỉ cần có vật mang lực phá hoại lớn, đều có thể bổ ra trận pháp này.

Lý Văn Kiệt vung Long Tuyền Bảo Kiếm, một kiếm bổ ra.

Trong nháy mắt, chỉ thấy kiếm khí quét ngang, kiếm quang khuấy động.

Chỉ trong khoảnh khắc, những xương khô trước mắt này trực tiếp tan tành, bay ra hai bên.

Trung tâm hình thành một khe rãnh khổng lồ.

Trận pháp này cũng theo đó sụp đổ.

Nhìn tình huống trước mắt, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh vung quạt xếp, rồi tán thán nói: Hay là Đại ca có bản lĩnh, các huynh đệ, xông lên.

Tá Lĩnh quần đạo ngay sau đó chọn Phong Đăng, nhanh chóng tiến vào.

Toàn bộ đại mộ Tần Lĩnh này khe rãnh chằng chịt, sâu thẳm vô cùng.

Sau khi phá vỡ thi trận trước mắt.

Không bao lâu, trước mắt hiện ra một cái giếng thẳng.

Giếng thẳng này từ trên xuống dưới, quần đạo biết lần này chắc chắn có đồ tốt, cũng không chậm trễ.

Nhanh chóng dùng con rết treo núi bậc thang, dựng xong, rồi men theo cái giếng thẳng trước mắt này mà đi xuống phía dưới.

Lý Văn Kiệt và những người khác cũng theo đó đuổi theo.

Dưới giếng thẳng này, có thể nhận thấy, trước mắt phơi bày ra là một không gian trống trải khổng lồ.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, trước mắt không phải mộ thất hay mộ huyệt thông thường, mà thực tế.

Nơi đây càng giống một di tích tiền sử khổng lồ.

Tuyệt không phải thứ gì thuộc loại lăng mộ.

Đập vào mắt là một hang đá tự nhiên khổng lồ, bốn phía vô cùng trống trải, núi đá dốc đứng.

Mà tại trung tâm hang đá tự nhiên này, dưới ánh lửa chiếu rọi.

Rất nhiều Tá Lĩnh quần đạo, gần như đều ngây người tại chỗ.

Cảnh tượng bày ra trước mặt đơn giản chính là một thần tích kinh thiên, khó mà dùng ngôn ngữ hình dung.

Thậm chí vào khoảnh khắc này, mọi người chỉ cảm thấy, ngôn ngữ, văn tự đều tái nhợt vô lực.

Nên biết rằng, thế gian này, phảng phất căn bản không nên xuất hiện loại vật này.

Đập vào mắt, chính là một cây trụ thanh đồng khổng lồ, cây trụ thanh đồng này thô to vô cùng.

Đơn thuần đường kính, cũng đã đạt đến mấy chục mét.

Giống như Định Hải Thần Châm của Tôn Ngộ Không trong Đông Hải Long Cung, cắm sâu vào bùn đất, đâm xuyên lòng đất.

Nhìn về phía trên, càng cao ngất vô cùng, căn bản khó mà nhìn thấy điểm cuối, bị chôn vùi trong bóng tối.

Cảnh tượng trước mắt này, đơn giản đã siêu việt nhận thức của tất cả mọi người ở đây.

Nơi đây tuyệt không phải thủ bút mà mộ huyệt có thể có.

Đây là thần tích.

Nơi đây chính là một thần tích tiền sử vĩ đại.

Trời đất ơi, đây chẳng lẽ là ta nhìn lầm sao, đó là Định Hải Thần Châm ư.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, một tên Tá Lĩnh lực sĩ kinh ngạc nói.

Đại ca.

Nhìn một màn trước mắt, dù là Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi chấn động đến ngây người tại chỗ.

Y nói tiếp: Đây chẳng phải chúng ta đã xông vào Long Cung của Đông Hải Long Vương sao.

Vật trước mắt đây chẳng lẽ là cái như ý kim cô bổng nào.

Như ý kim cô bổng gì chứ.

Lý Văn Kiệt nhìn Thanh đồng thần thụ trước mắt mà nói: Thứ này gọi là Thanh đồng thần thụ.

Thanh đồng thần thụ.

Trần Ngọc Lâu cùng những người khác cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy đúng như lời Lý Văn Kiệt nói.

Trên cột đồng khổng lồ này, có không ít cành cây đồng xanh, giống như thân cành của một thần thụ bằng đồng vậy, còn những cành cây đồng xanh này chỉ là những cành nhỏ mọc ra từ thân mà thôi.

Nhìn một màn này, Trần Ngọc Lâu nói: Thật là kỳ lạ, nơi đây lại có thể tinh luyện kim loại từ đồng xanh, tạo ra một Thanh đồng thần thụ khổng lồ như vậy.

Rốt cuộc là ai đã chế tác nên nó.

Chế tạo một Thanh đồng thần thụ vĩ đại như thế lại vì mục đích

gì, thật khiến người ta khó mà suy đoán.

Trần Ngọc Lâu liếm môi nói, rõ ràng là vô cùng khó hiểu.

Nghe vậy, Lý Văn Kiệt nói: Thanh đồng thần thụ này chính là vật dùng để tế tự của người Khố Quốc năm xưa.

Các đệ hãy nhìn kỹ.

Lý Văn Kiệt chỉ vào thân cành khổng lồ của Thanh đồng thần thụ trước mắt: Trên thân cây này chằng chịt những rãnh máu.

Những rãnh máu này đều là dùng để tế tự từ thời cổ đại, Thanh đồng thần thụ này dùng máu người để tế tự.

Trong đó, loại đồng xanh cổ đại thần bí này ban cho một loại lực lượng đặc thù.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Thực tế, Lý Văn Kiệt biết rằng, loại đồng xanh cổ đại đặc thù này, chỉ cần thông qua máu tươi tế tự, rồi chạm vào Thanh đồng thần thụ này, liền có thể đạt được một loại lực lượng đặc thù.

Loại lực lượng này, tạm thời có thể gọi là một phiên bản sơ khai của Tâm tưởng sự thành.

Tựa như Lão Dương, Vô Tà trong nguyên tác, sau khi chạm vào Thanh đồng thần thụ này, trong tiềm thức họ càng không muốn thấy thứ gì, thì thứ đó sẽ thông qua lực lượng thần bí của đồng xanh mà cụ thể hóa thành hiện thực.

Tình huống này vô cùng đặc thù.

Lão Dương chính là thông qua lực lượng đồng xanh cổ đại đặc thù này mà phục sinh bản thân.

Thực tế, Lão Dương được phục sinh rốt cuộc còn là Lão Dương thật hay không, e rằng khó mà nói rõ.

Chương 162

Mẫu thân của Lão Dương cũng dùng phương thức cổ quái này mà phục sinh trong nhân thế.

Loại lực lượng Tâm tưởng sự thành đặc biệt này, nghe thì huyền ảo khó hiểu, tựa như một bảo bối phi phàm, nhưng thực chất, nó càng giống một lời nguyền.

Bởi vì đại não con người có một cơ chế đặc thù, đó chính là suy nghĩ lung tung, nhất là khi ở trong một hoàn cảnh đặc thù nào đó, sẽ nảy sinh ý niệm lung tung về quái vật, ác quỷ, bánh chưng.

Đây là những tư duy khó kiểm soát, và năng lực tâm tưởng sự thành này sẽ biến những cảnh tượng trong ảo tưởng đó thành hiện thực.

Loại lực lượng này, đặc biệt đối với người trộm mộ mà nói, càng là một lời nguyền.

Giống như Vô Tà, gần như hễ hạ đấu là nhất định sẽ gặp bánh chưng, chắc hẳn cũng có mối quan hệ khó nói rõ với loại lực lượng cổ quái này.

Lý Văn Kiệt ngay sau đó, đại khái kể lại chuyện này cho Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nghe.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu khẽ suy tư, rồi nói: Đại ca, nếu loại đồng xanh này thật sự có lực lượng như vậy, ta thấy chúng ta nên giảm bớt nhân số, nếu không, quá nhiều người đều leo lên, có kẻ tư tưởng kỳ quái, đến lúc đó khó tránh khỏi huyễn tưởng ra ngàn năm bánh chưng, ác quỷ, yêu quái quỷ dị, e rằng khó mà thu xếp.

Lý Văn Kiệt nghe xong cũng gật đầu, hắn cũng có cùng ý này.

Chuyện huyễn tưởng này là khó kiểm soát nhất.

Nếu có quá nhiều người suy nghĩ viển vông, đến lúc đó nói không chừng sẽ huyễn tưởng ra Diêm La đại điện nào đó.

Thật sự là không ổn.

Huyễn tưởng ra một Tôn Ngộ Không thì càng đáng sợ.

Lý Văn Kiệt lập tức chọn ra mấy hán tử thô kệch có trình độ văn hóa thấp nhất, mà những người này đều sát phạt quả cảm, gan dạ, cũng rất ít khi suy nghĩ viển vông.

Những người còn lại thì lập một doanh trại tạm thời dưới Thanh đồng thần thụ này, tạm thời chờ đợi.

Không có hiệu lệnh, tuyệt không được chạm vào Thanh đồng thần thụ này.

Lý Văn Kiệt cùng những người khác thì mang theo trang bị phòng hộ chuyên dụng, đeo đôi bao tay trắng vào tay.

Phương thức này, dù không biết có hữu dụng hay không, nhưng có còn hơn không.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu leo lên Thanh đồng thần thụ này.

Thanh đồng thần thụ vô cùng to lớn, toàn bộ được đúc từ đồng xanh cổ đại, trơn nhẵn vô cùng.

May mắn là trên đó mọc không ít cành cây đồng xanh, ngược lại có thể tiện lợi hơn nhiều.

Quần đạo cùng Lý Văn Kiệt dựa vào những cành cây đồng xanh này, đã leo lên phía trên.

Rất nhanh, đã leo được vài chục mét dọc theo Thanh đồng thần thụ này.

Nhìn xuống phía dưới, có thể thấy nơi quần đạo lập doanh trại tạm thời đã biến thành một chấm đen nhỏ.

Âm phong từng đợt từ dưới thổi lên, quả nhiên là một loại lực lượng kinh khủng.

Đúng lúc này, Lý Văn Kiệt chú ý thấy, trong những kẽ hở của Thanh đồng thần thụ, còn có không ít mặt nạ đồng xanh tạo hình cổ quái.

Bên dưới những mặt nạ này chính là những cổ trùng ôm mặt lúc trước, có con thậm chí đang bò lên thần thụ, tìm cơ hội phụ thể.

Lý Văn Kiệt không dám lơ là, liền lên tiếng nhắc nhở mấy tên quần đạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu phía sau.

Ngay sau đó, hắn rút Ma Đao Thiên Nhận từ bên hông ra, nhanh chóng bắt đầu xử lý những cổ trùng này.

Lần này chọn ra những Tá Lĩnh quần đạo đều là những kẻ sát phạt quả cảm, cực kỳ tàn nhẫn, thủ đoạn phi phàm, không thể xem thường.

Đối diện với những cổ trùng xông tới, họ không chút nao núng, theo sau Lý Văn Kiệt, nhanh chóng xử lý sạch sẽ những thứ này.

Sau khi xử lý sạch sẽ những cổ trùng, đám người thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới thuận theo cành cây đồng xanh, tiếp tục leo lên.

Thanh đồng thần thụ này, chiều cao ít nhất cũng bảy tám mươi mét, đại khái là bằng độ cao của hơn ba mươi tầng lầu.

Khi leo lên đến mái vòm, phía dưới đã hoàn toàn đen kịt, khiến người ta kinh hãi chấn động.

Lên đến mái vòm, mọi người càng thêm cảm khái, năm đó với năng lực sản xuất kém cỏi của người cổ đại, rốt cuộc họ đã làm cách nào mà có thể tạo nên kỳ tích này.

Trên mái vòm này, còn có mấy cái nhà cây khổng lồ, những nhà cây này được điêu khắc tạo hình như một cổ mộ thất.

Quần đạo đọc lên phía trên, châm lửa bó đuốc nhìn lại, chỉ thấy trong nhà cây này bày đặt một cỗ thạch quan khổng lồ.

Phía dưới thạch quan chính là một cái giếng thẳng đứng khổng lồ.

Thuận theo giếng thẳng đứng này, nhìn xuống phía dưới, có thể thấy Thanh đồng thần thụ này bên trong rỗng tuếch.

Trên đỉnh Thanh đồng thần thụ này chính là một thạch thất nhỏ, trong phòng nằm một cỗ thạch quan khổng lồ, thạch quan vốn đã trống rỗng.

Nó thông với phần lõi rỗng của Thanh đồng thần thụ bên dưới.

Toàn bộ Thanh đồng thần thụ đều trong trạng thái rỗng tuếch.

Phía dưới đen kịt một màu, tựa như Địa Ngục Sâm La, căn bản không thể thấy được tận cùng của nó.

Trong bóng tối sâu thẳm dưới Thanh đồng thần thụ này, còn có thể thấy, bên cạnh nó có phần nhô ra, trên đó đặt hai quả thi kén khổng lồ, nằm ngang giữa không trung.

Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói: Thanh đồng thần thụ này lại trống rỗng.

Phần sâu bên dưới này, không biết là nơi nào.

Trước hết mang hai quả thi kén bên dưới này ra, nơi đây sâu không thấy đáy, tuyệt không phải đất lành gì đâu.

Lý Văn Kiệt nói.

Thanh đồng thần thụ này, chỉ riêng việc leo lên thôi đã tốn không ít

công sức của họ, lúc này thuận theo Thanh đồng thần thụ rỗng tuếch nhìn xuống phía dưới, càng là sâu không thấy đáy, giống như Địa Ngục Sâm La.

Quả nhiên khiến người ta khó có thể tưởng tượng, không gian dưới lòng đất mà Thanh đồng thần thụ này chôn vùi rốt cuộc sâu đến mức nào.

Tốt.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người đều gật đầu.

Ngay sau đó, họ dùng Xuyên Thiên Toa treo từ thạch thất phía trên.

Thi kén là loại vật cực kỳ khó gặp phải.

Giá trị của nó thậm chí siêu việt thi thể thủy tinh trong băng.

Có thể xưng là trân bảo ngàn năm khó gặp.

Quần đạo giờ đây đi theo Đại đương gia Lý Văn Kiệt, bỗng nhiên thấy được báu vật như vậy, cũng muốn xem rốt cuộc thi kén này là bảo tàng gì.

Quần đạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu cùng những người khác, thuận theo Xuyên Thiên Toa, nhanh chóng từ bên dưới Thanh đồng thần thụ rỗng tuếch này, thả xuống vị trí thi kén.

Thi kén khổng lồ này toàn thể hiện ra hình thái mờ ảo.

Dưới ánh đuốc chiếu rọi, có thể thấy bên trong thi kén tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tựa như hổ phách, bao bọc lấy thi thể bên trong, khiến thi thể sống động như thật, chưa từng trải qua sự tàn phá của năm tháng.

Lý Văn Kiệt cũng lúc này, theo thế nắm lấy Xuyên Thiên Toa, đã thả xuống bên dưới thi kén.

Những thi kén này thể hình khổng lồ.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh tấm tắc khen lạ lùng mà nói: Thật sự là không nghĩ ra, Đại ca, lại còn có phương thức bảo tồn thi thể như thế này.

Người xưa rốt cuộc đã nghĩ ra bằng cách nào.

Loại thi kén này, cũng không biết đã được chế tác bằng phương thức gì.

Lý Văn Kiệt không nói nhiều.

Hắn phất tay ra hiệu.

Quần đạo dùng trảo câu ghì chặt vào thi kén.

Sau khi cố định xong thi kén khổng lồ, các lực sĩ Tá Lĩnh phía trên liền kéo những sợi dây thừng đã móc chặt vào trảo câu, từng chút một kéo những thi kén này lên.

Thấy đại công cáo thành, chắc hẳn hai cỗ thi thể phong ấn trong thi kén này, có liên quan đến bộ tộc đã lập nên Thanh đồng thần thụ này.

Khi quần đạo đang định kéo thi kén lên thì: Xoạt.

Từ bên dưới Thanh đồng thần thụ rỗng tuếch này, một con mắt rắn khổng lồ màu vàng nâu hiện ra.

Độc nhãn.

Tựa như Ác Ma, yêu quỷ nơi Địa Ngục.

Tròng mắt khổng lồ, không ngừng chuyển động trong vực sâu, nhìn về phía đám người phía trên.

Chương 163

Đây chính là thú hộ vệ thi kén bên trong Thanh đồng thần thụ này: Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm nghe đồn chính là thần núi Chung, nhắm mắt thì trời tối, mở mắt thì hừng đông.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm này còn có mắt Âm Dương, người bình thường một khi bị ánh mắt Âm Dương này nhìn trúng, lập tức sẽ bị đày xuống Cửu U Địa Ngục Sâm La.

Chỉ thấy bên dưới Thanh đồng thần thụ, một con ngươi vàng dựng thẳng khổng lồ hiện ra.

Chính là Chúc Cửu Âm.

Nhưng Chúc Cửu Âm trong Thanh đồng thần thụ này, lại không phải Sơn Thần núi Chung thật sự, nếu không căn bản không cần đánh, trực tiếp đầu hàng.

Chúc Cửu Âm này chỉ là một con mãng xà khổng lồ quái dị mà thôi, căn cứ nguyên tác mà nói, nó có được mắt Âm Dương, có thể kết nối với sâu thẳm Địa Ngục.

Rống.

Đại ca, làm sao bây giờ.

Nhìn Chúc Cửu Âm trước mắt, quần đạo, bao gồm cả Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu đều có chút cuống quýt.

Các đệ mang thi kén đi trước.

Lý Văn Kiệt nói: Ta sẽ đối phó nó.

Tốt.

Đại ca, cẩn thận.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu chắp tay nói.

Rất nhanh, quần đạo mang theo thi kén đã leo ra ngoài Thanh đồng thần thụ.

Cùng lúc đó, chỉ thấy từ bên dưới, con mắt dọc hiện ra, ngay sau đó nương theo tiếng gầm gừ trầm đục, thân ảnh dữ tợn, đáng sợ của Chúc Cửu Âm dần dần lộ ra.

Thân thể nó bao phủ vảy cứng rắn vô cùng, phát ra ánh sáng u ám. mắt đỏ như máu rực hung quang, tựa ác ma.

Cùng lúc đó.

Lý Văn Kiệt lạnh lùng đứng tại chỗ, thần sắc hờ hững, không chút sợ hãi.

Trảm.

Một tiếng rơi xuống, hắn phất tay xuất ra một đạo kiếm quang, chém thẳng tới Chúc Cửu Âm bên dưới.

Chúc Cửu Âm kêu thảm một tiếng.

Bên dưới Thanh đồng thần thụ dù sao cũng chật hẹp vô cùng, Lý Văn Kiệt tự nhiên không thể chạm trán ở đây để tránh bị khống chế.

Hắn phất tay một đạo kiếm quang, tạm thời đẩy lui Chúc Cửu Âm, rồi Lý Văn Kiệt như chớp nhoáng, nhanh chóng leo xuống phía dưới Thanh đồng thần thụ.

Bên ngoài Thanh đồng thần thụ, Lý Văn Kiệt tiện tay nắm lấy một cành cây, đã đến trong thạch thất khổng lồ lúc trước.

Cùng lúc đó, con Chúc Cửu Âm khổng lồ kia cũng rốt cục lộ ra chân diện mục của nó.

Kẻ này thể hình như mãng xà, độc nhãn, thần thái hung ác, thân phủ lân giáp.

Thân hình nó kéo dài tới tận dưới thạch thất.

Đầu rắn khổng lồ, lúc này mở cái miệng rộng tanh tưởi như chậu, trực tiếp nuốt chửng Lý Văn Kiệt.

Nghiệt súc.

Loại Chúc Cửu Âm này, thực chất là một sinh vật do người Khố Quốc thờ xà nhân tế tự, dùng mỡ trăn đốt lửa để triệu hồi.

Kim Quang Chú.

Lúc này, bề mặt cơ thể Lý Văn Kiệt nhanh chóng phủ lên một tầng kim quang nhạt.

Dưới lớp kim quang bao phủ, dù miệng rộng răng nanh cứng chắc của Chúc Cửu Âm, vẫn khó mà cắn xuyên qua lớp kim quang mỏng manh bao phủ trên người Lý Văn Kiệt.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Thừa dịp cơ hội tốt như vậy, Lý Văn Kiệt đương nhiên sẽ không buông tha con Chúc Cửu Âm khổng lồ này.

Chỉ thấy trên thân thể hắn, trong nháy mắt hiện ra vô số hồ quang điện màu trắng nhạt.

Rắc.

Hồ quang điện chạy xuyên qua thân thể Chúc Cửu Âm, khiến thân thể to lớn của nó kêu rên không ngừng, cuộn mình quằn quại.

Lý Văn Kiệt thừa cơ hội này, phất tay một đạo kiếm quang, trực tiếp chém con Chúc Cửu Âm khổng lồ này thành hai nửa.

Thân thể to lớn của nó lúc này chầm chậm rơi xuống phía dưới,

không còn chút động tĩnh.

Một màn trước mắt này cũng khiến quần đạo, bao gồm Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, chấn động sâu sắc.

Nhìn cảnh tượng này, quả thực có chút khó tin nổi.

Thật sự là quá dũng mãnh.

Đây chính là Chúc Cửu Âm đó, đối phó loại quái xà này mà lại lưu loát như mổ gà giết chó, đơn giản là quá mạnh mẽ.

Không ít quần đạo lúc này đều dùng ánh mắt kính sợ, nhao nhao nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Đại ca.

Thật phi phàm.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người cũng kính nể mà nói.

Lần này tại Thanh đồng thần thụ, Lý Văn Kiệt tổng cộng thu được hai quả thi kén vô cùng thần bí, đồng thời còn có một cỗ thi thể Chúc Cửu Âm khổng lồ.

Thi thể Chúc Cửu Âm này cũng được quần đạo thu lại, dù sao loại mãng xà khổng lồ này, quả thực không hề phổ biến.

Về phần Thanh đồng thần thụ khổng lồ trước mắt này, Lý Văn Kiệt vốn định dùng không gian hệ thống để trực tiếp thu lại.

Nhưng không ngờ, lại không làm được.

Xem ra, Thanh đồng thần thụ này cũng có điều đặc biệt.

Không màng những điều này, Lý Văn Kiệt để quần đạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu mang theo thi kén đã quay về Hồ Lô Động.

Ngay sau đó, hắn bắt tay vào nghiên cứu thi kén.

Thi kén này, sau khi Lý Văn Kiệt nghiên cứu, thực chất nó giống

hổ phách.

Nói rõ hơn, thực ra là loại nhựa cây khi nhỏ xuống có thể bao bọc người vào trong.

Thi thể dù trải qua vạn năm, vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Chỉ là chất liệu thi kén này, hiện tại vẫn chưa thể nhìn rõ.

Thông qua cách bảo tồn bằng thi kén này, cộng thêm một chút vật liệu đặc thù làm chậm nhịp tim, đây e rằng tương đương với một loại trường sinh khác.

Tựa như kho đông lạnh trong phim khoa học viễn tưởng.

Sơn trung vô giáp tử, hàn tận bất tri niên.

Lý Văn Kiệt miệt mài nghiên cứu thi kén, đồng thời phát hiện loại vật này có công hiệu này.

Lý Văn Kiệt cảm thấy, nếu phối hợp ngọc tượng và cả Thi Biệt Đan, liệu có thể đạt được một hiệu quả trường sinh đặc thù nào đó không.

Nghĩ là làm.

Muốn tìm kiếm hai thứ đồ này, thực tế cũng rất đơn giản.

Chỉ cần tiến về Tháp Mộc Đà, cũng chính là Xà Chiểu Quỷ Thành, liền đủ để tìm kiếm được lượng lớn vẫn ngọc và Thi Biệt Đan.

Nên biết rằng, phương thức trường sinh bằng Thi Biệt Đan này, người đầu tiên nghĩ ra chính là Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà.

Lý Văn Kiệt không chút chần chừ, tự mình điểm binh một ngàn người, tìm hơn một ngàn lực sĩ Tá Lĩnh, đều là hảo thủ.

Lại để Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu làm phụ tá.

Ba người lập tức xuất phát, tiến về Tháp Mộc Đà, muốn tìm kiếm

Xà Chiểu Quỷ Thành vô cùng thần bí, cũng chính là Tây Vương Mẫu Cung.

Nhất định phải tìm được một người dẫn đường ở đó.

Lý Văn Kiệt để quần đạo tìm kiếm dẫn đường ngay tại chỗ.

Cuối cùng, họ nhận được một tin tức: Nơi đó có một Trác Mã, biết tuyến đường thông đến Xà Chiểu Quỷ Thành, nhưng muốn Trác Mã đứng ra dẫn đường, nhất định phải tìm được một mâm tròn.

Mâm tròn này, nghe đồn đã thất lạc vào Ma Quỷ Thành, mảnh vỡ tản mát trong đó.

Ma Quỷ Thành, đúng như tên gọi của nó, cấu tạo kiến trúc như một mê cung tổ ong khổng lồ, với những hẻm núi sa mạc sâu ngàn trượng.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, tiếng gió rít gào trong thành mê cung này sẽ vang lên những tiếng rên rỉ tựa ma quỷ khóc than.

Bởi vậy nơi đây mới được gọi là Ma Quỷ Thành.

Lý Văn Kiệt cùng những người khác rất nhanh suất lĩnh quần đạo, đã bước vào Ma Quỷ Thành.

Ma Quỷ Thành này, dù là ban ngày, cũng khiến không ít người không khỏi rùng mình.

Đi được một đoạn không xa, trước mắt họ chỉ thấy một hẻm núi lớn như gò đất, ở giữa kẹp một con thuyền đắm khổng lồ.

Chương 164

Xác thuyền đắm này, xét dấu vết, ít nhất cũng là sản phẩm thời Đại Minh.

Cũng không biết vì sơn hà đổi dòng, biển cả hóa nương dâu mà nó đã nằm lẫn vào đây bao lâu thời gian.

Mưa gió bào mòn.

Đợi đến khi đám người tìm kiếm điều bí ẩn bên trong, Lý Văn Kiệt biết rằng, trong xác thuyền đắm này, có lẽ có thể tìm thấy mảnh vỡ.

Ngay sau đó hắn ra lệnh một tiếng, quần đạo đã ùa tới, hướng về phía xác thuyền đắm.

Theo lệnh Lý Văn Kiệt, quần đạo nhanh chóng bước vào trong xác thuyền đắm.

Trong xác thuyền đắm này, có thể thấy lượng lớn bình đất nung, bên trong tràn đầy rất nhiều đầu người.

Những đầu người và bình đất nung này, thực chất là Tây Vương Mẫu năm xưa vì nuôi dưỡng Thi Biệt Vương mà dùng làm công cụ.

Lý Văn Kiệt biết rằng, những thứ này là tà môn đồ vật.

Huống chi, không có gì tài bảo, hắn ra lệnh quần đạo tránh những bình đất nung này, chỉ thu vét vàng bạc trong xác thuyền đắm là đủ.

Ầm.

Đúng lúc này, khi rất nhiều người tràn vào trong thuyền đắm, con thuyền vốn đã mắc kẹt trong khe núi đá, vốn đã lung lay sắp đổ, lúc này rốt cục không chống đỡ nổi, bỗng nhiên một tiếng vang động kịch

liệt, lượng lớn cát chảy sụp đổ từ trên xuống.

Ầm.

Một cỗ quan tài rơi thẳng xuống, rơi vào trong thuyền đắm.

Nhìn cỗ quan tài đột ngột xuất hiện, quần đạo không kinh sợ mà còn mừng rỡ, vốn tưởng rằng hài cốt thuyền đắm này là đi chuyến này uổng công, không ngờ lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Rất nhanh, châm lửa bó đuốc, quần đạo vây quanh cỗ quan tài đất nung khổng lồ này, ngay sau đó nhanh chóng dùng công cụ trong tay cạy mở nó.

Khụ khụ.

Cạy mở quan tài, tro bụi bay mù mịt, không khỏi khiến người ta ho khan, khó chịu.

Quần đạo không kịp chờ đợi, quét sạch sẽ tro bụi, bịt mũi, dùng bó đuốc chiếu sáng vàng bạc trong quan tài, chờ đợi ba vị Khôi thủ kiểm kê.

Lý Văn Kiệt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu ba người tiến lại gần xem.

Trong cỗ quan tài đất nung này hầu như không có vàng bạc đáng giá gì, bên trong quan tài vẽ vô số bích họa kể chuyện.

Trên những bích họa kể chuyện này, ghi lại lai lịch của chủ nhân quan tài.

Thực tế, đây chính là sản phẩm thí nghiệm thất bại của Tây Vương Mẫu năm xưa vì Trường Sinh.

Phương thức thí nghiệm của Tây Vương Mẫu rất đơn giản, chính là tinh luyện ra Thi Biệt Đan, để người ta nuốt vào, chui vào trong ngọc tượng, chờ đợi trường sinh bất tử.

Để đạt được mục đích này, Tây Vương Mẫu đã tiến hành lượng lớn thí nghiệm.

Những bình đất nung này chính là dùng để nuôi dưỡng Thi Biệt Vương, cũng chính là công cụ cho Thi Biệt Đan.

Còn thi thể trong quan tài này, chính là sản phẩm thất bại.

Nhìn trong quan tài rỗng không, chỉ có thi thể, quần đạo mắng một tiếng xúi quẩy.

Họ bổ quan tài ra, chia nhau mang đi.

Trần Ngọc Lâu thì đứng bên cạnh nói: Đại ca, thật sự là không tưởng tượng nổi, không ngờ Tây Vương Mẫu này cũng là nhân vật như Hiến Vương, một kẻ không từ thủ đoạn để đạt được Trường Sinh.

Trong thế giới này, vì mục đích đó, có rất nhiều loại người như vậy.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Cũng chẳng nghĩ nhiều.

Không nói những cái khác, ngoài Tây Vương Mẫu này, còn có Thi Tiên Phong Sư Cổ trong Vu Hạp Quan Sơn, chẳng phải cũng là nhân vật như vậy sao.

Chỉ là thất bại mà thôi.

Sau khi thu vét xong xuôi những vật này, quần đạo thấy không còn vật gì khác để vơ vét, lúc này mới nhao nhao rút khỏi xác thuyền đắm.

Họ lại tìm dẫn đường ở nơi đó.

Mục tiêu lần này chính là Tháp Mộc Đà, Xà Chiểu Quỷ Thành.

Muốn tiến về Xà Chiểu Quỷ Thành, liền cần rời khỏi Ma Quỷ

Thành này.

Quần đạo bịt kín mũi miệng, đi theo dẫn đường, rất nhanh đã đi tới một mảnh vách núi bên cạnh.

Nơi này cao đến ngàn trượng, phía dưới chính là cây cổ thụ mọc san sát thành rừng, một ốc đảo trong sa mạc.

Đồng thời cũng chính là Tháp Mộc Đà trong lời người dẫn đường, cũng chính là Xà Chiểu Quỷ Thành của Tây Vương Mẫu.

Lý Văn Kiệt thấy thế, để quần đạo tháo con rết treo núi bậc thang trên lưng xuống.

Lần này, chuẩn bị hạ đấu.

Đám người thuận theo con rết treo núi bậc thang mà quần đạo dựng ra, an toàn đi vào đáy thung lũng.

Đáy thung lũng này trông âm trầm dị thường, khắp nơi đều ẩn chứa vẻ quỷ dị.

Lý Văn Kiệt quan sát kỹ càng hoàn cảnh xung quanh.

Rất nhanh liền xác nhận, hẻm núi trước mắt này, hẳn là cửa vào duy nhất dẫn tới Tây Vương Mẫu Cung.

Còn về phần cửa vào này rốt cuộc ở đâu, chỉ có thể tự mình tìm kiếm.

Lý Văn Kiệt nhìn về phía đám người, trầm giọng nói: Mọi người nhất định phải buộc chặt ống quần và tất cả y phục.

Gần đây là rừng mưa thấp trũng, ở đây không ngừng sản sinh chướng khí độc.

Hơn nữa, còn có rất nhiều côn trùng và rắn rết.

Loại vật này chỉ cần không chú ý, liền có thể bò lên người.

Một khi bị quấn lên, rất có thể sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Đám người rất nhanh tiếp tục tiến lên, đi suốt một đoạn thời gian.

Chợt thấy phía trước cách đó không xa, lại có một tòa pho tượng mặt người chim khổng lồ.

Lý Văn Kiệt cau mày, trong lòng càng thêm nghi hoặc không hiểu.

Con chim mặt người này, đáng lẽ phải là quái vật của Vân Trung Thiên Cung mới đúng.

Lúc trước khi đối mặt thứ đồ chơi này, bọn họ đã tốn không ít khí lực mới thoát thân.

Vì sao nơi đây lại có pho tượng chim mặt người.

Chẳng lẽ hai bên có liên quan sao.

Lý Văn Kiệt còn phát hiện, trên tượng đá này lại có bốn cái hang động sâu không thấy đáy.

Thế nhưng, y vẫn không rõ những huyệt động này rốt cuộc có tác dụng gì.

Thăm dò một phen, y càng không phát hiện bất kỳ hiện tượng dị thường nào.

Trần Ngọc Lâu vẻ mặt cổ quái nhìn xung quanh, nhỏ giọng lầm bầm: Kỳ lạ quá đi.

Đại ca, dù sao đây cũng là rừng mưa, hơn nữa còn có pho tượng chim mặt người.

Lại một con chim cũng không có.

Hưu.

Một con chim màu vàng từ trên không trung bay xuống, vừa vặn rơi vào trước mặt mọi người.

Lý Văn Kiệt vội vàng kiểm tra một phen, rồi hơi có thâm ý nhìn về phía Trần Ngọc Lâu: Ch.

ết.

Trần Ngọc Lâu: Không khí hiện trường càng trở nên dị thường quái dị.

Đám người càng thêm khó hiểu, căn bản không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Nơi đây không có cơ quan cũng không có bẫy rập, làm sao có thể chim nói chết là chết.

Đúng lúc này, đám người bỗng nhiên nhận ra tình huống có điểm gì đó lạ.

Mỗi người đều cảm thấy hoảng hốt choáng đầu, thậm chí còn hít thở dốc.

Chá Cô Tiếu nặng nề nhìn xung quanh: Chúng ta có lẽ đã gặp phải phiền toái lớn rồi.

Hẳn là một loại cạm bẫy.

Lý Văn Kiệt trầm mặc, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Chương 165

Có thể tiến hành công kích vô hình, đồng thời họ còn chưa phát hiện.

Chỉ sợ cũng chỉ có sóng hạ âm mới có thể làm được.

Liên tưởng đến bốn cái hang động trên tượng đá, âm thanh cũng tuyệt đối là từ bốn cái hang động đó phát ra.

Lý Văn Kiệt lập tức nhìn về phía quần đạo.

Quần đạo nặng nề gật đầu, cố sức từ bên cạnh tìm kiếm hang động, bịt kín cả bốn cửa hang.

Quả nhiên không lâu sau, mọi người dần dần cảm thấy khá hơn.

Tình hình đã tốt hơn rất nhiều, từ đây cũng có thể cho thấy, cấu tạo bên trong pho tượng này chắc chắn không hề đơn giản.

Khi mọi người đang thương lượng muốn tiếp tục di chuyển, trên đại thụ phía trước, bỗng nhiên xuất hiện một con cự mãng vàng cao mười mét.

Phía sau đám người, cũng vội vàng đuổi theo.

Tốc độ của đám người đã rất nhanh, nhưng tốc độ bò của cự mãng lại càng thêm cấp tốc.

Chẳng bao lâu liền đuổi kịp đám người.

Thấy cự mãng càng ngày càng gần, Lý Văn Kiệt chỉ có thể nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu, trong tay mang theo một thanh bảo kiếm, lập tức xông tới cự mãng.

Một cái lách mình, một đạo tàn ảnh xẹt qua, y dễ dàng tránh né

công kích của cự mãng.

Một đao chém lên đầu cự mãng, thân thể khổng lồ của nó nện xuống đất, làm bắn tung những đợt tro bụi.

Chá Cô Tiếu từ trên lao xuống, trường đao trong tay hung hăng chém vào lưng cự mãng.

Từng dòng máu tươi chảy ra.

Lý Văn Kiệt đôi mắt sáng lên, lập tức vỗ tay tán thưởng: Tam đệ làm thật khéo léo.

Chá Cô Tiếu nói: Đại ca, không cần phí thời gian với những thứ này, đi thôi.

Tất cả mọi người thừa cơ nhanh chóng chạy sâu vào trong rừng mưa.

Mãng xà bình thường đều mang mối thù, lần này sau khi bị thương, tất nhiên sẽ tiến hành truy kích mãnh liệt.

Quả nhiên, lúc họ chạy trốn, cự mãng vẫn ở phía sau theo đuổi không ngừng.

May mắn là họ tìm được một hang núi nhỏ hẹp, thành công chui vào, may mắn tránh được công kích của cự mãng.

Cự mãng vàng nhìn sâu vào đám người một cái, rồi lặng lẽ rời đi.

Trần Ngọc Lâu ánh mắt kính nể nhìn về phía Lý Văn Kiệt, rồi trực tiếp giơ ngón cái lên: Đại ca, huynh thật là thần dũng, trực tiếp dọa cho nó chạy mất, ha.

Lý Văn Kiệt hung hăng trợn mắt nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, nói: Nói gì vậy.

Có thể khiến cự mãng vàng cũng phải sợ hãi, chỉ có thể nói trong huyệt động này, khẳng định sẽ có tồn tại khủng bố hơn.

Hơn nữa nơi đây lại là nơi sâu trong rừng mưa nhiệt đới, đó càng là nguy cơ trùng trùng.

Xì xì.

Từng đợt âm thanh quái dị truyền đến, rất nhanh, trong huyệt động, lại dần dần xuất hiện một con rắn đỏ.

Con rắn đỏ này dài khoảng một mét, thân hình nhỏ yếu nhưng lại có mào gà to lớn, phun lưỡi rắn, nhìn chằm chằm đám người.

Mặc dù nhìn thể hình không lớn, thế nhưng, loại rắn này lại có được kịch độc.

Bị nó cắn một cái, e rằng đừng nghĩ đến việc rời đi.

Đáng sợ nhất chính là thứ này, bình thường đều là sống quần cư.

Lòng mọi người đều thắt lại, chỉ có thể cẩn trọng lùi lại phía sau, sợ làm kinh động cổ kê.

Sau một lát, chợt thấy vô số cổ kê dần dần hiện ra, ít nhất có trên trăm con, nhìn chằng chịt khiến người ta rợn người.

Một con cổ kê lại lén lút tiếp cận phía sau Lý Văn Kiệt, táp tới Lý Văn Kiệt.

Cẩn thận.

Trần Ngọc Lâu lớn tiếng la lên.

Lập tức y nhảy bổ tới, chặn phía sau Lý Văn Kiệt.

Rắc.

Cổ kê hung hăng cắn vào cổ Trần Ngọc Lâu.

Chá Cô Tiếu lập tức một kiếm chuẩn xác trúng đầu cổ kê, một kích đoạt mạng.

Lý Văn Kiệt thần sắc dần trở nên lạnh lẽo, đối diện hơn năm

mươi con cổ kê mà không chút e ngại: Nhị đệ, để ta.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Chỉ thấy trên thân thể hắn, trong nháy mắt hiện ra vô số hồ quang điện màu trắng nhạt.

Rắc.

Hồ quang điện chạy xuyên qua thân thể những cổ kê, khiến tất cả cổ kê kêu rên không ngừng, cuộn mình quằn quại.

Trong chốc lát, tất cả đều hóa thành than đen nằm im trên mặt đất không nhúc nhích.

Lý Văn Kiệt không thèm nhìn tới, mà là đau khổ dị thường nhìn về phía Trần Ngọc Lâu đang nằm dưới đất.

Chá Cô Tiếu vẻ mặt khó xử: Huyết thanh chúng ta mang theo đã hết.

Lý Văn Kiệt ánh mắt nhìn sâu vào rừng mưa: Không sao, ta sẽ cõng Nhị đệ đi tiếp.

Ta tin Tây Vương Mẫu Cung nhất định có cách cứu chữa cho đệ ấy.

Chá Cô Tiếu nhìn sâu Lý Văn Kiệt, rồi nặng nề gật đầu.

Lý Văn Kiệt có biểu hiện như vậy, cũng khiến đám người cảm thấy an tâm.

Khi bọn họ không ngừng tiến sâu hơn, cũng coi như đã thấy được di tích có liên quan đến Tây Vương Mẫu cung.

Hoàng hôn buông xuống.

Lý Văn Kiệt mơ màng tỉnh dậy, chợt phát hiện túi ngủ của Trần Ngọc Lâu bên cạnh đã bị mở toang.

Xung quanh còn có rất nhiều dấu chân.

Lý Văn Kiệt mặt mày ngưng trọng, tỉ mỉ dò xét một lát.

Lại phát hiện căn bản không có ai, điều này khiến hắn vô cùng nghi hoặc.

Cả đoàn đội chỉ có mấy người bọn họ, ở đây cũng không có người ngoài xuất hiện.

Tại sao lại có dấu chân ở đây.

Hơn nữa, túi ngủ của Trần Ngọc Lâu lại có người động vào, rốt cuộc là ai đã làm.

Điều này khiến trong lòng bọn họ dấy lên một vòng cảnh giác.

Đúng lúc này, chợt thấy phía trước có một bóng người.

Lý Văn Kiệt sắc mặt biến đổi: Nhanh.

Tam đệ, phía trước có một bóng người, mau bắt hắn lại.

Sưu.

Thân ảnh Chá Cô Tiếu lóe lên, cấp tốc phóng về phía trước.

Hắc Ảnh cũng đã nhận ra động tác của Chá Cô Tiếu, lập tức co chân bỏ chạy.

Giữa hai bên hình thành cục diện người đuổi kẻ chạy, một kẻ còn nhanh hơn kẻ kia.

Lý Văn Kiệt vừa quay đầu, chợt phát hiện thi thể của Nhị đệ Trần Ngọc Lâu lại không thấy đâu.

Lý Văn Kiệt hai tay nắm chặt, hai mắt đỏ bừng.

Bọn họ không hề nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào, khả năng duy nhất chính là đám gà rừng cổ đã mang thi thể đệ ấy đi.

Thế nhưng, tại sao gà rừng cổ lại muốn mang thi thể Trần Ngọc

Lâu.

Chẳng lẽ có tác dụng đặc biệt gì sao.

Hay là còn có những phát hiện khác.

Lý Văn Kiệt hoàn toàn không hiểu, huống hồ trong tình thế này, e rằng rất khó tìm được tung tích.

Điều này khiến lòng Lý Văn Kiệt càng thêm sầu muộn.

Cùng đường, đệ ấy chỉ đành đợi đến hừng đông mới biết nên hành động thế nào.

Đợi mãi đến hừng đông, Lý Văn Kiệt vẫn không thấy Chá Cô Tiếu quay về.

Chương 166

Cùng đường, đệ ấy chỉ đành để lại một tờ giấy, nói rõ với Chá Cô Tiếu rằng bọn họ đi trước.

Dù sao cả đêm không thấy Chá Cô Tiếu quay lại, đối phương rất có thể đã lạc đường.

Ít nhất có thể đảm bảo Chá Cô Tiếu không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Trần Ngọc Lâu thì không giống.

Nhị đệ bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng, ta nhất định phải tìm thấy đệ ấy trong thời gian ngắn nhất.

Lý Văn Kiệt dẫn theo quần đạo, cấp tốc tiến về phía trước.

Tốc độ cũng rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Trong lúc bọn họ tiến lên trong rừng, lại phát hiện phía trước có một tượng đá khổng lồ.

Tượng đá này há to miệng, bên trong có một hố sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Lý Văn Kiệt nhìn quanh, phát hiện không có con đường nào khác.

Lúc này mới nhìn về phía quần đạo, quần đạo khẽ gật đầu, lập tức lấy ra con rết treo núi bậc thang đã chuẩn bị sẵn.

Ngay lập tức, đám người lần lượt đi xuống dưới hang động.

Hai bên hang động đều là bích họa.

Không đợi Lý Văn Kiệt bắt đầu nghiên cứu, chợt thấy vách tường lại bắt đầu tự động đẩy.

Thân thể bọn họ tức thì bị đẩy về phía trước.

Phía trước là vách núi cao trăm mét, dưới vách núi lại có chi chít gà rừng cổ.

Lý Văn Kiệt sắc mặt đại biến.

Không ngờ chúng ta quả thật xui xẻo a, nơi này nếu ta không đoán sai, hẳn là nơi chuyên dùng để tế rắn.

Phía trước không xa còn có một tòa tượng đá.

Thuộc hạ, ngươi nhảy qua đó, xem trên tượng đá có cơ quan gì không.

Quần đạo nặng nề gật đầu, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng vọt tới trung tâm tượng đá.

Dùng sức đẩy tượng đá một chút, lại phát hiện tượng đá quả nhiên có thể xoay chuyển.

Sau khi xoay chuyển, phía trên bọn họ, chỉ nghe thấy một tiếng crắc.

Một phiến đá chậm rãi mở ra, ánh nắng từ tầng trên chiếu thẳng vào mắt.

Lập tức, tất cả mọi người vội vàng bò ra ngoài.

Một tên Tá Lĩnh lực sĩ hơi có chút lúng túng nói: Xin lỗi, ta thấy cái hố liền không nhịn được muốn nhảy vào, kết quả làm hại các ngươi.

Nhưng may mà các ngươi vẫn còn an toàn, nếu không lòng ta sợ thật sẽ hối hận muốn chết.

Lý Văn Kiệt không để ý những lời đó, chỉ nói: Không sao, ta không có đại sự gì.

Nha, không ngờ các ngươi đều ở đây, ta bảo các ngươi đi trước, không ngờ các ngươi lại còn bị rớt lại phía sau.

Một giọng nói bình tĩnh truyền đến, lập tức thấy Chá Cô Tiếu chậm rãi đi tới từ phía sau bọn họ.

Đôi mắt Lý Văn Kiệt sáng lên, cười vỗ vỗ vai Chá Cô Tiếu.

Một đám người lại lần nữa hội tụ vào một chỗ.

Cảm giác này thật tốt.

Thế nhưng, vẫn như cũ chưa tìm thấy Nhị đệ.

Đó là cái gì.

Chá Cô Tiếu chợt nghi ngờ hỏi.

Lý Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt Chá Cô Tiếu, trong nháy mắt phát hiện, nằm trên cái cây phía trước, chẳng phải là Trần Ngọc Lâu sao.

Lý Văn Kiệt mặt mày sáng rỡ, lập tức tiến về phía trước.

Muốn di chuyển Trần Ngọc Lâu xuống.

Cũng không thể bỏ mặc Trần Ngọc Lâu được.

Ta cũng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đa tạ Đại ca.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh ôm quyền nói.

Nhưng một giây sau chợt phát hiện, phía trước lại có rất nhiều gà rừng cổ.

Đám gà rừng cổ này đã chi chít khắp nơi.

Khiến người ta nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng âm trầm.

Lý Văn Kiệt cắn răng, sắc mặt dần dần nghiêm túc.

Suy nghĩ một lúc, đệ ấy vẫn phất tay: Đi trước.

Ít nhất Nhị đệ đã an toàn.

Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu, lập tức quay đầu rời đi, nhưng vẫn nghi ngờ nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Đại ca, vì sao huynh không trực tiếp sử dụng Ngũ Lôi Chính Pháp.

Như vậy chẳng phải có thể dễ dàng tiêu diệt đám rắn này sao.

Lý Văn Kiệt lại lắc đầu, mặc dù biện pháp này quả thật có thể tiêu diệt rắn.

Thế nhưng, ngược lại sẽ dẫn dụ càng nhiều rắn đến, huống hồ, đệ ấy có thể rõ ràng cảm giác được, đám rắn này căn bản không có ý định cắn xé bọn họ.

Ngược lại càng giống như đang dẫn đường cho họ, muốn dẫn họ đến một nơi nào đó.

Nếu rắn đều có linh tính, nếu rắn làm như vậy, nhất định có nguyên nhân.

Đệ ấy đương nhiên nên cẩn thận kỹ càng hơn một chút, tránh bị hãm hại một trận.

Ba người lập tức tăng tốc bước chân, chạy đến đêm khuya, khi mọi người vừa mới thở phào một hơi.

Phía trước không xa, chợt truyền đến tiếng xì.

Đám người ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt bọn họ, lại có một con cự mãng.

Con cự mãng này có sự khác biệt rõ rệt so với những con đã đuổi theo họ trước đó.

Con cự mãng này lại có màu vàng hoa lệ hơn, nhìn càng lóe lên quang mang cổ quái.

Kim Mãng phun lưỡi rắn, mắt lom lom nhìn chằm chằm đám người.

Lý Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, thứ này, thế mà còn dám uy hiếp ta.

Chẳng lẽ không biết, sinh vật đối với lôi điện, vẫn luôn rất e ngại sao.

Ta sẽ không tiếp tục bị đuổi theo.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Chỉ thấy trên thân ta, trong nháy mắt hiện ra lượng lớn hồ quang điện màu trắng nhạt.

Răng rắc.

Hồ quang điện du tẩu trên thân cự mãng, trong chốc lát, toàn thân nó đều biến thành màu cháy đen.

Dưới Ngũ Lôi Chính Pháp, chỉ một con đại mãng màu vàng, tự nhiên không phải đối thủ của Lý Văn Kiệt.

Lúc này nó trực tiếp nằm trên mặt đất bất động, Lý Văn Kiệt quả quyết phất tay.

Đi, các huynh đệ tiếp tục lên đường.

Đám người nhanh chóng tiếp tục tiến tới.

Nhưng mà, ngay sau khi họ đi không lâu, bên cạnh con cự mãng kia, dần dần bò ra một con mãng xà khác, trong mắt mang theo vẻ tàn nhẫn, nhìn theo bóng lưng Lý Văn Kiệt và mọi người rời đi.

Hôm sau trời vừa sáng.

Phía trước đám người có một vũng bùn.

Quần đạo rầu rĩ không vui nói: Đại ca, chẳng lẽ không có biện pháp nào phòng ngự rắn sao.

Hoặc là, huynh ban cho chúng em một ít lá bùa Ngũ Lôi Chính

Pháp cũng được a.

Chỉ cần rắn tới, em ném một đạo lá bùa, đám rắn này liền muốn ngoan ngoãn ngã lăn trên đất.

Lý Văn Kiệt nghe vậy, chợt cười quái dị, ánh mắt nhìn về phía quần đạo cũng mang theo ý đồ xấu.

Bỗng nhiên, đệ ấy trực tiếp vươn tay nhẹ nhàng đẩy, quần đạo liền trực tiếp ngã vào vũng bùn.

Loay hoay mấy lần, toàn thân trên dưới càng là dơ bẩn một mảng.

Quần đạo thấy thế, trong lòng lập tức có chút không hiểu nhìn qua Lý Văn Kiệt: Đại ca, huynh làm gì vậy, huynh chẳng lẽ không biết làm vậy rất dễ bị cảm mạo sao.

Lý Văn Kiệt liếc nhìn quần đạo: Chuyện này chẳng lẽ còn phải nói sao.

Đây chính là biện pháp phòng ngự rắn đó.

Bùn đất nơi đây, bản thân đã có mùi kỳ lạ, cho nên dùng để phòng ngự rắn là tốt nhất.

Quần đạo mê mang trừng mắt nhìn, trước đó hắn thật sự không biết.

Khi biết biện pháp này thật sự có hiệu quả, còn đâu mà nhịn được nữa.

Chương 167

Trực tiếp phù phù một tiếng, quả quyết nhảy vào vũng bùn.

Liên tục nhấp nhô: Nếu biện pháp này hữu dụng, vậy em phải bôi nhiều một chút.

Lý Văn Kiệt đắng chát lắc đầu, nhưng cũng đi theo nhảy vào trong đó dính một chút bùn đất.

Chá Cô Tiếu do dự một lát, cũng làm theo.

Cách làm của đệ ấy vốn dĩ cũng nhất quán như trước, biện pháp này đã đạt được hiệu quả rất tốt.

Đám người lúc này mới nhanh chóng tiến lên, trên đường đi, lại phát hiện phía trước không xa có một vách đá.

Trên vách đá lại có một số hình vẽ.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lý Văn Kiệt, hy vọng đệ ấy có thể phân tích một chút.

Lý Văn Kiệt đắng chát lắc đầu, tiến lên nhìn, quan sát một hồi, lúc này mới trầm giọng nói: Thứ này biểu đạt, mối quan hệ giữa Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu không hề tầm thường.

Hai người rất có thể là tình lữ, nếu quả thật là như vậy, thì nơi đây quả thật có khả năng chứa bí mật trường sinh.

Đồng thời, Tây Vương Mẫu Quốc vẫn luôn tôn thờ rắn như Thần Minh, cho nên, nơi đây mới có nhiều rắn như vậy.

Chá Cô Tiếu chợt dùng tay chỉ một bên đồ án hình rắn: Vậy con này thì sao.

Con rắn này, nhưng lại lớn hơn hai con rắn chúng ta gặp trước đó.

Lý Văn Kiệt liếc nhìn Chá Cô Tiếu: Chẳng lẽ còn phải nói sao.

Đây nhất định là rắn mẹ a.

Chá Cô Tiếu bó tay, buồn khổ khẽ gật đầu.

Đối với chuyện này, đệ ấy ngược lại có chút tập mãi thành thói quen, dù sao trước đó đều là như vậy.

Rất nhanh, Lý Văn Kiệt và mọi người tiếp tục đi tới, rất nhanh liền phát hiện, phía trước có một dòng sông.

Gần dòng sông, lại có rất nhiều thi thể.

Lý Văn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, trách không được đám gà rừng cổ này lại trực tiếp mang Trần Ngọc Lâu đi.

Hẳn là chúng xem nơi đây là nơi cất giữ thức ăn.

Đợi đến khi đói, bọn chúng liền có thể đến đây ăn.

Nếu là như vậy, thì gần đây nhất định sẽ còn có nhiều gà rừng cổ hơn.

Mỗi người đều cảnh giác vạn phần nhìn quanh, không ai dám xem thường.

Dù sao tất cả mọi người hiểu rõ, nếu lơ là một chút, mạng nhỏ của mình có thể sẽ mất ngay.

Bỗng nhiên, chỉ thấy xung quanh lại xuất hiện rất nhiều gà rừng cổ.

Quần đạo nhìn sâu Lý Văn Kiệt, lập tức vỗ vỗ ngực mình.

Tam đệ, huynh trông chừng Nhị đệ, đệ ấy đang bị chấn kinh nghiêm trọng, em đi dẫn dụ đám rắn này.

Vừa dứt lời, không đợi Lý Văn Kiệt trả lời, đệ ấy lập tức quay đầu bỏ chạy.

Rất nhiều rắn cấp tốc truy kích, muốn nhanh chóng đuổi kịp quần đạo.

Lý Văn Kiệt bên này, cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu.

Không đợi đệ ấy hành động, lại nghe thấy phía sau truyền đến từng trận tiếng rít gào, đó là đám rắn độc.

Những độc xà này, vậy mà đang vận chuyển thi thể.

Rất nhanh liền nhìn thấy, quần đạo vẫn còn nằm trong một đống người.

Đừng để bọn chúng vận chuyển thi thể.

Lý Văn Kiệt biết rõ, những thi thể này sẽ khiến gà rừng cổ sinh sôi nảy nở tràn lan, rất khó giải quyết.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Chỉ trong nháy mắt, đám gà rừng cổ này kêu thảm một tiếng, vứt lại thi thể nhao nhao thoát đi.

Mà trong miệng những thi thể này, lại còn tràn ra một vòng chất lỏng màu xanh lục.

Nhìn vô cùng buồn nôn, thậm chí, bên trong còn có một số lòng trắng trứng.

Càng khiến Lý Văn Kiệt nhìn đầy mặt nghi hoặc, không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Trước đây chẳng phải còn rất tốt sao.

Tốt đẹp như vậy, vậy mà lại biến thành bộ dạng này.

Đây là chuyện mình dự liệu sao.

Sao lại cảm thấy như đã xảy ra không ít biến hóa.

Bỗng nhiên, Chá Cô Tiếu chau mày.

Lạnh nhạt nói: Đệ hình như đã biết, đây căn bản không phải thức ăn, bọn chúng cũng không xem người là thức ăn.

Mà là xem người là nơi ấp trứng.

Lý Văn Kiệt sắc mặt phức tạp, càng cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Quần đạo đi theo, Chá Cô Tiếu thành thật theo sau lưng.

Rất nhanh, liền tiến vào trong huyệt động, đám người lúc này mới tiếp tục tiến lên phía trước.

Đám người đi mãi đi mãi, vậy mà lại đến một hang động kỳ lạ.

Hang động cao bằng một người, vách hang động lại có màu trắng.

Khiến người ta sờ vào cảm thấy mềm nhũn, lại còn có chút kỳ quái.

Lý Văn Kiệt chỉ một lát, liền đã hiểu rõ đây chính là vỏ rắn lột.

Nếu đây quả thật là rắn lột ra, vậy con rắn này rốt cuộc lớn đến mức nào a.

Chẳng lẽ đây chính là rắn mẹ được vẽ trên vách đá bên ngoài.

Nếu thật là như thế, thì cũng không có gì lạ, dù sao ở nơi đây, dường như bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Không sao, ở nơi đây ít nhất có thể đảm bảo, đám tiểu xà kia căn bản không dám tùy tiện đến.

Nghỉ ngơi một chút, Lý Văn Kiệt cùng Chá Cô Tiếu lúc này mới tiếp tục tiến về phía trước.

Đi một đoạn thời gian, lúc này mới đi vào một gian mật thất.

Trong mật thất, lại có không ít dây leo, chính giữa dây leo còn có một tế đàn.

Không đợi hai người kịp phản ứng, trong tế đàn bỗng nhiên xông ra vô số đầu rắn.

Đám rắn này tựa như không muốn sống nữa, điên cuồng bắt đầu tập kích.

Đôi mắt Lý Văn Kiệt từ từ trở nên băng lãnh.

Nói thẳng: Thủ đoạn như vậy, với ta mà nói căn bản vô dụng.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Chỉ thấy trên thân ta, trong nháy mắt hiện ra lượng lớn hồ quang điện màu trắng nhạt, nơi đây chính là cung điện Tây Vương Mẫu, cũng là trạm cuối cùng.

Trước mắt chỉ thấy cung điện to lớn vô cùng, đồng thời bốn phía vách đá này, trong các khe hở, tồn tại lượng lớn gà rừng cổ cùng các sinh vật khác.

Răng rắc.

Ngũ Lôi Chính Pháp của Lý Văn Kiệt có uy lực to lớn, điều này khiến không ít rắn căn bản không dám tới gần.

Chỉ trong chốc lát.

Đám gà rừng cổ trước mắt, đã triệtệt bị lôi điện điện giật chết, hóa thành than cốc.

Đại ca, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước đi thôi.

Chá Cô Tiếu bên cạnh nói, Trần Ngọc Lâu hơi có chút suy yếu, lúc này để quần đạo nâng đi.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Cuối cùng của vỏ rắn lột, chỉ thấy một cung điện khổng lồ, nơi đây chính là Tiền điện của Tây Vương Mẫu Cung.

Chính giữa đại điện, còn bày rất nhiều đan dược được bao bọc cẩn thận.

Bốn phía còn có rất nhiều kén ve.

Lý Văn Kiệt đi tới một bên cột đá, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào cột.

Chỉ thấy xung quanh trong nháy mắt bốc cháy lên từng đợt hỏa diễm, chiếu sáng cả đại điện.

Đại điện hiện ra càng thêm lạnh lẽo.

Mà dưới ánh lửa chiếu rọi, lúc này mới phát hiện, ngay phía trên lại có một đan lô khổng lồ.

Chính là lò treo trên bầu trời, cũng là lò luyện đan của Tây Vương Mẫu.

Tám sợi xích sắt cấu kết, vừa vặn treo nó lơ lửng giữa không trung, khí thế bàng bạc.

Điều này cũng đại biểu, bọn họ hẳn là càng thêm tiếp cận với Tây Vương Mẫu.

Chương 168

Lý Văn Kiệt nhìn những đan dược trong đại điện, đôi mắt từ từ do dự.

Thứ này cũng không biết rốt cuộc có hữu dụng với quần đạo hay không.

Suy tư một lát, Lý Văn Kiệt vẫn là trực tiếp đút cho quần đạo, mặc kệ rốt cuộc có hữu dụng hay không, ít nhất thử một lần.

Không thể nào tiếp tục kéo dài hơn được nữa.

Quần đạo nuốt đan dược xong, lúc này mới ung dung tỉnh lại.

Không đợi quần đạo mở miệng, bỗng nhiên các cánh cửa lớn xung quanh lại tự động đóng lại.

Ngọc Dung trong đại điện, phảng phất như sống lại.

Ha.

Chúng trực tiếp hóa thành ngàn năm huyết thi, lúc này nhao nhao lao về phía quần đạo.

Sát khí sôi trào.

Đại ca.

Chá Cô Tiếu thấy thế, bảo quần đạo bảo vệ Trần Ngọc Lâu, ngay sau đó trong nháy mắt xông tới, uy lực cánh tay Kỳ Lân, không thể xem thường.

Lý Văn Kiệt lập tức sử dụng Ngũ Lôi Chính Pháp, kết quả lại không ngờ tới, sau khi bị lôi điện đánh trúng, những Ngọc Dung này lại trong nháy mắt trở về hình dáng ban đầu.

Đám lôi điện này, đối với Ngọc Dung căn bản không có hiệu quả

gì.

Lý Văn Kiệt sắc mặt khó coi, thủ đoạn của Tây Vương Mẫu này quả thật có chút lợi hại.

Dường như bất cứ thứ gì cũng sẽ biết, cũng mặc kệ rốt cuộc là thủ đoạn gì, đều giống như có thể sử dụng ra.

Lý Văn Kiệt mặt mày nặng nề, biết tình hình sau đó sẽ càng thêm nguy cấp.

Chá Cô Tiếu bỗng nhiên trực tiếp phát động công kích, một cước đạp bay Ngọc Dung.

Mũ giáp của Ngọc Dung rơi xuống đất, một con rắn đen từ từ bò ra.

Lý Văn Kiệt mới chợt hiểu ra, loại rắn này là hắc mao xà, có thể dựa vào mùi hương trên người họ để nhận biết.

Ngay lập tức sẽ chọn tấn công họ, đám hắc mao xà này thao túng Ngọc Dung.

Lôi điện của đệ ấy, đánh trúng phía trên Ngọc Dung, đối với hắc mao xà ẩn giấu bên trong Ngọc Dung, lại không có hiệu quả gì.

Con hắc mao xà này quả nhiên là đủ thông minh.

Lý Văn Kiệt mặt mày nặng nề.

Các huynh đệ, nhanh chóng nổ tung cửa thanh đồng, tiện thể chúng ta trực tiếp chạy thoát.

Tam đệ, huynh phụ trách lột bỏ toàn bộ khôi giáp của chúng, khiến đám hắc mao xà này không có khôi giáp bảo hộ, ta liền có thể sử dụng Ngũ Lôi Chính Pháp, trực tiếp giết chết bọn chúng.

Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu, thân ảnh không ngừng thoắt ẩn thoắt hiện trong các ngọc tượng, chỉ cần đi ngang qua một cái là nhẹ nhàng

diệt đi một ngọc tượng.

Oanh.

Quần đạo bên này, đã ném đi ba quả thuốc nổ.

Ném xong tất cả thuốc nổ, cánh cửa thanh đồng trước mắt vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

Cũng không chịu bất kỳ thương tích nào.

Ngược lại còn làm rơi trực tiếp cái đan lô treo ở chính giữa.

Đan lô khổng lồ sau khi rơi xuống, càng làm tung ra một lỗ thủng cực lớn ở trung tâm tinh bàn.

Triệt để phá hủy cơ quan nơi đây, đồng thời còn phát hiện lần này bên cạnh lại có một mật đạo.

Đôi mắt Lý Văn Kiệt sáng lên, ánh mắt gắt gao nhìn đám hắc mao xà còn lại.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Theo một tiếng gầm nhẹ, trên thân Lý Văn Kiệt, càng là sấm sét vang dội.

Từng đạo tia chớp, quấn quanh trên thân Lý Văn Kiệt.

Lập tức, Lý Văn Kiệt hai tay huy động, những tia chớp này, cực tốc xông ra ngoài.

Lập tức trúng mục tiêu hắc mao xà, trong nháy mắt, toàn bộ hắc mao xà trên mặt đất, đều biến thành từng đoạn than cốc.

Đám người lúc này mới tiến vào mật đạo.

Trong mật đạo, họ đi ròng rã 20 phút.

Điểm cuối mật đạo lại là một ao nước.

Trung tâm ao nước còn bày một cỗ quan tài bò đầy dây leo.

Phía trên quan tài này, nhìn càng là đỏ rực một mảng.

Suy tư một lát, đám người lúc này mới xuống ao nước, chuẩn bị đi qua xem rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng khi Lý Văn Kiệt và mọi người.

Đến bên cạnh chiếc quan tài trước mắt này, lúc này mới chú ý tới, phía trên quan tài tuyệt đối không phải là thực vật dây leo loại hình.

Mà là từng con độc trùng màu đỏ.

Loay hoay nhúc nhích, chi chít nhìn càng vô cùng âm trầm.

Đúng lúc này, phía trên đầu họ, lại xuất hiện năm sáu cái tiểu huyệt động.

Trong năm sáu tiểu huyệt động đó lại còn có rất nhiều gà rừng cổ, trực tiếp cấp tốc vọt ra.

Giương nanh múa vuốt cắn xé bọn họ.

Lý Văn Kiệt bên này, ngược lại nhẹ nhàng phất tay.

Ra hiệu khiến những người khác đều lùi về phía sau.

Những người khác ngoan ngoãn lùi về hậu phương.

Quần đạo đứng gác bên cạnh Lý Văn Kiệt, yên lặng bảo hộ đệ ấy.

Chỉ cần gặp nguy hiểm, đệ ấy liền sẽ là người đầu tiên xông lên phía trước.

Đôi mắt Lý Văn Kiệt, càng dần dần trở nên ngưng trọng.

Hai tay khẽ chụm lại.

Ngũ Lôi Chính Pháp.

Trên thân càng lấp lánh từng đạo lôi điện, những lôi điện này toàn bộ đều đánh trúng phía trên quan tài.

Chỉ một lát, những con giun trên quan tài, vậy mà tất cả đều bị đánh trúng.

Trong nháy ruptured, toàn bộ xung quanh quan tài trở nên trống rỗng, quan tài càng tự động chậm rãi dâng lên phía trên.

Mà phía trước bọn họ, một cánh cửa đá lại chậm rãi mở ra.

Phía sau cửa đá chính là một bậc thang trời.

Nhìn không biết thông đến nơi nào.

Chá Cô Tiếu tò mò nhìn Lý Văn Kiệt.

Đại ca, vì sao huynh chỉ dùng Ngũ Lôi Chính Pháp, không phải còn có thủ đoạn khác sao.

Lý Văn Kiệt cười cười.

Những thứ khác không có cái này tiện lợi khi sử dụng, không chỉ là công kích quần thể, hơn nữa còn có thể mang đến thương tích trí mạng cho bọn chúng, cho dù không thể mang đến thương tích trí mạng, cũng ít nhất có hiệu quả tê liệt.

Đây là lợi ích mà kỹ năng khác không thể mang lại.

Chá Cô Tiếu bất đắc dĩ gật đầu, cũng biết lời này quả thật đúng.

E rằng cũng chỉ có thứ này mới có thể mang đến lợi ích to lớn.

Những vật khác mang lại lợi ích nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là bình thường, sự chênh lệch giữa chúng vẫn còn quá lớn.

Lý Văn Kiệt khoát tay áo: Đi, hay là đừng nói nữa, chúng ta mau chóng đi lên đó, xem phía trên rốt cuộc có thứ gì.

Những người còn lại vội vàng khẽ gật đầu.

Một đám người không chút do dự xông về phía trước.

Rất nhanh liền đi tới trên cùng, phát hiện ở đây lại ngồi thẳng một

nữ tử.

Chương 169

Thân thể nữ tử này lại vẫn chưa mục nát, chỉ có điều khuôn mặt nhìn lại đầy nếp nhăn.

Trên thân càng mặc y phục hoa lệ, vị này chính là Tây Vương Mẫu mà họ khổ sở tìm kiếm.

Nhưng, ngay khi họ có động thái.

Bỗng nhiên chỉ thấy phía sau Tây Vương Mẫu, xuất hiện một con mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà này chính là rắn mẹ trên phù điêu.

Ngoại hình con rắn mẹ này đã giống như Giao Long trong truyền thuyết.

Tây Vương Mẫu, đứng vững cao phía sau bia văn.

Chỉ thấy một con cự mãng, chậm rãi thò đầu ra, thân thể vô cùng cao lớn, đang phun xà tâm nhìn chằm chằm đám người.

Rắn mẹ nhưng lại chưa tùy tiện công kích.

Lý Văn Kiệt hít sâu một hơi.

Nếu ta không đoán sai, con rắn mẹ này, hẳn là đã thông nhân tính, đây là đang cảnh cáo chúng ta mau chóng rời đi.

Bây giờ chúng ta rời đi, nó hẳn là sẽ không công kích chúng ta, nếu chúng ta không rời đi, vậy đối phương liền sẽ quả quyết phát động công kích.

Nó muốn bảo hộ Tây Vương Mẫu.

Những người khác nặng nề gật đầu, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đồng thời từng bước một lùi về phía sau.

Rắn mẹ phun lưỡi rắn, vẫn như cũ cảnh giác nhìn đám người.

Cho đến khi tất cả mọi người lùi ra ngoài, nó mới chậm rãi biến mất.

Mà Lý Văn Kiệt cùng Chá Cô Tiếu, vô cùng quả quyết trực tiếp rời đi.

Lúc rời đi, còn chuyên môn cầm theo một bình đan dược.

Rất nhanh, đi tới bên ngoài, liền đã tìm thấy Trần Ngọc Lâu.

Cũng cho đệ ấy nuốt đan dược vào.

Đợi gần mười mấy phút.

Trần Ngọc Lâu lúc này mới ung dung tỉnh lại.

Lý Văn Kiệt nhìn thấy Nhị đệ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, trong lòng lúc này mới thở dài một hơi.

Đám người lúc này mới cấp tốc rời đi.

Căn bản không dám ở lại nơi đây lâu hơn nữa, con cự mãng này, mặc dù Lý Văn Kiệt hiện tại có vốn liếng để đối phó nó.

Nhưng không cần thiết.

Cần biết rằng, chỗ sâu còn có đại khủng bố, còn cần bảo tồn thể lực.

Huống hồ, nhìn qua nguyên tác, con rắn mẹ này bảo vệ Tây Vương Mẫu, chỉ là một cái thế thân mà thôi, hoàn toàn không cần thiết lãng phí thời gian ở chỗ này.

Trần Ngọc Lâu rầu rĩ không vui.

Đại ca, đệ thật sự có chút nghi hoặc, vì sao chúng ta lại trực tiếp bỏ chạy như vậy, chạy như vậy có phải có chút uất ức không.

Bảo tồn thực lực là thượng sách.

Lý Văn Kiệt thản nhiên nói.

Cũng phải.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy, cũng liền khẽ gật đầu.

Ngay sau khi mọi người rời đi không lâu.

Tại một vách núi cheo leo, ba người chợt phát hiện giữa đường, lại có một hang động vô cùng kỳ lạ.

Đám người cảm giác, nơi đây rất có thể sẽ có chuyện ẩn chứa bên trong.

Để làm rõ ràng bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang, mà trong này lại có rất nhiều thi thể.

Sau đó liền phát hiện trong này lại bày đầy rất nhiều bình gốm nhỏ.

Nếu không đoán sai, trong này hẳn là có rất nhiều thi biệt vương.

Nghĩ đến đây, trong lòng mỗi người, càng sinh ra một nỗi sầu lo.

Lý Văn Kiệt và mọi người, rất nhanh tiến vào trong đó, nhưng lại phát hiện bên trong có một cái đĩa.

Trừ cái đó ra thì căn bản không có thứ gì khác.

Tình hình nơi đây nhìn càng vô cùng quái dị.

Mà phía trước bọn họ còn có một luân bàn, bên cạnh luân bàn lại có rất nhiều xích sắt.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là kéo động xích sắt liền có thể thay đổi những thứ này.

Lập tức, dễ dàng kéo động xích sắt, lúc này mới tiến vào trong đó.

Kết quả lại phát hiện phía trước bên trong thế mà còn có một thiết

cầu.

Bên trong thiết cầu này, nhìn càng vô cùng phức tạp.

Nếu muốn giải trừ vật này, thì còn cần mã hóa những xích sắt này, sau đó ngắt đứt toàn bộ xích sắt và cơ quan phía sau vách tường.

Đồng thời phải liên tục thử nghiệm mới có thể tìm ra mật mã chính xác.

Độ khó như vậy không chỉ vô cùng tốn thời gian.

Liên tục thử hơn trăm lần.

Những đồ án này rốt cục dần dần phát sinh biến hóa.

Trong lòng càng thở dài một hơi, ít nhất từ tình hình hiện tại mà xem, hẳn là cũng sẽ không có phiền phức quá lớn.

Sau đó liền thấy phía trước bên trong, lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Rút lui.

Lý Văn Kiệt thấy cảnh tượng như vậy, biết chậm thì sinh biến, nếu chọc phải phiền toái không cần thiết, hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Ngay sau đó hô to một tiếng.

Quần đạo thấy thế, không dám chậm trễ thời gian, quay người đi theo Lý Văn Kiệt, bước vào cánh cửa đá trước mắt, tìm kiếm thi thể chân chính của Tây Vương Mẫu.

Lý Văn Kiệt và mọi người, rất nhanh vây quanh phía sau, chỉ thấy một khối vẫn ngọc to lớn, giống như tổ ong.

Treo lơ lửng giữa không trung.

Khối vẫn ngọc này, chính là nơi trường sinh của Tây Vương Mẫu,

đồng thời cũng là nguyên vật liệu để nó luyện chế ngọc tượng, truyền thuyết Tây Vương Mẫu ngay trong đó.

Đối mặt khối vẫn ngọc này, những người khác có thể không có biện pháp gì, nhưng đối với Lý Văn Kiệt mà nói, chỉ cần hệ thống không gian, trực tiếp liền có thể bỏ nó vào túi.

Đến lúc đó —— Vật này tuyệt đối có thể dùng vào việc lớn.

Ngay sau đó Lý Văn Kiệt, trực tiếp lấy hệ thống không gian, tiện tay vung lên, chỉ thấy khối vẫn ngọc trước mắt, đã được thu vào hệ thống không gian.

Đại ca hảo thủ đoạn.

Thấy tình huống như vậy, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu hai người, nhao nhao giơ ngón cái tán thưởng Lý Văn Kiệt.

Thủ đoạn của Lý Văn Kiệt này quả thật không tầm thường.

Tốt, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi.

Trước mắt đã có được vẫn ngọc, Lý Văn Kiệt cũng không muốn chậm trễ thêm thời gian nữa.

Nhị đệ, trong tay đệ cầm là gì.

Sao lại còn có một cái hộp sắt.

Trần Ngọc Lâu lay lay hộp sắt trong tay, đồng thời mê mang chớp chớp mắt.

Đại ca, là đệ thuận tay lấy ở Tây Vương Mẫu Cung, nói không chừng có thứ đồ dùng lớn.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cười nói.

Lý Văn Kiệt khẽ gật đầu.

Về phần tác dụng, thì vẫn chưa quá rõ ràng, nhưng từ đây còn có

thể suy đoán ra tác dụng của thứ này hẳn là sẽ rất lớn.

Đối với bọn họ cũng khẳng định có thể nhận được sự trợ giúp không nhỏ.

Chương 170

Nếu đã như vậy, vậy trước tiên mang về đi, trở về sau chúng ta mới hảo hảo nghiên cứu một chút, xem thứ này rốt cuộc dùng làm gì.

Lý Văn Kiệt dẫn theo đám người, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Mọi người đã sa vào việc chỉnh đốn.

Nửa tháng thời gian trong nháy mắt đã trôi qua.

Trong Hồ lô động, cũng là bày tiệc ăn mừng, luận công ban thưởng, nghiên cứu hộp sắt trước đó, bao gồm vẫn ngọc và các bảo vật khác, kiểm kê thu hoạch.

Một ngày nọ.

Đại ca, huynh bỗng nhiên gọi chúng đệ đến đây là không biết có chuyện gì.

Bình thường huynh luôn luôn vô cùng nghiêm khắc, nếu không phải vì xảy ra chuyện trọng đại, đệ nghĩ huynh cũng sẽ không chuyên môn gọi chúng đệ đến.

Trần Ngọc Lâu nói.

Lý Văn Kiệt gật đầu cười.

Trước đó đệ không phải lấy được một cái hộp sao.

Thông qua cái hộp này, lại thêm tìm kiếm một chút manh mối, ta bên này đã có được một tấm bản đồ.

Tấm địa đồ này, đối với chúng ta mà nói là cực kỳ trọng yếu, hẳn là có thể giúp chúng ta, tiến về biển cát.

Bên kia tuyệt đối có đồ tốt, các đệ tin tưởng ta liền tuyệt đối không sai.

Chá Cô Tiếu cười nhạt một tiếng, biểu thị mình căn bản không có bất kỳ ý kiến nào.

Trần Ngọc Lâu cũng cười khẽ gật đầu, gần đây đệ ấy đợi ở đây đều có chút chán.

Đệ ấy sớm đã muốn ra ngoài đi dạo một vòng, cứ mãi chờ đợi ở đây, đệ ấy đều cảm thấy toàn thân trên dưới đều vô cùng không thích ứng.

Mà quần đạo, vẫn luôn giữ im lặng, tuy không nói ra, nhưng trong mắt đều đã tràn đầy kiên định.

Mặc kệ những người khác rốt cuộc đi nơi nào, thì đệ ấy cũng sẽ đi theo nơi đó.

Loại ý nghĩ này đều sớm đã nảy sinh trong lòng.

Sau khi mọi người tham khảo một phen, lúc này mới quả quyết xuất phát.

Rất nhanh điều khiển xe cộ đi đến khu vực sa mạc, chuẩn bị tiến vào trong biển cát.

Đi xem trong biển cát rốt cuộc có dạng kỳ trân dị bảo gì, mặc kệ rốt cuộc là cái gì, bọn họ đều hy vọng lần này có thể kiếm một món hời.

Ít nhất lần này đi, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc cứ mãi đợi ở đây, cứ mãi đợi trong nhà, đều đã sớm cảm thấy chán ngán.

Chúng ta cũng đều đã có chút không quá quen thuộc.

Đám người đuổi tới hiện trường, phát hiện hiện trường bên trong, dường như từ trước đến nay đều không có bất kỳ khác biệt gì.

Cho đến lúc này Trần Ngọc Lâu, tò mò nhìn Lý Văn Kiệt.

Đại ca, lần này chúng ta muốn tìm địa phương nào.

Lý Văn Kiệt cười nhạt một tiếng.

Cổ Đồng Kinh, dù sao, ta trước đây cũng sớm đã muốn đi đến nơi này để xem xét kỹ lưỡng.

Cứ mãi nghe nói trong Cổ Đồng Kinh, dường như có không ít bảo vật, chẳng qua vẫn luôn chưa kịp đi xem phong cảnh bên trong.

Lần này đã có cơ hội như vậy, ta cũng không muốn bỏ lỡ.

Đám người ánh mắt sáng bừng, liên tục gật đầu.

Rất nhanh, đoàn xe dựa theo địa đồ mà chạy.

Suốt ba ngày, bọn họ dừng lại tại một vùng bãi cát, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ mờ mịt.

Đại ca, người không phải nói ngay tại nơi đây sao.

Vì sao chúng ta đến nơi này mà vẫn chỉ là một vùng cát.

Trần Ngọc Lâu có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Đại ca của đệ bị người ta gài bẫy.

Nếu Đại ca thật sự bị gài bẫy, thì đó quả là một chuyện cười nực cười nhất, điều này ít nhiều cũng có chút bất thường.

Điểm này, sâu thẳm nội tâm bọn họ hiểu rõ hơn ai hết, cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cơ hội trước mắt.

Lý Văn Kiệt lắc đầu, khuôn mặt dần dần nghiêm nghị.

Nếu ta không đoán sai, lối vào ám đạo, rất có thể chính là bên dưới lớp cát này.

Lý Văn Kiệt vừa dứt lời, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía quần đạo.

Quần đạo nhẹ nhàng gật đầu, dứt khoát từ trong bọc đồ của mình lấy ra Lạc Dương xúc.

Bắt đầu điên cuồng đào bới, may mắn là lớp cát này khá dễ đào.

Trần Ngọc Lâu nhàn rỗi cũng ra tay, lấy Lạc Dương xúc hỗ trợ đào bới.

Kéo dài gần nửa canh giờ.

Cuối cùng cũng khai quật ra một lối đi dưới mặt đất.

Mọi người khẽ biến sắc, rồi liên tục xuống ám đạo.

Bất quá lại phát hiện trong ám đạo thế mà còn có rất nhiều thi cốt.

Lý Văn Kiệt nhíu mày, tuyệt đối không ngờ, lại có thể gặp được những thi cốt như vậy ở nơi đây.

Nếu không đoán sai, e rằng đó là một đoàn người đã từng tiến vào.

Đồng thời, vì không giải quyết được cơ quan nơi này, nên đã cùng nhau bỏ mạng.

Bởi vậy có thể thấy được, nơi đây khẳng định là cực kỳ nguy hiểm.

Các ngươi tất cả đều cẩn thận một chút, mức độ nguy hiểm ở đây hẳn là cao hơn những nơi khác.

Nhiều người như vậy vừa đến nơi đây mà đã trực tiếp chết, chứng tỏ tình huống rất nguy cấp.

Tất cả mọi người trầm ngâm gật đầu.

Rất nhanh, mọi người thấy phía trước có một cánh cửa đá, mà phía trước nữa, còn có một con đường được lát bằng gạch đá.

Trông thấy cảnh này, Lý Văn Kiệt sắc mặt trầm trọng.

Trong tình huống bình thường, nơi đây sẽ không dùng gạch đá chuyên biệt để lát sàn, giờ có kiểu bố trí như vậy, thì đã nói rõ, nơi này khẳng định là một cái bẫy.

Và rất có thể còn là cơ quan trọng lực, người có khinh công mới có thể tiến lên.

Nếu có một người phụ nữ với thể trọng tương đối nhẹ, thì hẳn là không cần khinh công.

Thế nhưng, đoàn đội của bọn họ không có phụ nữ.

Nên chỉ có thể dùng khinh công.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu lạnh nhạt gật đầu, lập tức chân khẽ đạp mặt đất.

Thân ảnh y như phi yến, trong nháy mắt nhẹ nhàng lướt qua hai vách tường, dễ dàng đáp xuống đối diện.

Ánh mắt nhìn về phía Lý Văn Kiệt.

Trên mặt càng tràn đầy vẻ dò hỏi.

Không biết bước kế tiếp đến cùng cần đệ làm thế nào.

Lý Văn Kiệt cười nhạt một tiếng, dùng ngón tay chỉ vào xích sắt ở cửa đá.

Tam đệ kéo thử xích sắt này xem sao.

Chá Cô Tiếu gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng kéo xích sắt.

Rắc.

Ầm ầm.

Từng đợt tiếng oanh minh vang lên.

Lập tức, sàn nhà chậm rãi chìm xuống, mà cánh cửa đá phía trước cũng từ từ mở ra.

Điều này khiến tất cả mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nổi lên một tia vui sướng.

Trước mắt nhìn, một góc của Cổ Đồng Kinh này, cũng dần dần được vén màn.

Dưới mắt đào mở đấu, tình hình Cổ Đồng Kinh.

Chí ít từ tình huống hiện tại mà xem, bọn họ cho tới nay vẫn tính là tương đối an toàn.

Cũng không gặp phải nguy cơ gì.

Đám người lúc này mới dần dần tiến về phía trước.

Vừa mới bước vào.

Chương 171

Phát hiện nơi đây chính là một tòa cung điện, toàn bộ cung điện càng toát lên vẻ âm u lạnh lẽo dị thường.

Lý Văn Kiệt nhìn vào các hốc tường trong cung điện.

Lấy que diêm nhẹ nhàng châm lửa.

Lập tức, toàn bộ cung điện trong khoảnh khắc đã trở nên sáng trưng lạ thường.

Đồ vật trong cung điện tốt nhất đừng đụng vào, nơi đây khắp nơi đều tràn đầy quái dị.

Chá Cô Tiếu gật đầu, đối với chuyện này bọn họ hiểu rõ vô cùng thấu triệt.

Đừng nhìn trong này còn có rất nhiều bảo vật, thế nhưng bảo vật nơi đây chỉ cần dám đụng vào một chút, liền rất có thể sẽ kích hoạt cơ quan trong đó.

Đến lúc đó chính là một đi không trở lại.

Bởi vậy, mỗi người đều không ngừng quan sát xung quanh.

Nhưng lại phát hiện cũng không có lối đi về phía trước.

Toàn bộ cung điện, liền như một ngõ cụt.

Điều này khiến mỗi người đều cảm thấy bất thường.

Trần Ngọc Lâu trừng mắt nhìn.

Đại ca, kỳ thật đệ rất muốn đề nghị, chi bằng chúng ta cứ tùy tiện đụng vào một thứ đi, xem có thể phát động cơ quan nào đó không.

Chúng ta chỉ cần hơi đề phòng là được, nếu không thì căn bản

không có đường đi a.

Biết đâu nơi đây thiết lập chính là muốn chúng ta phát động cơ quan, sau đó thông qua cơ quan để chúng ta tiến vào tầng tiếp theo.

Lý Văn Kiệt sắc mặt trầm xuống, thoáng suy nghĩ, quả nhiên cũng có khả năng này.

Dù sao ở chỗ này đã lâu như vậy, nhưng như cũ vẫn không nhìn thấy lối ra.

Nếu không có lối ra, thì khẳng định là không thể, lý lẽ duy nhất là lối ra ẩn chứa bên trong đó.

Đại ca, xem đệ đây.

Trần Ngọc Lâu ở bên nói, đã đeo bao tay, hướng tới một cơ quan ẩn mình.

Dứt khoát ném xuống mặt đất.

Lần này, đệ nhớ rằng châu báu nơi đây đều không an toàn, tuyệt đối không thể lấy tay đi đụng vào.

Đeo bao tay cũng có thể an toàn hơn một chút, để tránh những thứ này sẽ có kịch độc.

Nhị đệ, làm hay lắm.

Lý Văn Kiệt ở bên, nhìn qua cử động của Trần Ngọc Lâu, cũng khẽ gật đầu.

Cẩn thận như vậy thì chuẩn không sai, đồng thời mỗi người đều cảnh giác nhìn xem bốn phía.

Yên lặng chờ đợi nguy cơ ập đến.

Lần này bọn họ đều đã làm đủ mọi sự chuẩn bị.

Đúng lúc này, bỗng nhiên liền nhìn thấy, toàn bộ đại điện bắt đầu

rung chuyển dữ dội.

Trần Ngọc Lâu lại không hề sợ hãi, ngược lại trong ánh mắt tràn đầy sáng ngời.

Nhanh, nguy cơ đã cận kề, chư vị mau chóng chuẩn bị.

Mỗi người đều cảnh giác nhìn qua bốn phía, đều đang yên lặng dự phòng hiểm nguy ập đến.

Ầm ầm Cung điện càng nhanh chóng sụp đổ, lập tức liền nhìn thấy, vô số hòn đá, đều liên tục hướng xuống đất đập xuống.

Rất nhiều người nhanh chóng di chuyển, đều nhẹ nhõm tránh né những hòn đá rơi xuống.

Từ từ liền nhìn thấy, chính giữa bọn họ, lại y như một chiếc cầu bập bênh.

Xung quanh đều đã trở nên trống trải lạ thường, dưới mặt đất, càng là vực sâu vạn trượng.

Trần Ngọc Lâu hít vào một ngụm khí lạnh: Hỏng bét rồi.

Đại ca, Ngũ Lôi Chính Pháp của người, hình như ở loại địa phương này không dùng được a.

Nơi này thế mà không có quái vật, chỉ có cơ quan, chuyện này chỉ có thể dựa vào trí tuệ.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể đứng tại chính trung tâm, chỉ cần có một chút sai lệch trong vị trí đứng.

Thì chiếc cầu bập bênh này liền rất có thể sẽ nghiêng, quá nghiêng về, liền sẽ trực tiếp rơi xuống.

Cái hố sâu không thấy đáy này, nếu là rơi xuống, đó chính là chắc chắn bỏ mạng.

Lý Văn Kiệt cười nhạt một tiếng.

Ánh mắt nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Tam đệ, đệ chém một kiếm vào tấm ván phía trước.

Vâng.

Chá Cô Tiếu nhẹ gật đầu.

Một kiếm chém xuống.

Trong nháy mắt liền thấy phía trước hiện ra một vệt quang mang chói mắt.

Chiếc cầu bập bênh vốn nguyên vẹn, trong nháy mắt sụt lún một mảng.

Trên vách đá phía trước, càng xuất hiện một cái cửa hang.

Cửa hang tối đen như mực, khiến không ai có thể biết tình hình phía trước.

Lý Văn Kiệt mũi chân khẽ chạm tấm ván gỗ, lập tức nhẹ nhàng nhảy vọt qua.

Quần đạo cùng Chá Cô Tiếu cũng đồng loạt hành động, an ổn tiếp đất.

Trần Ngọc Lâu đôi mắt sáng lên, cũng giống vậy nhẹ nhàng chạm đất, rất nhanh liền nhẹ nhõm tiếp đất.

Đồng thời đối với Lý Văn Kiệt không chút do dự giơ ngón tay cái lên.

Tại trước mặt Đại ca, dù là cơ quan hiểm hóc đến đâu, cũng tính là gì chứ.

Làm sao có thể làm khó được Đại ca chứ.

Đây mới là tổ ba người mạnh nhất, không đúng, phải là tổ bốn

người mạnh nhất.

Không có một nan quan nào, có thể làm khó được bọn họ, mọi thứ gần như đều tự do ra vào.

Đám người dọc theo con đường phía trước một đường tiến lên.

Rất nhanh liền đã đi tới một cánh cửa đá có thể mở ra.

Mở ra cửa đá xong, phát hiện phía sau cửa đá là một gian đại sảnh tràn ngập sương mù màu trắng.

Trung tâm còn đứng đại lượng xác khô không biết đã chết bao nhiêu năm.

Lý Văn Kiệt liếc mắt một cái, liền đã nhìn ra, những người này hẳn là khi còn sống đều là binh sĩ thủ vệ cung điện.

Đồng thời nhìn một chút những vật lông vũ không ngừng phiêu đãng xung quanh, khóe miệng dần dần nổi lên một tia ý cười.

Những vật lông vũ này, các ngươi không cần lại gần quá, nếu là khoảng cách quá gần, chúng sẽ bị hút vào đường hô hấp, gặp nước hay máu, liền sẽ nhanh chóng bành trướng, trực tiếp giết chết người.

Trần Ngọc Lâu không chút để tâm, không chút do dự lắc đầu.

Không sao đâu, dù sao mọi chuyện đều có Đại ca lo liệu, chỉ cần có vấn đề, Đại ca chắc chắn giải quyết được.

Lý Văn Kiệt liếc mắt một cái Trần Ngọc Lâu, nhưng không thể không nói, lời nịnh hót này quả là êm tai.

Lý Văn Kiệt nhìn một chút dây xích giữa không trung, khóe miệng có chút nhếch lên.

Chúng ta hãy từ dây xích này mà qua, xem ai có khinh công xuất sắc hơn.

Nhớ lấy, khi đi qua nhất định phải nín thở, đừng để những lông vũ này hút vào đường hô hấp.

Lập tức, mũi chân khẽ nhón, rất nhanh liền đã đi tới trên dây xích.

Đồng thời hai, ba bước liền đã nhẹ nhàng tiếp đất.

Trần Ngọc Lâu khuôn mặt dần dần phức tạp.

Không ngờ Đại ca quả là Đại ca, nhiều khi, chính là đầy đủ toàn diện, mặc kệ rốt cuộc là thứ gì, người đều sẽ.

Thậm chí hiện tại thế mà ngay cả khinh công đều lợi hại đến vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, nếu là người khác e rằng thật sự không nhất định có thể làm được đến mức độ này.

Chá Cô Tiếu giống như cười một tiếng, chân nhẹ nhàng đạp.

Dễ dàng liền đã đi tới một bên khác.

Quần đạo bên này, cũng giống như vậy cấp tốc trong nháy mắt chỉ còn lại có Trần Ngọc Lâu một mình.

Trần Ngọc Lâu vểnh vểnh miệng, trong lòng càng cảm khái vạn phần, thật không ngờ thế mà chạy một người nhanh hơn một người, thật đúng là chẳng thèm đợi đệ chút nào.

Bất quá, điều này với đệ mà nói vẫn không có gì khó khăn.

Rất nhanh, chân nhẹ nhàng đạp xuống đất, cũng thành công đi tới mặt khác một bên.

Trần Ngọc Lâu trong đáy lòng, nhưng dù sao cảm giác hơi có một chút quái lạ.

Đại ca, người xác định đây là nơi chúng ta muốn tìm sao.